

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NURDAN KELEŞ

Beni Aşka İnandır

"Herkesin aşka ihtiyacı vardır
ve tabii onu aşka inandıracak birine de..."

Allah'ım kıyamet mi kopuyor?

**Üstelik daha hayatımın
baharındayken! Daha büyük
ayakkabı mağazasının indiriminden
yararlanamamışken, ölmek falan
istemiyorum! Kıyamet koparken
telefonumun çalması, kapımın
falan çalması...**

**Gidden ilahi tarafın bizden daha
modern olduğuna inanıyorum!**

Kapıma gelip

**"İyi günler Özge Hanım,
öbür taraftan bekliyorsunuz.
" ya da telefonumun çalması ve "
Özge Hanım müsaitseniz,
öbür tarafa ışınılıyorsunuz."**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.com>

demelen birce çok anlamlı...

Beni Aşka İnandır

O gün yaptığı tek hata, Espresso'yu Cool Lime Refresha ile aldatmaktı. Fakat hiç ummadığı, görmek istemediği kişi de o gün karşısına çıkmıştı. Dışardan bakılınca ne kadar şans işi gibi görünse de, bu tam anlamıyla bir fiyaskoydu. Onunla yüz yüze olmak hayatının kıyameti, azap defterinin gün yüzüne çıkmasıydı. Liseden sonra öğrendiği gerçeklere rağmen kalbini yarı aralık bırakmış ve hep darbelere maruz kalmıştı. Kaderin kendisini sürekli lisede Kaya Yelkenci'ye verdiği büyük dersle sınıdığından şüpheleniyordu. Tam hayatını yeniden rayına sokmuşken ve mükemmel bir ilişkisi varken, Kaya Yelkenci'yle bir kafede karşılaşmak tüm sinir sistemini çökertmişti ve hazmedemediği gerçeklerle yüzleşmesine sebep olmuştu. Özge'nin tek yapması gereken onu görmezden gelmekti. Ama bu fikir onun yeni patronu olduğunu öğrenmeden önce geçerliydi. Şimdi onun dayısının şirketinde çalışırken, adam başına yarı patron olmuşken ve kendinden nefret ediyorken tek düşündüğü şey; espressonun lanetine uğradığıydı.

Fakat gerçekte olan;

Özge Güney ayva bahçesine düşmüştü ve oranın en has meyvesini yemeye başlamıştı.

*Aşkın varlığını kalplerinde hisseden
ve hissetmek isteyen sizlere...*

Bana saygıyı ve sevgiyi öğretirken, insanları güldürmeyi ve neşelendirmeyi de öğreten, benimle gülen, beni güldüren canım aileme sonsuz teşekkürler.

İyi ki varsınız ve hep en büyük destekçimsiniz.

Başarısıyla hayata göğüs gerip hep dimdik ayakta durup, bana örnek olduğu için... Hayatta pes etmektense inadına üzerine gidip, güçlü olunması gerektiğini öğrettiği için... Hep tatlı ve güçlü olduğu için... Ve ne olursa olsun gülümsemeyi asla unutmadığı için... Bir de bu hikâyenin kitaplaşması için bana yol olduğu için... Başak Kızıltan'a sonsuz teşekkürler...

Sene kaçtı bilmem... Ben bu romanı yazarken -hatırladım! Sene 2012 idi- benim en büyük destekçim oldun. Yeri geldi sırdaşım oldun. Bana bir ablanın kardeşine verdiği gibi öğütler verdin. Sen benim kuzenim oldun ve hayatıma ışık verdin. Aramızda mesafeler de olsa, çok sıklıkla görüşmesek de aslında hep benim yanımda, hep benim destekçim oldun. İyi ki benim renkli dünyama gelip, farklı rengini bana ışıqla gösterdin. Canım arkadaşım Ece Altinkaya... Sana hiç eksilmeyen yıldızlar kadar sonsuz bir teşekkür borcum var!

Sanırım bizim en büyük özelliğimiz insanları güldürmek. İkimizin bu özelliği sayesinde böylesine bağlandık birbirimize... Çılgın, deli dolu ve olmadık şeyler düşünüp yazdık ayrı kalemlerde... Sonra ortak olup zor bir işi yapmaya kalktık. Onlar için kelimelerin kifayetsiz kaldığı muhteşem kardeşlerin hikâyesini yazarak hayatımıza renk katıp, çok güzel şeyler yaptık ve hiç utanmadan o güzel şeyleri yapmaya devam ediyoruz. Biricik Sez'im... Sezgi Salman'a öpücüklü teşekkürlerimi sunarım.

Ve canım destekçilerim; biricik zuzum Kevser Kaya'ya, canım kuzenim Tuğba Cennetkuşu'na, güzel arkadaşım Özlem Kaya'ya, gülmeyi çok seven Sezgi Arslan'a, tatlı Deniz Uzunoğlu'na, kitabın isim annesi olan

Gamze Yıldız Özgüner'e, güzel insan Kübra Türker'e, sevimli Nihan Çelik'e, çikolata kıvamında güzelliğe sahip Sevcan Çokal ve Neslihan Demir'e, kuzucuğum Naime Dönderici'ye, çıtır kız Deniz Akyüz'e, Nuran Yavaş'a, Emine Bakir Bayburt'a, Burçin Çelik'e, Müjde Albayrak'a, Canan Düzgan'a, Aslıhan Akagöz'e, Esin Şahin'e ve beni okuyup hiç sıkılmadan yorum yapan güzel çılgın okuyucularıma sonsuz teşekkür ederim.

Ve tabii desteğini hiç esirgemeyen ve benim hayalimin gerçekleşmesinde vesile olan sevgili Nurettin Hacıkurtiş ve Postiga Yayınları'na sonsuz teşekkürler...

1. Bölüm

Humm, espressoya bayılıyorum... Espresso con annaya da... Ve hatta espresso macchiatoya da... Peki, o zaman neden cool lime refresha içiyorum? Neden espresso aldatıyorum ki? Ah evet; çünkü cool lime refresha içildiği zaman insanda yeşil çay tadı bırakıyor. Ve ben deniz —*ad olarak değil, çünkü ben Özge...* O zaman neden deniz? Neyse!— yeşil çayın beni cezbeden hallerine bayılıyorum! Ve şu anki gibi sürekli bir aldatma çabası içine giriyorum. Fakat burnuma gelen o espresso kokusu... Ah, Tanrım! Neden hep seçim yapmak zorunda kalıyoruz ki?

Düşüncelerimi savuşturup refreshamı yudumluyorum. Masanın üzerindeki dosyayı inceliyorum. Ahmet Bey'in acil işlerinden biri! Aslında patronumu çok severim, kendisi; bir baba, bir abi ve tabii benim genel anlamda para bankam oluyor. Asıl konumuza gelirsek; evet, yine acil rapor kısımları...

İzne çıkmadan önce yanıma aldığım rapor birdenbire çok özlenmiş ve gelenek ve göreneklere uygunsuz bir biçimde istenmişti. Şimdi "*Tatile çıkıyorsun neden yanına rapor aldın?*" sözleri duyuyorum; ama bu, elimde olmayan bir şey. Hiçbir zaman işimi yarım bırakamam. Üstelik bu iş çok geniş çaplı bir iş ve ben gecemi gündüzümü bu işe verdiğim için, Ahmet Bey beni zorla iki günlük izne çıkartmıştı ve ben de ondan habersiz — *sırf en iyisini yapmak için*— hazırladığım raporu yanıma almıştım. Tabii kör olası İngilizlerin birdenbire son aşamaları inceleyecekleri tuttuğu için ve rapor da şirkette olmadığı

için patronum tarafından aranmış ve bana kızılmasına razı gelmek zorunda kalmıştım. Ahmet Bey “*Tatile iş götürmek de neyin nesi kızım?*” dediğinde tabii ki de cevabım hazırdu: “*Ben sadece sakın bir kafayla yeniden kontrol etmek istedim.*” Gelgelelim olayın asıl azmine; raporu incelemedim. Bugün incelerim diye düşünmüştüm ama olmadı. Üstelik bir yarım saat önce Ahmet Bey’in araması üzerine raporu ona değil de yeğenine teslim edecektim. Ahmet Bey’le kaç senedir çalışıyorum ama onun ailesinden bir üyeye hiç rastlamış değilim. Kendimi ciddi- den işe fazla mı kaptırıyorum?

Etrafıma bakınmaya devam ediyorum. Yeğen... Yeğen... Yeğen... Nasıl bir şey ki bu yeğen? Üstelik bu yeğen beni tanıyor mu, hayır ben onu tanımıyorum da! Dosyayı göz ucuyla incelemeye başlıyorum. Şu ana kadar bir pürüz çıkmadığına göre şimdi de çıkmaz herhalde... Tekrardan etrafıma bakıyorum. Gözüm; oturduğum koltuğun çaprazında, birkaç masa ilerideki adama takılıyor. Kahvesini yudumlariken bana bakıyor. O gözleri nereden tanıyorum? Kahvesiyle ne aşk yaşıyorsa bardağı indirmiyor adam! Öyle kabarık eski sevgili listem de yok ki... Uzaktan bana mı asılıyor?

Kahvesini ağzından çekmesiyle gözlerim daha da bir açılıyor. Kaya? Kaya! Kaya! Nasıl ya cidden o Kaya mı? Hani şu; dünyanın en budala, gıcık, egosantrik ve aynı zamanda tek bir gülümsemesiyle kızların aklını başından almayı başaran adamı! Tam karşımda oturmuş bana sırtlıyor. Hem de ne sırtıma! Gözleriyle tüm geçmişimizi film şeridi gibi bana yansıtıyor.

Onunla tekrardan karşılaştığıma inanamıyorum! Kaç yıl geçti ki aradan? On bir sene! Onun gibi psikopat bir adamla aynı ortamda bile bulunmak istemiyorum ama el mahkûm işte... Tamam, onu görmezlikten geleceğim. Aldığım her dergide karşıma çıkması yetmezmiş gibi şimdi de karşımda oturmuş, hâlâ bana bakıyor. Ve göz-

lerinde gördüğüm tek şey; lise yıllarında onu fena haşlamış olduğumun izleri...

Yıllar sonra biri çıkıp dönmek istediğin yer neresi diye sorsa kesinlikle lise yıllarım demem! Nefret ediyordum okuldan, öğretmenlerden ve tabii ki de Kaya'dan! Onunla aynı okulda olduğum için annemden ve salak gibi sınıfta kalmak yerine, sürekli başarı belgeleri alan kendimden! Kesinlikle Sultanahmet'e gidip dua etmek gibi hayallerim vardı. Ben sınıfta kalamıyorsam Kaya sınıfta kalmalıydı canım. Zaten tek yaptığı şey okuldaki tüm kızların dudak operasyonuna nail olmaktı! Dersleri kaynatıp hiçbir hocadan azar işitmemektir! Hocalar onun hastası, kızlar yavuklusu olmuştu.

Ah kızlar... Onlara hem çok üzüldüm, hem de hak ettiklerini düşünüyordum. Bu kadar saf ve salak oldukları için kızıyordum. Hoş hâlâ onunla takılan kızlara kızıyorum ya neyse... Erkeklerin terk etme özellikleri bu kadar gün yüzündeyken ve erkeklere kendini yamamaya hevesli bu kadar çok kız varken, kendimi 'Neden geldim dünyaya?' sorusuna bir türlü cevap bulamayan budalalar gibi hissediyordum. Özellikle de Kaya'nın kızlar üzerindeki etkisi bu denli 'acımasız gerçekler' listesine girerken. Kızları yemek olarak gördüğünü düşünüyordum; fakat bende onun önündeki yemeği alabilme gücünün olmadığını hissediyordum. Her gün aynı yemeği yiyenlerden de değildi beyefendi. Zaten onun gibi lüks düşkünü manyağın devlet okulunda ne işi olduğunu anlamış falan da değildim! Birinin buna engel olması gerekiyordu ve ben, o kızın ben olacağından habersiz etrafta dolanıyordum. Her şeyin sonu olduğu gibi benim de sabrımın sonu olmuştu.

Günlerden perşembe —*evet o günü unutmam*— okulun tuvaletinden çıkmış sınıfa doğru yürümektedirdim. Bir hıçkırık sesi duymuştum; ama nasıl bir ses anlattı. O kadar çirkin bir ağlayışı var ki... Önce orali

"İşte üç gün önce çıkmaya başladık. Bana âşık olduğunu ve hiçbir kıza karşı böyle bir şey hissetmediğini söyledi."

Ay, nasıl yalanlarla dolu cümlelerdi onlar öyle... Gerçi Kaya Bey'in şu an buna pek ihtiyacı olduğunu sanmıyorum; ama o zamanlar bu yalan dolu cümlelere acayip ihtiyaç duyuyordu. Kızlar da —*Yonca gibiler*— her defasında bu tuzağa düşüyordu. Evet, bu bir tuzaktı. Kaya Yelkenci'nin dil tuzağı...

Ona acıma duygum kaybolduğu için, eski umursamaz ve hâlâ Yonca'ya gıcık olan halim geri gelmişti. Dayamayıp "Sen de bunu yuttun tabii..." dediğimi hiç unutmam.

"Ama o kadar içtendi ki... Siyah gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bir taraftan da elleriyle siyah saçlarını karıştırıyordu. Çok içten geldi ne bileyim."

Kaya'nın klasik tekniği... Nasıl merak etmişsem o an birdenbire kendimi, "Eee devam et bakalım," sorusunu sorarken bulmuştum.

"Her şey çok güzel giderken bugün birdenbire ayrılmak istediğini söyledi ve gitti."

"Kesin açıklaması da '*Sen iyi bir kızsın, o kadar temizsin ki... Benim gibi kirli biriyle olmamalısın*' şeklinde olmuştur," dedim. Bilirdim; çünkü birkaç defa onu kızlardan ayrılırken gizli gizli dinlemiştim ve kesinlikle bu sözlerinden dolayı şaşırmamıştım.

"Evet, yoksa?" derken kızın gözleri büyümüş ve bana acıyan gözlerle bakmaya başlamıştı.

Tüm hırslımla "Aaa hayır, asla! Aklına gelen o şeyi geri yolla... İğrenç! O ve ben! Düşüncesi bile çok kötü!" demiştim. Ama düşüncesi gerçekten de iğrençti, değil mi?

"Of ne bileyim... Ne yapacağım şimdi?"

"Ne mi yapacaksın? Önce yüzünü yıkayacaksın. Sonra da her şeyi unutacaksın."

Bu kadar basitti aslında... Yüzünü yıkamak ve her şeyi unutmak! Belki de o zamanlar hiçbir aşk tecrübem olmadığı için o kelimeleri o kadar kolay söyleyebiliyordum. Fakat sonraları Yonca'dan daha beter ağladığım olmuştu.

O gün Yonca yanımdan uzaklaşırken, yanıma hızlı adımlarla Cemre gelmişti. Sanırım teneffüs olduğu için bahçeye çıkmıştık. Ben Cemre'ye olanları anlatmıştım ve ikimiz de ağızımıza gelenleri söylememiş sadece gözlerimizle bir ağacın altında yeni sevgilisiyle cilveleşen Kaya'ya nefret dolu bakışlar atmıştık.

"Ne ayarsız bir çocuk bu böyle..."

Cemre benim gibi fazla takıntılı olmadığı için hiçbir şeyin üzerinde durmazdı. "Aman bize ne..." Ama bu cümlesi beni o an çileden çıkartmıştı işte!

"Nasıl bize ne ya! Adam hemcinslerimizi ağlatıyor, sonra koluna yenisini takıyor ve bu bize ne mi oluyor?" diye sert bir üslupla konuşmuştum.

O da bunu hiç beklemediğinden "Özge sen iyi misin?" diye bana 'ne oluyoruz?' gibisinden bir ses tonuyla söylenmişti.

"Nefret ediyorum ondan, hepsi bu! Yaptıklarına tahammül edemiyorum."

"Büyük aşklar nefretle başlarmış. Yarınki sevgilisi sen olma?"

İşi espriye vurmaya çalıştığını anlamalıydım aslında... Anlamalıydım ve sessizce yerime oturmalıydım.

"Cemre saçmalama... Ama günün birinde buna ders verecek kızı tanımak isterim. Şöyle şöhretini sarsan biri!"

Cemre bana hain hain bakmaya başlamıştı. Belki de kurnazca... Onun gözlerinden anladığım tek şey; 'O sensin'di. 'O ben miydim gerçekten?' diye kendimi sorgulamaya başlamıştım; ama hayır, ben olamazdım. Ben çok iyi bir kızdım. Ben şeytanlık yapamazdım ki? Ama

yapmıştım işte! Yine de o an bunu reddetmeye devam etmiştim.

“Cemre dikme o gözlerini öyle...”

“Neden olmasın, düşünsene... Çocuktan nefret ediyorsun ve tüm ağlayan hemcinslerimizin intikamını alıyorsun. Hıııııı?”

“Hayır ya... Ne yapacağım?”

Ve kendimi göreve kaptırmış gibiydim.

“En masum ifadenle ona âşık olduğunu söyleyeceksin.”

Ben yüzümü buruşturup kısa bi anlığına düşünürken, Kaya yanımıza gelmiş ve alaylı gülümsemesiyle “Sağ ol Japoncuğum bugün de ağlayan bir kızı gülümsetmişsin. Bak ne diyeceğim; istersen seni yanıma işe alayım ha, ne dersin? Benim sıkılıp attığım oyuncakları sen eski haline getirirsin, parası da iyi...” demişti ve yanındaki arkadaşlarıyla kahkahalar atarak yanımızdan gitmişlerdi.

İşte tam bu noktada benim içimdeki asil kan harekete geçmiş ve şah damarım hızlıca atmaya başlamıştı. İçimdeki nefret dışarıya çıkmaya başlarken, yanımıza birkaç arkadaşımız daha gelmişti. Cemre hızlıca onlara olayı anlatırken kızlar da —*normal insanlar gibi*— Kaya’yı kınamışlardı. Sonra Cemre’nin gazına gelip bana gaz depolamışlardı. Benim tepkime karşı; ters psikoloji yaparak Kaya’yı rezil edemeyeceğimi ve zaten onu tavlamayacağımı dile getirmişlerdi.

O an aniden onlara dönüp karşılığı olan bir bahse girmeyi teklif etmiştim. Kızlar da kesin ‘*Japon kıvamı...*’ diye düşünmüş olacaktı ki bahsi kabul etmişlerdi. Ama yüzlerinde hâlâ bu olayı başaramayacağımı gösteren gülüşleri vardı. Bu konuda bir tek Cemre gülmüyordu... Herhalde işin ciddiyetini anlayınca sessizce köşesine çekilmeye karar vermişti.

Ve ben Özge Güney bu bahsi kazanacak ve o çok istediğim çiçekli elbiseye kavuşacaktım.

Her şeyi planladıktan sonra bir ay geçmişti. Ben sürekli Kaya'yı izliyor her hareketini benimsiyormuş gibi hayran hayran bakıyordum. Kaya her bana baktığında ona gülümseyip hülyalı bakışlar yolluyordum. Tabii Kaya Bey'in hoşuna gidiyordu; ama gözlerindeki tuhaflığı da saklayamıyordu. Gerçi olay tam tersi olsaydı ve Kaya bana hülyalı bakışlar atsaydı kesinlikle ben de o tuhaf bakışlardan atardım.

Ve bir gün kızların sıkıştırmalarına dayanamayıp gidip ona açıldım. Gerçekten de güzel bir açılma yaptığımı inanmışım. Öyle ki bana verdiği cevap hali hazırda beklediğini belirtiyordu.

Kaya "Bekliyordum zaten," derken diğer kızlara attığı bakışları, onlara yaptığı flörtöz hareketlerin aynısını bana da yapmıştı.

Ama ben sanki bir şeyler bekliyormuşum gibi "Bu kadar mı?" demiştim. Acaba o an ne bekliyordum, hâlâ bilmiyorum.

"Yani bebeğim biliyorsun beni... Herkes bana âşık... Ama ne yalan söyleyeyim senden bunu hemen beklemiyordum. Açıkçası hoşuma gitti. Teklifini bekliyorum."

"Anlamadım ne teklifi?"

O gayet normal bir şekilde "Çıkma teklifini..." demişti.

"Teklifi erkekler yapar."

"E, ama bana âşık olan sensin?"

Bir elbise için düştüğüm durumdu bu... Ağlanacak halime sonraları güldüğüm de doğrudur.

"Çıkalım mı?"

"Daha romantik Özge..."

"Benimle çıkar mısın Kaya? Aşkından yanıp kül olacağım yoksa..."

"Neden olmasın, zaten diğerlerinden sıkılmışım. Hem bir Japon'la çıkmak bir Rus'la çıkmak kadar heyecanlı olabilir bence. Herkesin sevdiğini sevmeyi pek

sevmem," demiş ve sanki ben onun yıllardır sevgilisiymişim gibi beni kendine çekip sarılmıştı.

Ve biz böylelikle yüzde elli oranında sevgili olmuştuk. Tanıdıkça ona olan duygularımda hiçbir değişiklik olmamıştı. Olmamalıydı. Günlüğüme yazdıklarım tamamen hayal ürünüydü. Gerçekten öyle... Neyse konumuz, ah evet, Kaya! Her şeye bir lafı olması ve kimseden utanmamasını saymazsak bence özünde iyi biriydi.

Uzun lafın kısıası, biz bir ay içinde adamakıllı çıkmaya başladık. Her şey güzel gidiyordu. Bahsi ben kazanıyordum. Ta ki şeye kadar, rezil etme olayına kadar. Şimdi çizim yaparken bile, o an gerildiğim kadar gerilmemişimdir.

Bir gün sözüm ona sevgiliyiz ya... Okulun bir bankında oturuyoruz. Çünkü ben ona bir şey açıklayacağım ve arkadaşım Ayça da, sözüm ona oradan geçiyormuş da, bu olanları duymuş ve şaşkınlıkla elindeki kahveyi içerken boğulma tehlikesi geçiriyormuş havası verecekti. Bunun dünyanın en salak planı olduğunu çok sonradan anladım; ama iş işten geçmiş oldu tabii.

O an Kaya açıklayacağım şeyi bekliyordu ve son günlerde onu neden takmadığım hakkında birkaç şey söylemeye de başlamıştı. Çok umursamaz olmuştum çünkü son hafta... Hani sürekli o kızlardan sıkılıyordu ya... Aynı hareketi ben de ona yapmıştım. Çok gergin duruyordu. Ondan ayrılacağımı düşündüğünü gözlelerinden okuyabiliyordum. Aslında o an ayrıldığımı söyleyip onu yine rencide edebilirdim. Tabii Ayça yerine Cemre olsaydı bunu seve seve yapardım. Bir anda her şeyi anlatmıştım. Yüzündeki ifade o kadar korkunçtu ki, beni boğacak diye çok korkmuştum. Hatta birkaç gece bunun rüyalarını falan da görmüştüm.

Kaya o an ayağa kalkıp, bunu çok kötü ödeyeceğimi söyleyip çekip gitmişti. Hatta bunu söylerken üzerime doğru eğilmiş bir elini banka koymuş avaz avaz bağır-

muştı. Ayça o zamanların dedikoducu kızı olduğu için sayesinde olayın iç nedenleri öğrenilmişti. Tüm okul öğrenmişti. Kayazede kızlar grubu buna çok sevinmişti. Hatta Kaya'dan nefret eden birçok erkek tayfası da... Okulun genç yeteneği olmuştum anlayacağınız.

Lakin günler günleri kovalamayı çok sevdiğinden, kısa bir süre içerisinde kendimi okulların kapanmasına bir ayın kaldığı o zaman diliminde buluvermiştim. O günden beri Kaya ne okula uğramış ne de tayfasıyla görüşmüştü. Yaptıklarımın saçmalıklar silsilesi olup olmadığını tartmaktan, beynim yanmak üzereydi. En sonunda tüm cesaretimi toplayıp Kaya'nın en yakın arkadaşı Mert'in yanına gitmişim; ama benimle konuşmayı katiben reddedip yanımdan ayrılmıştı.

Daha sonraları ondan birkaç haber almıştım. Hatta dergilere çıkmaya başladığında onun bu olayı unuttuğunu varsayıp ben de onun gibi unutmayı tercih etmiştim. Hiç yüz yüze gelmemiştik. Liseden bir tek Cemre'yle görüşüyorum zaten, ki o da benim çocukluk arkadaşım-dır yani. Diğerleriyle de pek görüşmüyorum.

Ve şimdi karşımdaki masada oturmuş bana pis pis sırtıp duruyor. Ve birden arkadaşlarına bir şey söyleyip masadan kalkıyor. Gidiyor herhalde... Oh be! Ah hayır, gitmiyor. Gitmediği gibi bana doğru yürüyor. Bakışlarımı ondan çekip önümdeki dosyaya bakıyorum. Ne var ki onun geldiğini hissetmek çok da zor olmuyor. Öncelikle parfümünün kokusunu alıyorum ve tabii tepemde dikilmesinin payı daha büyük. Çok büyük... Evet sebep bu!

Yavaşça bakışlarımı kaldırıyorum. Gülüyor. Gamzelerini sergiliyor. Hâlâ esmer tenli... Çamaşır suyuna düşmesi için ettiğim dualar kabul olmamış. Siyah gözlerindeki ifade aynı... Tek kaşını kaldırıyor. "Merhaba Özge..." diyor. Gülümsemesi, bakışları aynı olabilir; ama ses tonu kesinlikle aynı değil. Ergenlikten kurtul-

mak ona yaramış. Keşke yaramasıydı tabii, o ayrı da... Böyle de fena olmamış. Şey olmuş, etkileyici?

Tanımazlıktan gelsem ne kaybederim düşüncesiyle, yü-züme onu ilk defa görüyormuş ifadesi yerleştiriyorum. "Merhaba?" Bence bu ses tonum gayet başarılı... Bu 'merhaba'yı kendime yapmış olsaydım, kesinlikle ken-dimi tanımaz ve selam vermezdim. Hatta kendimi ha-yatımdan siler, yoluma devam ederdim.

Tabii çok da başarılı olmadığımı, Kaya'nın alaycı ba-kışlarından anlayabiliyorum. Kaçın kurasını, hangi akla hizmet işletmeye çalışıyorum ki? Gözlerindeki ifade yü-zünden dava açsam, yüzde yüz kazanırdım. Beni diliyle değil de, gözleriyle tehdit ediyor resmen.

"Tanımadın sanırım? Kaya ben, LİSEDEN!" derken 'liseyi' öyle bir sert söylüyor ki tanımasam bile şu anda tanıyor olurdum.

Başarısız oyunculuğum sonuna geldiğim için "Aaaa, evet Kaya, nasılsın, iyi misin? Tanıyamadım seni... Sen nasıl tanıdın beni onca zaman sonra?" diyorum. Elimi uzatıyorum. Gülümsüyorum. Dünyanın en güzel kızı olmayabilirim; ama en cici kızı olmaya adayım şu tatlı sesimle.

Benim gülümsememle Kaya'nın gülümsemesi ara-sındaki farkları arasam, bulmacalardaki yedi farkı bu-lun resimlerinden daha fazlasını bulurum bence.

O da elimi tutup beni kendine doğru çekiyor. "Seni unutmak ne mümkün..." diyor dişlerini sıkıp, her an gırtlığıma yapışacak bir tavırla.

Korkmuyorum. Kafa falan atacak hali yok, değil mi? İç sesimi bile korkudan titretti psikopat adam! "Demek hiç değişmemişim?" diyorum anında. İş şakaya vur-mam lazım çünkü... Şakacı yanım güzeldir benim. Tabii şakadan anlayan için. Ama şu an karşımdaki adamın şa-kadan uzak, boka yakın bir hali var.

"Asla!" Elimi öyle bir sıkıyor ki... Tamam, al elim se-

nin olsun be adam! Bu kadar el düşmanlığı fazla ya... Zaten beyaz olan tenim kırmızılaşınca iyice çirkinleşti. Elimin haline bak ya! Ruhsuz, kaba adam! Kadınlar sende ne buluyor acaba? Saygısız çam yarması!

Hızlıca elimi çekiyorum artık. Benim de bir sınırim var canım! Bugün elini veren yarın gö— konumuz o cümleyle bağlantılı değil. Konumuz; dağlara taş olması gerekirken, bu adamın karşıma yeniden çıkması. Hep gereksiz zamanların kurbanı olmuştum, evet; ama bu kadar gereksizliği de hak etmedim. Yarabbi... Neden hep beni sınıyorsun? Neden hayatımı gereksiz varlıklarla süslüyorsun? Tamam, iyi bir kul değilim; ancak bu kadarını hak etmedim.

“Şey, ben de patronumun yeğenini bekliyordum. Neredeyse gelir. Her zamanki acil dosyalardan biri...” deyip gülümsüyorum. Gitmesini gerektiğini daha ne kadar kibar bir şekilde anlatırım bilemiyorum. Ama Kaya gitmek yerine karşımdaki tek koltuğa oturuyor. Bacak bacak üstüne atıyor. Ben de tepesinde sekreter kızlar gibi kalakalıyorum. “Kaya ne yapıyorsun? Lütfen bak birazdan—”

“Aaa evet patronunun yeğeni gelecek, ki geldi zaten,” deyip pis pis sırıtıyor. Sözümü kesmesi yetmezmiş gibi bir de bana laf sokuyor ve bu laf...

Olamaz ya!

“Anlamadım? Ahmet Bey’in yeğeni sen misin?”

“Evet tatlım, çok şaşırdın değil mi? Ben de seni dayımdan duyunca çok şaşırdım ve bir şey fark ettim, seninle ilgi hiçbir şeyi unutmamışım. Bahisleri çok severdin, değil mi?” diyor hain bakışlarıyla.

Bir insan bana neden haince bakar ki? Ben gaddar, zalim bir insan mıyım ya? O bakışlarına bozulmam lazım; ama önemli olan konu başka. Kaya, nasıl, neden Ahmet Bey’in yeğeni oluyor ya? Neden birdenbire karşıma çı-

kıyor ki şimdi? Gitsin dergilerde boy göstereyim canım. Gelip benim hayatımda boy göstermesine hiç gerek yok!

Hiçbir şey yapma Özge...

Yavaşça yerime oturuyorum ve kendimi sakinleştiriyorum. Nasıl yaptığım meçhul ama... "Lütfen Kaya, o eskiden olan bir şeydi. Oldu ve bitti. Alır mısın şu raporu? İşim var benim," deyip raporları uzatıyorum. Bu konuşmayı sonlandırmak için son kibarlık cümlelerim bunlar...

Kaya elimden raporu alıyor fakat yerinden kalkmak bilmiyor. O pis, iğrenç gülümsemesi yine gün yüzüne çıkıyor. "Dayım bir süreliğine yurtdışına çıkacak. İşleriyle ben ilgileneneğim. Bence birlikte çok eğleneceğiz."

Dedikleri içimde Müslüm Gürses etkisi yaratıyor. Canım acıyor. Müslüm Baba arka fonda 'Adını Sen Koy' şarkısını söylüyor. Ben bu işin adını, 'Bana Kaderimin Bir Oyunu Mu Bu?' koyuyorum ve gözyaşlarımı içime akıtıyorum.

2. Bölüm

Gözlerimi açıp tavanı izlemeye başlıyorum. Aklıma yine o geliyor. Kendimi hiç bu kadar darmaduman hissetmemiştim. Her gün neşeli, mutlu uyanan ben gitmiş yerine sinirli, asabi bir ben gelmişti. Allah'ım ben sana ne yaptım ki? Sadece günah işleyen bir çocuğu etkisiz hale getirdim, niye tekrardan başıma bela ediyorsun ki?

Hafta sonum hiç bu kadar rezil olmamıştı. Pazartesi hiç bu kadar hüzünlü gelmemişti. Acaba işi arasam ve hasta olduğumu falan mı söylesem? Ya da direkt istifa edeceğimi mi söylesem? Yok, olmaz; bu resmen savaşmak varken, düşmana yenilmek olur. Kaya'ya asla yenilmem ben!

Örtüyü sinirle üzerimden atıyorum. Yataktan kalkıp banyoya doğru yürüyorum. Banyoya girip aynadaki yansıma barmaya başlıyorum. Sabah uyandıktan sonra ne kadar da çirkin oluyorum böyle yahu? Cidden beni alan adam yaşamadı. Tamam, sakın olup pozitif düşünelim, evrene olumlu mesaj yollayalım. Her şey güzel olacak!

Duş beni biraz olsun rahatlatıyor. Banyonun kapısını açıp dolabın önüne geliyorum. Dolabın sürgüsünü sağa doğru hızlıca iteleyip rastgele bir bluz ve pantolon alıyorum. Bornozumun kuşağını çözüp çekmecedan iç çamaşırlarımı da alıp giyiniyorum. Zar zor kopçasını taktığım iç çamaşıra ağız dolusu hakaret ediyorum. Cidden kadın olmak kadar işkenceli bir olay daha yok bu yeryüzünde. Üzerime bluzumu ve pantolonumu da giydikten sonra aynanın yanına gelip saçlarımı kurut-

maya başlıyorum. Kuruttuktan sonra saçlarıma hafif şekil vermek için maşanın fişini takacakken, telefonum zırlamaya başlıyor. Evet, zırlıyor resmen! Sağa bakıyorum yok, yatağa doğru yürüyorum komodinin üzerine bakıyorum, yok! Deli olacağım şimdi. Hangi deliğe girdin sen ya? Hey Allah'ım nerede bu? Kulağımı sesinin melodisine veriyorum. Yatağıma yaklaştıkça sese de yaklaşıyorum. Yastıkların ve örtünün altına bakıyorum ama yine yok. Eskiden kalma bir alışkanlıkla hep yaptığım gibi yine yatağın altındadır umuduyla eğilip bakıyorum ve işte orada! Annesine bakıyor. Elime alıp ekrandaki isme bakıyorum ve dünyanın en güzel duygusuna sahip oluyorum. Huzur!

"Günaydın canım."

"Günaydın sevgilim, ne yapıyorsun bakalım?"

"Saçlarıma şekil vermeye çalışıyordum, çıkacağım birazdan, sen ne yapıyorsun bakalım?"

"Humm... Peki, öyleyse kapıyı aç."

"Nasıl yani?" derken kapıya doğru yürümeye başlıyorum. "Burada mısın, geldin mi?" deyip kapıyı açıyorum. Karşımda, elinde papatyalarla ve bana en sevdiğim gülümsemeyi yollayan adam duruyor.

"Geldim," diyor ve kollarını açıyor bana. Tabii ben de kollarına atılıp sıkıca sarılıyorum ve tek hatırladığım ağzımdan çıkan "Seni çok çok özledim sevgilim..." cümlesi oluyor.

İnsan sevdiği insanla huzur bulur lafını kesin bir yaşamışlıkla yeniden anlıyorum. Umut'un kolları arasındak olmak çok güzel... Birkaç günlüğüne ailesinin yanına gitmişti Umut. Birkaç günde onu bu kadar özlemiş olmam bana tuhaf gelirken, aynı zamanda saçmaladığımı düşünüyorum. Tam bir yıldır birlikteyiz; ama bana çok

daha uzun geliyor. Ona o kadar çok bağlanmışım ki... Belki de ilk defa bu kadar uzun süreli bir ilişki yaşayınca kaptırdım kendimi. Aramızdaki şey aşk gibi değil de, hâlâ bulamadığım ve bulmak için de pek çaba göstermediğim bir duygu... Ya da kısaca alışkanlıktır; ama bana verdiği o duyguyla kendimi çok özel hissediyorum. Biraz daha sıkı sarılıyorum. Başım göğsünde kalp atışlarını dinlemeye devam ediyorum. Evin salonu onun çiçekleriyle hayat buldu sanki... Papatyalarım sehpanın üzerinde öyle güzel duruyor ki... Başımı onun göğsünden çekip, yüzüne bakıyorum. Sonra da sehpayı uzattığı ayaklarına... Tahammül edemiyorum onun bu alışkanlığına. Ama getirdiği çiçeklerin hatırına bu olay için kavga etmemeye karar veriyorum.

“Ne düşünüyorsun?” diyen Umut’a dönüyorum. Ne düşündüğümü bilse acaba benimle evlenmek ister mi? Mesela ben şu anda onun ayaklarını sinirle iteleyip yere atmak istiyorum. Çek ayaklarını benim sehpadan, dememek için kendimi zor tutuyorum. Tabii şu anda kavga etmenin ne yeri ne de zamanı olduğundan, durumu değiştireceğim.

“Seni ne kadar çok özlediğimi düşünüyordum.” Bu sözlerden sonra da benimle evlenmek istemesin de göreyim! Gerçi pek evlilik meraklısı bir tip değilimdir; ama yine de Umut’un evlenelim baskılarına karşı insan bir düşünmüyor değil. Hani gerçekten de benimle evlenmek istiyorsa, benim düşüncelerime de saygı duymalı değil mi?

Bakma Özge! Sehpadaki ayaklara bakma, Umut’un gözlerine bak! Oradaki sevgi şu an için işine yarayacak tek gerçek.

Fakat yine de ayakları...

“Peki, yanındayken bile beni düşünüyor musun?” deyip gülümsüyor. Bu hayatta beceremediğim tek şey; kesinlikle romantiklik. Hiç anlamıyorum ve Allah ta-

rafından karşıma hep romantik erkekler çıkıyor. Acaba bunun için mi hep terk edilen taraf oluyorum?

“Ah, tabii ki de hayatım. Seni düşünmediğim an yok ki...” diyorum masum bir sesle. Sabahımı Allah’ın belası olan Kaya’yı düşünmeye harcadığım için kendime çok ama çok kızıyorum. Patronum olsa ne yazar ki? Ateş olsa cürmü kadar yakar o! Ben onu attan indirir pek de güzel eşeğe bindiririm.

“Fark ediliyor zaten, bugün sende bir tuhaflık var.” Her şeyi de bilme be çocuğum! Vallahi bilim adamı olsan, seni bu kadar bilgiyle uzaya yollarlar.

Hiçbir şey demeden sadece gülümsüyorum. Dilimin ucuna kadar gelen şeylerden kaçmak için her zaman gülümserim de... Sonuçta ant içer gibi kendime kavga etmenin gereksiz olduğunu hatırlatıp duruyorum, şu saatten sonra hiç gereği yok, hiç! Bugün bana çiçek aldığı için onu ödüllendirmek amaçlı o iki cümleyi söyleyebilirim.

“Umut, seni seviyorum,” diyorum. Tabii o bunu sanki hiç söylemiyormuşum gibi tepki veriyor. Şaşıarak bana bakıyor ve “Bunu uzun zamandır senden duymamıştım? Şaşırdım...” diyor. Biraz bana sorunluymuşum gibi bakıyor ve gülümsüyor. “Ben de seni seviyorum ve bu sevgi hiç değişmeyecek,” deyip, beni kendine çekip sarılıyor.

Umut’un bana olan sevgisi farklı. Şehirden uzak, dağ evinin verdiği huzur gibi... Onu seviyorum, onun da beni sevdiğini biliyorum. Ne var ki fikirlerimiz, görüşlerimiz o kadar uyumsuz ki... O hayatı ciddiye almazken, ben fena halde ciddiye alıyorum mesela. Sonra o sorumsuz herifin tekiyken, ben sorumluluk manyağı bir insanımdır. Hani dünya Umut’un elinde olsa sallar ve maç izler; ama benim elimde olsa her yer cennet olur vallahi. Tüm bu zıtlıklara rağmen bir sene nasıl tahammül ettim ona bilmiyorum. Her defasında da *demek ki*

onu seviyorsun Özge diyerek kendimi de avutuyorum. Ama evlenirsek temizlik konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Ben çamaşır suyuna âşık bir insanım, benim evime haftanın üç günü temizlikçi gelir. Ama Umut'un evine haftada bir defa gelir, o da kadının temizlediği ev aynı gün bok yığını olur. Aramızdaki fark o kadar fazla ki bazen düşününce işin içinden çıkamıyorum ve kafayı yeme evresine geliyorum. Zaten en sonunda *'Benim evime bulaşmasın da kendi evinin ortasına sıçsın umurumda olmaz,'* diyerek kendimi avutup, toparlanıyorum.

Umut'la birlikte kahvaltı ederken bana ailesiyle geçirdiği birkaç günü anlatıyor. Annesinin ve babasının hürmetlerini iletiyor. Annesinin hâlâ beni sevmediği halde hürmetler yollamasına takılı kalırken, birdenbire bende kanal değişiyor ve fişekler patlıyor. Kesinlikle ona yollamadığım ama Umut tarafından yolladığına inandığım selamlardan dolayı bu. Tabii annesi de buna inanmadığından bana selam yollamak yerine oğluna *'Ayrıl da gel Umut!'* demiştir. Fakat Umut aramızda mekik dokumaya; sürekli annesinin bana yalancı iyi niyetiyle yolladığı selamı söyleyip, kendince durumu devam ettirmeye çalışıyor. Ben, adamın evliliğe sıcak bakışıyla, vurdumduymazlığı arasında kalırken, şimdi bir de anasının onayını bekliyoruz. Özge'yi *gelin olarak kabul etme durumu onaylanmıştır* derse o an parmağında yüzük, kolumda bilezikler olacak; ne var ki anası ısrarla onay vermiyor, atama bekleyen öğretmen çilesi gibi yerimde sayıyorum. Beklememin sebebi de Umut'u tüm pisliklerine rağmen sevmem.

Saatler sonra evden çıkabiliyorum nihayet. Masanın toplamasını Umut'a bırakmak ne kadar doğru bilmiyorum ama işe geç kalmamam gerektiği gerçeği beynime hücum edince yanlış olan her şey bana doğru geliyor. Trafikte ömrüm çürüyünceye kadar bekledikten sonra şirkete geliyorum. Arabamı otoparka park ettikten son-

ra kolumdaki saate bakıyorum. Neredeyse öğle tatili olmak üzere! Bir de üzerine tuvaletim geldi, tam oldu tam! Kapıyı açıp tek ayağımı dışarıya atıyorum. Tamamen çıktıktan sonra çantamı unutup almadığım için tekrardan arabaya giriyorum. Dizimi şoför koltuğuna koyup yanındaki koltuktan eşyalarımı uzanıyorum ve alıyorum. Tam çıkmak üzereyken, dünyanın en saçma sesini duyuyorum.

Cart???

Hızlıca elimi popoma koyuyorum ve... Ve o yırtık yerle yüzleşiyorum. Zaten nefret ediyordum bu pantolondan! Günün birinde bana bunu yapacağını biliyordum. Ama bugün değil. Bugün... bugün... bugün... önemli... bir... gün? Hafızasını kaybetmiş hastalar gibiyim. Bugünün neden önemli bir gün olduğunu hatırlamıyorum. Yavaşça dışarıya çıkıp, arabaya arkamı dönüyorum... Allah'ım, şimdi ne yapacağım? Üzerimdeki ceketi belime bağlayıp tekrardan arabaya binecekken, tuvaletimin azizliğine iyice yakalanıyorum. Kendimi, arabayı kilitleyip şirkete yürürken buluyorum. Vallahi havanın esintisini yırtık pantolon deliğinden resmen hissediyorum.

Daha şirkete adımımı atar atmaz biri tarafından çe-kiştiriliyorum. Daha kim, nerede, ne yapıyor, soruları beynime yeterince yerleşmeden kızgın ve aynı zamanda kükreyen bir sesle gelenin Vuslat olduğunu anlıyorum.

"Neredesin sen? Neden telefonlarımı açmıyorsun? Kaya Bey kükredi durdu."

Neden sürekli bunu unutuyorum ki? Beni çekse çekse yalnızca Vuslat böyle hızlıca çeker. Sabahları genelde buna benzer olayları çok sık yaşarsınız onunla. Şirketteki tek sırdaşım diyebilirim onun için. Çok konuşkan, fazla neşeli ve tabii olur olmadık anlarda birdenbire ortaya çıkma gibi huyları vardır. Ciyak ciyak sesi kulaklarım-

onu seviyorsun Özge diyerek kendimi de avutuyorum. Ama evlenirsek temizlik konusunda ne yapacağımı bilmiyorum. Ben çamaşır suyuna âşık bir insanım, benim evime haftanın üç günü temizlikçi gelir. Ama Umut'un evine haftada bir defa gelir, o da kadının temizlediği ev aynı gün bok yığını olur. Aramızdaki fark o kadar fazla ki bazen düşününce işin içinden çıkamıyorum ve kafayı yeme evresine geliyorum. Zaten en sonunda *'Benim evime bulaşmasın da kendi evinin ortasına sığsın umurumda olmaz,'* diyerek kendimi avutup, toparlanıyorum.

Umut'la birlikte kahvaltı ederken bana ailesiyle geçirdiği birkaç günü anlatıyor. Annesinin ve babasının hürmetlerini iletiyor. Annesinin hâlâ beni sevmediği halde hürmetler yollamasına takılı kalırken, birdenbire bende kanal değişiyor ve fişekler patlıyor. Kesinlikle ona yollamadığım ama Umut tarafından yolladığına inandığım selamlardan dolayı bu. Tabii annesi de buna inanmadığından bana selam yollamak yerine oğluna *'Ayrıl da gel Umut!'* demiştir. Fakat Umut aramızda mekik dokumaya; sürekli annesinin bana yalancı iyi niyetiyle yolladığı selamı söyleyip, kendince durumu devam ettirmeye çalışıyor. Ben, adamın evliliğe sıcak bakışıyla, vurdumduymazlığı arasında kalırken, şimdi bir de anasının onayını bekliyoruz. Özge'yi *gelin olarak kabul etme durumu onaylanmıştır* derse o an parmağında yüzük, kolumda bilezikler olacak; ne var ki anası ısrarla onay vermiyor, atama bekleyen öğretmen çilesi gibi yerimde sayıyorum. Beklememin sebebi de Umut'u tüm pisliklerine rağmen sevmem.

Saatler sonra evden çıkabiliyorum nihayet. Masanın toplamasını Umut'a bırakmak ne kadar doğru bilmiyorum ama işe geç kalmamam gerektiği gerçeği beynime hücum edince yanlış olan her şey bana doğru geliyor. Trafikte ömrüm çürüyünceye kadar bekledikten sonra şirkete geliyorum. Arabamı otoparka park ettikten son-

ra kolumdaki saate bakıyorum. Neredeyse öğle tatili olmak üzere! Bir de üzerine tuvaletim geldi, tam oldu tam! Kapıyı açıp tek ayağımı dışarıya atıyorum. Tamamen çıktıktan sonra çantamı unutup almadığım için tekrardan arabaya giriyorum. Dizimi şoför koltuğuna koyup yanındaki koltuktan eşyalarımaya uzanıyorum ve alıyorum. Tam çıkmak üzereyken, dünyanın en saçma sesini duyuyorum.

Cart???

Hızlıca elimi popoma koyuyorum ve... Ve o yırtık yerle yüzleşiyorum. Zaten nefret ediyordum bu pantolondan! Günün birinde bana bunu yapacağını biliyordum. Ama bugün değil. Bugün... bugün... bugün... önemli... bir... gün? Hafızasını kaybetmiş hastalar gibiyim. Bugünün neden önemli bir gün olduğunu hatırlamıyorum. Yavaşça dışarıya çıkıp, arabaya arkamı dönüyorum... Allah'ım, şimdi ne yapacağım? Üzerimdeki ceketini belime bağlayıp tekrardan arabaya binecekken, tuvaletimin azizliğine iyice yakalanıyorum. Kendimi, arabayı kilitleyip şirkete yürürken buluyorum. Vallahi havanın esintisini yırtık pantolon deliğinden resmen hissediyorum.

Daha şirkete adımımı atar atmaz biri tarafından çe-kiştiriliyorum. Daha kim, nerede, ne yapıyor, soruları beynime yeterince yerleşmeden kızgın ve aynı zamanda kükreyen bir sesle gelenin Vuslat olduğunu anlıyorum.

"Neredesin sen? Neden telefonlarımı açmıyorsun? Kaya Bey kükredi durdu."

Neden sürekli bunu unutuyorum ki? Beni çekse çekse yalnızca Vuslat böyle hızlıca çeker. Sabahları genelde buna benzer olayları çok sık yaşarsınız onunla. Şirketteki tek sırdaşım diyebilirim onun için. Çok konuşkan, fazla neşeli ve tabii olur olmadık anlarda birdenbire ortaya çıkma gibi huyları vardır. Ciyak ciyak sesi kulaklarım-

da oldukça baslı bir etki yaratıyor. Ellerimle kulaklarımı açıp kapatıyorum ve gözlerimi kısıp ona bakıyorum.

"Bir sakın ol önce... İşlerim vardı geç kaldım. Telefonum da sessizdeymiş duymamışım," diyorum telaşlı ve bir o kadar da ızdırap çekerken. Birden pantolonumun durumunu ve çişimin geldiğini unutup tek bir yerin altını çiziyorum. '*Kaya Bey kükredi durdu.*' Yahu bundan bana ne? Vuslat'ın gözlerine bakıp, hiç de etkilenmediğimi belli edercesine konuşuyorum. "Hem Kaya Bey neden kükremiş ki? Gören de şirket adamı falan sanacak onu..." diyorum.

"Sanırım patronun arkasından konuşulmayacağını unutmuşsunuz Özge Hanım. Biz bu saatte öğle yemeğine çıkıyoruz. Hak verirsiniz ki herkes saat sekiz buçukta iş başı yapıyor ve bu saatte dinleme molası veriyor. Hep böyle geç mi kalırsınız yoksa bu güne inat olsun diye mi yaptınız?"

Kaya'nın sesini tam arkamda duymayı beklemiyordum. Vuslat gibi bunun da mı olur olmadık yerlerden çıkma gibi bir hobisi var? Üstelik yine bana laf çarpması? Allah'ım ne olur sen bana sabır ver. Ya da Göksel sen gel ver şu sabrı! Şarkında söylediğin gibi mesela... Hiçbir şey demeden yanından gitmek istiyorum. Yoksa meşhur Çiçek Abbas sahnesi yeniden tarafımızdan canlanacak! Ve biz laf yarışına gireceğiz.

Hareketlenmiş, yanlarından gitmeyi planlarken, Vuslat kolumdan tutuyor. Gözlerindeki o ifadeyi hiç ama hiç sevmedim. "Bugün İngiltere'deki müşterimizle toplantımız vardı. Saat dokuz buçukta projenin sunumu yapacaktın. Hatta son durum raporunu da Kaya Bey'e vermiştin. Cumartesi gününden haber verilmişti sana... En azından Aysu verdim dedi ama?" Vuslat konuşmasına devam ediyor ama benim kulağım devamı için hazır değil. Aysu beni elbette ki aramıştı. Hatta bana ancak cumartesinden haber verdiği için onu azarlamıştım.

Kendimi küçücük, hatta minnacık ve belki de yok gibi hissetmeye başlıyorum. Keşke şu an yok olsam da bu anı yaşamasam. Bu proje için akşamımı sabah etmiş, tüm hafta sonlarımı bunun için harcamıştım. Hasiktir! Ben bunu nasıl unuttum? Bu benim en önemli projem olacaktı. Kendimi Ahmet Bey'e resmen ispatlayacaktım.

Kaya'nın ateş saçan gözlerini hâlâ üzerimde hissediyorum. Arkamda kocaman bir delik, gururumda bir delik, şu anda ölsem kaç yazar ki? Ve baskısı gittikçe artan tuvaletimi hesaba katmıyorum fakat ha geldi ha gelecek! Kendini sık Özge! Umarım utancım ikiye katlanmaz.

"Bir açıklama yapmayacak mısınız?" diyor pislik Kaya.

Eğer topuklu ayakkabı ayağымda olmasaydı kaçardım! Yemin ederim bunu yapardım! Tuvalete girer yılın rahatlamasını yaşardım! Gözlerimi gözlerine dikiyorum. Bir şeyler düşünmem lazım; ama bu stres altında hiçbir şey düşünemiyorum. Ve aklıma hızlıca giriş yapan bir şey oluyor. Olur mu ki? Ne kaybederim ki?

"Anneannem öldü. Bütün hafta sonu ailemin yanındaydım. Kimseye haber veremedim. Çok üzgünüm..." deyip ağlamaya başlıyorum. Tabii bir de bu var. Ben anında gözyaşlarını akıtan o nadir bayanlardandım. Kesen işe yarayacak, hissediyorum.

"Ah canım benim, keşke haberim olsaydı hemen yanına gelirdim," diyor Vuslat. Benim melek arkadaşım. Bana sarılıp hemen teselli ediyor.

"Başın sağ olsun Özge... Eğer yapabileceğimiz bir şey varsa lütfen söyle..." Kaya'nın sesinde bir gariplik var yine aman neyse... Offf gözlerini bu şekil üzerime dikerse nasıl yalana devam edeceğim ki?

Vuslat'ın kolları arasından çekilip burnumu çekiyorum. Oyunculugum bir üst seviyeye geçiyor sanki ha?

“Sağ olun odama gidip biraz yalnız kalmak istiyorum,”
deyip izin istiyorum ve yanlarından ayrılıyorum.

Asansörden çıktığım gibi koştur koştur odama geliyorum. Kapıyı kapatıp, derin bir nefes alıyorum. Yemişler midir acaba? Gerçi Kaya'nın tek başına bunu yemesi benim için daha çok önemli. Peki, anneannemin ölme yalanı? Nasıl devam edeceğim ben buna? Tamam, anneannem öldü; lakin bundan on yıl önce öldü! Kaya da pek inanmış gibi bakmıyordu zaten! İçim nasıl da daralıyor şu an. Acaba anneannem beni görüyor mudur? Görüp de üzülüyor mudur, üzülüp de bana 'Yazıklar olsun!' nidalarından yolluyor mudur? Eğer öyleyse; anneanneciğim, çok özür dilerim, ben seni pis işlerime alet etmek istemezdim; ama şu anda buna çok ihtiyacım vardı. Yanımda olmadan bile bana iyilik yaptın. Bak melek olmanın hakkını da vermiş oldun. Hem biliyorsun, diğer tarafta melek olmak zor iş. Bu devirde iyi bir melek kolay yetişmiyor.

Anneannemin beni anlayacağını düşünüp asıl işimi halletmek için tekrardan koşturarak odamdaki tuvalete kaçıyorum. Kendimi klozete bırakıp dünyanın en rahat kızı oluyorum. Şu anda benden daha rahatı yok vallahi de... Üzerimi düzelttikten sonra ellerimi yıkayıp banyodan çıkıyorum. Odanın köşesindeki aynadan kendime bakıyorum. Arkamı dönüp başımı aynaya çeviriyorum sonra da... Yuh! Nasıl yırtılmış bu böyle? Bunun bu kadar yırtılması için benim yüz kilo olmam gerekli! Şuraya bak. Resmen iç çamaşırmındaki Hello Kitty bana el sallıyor! Aysu'yu arayıp bana pantolon alması gerektiğini söylemem lazım. Kızı yemeğinden edeceğim; ama ona tolerans gösterdiğim günlere saysın artık. Az önce koltuğa fırlattığım çantamın yanına gidip, içerisinden

telefonumu çıkartıyorum. Hızlıca ekrana dokunup rehber giriyorum ve Aysu'nun isminin üzerine dokunup arıyorum. Açan olmuyor! Tekrardan arıyorum ve yine açan olmuyor! Salak kız sanki telefon süs olsun diye icat edildi. Graham Bell bu ana şahitlik etmiş olsa, telefonu icat ettiği güne lanet ederdi.

Tekrardan arayacakken bu sefer aranan taraf ben oluyorum. Aysu Hanım akıl edip geri dönüş yapabildi. *Zahmet oldu canım*, deyip sinir bozucu bir giriş yapmak için telefonumu açıyorum. Fakat onun nefes almadan konuşmaya başlamasıyla laflar ağzımda sevmediğim yemek gibi kalıyor.

"Özge Hanım çok özür dilerim tuvaletteydim duymamışım. Telefon masada kalmış. Yemekteydim de... Um..."

"Aysu bana hemen pantolon alıyorsun ve acilen şirkete dönüyorsun bekliyorum."

"Anlamadım?" Anlasaydın şaşardım zaten!

"Neyi anlamadın, söyle orayı anlatım Aysu!"

"Şey... Özür dilerim hemen alıp geliyorum. Peki, istediğiniz bir renk var mıydı?"

"Lacivert olsun ama en önemlisi acil olsun!"

Telefonu kapattıktan sonra koltuğa atıp odada dolanmaya başlıyorum. Eğer sabah normal şartlarda şirkete gelseydim pantolonum yine yırtılacaktı ve ben belime sarılmış ceketimle toplantıya katılmak zorunda kalacaktım. Bence bu Allah tarafından en güzel uyarılma şekli oldu benim için. Sana otuz dört beden olmuyorsa zorlama! Atkuyruğu yaptığım saçlarımla oynarken tekrardan toplantıyı düşünmeye başlıyorum. Sahi, toplantıya kim girdi benim yerime? En önemlisi İngilizlere ne kadar rezil olduk? Ya da toplantı oldu mu? Vuslat neden peşimden gelmedi ki? Kafamda bitmeyen sorularla baş edemeyeceğim için devam edemeyeceğim. En iyisi susmak ve Sila'nın dediği gibi olurla bırakmak...

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Ama böyle delik pantolonla da rahat edemiyorum. Aysu gelmedikçe sinirlerim daha da harekete geçiyor. Alt tarafı bir pantolon alıp gelecek, beni baştan yaratmayacak yani! Odada sıkıldığım için kendimi odanın dışına atıyorum. Ortalıkta kimse görünmediği için güzel bir soluk bırakıyorum. Geri geri odama girmek için yürürken şirketin genel müdürü Ersan Bey'i görüyorum. Beni görmesin diye yavaş adımlarıma devam etmek üzereyken göz göze geliyoruz. Yüzünde garip fakat mutlu bir ifade var. Başıyla selam verip yanıma doğru gelmeye başlıyor. Yanıma gelip bugünkü talihsiz olay için üzgün olduğunu dile getiriyor. Tabii yüz ifadesi hâlâ mutlu mesut olduğundan çok da üzüldüğünü düşünmüyorum açıkçası. Ama tabii bunları onun yüzüne söyleyemeyecek kadar kibar bir insan olduğumdan, ben de yıkıldığımı anlatıp kismete bağlıyorum. Ersan Bey ile konuşurken gözüm hep asansörde... Asansörün kapısı açılsın ve ben Aysu'ya kavuşayım. Ve asansör açılıyor merakla oradan çıkacak olan kişiyi odaklanıyorum. Evet, şu anda kendimi *Sinan Çetin*'in bir zamanlar sunduğu *Film Gibi* programına katılmış gibi hissediyorum. İçinden Aysu çıkıyor ve ben mutlulukla gözlerimi kapatıyorum. Aysu asansörden çıkmasına çıkıyor da peki o elindeki poşetler? Baya baya poşetlerle bana doğru yürüyor. Yürümekle kalmıyor bir de yüzünde cezbedici bir gülümsemeyle podyumda yürüyormuş havası veriyor. Alt tarafı bana bir pantolon alacaktı. Neden bu kadar mutlu ki? Üstelik neden elinde bu kadar poşet var? Hem şu anda onu yemeğinden alıkoyduğum için bana öfke duymalıydı! Elindeki poşetlerle salına salına yanımıza geliyor. Umarım bir pot kırmaz. Kırmamalı... Yoksa ben direkt kafasını kırarım. Ki öyle bir şey de olmuyor. Ersan Bey ve

Aysu bakışmaya başlıyor çünkü. Hasbin Allah! Orada olduğumu belli edercesine ses ayarımı yapıyorum. Ersan Bey vedalaşıp yanımızdan ayrılınca Aysu'yu kolundan tuttuğum gibi odaya sokuyorum.

"Nerede kaldın Aysu? Nerede kaldın!"

"Şey... Şey oldu Özge Hanım."

Gözlerimle elindeki poşetleri işaret edip "Yine indirim kurbanı oldun, değil mi?" diyorum tersleyip. Çünkü biliyorum Aysu'nun indirim manyağı olduğunu... Elindeki poşetleri alıp pantolonumu aramaya başlıyorum. Fakat elime gelen gecelik, elbiseler, etekler, şortlar? Tekrardan ters bir bakış atıp poşetlerin içine tekrardan bakıyorum. Geceliğini sevdim. Çiçekli elbisenin rengine bayıldım. Etekler bir şahane ve şortları çok tarzlar! "İndirim ne zamana kadar devam ediyormuş?" diye sormamın sebepleri başka. Sonuçta yaz aylarına az kaldı ve yıllık iznimde İstanbul'un tozunu dumanını bırakıp tatilin en alasını yapacağım.

Aysu bana tarih aralığını söylerken, pantolonumun hangi poşette olduğunu söylüyor. Sinirle arkamı dönüp giderken, onun gülme sesini duyuyorum. Hızlıca yüzümü Aysu'ya dönüyorum ve gözlerini benden kaçırıyor. Kendimi tuvaletten içeriye atıp aldığı pantolona bakıyorum. Normalde bir giysiyi yıkamadan asla ama asla giyinmem. Makineye atıp deterjanla harmanlamasını izleyip derin bir nefes almam lazım. Ama şu an için yapacak hiçbir şeyim yok. Üzerimdeki pantolondan kurtulunca yeni pantolonumu giyiniyorum. Allah için güzelmış pantolon. Belime de tam oldu hani. Hatta yırtılan pantolonuma sevinebilirim bile! Zaten hiçbir zaman da haz etmemiştim bu pantolondan. Hem dar hem de bana enerjisi düşük geliyordu. Zaten Umut'un bana aldığı hangi kıyafeti sevdim ki?

Üzerime çeki düzen verdikten sonra kapıya doğru yürüyorum. Fakat aynadaki yansımam dikkatimi çe-

kiyor. Siyah saçlarımı düzeltiyorum. Makyaj yapmayı unuttuğum için yüzüm ölü gelinden farksız. Neyse ki yalanım için işe yaradı. Ne kadar da beyazım böyle... Evet beyaz! Aynada kendimi incelemeye başlıyorum. Siyah saçlar, çekik siyah gözler —*ki arkadaşlarım bu yüz- den bana Japon derler*— beyaz tenim —*ki ben güneşe çıka- mayan o zavallı kızlardanım*— yüzüme renk gelsin diye hafifçe yanaklarıma vuruyorum böylece hemen kırmızı oluyorlar. Atkuyruğu olan saçlarımı tekrar açıp düzeltiyorum. Bir dakika o da ne? Bir tel beyaz saç! Yok artık! Resmen yaşlılık belirtisi bu! Ya da çok çalışmaktan mı?

Çok çalışmak!

Ben bir mimarlık şirketinin en güvenilir, en eski ve en iyi çalışanıyım. Şimdi havalı olduğumu falan düşünüyorsunuz; ama ben kendi alanımın en iyilerinden biriyim. Okulumu bitirip bu şirkette staj yapabilmek için tam otuz kişiyi eleyip girmiştım. İşime âşık bir şekilde deli gibi çalışmaya başlamıştım. Tabii ben girer girmez hemen bana bir proje vereceklerini ve üzerinde çalışmaya başlayacağımı falan sanmıştım; ama üçün birini aldım. Patronum, yani Ünal Şirketi'nin sahibi olan Ahmet Bey, bendeki hırsı, azmi görmüş ve gelecek vaat eden bir eleman olacağımı hemen anlamıştı. Bunu kesinlikle kendi söylemişti. Girdikten sonra şirketin en iyisi ve aynı zamanda ünlü bir mimar olan Özkan Arsan'ın yanında staja başlamıştım. Tabii buna başlamak denirse... Özkan Bey çok titiz, kuralcı biriydi. Tüm stajyerlerin başına ne geldiyse aynılarını bana da yaşattı. Kahve getir Özge, masamı sil Özge, bankaya git Özge... Havaa- lanından gelecek olan misafirleri bile karşıladığımı hatırlarım. Ama tabii hiçbir beni pes ettirmemişti. Özkan Bey de hiçbir zaman benden şikâyetçi olmamıştı.

Bir gün Ahmet Bey ve Özkan Bey beni çağırıp artık projelere yardım edeceğimi söylemişlerdi. İşte beklediğim fırsat buydu! Aradan geçen üç sene sonunda Özkan

Bey emekliliğini isteyip eşiyle yurtdışına yerleşme kararı almıştı ve giderken de Ahmet Bey'e 'bu kız tamamdır' mesajını vermişti. Tabii ben bunu yanlışlıkla kulak mîsafiri olduğum kapı dışından öğrenmiştim. Ahmet Bey bu haberi bana verdiğinde ise birinin beni çimdikleyip uyandırmasını istemiştım. Cidden; kısa zamanda benim odam, benim projelerim oluvermişti.

Ahmet Bey'le aramızda çok özel bir yakınlık oldu zamanla. O beni yıllardır hasretini çektiği çocuğunun yerine koydu, ben de onu yıllardır bir tek adını bildiğim babamın yerine. Baba... Bir insanın baba demesi için, onun sıcaklığını kokusunu bilmesi gerekir. Ben hiçbirini bilmediğim için baba kelimesi benim için hiçbir anlam ifade etmiyor. Annem bana hamileyken, bizi bir Alman kadın için terk etmiş. Tabii ben bunları öğrendiğimde üniversiteye yeni başlamıştım. Önceleri babamdan gelen mektupları koklardım; çünkü annem, babamın Almanya'da çalıştığını ve çok yakında geleceğini söylemişti. Tam bir Yeşilçam klasığı... Tabii o zaman buna inanmak en kolayı ve güzeliydi. Her akşam yolladığı mektupları tek tek okur öyle yataurdım. Ama annem ne zaman gerçekleri açıkladı, o zaman öldüm. Babam bana hiçbir zaman mektup yazmamış, bir kere olsun arayıp sormamış, bana ulaşmaya çalışmamıştı. Önceleri inanmak istemedim. Biliyordum, babam gelecekti. Mektubunda yazdığı gibi beni gururla sarıp, kucaklayacaktı. Ne var ki babam gelmemiş, beni gururla sarıp kucaklamamıştı.

Gözyaşlarımı siliyorum. Regl dönemlerime yakın böyle saçma sapan gözyaşlarına boğuluyorum. Kapıya doğru yöneliyorum. Kapının kulpunu tutmamla içeriden gelen seslere kulak veriyorum. Kulağımı kapıya dayıyorum. Ne oluyor içeride? Kapıyı açmamla Aysu'nun bana sarılması bir oluyor. "Başınız sağ olsun Özge Hanım. Neden bana haber vermediniz?" Elleri boynumda

hıçkır hıçkır ağlıyor. Hangi ara hıçkırık boyutuna geçti bu kız böyle ya?

"Aysu çek kollarını üzerimden!" diyorum sessizce onun duyabileceği tonda. Arkadan birkaç ses daha "Başınız sağ olsun..." diyor. Vuslat mı söyledi acaba? Boşu boşuna '*Kara haber tez duyulur,*' dememişler. Şu an resmen bu sözün içerisindeyim!

Madem bir işe kalkıştım bunu devam ettirmem lazımdır. Adım yalancı Japon'a çıkar yoksa! Hepsini selamlıyorum. Yüzümde yine '*acılıyım ben*' ifadem, kalbimde yalan söylemiş olmanın yarattığı sızı... Gözlerimi kısa bir an için kapatıyorum ve aynı anda telefonum çalmaya başlıyor. Masamda duran telefonun yanına doğru ilerliyorum. Ekrandaki ismi görünce içimden bir küfür yolluyorum ona. Şu an tam zamanında aradın yani Umut! Odadakilerden izin isteyip telefonumu açıyorum. "Efendim canım?" derken sesim duyulmasın diye neredeyse içimden konuşuyorum.

"Ya Özge..." derken sesi baya gergin Umut'un. "Hani sen çıkarken, biraz uyuyup kafeye gideceğimi söylemiştim ya..." Arkadaşlarıma bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Evet demiştim?" diyorum Umut'a. Acaba bu konuşma nereye varacak? "Ya ben televizyon izlerken koltukta sızmışım," diyor ve ben bu kadar çabuk sızabildiğine ve tekrardan uyanabilmesine şaşıyorum.

"Eee?"

"Heh işte, uyandım, birden acıktığımı hissedip mutfağı kurcaladım biraz. Sonra akşamdan kalan pizzayı gördüm. Onu ısıtmak için mikrodalganın fişini yanındaki prize taktım ve—"

"Ya orası elektrik kaçırıyor, hatta hafta sonu telefon da da söylemiştim ya!"

"Evet, işte ben unutunca birden ışıklar gitti. Ama merak etme, çünkü elektrikçiyle senin evi temizleyen kadın aynı anda geldi."

“Çünkü elektrikçi adam o kadının kocası bunu da demiştim.” Sesim öylesine sinirli ve kısık çıkıyor ki, resmen kimse duymasın diye hayat mücadelesi veriyorum burada. Allah’tan kimse benimle şu an için ilgilenmiyor.

“Evet, elektrik işi halloldu; fakat mikrodalga artık çalışmıyor.” Geri zekâlı adam! Çıglık atıp bağırmamak için kendimi zor tutuyorum. Cidden şu an sinirimden ağlayacağım. Bir insan bu kadar... Bu kadar salak olmak zorunda mı? Sinirle telefonunu yüzünü kapatıyorum ve sinirden gözlerime hücum eden gözyaşlarımı serbest bırakıyorum. Ben bu kadarını hak etmedim. Gerçekten etmedim. Bu adam başlarda bu kadar salak değildi! Valahi değildi. Çok romantik, ince düşünen bir tipti. Şimdi dandik bir ressam geldi, güzelim resmin içine etti! Ah zaman ah! Elimle gözyaşlarımı silerken, odadakilerin bana baktığını görüyorum.

“Kusura bakmayın, annem... Hâlâ anneannemin bize akşam yemeğe geleceğini sanıyor da... Onun sevdiği örtünün yerini sormak için aramış,” diyorum burnumu için için çekerken. Ve aynı anda Aysu’dan hıçkırık sesi yükseliyor. Ateş basıyor bana... Sırtımdan aşağıya doğru terler akıtmaya başlıyorum resmen. Aysu’ya bakmaya özen göstererek “Sizin nereden haberiniz oldu?” diyorum. Eğer Vuslat söylemişse saçını başını yolacağım onun! Şirketin gereksiz elmanı Selin sarı saçlarını geriye doğru atıp havalı bir biçimde bana dik dik bakıyor. Kim bu kıza bu kadar gaz vermiş anlamış değilim. “Kaya Bey söyledi bana,” derken ‘bana’ kısmını bastırarak söylüyor. Kimin gaz verdiğini de böylece öğrenmiş oluyorum. Ne yaparken söyledi acaba? Kesin sülük gibi yapışıp adamı baştan çıkartmaya çalışmışsındır. cadaloz Selin! “İşte ben de arkadaşlara haber vereyim dedim,” diye devam ediyor cadaloz Selin! İyi bok yemiştin, ne diyeyim artık! Ah, Kaya ah! Bir elime geçsen saçlarına ağda dokup büyük bir hevesle ağdayı geri çeksem, güzel olmaz mıydı?

"Çok incesin Selinciğim... Çok iyi geldi," diyorum minnet dolu sesimle... Bu kadar bok çukuruna battığım için ağlamam daha çok artıyor.

Birkaç dakika daha oturduktan sonra herkes işinin başına dönmesi gerektiğini söyleyip tekrar baş sağlığı dileyip, defolup gidiyor. Bir tek Aysu kalıyor odada. Aysu benim —*Vuslat'tan sonra*— en önemli sırdaşlarımdan biridir. Bu ağlamaklı hali canımı sıkıyor. Gerçeği ondan saklayamam... O yalanımda ağlarken, benim de daha çok ağlayasım geliyor. Artık ona nasıl bakıyorsam "Özge Hanım neler oluyor?" deyip normale döndüğünün sinyallerini veriyor.

"Bir şey olduğu yok."

"Ama nasıl yok efendim? Bugün çok agresifsiniz. Yani ne bileyim bir tuhafılık var. Anneanneniz yüzünde—"

"Anneannem falan ölmedi. Toplantıyı kaçırdığım için ortaya bu yalanı attım. Tabii nereden bileyim Kaya'nın sarışın sürtüğe yetiştireceğini..." Adam yeni patron oldu maşallah dedikodu yapacak kadar samimi olmuş herkesle! Zamanında iyi yapmışım buna ben, keşke daha beterini de yapıp yaşamamak için nedensiz bıraksaydım.

"Ölmedi mi? Ama ben şimdi daha kötü oldum. Yata-lak falan mı yoksa?" Bu kızın devrelerinde cidden sorun var!

"Aysu üstüne atlamamı istemiyorsan git bana kahve getir."

"Tabii efendim hemen getiriyorum." Aysu tam kapıdan çıkarken, tekrar gelip sarılıyor bana. "Ne olursa olsun kendinizi bırakmayın!" diyor ve saçlarıma öpücük konduruyor.

"Aysu cidden seni kovacağım! Cidden diyorum anlatabildim mi?" Aysu hemen hızlı adımlarla odayı terk ediyor; çünkü biliyor ki ben '*cidden*' lafını boşu boşuna demem.

Aysu'nun odama getirdiği kahveyle ondan hızlıca dedikoduları da alıyorum. Toplantı iptali şirkette kuktan kulağa ulaşmış bir günde. Derin, ortalıkta benim ne kadar beceriksiz olduğumu konuşup duruyormuş ve tabii sorumsuz bir kişiliğimin olmasını da... Derin bu şirkette bana düşman olan tek mimar. Onun da kendine ait bir ekibi var, benim de... Fakat o benden sonra geldiği için benim bu şirkette eskiliğimi kıskanıp, içten içten intihar ediyor her defasında. Benim bu yerlere torpille geldiğimi ima eder her laf arasında. Kendisinden daha iyi bir mimar olmamı kıskanıyor. Bu o kadar bariz belli ki... İşte tüm bu sebeplerden dolayı, Aysu'nun dediğine göre, Kaya'yı doldurmaya başlamış ve onun odasından hâlâ çıkmamış.

Tüm bu duyduklarımdan sonra yerimde sabit bir şekilde duramam. Bir şeyler yapmalıyım ama ne? Aslında tek yapmam gereken Kaya'nın odasına gitmek ve Derin'i kapı dışarı etmek; ama Kaya'nın ayağına gitmek falan da istemiyorum. Yine de benim projemi Derin'e verecek kadar zalim bir insan olduğundan istemeye istemeye yerimden kalkıyorum. Elime masanın üzerindeki dosyayı alıyorum. Aysu'ya Kaya'nın odasını soruyorum ve üst kattaki Ahmet Bey'in odası olduğunu söyleyin-ce hiç ama hiç şaşırıyorum. Patron ya, en has oda illa onun olacak! Gazamı mübarek edip odadan çıkıyorum. Aysu yerine geçerken, bana şans diliyor ve ben de ona teşekkür edip gülümsüyorum. Asansörün düğmesine basıp bekliyorum. Tabii bugün günlerden 'Özge'nin canı çıksın' günü ya, bu yüzden gelmiyor asansör. Sini- rle içimden küfür edip merdivenlere yöneliyorum. Üç kat çıktıktan sonra Ahmet Bey'in odasının köşesindeki kıza şaşkınlıkla bakıyorum. Gül gibi Bahar gitmiş yerine

sarışın bir kız gelmiş. Kaya'nın birkaç hafta için işi bu kadar abarttığına inanamıyorum. Bahar'a ne oldu acaba? Bu kızı ne ara aldı işe? Kız başını bilgisayarından kaldırınca o kızın Derin'in stajyeri olan Buse olduğunu görüyorum. Bir günde çöktüm resmen.

Tam kapıyı çalacağım an Buse'nin vıcık vıcık sesini duyuyorum. "Özge Hanım, Kaya Bey'in bir toplantısı var. Rahatsız edilmek istemiyor," diyor! Sinirle gülüyorum ona. Yanında kimin olduğunu biliyorum. Ama... Ama şansımı olurluna bırakmayacağım, üzgünüm Silacığım... "Ah, öyle mi, ben kendisini şurada—" deyip koridordaki koltukları gösteriyorum, "Bekleyeyim..." diyorum kibar bir gülümsemeyle. E, ben kibar bir insanım sonuçta. Karşımdaki ne kadar arsız olsa da kibarlığımı asla elden bırakmamalıyım.

Aradan tam yarım saat geçiyor. Çaktırmadan esniyorum. Bugün yaşadığım stres bana yeterince yetti zaten. Şu anda evimde dinleniyor olabilirdim. Ceketimin cebindeki telefonumdan gelen sesle, elimi cebime atıyorum ve telefonumu çıkartıyorum. Ekrandan gördüğüm kadarıyla Vuslat bana Whatsapp'tan mesaj atmış. Mesajı açıp okumaya başlıyorum.

Vuslat

'Bugünkü üstün performansından dolayı seni tebrik etmeye geledim. Acilen Kocaeli'ndeki araziye gitmem gerekliydi. Fakat seni bizzat tebrik edeceğim. Bana neler olduğunu anlatacaksın. Senden beklenmeyecek bu hareket için tezini hazırla derim ben.'

Yüzümü buruşturarak bir soluk bırakıyorum, tabii ki de yutmadığını biliyordum; fakat hiç çaktırmadan güzel oynadı. O şaşırma, o sarılma Allah için çok zekiceydi. Ben de ona mesaj yazmaya başlıyorum. Oyunumu bozmadığı için teşekkür ediyor ve elbette ki her şeyi anlatacağımı söylüyorum. Mesajı yolladıktan sonra Kaya Bey'in odasının kapısı açılıyor. İçeriden önce De-

rin çıkıyor, hiç şaşırmadığım için kendime gülüyorum. Fırsatı kaçırmış olsaydı şaşardım ben ancak. Ayaklanıp onların yanına doğru yürümeye başlıyorum. Yanlarına geldiğim zamansa varlığımı belli etmek için bir ses çıkartarak, "Kaya Bey müsaitseniz sizinle konuşmak istiyorum!" deyip, elimdeki dosyayı göstererek "Önemli!" diye ekliyorum. Fakat Kaya bana bir bakış atıp tekrar yanındaki Derin salağına dönüyor. Konuşurken bir eli siyah saçlarına gidiyor. Bu hareketi biliyorum! Yemin ederim biliyorum! Bu hareketi kızları etkilemek için kullanırdı. Hepsinde de işe yarardı.

Kaya; oldukça esmer bir erkek. Siyah saçları, zeytin kadar kara gözleri ona oldukça yakışıyor. Gülünce yanağında bir gamze oluşuyor. Bu onun en büyük silahıydı. Kendimden biliyorum. Ben bile o zamanlar kapılıp gidiyordum bu gülüşe. Hayır gitmiyordum! İçimdeki sesi hayatımdan kovacağım! Neyse, hem ben esmer erkek sevmem! Kumral, buğday tenli ve ela gözlü olanları daha çok severim. Umut gibi...

"Buyurun odama geçelim Özge Hanım. Zaten Derin Hanım'la da toplantımız bitmişti." Kaya'nın sesiyle iç sesimi şimdilik bir köşeye atıyorum. Ona bakıp hafifçe gülümsüyorum; ama o bana bakmıyor, Derin'e göz kırpmıyor. Keşke tırnaklarıma yeni manikür yaptırtmasaydım. O zaman görürdün sen!

"Evet bitmişti. Yarın gelecek olan İngiltere'deki müşterimizle bizzat ilgileneceğim. Bugün onları fazlasıyla üzdük ne de olsa..." derken 'üzdük' kısmında gözlerini bana dikip '*savaşı ben kazandım*' mesajını veriyor.

Avucunu yalarsın Derincik. Git ayıcığınla oyna sen!

Kaya onu başıyla uğurladıktan sonra odasına dönüyor, tabii ben de arkasından giriyorum hemen. O kadar çok gerildim ki odaya girmemle kapıyı çarpmam bir oluyor. Ahmet Bey'in odasını her ne kadar sevsem de... Osmanlı zamanına ait sehpasına ne kadar tapsam da...

Odasının camından deniz manzarasına ne kadar âşık ol-
sam da... Şu anda bu oda beni boğmaya başladı. Sinirle
Kaya'ya bakıyorum.

"Sana inanmıyorum! Projeyi o geri zekâlıya verdiği-
ne inanmıyorum!"

"Dayım zeki birine verdi de ne oldu? Projenin sahibi
önemsiz bir ayrıntıymış gibi ortadan kayboldu."

"Sana bu durumu açıklamıştım anneannem—"

"Aaaa evet anneannen... Sence ben bu yalanı yiyecek
kadar salak mıyım?" Masaya yasladığı ellerini göğsün-
de birleştirip bana alayla bakıyor.

Sinirle burnumdan nefes alıp verirken "O ne demek
şimdi? Ben hayatta yala—" diyorum.

"Evet, sen çok büyük yalancısın ve bu beni ilk kandı-
rışın değil!"

Ne diyor bu gerzek beyinli! Biliyordum yutmayaca-
ğını... En iyisi üste çıkmak. Olayın yönünü değiştirmem
şart! Tam konuşmaya başlayacağım sırada eliyle bana
'sus' işareti yapıyor. "Zamanında yalan söylerken nasıl
tepkiler verdiğini çözmüştüm. Onun için beni kandır-
maya kalkma! Hem anneanneni liseyken kaybettiğini de
biliyorum ve tabii seni nasıl teselli ettiğimi de hatırlıyo-
rum." Allah belanı versin senin ya... Tipe bak, pis pis sı-
rıtıyor. Kesin içinden *'yalancı yalancı sana kimse inanmaz'*
şarkısı söylüyordur. Bir saniye teselli kısmını ben de ha-
tırladım şimdi. Yağmur... İlkbahar... Kaya... Öpücük...
Sarılmak... Tüm bunları unutacak kadar ne yaşadım
ben ya? Gözümün önünde öyle bir sahne canlanıyor, fa-
kat... Konumuz bu değil Özge! Konumuz benim emek
verdiğim projenin üzerine Derin'in konması!

"Biliyor musun, hiç büyümemişsin ve büyümeye de
niyetin yok! Şirketin başına geçmişsin ama bir halt bildi-
ğin yok! Tabii sen de haklısın, daha yeni patron olmuş-
sun, nereden bileceksin ki işler nasıl yürür, kimler hangi
pozisyonda daha iyi..."

Kaya dediklerimden hiç etkilenmiş gibi durmuyor. İğrenç bir oyunculuğum var, ben onu daha net anladım. “Kesinlikle katılmıyorum. Sen gelmeden kimin ne iş yapması gerektiğini hemen analiz ettim ben. Mesela sen; gidip evinde otursana... Böylelikle insanları yarı yolda bırakmamış olursun,” diyor gayet normal bir şekilde.

“Allah Allah! Bu şirketin en iyisi benim! Ve sen aptal bir hırs yüzünden bu projeyi o salak kadına veremezsin. İzin vermem buna!” deyip bağıyorum. Beni durdurabilene aşk olsun!

“Bu şirkette bundan sonra son sözleri ben söyleyeceğim. Şimdi izin verersen bir görüşmem var,” deyip eliyle kapıyı gösteriyor. Beni odadan kovuyor! Nasıl bir insan bu böyle? Ne insanı domuz, domuz! Bunu çok kötü ödeyecek! O zaman o sırtmanın alası benim yüzümde olacak!

Hızlıca odadan çıkıp asansöre yöneliyorum. Yine meşgul! Asansörü tekmeleyip merdivenlere yöneliyorum. Odama girip kapıyı daha da sert çarpıyorum. Ellerim titremeye başlıyor. Elimdeki dosyayı masaya fırlatıyorum. Sonra dayanamayıp dosyayı alıp paramparça ediyorum. Hayır ağlamayacağım. Ona yenilmeyeceğim. Tuvalete gidip yüzümü yıkıyorum. Masama geçip bilgisayarı açıyorum. Bakalım yarın ne halt edeceksin Derin Hanım!

Saat neredeyse akşam dokuz olmak üzere... Yine kendimi kaptırdığım için kendime kızıyorum. Ben gerçekten de işkolik miyim neyim anlamış değilim. Sinirlensem de, mutlu olsam da, hep kendimi işe veriyorum. Şu anda evde olup ayaklarımı uzatmak varken, televizyonun karşısında gündemdeki en favori dizimi izlemem gerekirken buraya tıkalı kalmış durumundayım. Son

kez bilgisayara bakıyorum ve aynı anda elektrik kesiliyor. Birazdan jeneratör devreye girer diye bekliyorum. Ama aradan neredeyse beş, on dakika geçiyor. Hâlâ ışıklar yanmadı. Yavaşça kalkıp sağa sola çarpmadan yürümeye başlıyorum. Koridora çıkıp sağa sola bakıyorum kimse yok. Tabii olmaz herkes evinde götünü yaymış oturuyordur. Birden gözüme bir ışık geliyor.

“Özge Hanım? Hayırdır bu saatte?” diyor şirketin güvenlikçisi.

“İşlerim vardı, biraz daha kalmam gerekiyordu. Ne oldu neden jeneratör çalışmıyor?”

“Jeneratörün aktarma kablosu yanmış efendim. Ondan çalışmıyor.”

“Tam yanacak zamanı buldu.”

“İsterseniz dışarı kadar eşlik edeyim size...”

“Evet, iyi olur İhsan. Çantamı alayım da odadan...”

İhsan yanıma gelip elindeki feneri odanın içerisine tutuyor. Ben de hızlıca toparlanmaya başlıyorum. Çantamın içerisine telefonumu atıp, askıdan da ceketimi alıyorum ve giyiniyorum. Evren bana eve gitmem için bir işaret verdiyse, kullanmamak olmaz değil mi? Odadan çıkıp merdivenlere doğru yürümeye başlıyoruz. Hiç sevmem karanlığı, elektriğin kesilmesinden hep nefret etmişimdir. Aşağı indiğimizde İhsan’a teşekkür edip arabama doğru ilerlemeye başlıyorum. Karanlıktan çok korkan bir tipimdir. Fakat bunu pek kimse bilmez. San ki o zaman, o ‘hep güçlü’ imajım yerle bir olacakmış gibi hissedirim. Ama işte, içten içe de hep korkarım. Yavaş adımlarla arabama doğru ilerliyorum. İlerledikçe daha da karanlık oluyor. Bari sokak lambaları yansaydı. Hey Allah’ım ya, zaten ne bok olursa bana uğramadan geçmiyor. Şuraya bak kapkaranlık! O da ne? Ayak sesleri... Kim ki bu? İhsan şirketin kapısını kapattı, hem o olsa feneriyle kendini belli ederdi. Tamam Özge, adımlarını hızlandır kızım. Eee, bu arkamdaki ayak sesleri

de hızlanmaya başladı. Allah'ım ne oluyor ya? Geri mi dönsem? Off çişim de geldi... Omzuma değen bir elle öylece kalıyorum. Nefes alamıyorum, sanırım bayılacağım. Tamam, sakın olmam gerekiyor. Parfüm şişem ve uğurlu taşım çantamda. Hem Umut, ola ki böyle bir şeyle karşılaşırsam ilk vuracağım yeri söylemişti. Gözleri mi kapatıp arkamı dönüyorum. Çantayı önce göz kararıyla düşündüğüm yere vuruyorum. "Ahhh!" diye bir ses geliyor. Hızlıca bir tane de kafasına geçiriyorum. "Ahhh!" Tekrardan aynı sesi duyuyorum ve hızımı alamayıp bir tane daha vuruyordum ki...

"Yemin ederim psikopatsın sen!" diyen bir erkek sesi... Tanıyorum bu sesi ama titrememe engel olamıyorum. "Bilerek yaptın değil mi? Sırf bugünkü olay yüzünden!" diyor acı dolu sesiyle.

Tüm sebep—sonuç ilişkisini bir köşeye atıp derin bir nefes alıyorum. Bu cidden o mu?

"Kaya? Sen misin?"

3. Bölüm

Yavaşça koridordaki sandalyeye oturuyorum. Hastaneye nasıl geldik? Sinir krizindeyken arabayı nasıl kullandım, hiçbirini hatırlamıyorum. Tek hatırladığım, Kaya'nın nefret dolu sesiydi. Doktorun dediğine göre vurduğum yer baya zarar görmüş. Yani o zararı ben vermişim. Kaya doktorun söylediği her söz için bana ölümcül bakışlar atıp, bu öldürme isteğini gözleriyle çok güzel bir biçimde anlatmıştı. Eğer ki kaşına dikiş atılmıyor olsaydı yemin ederim yerinden kalkıp beni boğardı. Hayatımda yapmayacağım bir şey yapıyorum. Kaya için dua ediyorum. Eski haline geri dönsün, benden uzak Allah'a yakın olsun.

Kaşına iki dikiş atılmasına rağmen adamdan hiç ses çıkmadı. Oysa ki ben onun hep nazlı bir bebek olacağını düşünüyordum. Lisedeyken öyleydi çünkü... Mızımızın tekiydi. Her şeye burun kıvrırdı. Demek ki büyümek ona yaramış.

Odanın kapası açılınca oturduğum yerden kalkıyorum. Hemşire gülen suratıyla yanıma yaklaşıp "Eşiniz hâlâ çok gergin. Ben uyuması için bir ilaç verdim. Birazdan uyur. Tekrar geçmiş olsun," diyor tatlı sesiyle. Ben de teşekkür ediyorum ve kız yanımdan ayrılıyor. İçeri girmeye cesaret edemiyorum. Az kalsın beni polise şikâyet edecekti. Neyse ki doktora eş olduğumu ve şu anda büyük bir kriz geçirdiğini söyledim. Kaya'nın haline bakıp bana inandı. Allah'ım sen yardımcım ol, lütfen. Çabucak iyileşsin. Kaşındaki dikiş izi hayatından silinsin. Yakışıklı yüzü eskisi gibi olsun, âmin!

Kapıyı açıp kafamı uzatıyorum. Gözleri kapalı... Bir oh çekip içeriye giriyorum. Kendimi koltuğa bırakıyorum. Gözlerimi kapatıp, başımı koltuğa yaslıyorum. Ayakkabılarımı çıkartmak için tekrardan açıyorum gözlerimi. Tüm gün bu topuklularlaydım. Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra tam gözlerimi kapatacakken telefonum çalmaya başlıyor. Kaya uyanmasın diye aceleyle çantamı açıp telefonumu alıyorum. Allah'ım, ilk defa ilk daldırıшта telefonumu buldum. Ama telefon kapandı. Ekrandakileri görünce birden geriliyorum. On tane çağrı ve hepsi de Umut'tan. Nasıl unuttum ben seni? Tekrar çalıyor ve hemen açıyorum.

"Alo canım?"

"Neredesin Özge? Neden o lanet telefonun açılmıyor?"

"Dur bir sakin ol!" derken ayaklarımı altıma alıyorum ve yerime iyice yerleşiyorum. Kaya'ya bakıyorum ölü gibi uyuyor. Duymaz beni... Zaten duymasın da...

"Dinliyorum?" Onun bu ses tonunu hiç sevmiyorum!

"Bir arkadaşım kaza geçirdi. Onun yanındayım, her şey bir anda oldu ve panikle arayamadım seni..." Ve ben bu ses tonumu çok seviyorum. Hiç kimse bu ses tonuma karşı koyamıyor. O nazlı, bebeksi, minik kız tonuna kim karşı koyabilmiş ki zaten?

"İyi de güzelim çok merak ettim seni..." Sesi hemen yumuşuyor tabii ki de... Demiştım size... Kimse buna karşı koyamıyor. Koyamadıkları halde neden hep terk edilen taraf oldum hiç bilmiyorum ama...

Umut'a cevap ver Özge!

"Biliyorum sevgilim... Ama birden olunca arayamadım işte. Çok korktum." Şimdi de ona 'ben her şeyden korkan minik bir kediyim ve sen her şeyin üstesinden gelen bir kahramansın' hissini veriyorum. Erkeklerin buna acayip ihtiyaçları var bence. Onlara hep güçlü olduklarını hissettirmek gerekiyor. Annem hep öyle der-

di. Derdi de, o da babam olacak o hıyar adam tarafından terk edilmişti. Yanlış giden bir şey vardı bizim kaderimizde ama...

"Ah! Bebeğim benim. Hangi hastanedesin? Hemen yanına geliyorum." Tabii tabii şu anda burada eksik olan tek kişi sensin. Sen de gel, tam hâlây çekme kıyımına girelim.

"Hiiiç yorma kendini... Arkadaş hâlâ şokta ve kimseyi görmek istemiyor. Bir de sürekli beni yanında istiyor." Kaya'nın o anda sesini duyuyorum. Adımı sayıklıyor. Hiç de romantik olmayacak türden hem de! Bir Özge deyişi var sanki rüyasında beni boğuyor gibi...

"Anladım güzelim. Peki, başka yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır canım her şey halloldu." Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra Kaya'ya bakıyorum tekrardan. Yüzünü buruşturuyor ve sonra gülümsüyor. Gözlerimi devirip kapatıyorum. Bugünü atlatmam için uyumalıyım. Altımdaki ayaklarımı koltuğa uzatıyorum. Kendimi uykuya teslim etmek için bırakıyorum.

Kulağıma dolan seslerle açıyorum gözlerimi. Sırtım ağrıyor, her yanımda uyuşmuş bir vaziyette. Kaya için düştüğüm bu durum içler acısı... Gözlerimi Kaya'ya doğru çeviriyorum ve öylece kalıyorum. Bir kadın Kaya'nın üzerine eğilmiş, saçlarını okşuyor? Annesi mi acaba? Yok canım bir anne için fazla güzel popolu bu... Üstelik mini etekli... Kaya'nın nişanlısı mı acaba? Bir iki kez dergide görmüştüğüm var kızı; ama pek de emin olamıyorum. Çünkü kızı hiç arkadan görmedim. Merakla konuşmalarını dinlerken, gözlerimi yavaşça kapatıyorum. Umarım benim burada olduğumu unutup

cilveleşmezler. Cidden bu iğrenç anı kaldırabilecek durumda değilim.

“Ya inanmıyorum... Nasıl oldu ki bu? Kim sana kıyabildi ki? Sen daha minicik bir kedisin.”

Yemin ederim kusacağım şimdi. Hatta direkt onların üzerlerine kussam yeridir hani... Kedicik nedir abi? Kazık kadar adama kedicik denir mi? Kaya’yı miyavlarken hayal bile edemiyorum. Miyav Kaya? Gülmem geliyor şu anda da... Pisi pisi Kaya... Pisicik!

“Ya kızım Allah aşkına kedi medi deme bana ya... Ne kedisi Allasen! Tövbe tövbe... Hem duyacak şimdi kız da, sonra kurtul kurtulabilirsen dilinden.”

Ah, canım benim! Pisiciğim... Çoktan dilime düştün, çoktan seninle ilgili tüm esprilerimi hazırladım, artık çok geç, hem de çok... Pisi pisi Kaya!

“Peki, bu uyuyan kadın ne zaman gidecek? Ben senin yanında kalırım. Sahi kim bu Allah aşkına?” diyor güzel popolu kadın. Keşke etek boyu için harcayacağı zamanı beyin egzersizi yaparak harcamış olsaydın, zavallı kız.

“Şey o... Bizim şirkete bir çalışan.”

Bir çalışan mı? Hepsi bu mu? Sıradan bir çalışan! Olsa da olur, olmasa da türünden. Şirket benim sayemde ayakta be! Yüzüne bir sille gibi vurmak isterim bunu; ama kibarlığımdan ödün vermeyeceğim.

“Hımmmm... Seninle ne alakası var?”

Ne geveze bir kız bu ya! Cidden benim sevgilim olsa katlanamam! Yol veririm gider. Bu ne ya, sabah akşam vır vır vır!

“Sinem bugün gevezeliğin üstünde...”

Madem bu kadar geveze olduğunu biliyorsun, neden nişanlısın sen bu kızla be adam? Bir saniye... Kaya’nın nişanlısının adı Sinem değildi ki? Çok iyi hatırlıyorum Sinem değildi. C’li bir şeylerdi ama neydi? Peki, bu kız kim? Tövbe bismillah, kaç tane sevgilisi var bu adamın? Merakla gözlerimi açıp yerimden doğruluyorum. “Gü-

naydın," diyorum ruhsuz bir biçim de. İkisi birden bana bakıyor. Sinem denilen kız bana bakıyor ve aynı anda bu kadının Kaya'nın nişanlısı olmadığını anlıyorum. Vay utanmaz adam! Keşke gazeteci olsaydım, yılın haberini yapar, milyonlar kazanırdım be! Kaya Yelkenci hem hastanelik oldu hem de nişanlısı Bayan C Hanım'ı aldatıyor. Gözlerimi ondan çekip Kaya'ya bakıyorum. O da beni öldürmeye devam edecek bakışlar atmaya aynen devam ediyor. Şu anda ikisi de pislik görmüş gibi bana bakıyor. Asıl pisliğin onlar olduklarından haberleri var mıdır acaba? Şuraya bak cevap vermeye bile tenezzül etmiyorlar. Ayakkabılarımı giyinip, yatağın yanına geldiğimde Kaya'ya bakıp "Nasılsın?" diye soruyorum.

"İyiym sağ ol. Gidebilirsin artık. Zaten tüm gece kalmama da gerek yoktu," diyor. Yüzüme bile bakmıyor! Tamam, küfür etmeyeceğim. Ama en azından bir teşekkür eder insan! Gerçi çantayı geçirmemiş olsaydım teşekkürü hak ederdim belki ama... İnsan yine de bekliyor işte! Onların seviyesine inmeyeceğim! Hiçbir şey demeden koltuğun yanındaki çantamı almak için yürüyorum. Çantamı alıp arkama bile bakmadan odadan çıkıyorum. Salağım ben salak! Ne bekliyorsun ki, bırak gebersin pislik! Kaç kat çamaşır suyuyla da yıkansa çıkmaz o pisliği... Allah'ın beyinsiz ördeği! Hatta kedisi! Pisi pisi Kaya!!!

Hastanenin otoparkında arabamı bulmakla geçiyor on dakikam. Sonunda mavi kızımı bulduğum da hemen kendimi içine atıyorum. Derin bir nefes alıp arabayı çalıştırıyorum. Evime gidip kendimi yatağıma teslim etmek istiyorum. Uyumak ve bir daha uyanmamak istiyorum. Kaya'yı hayatımda istemiyorum. Bu sinirim uyumakla geçmeyecek, aslında şöyle dip, köşe temizlik yapsam kendimi öyle iyi hissederim ki... Hastaneden çıkıp caddeye doğru sürüyorum arabayı. Radyoyu açıyorum. Çizim yaparken dinlediğim şarkılardan birine

rastlıyorum. Aynı anda beynime hızlıca hücum eden şeyle kalakalıyorum. Bugün büyük gün! İngilizler bugün tekrardan gelecekti. Hepsi o boyu devrilesicenin yüzünden! Beni iki günde unutkan bir kız yaptı çıkardı.

Apartmanın önünde durup arabamı park ediyorum hızlıca. Tekrar hızlı adımlarla apartmana doğru yürüyorum. Apartmandan içeriye giriyorum ve asansörün yanına geliyorum. Ve ilk kez asansör zemin katında! Hemen binip düğmeye basıyorum. Az sonra dairemin olduğu kata gelince inip dairemin önüne geliyorum. Hızlıca çantamdan anahtarımı bulup —bu aralar bulma konusunda yetenekliyim sanırım— kapıyı açıyorum. Salona doğru ilerliyorum ve karşılaştığım manzara karşında şok şok şok oluyorum. Evim? Güzel evim? Annesinin biricik gül kızına ne olmuş böyle? Yanlış eve geldim? Evet başka açıklaması olamaz. Bu ev benim evim olamaz! Tam kapıdan geri çıkacakken, Umut'un sesini duyuyorum. Arkamı dönüp ona bakıyorum. Kulağında kulaklık şarkı söyleyerek salondaki sehpanın üzerine 'sözde' kahvaltı hazırlıyor. Reçel kavanozundan kâseye reçel boşaltıp kavanozdan akan reçeli diliyle yalıyor. Tansiyonum düşüyor benim, cidden bana bir şey oluyor. Yavaş adımlarla salona yaklaşıyorum. Yastıklar yerde... Aralarından gördüğüm kadarıyla meyve kabukları, cipsler, bardaklar —ki bazılarında hâlâ içecek duruyor—? Ne yapmış bu adam benim evime, neden burayı kendi evi sanıyor ki? Allah'tan başıma bir şey olursa diye evin anahtarını verdik, şuraya bak, çöp ev yapmış evimi. Umut beni görmeden mutfağa geri dönüyor ve açıkçası oranın ne hâlâ geldiğini görmek istemiyorum. Ama merakıma da yenilip yavaş adımlarla mutfağa gidiyorum ve kafamı içeriye uzatmamla "Hıh!" diye sesli

bir nida çıkartıyorum. Mutfak bir ayı tarafından resmen saldırıya uğranmış? Umur sen koskoca adam bu evi bu hale nasıl getirdin be ocuğum? Otuz yaşında koskoca adamın yapacağı iş mi bu?

Umut; otuz yaşında buğday teni, kumral saçları ve ela gözleriyle inanılmaz yakışıklı bir adam. Yeşilköy’de denize muazzam mükemmel bir kafesi var. Umut da kafesi de ünlölük sırnın içerisindedir. Herkes tanır Umut’u... Bir bana nasip olmamıştı tanımak. Tabii bundan bir yıl öncesine kadar. Umut fazla enerjik, istediğini istediği yerde yaşamak isteyen bir tip. Dağınık, vurdumduymaz, pasaklı bir adamdır. Onda ne buldum bilmiyorum ama seviyorum yine de... Sanki o sihirli bir değnek ve bana güldükçe mucizevî bir biçimde hayat dolu oluyorum. Umut’la dans kursun da tanışmıştık. Cemre’nin zorladığı dans kursunda... Ben bir ara kendimi hem ev işine hem de şirketteki işlere kaptırmış gidiyordum. Cemre bana “Dur artık!” deyip elimden tutup salsa kursuna götürmüş ve kayıt ettirmişti. Tabii ben buna şiddetle ne kadar karşı çıkmış olsam da o beni hiç dinlememişti. Sonra ödediği ücreti söyleyince mecburen kabul etmiştim. Ben pek memnun olan bir tip değilim. Ama salsayı sevmiştim. O dönemler o kadar çok bunalmıştım ki... Resmen sallaya sallaya unutmuşum dertlerimi. Şimdi öncelikle şunu belirtmeliyim ki salsa öğrenmek pek de kolay değildi. Sürekli bir ileri, bir geri, sağ, sol derken ben dans bu şekil gidecek diye korkmaya başlamıştım. Hatta bir gün aynada kendimi incelerken hareketleri şaşırıp yere yapışmıştım. İşte o gün Umut gelmişti. Ama ne gelmek! Resmen onu izlerken içimin yağları erimişti. Tabii benimle birlikte hoca dâhil tüm kadınların da akı başından uçup gitmişti. Tabii bu arada Cemre kurs ilerledikçe beni ekme sayısını da yükselmişti. Neymiş efendim ukala sevgilisi onu kıskanıyormuş. Ben de tek başıma kurs yollarına devam etmek zorunda kalmış-

tım. Umut'un tehlikeli bir tip olduğunu anlamıştım anlamasına ama kendime engel olamamıştım işte! Güzel bir başlangıç yapmıştık. İlişkimiz ilerledikçe bu adamla evlenebilirim demeye başlamıştım. Hatta bunu kendisi de dile getirmeye başlamıştı. Tabii annesiyle tanışınca da dek... Umut'un annesi benim çalışmamın gereksiz olduğunu pek de edebi olmayan bir dille anlatmış ve ben de aynı dilde ona çalışmam gerektiğini anlatmıştım. İşte o günden sonra annesiyle aramızda örümcek ağı oluşmuş ve zaten zamanla da Umut'un bu mağara adamı hallerine şahitlik etmeye başlamıştım.

Kolumdaki saate bakıyorum dokuz olmak üzere... Daha hazırlanıp şirkete gideceğim. Mutfğa girip, yerdeki kırıntılara basmamaya özen göstererek, Umut'u gelişigüzel bir şekil de dürtüyorum. Bana dönüp gülümüyor ve kulaklığını çıkartıp yanaklarımdan öpüyor.

"Ya ben de sana kahvaltı hazırlıyordum, sürpriz yapacaktım," diyor gülümsemeye devam ederken.

"Sen burada mı kaldın?"

"Evet ya, dün gitmedim kafeye... Sonra maç izliyordum bir baktım akşam olmuş, sen de eve gelmeyince, sabah sana kahvaltı hazırlamak için burada kalayım dedim. Zaten TV'nin karşındaki koltukta uyuyakalmışım."

Kollarımı göğsümde birleştirip tek kaşımı kaldırıyorum. Üşengeçliğinden evine gitmemiş de bana kahvaltı hazırlamak için burada kalmış, ben de kerizim zaten yedim bunu!

"Peki söyler misin, bu evi bu hale getirirken kaç dakikanı aldı?"

Ve bu lafımın üzerine Umut öylesine cevaplar vermeye başlıyor ve ben de bana öylesine verilmiş cevaplarla delirmeye... Büyük bir kavga etmeye başlıyoruz sonrasında. Ben ona sesimi yükseltip bu kadar vurdumduy-

maz olduğunu söylerken; o da benim temizlik hastası olduğumu söylüyor. Ben ona evimin hayatını kararttığını söylerken, o yine benim temizlik hastası olduğumu söylüyor. En sonunda yerdeki yastıkları ona fırlatmaya başlıyorum ve o benim yine temizlik hastası olduğumu söyleyip tedavi edilmem gerektiğini söylemeye devam ediyor. Ben de en sonunda bu evin benim olduğumu ve kimsenin evimi bu hale getirmeye hakkı olmadığını vurguluyorum. Onun kendi evi olduğunu ve bu evi bu hale getirmeye hakkı olmadığını da vurgulayınca alınganlık yapıp "Demek ki biz evlenince de sen yine böyle kontrol manyağı olacaksın?" diyor. Ben de ona saçmaladığını söylerken sözümü kesip "Yok yok anladım ben. Bu ev senin ve ben kendi evime gidiyorum. Uzun bir süre düşünelim bu ilişkiyi... Birbirimizi özleyelim ben-ce," diyor. Sonra da eşyalarını alıp kapıyı geçip gidiyor.

Terk edildim. Yeniden terk edildim! Tam edilmedim ama... Ne demek düşünelim ya? Ne demek özleyelim?

Ayşen'i arayıp bugün bana tekrar gelmesini söyledim. O da o kadar nazlı ki, zar zor ikna ettim. En sonunda gelebileceğini söylerken derin bir nefes alıp verdim. Daha sonra da hızlıca üzerimdekilerden kurtulup toplantıya yetişmek için resmen gol atmaya koşan futbolcu gibiydim. Arabaya binip kolumdaki saate bakarken Derin'in çoktan bu işi bağladığını ve benim projemin sunumu yaptığını düşünüp durdum. Moralim bozuk, trafik yine felaket, üzerine yüzde elli terk edildim. Bu hayatta yaşama amacım ne? Radyoyu açıp biraz rahatlarım umudu müzik kanallarını gezmeye başladım, ne var ki radyo kanallarının hepsi sözleşmiş bana gaddarca davranmak için ant etmişler.

Şirkete geldiğimde herkes panik halde sağa sola doğ-

ru koşturuyordu. Takip zorluğu çekiyorum resmen. Bugün Londra'daki müşteriler gelecekti. Ama bu kadar panik ne diye anlamadım? Saati me bakıyorum. Yine geç kaldım! Ama on dakika falan geç kaldım. Umarım yine bir aksilik çıkmaz. Odama doğru yürürken elinde dosyalarla Aysu'yu görüyorum. Beni görünce koşmaya başlıyor. Ben daha neler oluyor dememe kalmadan her şeyi sıralamaya başlıyor. "Özge Hanım hoş geldiniz. Londra'daki müşteriler geldi. Ben biraz sizin için oyaladım ve kesinlikle Derin Hanım'a haber uçmasın diye kendimi feda ettim. Ama onun şeytan asistanı 'her zamanki' gibi geldiklerini öğrendi. Derin Hanım beni odada yok saydı. Daha sonra sizin projenizin sunumunu yapmaya hazırlandı. Sanki projenin sahibi oymuş gibi... Fakat projenden bilgili olmadığı için cümlelerini seçemedi. Ve her şeyi birbirine kattı. Kattığı için de heyecanlanmaya başladı. O korku ve heyecan yaparken ortam gerilmeye başladı. Kaya Bey ortalarda olmadığı için toplantıya Ersan Bey katıldı. şu anda kısa bir ara verildi toplantıya... Ersan Bey sizi bulmamı söyledi. Sizi aramak için geliyordum ki karşıma siz çıktınız. Dün yırttığınız rapor ve projenin önemli detaylarını ben yeniden çıkarttım. İzinsiz bilgisayarınız kullandım ama... şu anda toplantıya katılacaksınız diye bana kızmasınız." Aysu elindeki dosyayı bana uzatıyor ve ben de büyük bir mutlulukla alıyorum. Bu kız asistanların en mükemmeli... İyi ki benimsin Aysu!

"Büyük adalet diye ben buna derim işte! Onun bu kadar beceriksiz olacağını bilmezdim. Dün tüm gün Kaya Bey'in peşinde gezmek yerine oturup o raporu okusaydı bu kadar rezil olmazdı. Salak kadın ya cidden salak! Bu arada Aysu bir tanesin sen, biliyorsun değil mi?" deyip ona sarılıyorum. Aysu'da ona sarılmamın şaşkınlığıyla öylece kalıyor. Merakla "Ne oldu, neden öyle bakıyorsun?" diyorum geri çekilirken.

“Daha önce bana hiç sarılmadınız. Sizi hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Mutlu mu? Evet, Derin’in aptallığı yüzünden elbette ki mutluydum; fakat sevgilim tarafından saçma bir özlem sevdası yüzünden terk edildiğim için —arabada gelirken bu konuyu çok düşündüm. Kesinlikle benden sıkılmıştı Umut. Yoksa ne diye özlemek için ara veririm ki?— mutsuzdum. Mutsuz olmam lazım. Mutlaka lazım! Ama haklıyım! Yüzde yüz haklıyım. Gitsin evine, orayı ne hâlâ getirecekse getirsin. Tamam temizlik takıntılarım var ama bu hareketi hangi kıza yapsaydı kıcına tekme yi pek de güzel yerdi. Ben tekme atmak yerine sorunu anlatıyorum ona ama o... Düşünmeyeceğim, şu anda Umut’u düşünüp, mutsuz ve depresyon hapı alanlar gibi olmayacağım. Hiçbir şey diyemiyorum Aysu’ya, sadece gülümseyerek karşılık veriyorum. Birlikte asansöre doğru yürüyoruz. Aysu hızlıca asansörün düğmesine basıyor ve asansör hemencecik geliyor. Mantıken asansör Kaya’nın sayılıyor, şirketin malı sonuçta ve bana olan düşmanlığını şimdi daha net bir biçimde anlıyorum asansörün. Bana gelmeyen asansör başkalarına geliyor. Asansöründe canı cehenneme! Asansöre biniyoruz ve beşinci kata çıkmak için tekrar düğmeye basıyor Aysu bebişim. Benim kuzucum. Her şeyim.

“Projem için bir şey dediler mi peki?”

Aysu’dan hiçbir cevap gelmiyor. Tekrarlıyorum sorumu ve Aysu bana dönüp dudaklarını kemirmeye başlıyor. “Şey Özge Hanım... Projenin bir kısmına kahve döktü Derin Hanım.” Gözlerim büyüyor bunu hissedebiliyorum! “Az öncede dediğim gibi... Hani korku ve heyecanı aynı anlarda yaşamaya başladı ya...” Kafamı sallayabiliyorum ancak! “İşte elini kolunu nereye koyacağını bilmiyordu o sıralar. İngilizler projenin çizim halini görmek isteyince, çizimi göstermek zorunda kaldık. O sırada oldu olanlar işte... Zaten sabah geldiğin-

de de çok gergindi Derin Hanım. Saçı başı dağılmış bir vaziyetteydi. Hemen kuaförünü istetti. Sizin projeyi de benden zorla aldı. Ben çok üzgünüm... Kendi ellerimle verdim sonuçta..."

Derin bir nefes alıyorum. Benim projemin üzerine yatmaya çalışırken yere düşüp popo üstüne oturan kadın için ancak gülerim. Başıma ilk kez böyle bir şey geliyor. Bu Kaya'nın dengesiz işlerinin ucunun bana bu şekilde değmesine deli oluyorum. Benim projemi nasıl olurda ona verir ki? Ve ben buna nasıl göz yumup sadece sinirlenebilirim? Gerçi o salak da bana yaptığı dengesizliğin bedelini ödedi. "Biliyor musun, şu anda kahkahalar atmak istiyorum Aysu. Hem sen neden üzgün olacaktıydın canım? Üzgün olacak tek kişi Kaya burada. Benim malımı başkasına verirken çok güveniyordu ona... Zaten buna nasıl izin verdim hiç anlamış değilim hâlâ... Bu arada Kaya Bey hastanede. Ağır bir travma geçiyor. Belki de artık kullanamayacağı fazlalığını kesip, bizden biri olur! Şu an kendimi çok iyi hissediyorum. Projenin üzerine kahve dökülmesi bile sevincime gölge düşürmedi." Asansör duruyor ve ben Aysu'ya dönüp "Şov sırası benim!" diyorum.

Toplantı odasının kapısına gelip, derin bir nefes alıyorum. İçeri giriyorum ve Derin'i görmezden gelerek müşterileri selamlıyorum. Kısaca kendimi tanıtip projenin asıl sahibinin ben olduğumu ve Derin'in stajyerim olduğunu ve henüz birkaç gündür burada çalışmaya başladığını söylüyorum. Müşterilerin yüzü birdenbire aydınlanıyor ve derin bir nefes alıyor. Derin derken, bizim Derin Hanımcık da sinirden derin nefesler almaya başlıyor.

Çok önemli bir okul projesi bu... Engelli çocuklar için açılacak ve eğitim sürecinin ücretsiz karşılayacaklar. Bu benim için paha biçilmez oluyor. Bir stat büyüklüğünde kocaman bir eğitim kurumu olacak. Tüm engelliler için

her türlü faaliyeti düşünmüşler. İstediklerini bana liste olarak verdiklerinde hemen aklımda tasarlamaya başlamıştım zaten ve şimdi detaylı anlatınca gözlerinde gördüğüm parlaklık benim başarım oluyor. Üniversiteyken dil için gittiğim Londra'ya verdiğim —annemin verdiği— paralar helal olsun. Aksanımı çok beğeniyorlar. Hatta bir ara Japon olduğumu düşündüklerini söylüyorlar. Kibar bir şekilde gülümseyip bunu iltifat olarak kabul ettiğimi belirtiyorum.

Toplantı birkaç saat sonra sonlanırken son görüşmeler ve onlar için gerekli olan sözleşme yenilenmesi —projeyi onlara anlatırken bol miktarda değişiklikler yaptım ve bu biraz sözleşmeyi etkiliyor; çünkü yapılma aşaması biraz uzayacak— için tekrardan bir sözleşme getirilecek ve imzalar atılacak. Ya Ahmet Bey'in dönüşü beklenecek ya da Kaya atacak imzayı ki kesinlikle Kaya atacak, atmalı da... Onları yolcularken Ersan Bey de onlara aşağıya kadar eşlik edeceğini söylüyor.

Masadaki projemi toplamak için tekrar dönüyorum odaya. Derin panter gibi hazırlanmış üstüme atlamayı bekliyor. Tabii ben de bu fırsatı sana vereceğim Derinciğim değil mi?

"Demek ben senin stajyerinim..." Olsan süper olurdu valla... Stajyer, stajyer olalı öyle bir hayat dersi almazdı.

"Bugünkü yaşananlardan sonra fark ettim ki... Stajyerim bile olamazsın." Kendinden emin olan bu duruşumu seviyorum ben ya... Kendime olan güvenim yerine geliyor.

Derin kedi gözlerini irileştirip tek kaşını kaldırıyor. Bir elini de beline koysa tam mahalle kavgasındaki kadınlar gibi olacak. "Ne zannediyorsun sen kendini? Nedir bu her şeyi ben yaparım havaları?" Hava atmıyorum ki tatlım, ben yapabileceğim her şeyi yapıyorum. Üstelik benim projemin üzerine konmaya çalışan biri için fazla saldırgan davranışlar bunlar.

Projemi sararken ona tatlı bir gülümseme yolluyorum. Bugün beni mutlu eden tek kişi sonuçta... Küçük bir armağanı hak etmese de, benim merhametli tarafım tarafından hak edilmiş sayılır. "Tatlım şu anki durumumuza bakarsak her şeyi ben yapıyorum. Bu tam olarak onun havası!"

"Seni mahvedeceğim! O kocaman egonu yok edeceğim!" Saldırgan olmayı mı seçiyor yani?

Ama ben sakın takılmaya devam edeceğim... "Benim öyle bir egom yok tatlım. Ama şu an görüyorum ki dün bana yüksekte bakma egon yerle bir oldu. Hadi gel sana bir şeyler ısmarlayayım somurtma bu kadar." Sek bir şeylere ihtiyacı var gibi duruyor sonuçta... Hiçbir şey demeden hızlıca ayrılıyor odadan. Utanmadan bir de kapıyı çarpıyor haspam. Bu gidişle benim sayemde yemeden içmeden kesilecek ve o kocaman kıcı normal seviyeye inecek. Aysu'yla onun arkasından bakıyoruz ve kahkaha atmaya başlıyoruz.

Vuslat'ın tempolu haftası olduğu için tüm gün yine şirkette olamayacak. Yeni arasının üzerine yapılacak site için bölge planlaması yapacak. Vuslat şirketin Şehir ve Bölge Planlamacısidir. Aynı okuldan mezun olduk ama farklı yıllarda olmuş mezuniyetimiz. Onun yokluğunu ben de Aysu ile değerlendiriyorum. Aysu bir ara benimle yemeğe gelmeyecek sandım. O kadar ısrarım neden diye düşünüp durdum. Normalde şirkette yemek yer Aysu; ama birkaç haftadır sürekli dışarıda yiyor yemeğini... Tabii hal böyle olunca ve ona bolca ısrar edince onun yemekleri kiminle yediğini de merak ettim. Bizim ekiple yemediğini biliyordum. E, şirkette benim yüzümden kıza kıl olan da çok? Nedense birden bunları düşünürken, meraktan çatlayacak kıvama gelip en sonunda

da bugünkü yaşadığımız olayı tekrardan konuşup kahkahalar atmaya başlıyoruz.

“Özge Hanım inanılmazdınız bugün... Bir ara projeyi gerçekten de Derin Hanım’a bırakacağınızı düşünmüştüm.”

“Aysu şu salağa lütfen Hanım deme! O büyük ego-sunu yok ettiğim için kendimle gurur duyuyorum.”

Yemeğimizi yedikten sonra şirkete dönüyoruz. Derincik ortalarda gözüküyor. Büyük ihtimalle yerdeki egolarını toplayıp yapıştırmaya çalışıyordur odasında. Umut’u arayıp mutluluğumu paylaşmak istiyorum ama hiç içimden gelmiyor. Haklı olan taraf benken haksız durumuna düşmek istemiyorum. Gerçekten bazen ona nasıl tahammül edebildiğimi düşünüyorum! Ve en kötüsü evlenirsek eğer, onunla nasıl bir hayatım olacağını da... Elimdeki telefonla bakıştıktan sonra onu aramamanın mantıklığına varıp, masaya koyuyorum. Belki de bir süre ayrı olmak ikimiz için de iyi gelecek. Bu süre zarfında o da beni sinir hastası ettiğinin gerçekçiliğine varıp elinde çiçeklerle kapıma dayanır belki? Sonuçta mantıksız bir alınganlık yaptı, orada alınması gereken biri varsa sonuna kadar bendim. Belki de bu sevgi bitti. Benden sıkıldı.

Kafamın için de onlarca soruyla oturuyorum öylece... Ayağa kalkıp cama yaklaşıyorum. Dışarıyı seyre diyorum. Yağmur çiseliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir anı anımsıyorum. Kaya’nın beni ilk öptüğü gün geliyor aklıma. Aniden, sorgusuzca öpmüştü beni... Nisan yağmuruydu... İlk öpücüğümü nisan yağmurunun altında almıştım. O kadar çok şaşırmıştım ki... Hem nefret hem heyecan hem... Kötü bir anı... Çok çok kötü bir anı hem de... Umut yağmurda dışarıya çıkmayı hiç sevmez. Bir keresinde çok heveslenip birinci yılımız diye dışarıya çıkartmıştı beni. O da hediye almayı unuttuğu için bana yağmuru sürpriz etmeye çalışmıştı. O an o kadar

çok mutlu olmuştum ki, bu ayrıntıya takılmayacak kadar yağmur sarhoşu olmuştum. Ne var ki şimdi bu anım bana öyle sıradan, boş geliyor ki ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Bilmediğim gibi kalbimin sesiyle mantığının sesini de duymuyorum.

Bilgisayarla aramızdaki şiddetli geçimsizlikten sonra pes ediyorum. Kafamı toparlayamıyorum. Mutsuzken mutlulukla, mutluyken mutsuzlukla karşılaşmaktan çok yoruldum. Zamanın bana sürekli üstlenmek zorunda bıraktığı dram sahnelerinden çok yoruldum. Belki de pilim bitti. Artık yaşılanıyorum? Ya da çözemediğim sorunların üzerine her defasında yeni bir sorun eklenince yaşamak için sebeplerimin olmadığını farkına varıyorum. Amacı mutlu olmak için yaşayanların hayatına giren bu densiz dramlarla baş etmek gerçekten de zor. Annemin neden Bursa'ya yerleştiğini şimdi daha da iyi anlıyorum. O da yorgun, o da artık dinlenmek istiyor.

Saat 17.00'yi gösterirken daha fazla dayanamıyorum, boğulacakmış gibi oluyorum. En iyisi eve gitmek, dün kaçırdığım diziyi izleyebilirim. Bilgisayarı kapatıp, çantamı alıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıdan çıktığımda Aysu'nun masasına bakıyorum, yine yok! Bir işler karıştırıyor ama neyse... Eninde sonunda öğreneceğim. Aysu Hanım'ı beklemeye başlıyorum. Nihayet teşrif ediyor hanımefendi! Beni görünce panikliyor yine ve adımlarını hızlandırıyor. "Neredeydin?" diyorum kollarımı göğsümde birleştirip. "Şey—tuv—tuvalettedim. Bir şey mi istemiştiniz?" diye kekelemeye başlıyor. Elleriyle üzerini düzelterip gülümsemeye çalışıyor. Onun bu panik hali nedense hoşuma gidiyor. Var bu kızda bir şeyler, ya ben ortaya çıkması için üsteleyeceğim ya da kendini fena halde ele verecek. Tek kaşımı kaldırıp

"Çıkıyorum ben. Yarın görüşmeye gelen stajyerleri ilk ben göreceğim. Hey Aysu?" diyorum ellerimi şaklatıp, nereye bakıyor bu? Bana tekrardan bakınca "Anladın değil mi? Stajyerleri ilk ben göreceğim?" diyorum ciddi bir ses tonuyla.

"Anladım Özge Hanım. Ben birkaçının CV'lerine baktım. Onları ilk önce sizinle görüşmeye getireceğim."

"Güzel. Bir de sakın hepsini bu kata alma Aysu... Geçen seferki gibi olmasın," diyorum o günü anımsatarak. Geçen sefer otuz kişinin sırf bu katı işgali ve benim aralarından odama girme çabalarım... Resmen korku filmi gibiydi. O anı tekrardan yaşarsam kalbim dayanmayacak biliyorum.

"Peki efendim," derken sesi hâlâ titreşim modunda. Sırrının peşine düşmek o kadar çok isterdim ki... Fakat çok yorgun hissediyorum kendimi...

"Hadi görüşürüz."

Şirketten çıkıp arabama doğru yürüyorum. Bizim şirket hâlâ kışını kaldırıp arabamızı ayağımıza kadar getirmiyor. Ne gıcık bir durum! Yani koskoca Ünal Şirket çalışanları —ki özellikle ben— arabamı kendim park ediyorum ve gidip park yerinden kendim alıyorum. Aslında çok havalı olurdu. Ama benim için de hayırlı bir durum aslında... Ne de olsa benim BMW'm ya da Mercedes'im ya da diğerlerinden yok işte! Araba markalarını pek aklımda tutan bir tip değilimdir. Zaten o arabaya binen tipler de ancak geçmem için bana yol verir. Acaba bankadaki paradan çekip şu minilerden ben de mi alsam? Ay bak şimdi, içimde bir kıpırtılar oldu. Ama o da çok benzin harcıyor ya... Neyse Özge sen kendi normal orta gelirli Hatchback mavine bin! Acaba Umut şu an ne yapıyordur? Arabaya binip oturuyorum. En iyisi müzik! Zaten başka türlü nasıl neşeli olabilirim bilmiyorum. Buldum! Tabii ki de Derin'e bugün yaptıklarımla... Ama yine de müziksiz asla...

Arabamı apartmanın önüne park ettikten sonra kapıyı yavaşça açıyorum. Bu trafik her defasında benden bir yaş alıyor. İstanbul'un taşı toprağı altın derler ya, ben söze kesinlikle inanmıyorum artık. İstanbul'un taşı toprağı insan olmuş, insan! Hayır, hem trafiğe çıkıyorlar hem de hiçbir kurala uymuyorlar. Bir de trafik konusunda kadınlara laf edip duruyor şu erkekler. Acaba dışarıdan kendilerine baksalar ne düşünürlerdi? Bazen gerçekten de bu şehirden çekip gitmek istiyorum. Beni bağlayan hiçbir şey yok artık. Sevgilim bile vurdu kapıyı çaktı gitti. Üstelik haksızken yaptı bunu da...

Umut... Ne yapacağım ben seninle? Atsan atılmaz, satsan satılmaz. Bu adamla evlenilir diye düşünmüştüm hep. Beni seviyordu, sevildiğimi hissediyordum. Üstelik ben de onu çok seviyordum. Onun işe yaramaz arkadaşlarına bile katlanabilecek durumdaydım. Nasıl bu kadar dağ adamı oldu anlamıyorum. Ama şimdi romantik tarafı da vardı. Sabah olanları fazla mı abarttım acaba? Asansöre binerken başımı cama dayıyorum. Uyku gözlerimden akan tek gerçek şu an için. Ama bu ilişkimin de bu şekilde bitmesini istemiyorum. Konuşurken sorunlarımızın üzerinden gelebileceğimizi biliyorum. Umut anlayışsız bir insan değil. Seviyoruz da birbirimizi... Neden ayrılalım ki? Hem de ortada annesi gibi sorun varken, bugün yaşananlardan sonra ayrılmamız çok saçma olur. Adam annesiyle benim aramdaki tek dayanak kaynağı.

Dairemden içeriye girip ayağımdaki zulümlüklerimi çıkartıyorum. Bu topuklular günün sonunda çekilmez oluyorlar. İnsanlar nasıl buna beş binlerde para ödüyor anlamıyorum. Çıplak ayaklarla salona yürüyüp evin inanılmaz haline bakıyorum. Ayşen bir tanesin sen... Mis gibi yapmış evimi... Resmen bu eve yeniden hayat

vermiş kadın. Neşem şimdi biraz yerine geliyor işte. Kendimi üçlü koltuğa bırakıp çantamı da yere bırakıyorum. Ve kendimi düşünmeye bırakıyorum. Bu ilişkiyi bu kadar benimsiyorsam şayet, bu sefer alttan alacak taraf benim. Çünkü geçen kavgamızda da alttan alan taraf Umut olmuştu ve ondan önce ben ve ondan önce de Umut ve... Tamam, kavgayı seven bir çiftiz ama bu sefer konuşup anlaşacağız. Belki de bana evlenme teklifi etmesi gerektiğinin sinyallerini veririm. Ondan daha iyisini bulamayacağıma göre ve annemin telefonlarda evlenmem gerektiği yönündeki tacizlerine son vermek için evlenebilirim.

Çantamdaki telefonuma uzanıp alıyorum. Rehber girip Umut'un ismine dokunup telefonu kulağıma götürüyorum. Hat çalmaya başlayınca gelinlik modelimi de hayal etmeye başlıyorum bir anda! Olacağının işareti bu mu acaba? Hat çalmaya devam ederken birden meşgule düşüyor. Birden gözümün önündeki gelinlik beni terk ediyor. Tekrardan arıyorum ve bu sefer çalmasıyla meşgule düşmesi bir oluyor? Israrla yeniden arıyorum ve bu sefer de telefonun kapalı olduğunun mesajını veren kadın duyuluyor. Şok olmuş bir şekilde yerimde duruyorum. Kadın benim salak olduğumu düşünüp aynı uyarıyı bir de İngilizce dillendiriyor! Derin bir nefes alıp Umut'un bu kavgada fazla üzüldüğünü düşünüp kendimi teselli etmeye başlıyorum. Meşgule düşürmesinin başka sebeplerini arıyorum; ama aklıma onun bunu kırgınlıktan yaptığı fikrinden başka bir fikir gelmiyor. Akli sıra ergence trip atacak bana! Kendimi o kadar yorgun hissediyorum ki kalkıp onun evini basacak gücü kendimde bulamıyorum. Gözlerim yorgunluktan kapanırken, başım koltuğa yavaşça düşüyor; yarın Umut'un kafesine gidip ona sürpriz yapabileceğimin planını yapıyorum. Sonrası ise; Özge'nin harikalar diyarına uçuşu oluyor.

4. Bölüm

Tam yarım saattir taksi bekliyorum! Allah'ın cezası bir taksi! Bir tane bile boş geçmedi, bir tane ya, bir—ta—ne! Resmen popomu hissetmemeye başladım. Donmaktan öleceğim belki de... Annemi son kez arayamadan ve projemi bitiremeden öleceğim. Sinirlerim çok bozuk, çok! Derin bir nefes alıp tekrardan caddeye bakıyorum ve bir taksi! Senin sarı rengine kurban olayım be! Elimi kaldırıp durması için işaret yapmak isterken onun da içi dolu olduğunu görüyorum. Sinirden ağlayacağım, rimeli falan takmayacağım yeminle ağlayacağım! Zaten o adi, şerefsiz, kör olasıca adam da gelmedi! Gelmesi gerekmiyor muydu? Dizilerde, filmlerde aldatan adam sevgilisinin peşinden koşup her şeyi açıklamak için bir şans istemiyor muydu? Evet istiyordu! Bu adam hiç mi dizi-film izlememiş arkadaş! Nasıl bir insan ya!

Yarım saattir anayoldayım, ne taksi geldi ne de sevgilim olacak o hıyar bozuntusu... Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle siliyorum. Resmen 'yeniden' aldatıldım. Bu sefer kadın kızıldı. Buna sevinmeli miyim? Yani sürekli aynı tip kadınlardan farklı biri diye? Hayatıma Umut'tan önce giren iki kişi hep sarışın tercih etmişti beni aldatmak için. Saçmaladığıma göre depresyona girmiş bulunuyorum! Resmen onu bir kızla gördüm! Üstelik görmekle yetinmedim gittim bir güzel de suratını tırmaladım. O beni görmenin verdiği şaşkınlıkla boğuşurken yüzüne tükürüp orayı terk ettim. Keşke topuklulumun topuğunu gözüne soksaydım! Çok gücüm gidiyor. Beni durdurması gerekmiyor muydu? Ger-

çi bu zamana kadar hangi sevgilim beni durdurdu ki? Hepsi benim hayallerimle oynayıp, beni terk etmedi mi? Umut'a güvenmiştim ama... Evet, âşık değildim; ama onunla aramızdaki bağ çok değişikti ve beni çok mutlu ediyordu. Ama bugün olanlar tamamen fiyaskoydu! O kadını öpüşü, peşimden gelmeyişi... Ben bunları hak edecek ne yaptım? Öyle bir seçenek bulamıyorum.

Bu topuklulara daha fazla dayanamayacağım! Tabii sonumu böyle hayal etmediğim için arabamı da yanıma almadım. Of, akılsız başın cezasını ayaklar çekermiş. Cidden çekti yani! En sonunda bir taksi geliyor. Resmen boş bir taksi ya! Şu an resmen en duygusal anı yaşıyorum. Taksi bana geliyor. Taksinin tepesindeki anten rüzgârın esintisiyle uçuşuyor ve ben ona âşık oluyorum! Hemen elimi kaldırıp taksinin durması için işaretimi yolluyorum. Hatta önüne atlıyorum. Taksi ani bir frenle duruyor.

Bu kadarı fazlaydı be Özge!

"Abla deli misin, ne diye önüme atlıyorsun? İntihar edeceksen başka bir yöntem bul ya... Güzelim Boğaz'ımız dururken, nedir bu taksi merakınız anlamıyorum." Taksicinin camdan bana saydırmasına bir şey demeden, kendimi taksiye atıyorum.

"İntihar falan etmiyorum! Üstelik taksicileri taksi müdürlüğüne şikâyet edeceğim! Yarım saattir taksi bekliyorum! Rüzgâr da deli etti beni zaten! Üşüdüm kaldım yolda!"

Taksici bana dikiz aynasından bakıyor. Taksi müdürlüğünü sinirle söyledim. Öyle bir şeyin olmadığını bilincindeyim ama... Sinirliyen ben, ben değilim ki! Taksicinin bakışlarına sinirleniyorum! Tamam, biliyorum şikâyet yerinin Toplu Ulaşım Hizmetleri Müdürlüğü olduğunu! Ben kaç otobüs şoförünü şikâyet ettim bir bilsen!

"Abla rüzgârı da İlahi Müdürlüğü'ne şikâyet et o

zaman, hani belki işe yarar. Yukarıdan rüzgârın ayarını biraz keserler," diyor. Benimle alay ediyor! Utanmaz adam! Müşterinin daima haklı olduğu dönemleri özölüyorum.

Taksiye gideceğim yeri söylüyorum ve birden müşterinin en kralı oluyorum. Tabii Yeşilköy'den Levent'e kaç para yazar kim bilir? Taksi hareket ederken ben de Umut'un peşimden gelmemesinin yanında, bu sabah güne nasıl başladığımı hatırlıyorum.

Gözlerimi bugün daha bir umutlu açmıştım. Yepyeni bir gün, sevgilimle barışacak olmanın verdiği bir huzur, ne bileyim başka aydınlıktı bugün. Öyle olmasını dilediğim için bana mı geliyordu bilmiyorum... Kalkıp bir güzel duşumu almıştım. En güzel elbisemi seçmiştim. Saçlarımı şekillendirmiştim. Üstelik saçlarımı şekillendirmem tam bir saatimi almıştı! Ama tabii tüm bunlardan habersiz 'onun için değerdı' sloganıyla yapmıştım. Ellerim kopaydı da yapmayaydım! Çok güzel makyaj yapmıştım. Şimdi gözyaşlarımla birlikte akıp giden makyajım tarafından da terk ediliyordum. Peki ,o üç yüz lira verdiğim parfümü üzerime boşaltmam? Cidden ellerim kopsaydı! Ceketimi giyinip mutlulukla dairemnden çıkmıştım. Tabii o an mutluluğuma gölge düşüren tek şey; apartmana birinin ya da birilerinin taşınıyor olmasıydı. Muhtemelen benim karşı dairemin yanındaki daireye taşınıyordu. Bu apartmana ilk geldiğimde o daireyi çok istemişim; ama kirası benim bütçemi aştığı için tutamamıştım. Zaten 3+1'e ihtiyacım yoktu, ben bir tek manzarasını sevmiştim. Daha sonra boynu bükükler gibi karşı çaprazındaki daireyi tutmuşum. 2+1'i daha çok sevmiştim. Her neyse işte, ben tüm o aksilikleri bile görmezden gelmişim ve kocaman topuklularımla aşağıya tın tın inmeye başlamıştım. Caddeye çıkıp bir taksi durdurmuşum. Amacım; Umut'la barışmak, güzel bir akşam yemeği yemekdi. Bugün işten sırf o salak için yal-

var yokar ız almıştım. Hattâ Ervan Bey gibi bir gence-
bir mudurur bu kadar kolay ızı vermesini bile para-
mız güzel olacağına bağlamıştım. Ervan Bey ızı kızı-
larında kati düşünmeye mahuptır de hep. Umur'u arayıp
aramama aramada kalmış ve sonunda surpriz olmanın
daha fazla istediğini ızı aramamıştım. Levent'ten Ye-
şilkey'e takıyla gelip ve o kadar para vermemi tale-
mutluluğumu bizzatmıştı.

Hâlâ kanıma dokunuyor, hâlâ 'Çözümün onune o ar-
geldikçe deli oluyorum' Umur o kızıl yosmayla Opu-
şuyordu Ben o kafeye ne umutlarla girmiştim cysa-
ki Onları opuşurken görünce gözlerime inanamamış-
tım Hızlı adımlarla onlara doğru yürürken yanlarına
gelen garsonla bir anda göz göze gelmiştik. Kız beni gö-
rünce hiçbir tepki vermemiş ve servisini yapıp gitmişti.
Bu kadınlar arasındaki gizli bir şifreydi aslında ... Göz-
lerindeki ateşi gördüğüne yemin bile ederim. Yanlarına
gidip başlarında dikilmiştim. Umur'un yüzü asıktı. Ne-
den asık olduğunu düşünmeyecek kadar sinirliydim o
anda, zaten şimdi de bunu düşünmeyecek kadar ondan
nefret ediyorum! Neyse asık olan yuzu beni görünce ge-
rim gerim gerilmişti. Yavaşça yerinden kalkmıştı ve ne
yapacağını bilmez tavırlarla duruyordu. Ne yapacaktı
ki zaten? Avını yok etmek için silahını kontrol eden bir
avcı gibiydim. Tek bir farkla, benim silahım kesinlikle
manikürlü tırnaklarımdı! Sinirle elimi havaya kaldırmış
onun yüzüne, feci bir şekilde indirmiştim. Tırnaklarım
yüzünü okşamış ve bundan mutluluk duymuştım. O
yüzündeki acının feryatlarına yanıp adımı çağılarken,
ben kendimi o lanet kafeden dışarıya atmıştım.

Hayatıma giren erkeklerden nefret ediyorum! Onlar-
dan, yalanlarından, aşklarından, sevgilerinden, her şey-
den nefret ediyorum! Benim kaderim de annem gibiydi
belki de... Yalnız kalmak... Kalbime hiçbir erkek eli bir
daha değmeyecek!

Taksi apartmanın önünde durunca bakışlarımı cam-
dan çekip taksimetreden ödeyeceğim tutara bakıyorum.
Çantamdan para çıkartıp adama uzatıyorum. Taksiden
indikten sonra apartmanın geniş bahçesine giriyorum.
Aklımda hâlâ değersiz olduğum düşünceleri var. Pe-
şimden gelmemişse onun için hiç değerli olmamışımıdır
işte! Nasıl bir adam bu ya, nasıl! Hayır Özge, dışarıda
ağlayamazsın! Sen bu değilsin. Güçlü bir kızsın sen. Sa-
kin olman gerekiyor. Bahçenin sağ tarafında vızıldayan
çocukların sesini duyuyorum. Elli kere söyledim yöneti-
ci bozuntusuna, bahçenin diğer kısımlarına da çim ekin,
çiçek ekin diye... Ama o ve eşi... İsrarla orayı çocuklar
için ayırmışlardı. Ben eve gidip ağlayacaktım oysaki...
Çocukların yüksek kahkahalarını duyunca başımı o ta-
rafa çeviriyorum. Çocuklar el kol hareketleriyle bağırşı-
yorlardı. Sonra bahçenin diğer tarafından gelen bir ses-
le başımı o tarafa dönüyorum ve aynı anda başıma sert
bir cisim çarpıyor.

Gözlerimi açmamla, başımın ağrısını hissetmem bir
oluyor. Ağrıya dayanamadığım için gözlerimi tekrar-
dan yumuyorum. Başımın ağrısı birazcık dindiğinde
gözlerimi tekrardan açıyorum. Başıma gelen o cisim
neydi? Bana ne oldu? Neden her yer beyaz? Bilmedi-
ğim soruları cevaplayacak kadar zeki olmadım hiçbir
zaman. Zaten bu baş ağrısıyla adımları bile unutmam
mümkün. Adım... Özge... Özge Güney'im ben. Yerim-
den doğrulmaya çalışıyorum fakat başımın dönmesiyle
yeniden kendimi yatağa bırakıyorum. Neler olduğunu
merak ediyorum; ama ses çıkartacak gücü kendim de
bulamıyorum. Gözlerimi kapatıp o andan öncesini ha-
tırlamaya çalışıyorum. O cisim —artık her neyse— başı-
ma değmeden önce... Çocuk sesleri... Manyak taksici...

Ve şerefsizin önde gideni Umut! Belki sonrası için bir şeyler hatırlarım umuduyla —bu umut kelimesini kendime yasaklamalıyım— düşünmeye başlıyorum. Hiçbir şey gelmiyor aklıma... Gözümün önüne gelen tek şey; o şerefsiz adamla o kızıl yosmanın öpüşmesi... Sinirden ağlamak istiyorum. Ve bunu başımın ağrısına bahane edebilirim.

Ben düşüncelerimle boğuşup iyice baş ağrısına sebep olurken, odanın kapısı açılıyor ve içeriye bir hemşire giriyor. Travma falan mı geçirdim acaba? Belki de aldatılmak artık beynimi ve kalbimi zedeledi. Beni ameliyat edip onarmaları gerekiyordur beklide?

“Merhaba Özge Hanım kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” Hemşirenin cici sesine karşı ben bok gibiyim. Onun cici sesinden istiyorum. Toprağa girip çıkmış gibiyim.

“Başım çok ağrıyor. Ne oldu bana? Nasıl geldim buraya?”

Kalbim falan da ağrıyor. Neden uyandım ki? Neden beni olay yerinde ölüme terk etmediler ki?

“Küçük bir kaza geçirdiniz. Başınıza çok sert şekilde bir futbol topu isabet etmiş. Bayılmışsınız. Dışarıdaki beyefendi getirdi sizi buraya... Allah’tan top fazla hasarlı olabilecek bir yere gelmemiş. Kaşınız patlamış bir tek, ki bunun sebebi de yere düşerken başınızı sert bir yere çarpmanız.”

Kaşım mı? Serumsuz kolumu kaldırıp kaşıma dokunuyorum. Ağrının sebebi bu muymuş? Kaşıma dikiş mi atıldı yani? Futbol topunu nasıl görmem ben ya? Üstelik neden düşerken başımı bir yere çarpıyorum ki? Beni buraya getiren adam, düşerken neredeydi acaba?

“Hiçbir şey hatırlamıyorum. Cismi hissetmemle bayılmam bir oldu demek. En son apartmana doğru yürüyordum.”

“Evet, ben de o sıra da topu çocuklara geri atıyor-

dum. Her şey birdenbire oldu yani... Sizi bir an fark edemedim."

Bir an hemşerinin sesi mi değişti diye düşünürken, gözlerim hemşerinin arkasındaki adama takılıyor. Tanıdık bir yüzü var; ama çıkartamıyorum. Adamın yeşil gözlerine uzun uzun bakmaya devam ediyorum. Sonra dediklerini algılamaya başladığımda kaşlarımı çatıyorum. Ve tabii dikiş yüzünden kaşımın teki ağrıyor! Onun yüzünden buradayım! Onun yüzünden...

"Bir an fark edemediniz demek! Ne kadar dikkatsiz olduğunuzu böyle mi ifade ediyorsunuz?" Zaten sinirliyim! Eve gidip depresyona girecekken, kendimi hastanede kaşı dikişli buluyorum. Erkeklerden nefret ederken, beni yine neden enkaz altına sokmaya çalışıyorsun Tanrım?

"Dikkatsiz değil de fark edememe... Olmadık anda bahçenin ortasında bulunmuş oldunuz." İçimdeki Umut'a kızgın tarafımı atamadığımdan adamın yumuşak sesi beni hiç de sakinleştirmiyor. Yumuşak sesli adamlara her ne kadar ihtiyacımız olsa da, şu anda değil.

Yoksa ben cidden adamın dediği gibi olmadık anlarda bulunan biri miyim? Hafifçe yerimden doğrulmaya çalışıyorum. Sinirliyenken uzanamam ki ben! İlla ki yürümem, kükresem lazım. Fakat başımdaki ve kalbimdeki ağrıyla bu mümkün değil. Kendimi sinirli bir fanusun içinde hissediyorum. Sinirimi bu yumuşak sesli adamdan almak istiyorum şu anda!

"Hey Allah'ım ya, özür dileyeyeğine bir de bana laf yetiştiriyor. Tamam, sen haklısın şimdi çıkar mısın dışarı... Zira kafama futbol topu yedim, ağrıdan duramıyorum da!"

Normal de bu kadar sinirli, pislik bir insan değilim; ama canım çok acıyor. Erkeklerden nefret ediyorum. Şu anda isteyeceğim son şey bile değil bir erkek görmek.

Kahrolsun hepsi! Tüm feminist kulüplerine yazılıp bütün yürüyüşlerine, isyanlarına katılacağım!

"Tamam, afedersin sen öyle bir an bayılınca korktum; ama görüyorum ki bana laf yetiştirecek kadar iyisin..." diyor ve bana gülümsüyor. Gülümserken neden bu kadar yakışıklı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O konuşmasına devam ediyor; ama ben dudaklarından çıkan kelimelere değil gülümsemeye takılıyorum.

Özge hemen toparlan! Feminist bile olamayacak bir yapın var kızım senin! İki gülüşe kanıyorsun.

İki gülüş... Umut'a öyle kanmışım, hatta diğerlerine de! Kalbime yine bir acı saplanıyor. Acıyı hissetmemle kaşlarımı çatıyorum ve aynı anda, dikişli kaşım yine acıyor. Her şey üst üste geliyor. Ağlamak istiyorum fakat tanımadığım, güzel gülüslü bir adamın yanında ağlamak istemiyorum.

"Tamam, önemli değil ama gerçekten de çok yorgun hissediyorum kendimi... Uyumak istiyorum." Çocuksu sesim de çıktı ortaya... Annemi istiyorum.

Adam anlayışlı bir biçimde başını sallıyor. "Tamam, sen uyu ben dışarıdayım, bir şeye ihtiyacın olursa seslen lütfen... Adım—"

Bugün yaşananların kâbus olmasını ve nedense bunun olmayacağını bildiğim halde gözlerimi açmaya korkuyorum. Burnuma dolan hastane kokusuyla bu pek mümkün olmuyor tabii... 'İnandığın her şey yıkılacak,' demiş sanki bana Zeus. 'Doğmadan biçilmiş kaderim, inançsız kalana kadar inandığın her şey yerle bir olacak.' İstemeye istemeye açıyorum gözlerimi... Kaderimi sorgulamayacak ve hatta ona tavır alamayacak kadar canım yanıyor. Tek başıma kalıp kendimi arabesk dünyasına adanmak istiyorum. Acımı unutana kadar içmek

ve hep sarhoş kafayla gezmek istiyorum. Bu isteklerimin hiçbirinin olmayacağını bildiğim halde, hâlâ neden utanmadan istediğimi bilmiyorum. Göğsümde hissettiğim ağrıya son vermek için düşüncelerimin arasından sıyrılmaya çalışıyorum. Etrafıma bakınmaya başlarken, gözlerim camın önünde sırtı bana dönük olan uzun boylu, geniş omuzlu bir adama çarpıyor. Beni hastanelik eden adam! Sahi neydi bu adamın adı?

"Şey kimsin sen?" diyorum yorgun sesimle. Merak ediyorum çünkü bu adamı... Kimdi o? Nereliydi? Kimlerdendi? Neden yumuşak sesli ve güzel gülüşlüydü? Ve neden benim depresyona gireceğim zaman ortaya çıkmıştı? Bana verecek bir düzüne cevabı olmalıydı.

Adam bana dönüyor. Yeşil gözlerini kısıp kaşının tekini havaya kaldırıyor. Yamuk bir gülüş atarak "Hafızanı mı kaybettin yoksa ?" diyor. Espri de yaparmış! Aman da aman! Bu hasta kızı da güldürürmüş. Hanımış bu çocuğun gıdısı!

"Adın ne yani? Hem neden gitmedin sen?" Yok, ben bugün hangi erkekle konuşsam kesin aynı tepkiyi veririm. Sinirim geçsin diye kendimi küvete gömmek istiyorum. Tabii bir küvetim olsaydı... Kış kadar bir duşakabinim var ve onun verdiği hiçbir huzur yok. Tek iyi tarafı kolayca temizleniyor olabilmesi. Aslında duvarlarını ciflediğim zaman bir huzura kavuşuyorum ama... Yine de küvet sevdam bir başka... Adam yanıma doğru yaklaşırken, gülümsemesine devam ediyor. Benimle alay etmediğini hissediyorum. Yani olsa olsa, sonunda bana yılın travmasını yaşatıp geçip gidecektir. Yoksa bu adam? Zamanında başka bir şirketin elinden aldığı projenin intikamını almaya gelen bir katil mi? Katil olduğunu nasıl anladım bilmiyorum; ama gülümsemesi dakikalar geçtikçe sinirimi bozmaya başlıyor.

"Adım Oğuz. Seni bu halde bırakıp nereye gideyim? Kimi arayacağımı bilemedim... Ha, bir de sürekli 'Umut'

diye sayıkladın, aramamı ister misin?" diyor. Tabii ki de ara bebeğim, şu anda ona o kadar çok ihtiyacım var ki... Alt tarafı o gelirse; ben katil olurum, o da toprağın altındaki bir ölü... Sende tüm bunlar başına geldiği ve gözünün önünde olduğu için psikolojik olarak çöker, Bakırköy'e yatarsın artık.

"Şeytan görsün onun yüzünü!" diyorum tüm hırsımla. Sayıklayacak başka şey bulamışım sanki... Dilin kopsun Özge!

Oğuz elini çenesinin altına koyup gülümsemesine devam ediyor. Yerinden kalkıp ellerini kot pantolonun cebine sokuyor ve omuz silkiyor. Omuz silkerken üzerindeki mavi tişörtü altındaki hazinenin neler olduğunu gösteriyor. "Tamam sakın. Peki, babanı ya da aileden başka birini aramamı ister misin?" Esprili halinden kibar adama dönüşmesi gözlerimi yaşartıyor.

Gözlerimde yaşlar birikmeye başlarken, bu yaşların İstanbul'da tek başıma kaldığımın yüzüme kibar bir şekilde vuruluşundan kaynakladığını fısıldıyor kalbim. Ben de omuz silkip "Hayır kimseyi arama. Annemi telaşlandırmak istemiyorum," diyorum. Annemden başka kimsem yok ki benim... Bir de Cemre var; ama o da kim bilir Barcelona'nın neresinde... Üstelik bu depresyonu annemsiz atlatmalıyım. Eğer annem gelirse depresyona girdiğim gibi kalırım. Üstelik Bursa'dan buraya, sırf bunun için gelmesine de hiç gerek yok. Bazen keşke İstanbul'da yaşasaydı dediğim anlar oluyor. Hatta bir ara annemi istediğim de doğru; ama şu anda mantıklı düşününce annemin gelmesi demek, acılı isotu kaşıkla yerim demek.

"Anladım, o zaman serum da bittiğine göre beraber çıkalım. Zaten aynı apartmanda oturuyoruz, yük olacağını falan düşünme..."

"Aynı apartmanda mı oturuyoruz?"

"Evet, aynı apartman da oturuyoruz."

O zaman neden zahmet olacağını düşünüyüm ki? Zaten aynı apartmanda oturmuyor olsaydık da beni paşa paşa evime kadar bırakması gerekiyordu. Beni bu hale getirdi ve dediği lafa bakın. Cidden erkekler centilmenlikten yoksun kalıyorlar. Ayrıca ben şu anda savunmasız, kalbi paramparça ve hastanelik olmuş bir kızım. Tamam, Oğuz'a göre sadece kaşını patlattığı kız olabilirim; ama bu bile beni evime zahmetsiz götüreceğinin resmi kanıtıdır.

"Anlıyorum. O zaman yük olacağımı haliyle düşünmüyorum. Kaldı ki aynı apartmanda olmasaydık da beni götürmek zorundaydın. Sen git çıkış işlemlerini hallet, ben gelirim şimdi arkandan."

"Ha anladım, ukalayız."

"Hayır efendim, haklıyım ve sonuna kadar direnirim."

Oğuz 'tabii tabii' bakışlarını atıp odadan çıkıyor. Bana ukala dedi. Bana, bana ya, bana! Kafama topu yiyen ben, ukala olan ben, sevgilisini başka biriyle basan ben, gözyaşlarını içine akıtan yine ben!

Yavaş hareketlerle yerimden kalkıyorum. Başım yine ağrımaya başlıyor. O lanet yüksek topuklulara bakıyorum ve yürüyemeyeceğimi kavırıyorum. Ayağa kalkacağım sırada kapı açılıyor ve içeriye yine aynı hemşire giriyor. Yanıma gelip kolumdaki bitmiş serumla çıkamayacağımı söylüyor şakacı bir dille. Ben de serumu unuttuğum için mahcupça ona bakıyorum. Serum kolumdan çıkartıp, bantla çıkarttığı yeri kapatıyor. Oğuz'un işlemlerle ilgilendiğini söylüyor. Demek Oğuz haber verdi hemşireye... Tamam, zeki bir adammış! Hemşire odadaki dolaptan eşyalarımı veriyor. Daha sonra da kalkmam için bana yardım ediyor. Hastane terliklerinden giyebileceğimi söylüyor. Ben de topuklu ayakkabılarımı giymeyeceğim için kabul ediyorum doğal olarak. Az sonra hemşerinin kolunda —tekerlekli sandal-

yeye binecek halim yoktudeğil mi?— çıkışa doğru yürüyoruz. Oğuz çıkışın orada telefonla konuşuyor. Ben yanımdaki hemşeriye dönüp teşekkür ediyorum ve gerisini halledebileceğimi söylüyorum. O da pek üstelemeden yanımdan ayrılıyor. Yürümeye devam ederken Oğuz'la göz göze geliyorum. Telefondakine bir şeyler deyip kapatıyor ve hemen yanıma geliyor. Koluma girip yürümemde yardımcı oluyor. Hastaneden çıktığımız gibi üzerimize doğru esen rüzgârın kurbanı oluyoruz. Oğuz'un kokusu ciğerlerime kadar işliyor o anda. Bu kokuyu biliyorum. Parfümüm bittiğinde her zaman alışveriş yaptığım yerdeki parfümcüde koklamıştım bunu. Evet, ben arada erkek parfümlerini deniyorum da... Parfüm konusunda erkeklerin daha çok şanlı olduğuna inanıyorum nedense... Rüzgârın bir kez daha bana sunduğu esintiyle parfümü içime çekiyorum. Mayhoş halimle Oğuz'un kolunda ilerlerken, aslında onun ne kadar tatlı olduğunu düşünmeye başlıyorum. İnanmıyorum! Parfümün etkisine bu kadar çabuk kanmam mümkün mü? Evet mümkün!

Oğuz'un durmasıyla ben de duruyorum. Yanımdan bir iki adım öne çıkıp arabasının kapısını açıyor. Aslında araba diyerek öz kızımı aşağılamış oluyorum. Yani benimkisi araba ise bu şey neydi? Siyah arabasının kapısını açıp bana gülümsüyor. Ben de siyah arabanın açık kapısından gizemli bir dünyaya giriş yapıyorum. Vay canına koltuğu süper! Parfümü burayı da esir altına almış. Ben para biriktirmenin derdine düşerken, insanlar paralarıyla hayatlarını yaşıyor resmen. Kapanan kapı sesiyle kendime geliyorum. Benim kapım kapanmış Oğuz şoför koltuğuna geçmiş bile... Yan gözle ona bakıyorum. O da tek kaşını kaldırıp bana bakıyor.

"Adım Oğuz," diyor gülümseyerek. Sanki unutan varmış gibi...

"Biliyorum herhalde!"

"Öyle bir bakış attın ki, hafızandan şüphe ettim."

"Hafızama kolay kolay bir şeycik olmaz. Adın Oğuz ve bu hastaneye senin yüzünden geldim."

Uzunca bir ısıklık çalıyor. Arabayı çalıştırıp bana yan gözle bakıyor. "Belli belli, dil hâlâ pabuç gibi harumefendi."

"Özge... Adım Özge..."

"Peki Özge... Nasılsın? Ağrın falan var mı?"

"İyiyim. Sadece eve gidip uyumak istiyorum," diyorum. Oğuz başını sallayıp arabayı çıkışa doğru hızlıca sürüyor. Ön camın oraya uzanıp bana bir kâğıt uzatıyor. Bir şey anlamadan kâğıdı elime alıyorum. Doktorun yazdığı bir iki ilaç... Ona teşekkür ediyorum ve yolun akışını izlemeye başlıyorum.

Az sonra trafiğin tam ortasında kalıyoruz. Korna sesleri, insan sesleri... Başım yine ağrıyor. Beyimde Ferhat Güzel şarkı söylerken, sinirle kaşlarımı çatıyorum ve yine dikişli kaşım ağrımaya başlıyor. Allah'ım lütfen bu günü bitireyim. Hz. Musa'ya denizi ikiye ayırması için verdiği güçten bana da versen ve ben de trafiği ikiye ayırsam? Bu kadarını bile hak etmiyor muyum? Yan gözle Oğuz'a bakıyorum. Ciddi bir yüz ifadesi var. Açık renk teniyle kahve saçları nedense yüzündeki o ciddi ifadeye hiç uymuyor. Zengin, karizmatik, şimdi nasıl kızlar peşindedir bunun. Neden böyle adamlar benim depresyon dönemlerime denk geliyor ki? Sinirle homurdanırken, Oğuz bana bakıyor.

"Bir şey mi oldu?"

"Yok, ne olabilir ki? Trafiğe sinirim bozuldu."

"Biraz ileriden döneriz şimdi. Hem orada bir eczane de var, oradan ilaçları alırsın."

Başımı sallayıp onaylıyorum onun dediklerini... Bakışlarımı ondan çekip tekrardan yola bakıyorum. Neden hayatımın en güzel anları elimden alınıyor? Neden sürekli terk edilen taraf oluyorum? Hayatım sürekli böyle

mi ilerleyecek. Özge birine güvenecek ve o biri tarafından terk edilecek ya da aldatılacak. Hayatımın en kötü zamanları liseyken, asıl kötünün bu zamanlar olduğunu yeni yeni kavıyorum. Kesin birinin lanetini aldım üzerime... Zaten babası tarafından seilmeyen bir kızı neden başka erkekler sevsin ki? Zamanında en büyük golü hayranlıkla yüzünü görmek için beklediğim babam atmış, şimdikilerden neden bir şeyler bekliyorum ki? Hayatın yeniden bir sillesini yiyip yerime oturuyorum. Ve bundan sonra hayatımdan aşkı meşki çıkartıyorum. Karrierime odaklanacağım, adımları herkese duyuracağım. Yeni Özge Güney'le tanışma vakti!

Oğuz'un arabası apartmanın önünde durunca derin bir nefes alıyorum. Yürüyerek gelmiş olsaydık daha çabuk gelirdik yemin ederim. Oğuz'un eczane için başka bir caddeye sapması ve daha sonra başka bir trafik dolu anlar silsilesi yaşamamız tüm hücrelerimi öldürdü. Keşke eczaneden bir tane de uyku ilacı alsaydım. Şöyle birkaç gün deliksiz yatardım.

Oğuz arabasını park edip bana dönüyor. "Sonunda gelebildik, yolun sonu..." deyip gülümsüyor. Bu adam dış reklamı filmlerinde falan mı oynadı acaba? Bir insan gülmeyi bu kadar sevemez herhalde? Ben de hâlâ asık yüzümle "Nihayet!" diyorum. Gittikçe nemrut, Allah'ın belası biri olmaya başlıyorum. Bir günde birçok şey yaşıyınca insanın dengesi alt üst oluyor tabii. Birlikte arabadan çıkıyoruz. Çantamı omzuma atıyorum. Bir elimde ayakkabılarım bir elimde ilaç torbaları... Çok fiyasko kokuyorum çok! Kaldırıma doğru yürürken birden başım dönüyor. Kolumu atik bir şekilde tutan Oğuz sayesinde düşmekten son anda kurtuluyorum. "İyi misin?" diyor Oğuz endişeli sesiyle. Ne iyisi be! Yeter ağlamak

istiyorum. Evime gitmek istiyorum. Bu kadar şeyi yaşadığım için intihar etmek istiyorum. Oğuz'un sorusuna karşı ağlamaklı bir sesle "Hı hı..." diyorum. Ona bakıyorum. Gözlerim dolu, yaşlarım aktı akacak. Hiçbir şey demeden bir eliyle belime sarılıyor. Elimdekileri alıyor ve birlikte apartmana doğru yürüyoruz.

Asansöre binince aynı katta olduğumuzu öğreniyorum. Katta benden hariç Berrin Teyze var. Onun oğlu mu acaba? Hiç bilmiyorum ki... Keşke zamanında iletişim kısıtlaması yapmasaydım. Oğuz tekrardan konuşmaya başlayınca, Berrin Teyze'nin oğlu sıfatından başka bir boyuta geçiliyor. Bugün apartmana taşınan oymuş. Benim hayalimdeki eve sahip olan da oymuş. Adam daha ilk günden ne uğursuz apartman diye de düşünmüştür. Keşke apartmandan çıkmama engel olsaydın Oğuz. Yok vazgeçtim. O zaman da Umut pisliğinin gerçek yüzünü göremezdim. Allah onun belasını versin! O çok değer verdiği bedeni yerle bir olsun. Bedeni kedilerin akşam rakı sefası olsun! Katımıza gelince asansör duruyor. Asansörden inip Oğuz'a gülümsüyorum. "Çok teşekkür ederim. Beni hastane odasında yalnız bırakmayıp evime kadar eşlik ettiğin için," deyip kibar hanımefendi gibi davranıyorum ama içimdeki cadı tarafım yok mu? Damarıma basıyor ve birkaç şey söyleme gereği daha duyuyorum. "Ama aynı yerde oturduğumuz için zahmet falan olmadı zaten değil mi?" Elindeki eşyalarımı alıyorum. Gülümseyerek bana bakıyor. Gözleri ne de güzelmiş. Nasıl güzel yeşil o öyle... Bence hep böyle kalmalı bu adam. "Kesinlikle ve tekrar özür dilerim, bir şeye ihtiyacın olursa lütfen çekinmeden kapımı çal," diyor gülümseyerek. Ben de ona gülümsüyorum. Oğuz gözlerini benden çekip arkamda bir noktaya bakmaya başlıyor. Gözleri tekrardan bana ilişince tek kaşını kaldırıp "Sanırım misafirin var," diyor. "Misafir mi?" deyip arkamı dönüyorum. Allah kahretsin bu herifin burada

ne işi var? "Umut?" diyorum tüm hırsımla... Utanmadan buraya gelmiş ya! Tüm duygularımı aynı anda hissediyorum. Öfke, kırgınlık, bağırma isteği, ağlamak ve onu öldürmek! Allah'ım neden tek bir hissi nasip etmiyorsun bana neden! Bir yanımda "Git onu öldür!" derken bir yanımda "Hayır Özge sen hapse düşemezsin!" diyor.

Gözüm dönmüş bir şekilde onun yanına doğru yürüyorum. "Ne işin var burada!" diye bağıriyorum. Apartmanı inletiyorum resmen!

"Özge konuşalım lütfen."

"Konuşalım mı? Neyi konuşalım. Ah! Evet, senin mesleği değiştirdiğini konuşalım, hangi ara dişçi oldun sen? Eğer gördüklerimi yanlış anladıysam, sen belli ki o kadının ağız kontrolünü yapıyordun, ağzınla!" Geberti vereceğim şurada o olacak! Utanmaz bir de konuşalım diyor! Üstelik peşimden gelmeyip, kaç saat sonra evime geliyor. Ahlaksız, düzenbaz! Hayvan herif!

"Özge içeride konuşalım."

Kahve de yaparım hatta canım! Sen kalkmışsın taa Yeşilköylerden buralara kadar yorulmuşsun. Seni böyle kapının dışında mı ağırlayacağım? Aşk olsun! Bekle sen burada kahvenin yanına bir fare zehri alıp geliyorum!

Sinirle ona bakıp "Sen o eve bir daha giremeyeceksin!" diye bağıriyorum tekrardan. Aferin Özge bu yüksek sesinin kurbanı ol bugün! Ferhat Güzel hâlâ beyim-de şarkı söylemeye devam ederken, sen de bağır kızım!

"Bir izin ver anlatmama, ver ki şansımız olsun."

İlişkımız sayısal loto üzerine kuruluydu çünkü! Altıncı numarada kış üstü oturdun sen adi herif! Hadi şimdi git yılbaşındaki milli piyangoyu bekle!

"Şans? Benden sana gelecek tek şans buradan tek parça halinde ayrılmış olman olur. Git buradan, gelme bir daha!" Yemin ederim parçalayacağım bu odunu! Bağırınca başımdaki damarlar hızlı atmaya başlıyor ve bir

an dengemi kaybediyorum. Kolumda hissettiğim elle bakışlarımı kör olasıca Umud'tan çekiyorum.

"Özge yeni çıktın hastaneden bir an önce içeri gir ve dinlen." Oğuz'un şefkatli ses tonu bastırılmış ağlama duygumu yeniden hareketlendiriyor. Ona sarılıp ağlamak istiyorum. Birinin beni teselli etmesine ihtiyacım var.

Umud sazanı hemen damlıyor tabii... "Ne hastanesi ne oldu?" demeye başlıyorum.

"Umud, git yemin ederim boğarım şimdi seni şurada!" diyorum. Oğuz'a dönüp teşekkür ediyorum. Onun gitmesiyle daireme yöneliyorum. Anahtarımı şans eseri hemen buluyorum ve kapıyı açıyorum.

Umud kolumu tutup o en sevdiğim ses tonuyla "Özge seni seviyorum," diyor. Ama hayır eğer affedersem kalbim hep ağrıyacak biliyorum. Bunu bir kere yaşadım. Bir daha asla yaşayamam...

"Bitti işte. Beni aldattın, rahatladın. Sana bir şey söylemek istemiyorum, seni görmek, sesini duymak istemiyorum."

"Özge seni seviyorum, yemin ederim çok seviyorum."

"Biliyorum işte bu yüzden sana en büyük acıyı bırakıp evime gidiyorum," deyip içeriye giriyorum. Kapıyı sertçe onun suratına çarpıp sırtımı kapıya yaslıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarıma yağmur misali yağarken, ben bu yaşadıklarımı hâlâ kavrayamıyorum. Neydi bu yaşadığım? Bir adı var mıydı? Aldatılmak bu acıma yeterli bir kelime miydi? Kalbim paramparça olurken ve hâlâ atmak için kendince savaş verirken ben aldatıldım deyip olayın üzerini kapacak mıydım? Beni sevmek bu kadar ağır mı geliyordu insanlara? Tek yapmaları gereken bana sonsuz bir kucak açmaktı. Tek istediğim hayatım boyunca tek bir aşka inanmak ve sonsuza kadar onunla yaşamaktı. Ama ne olmuştu? İstediğim hiçbir şey

olmamıştı. Hep terk edilen, sevilmeyen bir ben kalmıştı bana... Artık ben bile kendime değer vermemeye ve sevmemeye başlıyorum. Canımı bu kadar acıtanlardan intikam alıp, hayatı onlara zehir etmek istiyorum. Gözyaşlarımın akmamasını ve artık yüzümde tebessümden başka bir şeyin kalmamasını istiyorum. Yüreğimin acısına son verilmesini ve onu gerçek aşkla saracak birinin eline bırakmak istiyorum.

Gözyaşlarımı silerken ağır adımlarla salona doğru ilerliyorum. Kendimi koltuğa bırakıp bacaklarımı kendime çekiyorum ve kedi gibi kıvrılıyorum. Canımın bu kadar ağırması, kalbimin acıyla atması, hiçbirine katlanamıyorum. Tek istediğim uyumak. Hiç uyanmamak. Uyuyan güzelin prensini sonsuza dek bulmamasını istiyorum. Tüm o peri masallarından nefret ediyorum. Erkeklerin mükemmel olduğu hikâyeleri okuduğum için kendimden de nefret ediyorum. Gözlerimi yavaşça kapatırken, artık kalbimin atmadığını hissediyorum. Kendimi uykuya teslim etmeden önce bu acılardan uzak ve tekrardan yaşamamak için dua ediyorum.

Üç hafta sonra yeni bir ben olarak tekrardan dünyaya geliyorum. Acılarımdan kurtulmak için ettiğim duanın ne zaman kabul olacağını bilmiyorum; ama bu üç haftada o duanın üzerine ekstra kaç dua eklediğimi de hatırlamıyorum. Her şeyi unutmak için kendimi yenisinden işe vermeye başladım. Kimseyi umursamadan çalışmak bana güç verirdi her zaman. Tabii Kaya o şirkette patron sıfatıyla takılmadan önceydi. Ben yatışmamış sirenlerimden kurtulmak için kendimi çalışmaya adanmışken, Kaya'nın dengesiz hareketlerini, Aysu'nun ortadan kaybolmalarına hiçbir anlam veremeden beklemeye başladım. Neyi beklediğimi bilmiyorum. Sanki hayatı-

mın sonuna gelmiş ve öleceği anı bekleyen yaşlı nineler gibiyim. Tek eksik benim hâlâ yetmiş tane kedimin olmaması...

İş yerimdeki sorunlar yetmezmiş gibi bir de annem Bursa'dan geldi. Her şey o sesimdeki garip duygudan oldu. Bildiğiniz üzere anneler o sesteki garipliği anlar ve peşinizi asla bırakmaz. Telefonlarda beni ne kadar azarlasa da işe yaramayacağının bilincine varıp hiç üşenmeden kalkıp geldi. Ben yoğun depresyon halindeyken annem hiç çekinmeden üzerime daha da çok gelmeye başladı. Evimi bok götürüyormuş? Neden yemekleri buzdolabına koymamışım. Neden çöp kovasının içinden televizyonun kumandası çıkıyormuş? Ben bu kadar pasaklı bir kız değilmişim, ona neden hiçbir şey anlatmıyormuşum ve daha bir sürü şey... Üzerime geldikçe ben daha da çok kendi köşeme çekilip duruyordum. Tabii üzerime ani, sert, baskın bir tavırla gelince ben Hülya Avşar'ın tabiiri gibi 'anıra anıra' ağlayınca üzerimdeki baskısını azaltmaya karar verdi.

Annemin bu baskılarına daha fazla dayamayacağım için işe gitmek için can atar oldum, ne var ki işte de Kaya'nın dengesizliğinden kaçabilmek için eve gitmek için saat sayar oldum. Ben Kaya enkazını unutmuş, Ahmet Bey'in gelmesi yakındır umuduyla işe katlanmaya çalışmaya başlamıştım. Ama Kaya hastane çıkışından sonra büyük bir ego patlamasıyla herkese emirler yağdırma ve katı bir yönetici olmaya karar vermişti. İkimizin de sol kaşındaki dikişler nedense bana siyam ikizlerini hatırlatmıştı. Sanki doğarken kaşlarımızdan yapışık doğmuştuk ve ameliyatla ayrılmıştı. Zaten bir keresinde asansörden karşılaşmıştık ve yine laf yarışına giren yarışmacılar gibi olmuştuk.

Kaya beni görünce hafif alaycı gülüşüyle beraber "Eee! Allah razı gelmemiş anlaşılan..." deyip bana uzunca bakmıştı. Gülüşü yüzünde daha da büyümüş ve

" Hem de aynı kaşa... Sevilen bir kul olduğumun farkında değildim vallahi..." demişti. Gözlerimi kısıp ona uzunca bir süre bakmıştım. Zafer kazanmış gibi bana bakıyordu. O zaferi ona yedirir miyim hiç? "Birinin zehir gözlerinden dolayı nazar değdi bana..." demiş ve bu sefer gülen taraf ben olmuştum. Ama o Kaya idi değil mi? Laf altında kalacağına arabanın altında kalırdı! "Sana değen ancak dom dom kurşunu olur. Nazar gelmez senin hakkından," demiş ve beni yer altına göndermeye başlamıştı.

"Sen buna 'Benim gözüm çıksın Özge, sana nazar değdirdim zehir gözlerimle' demiyorsun da kendince espri katarak durum kurtarması yapıyorsun. Bence bana bir özür borcun var."

"Genelde benim gözümün değdiği kadın yeniden hayat bulur, canlanır, ışıldar. Bence senin durumun tek açıklaması; günahsız bir adımın ahını almışsın. Ama yok sen illa da nazar değdi diyorsan senin için kurşun döktürebiliriz, dom domsuz tarafından, kaşlarının arasına dikkat işareti de yapıştırırız," demiş kahkahayı basmıştı.

"Allah seni benim başıma ceza çekeyim diye vermiş, kaşların ortak dikişiyle alakası yok bence!"

"Özge bence biz birbirimiz için yaratılmışız. Dikiş atılan yerlerimiz bile aynı... Aynı kaştan vurgun yedik," deyip durumu iyice alaya almıştı. O anda sinirle ayağına tekmeyle geçirip ondan nefret ettiğimi söylemiştim; tabii o da benim tedavi edilmelik olduğumu, hatta tanıdığı psikolog bir kadın olduğunu, ona gitmem gerektiğini söylemişti. Ben de ona bu başına gelenlerin hepsini hak ettiğini ve zamanında ona oynadığım oyunu özellikle hak ettiğini belirtip sefamı basmıştım. Daha sonra da Kaya'nın her türlü dengesiz hallerini çekip, benimle muhatap olmaması işime gelmişti. Tek bulaştığı konu; benim yaptığım işlerdi. Sürekli işimle ilgili benimle ko-

nuşuyordu. Diğer türlü beni görmezden geliyor ve yokmuşum gibi davranıyordu. Sanki ben onun en büyük düşmanıymışım gibi...

Ve tabii bu üç haftalık süre zarfında Umut'un ısrarlı telefon aramaları, apartmanın önüne gelip mal mal dikilmeleri, bu da yetmezmiş gibi şirkete gelip herkesin içinde özür dilemeleri... Onun bu sevimsiz hareketleri ona olan tüm sevgimi iyice öldürmüştü ve onu yok etmişti kalbim. Kaya'nın bana olan davranışları da Umut'un şirkete gelip benden af dilemesiyle alakalı mıydı acaba? Çünkü Umut o gün şirkete gelip dizlerinin üzerinde önüme çöküp benden af dilemişti. Ben ısrarla bittiğini söyleyip dururken o beni dinlemiyor ve onu affedene kadar buradan gitmeyeceğini tehdit içerir şekilde bana söylüyordu. Herkes merakla bize bakarken birden Kaya'yı görmüştüm merdivenlerin başında. Tek kaşını kaldırıp ifadesiz gözlerle beni süzüyordu. Onun o kahrolası yüzüne, Umut'un sonu gelmeyen ısrarlarından sonra dayanamamış ve var gücümle Umut'un yüzüne bittiğini haykırmıştım. Hatta mesajımın ulaşması için kafasını topuklu ayakkabımla delmek ve hücrelerine de haykırmak istemiştim. Ne var ki ayağımda babetlerim vardı ve ben şansına yine küfür etmiştim.

Düşüncelerimden sıyrılıp bilgisayara bakıyorum. Bilgisayar da bana bakıyor. O iğrenç duyguyu yaşıyorum. Hiçbir şey yapama durumu hani... Çizim yapmak bile beni mutlu etmiyor. Gözlerimi odamda gezdirmeye başlıyorum. Beyaz ve mavinin hâkim olduğu bir odam var. Ne çok büyük, ne de çok küçük. Boydan olan camdan caddeyi görebiliyorum. Onların yanında olan çiçeklerimi sevebiliyorum. Mavi koltuğumda istediğim zaman yayılabiliyorum. Ellerimi cam masamda ritmik hareketlerle vuruyorum. Canım çok sıkkın, eski Özge olmak için toparlanmam şart.

Elime telefonumu alıyorum. Cemre'nin numarasını

bulup arıyorum ama telefon kapalı. Tabii ya onun sevgilisi var. Hem de Barcelona'da... Hayat ona güzel. Şu an ona ne kadar çok ihtiyacım var. Başımı tekrardan cama doğru çeviriyorum. Yerde duran yeşil saksı gözüme çarpıyor. Tuhaf ama bana şu komşunun gözlerini anımsatıyor. Bilmediğim bir yakınlık hissettim onda... En azından manken gibi sevgilisinden habersiz öyle hissetmişim. Annemin geleceği haftaydı sanırım. Annem gelmeden bir teşekkür etmeliyim diye düşündüm. Oğuz gerçekten de başka biri... Sanki yıllardır bu sıcaklığı bekliyormuşum gibiydi. Evet erken, hem de çok ama bu sıcaklık bir sevgilinin sıcaklığından uzaktı, daha çok yakın bir dostun sıcaklığı gibiydi. Neyse işte... Bir gün çaldım kapısını elimde en sevdiğim tatlıyla birlikte. Sevdiğim tatlıyı aldım; çünkü onu tanımıyorum. Hem profiterolü herkes çok sever. Neyse işte çaldım kapısını... Beni görünce bir an şaşırdı tabii... Yoksa niye yarı çıplak açsın ki kapıyı? Gerçi o da ayrı bir konu... Başkasını mı bekliyordu acaba diye düşünmeye başladım o an. Beni içeriye davet etti; ama tabii bu olayı üst komşumuz yaşlı kokana Aysel Hanım'ın görüp de annem gelmez yetiştireceğini nereden bilebilirdim ki? Davetini çevirmeyip girdim ben de içeriye... Oğuz cidden çok eğlenceli biri... Birlikte kahve içip bol bol sohbet ettik. Aynı zamanda zevkli bir adam da... Evini süper dekore etmiş. Salonu zaten koskocaman! Ve benim bittiğim o manzara, salonun içerisinde. Salonun bir köşesinde ise siyah bir piyanosu var. Hazır onun neşeli hallerine şahitlik ediyorken tüm ısrarlarımı üzerinde deneyip zorla piyano çaldırttım ona. Mükemmel çalıyor. İnsanın içine işliyor resmen. Acaba Aysel cadısı bu piyano sesini falan duyup Oğuz'un bana romantik anlar yaşattığını falan mı düşündü?

Gelelim asıl konumuza... Oğuz'un kendine ait bir avukatlık bürosu varmış. Büro deyince aklıma küçük

bir yer gelmişti önce... Ama sonra bana web sitesindeki fotoğrafları gösterince evi de arabayı da hak ettiğini anlamıştım. Onunla sohbet muhabbet devam ederken, kapı çalmıştı ve Oğuz'un benim boyum kadar bacaklı sevgilisi gelmişti. Kadın benden hiç haz etmediğini belli de etmişti. Sonradan da Oğuz'un yarı çıplak kapı açma seremonisi de anlamış oldum. Sevgilisini bekliyormuş belli ki... Kız ondan mı bana öyle haince bakıyordu? Tabii ki de! Bence sevgilisini öğrenmem gayette iyi oldu. Uzun bir süre ilişki falan istemiyorum. Çok uzun bir süre... Hatta ben ilişki falan da istemiyorum. İlişkiye kapalıyız tişörtü basıp giyeceğim. Ben de bu şanssızlıkla o tişörtlerden birkaç tane yaptırmam şart gibi...

5. Bölüm

Kulağıma gelen alarm sesiyle korkuyla yerimden sıçıyorum. Sinirle derin bir nefes alışverişine girerken hâlâ komodinin üzerinde çalan telefonuma sinirle bakıyorum. Uzanıp telefonumu elime alıyorum. Alarmı kapatıp yatağa atıyorum telefonu. Dün akşam geç yatmanın verdiği agresiflik var üzerimde. Telefonu elime alıyorum ve saate bakıyorum: 07.00... Benim normalde uyanmayacağım saat. Ah, tabii ya, annem! Saçlarımı geriye doğru atıyorum. Tekrardan yerime uzanıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve... İçeriden şarkı söyleyen annemin sesiyle tekrar açıyorum gözlerimi. Annemli günlere geçiş yapmıştım değil mi? Pazartesi olduğunda hepsinin bir rüya olmasını dilemiştim dün akşam yatmadan önce. İlk defa hafta sonum karman çorman geçti. Cumartesi günüm kuaförde, pazar günüm ise... Ah düşünmek bile hâlâ tüylerimi ürpertiyor. Çizim yaparken annemin izlediği o saçma sapan töre dizilerine kendimi kaptırmamam lazımdı! Benim hafta sonlarım böyle geçmezdi ki... Genelde Umut'la geçerdi. Adı batasıca! Haftalar geçti. Artık beni aramıyor. Peşime düşmüyor. Hemen pes etti tabii! Benden gelmeyecek hayrı belki de o kadından enjekte etti. Facebook'unda hâlâ 'ilişkisi var' gözüküyor. Tabii ya! Yeni yaptı neden değiştirsin ki? Ben de hâlâ onun Facebook'una girip neden bakıyorum!

Zaten uzunca bir süre Facebook âlemine girmek falan da istemiyorum. Hafta sonu kuaförde kaş-bıyık temizli-

ğimi yaptıktan sonra saçlarımın kırıklarını da aldırayım dedim. Saçlarım kesildikten sonra bir güzel fönlenirken can sıkıntısıyla Facebook'a falan bakıyordum. Kaya'nın yolladığı istekle öylece kalmıştım. Çocukluk yapmayıp istediği kabul ettim ben de. Hay etmez olaydım. Arkası gelmeyen bir istek listesi... Kaya'nın hâlâ lisedekilerle görüştüğünü nereden bilebilirdim ki? Ayıp olmasın diye gelen tüm istekleri kabul ettim. Daha sonra grup konuşması açtılar. Konuşmanın başları inanılmaz güzel gidiyordu. Kendimi biraz neşeli hissetmeye başladığım anlarda Kaya'nın kankası olan Mert bir fotoğraf paylaştı grupta. Bu fotoğraf benim haberim olmadan çekilmiş bir fotoğraftı. Kaya'nın beni ilk kez öptüğü güne aitti. Tabii bu kadarla da kalmadılar, konu benim Kaya'yı rezil edişime geldi. Ben konuşmada sessizleri oynadıkça Kaya nasıl arsız cevaplar veriyordu! Onun patronum olduğunu öğrendiklerinde ise tek dedikleri şey; bir Demet Akalın şarkısı olan Herkes Hak Ettiği Gibi Yaşıyor idi.

Dün ise eve gelen kargoyla sinirlerim iyice zıplamıştı. Annem Aysel teyzelere gitmişti. Kanka falan oldular birkaç haftada! Ona da ayrı kılım zaten. Neyse evde çizim yaparken kapım çalındı. İtiraf ediyorum; gelen kargoda Umut'tan bana gelen bir sürpriz, muhteşem olan her şeyi düşünmüştüm. Fakat paketi alıp salonuma heyecanla geçtiğim an kocaman bir hiç sayılmıştı. Paketi açmamla bir kutu çıkmıştı. Hemen onu açtım tabii vee veee vee... İçinden Kaya'yla öpüştüğümüz fotoğraf, çerçevesiyle çıkmıştı. Ve içinde bir de notu vardı.

'Bazı anlar hiç unutulmaz!'

Kaya'nın kafasına geçirmek istedim çerçeveyi... Ama annem gelecek diye hızlıca bir yerlere tepmeye baktım. Nereye teptim acaba? Annem görürse o fotoğrafı beni öldürür! "Küçük kızımın dudaklarında başka heriflerin dudaklarının işi ne?" diye bağırır çağırır. Yüzümü buruşturup yatağımdan kalkıp banyoya gi-

diyorum. Güzel bir duş alıyorum. Annem geldiğinden beri banyom daha mı bir temiz oldu yoksa bana mı öyle geliyor? Tekrar odama gelip, dolabımı açıyorum. Güzel bir etek seçip üzerine de bir bluz arıyorum. Gözüme çok tatlı bir mavi bluz iliştiriyor. Bu bluz... Bu bluzu o it oğlu it almıştı bana! Tüm sinirlerim boşalıncasına ağlamaya başlıyorum. Hülyaca ağlamak bana inanılmaz iyi geliyor. Tam boğazımdaki yeni bir ağlama nidası çıkacakken annem bana seslenmeye başlıyor. Sesimi toparlayıp o eski tona getirmeye çalışıyorum. Ama olmuyor ki hemen. Sesim çıkmadıkça annem bağırmaya devam ediyor. En sonunda ne olursa olsun deyip "Geliyoruum..." diyorum ve sesim normalden daha da güzel çıkıyor. Makyaj masamın yanına gelip kaş makasını elime alıyorum ve bluzu hak ettiği değeri bir güzel veriyorum. Banyodaki çöp kovaasına atıyorum daha sonra ve odama geri gelip gülümsemeye başlıyorum. Kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Üzerime hemen başka bir bluz geçirip içeriye gidiyorum. Saat daha 07.30 ve ben hazırım. Ne sıkıcı bir durum bu!

Salona doğru ilerliyorum, ilerledikçe sesler de yükselmeye başlıyor. Salona girdiğim anda gözüme çarpan ilk şey annem oluyor tabii ki de! Koşu bandıma çıkmış hafif tempolu bir şekilde koşuyor. Bu yetmezmiş gibi televizyondaki bir olaya da saydırıyor. Annemi hiç bu kadar sinirli görmemiştim daha önce. Sultan Hanım sinir küpü olmuş. Gülümseyerek yanına doğru yürüyorum. "Günaydın sultanım," diyorum şımarık bir dilde. Annemin adına bayıldığım doğrudur da...

Annem bir an boş bulunduğu için korkuyor. Koşu bandının temposunu düşürüp 'Allah iyiliğini versin!' tarzında bir işaret yapıyor. Sonra başını sallayıp "Günaydın canım. Gel, gel gör bak Türkiye'de neler oluyor!" diye ahlânıp vahlanmaya başlıyor.

Televizyona odaklanıyorum. Annemin hafta içi prog-

ramlarından biri bu... İnanmıyorum! Bu saatte tekrarı olduğuna inanamıyorum! Bir tarafım "Kaç kurtar kendini Özge!" derken, diğer tarafım meraktan çatlıyor. Tamam, hayatları çok üzücü olabilir; ama ben bunların senaryolaştığına daha çok inanıyorum. Ve kesinlikle merak ediyorum. Benim aşk hayatımdan bile daha renkli hayatları var! Merakıma yenik düşüp "Ne oldu yine?" diye soruyorum. İçimdeki meraklı tarafımı aldırabilsem keşke...

Annem koşu bandından inip bandın kenarındaki havluyu ensesine atıyor. Onun hâlâ genç görünmesine hasta oluyorum. Üstelik genç gibi davranmasına da âşık oluyorum her defasında. Sporunu hiç aksatmaz. Yeşil çayları onun hayatındaki vazgeçilmezi... O kadar mükemmel yaşıyor ki... İmrenmemek elde değil. Annem bana nazaran daha havalıdır. Kumral saçları, buğday teni ve yeşil gözleri onu inanılmaz bir kadın yapıyor. Gözlerindeki hüznün kendini belli ediyor; ama her defasında da neşeli tarafı onu arkalara saklıyor. Kurban olurum ben anneme ya... Yanıma gelip televizyona dönüyor. "Şu kadın, mavi gömlekleli adamla evliymiş. Ama kayına âşık olmuş ve birlikte olmuşlar. Ama kayını kadının kız kardeşine âşıkmuş ve kadını kullanmış. Bu arada kadının kız kardeşi de kadının kayınbabasıyla birlikteymiş. Şimdi de hem kadın hem kız kardeşi hamile kalmışlar."

Ne? Ne! Ne!

"Dallas bunların yanında halt etmiş be!" deyip gözlerimi kapatıp annemin dediklerini yeniden algılamaya çalışıyorum. Anneme bakıp "Gerçekten de sabah sabah iyi enerji doldum anne, sağ ol yani... İyi bari bakirelik uğruna öldürmek gibi hobileri yokmuş. Keşke doğum kontrol haplarından kullansalardı. En azından şimdi gebe kalmazlardı."

"Ay Özge! Buradan bunu mu anladsın yani? Doğum kontrol hapları kullansın bitsin mi yani? Bence bastırıl-

miş dürtülerinin kurbanı olmuş zavallılar. Ama şimdi asıl konu; bebeklerin babaları kimler? Yani ortada o kadar çok erkek var ki... Ayy annem... Halimize şükretmeliyiz bence... Bak görüyorsun değil mi, neler var?" deyip beni kendine çekip sarılıyor. Ben de ona sarılıp "Anne unuttun mu ben senin kızınım," diyorum. Annem geri çekilip başını sallıyor. "Biliyorum biliyorum. Sen de benim gibi terk ediliyorsun. Gerçi ben bir kere terk edildim; ama sen maşallah sürekli..."

"Anne! Sonuncusunda ben terk edilmedim! Aldatıldım ve terk eden ben oldum."

Annem hiç etkilenmeden koltuğa oturuyor. "Hadi kahvaltı hazırla da bir şeyler yiyelim. İlaç saatim geliyor," diyor. Çok rahat! Normalmiş gibi!

Annemin karşısına geçip bugün bana yaptığı alarm sürprizini yüzüne vurmak için istek duyuyorum. "Anneciğim. Hani unutmuşsundur belki diye söylüyorum. Ben 8.30'da gidiyorum işe... Dün çizim yaptığım için —özellikle altını çiziyorum anne— çizim yaptığım için! Bugün biraz geç gidecektim işe ve bunu sana da söylemiştim. Neden telefonumun alarm saatiyle oynadın?"

"Ne bu taraflar! Aaa... Ne yapacağım ben o saate kadar! O kadar saat koşu bandında helak oluyorum. Yoruluyorum. Bir de kahvaltı mı hazırlayayım yani?"

"Anne sen tek yaşıyorsun farkındasın, değil mi? Yani buraya gelmeden önce..."

"Gideyim mi yani? Evine mi git diyorsun Özge?"

Hayır Özge! Şimdi ağlayacak ve tüm günün mahvolacak! Üstelik onun ağlamasına dayanamayıp sen de ağlayacaksın. Tanrım, neden anneleri bu kadar sevecen yarattın ve neden çocuklarını deli etme özelliği koydun hücrelerine!

"Hayır tabii anneciğim... Sadece biraz daha uyusaydım... Tamam, neyse... O zaman dışarı çıkalım da ben sana güzel bir kahvaltı ısmarlayayım, olur mu?"

"Üşeniyorum diyemiyorsun da..." diyor, hâlâ üzerime geliyor. Kullanacak bunu bugün biliyorum!

Ben de cici bir kız edasıyla gülümsüyorum ona. "Tamam, üşeniyorum," diyorum. Ne yapayım başka türlü olmayacak. Hem mutfakta pek de iyi değilim. Tamam, hiç iyi değilim. Tek bildiğim yemek makarna... Aa, bir de patates kızartması... Acınacak haldeyim değil mi?

"Güzel bir yer olsun ama çok açıldım çünkü..."

"Merak etme sen sultanım. Çok güzel bir yere götüreceğim seni..."

Annemle geçirdiğimiz mükemmel kahvaltı sonrası annemi eve bırakıyorum. Çok fazla yedim! Midem inanılmaz ağrıyor. Garsona iyi ki de tabakları önümden alması için yalvardım. Gerçi peynirli omlette hâlâ gözüm kaldı ama... Zaten ayva göbeğim oluşmaya başlıyor gibi... Açlık diyetlerimi böyle aldatmamaya özen göstermeliyim.

Sezen Şarkıları eşliğinde şirkete geliyorum nihayet. Arabamı park edip iniyorum. Hâlâ Sezen'in Seni Yerler şarkısını mırıldanarak şirkete giriyorum. Kolumdan çekştirilmediğim için biraz mutsuz oluyorum. Vuslat'ın beni aldattığını düşünmeye başlıyorum. Gerçi bugün işe geç geldim. Şu an kız çalışıyordur. Danışmadaki kızlar beni görünce gülümsüyor. Onlarla günaydınlaşıırken birden kızların yüzü aydınlanıyor. Gözleri parlıyor. Gözleri artık beni görmüyor. Ben de onların baktığı yöne bakıyorum. Ve neden yüzlerinin o şekil olduğunu anlıyorum.

Kaya...

Allah'ım şaka gibi bir havası var! Üzerinde beyaz dar gömleği, lacivert blazer ceket, altında krem rengi keten

pantolonuyla çok şey duruyor... Çok... Fazla... Başka! Evet, çok başka duruyor. Siyah havalı saçları, çikolata teni ve siyah gözleri... Buranın klimaları çalışmıyor mu? Sıcak oluyor biraz. Bu sıcaklık geçen gün de olmuştu. Ama tabii her zamanki gibi çabuk geçmişti. Çünkü Kaya yine beni deli edip kışını dönüp Derin'le gitmişti. Tabii bana da kışını seyretmek kalmıştı. Çok maşallahı vardı poposunun şimdi. Ama yüzü de güzel bu adam be! Ne dedim ben? Demedim onu değil mi? İçimden bile dememem gerekiyordu!

Yanımıza gelip danışmandaki kızları gamzeli yanağıyla selamlıyor. Ve beni tarifsiz bir ter basmaya başlıyor. Buranın klimasını yaptıracam. Parasını gerekirse ben veririm. Ben onun gülüşüne dalmışken, o birden bana dönüyor. Ve o anda arka fonda az önce şirkete girdiğimde mırıldandığım Sezen şarkısı Seni Yerler devreye giriyor! "Günaydın Japon güzeli..." Bu nereden çık şimdi? İnanmıyorum! Ne güzel demiyordu bunu! Ben Japon güzeli olmak falan istemiyorum! Lise arkadaşlarımdan nefret ediyorum! "Günaydın Kaya Bey," diyorum ben de ciddi ve resmi bir dilde. Bir de etrafıma bakıyorum biri bizi dinliyor mu diye... Tabii ki de dinliyor! Danışman kızlar! "Kaya Bey mi? Hadi ama Özge biz seninle eski arkadaşız, nereden çıktı bu resmiyet?" derken yanağında oluşan o gamzesinden nefret ediyorum! Gülmesin bu adam ya! Yasaklansın!

Kendine gelir misin Özge! Bak kibar bir dille söylüyorum!

Kaya'ya ters bir bakış atıp "Bence benim için bundan sonra 'özellikle' Kaya Bey ol!" diyorum. 'Özellikle' kısmını da bastırıyorum. Aramızdaki ciddiyeti nasıl vurgulayayım ki daha? Kaya gözlerini kısıp bana yaklaşıyor. Yüzünü yüzümle eşitliyor. Allah'ım parfüm kokusu mükemmel! "Ya olmak istemiyorsam?" deyip göz kırptıyor. Ne yapmalıyım şimdi? Resmen kur yapı-

yor! Ya da benimle oynuyor. Acaba ben onun listesinde kaçınıcı sıradayım? Hastanedeki kız, nişanlısı, Derin, diğerleri ve ben. Evet, ben kesinlikle listenin sonuyum. Tamam, olayı başka yere çekmenin zamanı geldi. Sana neyim olabileceğini göstereceğim Kaya! "Peki o zaman, biz de arkadaş oluruz," diyorum gülümseyerek. Sesime biraz yumuşaklık, biraz alay ve tabii ki de tartışılmaz 'sen bundan başka hiçbir şey olamazsın' tonu yerleştiriyorum. Ama o! Dik dik bana bakıyor. Süzüyor. Beni rahatsız edecek tüm bakışları atıyor. Yan gözle tekrardan danışman kızlara bakıyorum. Gözleri Kaya'da... Bizim konuşmalarımızdan habersiz gibiler. Onun gerçek yüzünü bir görseler! Ah, keşke!

"Ben de bundan bahsetmiştim zaten," deyip benden uzaklaşıyor Kaya. Benim oyunuma karşılık vermeseydi şaşardım zaten! Ben de tek kaşını kaldırıp gülümsüyorum sadece.

Birlikte asansöre doğru yürüyoruz. Kaya'nın düğmeye basmasıyla asansör tabii ki de geliyor hemen! Asansörün akrabalarına iç sesimin de iç sesiyle — küfür ederken beni duymanızı istemiyorum— selam söyleyip biniyorum. Kaya bir tek benim katın düğmesine basıyor ve bana dönüp "Arkadaşına artık bir kahve ısmarlarsın," diyor. Allah'ım bana sabır ver! Bol ver! Çok çok ver! Mecburen kabul ediyorum. Odasına gitmesini umut —hay dilimi eşek arısı soksaydı da o şerefsizin adını ağzıma almasaydım!— ederken benim odama kahve içmeye gidiyoruz. Aysu'ya kahvesinin içine tükürmesini falan mı söylesem acaba? Aysu da ödleğin tekidir, hayatta yapmaz bunu!

Neden hâlâ benim katıma gelmedik? Asansör ilk kez bu kadar yavaş çıkıyor. Ya da bana mı öyle geliyor ki kesinlikle bana öyle geliyor. Ya asansörde kalırsak? Kaya ile aynı asansörde kalırsam büyük ihtimalle nefesimi tutup intihar ederim. Onunla aynı şirkette bile olmaya ta-

hammül edemiyorken, asansörde kalma fikri inanılmaz itici geliyor. Ya ben nefessiz kaldığım anda Kaya bana suni teneffüs yaparsa? Ya beni hayata geri döndürmeye kalkarsa! İyice kafayı yemeye başlıyorum iyice! Sonunda asansör duruyor ve kapı açılıyor! Kendimi hemen dışarıya atıyorum! Bir an gerçekten de asansörde kalabileceğimizi düşündüm! Öylece derin nefes alıp verirken, Kaya yüzüme eğiliyor ansızın. Yüzünü görünce irkiliyorum. "İyi misin Özge?" İç sesimi duysaydın sen iyi olabilir miydin acaba? Hızlıca başımı sallayıp "Evet... Ne oldu ki?" diyorum. Kaya yüzünü geri çekip omuz silkiyor. "Birden kendini asansörden atınca bir şey oldu sandım," diyor. "Yok, bir şeyim gayet iyiyim."

Odama doğru yürümeye başlıyoruz. İnanılmaz gerginim şu an! Ne saçma düşüncelerdi onlar! Kaya'yla aynı ortamda kalmak istemiyorum. Hem de hiç istemiyorum. Odanın önüne gelince Aysu'yu yine yerinde bulamıyorum! "Senin sekreter yok ortalar yine?" diyor Kaya. Bak onun da gözünden kaçmamış. Nerede bu kız? Niye sürekli ortadan kaybolup duruyor? Tahminlerim var ama pek emin de değilim.

"Özge Hanım hoş geldiniz" diye bağırان Aysu'ya dönüyorum. Gülümseyerek bize doğru yürüyor. Yine mutluluk hormonları tavan yapmış. Allah aşkına bu kıza neler oluyor? Aysu'ya 'sen göreceksin' bakışı atıp gülümsüyorum. Mesajımı almıştır o!

Aysu ve Kaya'nın selamlaşmasından sonra araya girip "Aysu, Kaya ve bana... Yani Kaya Bey ve bana kahve getirir misin?" deyip Kaya'ya dönüyorum. "Nasıl içersin kahveni?" diyorum.

"Sade olsun ve yanında da bitter çikolata olursa sevinirim," diyor. Kaya... Kahvesini... Sade içiyor... Hem de... Bitter çikolatalı... Yok artık! Kahkaha atmak istiyorum! O acılı kahve içemez ki... O kahveyi bile zorla

içerdi. Yanında tatlı bir şey olmadan hiç içmezdi. Hem kahvesini kesinlikle sütlü içerdi. Bitter çikolatadan nefret ederdi.

Boyun devrilmesin Özge! Bunları nasıl hatırlıyorsun sen?

Aysu başını sallayıp bana dönüyor. "Özge Hanım sizinki her zamanki gibi değil mi?" diyor. Başımın onaylanıyor. Aysu yanımdan uzaklaşıyor.

Kaya benim odama doğru hamle yaparken "Sen baya değişmişsin," diyorum aniden ve sorgusuzca. Çenem düşsün, e mi? Elimin tersiyle ağzıma vuruyorum. Nefret ediyorum bu huyumdan! Kaya odanın kapısını açıp bana dönüyor. Eliyle bana yol veriyor. Ben de odaya doğru yürüyorum. Tam yanında geçerken "Bu nereden çıktı şimdi?" diyor.

Adımlarımı devam ettirip içeriye giriyorum. Eşyalarımı masama bırakıyorum. Arkamı dönüyorum ve Kaya'nın koltuğun ortasına rahat bir şekilde oturduğunu görüyorum. Ne kadar rahat bir adam böyle? Bir an nereye oturacağımı bilemiyorum hayliyle. Ayakta dikilmeye başlarken Kaya, koltuğun kenarına kayıyor ve insancıl bir tarafının olduğunu biraz da olsa belli ediyor. Onun yanına falan oturmak istemiyorum; ama ayıp olmasın diye de oturmak zorunda kalıyorum. Yanına oturduktan sonra tuhaf bir sessizlik oluyor. Kaya'nın olduğu tarafa bakmıyorum. İstemiyorum ki zaten bakmak! Kahveler içilsin adam gitsin. Tek isteğim bu!

Kaya az önce sorduğu soruyu tekrar ediyor. İlle bir cevap alacak? Bakışlarımı ona dikiyorum. "Yani mesele... Sen kahveyi sütlü severdin ve üstelik bitterden nefret ederdin."

"O eskilerde kaldı. Bana kahvenin sütsüzünü sevdiğin biri çıktığı diyelim," deyip göz kırpmıyor. Baya arkadaş olmaya mı başladık? Enseme falan vurmaz inşallah!

Tamam arkadaşım, bunu ben istedim sen de kabul et-

tin. Devam edelim. "Hummm ne güzel..." diyorum şirin bir kız çocuğu gibi.

Kaya da gülümseyerek "Kesinlikle..." diyor. Gözlerini kısıp bana daha derin bakmaya başlıyor. Ya da bana mı öyle geliyor? "Biliyor musun, yediğim en güzel acı, bitter çikolata... En azından lezzeti bol ve kahve ona öyle bir anlam yüklüyor ki... Her içişimde keşke ilk kahve deneyimime de böyle başlasaydım diyorum. En azından üstüne su içebilirdim," diyor. Sesinde hâlâ o günün nefreti var. Bu kadar çok mu etkilendi o olaydan? 'Su içebilirdim.' Nasıl bir cümle bu ya? Ben bunun ahiyla mı bu haldeyim? Onun için mi sürekli terk ediliyorum ya da aldatılıyorum? Günlüğümle bu durumun hep acısını yaşadım ben. Hiç mi affedilmedim ya? Bu çam yarmasını yanlışlardan uzaklaştırıp, ona doğru yolu gösterdiğim için mi bu çilem?

Aysu'nun sesiyle kendime geliyorum. Kaya'ya baka baka kahvelerimizi sehpaaya bırakıyor. Ne bok varsa Kaya'da? Gelen bakıyor giden bakıyor! Onun ne kadar arsız, düzenbaz olduğunu bilen tek kişi ben miyim? Aysu kahveleri bırakıp dışarı çıkıyor. Yani çıkabiliyormuş! Bir ara kahveleri sehpaaya koyarken öylece donacağını düşündüm de...

Kahvelerimizi yudumlarken yine o tuhaf sessizlik oluyor. Sessizlik oldukça ben daha çok geriliyorum! Konu açmam lazım. Yoksa Kaya'nın laf sokmalarına razı gelmek zorunda kalacağım. Aaa buldum! "Ee, şey nasıl oldun?" Hani merak ettiğimden değil de... Hani sonuçta adamın iflahını söndürdüm. Kendi derdime düşüp nasıl olduğunu sormadım hiç. Ne diyorum ben ya? Kaya anlamadığını belli eden bakışlar atınca "Hani en son hastanelik olmuşsun ya?" diyorum. Bundan daha kötüsü olamazdı! Gözlerini sıkıp gülüyor. Gülmekten başka yaptığı bir şey yok zaten! Gül anam gül! "Gayet iyiyim... Eskisinden çok daha iyi hem de..." diyor. Ba-

şımı sallayıp "Maşallah maşallah..." diyorum ben de. Dünyanın en salak insanı olabilir miyim? İyice saçmalıyorum. Oldu olacak nazar boncuğu tak salak Özge! Keşke hastanede ağzına lokum koysaydım, bağırmasını dindirirdi en azından... Hani sünnetlik çocuklara öyle yapıyorlar ya... Sonuçta Kaya da yeniden sünnet oldu sayılır.

Yine yılın sessizliği oluyor...

"Ee, senin hayat nasıl gidiyor? Barıştın mı senin için şirketleri basan adamla?" Sesindeki tuhaflık da neyin nesi? Hem ona ne canım! Bu benim özelim! Hem Umut'tan bahsetmek falan istemiyorum. Aldatıldığımı ona söyleyecek değilim, değil mi?

"Bu özel bir mesela..."

"Niye ayrıldınız?"

"Özel diyorum Kaya!"

"Sana bir şey mi yaptı?"

"Özel! Özel! Özel!"

"Aldattı seni değil mi?"

Sinirden gözlerim doluyor! Nasıl anladı ki? Aldatıldım! Şimdi mutlu mu peki? Az önce ona diktığım sinirli bakışlarımı karşı duvara dikiyorum. Fakat Kaya'nın son cümlesiyle ona doğru dönüyorum. Birbirimize çok yakınız. Nasıl bu kadar yakın olduk bilmiyorum; ama çok utanıyorum. Aldatılmaktan artık utanıyorum evet. Terk edilmekten nefret ediyorum! Birinden —özellikle bu biri Kaya olunca— aldatıldın lafını duyunca... Kötü oldum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlıyor artık. Bu gözyaşları neden bu kadar tuzlu ya? Çilek tadı gelseydi en azından. Ortamı daha çok kurtarırdı. Kaya elinin tersiyle yanağıma dokunup gözyaşımı siliyor. Ben hâlâ ağlıyorum tabii... Ama bir şeyi de fark ediyorum. Elleri ne kadar yumuşak öyle? Acaba hangi kremi kullanıyor? "Özür dilerim," diyor yeniden. Sesi yüzümü okşuyor resmen. Bu kadar yakın olmalı mıyız bilmiyorum. Zaten

şu an tek düşündüğüm ağlayıp bu illet gözyaşlarından kurtulmak. O kadar çok dolmuşum ki... Sanki birinin —sevmediğim birinin— aldatılmış olduğumu yüzüme vurması gerekiyormuş. Ağlarken konuşamadığım için hiçbir şey diyemiyorum. Ağlıyorum sadece... Kaya da omzumdan tutup beni kendine çekiyor. Hiçbir şey yapamıyorum. Sanki buna ihtiyacım varmış gibi... Eski yüzde ellilik sevgilimin göğsünde beni aldatan eski sevgilim yüzünden ağlıyorum. Göğsü falan da maşallah taş gibiymiş adamın. Ya ne diyorum ben? Parfümü de yakından daha enfesmiş. İyice yedim kafayı... Hülyaca ağlamaya başlarken artık kimsenin beni durdurmasına izin veremem.

Biraz daha kendimi iyi hissettiğimde başımı yasladığım yerden kaldırıyorum. Kendimi daha iyi hissediyorum. Bu kadar zayıf olduğuma inanamıyorum! Üstelik Kaya'nın karşında! Kaya... Yüzüne bakıyorum. Hâlâ çok yakınız. Elinin biriyle yüzüme dokunuyor. Yanağımı avucunun içine alıyor. Tahmin ettiğim şey olmuyor değil mi? Olmasın! Olmamalı! Yeniden, bir daha, olmamalı ya! Diğer elini de diğer yanağıma koyuyor. Başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor. Şu duruma gelmeseydik eli için kullandığı kremi sorabilirdim ama... Şimdi... Neden bu kadar karışık oldu ki? "Sen ağlama Japon güzeli..." diyor. Tıpkı... Tıpkı o gün gibi... Cumartesi günü meraktan okuduğum günlüğümde yazılanlar gibi... Keşke okumasaydım. Anneannemin öldüğünü Kaya biliyordu evet; ama nereden bildiğini hatırlamıyordum. Günlüğümü kurcalarken buldum işte... Kaya beni o gün öpmüştü. Öptüğünü hatırlıyordum evet ama... O gün olduğunu hatırlamıyordum ki...

O gün... Anneannem yeni ölmüştü. Günlüğün başına da tarihi atmışım bir de 10 Nisan diye... O günü hatırlamak bana hiç iyi gelmiyor ama... Şimdi Kaya'nın bu sesiyle hepsi gözümün önüne film şeridi gibi geliyor.

Neyse... Ben babamdan sonra bir kez daha terk edilmenin acısıyla, kendi içime kapanmıştım. Anneannem çok başkaydı. O benim için bir anneanneden çok, yakın bir arkadaş gibiydi. Neden kalbi durdu birdenbire anlayamıyordum. Eve gelen, bize teselli cümleleri söyleyenlerden sıkılmıştım. Teselli falan istemiyordum ki... Anneannemi istiyordum. Evimiz Üsküdar'daydı o zamanlar. Kendimi sahile atıp bir banka oturup ağlamıştım. 'Deniz kokusu her zaman insanı iyi hissettir,' derdi anneannem, ben de yine onu dinlemiştim. Gözümde yaşlar, kalbim deli gibi ağrıyordu. Birden yağmur yağmaya başlamıştı. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakmıştım. Benim üzüldüğümü görüp onun da ağladığını düşünmüştüm. Sonra arkamda bir ses duymuştum. "Özge..." Adımı ilk kez o kadar hüzünlü duymuştum. Sesin kime ait olduğunu biliyordum. Arkamı dönüp onu görmüştüm. Sırılsıklam olmuş bana bakıyordu. İlk kez gözlerini o kadar hüzünlü görmüştüm. "Kaya? Ne işin var burada?" Omuz silkmiş yanıma gelip, ayakta dikilmeye başlamıştı. "Asıl senin ne işin var burada?" Tabii sesim düğüm düğüm. Konuşacak halim yoktu ki... "Hava alıyorum..." demiştim ama sesim mankenlikten sanatçılığa terfi edenler gibi berbattı.

"Bu yağmurda?"

"Kaya lütfen..."

"Tamam, tamam..." deyip yanıma oturmuştu. Sonra bir elini omzumda hissetmemle kendimi ona sığınan bir kedi hissetmem bir olmuştu. Ben onun göğsünse ağlamaya başlamıştım. Sıcak bir liman gibiydi. Neydi beni ona çeken bilmiyordum. Şu anda da bilmiyorum ya... Başımı göğsünden kaldırmış yanaklarımı okşamış ve "Sen ağlama Japon güzelim..." demişti. Sonrada beni öpmüştü. Bu kadar duygusal anda o fotoğrafı çeken Mert'in gelmişine geçmişine!

Şimdi yine aynı durumdayız. Bu sefer kimse çeke-

mez fotoğrafımızı... Çekmesin de zaten! İstemiyorum ki onun öpücüğünü... Bu andan kurtulmak istiyorum. Ama hiçbir şey yapamıyorum. Dudakları daha da yaklaşıyor. Nefesi içime işliyor. Gözlerimi kapatıyorum. Beni öpeceği anı bekliyorum. İstemediğim bir şeyi neden bekliyorum ki? Nefesini bu sefer dudaklarım da değil yüzümde ve sonra da kulağımda hissediyorum. Nefes alıp veriyor. Heyecandan ölmek üzereyim! "Kimse için ağlamaya, üzölmeye değmez. Bunu bana sen öğretmiş-tin!" diyor sert ve acımasızca. Duyduklarım-la öylece kalıyorum. Gözlerimi açmamla karşımda Kaya'yı bulmayı umarken o kapının oraya doğru yürüyor. Kapıyı açıp sert bir şekilde çıkıp gidiyor. Ben ise duyduklarım-la yerle bir oluyorum; fakat hiçbir şey yapamıyorum.

Geçen bir hafta boyunca Kaya'nın dedikleriyle boğuşup durdum. O gün kargoyla gelen çerçeveyi anne korkusuyla laptop çantama atmışım. Dün fark ettim. Fotoğrafı masamdaki bir çekmeceye koyarken, Umut'la olan fotoğrafımızı görüp sinirle onu paramparça etmiş-tim. Kaya ile olanı ise ne yapacağımı bilememiş ve onu çekmeceye atmıştım. Onun karşısında ağlamış, sonra da onun sözleriyle ezilmiştim. Bundan şüphesiz etkilenen bir tek bendim; çünkü Kaya yine benden uzaklaşmıştı. Üstelik geçtiğimiz hafta onun fotoğrafını bir dergide görüp merakla yazılanları okumuştum. Bu zamana kadar çok görüyordum. Fakat sinirle dergiyi kapattığım için hiçbir zaman yazılanları okumamıştım. Kaya ve nişanlısı... Bir gece kulübünden çıkarken ikisi de gülümsüyordu. Kaya'nın bu kızla evleneceğini hiç sanmıyorum. Hatta bu düşüncemi Vuslat'la yediğimiz bir öğle yemeğinde normal bir şekilde söylemiştim ve o da normal

bir şekilde yüzme tükürürcesine “ Yuh Özge yuh! Hiç mi magazin haberleri okumuyorsun? Adam neredeyse üç aydır nişanlı... Sence adam onla evlenmek istemese neden nişanlansın ki o kızla?” demişti. Kaya evlenmeyi seven bir tip değil ki? O kıza mı âşık yani? Hem de Kaya... Bizim Kaya... Komik nidalar çıkartmama sebep oluyor.

Kendi kendime verdiğim zavallı iç savaşlarımla, Kaya'nın üzerime gelmesi daha beter olmaya başlamıştı. Yaptığım sunumları beğenmemeye başlamıştı ve bana yeni eleman muamelesi yapıyordu. Bir başka olay ise; aldığımız küçük çaplı bir işti. İş ben almıştım. Çizim kısa sürede bitecek türdendi. Fakat o, pislik adam, çizimleri birkaç güne istemişti. Hatta müşteriye de bu şekilde yanımda söylemişti.

Şimdi arabamla eve giderken düşündüğüm tek şey; Kaya'nın tüm öfkesinin sebebinin ben olduğu gerçeydi. Onun ilk aşkını —aşkından emin değilim ama— mahveden ben! Benden nasıl nefret ediyorsa şimdi de benim üstüm diye benden çatır çatır intikam alıyor! Gelmiş yirmi dokuz yaşına! Yirmi dokuz olamaz benle yaşıt, yirmi sekiz buçuk olur anca! Ay neyse işte! Kaç yaşında adam, çocukluk edip intikam alıyor! Kolumdaki saate bakıyorum: 23.00... Cuma gecesi herkes eğlencesinin dibine vururken ben yorgunluktan ölmek üzereyim ve evime gidiyorum. Annem varken de ne eğlenirim ya! Uyumak istiyorum!

Kırk beş dakika gibi bir sürede nihayet arabamı park edip apartmanıma kavuşuyorum. Ve az sonra da yatağıma kavuşacağım. Hızlı adımlarla apartmana yürüyorum. Kendimi asansöre attığım an ise; mutluluktan ölmek istediğim tek an. Düğmeye basıp gülümsüyorum. Gülümserken gözlerim kapanıyor ve...

Sarsılıyorum. Gözlerimi açıp nerede olduğumu anlamaya çalışırken gözüme ilk çarpan şey Oğuz oluyor. Tepemde dikilip bana kocaman açılmış yeşil gözleriyle bakıyor. Boyu ne kadar uzun bu adamın? Üstelik bu yattığım yer ne kadar da yumuşak. Işıkları falan da güzel evin. Evin? Işıklar? Neredeyim ben?

“Özge? Özge? Beni duyuyor musun?” diye konuşmaya başlıyor Oğuz. Yerimden doğruluyorum hemen. Bir elimle yüzümü sıvazlıyorum ve neredeyse popoma kadar açılan eteğimi aşağıya doğru çekiştiriyorum. “Oğuz? Neler oluyor? Ne işim var benim burada, senin evinde?” Ay Oğuz sapık mı yoksa? Benim gibi, gül gibi kızları kendine hayran bırakıp evine getiriyor ve tecavüz mü ediyor yoksa? Yoksa soyup fotoğraflarımızı falan mı çekiyor?

“Sakin ol lütfen... Dışarıya çıkıyordum. Asansörün kapısını bir açtım, sen yerde uyuyordun.”

Yalancı düzenbaz! Acaba internete düştü mü fotoğraflarım!

“Ne demek asansörde uyuyordum?”

Oğuz yanıma oturup benim halime gülümsüyor. Gördüklerini beğendi herhalde! Dava edeceğim bu adamı!

“Onu da sana sormak lazım valla... Asansörde neden uyuyordun Özge?”

Çünkü yorgunluktan ölüyorum! Tamam, az önceki şüpheli tavırlarım yersizdi. İç sesim beni değişik bir insan yapıyor. Ya da annemin izlediği o kadın programları mı? Oğuz’a dönüp “Özür dilerim Oğuz... Ben eve geçeyim, sen de geç kalma gideceğin yere...” diyorum ve hemen ayaklanıyorum. Fakat Oğuz kolumdan tutup beni durduruyor. “Sen iyi misin?” diyor. İçimden ona

yalan söylemek gelmiyor. Başımı hayır manasında sallıyorum. O da yerinden kalkıp bana kahve ikram edeceğini söylüyor. Hoşuma gidiyor bu durum. Derdimi anlatacağım birilerine ihtiyacım var. Dostum dediğim kız, sevgilisiyle cicim aylarında gününü gün ediyor. Telefonuna ulaşamıyorum. Zaten ben üzgünken onu da üzme falan istemiyorum.

Daha sonra kendimi Oğuz'la dertleşirken buluyorum. Anlatıyorum, dinliyor. Bana akıl veriyor. Beni anlıyor, hak veriyor. Onunla konuşmak bana o kadar iyi geliyor ki... Bitmesini istemiyorum bu anların, hem de hiç istemiyorum. Oğuz hiçbir erkeğe benzemiyor. Sıcaklığı, verdiği güven farklı... Çok farklı hem de...

6. Bölüm

Kapı? Zil? Telefonum sesi? Rüya?

Gözlerimi açıp etrafıma bakınmaya çalışıyorum. Odaya vuran sokak lambasının ışığıyla tam karşımda olan makyaj masamın aynasında kendimi görünce irki- liyorum. Kalbim hızla çarpmaya devam ediyor. Sesler, sesler de devam ediyor! Hepsi aynı anda çalıyor! Al- lah'ım kıyamet mi kopuyor? Üstelik daha hayatımın ba- harındayken! Daha büyük ayakkabı mağazasının indiri- minden yararlanamamışken, ölmek falan istemiyorum! Kıyamet koparken telefonum çalması, kapımın falan çalması... Cidden İlahi tarafın bizden daha modernleş- tiğine inanıyorum! Kapıma gelip "İyi günler Özge Ha- nım, öbür taraftan bekliyorsunuz," ya da telefonumun çalması ve "Özge Hanım müsaitseniz, öbür tarafa ışını- yorsunuz" demeleri bence çok anlamlı.

Çığlık sesi? Annem?

Peki, her şeyin devam etmesi?

Telefonumu elime alıyorum. Annemin tekrardan at- tığı çığlıkla daha da bir korkmaya başlıyorum. Koşar adımlarla kapının oraya geliyorum. Telefonumu, kapı- yı aynı anda açıyorum ve tüm sesler kesilirken "Sürp- rizzzz!" diye cırlayan Cemre'nin sesi kıyametten uzak, benim tarafımdan işlenecek cinayete yakın bir zaman diliminde duyuluyor.

Cemre... Manyak Cemre! Lisede beri hayatımdaki tek dostum. Cemre'yle aramıza giren tek şey; onun 'ona göre' çılgın 'bana göre' manyak hareketleri, hayalleri ve hepsini yapıyor olması... Lisede bu kadar manyak

bir şey değildi. Ne olduysa üniversite yıllarında oldu. Onun arkadaşları da böyle kendisi gibidir... Nerede tuhaf insan varsa hepsiyle arkadaş oldu ve tabii sevgililerini saymıyorum. Orta boylarda tatlı mı tatlı, inanılmaz hayat dolu bir kızdır. Kumral saçları, açık ela gözleri, insanda yaşam sevinci besleten gülümsemesiyle çok dikkat çekidir. İstedığı kişiyi kendine âşık eder ve ona âşık olmayan, fark etmeyen biri olursa saç rengini değiştirir ve istemeyen kızlıktan çıkar.

Cemre... Karşımda şimdi böyle içten bir şekilde gülümseyince onu ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Az önceki hareketi için bir güzel sövmeli miyim, yoksa sarılmalı mıyım?

"Eee, sarılmayacak mısın, kızım? Aloo kime diyorum?" diye cırlamaya devam ediyor Cemre. Apartmanı ayağı kaldırttık resmen! Yarınki dedikodu malzemele-ri tartışmasız benim. Berrin teyze kapının merceğinden bakmıyorsa ben de bir halt bilmiyorum! Cemre'yi kolundan tuttuğum gibi içeriye çekiyorum. Daha sonra da valizlerini falan alıyorum içeriye. Kapıyı kapatıp ona dönüyorum. Sırdaşım, dostum, hayatta sahip olmak istediğim kız kardeşim o benim. Onun bendeki bu özelliklerinden şu an gıcık kapsam da dayanamayıp gülümsüyorum! "Gel buraya deli kız," deyip çekip sarılıyorum huysuza. Birdenbire yine Hülyaca ağlamam geliyor; ama kendimi bu sefer sıkı tutacağım. Kendini geri çekip yanaklarımı sıkmaya başlıyor Cemre. Elmacık kemiğimin hastasıdır da... "Çok özledim Japon seni..." Tek kaşımı kaldırıp ona bakıyorum. "Evet, onun için her gün arayıp sordun hayırsız," deyip kafasına geçiriyorum bir tane. Başını tutup "Yaa ama..." diye kendini savunmaya başlarken annem içeriden bağılıyor. Annem!

"Özgeeeee..." Annem korku dolu sesiyle bağırmaya devam ederken sinirle Cemre'ye dönüyorum. "Annem! Annemi unuttum," deyip odasına koşmaya başlıyorum.

Hemen kapıyı açıp yanına gidiyorum. Annem korku dolu gözlerle bana bakıyor. "Ah Cemre ah! Ne vardı normal insanlar gibi gelseydin?" diyorum sinirle. "Ama o zaman Cemre olmazdım ki..." diyen Cemre'ye dönüyorum. Kapının eşiğinde elleri önünde, başı öne eğik, ilkokul çocukları gibi...

"Çat su getir Cemre!" Cemre giderken anneme dönüyorum. Bir eli kalbinin üzerinde derin nefes alıp veriyor. Kadın bu zamana kadar sağlıklı yaşam için uğraşıp durdu, Cemre iki dakikada annemi hayatından etti.

"Allah o Cemre'yi bildiği gibi yapsın! Ay bu kız neden böyle Özge? Ölüyordum, yemin ederim ölüyordum."

"Tamam sakin ol. İyi misin şimdi?"

"İyiym iyi..."

Annemle aramıza giren su bardağıyla Cemre'ye dönüyorum. Şimdi de masum ayaklarıyla kendini affettirecek anneme, çok iyi biliyorum bu huyunu! Küçükken de yaramazlık yapardı ve kendini affettirirdi. Bizim evde kırdığı eşyaların sorumlusu hep Cemre'yken, annem onlarla oynanmaması gerektiğini Cemre'ye söylemediğim için bana kızar, Cemre'ye bir şey demezdi.

"Sultan teyzem valla bir anlık heyecanla oldu her şey..." İnce olan sesini daha çok kısıyor. Sesini de masum yaptı. Tamam, annem için bu konu burada kapandı işte!

"Ayy yavrum her zaman aynı şeyi yapıyorsun. Beni öbür tarafa erken mi yollamak istiyorsun?" diyor annem de. Öbür tarafa gitmek fobisi var da... Bir türlü kabul lenmiyor. Ama sesinden anladığım üzere Cemre çoktan affedildi.

Cemre hemen kendini annemin üzerine atıp sarılıyor. Annemi çok sever Cemre... Zaten annemin onu kendi kızıymış gibi görmesinden kaynaklanıyor bu. Cemre'nin kendi annesinden daha çok annelik yaptı neticede. "Ya

sultanım o nasıl bir cümle öyle? Ben sana kıyabilir miyim hiç? Hem ben senin burada olduğunu bilmiyordum ki..." deyip annemi şapur şapur öpüyor Cemre. Benden daha iyi oyuncu bu kız.

"Haa öbür tarafa beni yollamanda sorun yok yani..." deyip onların sevgi dolu hallerinin arasına giriyorum hemen.

"Aman aman nazlı ailesi yine nazlı günlerinde... Yerin ben siziii..."

"Hadi biz çıkalım da annem uyusun, sabah kalkamayacak sonra..."

"Eee, sabah neden kalkıyor ki? Öğlene kadar yatsana Sultan Hanım..." Ve Cemre'nin umursamaz halleri yeniden gün yüzüne çıkar. Aslında o umursamaz tavırlar hep vardı da... Neyse...

"Kesin sen benim ölmemi istiyorsun çocuğum... İlaçlarım ne olacak ilaçlarım?" Bir de annemin sürekli pış-pışlamaya ihtiyacı var. Allah'ım herkes uyusun artık!

Cemre'yle annemi zar zor ayırıyorum ve odadan çıkabiliyoruz nihayet. Ben yarım bıraktığım uykumun hayalleri içinde kıvranırken, Cemre beni salona getiriyor ve koltuğa oturtturuyor. Ve bundan sonrası için yapabileceğim tek şey mutlu gibi görünmek. Evet, Cemre'ye ihtiyacım vardı; ama şu anda ve bu saatte değil! Sonuçta ben çalışan bir insanım. Sabah Kaya denilen varlığın kaprislerini falan çekeceğim. Ahmet Bey'in zaten geleceği de yok gibi... Kaya'ya nasıl güveniyorsa, aradan tatilini falan da çıkartıyor herhalde.

Ve Cemre Barcelona'daki anılarını anlatmaya başlıyor. Sevgilisi... Neydi adı? Ah evet söyledi. Murat! Onunla geçirdiği doludizgin günleri anlatıyor. Cemre'nin en kötü özelliği her şeyi eksiksiz anlatması... Onunla yaşadığı her dakikayı dinlemek bana ölüm gibi geliyor. Yemekler, şaraplar, çikolatalı günler —Cemre'nin çikolata krizi hastalığı vardır da...— O bunları

keyifle anlatırken birden araya giriyorum ve kör olası Umut'tan ayrıldığımı söylüyorum. Amacım 'Yeter, mutlu anılarını duymak istemiyorum çünkü ben hâlâ mutsuzlukla ödüllendiriliyorum' demek. Ama nereden bilebilirdim ki onun adamı terk ettiğini ve bu yüzden gecenin bu saatinde kapıma dayandığını... Önce benim kör olasına, sonra da onun kör olasına ağzımıza gelen her hakareti sayıp, sövüyoruz. Başımıza gelenler için dertleniyoruz. Bir liste yapıp sorunun bizde olup olmadığını anlamaya çalışıyoruz ve sonuçtan aldığımız doğru cevapla yeniden onlara sövüyoruz. Cemre bir ara kendini kaybedip tüm hıncını Umut'tan alacağını söyleyip kapıya doğru yürümeye başlıyor. Derdi hem bana yapılanların acısını çıkartmak hem de sevgilisi —Burak mıydı? Ha, Murat!— eski sevgilisi Murat'a yapamadıklarını ona yapmaktı; çünkü ayrılırken Barcelona'dalmış ve orada kavga etmemiş. Sadece ayrıldığını söyleyip Olimpiyat Köyü'nde yürüyüp şehri terk etmeyi düşünmüş.

Onu zar zor ikna edip koltuğa oturtmamın üzerinden yarım saat geçti. Ben o anlarda onun uyuması için dua etmiş; fakat bunun olmayacağını da hissetmiştim. Ama şimdi Cemre şaka gibi uyuyor. Edilen saçma duaların kabul olduğu hakkında bir yazı vardı da ben mi okumadım acaba? Cemre'ye bakarken gözlerimin ağırlaştığını hissediyorum ve kendime engel olamıyorum.

Kulağım kopsaydı da annemin bağrıışmalarını duymasaydım! İnatla bizi kaldırmakla uğraşacağına kendi işini kendi halletse ya? Yok olur mu, illa her şeyi Özge yapacak! Kendi evimin kölesi oldum resmen ya! Bir anne kızını sabah neden "Kahvaltı hazırlanmamış, hâlâ uyunuyor!" laflarıyla uyandırır ki? Bu kadar bağrıış ya-

pacağına sen hazırla da marifetini görelim yani, Sultan Hanım! Annemin en büyük takıntısı bu kahvaltı olayı... Eskiden de kahvaltıyı bana hazırlatma gibi hobileri vardı. Ona göre; evlenince en azından, kocamın gözünde bir kahvaltı hazırlayabilmeliydim. Belki de annemin bu baskılarından dolayı mutfağı hiç sevmedim ve hâlâ sevmiyorum! Ne var ki sonuç olarak elimde kalan ne koca adayım var ne de mutfak marifetlerim var. Hiçbir işe yaramayan zavallı bir insanım. Belki de insanlık namının en zavallı kişisi benimdir? Şu filmdeki peri anne bize de uğrasa da Fiona'ya verdiği karttan bana da verse... Sihirli iksire fena halde ihtiyacım var.

"Kalkın artık! Saat dokuza geliyor. Nasıl gençlersiniz, insan sabah kalkar kahvaltı hazırlar. Zaten gece yarısı yaşadığım korkuyla sızıp kalmışım. İlaç saatim geçti. Sabah programımın yarısını kaçırdım. Ay, hâlâ uyuyorlar!" Annem sesiyle ortamı gerim gerim gererken, uyuma numarası yapmak artık hiç de kolay olmuyor. Gözlerimi açıp anneme bakıyorum. Yan koltukta oturmuş başını onaylamadığını belli eden hareketlerle bir o yana bir bu yana sallıyor. Ayaklarımı uzatıp esnemek istiyorum ve aynı anda ayaklarım başka bir vücuda değişiyor. Cemre! Koltuğa öyle bir yayılmış ki ben anca yerimden kalktığım zaman acınacak boyuttaki alanımı görebiliyorum.

Benim kalkmamla Cemre Hanım gerinip güzelce bir esniyor. Beni koltuğun dibine iyice iteleyip ayaklarını uzatıyor. Gülümseyerek "Günaydınnn..." diyor. Annemin çıkarttığı seslerle birlikte bakışlarını ona dikiyor. "Ooo Sultan Hanım erkenden kalkmış. Kahvaltı hazır mı?" deyip günümün içine iyice ediyor. Çünkü şimdi annem iyice delirecek ve olan bana olacak. Annelerin sinirli halleri hep çocukların depresyona girmesine yol açarmış.

"Evde iki tane genç kız var, kahvaltayı ben mi hazırlayacağım yani?"

"Eee, sen de genç kız gibisin maşallah. Şuraya bak. Yaşına göre benden daha sağlıklı, daha az kilolu ve fit-sin!"

"Hiiiç yağ çekme kalkın hadi!"

Onlar kendi içlerinde savaşıırken ben odama doğru yürüyorum. Sabah sabah bu kadar enerjiyi nereden buluyor ki? Evimin sessizliğine o kadar alışmışım ki, şimdi bu sesli hali yüzümü buruşturmama neden oluyor. Odama gelip komodinin üzerinde duran kırmızı ve hiç bir zaman alarmini kurmadığım saate bakıyorum. Yine geç kaldım! Odanın banyosuna geçip elimi yüzümü ve dişlerimi fırçalıyorum. Odama geri dönüp bir gömlek ve kumaş pantolonumu giyiniyorum. Saçlarımı tepemde sıkıca toplayıp atkuyruğu yapıyorum. Biraz da hafif tonlarda makyaj yapıp kullanacağım çantamın içine eşyalarımı koyuyorum. Tam odadan çıkarken parfüm sıkmadığım aklıma geliyor ve geri dönüp çantama atıyorum.

Salona gelince arkaları bana, önleri TV'ye dönük olan Cemre ve anneme bakıyorum. Evimin bu yönünü seviyorum aslında... Mesela onlar TV'ye dönükken ben hemen sokak kapısından kendimi dışarı atabilirim. Evimin salonuyla sokak kapısı arasında çok mesafe yok. Kapıdan girdiğin gibi kısa bir koridor ve salon. Salonun bir bölümünde mutfak, diğer odalar da küçük olan koridorun diğer ucunda kalıyor. Beyaz renklerin hâkimiyetiyle dekore etmişim. Beyazın bana verdiği o huzur o kadar güzel ki... Ama tabii beyazın kirlenme olasılığı çok daha fazla olduğu için bir elimde toz bezi sürekli evin içinde dolanıp duruyorum. Ama temizliği sevdiğimden yine de huzur buluyorum. "Ben çıkıyorum," dediğim anda annem ve Cemre aynı anda bana dönüp beni baştan aşığı süzüyorlar.

"İyi de kızım daha kahvaltı yapmadık? Aç mı gideceksin?"

"Ama ben daha yeni geldim, ilk kahvaltımızı ayrı mı yapacağız?"

Tabii herkesin derdi ayrı. Ben işe geç kalmışım, başımda Kaya belası, Derin manyaklığı, Aysu gizemliği var ve bu kimin umurunda ki... Derin bir nefes alıp veriyorum. TV'den gelen "Karımı kimseye yedirmem. O benim, benim olacak! Ailesi karımı geri verecek! Deşerim herkesi!" laflarını duyunca kahvaltının olmamasının kendi çıkarıma yarayacağını çok daha iyi anlıyorum.

"Ama çok geç kaldım. Fakat akşam için süper planlar yapabiliriz. Yemek yeriz, keyif yaparız."

"Arabayı bırak o zaman. Ben taksiye falan binmem!" Cemre'nin o nazlı vücudunu deşmek isteği dolduruyor bir anda içimi. Kadın programlarının içime işlemesine deli oluyorum!

Portmantonun üzerindeki camlı anahtarlığın içinden anahtarımı alıp Cemre'ye fırlatıyorum. "Al bakalım hanımefendi! Kıymetli poponuz sürünmesin yollarda!" diyorum ve vedalaşıp kendimi daireden atabiliyorum nihayet! Yani gören de otobüslerde falan sürünüyor sanacak! Alt tarafı taksiyle gelecek ya! Neyse onun nazlı halleri sinirimi bozamaz.

Asansöre doğru yürürken kolumdaki saate bakıyorum. Ne çabuk 10.00 oldu ya! Kaya'nın laf sokma saatlerine hazır ol Özge! Sinirli de olma. Artık seni sinir etmesine izin verme kızım! Asansörün gelmesini bekliyorum. Birkaç saniye sonra geliyor. Asansöre binip çantamdan rujumu çıkartıyorum. Rujumu sürdükten sonra parfümümü çıkartıp sıkıyorum. Bu kırmızı ruj ben de bugün biraz daha farklı durdu sanki. Asansörde benim kokumla şenlendi. Zemin kata geldiğim gibi kendimi asansörden atıp hızlı adımlarla apartmanın çıkışına yürüyorum. Apartmanın bahçesinden geçerken aklıma

gelen 'futbol toplu' anımla istemeden gülümsüyorum. Bahçeden çıkıp arabamın yanına doğru yürüyorum. Oğuz! Benim arabamın önündeki arabasına biniyor. Allah'ım çok tatlı! Ona bir şey hissediyorum; ama ne olduğuna karar veremiyorum. Bir gün dost bir gün tost oluyor duygularım. Çok yakışıklı olmasının etkisi altında kalıyorum hep. Bir saniye ben neden arabamın olduğu tarafa yürüyorum? Ah Cemre, ah! Az ilerideki taksi durağına gideceğim şimdi senin yüzünden. Oğuz'un yanından geçip onun muhteşem kokusunu da içime çekebilirim. Topuklu ayakkabılarımın çıkarttığı sesle normal adımlarla yürümeye devam ediyorum. Aynı anda Oğuz arabasına biniyor. Bendeki şansın ebesini öpeyim ama! Tamam, silken ve yürümene devam et Özge!

Taksi durağının oraya gelince taksi istediğimi söylüyorum. Fakat taksi durağında taksi olmadığı cevabını alıyorum. O an hangi sinirle olduğu tartışılır ama adama dikleniyorum ve adam da bana dikleniyor. Biz birbirimize diklenmiş bir şekilde bağırışırken bir korna sessizle, sesimiz kesiliyor. Arkamı dönüyorum ve arabasının camından İpana gülüslü Oğuz'la karşılaşıyorum.

"Özge? Ne yapıyorsun?" diyor tatlı ses tonuyla.

"Taksi durağında taksi yokmuş da... Bekliyorum öyle..."

"Hadi gel ben bırakayım seni..."

Şimdi binip binmemek arasında kalmadım değil hani... Ama yani sizi işe bırakmak isteyen çok sevimli, sempatik bir adam tarafından davet alıyorsunuz. Kim hayır diyebilir ki?

"Eee... Peki olur." diyorum. 'Sanki olsa da olur olmasa da' der gibi diyorum. Sonuçta bunu bekliyordum gibi düşünmesini istemiyorum. Bir saniye ben bunu hangi ara düşündüm ki? Oğuz'un devasa arabasına binıyorum ve kemerimi bağlıyorum. Uçuş için hazırım kaptan! Uçur beni Oğuz!

Araba hareket halindeyken bana bakıp "Ne haber, nasılsın?" diyor. Kendinden emin ses tonuyla can bulmamak imkânsız. Sorusuyla başımı ona çeviriyorum, cici kız bakışımla gülümsememi ona yolluyorum. "İyi-yim teşekkür ederim, sen nasılsın?"

"İyi-yim ben de... İşe gidiyorum," derken yan dönüp bana gülümsüyor. İpana Oğuz!

Ben de yanağımda gamzem olmadığı halde şu anda varmış gibi bir gülümseme sergiliyorum. Olsa ne olurdu ki? "Tabii hayat sana güzel. Ben de işe geç kaldım. Arabamı da arkadaşım aldı. Bir an ortada kaldım böyle..." deyip dudaklarımı büzüyorum. Yani umarım büzebiliyorumdur.

Bana mı öyle geliyor yoksa Oğuz bana o farklı gülümsemelerden mi yolluyor? "Normalde ben de bu saatlerde gitmem; ama bir müvekkilim bana saplantı kurdu ve her sabah ziyaretime geliyor. Ondan kurtulma yolları için geç gidiyorum," diyor. Merakla ona bakıp gülümsüyorum. "Gerçekten mi? Çok komik ama... Tabii benim açımdan komik senin açımdan değil. Sonuçta o senin müvekkilin. Onun sayesinde para kazanıyorsun. Mantıken bakarsak yaptığın hiç etik değil." Cümleye güzel başlayıp sert bitirmem de neyin nesi? Çok fazla duygu karmaşası yaşıyorum. Artık adam akıllı toparlanmam lazım.

"Belki de... Ama kadının yaptığı davranış da pek etik gelmiyor bana... Sahi yola çıktık; ama sen ne tarafa gidiyordun?" Al işte sıkıldı benden! Salak Özge! Sus ve gülümse geç! Yok olur mu, illa laf ebeliği yapacaksın. Bazen terk edilmeyi hak ettiğimi düşünüyorum. İki dakikada nasıl adam soğutulur adlı bir kitap yazıp, kendimi yuhalatacağım. "Bebek'e doğru gidiyorum; ama senin yolunun üzerinde bir boş taksi falan görürsem inerim. Hani tersse sana..."

"Hayır, hayır... Ben de o tarafa gidiyorum." Yok-

sa bu şans mı? Hani uzunca bir süredir bana hiç uğramayan, es geçip Derin gibilerin hayatına giren şans. Oğuz'la hem aynı semtte oturuyoruz hem de aynı semtte çalışıyoruz. Eğer ki düğünlerimiz de aynı gün aynı saat ve aynı yerde olursa, tabii aynı deftere imza atıp mutlulukla birbirimizi öpersek, ben bu şansımı fanusun içine koyar bakar bakar ağlarım. Gerçi Oğuz'a hâlâ ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Bana bu kadar sıcak davranmasının yanında, bu kadar yakışıklı olmasından da etkileniyorum bence. Yoksa kalbimi delicesine çarptırmıyor. Ayaklarımı yerden falan da kesmiyor. Adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, elektrik alamayınca olmuyor bu işler.

"Annen geçen gün bana kek getirdi. Sanırım üst komşu Aysel Hanım farklı bir şeyler anlatmış annene... O gün yani cuma akşamı seni taşırken görmüş bizi. Annen de kekle birlikte ağzımdan laf almaya çalıştı," derken hafifçe kahkaha atıyor. Tam o anda boğazıma bir elin yapıştığını ve beni öldürmek için sıkıttığı hissediyorum. Nefes alamıyorum. Şıllık Aysel! Pislik kadın! İnanmıyorum ya! Nasıl böyle bir şey yapar? Oradaki acınacak halimi bile es geçmemiş ya! Annem de yememiş içmemiş hemen soluğu Oğuz'da almış yani. Allah'ım sabır ver sen bana! Gittikçe adama karşı rezil oluyorum. Anneme modernlik enjekte etsen biraz Tanrım? Ağlayacağım bu sefer. Gerçekten ağlayıp bu rezilliğin üzerini sulayacağım.

"Çok özür dilerim Oğuz. Ben annemle konuşurum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak emin olabilirsiniz."

"Yani bir daha annemin kekinden yiyemezsin diyor-sun öyle mi?"

"Hayır tabii ki, olur mu öyle şey? Yani bir daha bu tarz bir konuşma yaşanmayacak."

"Ben takmadım o konuyu Özge sorun yok."

Dakikalar hızla geçerken, tek konuşmamız şirketin

kısa yollarını ona söylemem oluyor. Konuşma olmadıkça ben sıkıntıdan patlama anları geçiriyorum. Acaba şu uzun bacaklı, manken gibi olan sevgilisinden mi konuşsam? Yok daha neler Özge! Ama cidden onun o bacakları gerçek miydi? Ya da o peri masalını andıran saçları? Hadi bunları da geçtim, o gülüş, o vücut? Yemek yemiyor mu o kız ya? Oğuz'a öyle kızlar lazım tabii... Bak dakikalar önceki şenlenmem bir anda solmaya başlıyor. Kendi kendimi yiye yiye bitireceğim en sonunda! Oğuz gibiler öyle kızlarla can bulmalı, böyle tek özelliği Japon gözleri olan kızlarla değil.

Oğuz'un arabası şirketin önünde duruyor. Kolumdaki saate bakıyorum hemen, o kadar kısa yollardan gelmemize rağmen yine de geç kalmam evrenin bana olan gıcık davranışları! Normal yollardan gelsem de, kısa yollardan gelsem de hep aynı şey oluyor. Zaten o gülüslü bakışmamızdan sonra sohbele dair her şey bitti bizde de. Adamı yolundan etmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Zaten o konuşmadıkça radyoya ses verdikçe benden sıkılmış olduğu hakikatine varıp gelene kadar dışarıyı izleyip nette gezinti yaptım. Bence Oğuz'un da duygu karmaşası var. Gösterip de elletmeyenlerden resmen. İlk önce şirin şirin gülüyor, sonra da güldüğü kıza kıcını dönüyor. Ben mi bunu çok abartıyorum bilmiyorum; ama bu ilişki olacaksa eğer, düşünmem gereken çok konu olacak bence. Hemen ilişki olayına gir zaten Japon güzeli, yediğin kazıklar sırtını tırmalamadı daha, değil mi? Üstelik adamın sevgilisi var, ona veda etmelisin. Elveda Oğuz! Oğuz'a dönüp "Teşekkür ederim Oğuz. Çok zahmet verdim sana da..." deyip gülümsüyorum. Bir anda asık olan yüzü flaş patlarcasına aydınlanıyor. Aydınlanınca o yeşil gözleri bir başka oluyor. Bir başka olunca ben bir tuhaf oluyorum. Neler oluyor kızım kendine gel! İlişkilerden uzak bir hayatın olmalı,

sa bu şans mı? Hani uzunca bir süredir bana hiç uğramayan, es geçip Derin gibilerin hayatına giren şans Oğuz'la hem aynı semtte oturuyoruz hem de aynı semtte çalışıyoruz. Eğer ki düğünlerimiz de aynı gün aynı saat ve aynı yerde olursa, tabii aynı deftere imza atıp mutlulukla birbirimizi öpersek, ben bu şansımı fanusun içine koyar bakar bakar ağlarım. Gerçi Oğuz'a hâlâ ne hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Bana bu kadar sıcak davranmasının yanında, bu kadar yakışıklı olmasından da etkileniyorum bence. Yoksa kalbimi delicesine çarptırmıyor. Ayaklarımı yerden falan da kesmiyor. Adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, elektrik alamayınca olmuyor bu işler.

"Annen geçen gün bana kek getirdi. Sanırım üst komşu Aysel Hanım farklı bir şeyler anlatmış annene... O gün yani cuma akşamı seni taşıırken görmüş bizi. Annen de kekle birlikte ağzımdan laf almaya çalıştı," derken hafifçe kahkaha atıyor. Tam o anda boğazıma bir elin yapıştığını ve beni öldürmek için sıkıttığı hissediyorum. Nefes alamıyorum. Şıllık Aysel! Pislik kadın! İnanmıyorum ya! Nasıl böyle bir şey yapar? Oradaki acınacak halimi bile es geçmemiş ya! Annem de yememiş içmemiş hemen soluğu Oğuz'da almış yani. Allah'ım sabır ver sen bana! Gittikçe adama karşı rezil oluyorum. Anneme modernlik enjekte etsen biraz Tanrım? Ağlayacağım bu sefer. Gerçekten ağlayıp bu rezilliğin üzerini sulayacağım.

"Çok özür dilerim Oğuz. Ben annemle konuşurum bir daha böyle bir şey yaşanmayacak emin olabilirsiniz."

"Yani bir daha annemin kekinden yiyemezsin diyor-sun öyle mi?"

"Hayır tabii ki, olur mu öyle şey? Yani bir daha bu tarz bir konuşma yaşanmayacak."

"Ben takmadım o konuyu Özge sorun yok."

Dakikalar hızla geçerken, tek konuşmamız şirketin

kısa yollarını ona söylemem oluyorum. Konuşma olmadıkça ben sıkıntıdan patlama anları geçiriyorum. Acaba şu uzun bacaklı, manken gibi olan sevgilisinden mi konuşsam? Yok daha neler Özge! Ama ciddinden onun o bacakları gerçek miydi? Ya da o peri masalını andıran saçakları? Hadi bunları da geçtim, o gülüş, o vücut? Yemek yemiyor mu o kız ya? Oğuz'a öyle kızlar lazım tabii... Bak dakikalar önceki şenlenmem bir anda solmaya başlıyor. Kendi kendimi yiye yiye bitireceğim en sonunda! Oğuz gibiler öyle kızlarla can bulmalı, böyle tek özelliği Japon gözleri olan kızlarla değil.

Oğuz'un arabası şirketin önünde duruyor. Kolumdaki saate bakıyorum hemen, o kadar kısa yollardan gelmemize rağmen yine de geç kalmamı evrenin bana olan gıcık davranışları! Normal yollardan gelsem de, kısa yollardan gelsem de hep aynı şey oluyor. Zaten o gülüşlü bakışmamızdan sonra sohbele dair her şey bitti bizde de. Adamı yolundan etmişim gibi hissetmeye başlıyorum. Zaten o konuşmadıkça radyoya ses verdikçe benden sıkılmış olduğu hakikatine varıp gelene kadar dışarıyı izleyip nette gezinti yaptım. Bence Oğuz'un da duygu karmaşası var. Gösterip de elletmeyenlerden resmen. İlk önce şirin şirin gülüyor, sonra da güldüğü kıza kıcını dönüyor. Ben mi bunu çok abartıyorum bilmiyorum; ama bu ilişki olacaksa eğer, düşünmem gereken çok konu olacak bence. Hemen ilişki olayına gir zaten Japon güzeli, yediğin kazıklar sırtını tırmalamadı daha, değil mi? Üstelik adamın sevgilisi var, ona veda etmelisin. Elveda Oğuz! Oğuz'a dönüp "Teşekkür ederim Oğuz. Çok zahmet verdim sana da..." deyip gülümsüyorum. Bir anda asık olan yüzü flaş patlarcasına aydınlanıyor. Aydınlanınca o yeşil gözleri bir başka oluyor. Bir başka olunca ben bir tuhaf oluyorum. Neler oluyor kızım kendine gel! İlişkilerden uzak bir hayatın olmalı,

en azından kalbini delicesine çarpan bir adamla birlikte ol

"Önemli değil canım ne zahmeti..."

"Yine sana bir teşekkür borcum oldu," diyorum nazlı bir sesle. İçimdeki dürtü vaptırıyor bana bunları biliyorum, çünkü o dürtü o işarete takıldı kaldı. Çapkın bir kız olmaya mı başlıyorum?

"Boyle düşünme lütfen... Arkadaşımı işine bıraktım sadece," deyip göz kırptıyor. Arkadaş mı? Yani o 'canım' kelimesi sadece arkadaşça mıydı? Bir nevi 'yok zulum ne olacak' manasında mıydı? Evet, toprağı bekliyorum. Atın üzerine! Benim bu adamın çekiminden mutlaka uzaklaşmam lazım. Bu ne canım! Murat Boz ne kadar da güzel demiş şarkısında 'Bir öyle bir böylesin anlamadım, seni çözebilen âlim olur.'

Tekrar teşekkür edip arabadan iniyorum. Arkadaşız... Evet, bunda ne var bu kadar üzülecek Özge? Derin bir nefes alıyorum ve kendimi motive edecek şeyler söylemeye başlıyorum. Özgürüm, işim var ve hayat bana güzel! Hazır az önce Murat Boz demişken, nerelerde takılıyor bu adam? Onun çılgın halleriyle benim çılgın hallerim kesinlikle özleşebilir.

Arabanın diğer tarafına geçip Oğuz'a gülümseyip el sallıyorum. Kafamı çevirip şirkete bakıyorum. Hay bakmaz olaydım. Kaya dikmiş gözlerini başını sallayıp, pis pis sırtıyor bana. Hayır, bu sefer o bile benim sınırimi bozamaz. Tamam Özge, onu bugün görmezden gel. Evet, bugün Kaya yok! Bugün Murat Boz var. Gidip onun şarkılarını dinleyip, kliplerini izlemek var! Oğuz'un arabası giderken ben de şirkete doğru yürüyorum. Kendimi şirketten içeriye atıp danışman cici kızlara selam veriyorum ve aynı anda biri tarafından çeğıştiriliyorum! Tanrım, Vuslat! Bu kız ben de kalp krizine yol açıyor her defasında. "Yine neredesin sen?" Cıyıklayan

Vuslatın sesini kulaklarımı tırmalıyor. Nişanlısı bu kıza nasıl dayanıyor acaba? Çekilecek ses değil.

"Yine ne oldu ya?" A, yine mi Kaya! Acaba arkamdan neler söyledi? Hemen gözlerimi doldurmam lazım. Yeni bir yalan bulmam lazım. Bir şeyleri yine mi unuttum? Ben bu kadar unutkan biri değilim ki... Tamam, birkaç kez fırında, ocakta yemek unutmuşluğum var ama... Tamam! Faturaları falan da ödemeyi unutmuşluğum var. Hatta doğalgazı unuttuğum için bir gün boyunca soğuk evde donarak öleceğim anı beklemiştim. O günden sonra işimi şansa bırakmamak için otomatik ödeme işine girmiştım.

"Ne olacak sana bomba gibi haberlerim var; ama sen geç geliyorsun!"

"Ay Vuslat! Ben de anında gözlerimi doldurmaya başladım. Yine bir şeyleri unuttum sandım."

"O bir kere olur canım yemezler..."

Vuslat beni kolumdan tuttuğu gibi asansöre sürüklemeye başlıyor. Asansöre bindiğimiz anda sadece ikimiz olduğu için beni hesapsızca sorguya çekmeye başlıyor. Arabasından indiğim Oğuz hakkında dedektifliğini sürdürürken, ben onun süzülen gözlerine inat normal bir şekilde komşum olduğunu ve aramızda hiçbir şeyin olmayacağını söylüyorum. Önce hanımefendi bunu Umut'a bağlıyor; ama benim bakışlarımı görünce yeni bir ilişkiye başlamaktan kaçındığını da anlıyor. Daha sonra umursamaz ve havalı bir sesle Oğuz'u onunla tanıştırmamı ve aralarını yapmam gerektiğini söyleyip yalvarmaya başlıyor. Şok olmuş bir şekilde ona bakıp saçmaladığını söylüyorum, tabii nişanlı olduğunu hatırlatıp sözlerimle tokatlıyorum onu. Ama nedense o bunu ısrarla takmıyor ve Burak'ın ondan soğuduğunu, ilgisinin azaldığını söylemeye başlıyor. İlişki koçu olmadığım halde bu mantığa nereden vardığını soruyorum. Sonuçta yazın evlenecekler. Hanımefendinin şikâyeti;

Burak'ın yazın gelmesini hiç istemediğini belirten cümleler kurduğunu düşünmesi... İnsan aynı şeyleri tekrar tekrar duyunca bariz bir şekilde alışıyor. Ben bunu Vuslat'ın ve Burak'ın bu ilişkiye başladığından beri duyuyorum. Burak, Vuslat'a kesinlikle saplantıyla âşık bir adam. Özel günlerinin hemen hemen hepsi kış dönemlerinde yaşandığı için Burak yazları sevmez mesela. Bizim kız da işten fazla beyni sulandığı için her dönem aynı hurafelerle kendi sağlığıyla oynuyor.

Asansör benim kata gelince iniyoruz. Aysu'yla selamlaşıp odama geçiyoruz. Vuslat hâlâ dert yanmaya ve benim canımı sıkmaya devam ediyor. Bulmuş da bunuyor. Gül gibi seni seven bir adam var, daha neyin hurafesi bunlar? Resmen güzelim ilişkisini bu yüzden kaybedecek. Sırf adam 'Yazı sevmiyorum,' dedi diye insan kavgacı çıkartıp, bunu evlenmemeye bağlar mı canım? Koltuklara otururken, sinirle ellerinin üzerine vuruyorum. Kendine gelmesi gerektiğini hatırlatıyorum ona. Adamın aslında ne demek istediğini belirtiyorum alt yazıyla. Lohusa kadınlar gibi ağlamaya başlıyor bu sefer. Üzerine fazla gittiğim için kendime kızmaya başlıyorum.

On beş dakika sonra kendine gelince o halinden eser kalmıyor. Gülümseyerek bana heyecanla mesajını anlatmaya başlıyor. "Hafta sonu hayalindeki davete giriş yapacaksın!" deyip olayı gizemli bir hale dönüştürmeye başlıyor. Bu kadar heyecanlı şeyler bence çabucak söylenmeli ve karşı tarafın heyecanla kalp ritimleri hızlanmalı.

"Adam gibi söylesene şunu!"

"Heyecanlı bir ortam yaratmaya çalışıyorum. Bu hafta sonu Türkiye'nin önemli mimarlarının katılacağı bir gece düzenlenecekmiş."

Kalbim heyecanla atmaya başlıyor. Tüylerim diken diken olurken, birden havalandığımı hissediyorum. İstedğim mesajı ver bana Vuslat!

“Yani?”

“Yanisi şu akıllım; bu davete Ahmet Bey de çağırılmış. İki kişilik de davetiye yollanmış.” Bugün aldığım en güzel haber bu! O davete bu şirketin en iyi elemanı olarak ben gideceğim. Hem Ahmet Bey kimseyle gidemeyecektir. Ne karısı var ne de sevgilisi... Üstelik Ahmet Bey burada da değil. Kesinlikle beni arayıp bu davete biriyle katılmam gerektiğini söyleyecektir. Tüm mimarların olduğu bir davette ben olacağım, Allah’ım benim için nasıl da bir lütuf!

“Ben gidiyorum değil mi davete? Bak sakın bu kadar heyecanlı anlattıktan sonra Derin gidecekmiş deme bana! Can veririm burada... Bırakır giderim bu şirketi!”

Vuslat kahverengi saçlarını tek omzuna alıp gözlerini deviriyor hemen. Adam gibi anlatmıyor ki... Tek tek dokuya dokuya anlatmaya meraklı tabii... Sanki halı işliyoruz burada! Sınırdan boğamazsan iyidir.

“Ahmet Bey burada olmadığı için onun yerine Kaya Bey katılacaktı.”

Vuslat’ın gözlerine bakarak bana şaka yaptığını söylemesini istiyorum. Kaya beni hayatta oraya götürmez ki... Ahmet Bey bunu ona dese bile, Kaya onu dinlemez ki... Hayalimdeki geceye ergence girdiğim bir iddia yüzünden katılamayacağım. Ağlama moduna geçmeye hazırlanırken bu sefer bu şirketi de terk etme istediğim geliyor.

“Ya bu Kaya beni götürmez ki... Sırf gıcıklık olsun diye yapar bunu Vuslat. Ama ben çok istiyorum oraya gitmek! Ahmet Bey’i arasam mı? Ya da gidip Kaya’nın ayaklarına kapanıp lisedeyken ona karşı yaptığım adilikten dolayı özür dileyeyim? Beni götürsün oraya Vuslat!”

Bir anda konuşmam kesiliyor. Vuslat eliyle ağzımı kapatıp kocaman açılmış gözleriyle bana bakıyor. Ne yaptığımı ne dediğimin farkına yeni varıyorum; ama

gitmek isteğimin fakat gidemiyor oluşumun etkisiyle ne dediğimi bilmiyorum ki... Çok istiyorum çok! Hatta bunun için gerçekten de Kaya'nın ayaklarına kapanıp ondan geçmişteki olay için özür dilerim. Hiç çekinmem yaparım. Orada tanışmak istediğim kaç mimar var, ah bir bilse! Belki de çok istekli olduğumu anlayınca ayak kapanma işine girişmeme kalmadan kendisi beni götürmek isteyecektir?

"Bir nefes al kızım ya... Kaya Bey'in ayağına neden özür dilemek için kapanıp, yalvaracağını anlamadım; ama buna gerek kalmadığını biliyorum. Adam zaten davetiyenin birini masana bıraktırmış."

Vuslat'ın elinden kurtulup uçarak masamın yanına geliyorum. Siyah şık bir davetiye... Davetiyeyi açıp içerisine bakıyorum. Dışı ne kadar siyahsa içerisi de bir o kadar beyaz... Hoş kibar bir el yazıyla davet mesajı yazıyor. Yazıların kabartmasında parmaklarımı gezdirirken, düğün davetiyemi bile bu kadar çok sevebileceğimi sanmıyorum. Kaya'nın ayaklarına kapanmadan davetiyeyi almıştım. Onunla gitmek bile şu anda gözüme çok sevimli gözüküyor.

"Şey var bir de..." diyen Vuslat'ın sesiyle hayal dünyamdan çıkıp ona bakıyorum. Yüzündeki tedirginlikle gerileceğimi hissediyorum. Davetiyenin kabartmalı yazılarına dokunup oradan enerji almaya başlıyorum. Başı sallıyorum sonra 'ne var' dercesine... "Davete, sen, Kaya Bey ve Kaya Bey'in nişanlısı gideceksiniz," diyor ve ben kabartma yazılara daha çok dokunmaya başlıyorum. "Ama bu çok zalimce..." diyorum Vuslat'a bakıp. O da yapabilececek mantıklı bir şeyin olmadığını anlatıyor yüz ifadesiyle. Merakla "Sen nereden duydun tüm bunları peki?" diyorum. Bu kadar şey duyması imkânsız çünkü. Tek kaşımı kaldırıp sırrını söylemesini bekliyorum. "Ne? Yanlışlıkla duydum. Kaya Bey'in hattına bağlanmışım yanlışlıkla ve Aysu'yla konuşmalarına

kulak misafiri oldum," diyor hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla. Ama ben bunun üzerinde durmayacak kadar meşgulüm şu anda. Hatta Kaya'nın nişanlısını düşünmezsem eğer neşeli bile sayılabilirim. Yazıya tekrardan dokunup, yazıyı tekrardan okuyorum. Kimse daha önce beni bu kadar anlamlı bir yazıyla bir yere davet etmemişti. Bu davetiyeyi kesinlikle çeyizlerimin arasında saklayacağım. Ya da gizli bir hesap açar orada muhafıza ederim. Allah'ım çok mutluyum, bugün bana verdiğin şanslardan ötürü şükürler olsun!

7. Bölüm

Şu anda her şeyin bir rüya olmasını o kadar çok istiyorum ki... Evet şu anda telefonumun o iğrenç alarm sesini duymak ve uyanmak istiyorum. Hatta annemin benim için düşündüğü; lakin benim açımdan hiçbir anlam ifade etmeyen, yatağımın üzerindeki kitaplığa kafamı çarpıp bu kâbus dolu rüyanın etkisinden kurtulmak istiyorum. Kafamdaki hasar en azından *kitaplık yüzünden bu kadar dengesiz* der geçerdim. Ne var ki şu anda kafamın dengesizliği Ceren denilen şahıs yüzünden! Kendisini Kaya'nın nişanlısı olarak da belirtebilirim. Kaya'nın nişanlısı Ceren ve ben alışverişte kol kola, mağaza mağaza geziyoruz. Bu ana sırf o davete gidebilmek için katlandığıma inanamıyorum! Çok istediğim bir ana kavuşmuşken, karşıma bu kadarının çıktığına inanamıyorum. Ceren dur durak bilmeden beni kolumdan oradan oraya sürüklüyor ve ben bundan mutlu oluyormuş gibi yapmaktan sıkıldım. Bazen dileğim dilekler hakkında detaylıca düşünmem gerektiğini düşünüyorum. Bu davete deli gibi gitmek istiyordum ve Vuslat'ın Kaya ve nişanlısıyla katılacağımı söylemesini göz ardı etmiştim. Ama şu yaşadığım durumda keşke göz ardı etmeseydim diyorum. Direkt gidip davetiyeyi Kaya verip savaştan geri çekildiğimin müjdesini ona iletseydim.

Her şey bir anda nasıl bu hale geldi ben bile hâlâ anlamış değilim. Vuslat'ın müjdelediği haberden sonra sevinçle işime kendimi her zamanki gibi adanmıştım. Keyifle ekibimin bitirdiği projenin üzerine son düzeltmeleri yapıyordum. Proje konusunda gittikçe Derin ve

ekibinden daha üst seviyeye gitmeye başlıyoruz. En son aldığım iki stajyerden sonra ise; kesinlikle seviyeyi arttırdığıma da inanmaya başlıyorum. Kaliteli ve işini seven insanlarla çalışmak her zaman en doğrusudur. E, tabii onlara güzel bir ortam sunmak da patronların görevidir. Ekibimle bu zamana kadar hiçbir sorun yaşamadık. Ben onlara hiçbir zaman üstleri olduğumu hissettirmedim. Onlar da zaten sırf bu yüzden bana saygısızca davranmadılar. Dayanamayıp projede bir iki değişiklik yaptığım için odama çağırıp üzerinde biraz daha fikir yürütmeye başladık. O gün Aysu'nun dediğine göre; benim ekibimle toplantı yapacağımı duyan Derincik hızlıca ekibini odasına çağırıp uyduruk bir toplantı yapmış. Uyduruk demenin sebebi de toplantının kesinlikle on beş dakika sürmesiydi. İşte tüm bunlara rağmen o davete katılacak olmak benim için en büyük goldü. Tabii Ceren ile tanışmadan önce...

Öğle yemeği yemek için odamdan çıkmak için hazırlanmış, ceketimi ve çantamı alıp çıkmıştım. Odanın dışında olması gereken Aysu yine ortalarda olmadığı için bu durumun garipliğine artık aldırış etmemiş ve masasına bir not bırakıp salına salına asansöre doğru yürümüştüm. Tuhaftır, asansörün düğmesine basmamla beklemem arasında anca beş saniye gibi bir süre olmuştu. Buna sevinip gülümserken, asansör açılmış ve içerisinde bulunan Kaya ile göz göze gelmişim. Üzerindeki buz mavi gömleği ve lacivert takımıyla patronluğu iyice benimsediğini düşünmüştüm. Saçları tepesinde Head & Shoulders reklamındaki adamlar gibiydi. Gözlerinde anlam veremediğim bir sevecenlik ve tabii yine bana sunduğu gamzeli gülücüğü vardı. Asansöre binip zemin katın düğmesine basmıştım. Asansörde ikimizin olması bu şirkette tek çalışan bizmişiz gibi saçma gelmişti. Ya insanlar yelkovan ve akrebin öğle yemeğinin geldiğini gösterdiği şekille hemen işlerini bırakıp koş

koşa şirketten kaçıyordu ya da kimse bizim gibi temel değil merdiven kullanıyordu. Biz mi? Ah, hayır tabii ki de biz derken, arkadaş olarak biz. Yoksa o Kaya ve ben Özge... İkimiz aynı fidanda değiliz. Topraklarımız bile kesinlikle farklı. Asansörün kapası kapanınca "Nasıl-sın?" diyen Kaya'ya bakmıştım yan gözle. Kaç gündür beni görünce yolunu değiştiren ve benimle konuşma gereği duymaksızın sürekli aramızda bir aracı koyan Kaya mı diyordu bunu? Şaşırtıcıydı. Patronumdur büyüklük ben de kalsın düşüncesiyle tatlı sesimle birlikte "Teşekkür ederim iyiyim, sen nasılsın?" demiştim. Sonuçta iki medeni insanız biz. Dediğime bile şu an yine inanasım gelmedi ama... Kaya elindeki telefonla odaklanmışken, aynı zamanda benimle konuşmasını sürdürmeye devam ediyordu. İşte bu yüzden medeni olamıyoruz ya biz! Biriyle konuşuyorsan onun yüzüne bak ey insan! "Sağ ol ben de gayet iyiyim. Masandaki davetiyeni görünce heyecanlandın mı?" demişti manidar bir sesle. Sanki bunu aslında yapmaması gerekiyormuş; ama günahtır, yetimdir bu kız, yüzü gülmeli mantığıyla yapmış gibi bir his veriyordu. Ama zaten yapmak zorundaydı. Bu benim hakkımdı. Ahmet Bey'in sözlerinden çıkamadın Kayacığım... Ellerimi göğsümde birleştirirken "Elbette ki sevindim. Çok fazla hem de..." demiştim. Kendimden fazla emin ve fazla özgüvenliydim. Aynı anda Kaya elindeki telefonu cebine koymuştu ve bana bakmıştı. Hafifçe gülümseyip gamzesini sunarak "Bana çıkma teklifi ettiğin andan daha da mı heyecanlıydı?" derken dudaklarını asarak bozulmuş numarası yapmıştı. Sorduğu soruya gülerek karşılık vererek "Tabii ki de öyle... Sonuçta bu mutlu olduğum bir andı," demiş ve konuyu kapatması gerektiğinin sinyalini gözlerimle vermiştim. Kaya hiçbir şey demeden başını sallayıp gülümsemesine devam ederken, asansör açılmış ve bana yol verme nezaketinin göstermeden ilerlemeye başlamıştı. O an ar-

kasından bir makas saplamak istemiştim sırtına. Onda-
ki bu alaycılık, yüksek egoluluk ve tabii adam olmadan
adam numarası yapma halleri beni çileden çıkarmaya
yetiyor. O tek gülümsemesiyle tüm kızların aklını ba-
şından alırken, benim sinirlerimi zıplatıp katil olmak
istememe sebep oluyor. Sürekli laflarıyla beni ezmeye
alışması, kan dolaşımı harekete geçirip aynı anları ona
tekrardan yaşatmak isteyen gamsız bir tarafı ortaya ı-
kırıyordu.

Kaya benden önce şirket kapısına ulaştığında ben ar-
kada topuklu ayakkabılarıma küfür ede ede ilerlemiş ve
sanki şirket kapısına yetişemeyeceğimi düşünmüştüm.
Kaya'nın leylek bacaklarına nazaran benimkiler yok sa-
yılabilircek konumdaydı çünkü. En sonunda şirketten
dışarıya çıktığında merdivenlerin ilerisinde birbirlerine
sarılan çifti gördüğümde iimin üşüdüğünü hissetmiş-
tim. Kızın sırtı bana dönük olduğundan, onun sarı sa-
larından başka bir şeyini görememiştim; ne var ki Ka-
ya'nın yüzü bana dönük olduğundan ifadesini net bir
biçimde görmüştüm. Onunla uzaktan uzağa bakışırken,
birden adımın ağladığını duymştm. Bakışlarımı Ka-
ya'dan zor bela çekerken, bana seslenen kim diye etrafı-
ma bakınmaya başlamış ve güvenliğin orada hiddetlen-
miş Cemre'yle göz göze gelmiştim.

Hızlıca merdivenleri inmiş Kayaların yanından jet
hızıyla geçip Cemre'nin yanına gelmiştim. Cemre g-
venlik görevlisi adamla kavganın en has yerinde durup
dudaklarını büzüp bana bakmıştı.

"Ya Japon güzeli bu güvenlik görevlisi bana çok ama
Çok kaba davrandı. Patronuna şikâyet edelim bunu..."
demişti mzmz bir ocuk gibi.

Güvenlik görevlisi hemen savunmasını yapmış ve
Cemre'den nüfus cüzdanını istediği halde vermediği-
ni söylemişti. Tek kaşımı kaldırmış Cemre'ye bakarken
onun da sürpriz yapmak istediğini ve geldiğini duyar-

sam sürprizin hiçbir anlam ifade etmeyeceğini söylemişti. Ve bunu zaten birkaç dakika öncede de güvenlik görevlisine söylemiş olduğunu belirtmişti. Ben güvenlik görevlisine başımı sallayıp olayın kapanması için aralarında mekik dokurken, Cemre ısrarla adamı şikâyet etmeye devam etmişti.

"Cemre! Yeter ama... Adam da görevini yapmış, uzatma artık!"

"İnsanlar haklarını ararken konu uzar Japon güzeli! Neyse öğle yemeğine çıkalım diye geldim; ama güvenlik görevliniz insanda yeme içme isteğini söndürüyor."

Ortamı yeniden düzeltmeye ve yatıştırmaya kalkacakken, Cemre gözlerini benden çekmiş ve düşündüğüm noktaya dikmişti bile... Ela gözleri bir bana, bir arkamdaki yere gidip geliyordu. Yüzünde muzip bir ifadeyle "Kızım o Kaya değil mi?" demişti. Ve artık ben bundan sonrası için ne yapabilirim de o andan kurtulabilirim diye düşünmeye başlamıştım. Ama olay birdenbire değişmişti işte. Cemre ısrarla Kaya'nın yanına gidecekti ve ben de onun peşinden tıpış tıpış yürüyecektim.

Son bir umutla "Evet o ne olmuş ki?" deyip kola girip onu çıkışa doğru yürütmeye başlatmaya çalışmıştım. Tabii ki de bu konuda da şanssızdım! Cemre ile aramızda tartışmaya başlamıştık. O neden Kaya'nın burada çalıştığını ona haber vermediğimin hesabını bana sorarken, ben de burada konuşulacak konu olmadığını, yemekte uzun uzun anlatacağımızı söylemiştim. Ama Cemre ısrar edip yerinden bir habbe bile ilerlememiş ve biz Kaya ile nişanlısına yakalanmıştık.

"Cemre?" diyen Kaya'nın sesiyle yüzümüzü ona dönmüştük. Kaya'nın yüzünde şaşkın ama mutlu bir ifade vardı. Beni ilk gördüğünde bu kadar mutlu olmamıştı. Birden... O anda birdenbire hafifçe bozulmuştum. Cemre de Kaya'ya şaşkınlıkla bakıp numaradan "İnanmıyorum Kaya?" demişti sanki daha o an yeni görüyormuş

gibi. İkisi birbirine sarılıp hasret giderirken, ben de bozulmuş bir şekilde köşede beklemeye başlamıştım. Neye bu kadar çok bozulmuştum bilmiyorum; ama Kaya ve Cemre'nin sanki kırk yıldır dostmuş gibi birbirleriyle hasret gidermeleri sinirime dokunmuştu. Onlar kendi hallerinde konuşmaya başlarken, ben Kaya'nın nişanlısını süzmeye başlamıştım. Sarışın, alımlı dikkat çekici bir havası vardı kızın. Saçlarını havalandırmış, üzerine şık bir elbise ve ayaklarına Kaya'nın boyuna yetişebilecek için yirmi santimlik toprak rengi topuklu ayakkabı giyinmişti. Dikkatlice onu süzmeye devam ederken, kızla göz göze gelmiştik ve gülümsemiştik birbirimize. Tabii bu sırada Kaya ve Cemre'nin dostluk hasretleri son bulmuş, bizim dünyamıza dönebilmişlerdi.

Kaya'nın 'aşkım'lı kelimesiyle nişanlısına dönüp bizi tanıştırması tuhafıma gitmişti nedense. Çünkü bundan yıllar yıllar önce Kaya bir arkadaşıyla beni tanıştırmak için o kelimeyi bana kullanmıştı. Ondan önce kimseye kullandığını duymamıştım. Ceren'le tanışırken, onun taş bebekleri andıran yüz hatlarına iyice bakıp, Kaya'nın neden onla evleneceğini az çok anlamıştım. İçini bilmem ama dışı gerçek anlamda çok güzeldi. Üstelik bizimle tanıştığına gerçekten de mutlu olmuştu. Bunu mimiklerinden anlayabilmiştim.

Cemre büyük bir hevesle onları öğle yemeğine davet etmişti. O an başımdan aşağı resmen kaynar sular dökülmüştü. Kaya'nın bizimle ne işi vardı? Üstelik yanında nişanlısı varken? Ne olursa olsun o benim eski erkek arkadaşımdı! Çağ dışı olmak istemiştım o an. Bu hareketler bana göre değil demek ve orayı terk etmek... Ama oradakilerin bundan hiç de etkilenmeyeceğinin farkındaydım. Ben gidiyorsa üçü yemeğe çıkardı ve benim ne halim varsa görebilirdim. Tüm bunları göze alamadım ve birden kendimi yılın çiftine ısrar ediyorken buldum.

Hep birlikte arabalara yönelmiştik. Kaya ve Ceren arabalarına giderken Cemre de benim arabam onunmuş gibi hiç aldırış etmeden şoför koltuğuna oturmuştu. Kaya'nın arabasını takip edecektik. Çünkü onun bildiği nefis bir mantıcı varmışmış! Öndeki Kaya'nın arabasında Ceren'le ne yaptıklarını merak ederken, bizim arabada kıyamet kopmaya başlamıştı. Ben Cemre'ye neden onları yemeğe davet ettiği hakkında, hakkım olan terslemeleri yaparken, o ısrarla aynı konu üzerinde yoğunlaşmış ve benim tüm terslemelerimi görmezden gelmişti.

"İnanmıyorum sana! Kaya ile aynı şirkettesin ve bunu bana söyleme gereği bile duymuyorsun! Adam senin patronun olmuş ya!"

"Ne var olmuşsa acaba? Hem sanki çok normal günler geçiriyorum da, kalkmış bana ne söylüyorsun!"

"Kızım adamı gördün mü nasılda yakışıklı filinta gibi olmuş. Vallahi vücudu benimkinden daha ilgi çekici..."

"Sen Kaya'nın vücudunu bırak da şimdi, şu arabayı doğru düzgün kullan, hız manyağı olmuşsun."

"E, ne yapayım Kaya çok hızlı kullanıyor, yetişmeye çalışıyorum."

Cemre'ye laf yetiştirmek yerine dua etmeye başlamıştım. Sonuçta ölmek istemiyordum. Davet gecesine katılmadan ölmeyecektim. Hoş o an Ceren gibi bir kızın yanında o davete kesinlikle gitmek istemediğimi düşünüp saçmalığının arasında kalmış ve buna bir çözüm bulmaya çalışmıştım; ama hiçbir şey elde edememiş ve o davete gitmem gerektiğinin farkına varmıştım.

En sonunda arabalarımız tatlı bir mekânın önünde durunca Kaya'nın zevkli bir adam olduğunun bir kez daha altını çizmiştim. Zaten takıldığı kızlarla da ne kadar zevkli olduğunu anlayabiliyordum. Şu andaki şanslısı ise buna kesinlikle örnekti.

"Şi, bana bak, o gün arabasına bindiğin kişi kimdi?"

Birkaç kez daha gördüm adamı arabasına binerken, sanırım evleneceğim adamı buldum!"

"Ne! Oğuz'dan mı bahsediyorsun?"

"Adı Oğuz mu? Çok tatlı bir adı varmış!"

Kaya ve Ceren önden ilerlediği için resmen şükür etmiştim Yarabbi'me! Cemre'nin herkese âşık olduğunu bilmelerini istemezdim doğrusu... Üstelik Oğuz'u ne ara görüp de ne ara âşık olduğunun bilincine saniyeler sonra varıp hayretle ona bakmıştım.

"Yahu sen bu adamı ne ara gördün, ne ara âşık oldun? Hem susar mısın, duyacaklar şimdi! Sen daha yeni bir ilişkiden çıktın, farkındasın değil mi?"

"Tamam işte çıktığıma göre yeni bir ilişkimin olmasını istemem gayette normal!" demiş ve beni geride bırakıp öndekilerin yanına doğru ilerlemişti. Ben de onun arkasından hızlanıp topuklularımla onlara yetişmeye çalışmıştım.

Restorandan içeriye girdikten sonra içerisinin de dışarı kadar sevimli olduğunu görmek içimi ısıtmıştı. Kaya bir adamla tokalaşırken, ben içeriyi dekore eden adamla tanışmak istemiştim. Kahverenginin hâkim olduğu bir mekândı. Masaları ve sandalyeleri tahtadandı. Camların bir kısmından bahçe, bir kısmından ise cadde görünüyordu. Kaya'nın tokalaştığı adam bizi caddenin görüldüğü cam kenarına götürmüş ve menülerimizi uzatmıştı. Ben menülere bakmadan önce tuvalet ihtiyacımı gidermek için ayaklanırken, Kaya da ayaklanmıştı. Cemre'nin kısık gülme sesine aldırış etmeden tuvaletin yolunu tutmuş ve arkadan gelen Kaya'nın ayak sesine aldırış etmemiştim.

İşimi hallettikten sonra uzun bir sürede tuvalette oyalanmış ve daha sonra da masaya dönmek için tuvaletten çıkmıştım. Masaya döndüğümde ise Kaya'nın çoktan geldiğini ve kızlarla bal kaymaklı sohbete katıldığını görmüştüm. Masaya oturduktan sonra yemek

siparişi için beni beklediklerini görünce hafifçe utanmış-
tım. Daha sonra herkesin mantı siparişini alan garson
yanımızdan ayrılmış ve Kaya'nın sohbeti devam eder
olmuştu.

"E, Cemre nasılsın bakalım?"

"Valla ben bomba gibiyim asıl sen nasılsın? Ve üste-
lik nişanlısın. Sakin yanlış anlama ama Ceren Kaya'nın
nişanlanmasını demek Türkiye'nin sorunları bir gün çö-
zülecek demek."

Cemre'nin sözlerine en çok gülen kişi ben olduğum
için bir anda kendimi durdurmam gerektiğinin mantı-
ğına varıp kendimi zor durdurmuştum. Çünkü nedense
ben Kaya için aynı şeyleri düşünmüştüm. Kaya ve ev-
lenmek... İkisi o kadar zıt kutuplardı ki...

Ceren saçlarını geriye doğru atmış ve Kaya'nın el-
lerini tutmuştu. "Ben de onu ilk tanıdığım sıralar öyle
düşünüyordum ama öyle olmadığının farkına varınca
kendimi ona kapılmış buldum," demiş ve Kaya'ya ba-
kıp gülümsemişti. Kaya da ona bakıp gülmüştü ve ben,
içimde bir yerlerin buz tuttuğunu hissetmiştim.

Cemre onların balayısı için Barcelona'yı önerirken,
Kaya gülümseyerek başını sallamış ve Ceren de büyük
bir merakla her şeyi sormuştu. Sohbetin kesilmesi için
Allah'a yalvarırken, garson gelmiş ve yemeklerimizi ge-
tirmişti. Herkes yemeklerini yerken ortamda sessizlik
oluşundan gayet de memnun olmuş ve yemeğimi keyif-
le yemeye devam etmiştim.

Ceren'in "Özge..." demesiyle başımı önümdeki ye-
mekten kaldırmış ve onun ışıltılı gözlerine bakmışım.
Mavi gözlerini gülümseyerek bana dikmişti.

"Efendim?"

"Diyorum ki; davet için alışveriş yapacaksınız, bir-
likte gidelim mi?"

Ve işte şimdi o mağazadan bu mağazaya koşuştur-
maya devam ediyoruz. Cemre'nin yakasına o kadar çok

yapıştım ki benimle gelmesi için; ama o ısrarla Oğuz'un ilgi alanına girmek için onu takip edeceğini söyledi. Oğuz'un bir sevgilisi olduğunu tüm çıplaklığıyla onun yüzüne vurunca benimle inatlaşıp, adamı ondan ayırmak için planlarını sıralamaya başladı. En sonunda onu dinlemek istemediğimi söyleyip evden kendimi atıp Ceren'le buluşmaya geldim.

İtiraf ediyorum; Ceren çok iyi kalpli bir kız. Böyle ışıltılı... Nasıl derler? Kaya bu kızı hiç hak etmiyor!

Hatta ben bunu bizzat Kaya'nın yüzüne vurdum; ama tabii, o bundan hiç de nasibini almadı. Bir toplantı sonrasında karşı karşıya kaldık onunla... Herkes odayı terk etmiş ve beceriksiz gibi bir ben kalmıştım ve eşyalarımı toparlıyordum. Kaya ise; hiç istifini bozmadan kahvesini yudumluyordu. Eşyalarımı toplamış odadan çıkmak için hareketlenirken, Kaya'nın sesiyle ona dönmek zorunda kaldım.

"Davet için alışveriş işine giriştin mi?"

"Ceren ile alışverişe gideceğim ya?"

"Ciddi misin? Oysaki ben onu başından savmak için bunu dediğini düşünmüştüm."

"Neden böyle bir şey düşündün bilmiyorum; ama Ceren çok tatlı bir kız. Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Kaya yavaş hareketlerle ayağa kalkmış yanıma doğru yürümeye başlamıştı. Ben de elimdekilerle birlikte kapıya doğru yeniden ilerlemeye başlamıştım. Tam çıkacakken yine Kaya'nın sesiyle yerimde kalıp ona dönmüştüm. "Öyledir Ceren, çok iyi niyetlidir." Sesindeki imayı anlamış hafifçe gülmüştüm. Beni yine şu onu rezil ettiğim olay için ezmeye başlayacaktı.

"Bence de öyle... Çok seviyorsun onu demek ki?" derken golümü atmak için topu bir başkasına atmıştım. Çünkü biliyordum ki top bana geri gelecekti ve ben topu doksandan kaleye yollayacaktım.

"Kimseyi sevmediğim kadar hem de..." Kaya'nın

bunu demesiyle beklediğim pozisyonumu almıştım ve hafifçe gülerek, onu kınayan gözlerimi dikmişim. "Peki öyleyse onu neden aldatıyorsun? Hastanedeki kız, şirkette kızlar, sevgi anlayışın biraz değişik bence..." deyip tek kaşımı kaldırmıştım. Verecek cevabını merakla beklemiştim, ne var ki verememiş olmasına kesinlikle üzülmemiştim.

"Ve bu seni neden ilgileniyor? Yoksa yine kızları koruma amaçlı benimle çıkacak ve ortada mı bırakacak-sın?"

"Senden nefret ediyorum!"

"Teşekkür ederim tatlım, ben de sana aynı duyguları besliyorum." Ondan nefret ediyordum. Kızları oyuncak-ğı yaptığı için onu öldürmek istiyordum. Fakat hiçbirini yapacak gücü kendimde bulamıyordum. Kızlar onun hayranıydı, benim gibi ondan nefret etmiyorlar ki? Kaldı ki bırakılan kızların bile ondan hâlâ hoşlandığının yeminini edebilir, bu konuda tez bile yazabilirdim.

Ceren'in beni dürtmesiyle titreşim moduma geçip sonra da ona dönüyorum. Israrla beni başka bir mağazaya sokmaya çalışıyor. Bir gece için neden beş farklı kıyafet aldı ki bu kız? Ben hâlâ ne alacağımı bilmiyorum mesela... Hani ben onu sürüklemiş olsam neyse de... Ama bu kız aldığı kıyafetlere karşı hâlâ utanmadan, elbise almaya ve benim asabımı bozmaya devam ediyor. Girdiğimiz mağazada yine muazzam bir şekilde karşılanıyoruz. Ceren buraların tozunu arttırmış tabii... Herkes onu tanıyor ve önemlisi herkes Ceren'in ne seveceğinden bedenine kadar tüm bilgilerine sahipler. Sosyetik olmanın bu demek olduğunu anlıyorum o zaman. Kendimi onun yanında asistan kızlar gibi hissediyorum. Çünkü o daldan dala atlar gibi elbiselere bakıyor ve ben bir köşede oturup onun giydiği elbiseleri onaylıyorum. Hoş onaylasam da onaylamasam da Ceren için fark etmiyor. Eğer tenine, saçına uygunsa o elbiseyi kesinlik-

le alıyor. Bundan birkaç mağaza öncesinde sırf kulağındaki küpeyle uyum sağladığı için sarı renkte bir elbise aldı. Sonrasında yüzüğüne ve çok sonrasında da rujuna uyduğu için. Benim bildiğim bir elbise alınır ve elbiseye göre uyum sağlanırdı takılar, rujlar; fakat Ceren için bu tam tersi demek, net bir şekilde anlamış bulunuyorum.

Ben bir mağazayı daha bitirmiş olmanın verdiği hazla gülümseyerek asansöre doğru yürüyorum. Ceren ısrarla bana bir şey almamız gerektiğini söylüyor; ama benim mecalim kalmadığı için fazla önemli olmadığını ve zaten evdeki elbiselerimden birini giyeceğimi söylüyorum. Ceren bana ısrar ediyor, ben ona gereksiz olduğunu söylüyorum ve en sonunda ben galip geliyorum. Asansöre binip AVM'den kurtulmak için hızlıca zemin katın düğmesine basıyorum. Ceren aldığı elbiselerle nasıl bir kombin yapacağını bana anlatıyor ve ben de başımın ağrısına yenik düşerken, başımı arabada bulunan süs köpeği gibi sallıyorum.

Asansörün kapısı açılırken Ceren elindeki bir yığın poşetle ve giyindiği yaklaşık yirmi santim uzunluğundaki topuklularıyla asansörden çıkıyor ve ben de onun arkasından adımımı atmamla Ceren'in bir anda yere düştüğüne şahitlik ediyorum. Tabii ki de düşmesi normal! O sıksa bacaklarıyla o topukluları taşıyamayacağını biliyordum. Gerçi benim bilmem hiçbir anlam ifade etmiyor. Ceren'in bilmesi çok daha önemli.

Ceren'in yanına gidip durumunu soruyorum; ama o ağlamaklı sesiyle canının çok fena yandığını söylüyor. Ben ambulansı ararken, Ceren resmen AVM'yi başıma yıkmaya ve canının çok yandığını eksik zılgıtıyla söylemeye devam ediyor. Sakin olması gerektiğini ona hatırlatma çabalarım bile aldanmıyor, hatta ben ona sakin olması gerektiğini söyledikçe, o daha çok mızızlanıyor ve çocuklar gibi ağlamaya devam ediyor.

Aradan geçen dakikalar sonunda ambulansa bini-

yoruz. Ceren elimi tutup son nefesini veren kişiymiş gibi ağlamasına devam ediyor ve daha bu genç yaşında başına bunların gelmesine isyan ediyor. Sanki onu bu duruma ben sokmuşum gibi, bunları bana söylemesine bozluyorum; ama aksi bir şey dememek için de kendimi zor tutuyorum. Kaya'yı arayıp durumu anlatıyorum. Zaten benim konuşmamın arka fonunda Ceren'in acı dolu sesini duyunca derin bir soluk alıp hemen hastaneye olacağı yanıtını veriyor. Hastaneye erkenden gitmek için dakikaları saymaya ve Allah Kaya'nın yardımcı olsun diye de içimden söylenmeye başlıyorum. Ceren'i gerçekten de çok seviyor olmalı ki, onun bu çocuksu mızımız hallerine katlanıyor. Bir saniye, zaten Kaya da mızımız ve çocuksu tavırlarına sahip değil mi?

8. Bölüm

Kulağıma dolan *Ankara'nın Bağları* şarkısıyla olduğum yerde kalakalıyorum. Ekibimdeki herkes bana tuhaf tuhaf bakmaya başlıyor. Bu ses benden mi geliyor? Ama nasıl? Ben bu şarkıyı bırakalı çok olmuştu? Gözlerimi kaçırarak utançla elimi cebime atıyorum. Ceke-timin cebinden çıkarttığım telefonuma bakarken orada yazılan isimden çok telefonum neden bu havayla çalış-dığını anlamaya çalışıyorum. Bana bunu kim yapmış olabilir ki? Şarkı çalmaya devam ediyor ve şarkıdan çıkan sesle ekibimdekiler de gülmeye başlıyor. Proje ile ilgili son detayları konuşmak için yanlarına gelip ciddi bir ortam sağlamam düşünüldüğünde, şu an düştüğüm durum içler acısı. Acı demişken, beni arayan münase-betsiz Umut'tan başkası değil! Ne güzel beni aramaya son vermişti. Karşıma çıkmıyordu. Hayatımdan defolup gitmişti. Hangi yüzle arayabiliyor ki hâlâ? Daha söyle-necek ne kaldı ki? Her şey bitmemiş miydi? O beni al-datmış ve bu ilişki o aldattığı yerde son bulmuştu.

Hızlı adımlarla ekibimin yanından uzaklaşıp korido-ra çıkıyorum. Sinirle telefonu açıp onun konuşmasına fırsat vermeden ağzıma gelen tüm küfürleri saymak istiyorum. İtibarımı düşünmeyecek kadar gözüm dönüyor. Hatta başlarım itibarına, burada benim iç yangınım daha önemli diye de şirkettekilere haykırabilirim. O zaman da Derin'e koz vermiş olurum.

Özge telefonu aç be güzel kızım. Yoksa şirketteki herkes göbek atmaya başlayacak.

"Efendim?" diyorum normal bir sesle. Onun num-

rasını silmiş ve hiçbir zaman da ezberlememişim gibi yapıyorum.

“Özge merhaba...” Bir de utanmadan üzgün numarası yapıyor hıyar! Ben de senin sesine aldanacağım ve hemen yumuşayacağım tabii değil mi?

“Tanıyamadım sizi?” Evet, bu kesinlikle doğru bir cümle! Benimle konuşan bu Umut’u tanımıyorum. Ben eskiden romantiklikten ölecek adamı tanıyorum. Ve o kişi de benim için bir anda kayboldu ve hayal âlemine karıştı.

“Özge yapma böyle lütfen... Bak bir araya gelelim ve konuşalım. Çok özledim seni Özge... Anlatmama izin ver, her şeyi sana açıklayayım.”

“Bak şimdi...” derken derin bir nefes alıyorum ve üzgün bir sesle “Üzüldüm haline... O zaman ben sevgilime haber vereyim öyle gelelim yanına. Ne derler bilirsin: *Bir elin nesi var iki elin sesi var,*” diyorum.

Ama tabii Umut bunu yemediği gibi üzerine bana saygısızca cümleler söylemeye başlıyor. Neymiş efendim ben ondan başka kimseyi sevemezmişim. Biz bir bütünmüşüz ve kesinlikle ayrılamazmışız. Ben bunlara alaycı bir gülüşle karşılık verirken, Umut iyice deliriyor ve telefonun diğer ucundan bana bağırmaya, tehditler savurmaya başlıyor. Onunla illa görüşmem gerektiğini ve bundan kaçamayacağımı, gerekirse beni omzuna atıp zorla götüreceğini falan söylemeye başlıyor. Ben de onun bu ucuz tehditlerini hiç inandırıcı bulmadığımı ve bu oyunculukla sınıfta kaldığını söylüyorum. Sonra işler kızışmaya başlıyor ve beni neden aldattığını dile getirmesiyle benim gururumu kırmaya başlıyor. Telefonu yüzüne kapatmamak için kendimi zor tutuyorum ve onun o iğrenç cümlesini duyuyorum:

“Seni aldatmamın en büyük sebebi sensin! Bu ilişkinin bu hale gelmesinin de en büyük sebebi sensin.”

Beynimde tüm bunlar birkaç defa yankılanırken, ba-

şıma şiddetli bir ağrı saplanıyor. Telefonu kulağımdan çekip kolumu aşağıya doğru salarken, 'Bunları diyen adamla nasıl olur da bir sene birlikte olabilirim?' diye kendime kızmaya başlıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken, artık hiçbir şeye inancımın kalmadığını ve gitmek istediğimin bilincine varıyorum. Tüm bunların benim başıma gelmesinden yorulduğumu biliyorum. Ama ısrarla üzerime çektiğim bu dandik heriflere neden bu kadar bağlandığımı da anlamıyorum.

Başımın dönmesiyle birden dengemi kaybediyorum; ama kendimi bırakmıyorum. Kulağıma gelen seslere al-dırış edemiyorken, bedenime giren, engel olamadığım bir uyuşmuşlukla tekrardan bir denge kaybı yaşıyorum. Bu sefer etraf kararmaya ve ben aydınlığa çıkmak için ısrarla direnmeye başlıyorum. Ne var ki ayaklarım buna engel oluyor ve ben yumuşak bir şeylerin üzerine düşüyorum...

Gözlerimi açmadan önce burnuma dolan ilaç kokusuyla hastanede olduğumu anlıyorum. Yavaşça gözlerimi aralayıp etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum. Kolumdaki seruma bakarken gerçekten bu seruma ihtiyacım olup olmadığını sorguluyorum. Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum. Yaşadığın son bir ayı hayatımdan silmek ve öyle yaşamıma devam etmek istiyorum. İstek listemin çoğaldığını düşünüp yine kendime içten içe gülüyorum. Olmayacak bir duaya âmin demekten sıkıldım artık. En çok da canımı bu acıtıyor. Ben hep yanlış dua kurbanı mı oldum?

Odanın kapısının açılmasıyla içeriye annem giriyor. Ve asıl ihtiyacım olan şeyin annem olduğunu düşünüyorum. Annem telaşla bana doğru gelip sıkıca sarılıyor bana. Onu üzdüğüm için kendime kıızıyorum. Bu ka-

dına yapılacak iş mi bu? "Canım kızım, çok korktum," deyip öpüyor beni yanaklarımdan. Evet evet, benim kesinlikle anneme ihtiyacım var. Nasıl da içimi huzurla kapladı iki saniyede.

"İyiyim ben, sadece küçük bir bayılma..." diye açıklama yapıyorum. Kendimi işlere verdiğim göz önünde tutulmazsa ve tabii son birkaç gündür sabah akşam öğününden kendimi mahrum bırakmam sayılmazsa kesinlikle küçük sıradan bir bayılma bu.

"Ne sabah kahvaltı yapıyorsun, ne de akşam yemek yiyorsun. Kesin öğlenleri de yemiyorsundur bir şeyler..." İhtiyaç molası bitmiştir diyeceğim şimdi. Annemle ihtiyacımı anca bu kadar giderebiliyorum. Uzatmadan az önceki gibi bana şefkat gösterse ne olur sanki? Bırak bir akışına... Olmuş bitmiş işte... İlle uzatacak, illa içindekileri yüzüme vuracak. Anneme narkoz verselerdi keşke... Şöyle birkaç saat uyuyup kalsaydı. Belki o zaman kendimi daha da iyi hissetmeye başlardım.

Kapının tekrar açılmasıyla içeriye bu sefer doktor ve Kaya giriyor. Gözlerim Kaya'ya takılmış ve büyümüşken, onun burada ne işinin olduğunu anlamaya çalışıyorum. Ama ben anlamlar düşünmeye çalışırken doktor araya girip bana kibar bir dille kızmaya başlıyor. Vücudumu fazla yorduğumu ve stresten bayıldığımı söylüyor. Doktorun bana dedikleriyle annem başını sallayıp bana kendince kızıyor ve Kaya da endişeyle bana bakıyor. Doktor birkaç gün dinlenmem gerektiğini söyleyince buna en çok annem seviyor. Bana çok iyi bakacağını sözünü veriyor doktora. Doktor da gülümseyip serum bittikten sonra hastaneden çıkabileceğimi söylüyor. Doktor ile birlikte Kaya da işlemleri halledeceğini söyleyip odadan çıkıyor. İkidir hastane işlemlerini başka birine yaptırtıyorum. Gerçi ben yapın demiyorum; ama bu iş gittikçe büyümeye başlıyor gibi geliyor.

Onlar odadan çıkınca annem meraklı gözlerle bana

bakıyor ve Kaya'nın kim olduğunu, kimlerden olduğunu, nerede, nasıl tanıştığımızı sormaya başlıyor. Ben de patronum olduğunu ve hiç de meraklanacak bir detay olmadığını söylüyorum. Ama annem merakla yeşil gözlerini kısıp beni daha çok sıkıştırmaya başlıyor. Kaya'nın ona liseden arkadaş olduğumuzu söylediğini söylüyor. Kaya'nın gelmişine geçmişine selam söylerken, mecburi bir biçimde doğruluyorum. Ve annem en son bombasını patlatıp Kaya'nın günlüğümde yazan Kaya ile alakasını soruyor. Büyük bir sinirle günlüğümü okuduğu için an-nemi suçlamaya başlıyorum. O da benim ergenken neden mutsuz olduğumu anlamak için okuduğunu söyleyip kendince haklı sebepler sunmaya başlıyor. Ama ben asıl son bombamı atıp şu anda aramızda hiçbir şeyin olmadığını, ki zaten olamayacağını; çünkü Kaya'nın nişanlı olduğunu ona söylüyorum. Tabii annem bu, affeder mi hiç? Asla! Benim ne kadar da kadersiz olduğumu hiç çekinmeden yüzüme vurup iyice kendini üzme ye devam ediyor.

Konu değişsin diye Cemre'nin nerede olduğunu soruyorum. Annem de Cemre'nin Oğuz'a olan ilgisini anladığını söyleyip, Cemre'nin onun peşinden gittiğini söylüyor. Hatta bir ara Oğuz'un benle ilgilendiğini dile getiriyor ve ben de o anda Oğuz'a gittiği günü hatırlatıyorum. Oğuz'un bana yetiştirdiğini söyleyip somurtmaya başlıyor. Ha, bu arada gündem değişmiyor ve ben yine kadersiz, evde kalmış kız olarak annemin ağzına dolanmaya başlıyorum.

Serum bittikten sonra hastaneden çıkıyoruz. Bu sefer hastaneden tekerlekli sandalyeyle çıkmak zorunda kalıyorum. Annemin ve Kaya'nın kesin talimatı üzerine... Kaya'nın atik bir şekilde bizi arabasına yönlendirmesiyle onun arabasına binmek durumunda kalıyoruz. Annemle arka tarafa oturunca Kaya da şoför koltuğuna geçiyor ve bizi eve bırak üzere sürüyor. Arada bir dikiz

aynasından bakışlarımız birbirini bulunca onun endişeli gözlerini görüyorum. Benim için gerçekten de korktu mu? Yoksa benim yine saçmaladığının resmi mi biliyorum; ama gördüklerim nedense yüzde doksan dokuz etkisi yaratıyor. Annem Kaya ile konuşmaya başlarken, bu konuşmaya dâhil olmamak için gözlerimi kapatıp bana yaşattıkları için Umut'a sövmeye başlıyorum.

Kaya'nın arabası apartmanın önünde durunca gözlerimi yavaşça açıyorum. Tam ona teşekkür edeceksen annem araya girip Kaya'yı yukarıya davet ediyor. Kaya annemi kırmak istemiyor, bunu bakışlarından anlayabiliyorum; ama nedense çekingenlikle bana bakıyor. Ben de ayıp olmasın diye ve teşekkür etmek amaçlı ısrar ediyorum gelmesi için. Gülümseyerek kabul ediyor. Arabayı park edip motoru durduruyor. Hep birlikte arabadan inip apartmana doğru yürüyoruz. Annem önden neşeli neşeli ilerlerken onun arkasından gülmek için kendimi zor tutuyorum.

Kısa bir baş dönmesiyle dengemi kaybediyorum ve sıcak yumuşak ellerle yere düşmekten kurtuluyorum. "İyi misin?" diyor endişeli sesiyle Kaya. Ona bakıp neden bu kadar tatlı olduğunu düşünüyorum kısa bir an için. Keşke zamanında daldan dala atlamasıydı ve ben de kızların gazına gelip ona oyun oynamasaydım. Şu anda dillerden dillere uzanan bir aşk hikâyemiz olabilirdi.

Ani bir şok geçirdiğim için bunları söylüyorum ben-
ce...

"İyiyim tamam, bir anlık başım döndü."

"Yaslan bana..." deyip beni kendine çekiyor ve dengede durmam için sarılıyor. Parfümünü koklamak her genç kıza nasip olmaz da bu adamın! İçime çekerek mayhoş bir şekilde "Yok yok yürürüm ben," diyorum; ama beni dinlemiyor. İnatlaşmamam gerektiğini söyleyip, zıttına gidersem beni kucaklayacağını ekliyor. Tabii

ben de o anda susup küçük boyumla onun beline sarılıyorum. Cidden vücudunun maşallahı varmış. Ceren ne şanslı kız ama... Evlenmeden sözleşmesine asla boşanmama maddesini koysun bence...

Birlikte apartmana doğru yürümeye başlıyoruz. Başım dönmesin diye Kaya'nın göğsüne yaslanmış yürüyorum. O da beni apartmana doğru yürütüyor zaten. Parfümünden başım her an dönebilir; ama bayılmayacağımın da bilincindeyim. Annemin aralık bıraktığı apartman kapısından içeriye giriyoruz. Asansöre yürüyoruz. Yanına gelince Kaya düğmeye basıyor ve aşağıya inmesini bekliyoruz. Bizim asansör şirketteki gibi gaddar olmadığından hemen geliyor. Asansöre binince kollarımı onun belinden çekip geriye doğru kaçıyorum. O da bir an ellerini nereye koyacağını bilemediğinden yanlarına salıyor. O an gözüme Kaya'nın sağ yüzük parmağı, aklıma da neden nişan yüzüğünün olmadığı düşüncesi takılıyor. Kaç haftadır yan yanayız ve ben bir kere olsun parmağında yüzük görmedim. Ceren kocaman tek taşını insanın gözüne gözüne sokmaya niyetliyken, Kaya neden takmıyordu ki?

Asansör durunca bana yol veriyor. Birlikte daireme doğru yürümeye başlıyoruz. Zile basınca annem kapıyı açıyor ve büyük bir mutlulukla karşılıyor. Tabii beni karşılamıyor, lütfen yanlış anlaşılmasın, kesinlikle Kaya'yı karşılama nidaları çıkartıyor.

Annem... Benim gül kokulu annem, sultan annem... Neden, neden yapıyorsun bunu bana? Ne için böyle şeyler yapıyorsun? Neden sürekli bu masum, bu gencecik kızını rezil etmek için uğraşıyorsun? Senin geninden bu özelliği aldığım için ben de insanlara bu şekilde yaklaşıyorum. Vallahi Kaya'nın kıcını bir sen kaldırmamıştın, sen de yaptın, alkışlar sana gelsin! Hatta Ankara'nın Bağları da sana gelsin! Bu olayı da araştırmam lazım!

Cemre'nin işi olduğunu düşünüyorum. Telefonumdaki Ankara'nın Bağları'nın hesabını verecek!

Ben içeriye girip ayakkabılarımı çıkartırken, annem de arkamda Kaya'ya ayakkabısını çıkartmaması gerektiğini, *aman ne olacak canım* tarzında konuşmasıyla anlatıyor. Kaya ısrarla çıkartacağını söylerken, annem de ona ısrar ediyor. Sonunda galip gelen Kaya oluyor ve ayakkabısını çıkartıyor. Ben köşede durup onların pek samimi hallerini izlerken, Kaya ile göz göze geliyoruz ve bana sade bir gülümseme yolluyor. Bu sade gülümsemesinin arasına annemin portmantodan alıp Kaya'nın ayaklarının önüne bıraktığı, benim mor kokoş terliklerim giriyor. O gülücük kocaman oluyor ve artık sade gülücükten eser kalmıyor.

"Kusurumuza bakma Kaya oğlum, bu evde erkek yaşamadığından, bizim terlikler böyle cicili bicili..." Annemin samimi açıklamasından sonra Kaya bana dönüp tek kaşını kaldırıyor? Ne demek istediğini anlıyorum elbette; ama pek üzerinde durmuyorum! Ne yani? Umut'un bu evde terlikleri olduğunu falan mı düşündü? Yok artık! Umut ile bu evde yaşayacağıma eve köpek alırsam daha iyi be Kayacığım! En azından köpek sahibine her zaman sadık kalıyor.

"Hiç önemli değil Sultan teyzeciğim, terliğe de gerek yok üstelik." Biri oğlum der, biri teyzeciğim der, Fesuphanallah! İyice bu eve gelen misafir sıfatına koydular beni! Hop alo! Hani ben bayıldım falan, hatırlayan var mı?

Salonda benim uzanmam için ne kadar mücadele verilmiş olsa da ret oyumu vermiş ve koltukta oturur pozisyonumdan ödün vermemiştim. Bir anlık dalmamla istemeyen şeyler yapabilirdim! Evet, bundan kimse

kaçamaz, o osuruk gelir, yerini alır, şut ve gol olur. En azından benim için gol olur; çünkü o sırada ben mutlulukla yerimde daha da gerinmeye başlarken, salonda oturan annem ve Kaya'nın pek mutlu olabileceğini sanmıyorum. Üstelik Kaya'nın yanında gazlar içerisinde boğulmak falan da istemiyorum. Düşüncesi bile tüylerimi havaya kaldırıyor. Bir süre nefes almak isteyeceğimi sanmıyorum hatta...

Kaya tekli koltukta, annem ve ben üçlü koltukta oturuyoruz. Annemle ana—oğul gibi sohbet etmeye başlıyor. Annem uzun zamandır İstanbul'a adım atmadığı için ne kadar değiştiğinden, 'Ah, neredesin o canım İstanbul?' sözleriyle Kaya'ya dert yapıyor. Zavallı Kaya da ayıp olmasın diye ona hak veriyor ve eski İstanbul'u özlediğinden bahsediyor. Annemin eski İstanbul anlayışıyla, Kaya'nın eski İstanbul anlayışı pek uymuyor; ne var ki buna ikisi de pek aldırmaz etmiyor. Kaya özlediği İstanbul'u arada bir bana bakarak anlatırken, annem hemen lafa giriş yapıyor. Şimşek hızıyla bakışlarını benden çekiyor Kaya.

Nedense bir ara annemin günlük olayını ağzından kaçıracağını düşünüp yerimde üç buçuk atmaya başlıyorum. Çünkü annem konuyu İstanbul macerasından benim çocukluk yıllarıma getirip biraz dert yanmaya başlamıştı. Sanki Kaya onun için bir Aysel teyzeydi ve tek dert ortağıydı. Yıllardır kaybettiği oğlunu bulmuş gibiydi. O kadar neşeli neşeli konuşup oğlum kelimesini o kadar tatlı dilli, güller yüzlü bir şekilde söylüyor ki... Ben bile bir ara üvey evlat olduğumu düşünüp, Kaya'nın annemin gerçek oğlu olduğunun hayaline inanmış ve açıkçası gitmem gerektiği falan düşünmeye başlamıştım. Allah'tan Kaya o anlarda konuyu annemin gezilecek görülecek yerlerine getirip ona bir teklif sunmuştu.

"O zaman sizi en kısa sürede annemle tanıştırmalıyım, bol bol gezip sohbet edersiniz."

"Çok memnun olurum Kaya oğlum."

Ben de çok memnun olurum vallahi Kayacığım... Ah, pardon bana soran kimse yoktu değil mi? Ben hiçim, kapının mandalı hatta merceğiym! Neden sorulsun ki bu hasta kıza? Onun yapması gereken tek şey; uyumak! Ama bu kız o kadar inatçı ki kimsenin lafını dinlemiyor, üzerine oturmuş burada dedikodu malzemesi çıkacak diye laf dinliyorum.

Çayların sayısı arttıkça annemin börekleri, kekleri falan da artmaya başlıyor. Bana verdikleri ilaçtan kaynaklanıyor sanırım inanılmaz bir uyku bastırıyor bedenime. Gözlerim kapamaya ant içmiş gibi inatla diretirken, konuşmaları kaçırmamak için ben de uykuya direnmeye başlıyorum. Diren Özge!

Aradan yine geçen zamanla annem sohbetinde hiç taviz vermeden devam ediyor. Ve o anda bir telefon sesi duyuluyor. Benim telefonumun nasıl çaldığını bildiğim için hiçbir tepki vermiyorum. Benim vermemiş olduğum tepkiye karşılık Kaya cebinden telefonunu çıkartıyor, arayanın Ceren olduğunu söylüyor ve izin isteyerek yanımdan ayrılıyor. "Gerçekten de nişanlı varmış çocuğun..." diyor anneme üzgün sesiyle. Bense; annemin ne demeye çalıştığını anlayıp iyice delirmeye başlıyorum. Gerçekten de onu kandırdığımı düşünmesine inanmıyorum. Gerçi Kaya yüzük takmadıkça annelerin ilgi odağı olmaya devam ediyor ama... Hem kaldı ki Kaya nişanlı değil, ne yapacaktı ki? Eline çikolata çiçek alıp Kaya'yı bana istemeye mi gidecekti?

"Anne farkındaysan ben hastaneden çıktım? Sürekli içeriden bir şeyler getirip durma. Yatacağım ben!"

"Gittikçe babaannene benzemeye başladın Özge! Sürekli şikâyet, hep nemrutluk! Ayıp be çocuğum, bak çocuk hastanelerde bizi tek bırakmadı."

Babaannemi en son on dört yaşındayken görmüştüm. Gözleri benimkiler gibi çekik ve teni beyaz bir kadındı. Pamuk gibi elleri vardı. Beni her gördüğünde ağlayıp sarılırdı. Babamın beni çok sevdiğini ve kendisine sorduğunu söylerdi. Ne var ki o zamanlar bunların hepsini büyülenmiş bir şekilde dilerdim. Babamın beni sevdiğini düşünmek ve merak edip babaanneme sorması çok hoşuma giderdi. Unutulmadığımı hissederdim. Babaannem gözleri kapatıp yaşamı sonlandıktan sonra babamla ilgili güzel sözler almamaya başlamıştım. Sadece mektupları kalmıştı bana... Ayda yılda gelen tek tük mektuplar... Geçen zamanla onlar da gelmemeye başlamıştı zaten, en sonunda annem gerçekleri söylemişti ve ben acının ne demek olduğunu ilk kez o zaman anlamıştım. Ve babaannemin neden sürekli ağladığını...

Anneme hiçbir şey demeden başımı çeviriyorum. Birkaç metre ilerimizdeki Kaya'ya dikiyorum gözlerimi. O beni fark etmiyor belki; ama ben onun yüz ifadesinin cama yansıyan suretini görebiliyorum. Akşamüzeri güneş evine kaçarken, yansımalar daha da netleşmiş oluyor. İfadesi; sıkıcı bir durum varmış da bundan kurtulmak için sürekli başını sallayan kişiler gibi... Karşındakini uzun dinliyor fakat verdiği cevaplar kısa ve net. Konuşmasını çok net duyamıyorum, hafif kısık tonda konuşuyor çünkü. Bir elini saçların arasından geçirip sıkıntıyla kaşıyor, sonra başını sallıyor ve tekrardan kısık tonda bir şeyler söylüyor. Hafif uzamış sakallarını sıvazlıyor, gözlerini yumuyor, uzunca bir süre cevap vermiyor. Yeniden kısık bir şeyler söylüyor. Elinin birini cebine atıp başını hafifçe kaldırıp sallıyor. Gözlerimi çekeceğim anda birden Kaya dönüyor ve bakışlarımız kesişiyor. Yanıma doğru gelip telefonu bana uzatıyor ve Ceren'in benle konuşmak istediğini söylüyor. En son birkaç gün önce konuşmuştuk onla. Ben merak edip aramıştım küçük hanımefendiyi... İçimi ısıtan cevaplar ver-

mediği için çok memnun olmuştum açıkçası. Kaya'nın ona yanlış bir şeyler telaffuz etmesinden korkuyordum çünkü. Kız benim hakkımda saçma sapan konuşmalara maruz kalabilirdi.

Telefonu elinden alıp 'Ceren'le bir telefon sohbetine hoş geldiniz' yarışmasına giriş yapıyorum. Çünkü Ceren'in en kötü yanı anlatacak çok fazla şeyi olması... Misal geçen gün onun nasıl düştüğü anı canlı görmüşken bir de kamera arkasından olaya şahitlik etmek zorunda kalmıştım. Asansörden çıkma anı, birden poşetlerin ağırlığı ve tabii yorulan çita bacaklarının bedenini taşıyamaması... Hepsini uzunca bir süre anlatmış ve beni hayattan soğutmaya başlamıştı. Fakat ayak mevzusu bitince güzel bir sohbe'e giriş yapmıştık. Bana Kaya ile nasıl tanıştığını anlatıp, ona nasıl âşık olduğundan bahsetmişti. Hatta bu kızı yeniden tanıdım mantığını unutup onunla yaşadığı birçok detaylı bilgileri de benimle paylaşmıştı. Ceren'in ona neden âşık olduğunu anlamıştım, ne var ki o an onları söylemeyecek kadar edepli bir kızdım.

Şimdi de benim neden bayıldığım hakkında beni bilgilendiriyor bir doktor gibi... Kendi hayatından kesitler veriyor, örneklemeler yapıyor. Zaten bir yerden sonra olay benim bayılmamdan çıkıyor ve zamanında onun da bayılmışlıklarına geçiyor. O kadar çok fazla bilgi veriyor ki, hani bir ara gerçekten de onun doktor olduğuna inanacaktım. Tıp okusaydı kesinlikle o adını hiçbir yerde duymadığım otu kullanır, bana mucizeler yaratması na izin verirdim. Ne var ki Ceren bir moda tasarımcısı, doktorluktan anladığı tek şey; Doktorlar dizinden duyduğu terimler.

Konuşmamız sonlandıktan sonra nefes alabildiğime şükrediyorum. Yaşamak hakkında birkaç diyeceğim olduğunu hissediyorum; ama taze bir Cerenzede olarak o hissime dile getiremiyorum. Acaba Kaya Ceren'de ne

buldu? Çok konuşan kadın sevilmez diye bilirim; ama Kaya tam tersi mi? Belki de adamın en sevdiği şey; Ceren'in konuşması? Ah, hayır katlanılabılır değil! Ceren'in ağzında hep bir bant olmalı! Ve konuşursa tehlike arz eder yazısı yazılmalı.

Telefonunu Kaya'ya uzattıktan sonra, bizi daha fazla rahatsız etmeme gerekçesini gösterip ayaklanıyor. Annem bu gerekçeyi onaylamayıp, şimdilik onun kararına saygı gösteriyor. Aralarındaki bu birdenbire ortaya çıkan bağ, beni her ne kadar deli etse de susup Kaya'yı yolculamaya bakıyorum.

Hep birlikte kapının oraya geliyoruz. Annem uzun uzun Kayacığı ile vedalaşıyor. En son ben de vedalaşıp gün için ona teşekkür ediyorum. O da kibar bir beyefendi gibi rica ediyor. Daha sonra işe gelmemem için beni uyarıp üzerine davete bile katılmamam gerektiğini söylüyor. Tabii ben buna karşı çıkıp o davete katılacağımı tatlı bir dilde anlatıyorum. Kaya da pek üstelemeden konuyu uzatmıyor ve daireden çıkıp asansöre doğru yürüyor. Asansöre bindikten sonra kapıyı kapatıp an-neme odama gideceğimi söylüyorum. Odama gelip üzerimdekilerden kurtulup üzerinde şirinlerin bulunduğu pijamalarımı giyinip kendimi yatağa atıyorum. Bir günü daha mutsuzlukla bitiriyorum.

9. Bölüm

Kaya'nın arabasında davete giderken kendimi yine bir yanım eksik hissediyorum. Mutlu olmam gerekir, yaşadığım en son sendromdan sonra bir türlü toparlanamıyorum. Kendimi sorguluyorum, acaba ben de mi sorun var diye... Bu kadar mutsuzlukla ödüllendirilmez ki bir insan? Her defasında sevgiye daha çok yaklaştığımı hissediyorum; ama yine sevgisizlikle baş başa kalıyorum. Küçükken öğretmenimiz "En büyük hayaliniz nedir?" diye sorardı. Hep mutlu olmak istediğimi söyledim. Mutlu olmak bu kadar zor mu, ben neden başaramıyorum? Önümdeki yol daha ne kadar çıkmaz sokaklara girecek? Artık hayatımın rayına girmesini ve hayalimdeki mutluluğu yaşamak istiyorum. Sorunsuz ve aşktan uzak...

Araba durduğu zaman düşüncelerime son verip, bu ana odaklanmaya çalışıyorum. Hayalimdeki davetteyim, her ne kadar hayalimdeki adamla olmasam da... Merakla etrafıma bakmaya başlıyorum. Ortaköy'deki davetlerin sıkça yapıldığı bir mekânın önünde duruyoruz. Dışarıdan içerisinin şık dizayn edildiği anlaşılıyor aslında, hatta insanların şıklık yarışını bile kesinlikle gölgede bırakmış diyebilirim. Kapımın açılmasıyla aşağıya iniyorum. Vestiyer görevlisi çocuk bana sıcak bir gülümsemeyle selam veriyor ve bu gecenin güzel olacağını işaret ediyor sanki. Adımlarımı Kaya'ya yöneltiliyorum. Siyah takımının içerisinde inanılmaz çekici duruyor. Sürekli gülümsemesi insanda yanağındaki

gamzelerine dokunma hissi uyandırıyor ve bu geceye onunla kol kola adım atmak beni nedense hafiften heyecanlandırıyor.

Ceren'in ayağı on beş gün alçıda kalacağı için bu geceye katılamadı. Ve tabii ben onu kırk beş dakika boyunca telefonun diğer ucundan sakinleştirmekle yükümlüydüm. Hatta o esnada Kaya'nın da yanında olduğunu söyleyip, kendisini sakinleştirdiğini ve üzülmemesi için elinden geleni yaptığını söylemişti. O an; içimdeki merakın beni sarmaladığını, acaba hangi şartlar altında onun mutlu olması için uğraştığını düşünüp durmuştum; fakat bir türlü adam akıllı bir sonuca varamamıştım. Aklımdaki tilki fikirlerle boğuşmak çok zor olmuştu çünkü.

Kaya'nın bana doğru uzattığı koluna girip yavaş adımlarla yürüyoruz. Kapıdaki karşılama komitesi bizi karşılayıp adımızı listeden aratmak için adlarımızı soruyor. Kaya adını söyleyip hafifçe onlara gülümsüyor ve o anda liste unutuluyor, biz direkt içeriye giriyoruz. Nedense kendimi tuhaf hissetmeye başlıyorum o an. Sonuçta Kaya'nın mimarlıkla alakası yokken, sırf adı ve soyadı uğruna içeriye kolaylıkla girebiliyorken, ben bu işi yalayıp yuttuğum halde o listede adım yoksa giremezdim.

İçeriye girdikten sonra üzerimdekini görevliye uzatıyorum. Onun verdiği numarayı çantama koyup Kaya'ya tekrardan dönüyorum. Değişik bir ifadeyle bakıyor bana. Çözemediğim, çözmeye korktuğum bir ifadeyle... Onun arkasındaki aynadan yansımama bakıyorum. Siyah uzun bir elbise giyindim. Kolları kalın askılı olup, göğüs ve sırt dekoltesi olan, sade fakat kesinlikle şıklıkta yarışacak bir elbiseydi. Cemre'nin koleksiyonundan aşırıdığım ve Allah'a şükrettiğim nadir anlardan biriydi; onun moda tasarımcı olduğu, kendine böyle sevaplar işlediği ve tabii bu sevaplara kardeşi olan beni de or-

tak ettiği için. Saçlarımı dağınık topuz yapıp, elbiseyle çift yumurta ikizi yapmıştım. Gözlerime siyah eyerliner, uzun takma kirpikler ve göz kapaklarıma parlak siyah far. Bordo ruj ve kırmızıya yakın tonlarda allık. Ekstra hiçbir şey yok ki yüzümde... Acaba gümüş takı setimi mi sevmişti? Bana bu kadar derin bakmasına anlam vermediğim için, ben de ona sadece gülümsedim.

“Çok güzel olmuşsun Japon güzeli...” Sonunda bakmasının anlamını sözcüklerle vurguluyor; çünkü gerçekten de güzel olmuştum. Eyerliner çekik gözlerimi daha da samimi yapmıştı. Ve rujumun rengi tenimle özleşip, bana hayat vermişti. Hafifçe gülümseyip “Teşekkür ederim, sen de çok yakışıklı olmuşsun ki ne diyeceğini biliyorum. Bu senin her zamanki hallerinden biri değil mi?” diyorum ortamı neşelendirmek için. Nedeni şu ki, durumuz kesinlikle romantik anları aratmayacak türden olmaya başlıyordu. Birkaç mumumuz eksikti neredeyse... Gamzelerini ortaya ahlaksızca sererken “Ben de teşekkür ederim o zaman. Bu akşam birbirimizi hayranlıkla süzüp duracağız demek ki...” deyip, benim nefessiz kalmamı sağlıyor. Kaya tarafından hayranlıkla süzölmek? Bana o kadar uzak bir ihtimal gibi geliyor ki... Onun neye, kime hayran olduğu çok aşikârdı. O sarışın kadınların ilgi alanına girmeyi daha çok severdi. Ceren’den önce de onu dergilerde boy boy görüyordum ve hep yanında sarışın bir kadın oluyordu. Şimdi de sarışın bir bayanla birlikte ve çok yakında onunla evlenecek.

Hiçbir şey demeden gülüyorum. Gülmekle yetinmeye çalışıyorum. Hayatım, Kaya ile birlikte olsaydım gerçekten de farklı olabilir miydi bilmiyorum; ama artık bunları düşünmek için çok geç. O evleniyordu. Tüm bunları düşünmek bile saçmaydı. Biz sadece arkadaş olarak kalmalıyız. Başka bir yol olmamalı...

Kaya’nın tekrardan uzattığı kola girip içeriye girmek için yürümeye başlarken bir ses duyuyorum. Güzel ne-

şeli bir kadın sesi... Sonra onun ismini işitiyorum, adını anlamaktan yorulduğum gibi duymaktan yorulduğum isim. Kalbim hızlıca çarpmaya başlıyor. Onun sesi kulaklarımdan içeriye giriyor ve canımı acıtıyor. Sesinde ki mutluluk acıların en güzeli oluyor. Daha düne kadar benden özür dileyen, sesinden sadece pişmanlık ve hüznün akan adamın sesi yok olmuş ve yerine mutlu bir ses gelmiş.

Kadın şuh bir kahkaha atıp "Umut, esprilerine bayılıyorum," diyor.

Arkamı dönüp onun gözlerine ateş püskürmek istiyorum bakışlarımla. 'Hani nerede üzgün olan adam?' demek istiyorum. Onun yeniden beni gördüğündeki yıkılışından bu sefer zevk almak istiyorum. Ama hiçbirini yapmıyorum. Kaya'nın "İyi misin?" sorusuna sadece başımı sallayıp iyi olduğumu belli eden bir gülümseme yolluyorum. İyi olacağımı biliyorum. Sadece şu anda biraz depresyon hapi kullanmış gibi hissediyorum kendimi. Yalnızca kaybettiğim ve değer verdiğim fasulyemin birdenbire solduğuna şahitlik ettim.

Gece için siyah—beyaz konsepti seçilmiş. Yuvarlak kokteyl masaları beyaz örtülerle süslenmiş. Yerler siyah parlak döşemelerle farklı bir hava katarken, biraz ilerideki beyaz piyano ortamın düzeyini arttırıyordu. Boydan boya olan camlardan İstanbul Boğaz'ı ışıklarını bu geceye yansıtırken, Boğaz'ın hemen üzerinde parlayan ay da bu gece için ışığını yolluyordu. Karşı taraf bile, ne kadar uzak olursa olsun, bu gece için parlıyor gibiydi. Gözlerim nereye kaysa merakla daha da büyürken kendimi hayal dünyasındaymışım gibi hissediyorum. Yüksek tavandaki uzun avizelerden sarkan ışıklar ve ışıkların etrafını süsleyen aynalar kesinlikle hoş düşünülmüş.

Sağ taraftaki orkestranın arkası siyahla döşenmiş ve müzisyenlerin hepsi bir melek gibi beyaz giyinmiş. Müziklerini icra ederken, nidalar daha da farklı geliyor.

"Hayranlığını bu kadar belli etme, bak alınırim sonra..."

Beni düşler ülkemden çıkartan sese doğru dönüyorum. İfadesine bakıp "Hayranlık uyandıran başka bir şey göremiyorum ama..." diyorum.

Tek kaşını kaldırıp "O zaman etrafına iyi bakmıyorsun Japon güzeli," diyor Kaya.

"Bak bu akşam bu Japon güzelini bir kenara bırakalım olur mu?" diyorum manidar bir sesle. Onun lakapsız olmasına gittikçe üzölmeye başlıyorum. Zamanında neden sivilceli ya da çilli değildi ki bu adam? O devirde ona lakap takmak çok daha kolay olurdu.

Kaya, başını sallayıp onayını veriyor ve gece benim için yeniden başlıyor. Tek tek insanlara bakmaya başlıyorum. Hepsinin öz geçmişlerini sıralayabilir ve tabii yaptıkları projeleri de tek tek anlatabilirim. Onların beni tanımıyor olması ne büyük şanssızlık. Aslında beni tanırsalar vazgeçilmez listelerine kesinlikle eklerler, bundan kesinlikle eminim. Zira işinde mükemmel, karakter olarak neşeli ve özel hayatını işine yansıtmayacak kadar yalnızım. Bu nedenle benimle çalışmak artık çok daha kolay...

Kaya'nın elini belimde hissedince ona dönüyorum tekrardan. Beni birkaç masa ilerimizde olan Mehmet Gürsoy ile tanıştırmak istediğini söylüyor. Gözlerim yerimden fırlayacakmış gibi ona bakıyorum. Mehmet Gürsoy'a 'Mehmet amca' diyebilecek kadar onu yakından nasıl tanıyor ki? Üstelik bu adamın iş dalı bile faklıyken! Sosyete camiasından nefret ediyorum! Tabii bunu Kaya'ya yansıtmadan bu anın gerçekleşmesini istediğimin sinyalinii yolluyorum. Birlikte o tarafa doğru yürümeye başlıyoruz. Kalbim delice çarpmaya yeniden başlıyor.

"Sen Mehmet Gürsoy'u nereden tanıyorsun? Yani ona amca diyebilecek kadar nereden tanıyorsun?" diyor merakla.

"Aslında dayım sayesinde tanıyorum. Fakat Mehmet amca dünyanın en güzel gözlerine sahip olan kızın babası, nasıl tanımam ki..."

Çapkınlıkta sınır tanımıyor adam! Ceren'i ona hatırlatma amacıyla "Nişanlı olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım. Gerçi parmağında yüzük olsaydı muhakkak hatırlardın ama neyse..." diyorum.

"Nişanlı olduğumu unutmuyorum, kaldı ki yüzüğüm burada..." deyip bana sağ elini gösteriyor.

Vay hain hilekâr seni! Burada tanıdık olduğu için hemen nişan yüzüğünü takmış! Çok adi bir insansın Kaya Yelkenci! Sana diyecek hiçbir laf bulamıyorum. Bu kadar da olunmaz ki! İnsan ya edepli olur takar yüzüğünü, ya da çapkınlığına devam eder nişanlanmaz. Neyse ki Kaya insan değil, hıyarlıkla sıfatlandırılabilir.

Masaya yaklaştığımızda gözler bir anda üzerimize yöneliyor. Mehmet Gürsoy hariç kimseyi tanımıyorum. Ama yanındaki genç adamı bir yerden anımsıyor gibiyim. Fakat üzerinde fazla duramayacağım. Kaya herkesle tek tek selamlaşıp el sıkışıyor. Hepsini gördüğüne o kadar memnun oluyorlar ki, Kaya gözümde bir anda hıyarlık sıfatından kayıyor. Ahmet Bey'i soruyor herkes haliyle, Kaya da dayısının işlerinin yoğun olduğunu; tabii yurtdışına gitmişken, oradaki birkaç arkadaşıyla vakit geçirdiğini söylüyor. En sonunda Kaya Mehmet Gürsoy'a bakıp onunla tekrardan selamlaşıp sohbet etmeye başlıyor.

"Nerelerdesin sen hayırsız?" diyor Mehmet Gürsoy. Yüzünde onu sevdiğini belli eden bir gülümseme var. Hafif kırlaşan saçlarına inat hâlâ genç hatlara sahip biri... Üstelik yanındaki genç adamla da birbirlerine benziyorlar.

"Ben her yerdeyim Mehmet amca..." deyip samimiyetlerini iyice gözüne sokuyor Kaya. Gözüne samimiyetini sokacağına, onları tanıdığının havasını sokup beni tanıştırsa vallahi de daha mutlu olacağım.

"Hergele seni... Kızım ile nişanlı olmasan, varlığından bile şüphe duyacağım!" Ne? Ne! Mehmet Gürsoy, Ceren'in babası mı? Ya da başka bir değişle Ceren'in babası Mehmet Gürsoy mu? İnanmıyorum! Hayat bu kadar gamsız olmamalı... Bir kere ben daha çok hak ediyorum Mehmet Gürsoy'un kızı olmayı... Hem çok iyi mimarım hem de şımarıklıktan uzak, sade ve sakinim.

"Ben uğrayacağım zaten akşam size..." deyip bana dönüyor Kaya. Sonunda onun yanında olduğumu hatırlayabildi! Cidden aile muhabbetinin dışında kalıp elime tepsi tutuşturacaklar diye korkmaya başlamıştım. "Tanıştırayım sizi... Şirketimizin en iyi mimarı Özge Güney," diye taktım ediyor beni.

Nazıkçe gülümseyip elimi uzatıyorum. "Çok memnun oldum," diyorum. Heyecandan bayılmak üzereyim şu an. Bunun benim için ne anlam ifade ettiğini kimse anlayamaz, kaldı ki ben de anlatamam. Anlatılmaz yaşanır bir durum içerisindeyim.

"Ben de çok memnun oldum Özge Hanım. Sizi oğlumla tanıştırmak isterim," deyip yanındaki genç adama dönüyor. Adamın mavi gözleriyle bakışlarımız keşişince hafifçe gülümsüyorum ona da... Mehmet Bey "Oğlum Kerem..." diye önce beni takdim ediyor. Sonra da oğluna dönüp "Özge Hanım da Ahmet amcanın öve öve bitiremediği mimarıymış," diyor.

Ben öve öve bitirilemedim mi? İnanmıyorum! Ahmet Bey benim için övgüler mi yağıdırıyormuş? Allah'ım yerim ben onu! Hem çok utandım hem de inanılmaz havaya girdim. Belki de şu anda içten içe ego patlaması yaşıyorumdur? Keşke şu orkestra oynak bir şeyler çalsa da ben de bu sevincimi zevkle yaşasam... Aklıma bile

gelmeyecek bir ana şahitlik yapıyorum. Tamam, evde bunun provasını çok yapmışlığım oldu, hatta *bir mimar bir mimarla nasıl tanışır* adlı tezimi yazmış ve başrolünü kendime adamıştım. Ve şimdi sonuca bakıp diyorum ki; bir mimar bir mimarla çok güzel bir ortamda tanışır ve mimarlardan biri oyun havasına girer.

Kerem; koyu kumral kısa saçlı, mavi parlak gözlü ve hoş gülümsemeye sahip biri. Gözlerini bana dikip elini uzatıyor. Çok memnun olduğunu söylerken, ağız yapısını inceleyip kendimce onayımı da veriyorum. Kesinlikle yüzde yüz bir gülümse! Buğday tenine yakışan beyaz gömleğiyle, siyah takımıyla güzel bir görüntüye sahip... Ne çok sıcak bir elektrik aldım ne de çok soğuk. Kısaca aldığım elektrik ılık.

Ben de çok memnun olduğumu söylerken, yanımdaki Kaya bozuntusunun sevimsiz homurdanmalarını duyuyorum. Elimi Kerem'in elleri arasından çekerken, yan gözle Kaya'ya bakıp tek kaşımı kaldırıyorum. Ne haddine ki ben biriyle tanışırken o homurdanıyor? İyi-ce sevimsiz olmaya başladı bu Kaya... Kısmetimi falan mı kapatmaya niyetli? Yok, canım adam nişanlı? Peki ya yılların unutamadığı intikamı benim kaderimin önüne geçerek mani olacaksa? Hiçbir şey demeden gözlerimi ondan çekip Gürsoy erkeklerine gülümsüyorum. Kaya benim sinirimi bozamaz, bozmamalı!

Mehmet Bey yaptığım projelerden bahsetmemi istiyor. Hiç durur muyum? Asla! Çenem öyle bir düşmeye başlıyor ki, AVM'ler, siteler, okullar, hastaneler, hepsini anlatmaya başlıyorum. Mehmet Bey beğeni dolu gözleriyle beni dinliyor, ne yalan söyleyeyim etkileniyor da... Konudan konuya atlamaya devam ederken, Mehmet Bey engelliler için yapılacak okulu merak ettiğini ve açıkçası kıskandığını söylüyor. O arada araya Kerem girip manidar bir bakış atıyor ve o da kıskandığını dile getiriyor şakacı bir tonda. Sohbet çok sonra üçümüz

arasında dönmeye başlıyor. Gözlerim arada bir Kaya'ya kayıyor ve o da içtiği içkilerin hakkını çatık kaşlarıyla veriyor. Gözlerimi ondan çekerken, Kerem'e bakıyorum. Kaya'ya bakışı tuhaf geliyor bana... Fakat bunun üzerinde durmayıp sohbetime tüm hızıyla devam ediyorum.

İlerleyen saatlerde herkes kendi havasına girmeye başlıyor. Mehmet Beylerin masasına gelen birçok mimarla tanışma fırsatını yakalıyorum böylelikle... Ve bana hâlâ bir rüya gibi görünse de, sohbet ettiğim pek çok kişi beni tanıyor. Ahmet Bey gittiği her yerde ben-den bahsedip övünüp duruyormuş. Kendimi o kadar çok şanslı hissetmeye başlıyorum ki beni durdurabilene aşk olsun! Tanıştığım her mimarla uzun uzun sohbet ederken, hâlâ yanımda içki içip hayattan soğuyan Kaya'nın homurdanmalarına deli oluyordum. Muhabbet birdenbire onun üzerine gelince normal tepkiler vermeye başlıyor. Neşeli Kaya'ya dönüp herkesi gülümsetiyor beyefendi. Onun birdenbire ilgi odağı olmasına gıcık olup, tuvalete gitmek için yanlarından ayrılıyorum.

Beyazlarla kaplı olan tuvaletteki yerler piyano notalarıyla şekillendirilmiş. Sağ tarafımda kalan tuvalet kapıları da piyano tuşlarıyla kaplanmış ve üzerlerine notaların isimleri yazılmış. Duvarların beyazlığına yansıyan yerdeki piyano şekillerinin yansımaları insanda gülümseme hissi uyandırıyor. Sol tarafımdaki lavabo siyahla kaplanmış fakat içindeki aynaların kenarındaki beyaz ışık onun siyahlığını sevecen kılmış. Aynalar notaların kalınlık ve inceliklerine göre dekore edilmiş ve onların üzerinde de notalar yazıyor. Yukarıdan sarkan siyah avizelerin içerisinden parlayan beyaz ışıklara bakıyorum FA notalı aynadan.

Gözlerim kendime kayınca yüzümü buruşturuyorum. Yüzüm sınırdan iyice beyazlamaya başladı. San-ki yeterince beyazlıktan ölmüyorum! Çantamdan allık çıkartıp yanaklarımı renklendiriyorum. Sonra rujumu tazeleyip, biraz da parfüm sıkıyorum. Siyah çantamı elim alıp saçlarımı hafifçe düzelterip kendime bakıyorum. Elimdeki çantanın içerisindekiler açığa bir çıksa herkes ağzını karpuzu komple yiyecek bir şekilde açar, gözlerini futbol topu gibi olurdu vallahi. Aynada kendime gülümserken dişime bulaşan ruj dikkatimi çekiyor. Beyaz dişlerime yakışmadı desem yalan olur; ama içeridekilerin bunu kaldıracabileceğini sanmıyorum.

Tuvaletten çıktıktan sonra salona geri dönüyorum; fakat Kaya'ların yayına gitmek istemediğim için etrafı dolanmaya başlıyorum. Herkes gülüp eğlenirken, benim normalmiş gibi asık suratla durmamın tek sebebisin Kaya Yelkenci! Senden cidden nefret ediyorum. Üstelik bu nefretimi sana yeterince hissettiremediğim için kendimden nefret etmeme sebep oluyorsun! Girdiğin her ortamda ilgiyi üzerine toplamazsan olmuyor değil mi? Bir bırak çevrendeki insanlar da yararlasın ilgilerden. Ama olur mu? Paylaşıcılık senin kanında yok. Hatta kan bile yok sende! İnsan olmayanın neyine kan?

Etrafıma bakınmaya devam ederken, garsonun tepsiyle uzattığı içkilerin hepsi almak istememe rağmen sadece bir bardak almakla yetiniyorum. Kulaklarıma dolan kahkaha sesleriyle arkamı dönüyorum ve biraz önce terk ettiğim masaya bakıyorum. Kaya Bey haremini kurmaya başlamış. Etrafı kadınlarla süslenmiş ve tek olmanın verdiği egoyla gülüyor, konuşuyor ve tabii kadınların ilgi odağı olmayı başarıyor. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi ondan çekiyorum ve Kerem ile göz göze geliyorum. Kısa bir gülümsemeyle bana selam veriyor ve gözlerini benden çekip Kaya'nın olduğu yere bakıyor. Bu sefer yüzünde oluşan şey; memnuniyetsiz-

lik oluyor. Tabii ki de oluşması normal. Yani Kaya 'sözde' adamın kardeşiyle nişanlı; fakat bu durumu hiç de takmıyormuş gibi davranıyor. Onların bu kadar geniş olması benim de yüzümde bir buruşmaya sebep oluyor. Bu rahat hayatı bu kadar seviyorsa neden evlenmeye kalkıyor bu adam anlamış değilim. Gözlerim istemsizce Kaya'nın üzerinde gidip gelirken, onunla göz göze geliyoruz ve elindeki kadehi bana kaldırıp selam veriyor. Ona hiçbir tepki vermek istemediğimden arkamı dönüp gözüme iliştirdiğim terasın oraya doğru yürümeye başlıyorum. Yoksa bu davet beklenmedik bir cinayete şahitlik yapabilir.

Terasın kapısından dışarıya çıkınca aklıma gelen tek isim Umut oluyor. Beni görüp görmediğini düşünmeye başlıyorum. Ve bu davette işinin ne olduğunu... O davet adamı değildir çünkü. Sürekli böyle ortamlardan kaçardı. Onun gittiği tek yer geceleri kulüp tarzı mekânlardır çünkü. Eğlenmeyi inanılmaz çok sever. Hayatı eğlenmek olsun gerisi teferruattır. Ama işte bir tarafı vardı ki bana iyi gelen, sanırım o tarafına fazla kapıldığım için ona bu kadar çok katlanabildim. Yoksa gerçekten de zıt kutupların fiyaskosu bizdik. Ne var ki ben bunu her ayrılık sonrası gerçekleri gören kadınlar gibi iyice anlayıp kendimce üzülmeme sebepleri üretiyorum. Kafamdaki acımasız soruları da böylelikle geri göndermeye çalışıyorum. Mesela o birlikte geldiği kadınla aralarındaki samimiyet ne derecede? Yani arkadaşlarıyla tanıştıracak kadar yakın mı? Ortak arkadaşlarımız ayrıldığımızı biliyorlar, ne var ki buna hiçbir tepki vermemişlerdi ve sanki herkes bunu bekliyormuş gibi davranmıştı. Tüm bu olumsuzluklara rağmen onu düşünmeme de anlam vermezken, yine kendi kendimin içini baydığım için kızıyor lakin hâlâ o kadınla yakınlık dereceleri nedir diye de meraktan ölüyorum.

Terasın demirliklerinin yanına gelip elimdeki içkiden bir yudum alıp kenara bırakıyorum. İki üç kadehten sonra anında sarhoş olabilecek bir yapıya sahip olduğumdan içkiden genelde uzak durmaya çalışıyorum. Ama sürekli biri elime içki tutuşturuyor ve ben ayıp olmasın diye içmek zorunda kalıyorum. Allah'tan elime içki tutuşturanların yapısında bir Nuri Alçoluk yok da rahatça içebiliyorum içkiden. Aksi hâlde annemin sabahları izlediği o programlara düşer, reytinglerin anasını ağlatabilirdim.

Koluma değen bir elle birden duraksıyorum. Kaya olabileceğini düşünüyorum ve içimi birdenbire bir soğukluk sarıyor. Bir anda kendimi kutuplardaymış gibi hissetmeye başlıyorum. Elin değdiği yer soğuktan sızlamaya başlarken, merakla arkamı dönüyorum ve bir çift ela gözle karşılaşıyorum. Eskiden içimi ısıtan bakışları şimdi içimi soğutuyor. Beni saran elleri şimdi dokunduğu zaman sızlamaya başlıyor. Ona inanıp güvendiğim için kalbim ağlıyor. Bana bu kadar kötülüğü yapan bir adama bakmayı sürdürdüğüm için kendime kızıp dokunduğu kolumu onun elleri arasından geri çekiyorum. "Ne işin var burada?" diyorum sakın bir sesle. Artık ona bağırmayacak kadar onu yok saymaya ant içmiş gibiyim.

"Uzaktan gördüm seni; fakat başka birileriyle konuşuyordun rahatsız etmek istemedim. Biraz önce terasa çıktığını görünce de yanına gelmek istedim." Sesindeki pişman oluşu anlayabiliyordum. Ama bu beni kesinlikle tatmin etmiyor. Onun acılar içinde öldüğünü görsem yine de tatmin olmayacağımın artık bilincindeyim. Bitirdiği her şey için sorumlu olan o ve şimdi acıdan ölmek zorunda kalan da o olmalı.

"Ne vasıfla? Hâlâ nasıl olup yüzüme bakmaya cesaret edebiliyorsun anlayamıyorum. Neden rahat bırakmıyorsun beni Umut?"

"Çünkü yapamıyorum Özge... Senden uzak kalamıyorum. Yaptığının affı olmadığını bildiğim halde yine de sana gelmek istiyorum."

"Ben sana güvendim Umut. Sana ne kadar hassas olduğumu anlatıp senin kollarına bıraktım kendimi. Ama sen tüm bunlara rağmen, bana ait olduğunu inandığım dudaklarını başka bir kadınla paylaşmayı seçtin. Ki sadece dudaklarını paylaşmadığını da tahmin edebiliyorum. Seni affetmek bir yana dursun, seni hayatımdan silmek için uğraşıyorum. Şayet tek bir dilek hakkım olsaydı, seni hiç tanımamış olmayı dilerdim."

Susuyor. Gözlerini kapatıp derin soluklar almaya başlıyor. Ne diyeceğini belki de ne yalanlar sıralaması gerektiğini hesaplıyor. Ama ne derse desin, ne yaparsa yapsın artık ona inancımın olmadığını biliyor. Bildiğini hissediyorum. Hâlâ vazgeçmemesinin sebeplerini de biliyorum ve bundan zerre kadar etkilenmiyorum. Sevdiği insanı kolaylıkla aldatabilen bir insan hiçbir duyguya sahip değildir.

"Çok pişmanım... Sen bu hayatta değer verdiğim tek kadınsın. Evlenmeyi düşündüğüm, asla vazgeçmeyi göze alamadığım tek kadın. O gün olanlar..."

"Sana inanmıyorum. Şu anda o gün o kadınla ilgili anlatacağın hiçbir şey de bana inandırıcı gelmeyecek, aksine midemi daha bulandıracak. Seni sürekli karşıma çıkaran kader gibi bu da midemi bulandıracak."

Kısa bir sessiz oluyor yeniden. Onunla daha fazla yan yana kalmak istemediğimden hareketlenip yarıdan gitmek için adım atacakken, kolum onun tarafından çekiliyor ve ben daha ona vereceğim tepkiyi hesaplamazken, dudaklarımı esir almaya başlıyor. Ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalışıyorum. O beni öpmeye devam ettikçe, dudaklarımın da üşümeye başladığını hissediyorum. Yüzümü saran ellerinin teki boynuma, sonra da belime kayıyor. Belimi sarıp kendine daha çok

çekiyor beni. Hâlâ verecek bir tepkim olmadığından, onun öpüşü yoğunlaşıyor, benim kalbim daha çok sızlamaya başlıyor. Gözlerimin dolduğunu hissettiğim anda kendime gelmem için güç toplamaya çalışıyorum. İki yanımda sallanan kollarımı havaya kaldırıp, onu kendimden uzaklaştırmaya başlıyorum hemen. Sağ elindeki çantamla ona vuruyorum. Ne var ki onun kadar güçlü olmadığı gerçeği yüzüme çarpıyor. O ısrarla ona karışıklık vermem için eski kullandığı yöntemleri üzerimde denemeye devam ederken, benim onun gibi güçlü olmayan kollarım onu itmeye yemin etmiş gibi ısrarla onu kendimden uzaklaştırmayı denemeye devam ediyor.

Birden onun uzaklaşmasıyla az önce soğuktan titreyen bedenim ılmaya ve yavaş yavaş yerini sıcaklığa bırakmaya başlıyor. Boğazıma gelen mide bulantıyla birlikte elimin tersiyle dudaklarımı silmeye başlıyorum. Yanağımdan akan tuzlu göz yaşıyla dudaklarım yıkanırken, gözlerimi karşıma dikmeyi akıl edebiliyorum. Kaya'nın Umut'a indirdiği yumrukla öylece kalıyorum yerimde. Aksiyon bir film izlermiş gibi onları izlemeye başlıyorum ancak... Kaya'nın Umut'a indirdiği yumruk, Umut'un elinin armut toplamadığını gösteren attığı kafa şovu ve bununla birlikte Kaya'nın onu yakasından tuttuğu gibi teras kapısının yanında duvara iteklemesine dur demem gerektiğinin farkındayım. Ama boğazımda beni engelleyen yumrukla konuşamayacak haldeyim. Hareketlenmiş onların yanına gidecekken, bir kadın sesi duyuyorum. Terasta tek olduğumuzu düşünmüştüm nedense... Sesin geldiği yere hızlıca bakıyorum. İçeriden gelen ışıkla kim olduğunu fark edemiyorum. Kadınlı adam birkaç adım öne çıkınca adamın yüzünü zor fark ediyorum. Ancak Kaya ve Umut'un küfür içerikli bağırışmalarıyla gözlerimi onlardan çekip çabuk adımlarla onların yanına gidiyorum.

Kaya'nın tekrardan havaya kalkan elini tutup zor-

la aşağıya indirmeye çalışıyorum. "Dur Kaya lütfen," diye cılız olan sesimle yalvarıyorum. Kaya bana bakıp sinirden çatılmış kaşlarını, öfkelenmiş gözlerini üzzerimde gezdiriyor. Umut'un yakasında olan diğer elini de indirip bir adım geriye gidiyor. Elini benim ellerim arasından hırsıyla çekip "Karışma sen, git içeriye!" diye çıkışıyor bana.

"Kimsin lan sen? Kimsin de Özge ve benim arama giriyorsun?" diye araya giriyor Umut ağzındaki kanları eliyle silerken.

"Az önce kim olduğumu anlattım ama hâlâ anlamış değilsin!" deyip tekrardan elini havaya kaldırmaya çalışıyor Kaya; ama atik bir hareketle yeniden tutuyorum ellerini.

"Kaya lütfen yapma..." diye yalvarıyorum ona tekrardan. Tüm hırsımla Umut'a dönüp "Defol git buradan! Git çıkma karşıma! Yeter boğuyorsun artık!" diyorum.

Umut bundan hiç etkilenmeden yanıma gelip "Bu geceyi unutma Özge, çünkü ben unutmayacağım ve seni bu herife bırakmaya da niyetim yok bilesin!" diyor. Arkasını dönüp giderken derin bir nefes alıyorum.

Kaya "İte bak, hâlâ konuşmaya cesaret ediyor!" deyip onun arkasından gitmek için hareketleniyor; ama avuçlarımın arasında olan elini sıkıp buna izin vermiyorum.

Ona yeniden yalvarıp gitmemesi gerektiğini söylüyorum. Hiçbir şey demeden derin soluklar almaya başlıyor. Avuçlarımdaki elinden ne kadar gerildiğini anlayabiliyorum. Kendime engel olmaya niyetlenmeden, refleksle onun elini üzerini okşamaya başlıyorum. Amaçım belki de onu sakinleştirmek belki de... Gerisi hâlâ muamma... Neyin bana bu hareketi yaptırdığını bilmiyorum; ama Kaya'nın yavaş yavaş gevşediğini hissediyorum. Elleri az önceki sertleşmiş halinden uzak, şimdi daha da yumuşak oluyor. Aklıma yine ona soramayacağım el kreminin üzüntüsü geliyor. İyice salaklaşıyorum

ve boğazıma yine bir düğüm geliyor; ama bu seferki az önceki yaşananlardan ötürü ağlama isteği...

"İyi misin?" diyorum titrek sesimle.

Bana bakmadan başını sallıyor "Evet," diyor hâlâ sert olan sesiyle.

"Benim yüzümden hepsi çok özür dilerim."

"Saçmala!" deyip sertçe bana bakıyor. Aynı anda onun dikişli olmayan kaşından kan geldiğini görüyorum. Benim bakışlarımdaki endişeyi anlamış olacak ki hemen başını çeviriyor ve ellerini avuçlarımdan arasından çekmeye çalışıyor. Tabii ben buna izin vermiyorum. Bu sefer onun elini sertçe tutup kendime döndürüyorum.

"Kaşın patlamış, hemen pansuman yapmalıyız," diyorum endişeli sesle.

Ancak o benim endişeli sesime rağmen bana bakıp hafifçe gülümsüyor. "Farkında mısın senin yanına ne zaman gelmek istesem sürekli başım belaya giriyor."

Onunla laf yarışına girmeyecek kadar üzgün olduğumdan hiçbir şey demeden başımı önüme eğiyorum. Avuçlarımdaki elini serbest bırakıyorum. Kendimi zaten yeterince suçlu hissediyorum söylemesine hiç de gerek yok. "Buradan gitmek istiyorum," diyorum.

Bu sefer benim elimi tutan o oluyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Beni terasın diğer kapısına doğru yönlendiriyor. Onunla el ele diğer kapıya doğru yürürken, aklıma gelen şeyle arkamı dönüp o köşede kim vardı diye bakıyorum. Bizim uzaklaşmamızla birlikte oradaki teras kapısından içeriye giren Kerem'i görüyorum ve kalbim hızlıca çarpmaya başlıyor. Arkama baktığım için birden dengemi sağlayamıyorum ve düşecekken son anda Kaya beni tutup engelliyor yere düşmekten. Bana tekrardan gülümseyip, yürümeye devam ediyor. Teras kapısından içeriye girip hızlıca çıkışa doğru yürümeye başlıyoruz. Ceketimi verdiğim görevlinin yanına gelip çantamdan hemen kartlı numarayı çıkartıp ona

uzatıyorum. Onun şaşkın bakışlarına aldırmış etmemeye çalışıyorum. Nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir bilgim yok çünkü. Adam ceketimi aramaya başlarken, gözüm Kaya'nın elleri arasında olan ellerime kayıyor. Onun parmağındaki yüzük gözlerime ilişince istemsizce ellerimi onun elleri arasından çekiyorum. O an baktığını hissediyorum ama ben ona bakmadan görevlinin bana getirdiği ceketime bakıyorum. Ceketime uzanacağım anda Kaya sert bir hareketle ceketini alıyor ve üzerime atıyor, sonra da beni belimden tutup çıkışa doğru yönlendiriyor.

Az sonra arabanın içerisinde yardım çantasındaki malzemelerle, Kaya'nın kaşına pansuman yapıyorum. Güzelce pansuman yapıp yara bandıyla da üzerini kapatıyorum. Onun gülen gözlerine bakıp başımı sallıyorum, o da omuz silkip gülmeye devam ediyor. Koltuğa tamamen oturup öylece kalıyorum. Ağlamaktan akan makyajım aklıma geliyor sonra, çantamdan çıkarttığım allığın aynasından kendime bakıyorum gözlerime inanamıyorum. Rujum iki yanağıma da dağılmış. Göz makyajım akmış ve o da yanaklarımdaki yerini almış. Ağlamaktan burnum ve gözlerim şişmiş. Beyaz olan yüzüm kıpkırmızı olmuş. Derin bir nefes alırken, kucağıma koyulan ıslak mendille Kaya'ya bakıyorum. Bakışlarımı ondan çekip, ıslak mendili alıyorum. Allığımı kucağıma koyup, arabada bulunan tepemin üzerindeki aynayı aşağıya indiriyorum. Islak mendille sert hareketlerle yüzümü temizlemeye başlıyorum. Hırsımı şu an resmen yüzümden alıyorum. Yüzümü temizledikten sonra pudra sürüyorum, sonra göz makyajımı düzeltiyorum ve biraz da allık sürüyorum.

"Bana artık bir kaş borcun var Japon güzeli..." diyen Kaya'ya yan bakış atıyorum. Onun bu kadar mutlu görünmesine sinir oluyorum. Ama benim için kavga etmiş olması nedense sinir olan duygularımın üzerini örtüyor.

"Sende sürekli kaşlarını benim için feda etme..." diyorum ben de. Sesimden çıkan o nazlılık nidasını şu anda kimseye açıklayamayacağım. "Ama ısrarla borçlu olduğumu vurgulayacaksan estetik ameliyat masraflarını karşılayabilirim. Senin psikolog tanıdığının aksine benim de tanımış bir iki doktor arkadaşım var."

"Bir daha senin yanına yaklaşmayı düşünmüyorum zaten. Sürekli ben de bir iz bırakıp duruyorsun..." deyip susuyor. Ben onun dediği cümleyle nefessiz kalmış gibi hızlı nefes alıp verirken "Allah'tan ki bu sefer dikiş olaylarına girmeyeceğim," deyip boğazımda kalan hevesimi geri yollatıyor.

Arabayı çalıştırıp uzaklaşıyoruz davetten. Ben ona nereye gittiğimizi sormuyorum ve o da nereye gideceğimizi söylemiyor. Kaya'nın arabasıyla bilmediğim bir diyara gidiyormuş gibi hissediyorum kendimi. Engel olmuyorum, olmak istemiyorum. Sadece gitmek ve kaybolmak istiyorum. Bunları düşündüğüm için kendime kızıyorum ne var ki takmayacak kadar da boş vermiş oluyorum. Araba karanlığın gizemine karışıp yol alırken, Kaya'yla nereye gittiğimizi bilmediğim bir yola girmenin ne kadar mantıklı olduğunu düşünmeye devam ediyorum. Lakin artık buna cevap bulamadığımdan sadece yolun akışını izlemeye başlıyorum.

10. Bölüm

Gözlerimi açmamla başıma şiddetli bir ağrı saplanıyor. Ferhat Güzel yine başımın içine girmiş şarkı söylemeye başlamış işte! O yetmezmiş gibi bir de arkasında çalınan davul-zurnayla tam düğün merasimi başlıyor. Etrafıma bakabilmeyi akıl ettiğim anda odamda olmadığını anlıyorum. Karşımdaki duvarda asılı olan plazma, odanın siyah—beyaz olması? Neredeyim ben? Ne oldu bana? Başımdaki ağrı neden sürekli kendini hissettiriyor! Sanki onu unutabilmek mümkünmüş gibi sürekli buradayım demesine hiç gerek yok!

Ağır hareketlerle yerimden doğruluyorum. Doğrulurken üzerimden kayan siyah örtüye bakıyorum ve yatağın nevresiminin de siyah olduğunu görüyorum. Bu kadar siyah düşkünü biriyle benim ne işim var ki? Örtüyü kaydıgı anda üzerimdeki beyaz tişörte bakıyorum. Hızlıca örtüyü üzerimden çekiyorum ve aynı anda bacaklarımın çıplak olduğunu görüyorum! Gerçi tişörtün dizlerime kadar uzun olması beni biraz sevindiriyor ama... Neredeyim ben?

Dün akşam Kaya ile beraberdik. Arabasının gazına basıp beni kendi diyarına götürmüştü. Bol içkili bir mekâna... Onun Nuri Alço olmadığına inanıp, unutana kadar içmeye başlamıştım. Nupera'ya gitmiştik hatta! Evet, hatırlıyorum bunu! Ben Umut'un bana yaptıklarını ona tek tek anlatıp dert ortağım yapmıştım onu; fakat nişanlı olduğundan biricik sevgilim yapamamıştım. Zaten yapmak da istemiyordum. Umut'a küfür ettiğim bir anda sek bir votka istediğimi hatırlıyorum. Ondaki son-

rasını hiç ama hiç hatırlamıyorum. Kaya bana fazla dayanamayıp beni orada öylece bırakıp gitti mi acaba? Tabii ya neden gitmesin ki? Tüm okula rezil etmişim onu, neden eline böyle bir koz geçmişken kullanmasın ki? Belki de videomu çekip Facebook'a atmıştır? Yok, yok bunu yapacak kadar kötü biri değil Kaya... Benim için Umut'la kavga etmişken ve inanılması güç bir biçimde bana hoş sinyaller yollarken? Ama ya Kaya kötü biriyse? Unutmamalıyım ki Nuri Alço da Küçük Emrah'ın amcasıydı ve sonra neler neler yaptı?

Odanın kapısı yavaşça açılırken, ben katilini bekleyen masum bir kedi gibi yerime iyice sınıyorum. Siyah örtüyü boğazıma kadar çekip sırtımı yatak başlığına dayıyorum. Ayaklarımı kendime çekip, kendimce kendimi koruma altına alıyorum. Kaya, başını uzatıp içeriye bakınca gözlerimi yumup derin bir solak bırakıyorum. Cidden yüzüne bir tane şaplatasım geliyor bazen! Gözleri beni bulunca yamuk bir gülüşle içeriye giriyor. Onun üzerinin neden çıplak olduğunu sorgulayamayacak kadar meşgul olduğumdan sorgulamıyorum; ama şu an için sorgulayacak başka bir şeyler de bulamıyorum. Kaya neden üstsüz? Hafifçe de göğsünde siyah tüyleri varmış ve maşallah karnı Antep baklavasıyla karşı karşıya gelebilecek bir yapıda... Gözlerimi onun vücudundan çekmeye çalışıyorum; ama pek de başarılı olamıyorum. Zaten en sonunda çekmeyi başardığım anda, onun bana doğru yaklaştığını görüyorum. Tanrım! Ben Kaya'nın evindeyim! Onun tişörtünü giyiyorum! Benim üzerimi o mu değiştirmiş? Yok, hayatta buna yeltenemez! İnanmıyorum, Kaya'nın sapık olabileceği hiç aklıma gelmemişti! Ya benim fotoğraflarımı çekip koleksiyonuna koymuşsa? Keşke polis tanıdığım olsaydı, ahlak polisine ihtiyacım var!

"Günaydın Japon," deyip yatağa oturuyor. Tam ayakucuma hem de!

Akşamdan kalma baş ağrıyla ve boğazımın ekşime-
siyle sesimi öksürerek düzeltmeye çalışıyorum. "Gü-
ğünaydın," diyorum korkarak. "Aramızda bir takım uy-
gunsuz vaziyetler geçti mi?" diye merakla düşünmeye
başlıyorum; ama hiçbir şey hatırlamıyorum.

"Nasıl oldun?" diye soruyor bana. Neyi kastettiğini
anlamaya çalışıyorum aynı anda. Ne bakımdan nasıl ol-
dum? Genelde küfür ederken kendimden geçtiğim söy-
leniyor; ama Kaya bundan mı bahsediyor yoksa uygun-
suz vaziyetlerimizden mi? Bunu yapmış olamaz bana
değil mi?

"Dün gece bana ne oldu? Neden senin tişörtün üze-
rimde, neden evimde değilim ben?" diye çıkışıyorum.
Amacım, ona kendimi yedirmemek. Eğer aramızda yan-
lış bir şeyler geçmişse de bu olayı unutmaması ve şirketten
ayrılması gereken tarafın o olması gerektiğini ona söy-
lemek.

Gözlerini açıp şaşırarak bana bakıyor. Hani benim
cümlelerime neredeyse hayret ediyor. Hafifçe gülümse-
yip "Hatırlamıyor musun?" diyor.

Hatırlıyor gibi mi duruyorum acaba? Elbette ki hatırla-
mıyorum! Neler yaptığını bilmiyorum; ama burnun-
dan fitil fitil getireceğimden emin olabilirsin Kedicik
Kaya! Sinirle kaşlarımı çatıp "Tabii ki de hatırlamıyo-
rum! Numara yapar gibi bir halim mi var?" diyorum.

Elini kaldırıp yüzüme doğru uzatıyor. Elinin tersiyle
yanağımı okşayıp "Hiç mi?" diyor nazlı bir sesle. NAZ-
LI BİR SESLE SÖYLÜYOR!

Yanağımdaki elini itip "Ne yapıyorsun ya! Ne oluyor
böyle?" diye bağıriyorum sesimin çıktığı kadar. Tabii
başım aynı anda zonklamaya başlıyor.

"Dün gece o kadar çok içtin ki hatırlamaman normal
güzelim," deyip bu sefer de omzumdaki saçlarımı geri-
ye doğru atıyor. İyice deli ediyor beni!

"Bana bak züppe, çek şu elini saçlarımdan! Nasıl bir

adamsın sen ya! Ne utanmaz birisin! Sarhoş olmuş her kadını evine mi getiriyorsun sen?"

"Ne!"

"Ne, ne? Resmen faydalanmışsın benden!"

Ben sinirden kendimi kaybetmiş onun üzerine daha da çok gitmeyi planlarken, o bana şaşkınca bakıp gülmeye başlıyor. Hatta gülmesi kahkahaya dönüşüyor ve bu durum, benim hiç ama hiç hoşuma gitmiyor. O gülüp yaşlanmasını önlerken, ben asık surat ve çatık kaşla yaşlanmamı hızlandırıyorum sayesinde!

"Neden gülüyorsun, öğrenebilir miyim?"

Kaya yanaklarını sıkıp gülmesini durdurmaya çalışıyor. Tam cevap verecekken tekrardan gülüyor. Sinirle kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip ona dik dik bakmaya başlıyorum. En sonunda gülmesini dizginlenip "Senden faydalandığımı düşünüyorsun, hem de senden?" deyip tekrardan gülmeye başlıyor.

Tamam, anladık olmadı bir şey. Hem de bendenmiş! Ne varmış ki bende? Gayet de ideal kiloda, ideal bir görüntüde bir kızım! Bu kadar da aşağılamasını hak etmiyorum yani... Bir Ceren olmayabilirim ama benim de kendimce giderim var hani! Hatta anlı şanlı benim için kavga eden eski sevgilim bile var! Üstelik o kadar dayak yemesine rağmen peşimi bırakmayacağını söyleyip gitmişti. Bu nereden geldi şimdi aklıma?

"Peki, neden üzerimde senin tişörtün var?"

"Hey Allah'ım ya... Çünkü hanımefendi tüm gece kustunuz, o elbisedeki kusmukla seni uyutamazdım herhalde değil mi?" diye çıkışıyor birdenbire.

Az önceki düşüncelerimden ötürü utançla yerime sinerken hafifçe Kaya'ya gülüyorum. Bir insan daha ne kadar yerin dibine girer bilmiyorum; ama ben şu anda kendimi yerim bilmem kaç metre dibinde hissediyorum. Hani şu Marmaray hattından daha da çok dipte-yim. Resmen dipte-yim, sondayım, depresyondayım!

Emre Aydın da bu şarkıyı kesin benim durumuma geldiği için yazmıştır.

"Şey... Ben özür dilerim. Hani birdenbire bu halde olunca... Peki, üzerimi sen mi değiştirdin?"

Gözlerini bana anlamsızca dikip 'yani' der gibi bakıyor. "Başka birini mi bekliyordun?" diyor yüzünü buruşturup.

O an tabii ki de başka birini bekliyordum. Mesela Chris Hemsworth! Ya da kardeşlerinden herhangi biri demek için kendimi zor tutuyorum; ama konumuzdan sapmamak için de susuyorum.

"Ama düzgün şartlarda değiştirdin değil mi? Mesela elbisem üzerimdeyken tişörtümü giydirdin ve elbiseyi ondan sonra çıkarttın ya da örtünün altından falan?"

"Özge ben sapık değilim, kaldı ki ilk kez bir kadın vücudu görecektir olan bir abaza da değilim. Ve senin vücudunla ilgilenmeyecek kadar da yorgundum."

Bunun üzerine verecek hiçbir cevabım olmadığı için sadece susmakla yetiniyorum. En azından Nuri Alço filmleri hobi alanı değil, bunu da öğrenmiş oluyorum böylelikle. Daha sonra kıyafetlerimin nerede olduğunu soruyorum ve Kaya da kurutma makinesinde olduğunu söyleyip getirmek için nihayet yanımdan gitmeyi akıl edebiliyor. Onun odadan çıkmasıyla yerimden kalkıyorum. Üzerimdeki tişört aşağıya doğru salınırken, cidden Kaya'nın bir deve olduğunu fikrine daha da sıcak bakıyorum. Odanın içerisinde gözlerimi gezdirirken, Kaya'nın ne kadar çok siyah eşyası olduğunu görüp tek kaşımı kaldırıyorum. Beyaz duvar ve gardırop dışında her şey siyah. Yatak, yatak örtüsü, komodinler. Siyah storların aralarından içeriye vuran ışığa doğru yürümeye başlıyorum. Storun kenardaki ipini çekiyorum ve ışığın tamamen içeriye girmesini sağlıyorum. Camdan görünen cadde ve deniz manzarasına hafifçe gülümseyip, etrafıma tekrardan bakıyorum. Yatağın ucundaki

uzun koltuktaki çantamı görüyorum. Çantamın yanına gelip koltuğa oturuyorum.

Telefonumu elime aldığım gibi kilidi açıyorum ve gelen mesajları, aramaları görüyorum. Annem büyük ihtimalle çıldırmış olmalı ve bugün eve gidince beni kesinlikle laflarıyla öldürecek. Mesajları açıp okumaya başlıyorum. Cemre bana saydırmış bir biçimde mesajlar yağdırmış. Mesajın içeriği genel olarak şöyle başlıyor: Giriş, nerede olduğumu soruyor; gelişme, Kaya'yla ne halt karıştırdığımı ve annemin meraktan öldüğünü haber veriyor ve sonuç, anneme güzel bir planla geceyi arkadaşımda geçireceğimi söylemiş.

Telefonun ekranına dokunarak Cemre'nin adının üzerine geliyorum. Aramak için ekrana dokunup kulağıma götürüyorum telefonu. Çalıyor fakat açan olmuyor. Hatta meşgule atarak utanmazlık yapıyor. Uyuduğunu düşünüp tekrardan aramaya koyuluyorum. Onun benim yatağımı işgal ettiği düşüncesiyle sinirleniyorum. Geldiğinden beri evli çiftler gibi yatak, örtü kavgası edip duruyoruz. Şu an işsiz olduğu için pek üzerine düşmek istemiyorum; ama onun da biraz saygılı davranmasını bekliyorum. Her gün kolu, bacağı üzerimde uyanmak hoşuma gitmiyor da...

Telefonun açılmasıyla hemen atılıp "Alo Cemre—" diye konuya girecekken Cemre benim sözümü kesip "Bil bakalım şu anda neredeyim?" diye neşeli nidalar eşliğinde konuşuyor.

Nerede olduğunu bilmiyorum; ama şu anda gelip beni buradan almalı diye düşünüyorum. Şu an öncelikle benim kardeşim! Yeter önceliklerimi çaldıkları!

"Cemre asıl şu an ben neredeyim bil—"

"Oğuz'u takip ettim ve şu anda arkadaşlarıyla kahvaltı ediyor. Acaba beni de önündeki jambon gibi yer mi ha Japon?"

Oğuz seni yemeyecek ama ben seni çiğ balık niyetine

çok güzel yiyeceğim! Eh, Japon olmanın getirdiği ka-
nunlara uymak lazım değil mi?

"Cemre ben şu anda çok köt—"

"Sus sus Oğuz beni gördü ve yanıma doğru geliyor."

"Allah belanı vermesin senin ya! Ben şu an nerdeyim
biliyor musun?"

Sesimi duyan var mı acaba? Tabii ki de yok! Cemre
yine kendine dünyasına döndü ve tüm duyu organlarını
kapattı. Tabii sadece organlarını Oğuz için açık bırak-
mış durumunda... Telefonda karşı tarafın sesi pek du-
yulmuyor; ama Cemre'nin sesi kulaklarımı çınlatıyor.
Oğuz'a cilveli cilveli karşılaşmalarının bir tesadüf oldu-
ğu ve orada olmasının sebebinin benimle buluşacak ol-
ması olduğunu söylüyor. Sonra hafifçe kahkaha sesleri
geliyor. Cemre birdenbire benimle konuşmaya başlıyor.
Oraya gidemeyecek olmamla ilgili bir şey söylüyor ve
kesinlikle bu duruma üzülme numarası yapıyor. Hiçbir
cevap vermemi beklemeden telefonu suratıma kapıyor.

Ah Cemre ah! Gerçekten de bazen sana nasıl katlan-
dığımı merak ediyorum. Seni bu kadar sevmemi böyle
kullanmamalısın. Benim saf duygularımdan yararlanı-
yor resmen. Bu akşam kesinlikle onunla konuşup, laf-
larımı yüzüne vurmaliyim. Artık kendine gelmeli ve
büyümeli. Hatta çalışıp kafasını da toplamalı. Evde kal-
dıkça Oğuz'u daha da çok saplantılı hale getirecek ve
ben bu işin sonunu hiç de hayra alamet görmüyorum.

Odanın kapısı açılıyor ve Kaya kafasını uzatıyor. Elin-
deki eşyalarımı bana uzatıyor. Yerimden kalkıp eşyala-
rımı alıyorum ve teşekkür ediyorum. Hâlâ üstsüz olma-
sına deli oluyorum; fakat yine de bir şey demiyorum.
Sonuçta adam benim kusmuklu elbisemi yıkamış ve
bana getirmiş. Şimdi durduk yere savaş açmama gerek
yok. Kaya kapıyı kapatmadan önce bana, rahat etmem
için eşofman giyebileceğimi söylüyor. Ben de yeniden
teşekkür ediyorum ve odadan çıkıyor o da... Dolabının

yanına gelip açıyorum kapaklarını. Burnuma dolan parfüm kokusuyla gözlerimi yumuyorum. Gözlerimi açıp hemen bir eşofman altı aramaya başlıyorum. Gözüme çarpan gri bir eşofmanı elime alıyorum. Üzerime giyince içindeki lastiği sıkıyorum. Daha sonra uzun olan pantolonunu katlıyorum. Aynada kendime bakarken ne kadar apaçı göründüğümü düşünüp kendime gülüyorum.

Odadan çıkıp koridora adımı atıyorum. Salon olduğunu düşündüğüm tarafa doğru yürümeye başlıyorum. Kaya Yelkenci'nin salonu ne zaman merak listeme girdi diye düşünüyorum. Nedense içimi tarifi olmayan bir heyecan kaplıyor. Sanki hayatımda hiç salon görmemişim gibi... Salondan içeriye adımımı atarken, umduğumdan daha da şirin bir salonla karşılaşıyorum. Odayındaki kasvetli havadan uzak, daha aydınlık ve daha sıcak geliyor. Boydan olan camlarından tüm cadde ve deniz manzarası görünüyor. Hatta şu benim hayallerimi süsleyen Boğaz Kaya'nın gerçeklerini de süslüyor. Sol tarafta köşeli beyaz koltuğu, onun hemen karşında TV ünitesi, ortada küçük siyah sehpa var. Daha da ilerleyip sol tarafa doğru yürüyorum. TV ünitesinin orada süs eşyası olarak hiçbir şey bulamadığıma şaşıyorum. Ceren ile hiç mi fotoğrafları yok? Omuz silkip iyice inceliyorum. Kaya'nın süs eşyası olarak gözüme çarpan tek şeyin playstation'ı oluyor. Gözlerimi devirip etrafıma bakınmaya devam ediyorum. Sağ tarafta bulunan Amerikan mutfağından gelen seslere kulak vererek hafifçe gülümsüyorum. Kaya şarkı söyleyerek kahvaltı hazırlıyor, nurlar içinde ölebilirim artık, he? Salonun ve mutfağının arasında küçük bir ara görüyorum. Mutfığa gitmek yerine o tarafa yönlendiriyorum adımlarımı... Adımlarım durunca çıkıntılı olan yerden beklenmeyecek bir yerle karşılaşıyorum. Boydan olan camın önünde tekli mavi bir koltuk ve onun yanında da boydan boyaya olan bir kitaplık. Kesinlikle hoşuma gittiği için ona bir

anda bu kadar sempati duyuyorum. Hafifçe başımı eğip kitaplığa göz gezdirecekken, Kaya'nın seslendiğini duyuyorum. Yaramazlık yapan çocuklar gibi yakalanmak için mutfağın hemen önüne geliyorum. Ellerimi önümde nedensizce birleştirip Kaya'ya bakmaya başlıyorum.

"Özge ne yapıyorsun öyle, gelsene bu tarafa?" diyor Kaya gülümseyerek. Gözleriyle beni baştan aşağı süzüyor. Yüzünde oluşan mutlu bir ifadeyle bakışları tekerrardan gözlerimi bulup "Yakışmış bunlar sana... Sanki evde kardeşimle yaşıyormuşum gibi..." deyip arkasını dönüyor.

Tabii ben de onun dediklerine hiç kanmış numarasına girmeden gözlerimi deviriyorum. Kardeşmiş! Gözleriyle resmen çürüttü beni, bir de utanmadan kardeş diyor. İyice sapık olmaya başladı bence bu adam. Yaş kemale eriyor doğaldır bence... Kaya'yla aynı yaşta olmaktan bir kez daha nefret ediyorum. Onun yaşının kemale ermesi demek, benim de yaşımın kemale ermesi demek. Bu adama ne zaman sempati duymaya başlasam, Allah tarafından onun gerçek yüzüyle karşılaştırılıyorum. Sürekli uyarılıyorsam, Kaya'dan kesinlikle uzak durmaya bakmalıyım.

"Öyle mi... Zaten bizden de ancak kardeş boyutu olur," deyip onun saçma sapan konuşmasına onay veriyorum. Giderek anlamsızlaşmaya başlıyoruz bence... Mutfaktan içeriye girdiğim an hazırladığı masaya görüp hayretle ona bakıyorum.

"Neler hazırlamışsın böyle? Bu kadar şeyi biz mi yiyeceğiz?"

Rejimimin sonuna gelmek istemiyordum ki? Daha eritilmesi gereken küçük de olsa bir ayva göbeğim var. Karnım nasıl da gurulduyor böyle! Yazıklar olsun sana karın! Sahibini hiç düşünme olur olmadık yerlerde böylesine acımasız ol! Burnuma doluşan kokularla gözle-

rimi kapatıyorum ve rejimime elveda ediyorum. Artık başka bir pazartesi günü görüşürüz.

başka bir pazartesi günü başka birini de ister misin
"Tabii ki de biz yiyeceğiz, başka birini de ister misin
masaya? Hem nasıl misafirsin anlamış değilim. Benim
bildiğim misafirler erken kalkar ve yardım edilecek bir
şeylerin olup olmadığını sorar," deyip tek kaşı havada
bana bakıyor. Kardeş işini fazla mı abarttı diye şöyle bir
dediklerinden hiç etkilenmeden otura-
düşünüyorum. Dediklerinden hiç etkilenmeden otura-
cağım sandalyenin arkasında duruyorum. "Neyse ki se-
çim beceriksiz olduğun gerçeğini bildiğimden bu konu
hakkında seni kınamayacağım," deyip bana acımasızca
doksandan bir gol atıyor.

Umursamaz halime geri dönüp gözlerimi kısıyorum. "O kadar çok açım ki seninle laf ebeliğine giremeyeceğim Kaya! Seninle laf ebeliğine gireceğime çenemi yemek yemek için kullanmayı seçeceğim üzgünüm," deyip ona karşılık vermeden de onu deli etmeyi başarıyorum. O burnundan delicesine nefes alıp verirken cidden bir şeyler yapmalı mıyım diye de bakıyorum.

"Hadi sen otur da ben çayları koyayım," diyor Kaya.

Sanki bunu benim yapmam daha uygun olurmuş gibi atılıyorum hemen. "Yok yok, sen otur, ben hallederim," diyorum nazikçe. Sonuçta adam o kadar şey hazırlamış, çaylar da benden olmalı bence.

Ama Kaya ısrarla oturmam gerektiğini söylüyor ve ben de inatla çayı hâlâ koyabileceğimi söylüyorum. Hatta bunu kanıtlamak ister gibi, ocağın oraya yürüyorum. Çaydanlığın üst tarafını elime alıyorum ve Kaya da alt tarafını eline alıyor. Neden bu kadar ısrar ettiğini soruyorum ve alay eder gibi hâlâ kendisinin halledebileceğini söylüyor. Ona cevap vermeden arkamı dönüyorum ve demi bardaklara koyuyorum. Ama arkamı dönüp çaydanlığı yerine bırakmak isterken, Kaya'nın tam arkamda olduğunu hissetmem için kaynar suyun elime dökülmesine hiç gerek yok bence!

Ben elimde hissettiğim kaynar suyun acısıyla bağırırken, Kaya elindekini tezgâha bırakıp benim elimdeki çaydanlığı da kolumdan tutup tezgâha atarcasına koyuyor. Bu sırada sürekli özür dilemeye başlıyor. Ona verecek hiçbir cevap bulamıyorum acıdan.

Bu kadar inatlaşmasına hiç gerek yoktu bence... Bırak, ben halledebilirim diyorsam ederim yani değil mi? Bu kadar salak değilimdir herhalde! Keşke o kaynar suyu senin—devam etmeyeceğim. Çünkü elim inanılmaz derece yanıyor! Kaya elimi tutup soğuk suyun altına sokarken, hâlâ benden özür dilemeye devam ediyor. Bu sefer cevap olarak ona sadece homurdanıyorum. Elim suyun altından çekip yanık kremi getireceğini söylüyor. Sadece başımı sallayabiliyorum haliyle... Kaya akasını dönüp giderken, ağzıma doluşan -ağlama hissiyle birlikte- küfür etme istediğimi dizginlemeye çalışıyorum. Kaya bir anda mutfaktan içeriye girip elime yanık kremini sürmeye başlıyor. O elime dokundukça ben yine ahlayıp duruyorum. Yanık kremini hızlıca tesir etmeye başlıyor zaten. Elimin üstündeki acı yavaşça sönmeye başlıyor. Fakat anlam veremediğim şey; Kaya'nın hâlâ neden elimi okşadığı oluyor.

Başımı kaldırdığım an onunla bu kadar yakın olmayı beklemiyorum. Gözlerinde hâlâ af dileyen bakışlar var. Tekrardan iyi olup olmadığımı soruyor ve ben iyi olduğumu söyleyip başımı sallıyorum. Bakışlarından bir çok anlam çıkartabilirim şu an. Gözlerinde gördüğüm duyguyu birçok anlama bağlayıp hayal dünyamla zenginleştirebilirim. Bana bu kadar ilgili bakmasını hiçbir soru işaretli cümleyle eşleştiremem mesela... Daha çok üç noktalı cümlelerle özleştirebilirim. Kalbimde hissettiğim çarpıntıyla heyecanım artmaya ve kan dolaşımım hareketlenmeye başlıyor. Şu anın bozulmasını düşünürken, kalbimden gelen bozulmamalı nidalarına daha çok kulak verdiğimi hissediyorum. Kaya'nın eli benden gi-

derken, bu anın bozulduğunu düşünüp bakışlarımı ondan çekmeye niyetleniyorum; ama aynı anda onun elini yüzümde hissediyorum. Yanağımı avucunun içine hapsetip sıcaklığını bana veriyor. Yüzümde hareketlenen parmakları benim kalp atışlarımı daha da hızlandırmaya başlıyor. Gözlerine bakmaya ara vermiyorum. Hiçbir siyahlık bu kadar içimi ısıtmamıştı. Kulağımda çağılayan kendini ona bırak' nidalarına yenilmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendimi ona bırakıp bırakmama arasındayım düşünmem gereken o kadar çok şey var ki... Peki, hâlâ neden geri adım atamıyorum? Neden onu durdurmaya çalışmıyorum?

Dudaklarımda hissettiğim dudaklarla düşüncelerim sonlanıyor ve ben başka dünyaya geçiyorum. Harikalar diyarına giriş yapıyorum. Koşmadan nefesim kesiliyor, koşmadan kalbimin hızı artıyor. Başım dönüyor. Duygularım değişiyor. Tek bir öpücükle, tek bir nefesle böylesine değişemem; ama değişiyorum işte... Elimi onun kalbinin üzerine koyarken, onun da benimle geldiğini hissediyorum. Kalbi benim gibi delicesine çarpıyor. Nefesi benimkiyle harmanlanıyor. Ve bir anda ikimiz de kim olduğumuzu unutup bu duygunun bizi götürdüğü yere kadar götürmesine izin veriyoruz.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Nasıl bir kayboluş bu, çözemiyorum. Ondan böylesine nefret ederken, ona bir anda bu kadar çabuk yenilmeme anlam veremiyorum. Gözlerim kapalı... Ona bakmaya cesaretim yok. Beni sürekli yerle bir eden o duygunun geri geliyor oluşunu hissediyorum ama buna izin vermemem. Artık veremem. Sürekli biri tarafından terk edilemem. Üstelik bu duygunun yok olmamasının en büyük nedeni, Ka-

ya'nın nişanlı olması. Ne yaptım ben? Nasıl bu kadar küçülttüm kendimi?

Odayı dolduran nefeslerimizle gerçek dünyaya dokunuyoruz. Yan gözle Kaya'ya bakıyorum. Onun bana bakıyor olması nedeniyle hemen gözlerimiz kesişiyor. Başımın içinde o kadar çok soru dönüyor ki... Ne yapacağımı, onları nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum. Doğruyu yanlış ayıramayacak kadar sarhoş hissediyorum kendimi. Bu sarhoşluğumun sebebi Kaya mı yoksa başka bir şey mi, onu bile çözemiyorum. Onunla bu derecede yakınlaşmayı hiç düşünmemiştim. İçimde ona karşı tek duygu nefretti. Ama şu anda olanlar neydi? Bu nasıl bir problemdi, anlamış değildim. Hiçbir sorunun karşısında bu kadar anlamsız kalmamıştım.

Kaya'nın elini yüzümde hissedince düşüncelerimden tekrardan sıyrılıyorum. Sanki ne düşündüğümü biliyor ve beni sürekli o kayboluşun arasından çekmek için kendini hissettiriyor. Buradayım mı demek istiyor? Peki, şu an burada diyelim; ya sonrası? Sonrası olmayacak bir şey için düşünmem bir anda bana çok saçma geliyor. Bu olanlar burada bitmeli, burada kalmalı ve yeniden yaşanmamalı. Yoksa ben yeniden aşkla bir münasebete gireceğim ve yeniden ona olan inancım yok olacak. Hazır yok olmuşken, yeniden gelmesinin ve beni altüst etmesinin hiçbir anlamı yok.

"Özge..." diyor hâlâ soluk soluğa nefesiyle. Cevap veremiyorum. Sadece onun karanlık gözlerinin peşine düşmeyi seçiyorum. Ama o susmuyor. "Bu yaşananlar çok güzeldi ve özeldi," diyor. Sesi beni benden alıyor. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme oluşuyor. Kendimi rahatlamış ve sanki bu cevabı bekliyormuş gibi hissediyorum. Ama ne var ki hâlâ verecek hiçbir cevap bulamıyorum. "Yani... Özge ben... Ben meğerse sana çok has—" demesiyle lafı bir anda yarıda kalıyor; çünkü evin zili çalınmaya başlıyor. Panikle ikimiz de yerimiz-

den doğruluyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Kalbim az önce olanlardan daha hızlı atmaya başlıyor. Ben bugün ya öleceğim ya da hastanelik olacağım.

Kaya hızlıca yerinden kalkıp üzerini giyiniyor. Benim burada beklememi söyleyip dolaptan üzerine bir tişört alıp odadan çıkıyor. Ben de arkasından kalkıp hızlıca üzerimi giymek için eşyalarımı aramaya başlıyorum. Tabii Kaya'ya söylenmeyi de ihmal etmiyorum. Ne vardı sabah giyseydi o tişörtünü? Ya da ne bileyim beni akşam eve bıraksaydı? Telefonumdan pekâlâ da arayabilirdi Cemre'yi... Kim geldi diye iyice merak ediyorum. Çarşafa daha çok sarılıp odanın kapısına yaklaşıyorum. Yaklaşmamla kapının açılması bir oluyor tabii.

Kaya endişeli ve gerilmiş bir ifadeyle bakıyor. Kapıyı kapatıp bana yaklaşıyor. O bir şeyler demedikçe benim kan beynime sıcıyor hemen. "Kimmiş gelen?" diyorum kısık bir sesle. Elini alnına götürüp ovuşturuyor. "Söyleyeceğim ama sakın olacağına söz ver."

İyice merak ediyorum haliyle... Ona yaklaşıp sesi mi daha kısık "Kim geldi ya!" diyorum sinirle. Kaya da bana doğru hafifçe eğilip "Ceren geldi," diyor ve aynı anda başımdan kaynar sular inmeye başlıyor. Elime dökülen kaynar suyun acısı neydi ki şu anda hissettiğim acının yanında! "Ne!" diye bağırmamla Kaya eliyle ağzımı kapatıyor. "Sakin olur musun lütfen! Sen giyin ben kapıyı açacağım, tamam mı?" diyor. Ben de başımı sallayıp onaylıyorum mecburen. Düşüğüm durum içler acısı!

Kaya odandan tekrardan çıkarken, ben de olabildiğince hızlı bir şekilde eşyalarımı aramaya başlıyorum. Elime aldığım eşyalarımın odanın dışından gelen seslere kulak verdiğim için aptal olmam lazım! Ceren'in neşeli sesini duymamla içimin ezilmesi bir oluyor. Bu kızın bana dost gibi davranmasını bu şekilde ödüllendirmeliydim. Eşyalarımı tek tek topladıktan sonra banyoya

gidip üzerimi giyiniyorum. Kendime çeki düzen verdikten sonra odaya gelip yatağı düzenlemeye başlıyorum. Aynı anda açılan oda kapısıyla elimdeki yastıklar ka-
lıyorum. Sırtım kapıya dönük olduğundan gelinin kim olduğunu göremiyorum; ama Ceren'in olmaması için dua etmeye başlıyorum. Yavaş hareketlerle arkamı dönmemle Kaya'ya toslamam bir oluyor. Kalbim yeniden atmaya başlıyor! Bunu hissedebiliyorum!

"Özge ben çok öz—" derken onun sözünü kesip asıl meseleyi soruyorum.

"Burada olduğumu söyledin mi?"

"Söylemek zorunda kaldım, ceketin portmantoda asılıydı, ayakkabıların da oradaydı. Eli yandığı için benim banyoyu kullanıyor dedim."

"İyi de ne alaka senin odandaki banyo?"

"İlk yardım çantası burada çünkü!" deyip beni utanmadan tersliyor!

Aklıma gelen şeyle "İyi de krem mutfakta kaldı?" diyorum, onun salak planına içimden lanetler yağdırıyorum.

"Tamam, ben gidip çaktırmadan hallederim onu. İçeriye geçelim hadi."

Onun bu rahat tavrına sövesim var ama... Sinirle Kaya'ya ters bir bakış atıyorum ve onu iteleyip kapıya doğru yürüyorum. Kolumdan tutup beni kendine çeviriyor ve sıcak ama kısa bir öpücük bırakıyor dudaklarıma. Bunun yetmediğini anlıyorum gözlerinden. O da bunun bilincinde olduğu için hemen odadan çıkıyor ve beni tek bırakıyor. Ben de yavaşça bir soluk alıp tek eksigimin Aşk-ı Memnu olduğunu düşünüp evrene teşekkür ediyorum!

11. Bölüm

Şaka gibi! Şu an resmen şaka gibi! Biri beni gıdıkla-sın lütfen! Ya da bu bir rüya ise uyandır-sın! Az önce Kaya'nın haremine giriş yaptım ve şu anda da Haseki Sultan'ıyla kahvaltı yapıyorum! Diziden dizeye atlıyo-rum resmen! Gözlerim Ceren'e kayıyor. Onun gibi bir kız bunu hiç ama hiç hak etmedi. O bu kadar iyi— Ce-ren neden böyle garip bakıyor bana? Anladı mı yoksa? Yok, anlamış olmasına imkan yok! Peki, bakışlarındaki o gariplik de neyin nesi? Sanki beni burada gördüğüne sevinmemiş gibi. Gerçi neden sevinecek ki? Ben onun yerinde olsam bu evi Kaya'ya dar ederdim vallahi. Ama kız benim gibi olayın yanlışlığının bilincinde ise ve piş-manlık duyuyorsa bence kesinlikle o kıza hak verir, evi yine Kaya'nın üzerine yıkardım.

Bacağıma değen şeyle hafifçe yerimde kıpırdanıyo-rum. Yok artık! Bana değen şey; Kaya'nın ayağı olamaz değil mi? Bu kadar köpek olamaz! O hep kedicik mo-dunda kalmalı...

"Özge iyi misin?" diyen Ceren'e bakıyorum. Demek istiyorum; Cerenciğim söyler misin bu öküze ayaklarını benden uzak bir mesafeye koysun! Ama tabii 'Gülmedi' karikatürüne yeni bir soluk getirerek, 'Diyemedi' olu-yorum.

"Evet iyiyim... Sadece birazcık elim sızlamaya baş-ladı da..." dememle Kaya elimi tutup kendine çekiyor. Her şey bu el tutmayla oldu zaten! Panikle Ceren'e ba-kıyorum, bana ölümcül bakışlar atıyor resmen. Ama be-nim günahım nedir, be Ceren?

"Elinin kızarıklığı geçmiş ama..." diyor Doktor Kaya. Başımı ona doğru çevirip hafifçe gülerek "Yanıyor ama..." diyorum. Elimi ondan çekip kendime hapsediyorum.

Kaya bakışlarını Ceren'e dikip "Özge'nin canı hep böyle kıymetlidir işte..." deyip beni çok iyi tanıyormuş numarası yapıyor. Nereden biliyor sanki benim canımı? Bir ay çıktık, bir sene değil sonuçta değil mi? Ama bunu öyle bir söylüyor ki, sanki biz uzun süredir arkadaşız. Gözlerimi devirirken Ceren'e kayıyor yine bakışlarım. Kaya'nın ona olan bakışlarından gayet memnun görünüyor. İlgi odaklığı mı var bu hatun kızda?

Sinirle önümdeki çayı bir dikişte fondiplierum ve Halil Sezai gibi Yangın Var diye iç sesimle çığlık atıyorum. Dilim, boğazım ve sonrası yanıyor. Kaya'nın iyi misin sorusuna karşı başımı iki yana sallıyorum. Tabii ki de iyi değilim. Yanıyorum ve nefesim sıkışıyor. Ceren'in uzattığı suyu içerken, durumu da açıklığa kavuşturuyorum. Çayın çok sıcak olduğunu söyleyip "Ben kalksam ayıp olmaz değil mi?" diyorum yanan sesimle.

"Yok canım ne ayıbı olacak," diyor Ceren hemencecik. Gözlerinden okuduğum kadarıyla benden kesinlikle şu anda nefret ediyor ve gitmem onun için bir bayram sevinci olacak.

Yerimden kalkıp odaya geliyorum. Üzerimdekilerden kurtulup elbisemi giyiniyorum. Saçlarımı düzelterip aynadaki yansıma bakıyorum. Kendime inanılmaz kızgınım! Gözlerimi kendimden çekerken, aynaya yansıyan yatağa bakıyorum. Kapı çalmasaydı acaba Kaya bana ne diyecekti? Gözlerimi yumup kapının çalması kadar mantıklı bir şeyin olmadığını kendime hatırlatıyorum. Kapı çaldı; çünkü o olanlar yanlış. Çantamı da alıp odadan çıkıyorum nihayet. Odada daha fazla durmam kesinlikle saçma ve buna izin vermem çok aptalca! Adımlarımı salona doğru yönlendirirken, birden içe-

riden gelen seslere kulak veriyorum. Kaya'nın Ceren'i uyarışı ve Ceren'in cici kız sesiyle bu uyarışa razı gelmesi... Bu evden bir an önce çıkmalıyım. Hem benim gitmemi de bekleyebilirler. Evde üçüncü bir kişi var değil mi? Ayıp yani yaptıkları! Ben gittikten sonra ne halt ederlerse etsinler!

Salona hiç girmeden "Ben gidiyorum, her şey için teşekkürler," deyip portmantonun yanına doğru yürüyorum. Ceketimi üzerime giyinip fermuarını boğazıma kadar çekiyorum. Ayakkabılarımı giyindiğim sırada Kaya'nın sesini duyuyorum; ama dönüp ona bakmıyorum. Ayakkabılarımı giymeye devam ediyorum. Ayakkabılarımı giyindikten sonra Kaya tekrardan adımı söylüyor. Dönüp ona bakmak gelmiyor içimden!

"Özge..." diye yeniden tekrar ediyor.

"Evet?" deyip, dönüp ona bakıyorum. Sesim neden ona kırıgın çıkıyor ki? Neden bu kadar gereksiz tepkiler veriyorum ona?

Yanıma gelip elinin tersiyle yüzümü okşuyor. "Özür dilerim," diyor kısık bir sesle.

Ne için özür dilediğine bir anda anlam veremiyorum; ama sonrasında gerçekler yüzüme çok fena çarpıyor. Odada olanlar için özür diliyor! Kalbim daha da sızlamaya başlıyor. Canım daha çok yanmaya... Sadece "Önemli değil..." demekle yetiniyorum ve geri çekiliyorum.

Kaya'nın eli aşağıya doğru düşerken, yüzü asılıyor. "Ceren gider gitmez arayacağım seni..." deyip bana ümit veriyor.

Birden kendimi daha da kötü hissediyorum. Beni aramsını istemiyorum! Hayatında başka biri varken beni arayıp ne diyecek ki zaten? Yine özür mü dileyecek? Ya da benimle alay mı edecek? Omuzlarımı dikleştirip "Gerek yok!" diye çıkışıyorum.

"Ne demek gerek yok? Konuşmalıyız Özge..."

"Ne diyeceğini biliyorum; ama ben diyeceğin şey için hazır değilim ve duymak istemiyorum."

"Özge deli etme beni! O telefon açılacak!" deyip üzerime doğru yürümeye başlıyor. Bu kadar ısrarına iyice deli oluyorum. Sabah da böyle ısrarla çayı koyacağım diye tutturmasaydı hiçbir şey olmayacaktı!

"Gelme üzerime! Zira nişanına yakalanırsız maazallah!" deyip içimdeki öfkeyi ona bu şekilde kusuyorum. Beni öfkeliendiren şey; Kaya'nın nişanlı olması mı yoksa onunla birlikte olmak mı bilmiyorum. Kalbimin acıdığı bir gerçek... Öyle çok acıyor ki, çarpması dursa da bu acıdan kurtulsam diye düşünüyorum.

"Lütfen aç telefonu..." diyor kısıp bir sesle. İçeriden gelen topuklu ayakkabı sesiyle kendime geliyorum. Ceren geliyor olmalı... Tabii ya kaç dakikadır buradayım. Zaten bir şeyleri anlıyor olmasından şüpheliydim, şimdi tam anlamıyla inanıyorum.

Kaya'nın dediğini önemsemeden "Tekrardan her şey için teşekkürler," diye bağıriyorum Ceren'in duyması için. Ama Ceren ortalarda görünmüyor?

"Rica ederim, ne demek?" diye bağıriyor Kaya da. Benimle oyun oynuyor sanki... Sonra bana biraz daha yaklaşıp "Bu her şey teşekkürüne sabah olanlar da dâhil, değil mi?" deyip beni hayretler içerisinde bırakıyor.

"Hadi pazartesi günü görüşürüz! Ceren'e selam söylersin..." diyorum sinirle.

"Tabii tabii söylerim, görüşürüz."

Kendimi daireden dışarıya atıyorum. Asansörün bu katta olduğunu görmek nedense gözlerimi yaşırtıyor. Fakat bunun için gözyaşı dökmeyeceğim. Asansöre binerken son kez Kaya'ya bakıyorum ve hâlâ kapıdan bana baktığını görüyorum. Bu durum hoşuma gitmedi desem yalan olur! Ne var ki hoşuma gittiğini ona hiçbir şekilde belli etmemek için ifadesiz kalıyorum ve asansörün kapısını kapatıyorum. Zemin katın düğmesine

basıp aşığıya iniyorum. Asansör birkaç saniye içinde durduktan sonra kapıyı itip çıkıyorum. Apartmandan da çıktıktan sonra nerede olduğumu kavramaya çalışıyorum. Caddeye doğru yürürken çantamdan telefonumu çıkartıp konumumu belirlemeye başlıyorum. Ekran bana Arnavutköy, Beşiktaş bilgisini verince bunu düşünen abiye bol öpücüklü selamlar gönderiyorum. Caddeye çıkıp taksi bakınmaya başlıyorum. Umarım en son taksi maceram gibi olmaz. Çünkü donmaktan öleceğimi de bilsem, Kaya'nın evine hayatta sığınmam!

Boş bir taksi görünce elimi kaldırıp durduruyorum. Taksi durunca arka kapıyı açıp biniyorum hemen. Taksiye gideceğim yeri söyleyecekken, adama hayretle bakıyorum. En son taksi maceramın diğer başrolündeki taksici! Bende ki şansın gelmişine geçmişine desem tam yeri hani... Taksici hemen benle selamlaşıp gideceğim yeri soruyor. Tarif ettikten sonra arkama yaslanıp olanları gözden geçirmeye niyetlenirken, birdenbire kendimi taksiciyle sohbet ederken buluyorum. Bana civardaki zengin insanlardan bahsetmeye başlıyor. Onların gece hayatıyla fazla haşır neşir olmuş anladım kadarıyla... Normalde buranın taksicisi olduğunu fakat o gün, yani benimle karşılaştığı gün, oraya bir müşteri götürdüğünü anlatıyor bana. Trafik uzadıkça adamın tüm akrabalarını da tanımış oluyorum böylelikle. Bu kadar çok akrabasını tanıdığımı göre artık onu istemeye gidebilirim. Böylelikle her şeyden kurtulmuş olurum, özellikle de aşk illetinden!

Taksici sonunda apartmanın önünde durunca yolun bittiğine de üzülüyor gibi... Tabii adamın anlatacakları bitmedi. En son, zorla amcasının kızıyla evlendirilecekti. Fakat kızın başka bir sevdalısı olduğunu öğrenmiş ve kızla çocuğun kaçması için onlara yardım etmiş ve en sonunda da vurulmuş. Sonra hastanede yatmış olay birdenbire kan davasına dönmüş. Ama en sonunda adam

hepsinden kaçmış ve yoluna devam etmiş. İnsanları tanımak gerçekten de tuhaf. Kimin ne olduğunu bilmekten yeni birini sıfırdan tanımak heyecan verici ve merak uyandırıcı olabiliyor; ama ne var ki bazen de bir o kadar üzücü. Üzülmüştüm mesela taksiciye... Zorlanan taraf genelde Türkiye şartlarında kızlarımız oluyordu; ama bu adamın da zorla amcakızıyla evlendirilmeye çalışılması benim tuhafıma gitmişti. Ama yine de adamın buna inatla baş kaldırışı beni sevindirmiş ve kızlarımızın bu direnişten faydalanamıyor oluşuna üzülmüştüm. Taksiciye parayı uzatıp üstünü beklemeden inmiştim. Cömert davranmamın sebebi, hem aşka inanması hem de o çifte yardım etmesiydi elbette ki...

Apartmana girerken yüzüm yine istemsizce buruşuyor. Derin bir nefes alıp asansörün düşmesine basıyorum. Ve tabii annemin karşısında kem küm etmeden doğru düzgün konuşmak için kendimi hazırlıyorum. Annemin, şu saçma sapan programlardaki sunucu kadınlar gibi olmadık sorular sorup beni köşeye sıkıştırmasına izin vermemeliyim. Gittikçe dedektif olmaya başladı zaten. Bir sorgu odası eksik şu anda. Asansörün gelmesiyle kapıyı açıyorum ve aynı anda apartmanın içerisinde adım yankılanmaya başlıyor. Adımı kimin böyle coşkulu söylediğini ses tonundan anlıyorum. Ama yine de merakla arkamı dönüyorum. Nedir ondaki bu neşe?

"Özge... Özge... Özgeee!"

Cemre bana doğru koşmaya başlıyor; ama bunu o kadar ağır çekimde gerçekleştiriyor ki Yeşilçam'ın en muhteşem sahnesinde hissediyorum kendimi. Kollarımı açıp onun kucağına atılmasını mı beklemeliyim? Belki de ben kollarımı açınca arka fon müziği de devreye girecek. Hatta filmimizin adı da 'Yıllar Sonra' olabilir. Yıllar sonra buluşan iki kardeşin filmi...

Yine devrelerimi yakmaya başladım!

"Ne oldu?" diyorum merakla sadece. Kollarımı açıp açmama arasında düşünmüyorum da değil hani... Kendimi bir anda filmin ortamına fena hazırladım.

"Ben ona resmen aşığım..." diyor şarkıdaki gibi. Gözleri hülyalı bakışlara girmiş, ayakları yere basarken uçuyordu.

Onun bu haline gülerken ve vereceği cevabı bilirken yine de "Kime?" diye soruyorum işte.

"Özge... Onu benden almasınlar, bize ulaşmasınlar, arayıp sormasınlar... Ah, Özge bir cam fanusun içine koyup, tüm gün onu seyretmek istiyorum," deyip yerinde dönüyor ve dans etmeye başlıyor Cemre.

Onu asansöre çekip kapıyı kapatıyorum ve katın düğmesine basıyorum. Kimden bahsettiğini tabii ki biliyorum. Yine Oğuz! Yine ve yeniden! Tek kaşımı kaldırıp "Oğuz'un sevgilisini unutuyorsun! Adamın sevgilisi var. Nedir seni bu kısa sürede ona bağlayan? Benden habersiz bir şeyler mi oldu?" diyorum kızgınca.

"Unutmadım tabii ki de nasıl unutturum ki? Onun sevgilisini unuttuğum an Oğuz'u da unutmuş olurum?"

"Ne alaka?"

"E, bebeğim; Oğuz'la ilgili hiçbir şeyi hafızamdan çıkartmamalıyım. Zamanı gelince bunu da kullanacağım..."

"Sen gerçekten de psikopatsın!"

Asansör durunca ikimiz de çıkıyoruz asansörden. Cemre hâlâ Oğuz'dan bahsetmeyi sürdürüyor tabii. Onunla sevgilisini ayırmak için bir düzine plan yapmış ve bunları bana anlatıp günümü zehir ediyor. Oğuz'un her gün ona yeşil gözleriyle günaydın demesini, bir tek onun olmasını ve ısrarla cam fanusun içine koyma planları arasında uykumu alıyor. Bugün yaşadıklarım-dan dolayı başımı hâlâ toparlayamamış oluşum, bir de üzerine Cemre'nin anlamsız planlarını dinleyişim bey-nimi fena yoruyor. Dairenin önüne gelip kapıyı açma-

ya yeltenirken, Cemre beni kolumdan çekip buna izin vermiyor. Dün gece olanlardan bahsetmem için beni sorguya çekiyor. Dün gece olanları anlatmakta hiçbir sakınca görmediğim için her şeyi anlatıyorum. Ama Cemre bu vazgeçer mi? Asla! Üzerime daha da çok gelmeye başlıyor. Gece sızıp kaldığıma inanmadığını söylüyor. İnanması için kismuk lekemle kalmam gerektiğini söylediğim anda yüzünü buruşturup üzerimdeki sözlü baskıyı azaltıyor. Ne var ki duramıyor. Bu sefer de neden daha erken gelmediğimi soruyor bana. Ben de ona, asıl onun neler karıştırdığını ve neden bu saate kadar geç kaldığını soruyorum. İkimiz de gözlerimizi birbirimize dikip hafifçe kısıyoruz. Silahlarımızı çekmek için bekleyen kovboylar gibiyiz. Ben onun bu halinden faydalanıp zile basıyorum ve kocaman bir gülümseme yolluyorum. Kapının önüne geçip açılmasını beklerken, ikimizden de ses çıkmıyor. Annem kapıyı açıp asık suratla bizi karşılayınca, gazamızı Cemre'yle bakışlarımızla mübarek edip içeriye giriyoruz.

Annem kollarını göğsünde birleştirip "Evin yolunu bulabilmişsin Özge Hanım!" diye beni sözleriyle ikaz ediyor. Ben anneme cevap vermek için ağzımı açarken, Cemre hızlıca araya girip "Dün akşam senin bu Japon kız için iki adam birbirine girmiş sultanım," diyor. Gözlerimi ona dikip ne yaptığına soruyorum; ama Cemre sakın olmam için başını hafifçe eğip eliyle göğsüne vuruyor. Şey demek istiyor sanki; karışma bende... Annem o anda meraklı sorularını bir füze gibi üzerime yağdırırken, Cemre'yi öldürmenin kaç yıldan başlayacağını düşünüyorum. Kendimi müdafaa ettiğimi söylerim olmaz mı? Sonuçta özel hayatıma hadsizce tecavüz ediyor! Üstelik benim yerime anneme olayları anlatması da cabası...

Üzerimdeki ceketini asıp ayağımdaki topuklulardan kurtulup salona doğru yürümeye başlıyorum. Tabii an-

Annem de arkamdan beni takip ediyor. "Kime diyorum Özge? - Beni duyuyor musun Özge? - Duymazdan mı gelmeyi tercih ediyorsun Özge!" Seni duymamak mümkün mü anne? Sürekli konuşup duruyorsun, duymamak için sağır olmam gerekirdi ve şu anda sağır olmaya razıyım!

"Çok yorgunum anne... Hem Cemre maşallah benden daha hevesli anlatmaya!"

Annem, "Bana o saçlarını yoldurma da adam akıllı anlat şunu!" diye bağırınca akarsular duruyor benim için.

Olanları bir de anneme anlatmaya başlıyorum. Annemin takıldığı tek yer; Kaya'nın ne kadar ince bir çocuk olduğu yer oluyor. Kaya yine öve öve bitiremiyor. Üstelik bu sefer onun övmelerine Cemre de dâhil oluyor ve Kaya yılın en iyi oyuncusu oluyor. Oyuncu demek biraz haksızlık oluyor aslında... Sonuçta beni gerçekten de isteyerek koruduğunu biliyorum. Ya da böyle hissediyorum, bilemiyorum. Onunla ilgili olumlu bir duyguya ne zaman vardım hatırlamıyorum. Annem olanlardan benden daha fazla etkilendiğinden saçlarımı okşamaya başlıyor. Güzel bir banyo yapmam gerektiğini söylüyor ve üzerimdeki bu anlamsız kokudan kurtulmam için marş düğmeme basıyor. "Kahvaltı yapmışsındır arkadaşında değil mi?" deyince bir anda 'hangi arkadaş?' sorumu soracakken, Cemre'nin 'çaktırma' bakışlarıyla kendime geliyorum. Kahvaltı yaptığımı söyleyip annemin gülümsediğini görüyorum. Birden gözüme nasıl tatlı göründüyse onu gıdıklamaya başlıyorum. Tabii annem gülme krizine çabuk girdiğinden nefessiz kalmaya başlıyor. Cemre hemen kıskanıp "Ben de gıdıklayacağım!" diye söylenip yanıma geliyor. En sonunda annemi rahat bırakırken, o bizi sevgiyle kucaklıyor ve "Canım kızladım..." diyerek daha çok sarılıyor.

Cemre'nin annesi ve babası o küçük yaştayken ayrıl-

mişlar. Karşılıklı dairelerde oturuyorduk. Cemre anne-
annesiyle yaşıyordu. Annesi sürekli iş seyahatlerinde,
babası ise, sürekli karı-kız peşindeydi. Sığınacak sıcak
bir anne şefkatine ihtiyacı vardı ve annem de ona seve
seve bu sıcaklığı verdi. İkimiz de sahip olamadığımız,
çok sonra sahip olduğumuz, sıcak yuvaya kavuşmuş-
tuk. Cemre için annem sadece sütünü içemediği biri ol-
muştu. Annesini sorsalar, kim derlerse hiç düşünmeden
vereceği cevap belliydi. Annem de hiçbir zaman onu
benden ayırt etmeden sevmiştı. Üçümüz de, birbirimiz-
le büyümüş olmuştuk böylelikle...

Onları salonda bırakıp odama geliyorum. Hemen
banyoya girip üzerimdekilerden kurtuluyorum. Suyu
ayarlayıp kabinin içerisine giriyorum. Ilık su üzerime
akarken, yorgunluğumdan da arınmaya başlıyorum.
Deliksiz bir uykuya ihtiyacım var aslında... Her ban-
yo sonrası uyumaya bayılırım esasen. Hatta ben banyo
yapmadan da uyumaya bayılırım. Yatağın içerisinde
miskinlik yapmayı kim sevmez ki? Bir gün bunu yap-
cağım. Yirmi sekiz yıldır buna hep özenirim ve sadece
iki defa yapabildim. Neden devamı olmasın ki? Benim
de dinlenmeye ve tembellik yapmaya ihtiyacım var. Ne-
den bu haklarımı öldürüyorum anlamış değilim. Hayat
hep bana mı zalim yoksa herkese mi bilemiyorum; ama
sürekli bana denk gelmesinden çok kötü fikirlere sahip
oluyorum.

Çilek kokulu şampuanımın kokusu burnumdan içe-
ri dolarken, arınmaya yavaş yavaş başladığımı hisse-
diyordum. Bana ait olmayan o kokudan kurtulduğum
için mi yüzümde tebessüm oluşuyor, yoksa o kokunun
sahibinin kim olduğunu bildiğimden midir emin ola-
mıyorum; ama yanaklarımda nedensiz bir gülümseme
oluşuyor. Aklıma gelen anılarla gülümsemem daha
da büyüyor ve anın devamında yaşananlar yüzünden
o solmaya başlıyor, ben yıkanmaya devam ediyordum.

Duş jelimini kullandıktan sonra suyun altında biraz daha kalıp çıkıyorum kabinden. Bornozuma sarılıp odama donuyorum. Kendimi yatağa bıraktığım gibi aklıma ve gözümün önüne gelen tek şey Kaya oluyor. Gözlerimi kapatmaya korkuyorum şimdi. Sanki o anlar yeniden canlanacakmış gibi geliyor. Bundan sonrası için ne yapacağımı bilmiyorum ve üstelik düşünmekten korktuğum şeylerin beni yeniden sarmasını da istemiyorum.

Ağır hareketlerle yatağımdan kalkıyorum. Dolabın vanına gelip kapağını açıyorum. Salaş bir tişört ve ince bir tayt alıyorum. Alt çekmeden de iç çamaşırlarımı alıp yatağıma bırakıyorum. Bornozumun kuşağını açarken sürekli aklıma gelen Kaya'yı kovmak için bir şarkı mı nırdanıyorum. Dudaklarım "şimdi bana öyle bir şeyler/ Soyle ki durup dururken/Tam hayattan vazgeçerken/ Beni aşka inandır," derken, birden aynı şarkıyı yeniden söyleyip kendime kızıyorum.

Türkiye'deki o kadar şarkı arasında, bula bula bu şarkıyı mı buldum yani? Üstelik bu şarkı nedensiz bir biçimde benim şu anki durumuma uyarken? Hayır, hayır bu olamaz! Benim şu anki durumuma bu şarkı falan uyamaz. Unutacaksın Özge! Başka çıkar yolun yok. Kaya ve sen! İyi düşün bunu... Kaya... Nefret ediyorsun sen ondan! Hem onun bu olayı çabucak unuttuğuna da yemin edebilirim. şimdi Ceren ile kim bilir ne haltlar yıyordur! Yiyor mudur ki? Kesin yıyordur! Belki de gitmesini bekliyordur? Bok bekliyordur! Belki de... Bunun beklisi yok ki Japon! O nişanlı ve evlenecek. Sen nasıl bir bok yoluna girdin be Özge? Bu sit-komdaki alkışlar sana gelsin!

Üzerimi giyindikten sonra saçlarımı da kurutuyorum. Aynadaki yansıma bakaıp yüzüme tükürmek istiyorum. Ama tabii bunu yapmayacak kadar da gururlu olduğumdan kaçmayı seçiyorum. Elime telefonumu alıp saate bakıyorum. Bir saattir evdeyim. Arayan kimse

de olmadı... Demek ki az önceki düşüncelerim doğruydı. Kendimi avutmak için söylediğim her şeyin yuzu me bu şekilde vurulması tam yerinde oldu bence. Sinirle telefonun ekranını kapatıp odamdan çıkıyorum. Salona doğru yürürken içeriden gelen TV sesleriyle birlikte bizzimkilerin sesini de duyuyorum. Adımlarımı merakla hızlandırıyorum. Yanlarına gelip koltuğun tam arkasındayım. Annem ve Cemre pür dikkat TV'ye kilitlenmişler ve sanki daha önce Aşk-ı Memnu'yu hiç izlememişler gibi heyecanla dizi hakkında konuşuyorlar.

"Ya bu adam saçlarını uzatmasın ama... O bal gibi su ratı sahte ballara benziyor. Hani şu bir ara reklamlarını yapıyorlardı ya... Bir alana on tane bedava olanlar vardı ya, aynı onlara benziyor böyle... Tutuklasınlar bence!"

"Zamane kızları da hiçbir şeyi beğenmez olmuş vallahi. Nesi varmış çocuğun, maşallahı var vallahi de. Dizide bile herkes onun peşinde..."

"Ama sultanım saçlar ondaki tüm seksapelliği öldürüyor!"

Tam bu anda Cemre ne dediğini bilemediğinden annemin terbiye adlı oturumuna giriş yapıyor. Annem yan dönüp Cemre'nin kafasına vurup kendi gençliğindeki saygı ve konuşma seviyesinden bahsetmeye başlıyor. Cemre de onun haklı olduğunu; ama Allah'ın bildiğini kuldan saklamanın hiçbir anlamı olmadığını dile getiriyor. Birden konuşma diziden çıkıp kapışmaya dönüşüyor. Annem ısrarla Cemre'nin konuşmasının düzelmesi hakkında öğütler verirken, arada beni de unutmuyor. Arkalarından olduğumu hâlâ hissedemediklerinden derin bir nefes alıyorum. Cemre en sonunda annemin haklı olduğunu söyleyip ona çay getirmeye gidiyor. Ayağa kalkıp benimle göz göze gelince başını iki yana sallayıp mutfığa doğru yürümeye başlıyor. Ben de tekli koltuğa geçip otururken Cemre'nin yumuşamış haline gülmemek için kendimi tutuyorum.

deki sırrı çözmeye çalışıyorum şimdi de... Yani hiç izlememiş olsam şu anda bu tepkileri vermem normal ama anormal bir şekilde, sanki daha önce hiç izlememişim gibi davranmam, bendeki acayiplik mi yoksa bu dizinin sırrı mı bilemiyorum.

"Evet, bu dizi bittiğine göre gelelim sizin dizinize Japon güzeli... Bak dizinin adı da hazır Japon Güzeli bir genç kızın aşkı arayışı..." deyip hülyalı gözlerle bana bakıyor.

Tabii ben hiç etkilenmeden ve onun gazına gelip itmediğini vermemek için gözlerimi kaçırıyorum. "Saçma lama istersen Cemre! Dizi falan yok! Dizinin başında kusmam var ve sonunda da eve gelmem var. Başka bir ayrıntı yok!" diyorum sinirle.

"Neden bu kadar agresifsin ki? Hayır, gören de başka bir şeyler de oldu sanacak," deyip bana pis pis sırıtıyor.

"Olmadı. Olamaz da... O nişanlı..."

"Bunun için mi aranızda geçenleri söylemekten kaçırıyorsun?"

"Cemre Allah aşkına aramızda ne geçebilir? Hadi geçti diyelim, sonrası ne olur sence?" diyorum. O tam ağzını açıp cevap vermeye hazırlanırken sözünü elimle kesip "Ben söyleyeyim hiçbir şey olmaz. O nişanlısıyla mutlu mesut hayatına devam eder ve ben de ona kapıldığım kalırım," diyorum. Sonra içimden kendimi sorguluyorum. Şu anda kapılmış olabilir miyim?

"Hayatını aşktan kaçarak geçiremezsin ama..."

"Eğer aşk babamın yaptığı gibi bir şeyse... Ben aşksız kalmaya razıyım."

Cemre geriye doğru yaslanıp kollarını önünde birleştiriyor. Ben de sırtımı geriye doğru yaslıyorum. Daha sonra merakla sehpadaki telefonumu alıp ekrandan saate bakıyorum. Tamam, amacım arayan var mı diye kontrol etmektir. Telefonum sessizde olmadığı halde bunu yapıyorsam gerçekten de kafayı yiyorum bence...

Kendimi dizginleyip, onu düşünmemeliyim. Beni aravınca ne konuşacağımı bile bilmiyorum üstelik. Özür? Unutmak? Yok saymak? Hangisi normal ki? Hiçbiri! Belki de unutmak normaldir? Sırtımda oluşan ağırlıkla gözlerimi kapatıyorum. Bazen dünyaya gelme amacımı sorguluyorum. Ben bu dünyaya yalnız kalmaya geldim. Hata üzerine hata yapıp tek kalmak benim kaderim. Ve tüm bunlara rağmen yeni hatalara kucak açmak da benim mallığım...

Saat ilerledikçe evde miskinlikten öleceğimize yemek yapma girişimi için ayaklanıyoruz Cemre'yle. İkimizin de anlayacağı türden bir yemek seçiyoruz. Annem hâlâ uyuduğu için, yemek işi bize kalıyor haliyle. Tabii annem uyanık olsa da yemek işi mutlaka bize kalacaktı ya... Neyse... Şarjı azalan telefonumu şarj etmek için odama geliyorum. Şarj makinesini çekmecedan çıkartıp odamdaki prize takıyorum. Kimsenin aradığı yok ne de olsa değil mi?

Mutfığa doğru ilerlerken, annemin neden bu kadar saat uyuduğunu düşünmeden de edemiyorum. Mutfığa geldikten sonra çorba için ocağa suyu ben koyarken, Cemre de salata için malzemeler çıkartıyor buzdolabından. Daha sonra ben ilk kez yapıyormuş gibi makarna çıkartıyorum erzak çekmecesinden. Arkamı dönüp makarnayı tezgâha koyarken, Cemre'yle göz göze geliyoruz. İkimiz de halimize gülüyoruz. Yani bazen cidden annem haklı... Evlenilecek yaşa geldik; ama mutfaktan sırufta kaldık.

"Sultan teyze çok sevinecek var ya... Gerçi kolay yemek yaptığımızdan laf dokunduracak ama olsun... Hem ben de böylelikle özür dilemiş olurum ondan," diyor Cemre kıvrıkcıkları dilimlerken.

Merakla Cemre'nin yanına geliyorum. Annemden neden özür dileyecekti ki? Ben yokken Oğuzkolikliğini

annemin yanında da mı dile getirdi yoksa? "Ne özrü bu peki?" diyorum tek kaşımı kaldırarak.

Cemre hâlâ kıvrırcığıyla uğraşırken, başını hiç kaldırmadan "Seninle rahat konuşabilmek için çayına uyku ilacı attım bir tanecik," diyor rahat ses tonuyla.

Pardon ama oradaki bir tanecik kelimesi onun hayede benim anneme! Masaya yaklaşıyorum ve tam Cemre'nin dibinde duruyorum. "Şaka mısın sen Cemre? Ne demek çayına uyku ilacı attım? Nuri Alço'yla benzerlikleriniz hiç hoş değil!" diye bağıyorum sessizce.

"Hemen celallenme sakın ol. Onu düşündüğümde yaptım aslında... Sabahın köründe kalkmış, senin koşu bandının üzerinde öteki tarafa gitmek için koşuyordun ee sonra senin bu durum ortaya çıkınca, hem ona hem bize kolaylık sağladım sadece."

"Biliyor musun Cemre... Annem geçenlerde bir bıçak seti almış mutfak için... Hangi boyutu seçeceğini sana bırakıyorum; ama benim favorim ucu tırtıklı olan," diyorum kısık bir sesle.

Cemre o an başını kaldırıp bana bakıyor. Gözleri hafiften büyürken, yutkunuyor da... Benim deli tarafımı bildiği için korkuyor böyle... Hafifçe gülümseyerek "O ne demek öyle kardeşim? Testereye bağladın şu anda!" diyor, titrek bir sesle.

"Biliyor musun Cemre, en sevdiğim film Testere benim... I want to play a game..."

Cemre elindeki bıçağı bırakıp geriye doğru gitmeye başlıyor. Sesimdeki tondan ben bile korktum, onun korkması gayet normal bence. Olmadık anlarda oyunculuk performansım tavan yapıyor! O ilerledikçe ben de onun üzerine doğru yürüyorum. Başını iki yana sallayarak oyun oynamak istemediğini söylüyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum; ama biraz kıcı korksun da istiyorum. İyice başiboş kaldı Hanımefendi!

"Sultan teyzeee!" diye bağırmaya başlıyor bu sefer de. "Ben bir tek makarna yaparım gerisi senin yapacağın iş," diyorum ve geriye doğru dönüyorum. Onun korkmuş hallerine daha fazla katlanamayacağım. Arkamdan ses gelmeyince merakla dönüp ona bakıyorum. Hâlâ tuhaf tuhaf bakıyor bana... Onun o haline gülüyorum bu sefer.

"Kızım o nasıl manyak bir bakış atma öyle... Bir an beni gerçekten de öldüreceksin sandım."

Onun titreyen sesine karşı ben daha çok gülüyorum ve Cemre de mutfak masasının üzerindeki bardağın içinde yarım kalan suyu yüzüme doğru fırlatıyor. Bu sefer gülen o haliyle... Daha fazla onunla uğraşmamak için ben de gülüyorum.

Daha sonra yemekleri hazırlamaya başlarken, sessiz bir ortam oluşuyor. Tabii Cemre dayanamayarak ortamdaki sessizliği bozuyor hemen. Saçlarının rengini değiştirmek için kuaförümün adresini istiyor. Neden böyle bir değişiklik yapacağını merakla soruyorum, bildiğim halde... Tabii beklediğim cevap gün yüzüne çıkıyor. Oğuz'un ilgisini şiddetle çekmekten yana arkadaşımız. Neden bu kadar takıldığını soruyorum. Hani Türkiye'de erkek azlığı da yok. Ama Cemre, Oğuz'un onunla ilgilenmediğini ve sırf bu yüzden ona çekildiğini dile getiriyor. Ona bu konuda ısrar etmek yerine bakışlarımı devirmekle kalıyorum. Çünkü biliyorum ki Cemre Oğuz'u ne yapacak ne edecek kendine sevgili yapacaktır.

Mutfakta işlerimiz bittikten sonra masayı kuruyoruz. Yemekleri içeriye taşıırken, saate kayıyor gözüm. Altı üstü kolay yemek yaptık ama geçen zaman bildiğimiz üç saatlik bir dilim oluyor? Acaba normal kadınların yaptığı yemeklerden yapsaydık kaç saatimizi alırdı? Düşünürken, ben de çorbayı yeniden ısıtıyorum. Oca-

ğın ısısı nedense başka bir ısıya yönlendiriyor beni. Kaya'nın beni hâlâ neden aramadığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum; ama cümle içinde düşünmüş oluyorum maalesef... Acaba ben mi arayıp konuşsam? Kaya beni öptün ama benim için hiçbir anlam ifade etmediğini bilmeni isterim diyebilirim! Tabii sorun tek bir öpücük olsaydı bunu kolaylıkla derdim!

Düşüncelerimden sıyrılırken, Cemre'nin sesini duyuyorum. Bana sesleniyor içeriden? Ocağın altını kapatıp, mutfaktan çıkıp, salona geliyorum. Salona gelmemle telefonumun sesini duyuyorum. Cemre bana bağırıp kaç dakikadır telefonumun çaldığını söylediğini söylüyor; ama ben onu ilgi alanımdan çekip telefonumun yanına doğru uçarcasına koşuyorum. Beklediğim telefonun gelmesi beni heyecanlandırırken, ayaklarımı havalandırıyor, sırtımda çift kanat hissettiriyor. Mutlulukla koştuğum o an, koridorda annemle çarpışmamızla son buluyor. İkimiz de bağırıp, yere bir seksen uzanırken, annem söylenmeye, telefon çalmaya devam ediyor ve benim kanatlarım beni terk ediyor. Yüzümü acıyla kapatırken, içimden kader ah be kader diye söylenmeyi de ihmal etmiyorum.

12. Bölüm

Aynadaki yansımama bakarken, yüzüm bundan daha mutsuz olamazdı. Bu saçlarımda sürekli çoğalan beyazları ne yapacağım ben? Bu zamana kadar kesinlikle boya sürmemişken, şimdi onun nimetlerinden mi faydalanacağım yani? Mantıklı! Bu kadar kolay pes etmemdeki sebepler çok göreceli aslında... Öncelik Kaya'nın, sonralık benim kaderimin... Aklıma gelen dünkü telefon konuşmasıyla saçlarımı sinirle daha da çok çekiştiriyorum ve atkuyruğu yapıyorum. Yüzüm, saçlarım yüzünden gerilirken, gözlerimin Japonluğu daha da çok belirginleşiyor. Çektiğim eyerliner ise; ona hayat veriyor. Rimelle zenginleşip iyice havaya girerken, aklıma dün yaşadıklarım geliyor!

Dün bir seksen yerle bütünleşirken; yanımıza gelen Cemre bizi o bütünleşmeden çekmek yerine bize kıs kıs gülmeye, annem söylenmeye ve telefon çalmaya devam etmişti. Hepsi oldukları yerden memnunmuş gibi görünmüştü o an bana. Kendi işimi kendim yaparak yerimden doğrulmuştum. Cemre ile birlikte annemi de yerden kaldırmış ve koltuğa uzandırmıştı. Kapanan telefonla gözlerimi yummuş ve annemin ahlamlarına çare olmak üzere mutfığa gidip ilaç getirmiştım. Telefonum yeniden çalmaya başlayınca bu sefer korkudan yavaş adımlarla odama doğru yürümeye başlamıştım. Telefonumu elime alırken Kaya'nın adını görmemle kanatlı bir melek olmam bir olmuştu. Heyecanla ekrana bakmış ve nasıl olduysa açabilmeyi akıl edebilmişim. Ne diyeceğini bilemeyen yeni yetme kızlar gibiydim.

Sonra ne diyeceğimi bulmuş ve nedense buna sevine-memiştim.

"Alo?" Neden soru yüklü bir kelimeye muhtaç kaldı-ğımın bilincinde değildim. Ama ona sormak istediğim birçok sorunun başlangıcı olduğuna sonradan kanaat getirdim.

"Neden açmıyorsun telefonunu?" Neden mi diye du-şünmüştüm. Hatta vereceğim bir cevabım bile hazırdı. Sana koşarken, bir seksen yere serildim hayatım, ondan gecikti açmam! Ama ben şeker kız olmak yerine nemru-tun kızı olmayı tercih etmişim ve tüm nemrutluğumla adamı deli etmişim.

"Duymamışım, hayırdır?"

"Hayırdır mı?" demişti şaşkın bir ses tonuyla. Gerçi o şaşırmasındı da nemrutun kızı olan ben mi şaşırsaydım!

"Yani bir şey mi oldu da arıyorsun?" diye terslemiş-tim adamı. Aklımda o an neden beni geç aradığına dair filmler dönüyordu çünkü. Buna takıldığım için kendime kızıyor ve hâlâ utanmadan da düşünmeye devam edi-yordum.

Derin bir soluk almıştı. Nefesini uzun uzun alıp ver-mişti. "Sence de olmadı mı bir şeyler Özge?" demişti sa-kin bir ses tonuyla. Sesi sakinken, benim bir anda içim huzurla kaplanmıştı.

Bunu itiraf ettiğim için akılsız olmam lazım değil mi?

Sürekli birbirimize yönelttiğimiz soru işaretli cümle-lerin sonuna gelmek için "Böyle birbirimize soru sora-rak mı konuşacağız?" demiştim soru sorarak ve aynada kendime bakıp yansımama tükürmüştüm.

Ama Kaya bu sorunun cevabının işaretini değiştirip "Hayır tabii ki de... Yani... Özge bugün olanlar..." der-ken, benim mantığım araya girmiş ve o kelimeleri söy-leyivermişim.

"Bugün olanlar saçma sapan şeylerdi. Kontrolsüzce

yapılmış bir hataydı," demiştim. Nasıl diyebilmiştim bilmiyorum ama doğrusu bu değil miydi?

"Anladım..." demişti o da. Sesi tuhaflaşmıştı birden ama... Üzgünmüş gibi söylemişti.

"Öyle değil mi ama? Sen nişanlısın ve çok yakında evleneceksin? Hem hatırlarsan biz birbirimizden nefret ediyoruz."

"Nefret..." derken, sesi yorgun çıkmıştı. Böyle kısa konuşması beni inanılmaz germişti!

"Bence bugün olanları konuşmamız saçma olur. Sen nişanlısın..." demiştim ısrarla ona nişanlı olduğunu hatırlatarak. Sanki adam nişanlı olduğunu bilmiyormuş gibi...

"Farkındayım..."

"O zaman?"

"En iyisi unutmak o zaman. Sanırım seni aramamalıydım." Telefonu suratıma kapattıktan sonra yatağa oturmuş ve elimdeki telefona bakakalmıştım. Onun benimle bu tip konuşmasını beklemiyordum.

Kaya ve ben? O kadar farklı ülkeleriz ki... Birimiz yazken, birimiz kışız. Ve ben kendimi kış gibi soğuk hissederken, onun yazıyla ısınmak istemiyorum. Ona ne hissetmem gerektiğini de bilmiyorum üstelik. Ama içimden bir şeyler kırılmaya başlıyor. Kırılan o şey her neyse sesleri kulaklarımda çınlıyor. Ona bir şeyler hissedemem. Hayatında nişanlısı ve ekstra bilmediğim — ki birini bildiğim— diğer kadınlar varken olmaz. Ona güvenemem. Nişanlısı olmasa bile ona bir şeyler hissetmezdim. Ama o konuşma tarzı... Kafamı bu kadar karıştırdığı için ona öfke duyuyorum işte!

Zamanında onunla bir ilişkim olmuş olsaydı nasıl devam ederdi diye düşünmüştüm hep. Her ayrılık sonrası özellikle... Ama Kaya da onlar gibiydi. O da ben-den sıkılacak ve arkasına bakmadan beni terk edecekti.

Sarışınlara âşık bir adam hayatının merkezini normal bir kızla neden geçirsin ki? Büyük ihtimalle Ceren'in yaşadıklarını yaşayacaktım. Kaya beni aldatacak ve ben bunu bilmediğim için ona salak gibi âşık olmaya devam edecektim. Hayatımda artık aşka yer yoktu! En azında yer olmamalıydı.

Yatağıma oturup dün geceyi düşünürken, aramızda ki birçok engeli de düşünüyorum. Düşünmemem gerektiğini bildiğim halde ısrarla devam ediyorum. İlk kez düşünürken, yorulduğumu ve kalbimin ritminin yavaşladığını hissediyorum. Sanki beni ben yapan duygularımdan uzakta başka bir yerdeyim. Dile getirmeye cesaret edemediğim ve nedense dile getirmek için de yanıp tutuşuyorum. Ve korkuyorum bunlardan. İnandığım her şeyin elimden uçuşunu izlemişken, tekrardan aynı uçuşları izlemek istemiyorum. Yaprak Dökümü'nün tekrarını izleyebileceğimi sanmıyorum.

Kapının hunharca açılmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. Cemre içeriye salına salına yürüyor yüzünü buruşturuyor. Beni gördüğüne pek de memnun değilmiş gibi... Bu evde annem ve Cemre yüzünden kendimi iyice fazlalıklı gibi hissetmeye başlıyorum. Onların rahat tavırları karşısında kendimden utanıyorum. Ben hiçbir zaman evimde bu kadar rahat olmadım. Tabii sürekli evde temizlik yapmaktan ve fazla çamaşır suyu çekmekten evimin tadını çıkartamadım ama onların bu yaptıkları kesinlikle rol çalmaktan başka bir şey değil.

Cemre gardırobun yanına gelip sağ omzunu oraya yaslıyor. Kollarını göğsünde birleştirip tek kaşını kaldırıp beni süzmeye başlıyor. Dolabın aynasından kendime bakıyorum hemen. Bu kadar süzülecek neyim olduğunu anlamaya çalışıyorum. Mavi salaş bir bluz, siyah dar kumaş pantolon, saçlar atkuyruğu, güzel hafif alımlı bir makyaj? Abartıdan uzak, doğallıkla sevecen bir ben olmuşum. Sahi ben ne güzel olmuşum.

"Tam bir saattir hazırlanıyorsun. Çok merak ettim o kadar saat hazırlana hazırlana bu kadar mı hazırlandın?" diyor Cemre, kendinden ödün vermeyerek.

Gözlerimi Cemre'den çekip aynaya bakıyorum tekrardan. Ben nerede yanlış yapmış olabilirim de, Cemre kendince beni eleştiriyor? Eyerliner? Süper! Rimel? Harika! Allık? Doğallıktan ölecek! Şeftali ruj? Onsuz asla! E, peki neydi bu Cemre denilen mahlûkatın o sesindeki cadalozluk?

"Ne diyorsun sen ya?" diyorum kızarak. İyice densiz olmaya başladı bu Cemre. Ya ben onu öldüreceğim ya da kendine bir ev bulup gidecek, bence bunu seçenek olarak ona sunabilirim.

Cemre hâlâ kendinden ödün vermeyerek bana bakmaya devam ediyor. Dudaklarını büzüp, kendince İvana Sert oluyor. "Diyorum ki; sen bu halde göze çarpıyorsun. E, durum böyle olunca, Kaya'nın ilgisini nasıl çekeceksin? Ya da başka bir deyişle; sen adamın dikkatini çekene kadar adam elden gidecek. Ve sen bu gidişle adamın düğününde halay başı olacaksın," deyip beni şaşkın ördeğe çeviriyor!

Ne diyeceğimi bilemiyorum! Verecek mantıklı bir cevap bulamıyorum. Cemre beni bu hayatta konuşurken yoran tek canlı... Sürekli ona ne cevap vereceğimi düşünüp duruyorum. Yani şimdi ben Kaya için mi hazırlanıyorum? Ya da onun dikkatini çekmek için mi? Üstelik o hiç de umurumda değilken! Üstelik onun düğününe gidebileceğimi de sanmıyorum. Tamam, gittim diyelim, peki neden halay başı oluyormuşum ki? Sonuçta parmağında yüzükler, kolunda bilezikler olan kişi Ceren olacak, bana ne oluyor ki? Bu Cemre kesinlikle konuşurken bana alkol depoluyor. Onu dinlerken sarhoş oluyorum! "Cemre ben Kaya için hazırlanmıyorum! Artık şu Kaya konusunu kapatır mısın?" deyip sertçe çıkıyorum ona. Yani ciddi Kaya'yı unutmak için Fizan'a gitmem gere-

kecek bunu anlıyorum. Annem Kayacı, Cemre Kayacı, eee iş yerindeki kızlar zaten doğuştan Kayacı! Kurtuluş yok mu bu adamdan?

"Tamam demedik bir şey. Ne halin varsa gör, bir de bana şu çekik gözlerini dikmezsen sevinirim. O tatlı halinden eser kalmıyor da..." deyip arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başlıyor. Onun arkasından kalkıp bir şey demek için açılan dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Son kez aynadan kendime bakıyorum. Kendime engel olamadığım bir düşünceyle Kaya ve benim sahnelerimiz dönüyor beynimde... Gözlerimi kapatmamla açmam bir oluyor. Onu düşünmek, onu görmek istemiyorum. Şu Ahmet Bey'in gelip, Kaya'nın gideceği günü ipte çekiyorum. Hatta bugün şirkette Ahmet Bey'i arayıp ne zaman döneceği hakkında bilgi edinebilirim. Kaya'yı ne kadar az görürsem, o kadar çabuk unuturum. Onun yokluğu bana ilaç gibi gelecek, kesinlikle eminim. Gidip gayet güzel Cerenciğiyle düğün hazırlığı yapabilir. Ben de yine eski hayatıma dönerim. Bol Nutellalı depresyon ağıma düşebilirim.

Cemre'yle daireden çıkmadan evvel anneme yakalanmaktan güzel bir şey var mı diye düşünüyorum. Ah, tabii ki de yok! Belki de var... Ama yokmuş gibi yapmak şu an için en iyisi... Annem elinde ballı kaymaklı ekmekleriyle bizim yanıma geldiğinde, bize kilo aldır-maya yemin etmiş gibiydi. Bir yandan süt, bir yandan sürekli ağzımıza sıkıştırdığı ekmek dilimleriyle, ölmüş anneannemi görüyordum. En son daha fazla yemeyeceğimi söylerken, Cemre beni kenara atıp tabaktaki dilimleri hiç de kibar olmayan bir biçimde yemişti. O yedikçe annem onu övmeye, Cemre havalara girmeye ve tabii ben de içimden Memoli gibi saymaya başlamıştım!

En sonunda dilimler bitince dünyalar benim olmuştı. Cemre'yi kolundan tuttuğum gibi daireden dışarıya atmıştım. Annem hâlâ arkamızdan söylenemeye devam ederken, bu sefer onu duymazdan gelmek en güzel şey olmuştı. Daireden çıkar çıkmaz Cemre'ye söylenmeye başlamıştım ve o elindeki ballı kaymaklı ekmeğiyle beni büyük bir ilgiyle dinlemeye devam etmişti. Daha sonra onun neden benle geldiğini sormuştum. Bir an önce ondan kurtulmak boynumun borcuydu. Tabii nereden bilebilirdim ki asıl bombanın bundan sonra geleceğini!

Cemre dün akşam gördüğü rüyanın fazlaca etkisinde kaldığı için saçlarını boyatmaya karar vermiş meğerse... Merakla rüyasında ne gördüğünü sorunca, o meşhur arının dilimi neden ısırmadığını da çok merak etmiştim. Cemre 'yine' Oğuzcuğunu görmüş rüyasında... Oğuz ona; reklamdaki çikolata yapan adamlar gibi çikolata yapıyormuş ve kesinlikle çok mutlularmış. Daha sonra rüyasından uyanınca, Oğuz'un neden ilgisini çekemediğini düşünüp durmuş. Ve her zaman olduğu gibi yine saçlarını boyatmaya kararmış vermiş. Onu kuaförüne götürmem için de benimle aynı saatte kalkmış. Bunları o kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, normalmiş gibi karşılamak zorunda hissediyorum kendimi. Ona hak verip durumu kabul ediyorum sadece. Yine de içimde kalmasın arzuladığım duygumla, bunun gereksiz olduğunu vurguluyorum; ama Cemre beni duymazdan gelerek saçlarını siyaha boyatmakta kararlı olduğunu söylüyor. Ben de bu konuyu burada kapatıp omuz silkiyorum.

Cemre'nin sabahın köründe kalkmasının tek sebebi olan Oğuz dairesinden çıkınca birden bir sessizlik oluyor. Bu sessizlik konuşmaktan öte, nefes almama yolunda ilerliyor. Oğuz dairesinin kapısını çekip dönerken, Cemre ve ben de asansöre doğru yürümeye başlıyoruz. Oğuz yine dünyanın en kibar erkeği olarak, bizi selamlıyor. Asansör zemin katından yukarıya çıkana kadar

da çok kısa sohbet ediyoruz. Daha doğrusu bu sohbet Oğuz ve benim aramda geçiyor; çünkü Cemre, daha az önce Oğuz diye inlememiş gibi neredeyse adamı tanımyormuş gibi davranıyor. Arada Oğuz benle konuşurken, Cemre'ye bakıyor ve sonra birden gözlerini bana dikip konuşmasına devam ediyor. Asansör gelince, kapıyı çikip bize yol veriyor, Beyefendi Oğuz... Biz de asansöre biniyoruz ve benle Oğuz konuşmaya kaldığımız yerden devam ediyoruz. Biz konuştukça Cemre benim tam arkamda olmadık sesler çıkarmaya başlıyor. Bu sesler, asansörde olmak istemediğini ve bu konuşmadan kesinlikle sıkıldığını dair işaretler belirtiyor. Hani şu an Oğuz ne kadar kibar ise; Cemre bir o kadar kaba. Zıt kutuplar birbirini çekerler derler de inanmazdım. Gerçi hâlâ inanmamaya devam edebilirim; çünkü hâlâ Cemre ve Oğuz birbirlerine çekilmiş değiller. Bizim kız çekileceği kadar çekildi gerçi de, Oğuz'da o atak yok hâlâ...

Asansör durunca Oğuz yeniden kibarlığı elden bırakmayıp, kapıyı açıyor ve bize yol veriyor. Cemre arkamda olmasına rağmen, sinirle benden önce davranıyor ve hızlı adımlarla yürümeye başlıyor. Onun arkasından tuhaf tuhaf bakan Oğuz'u toparlamak da bendenize kalıyor. Adamın ilgisini değiştirmek için, durduk yere kız arkadaşını soruyorum. Bunu beklemeyen Oğuz ise; bana da tuhaf bakışlarından atıp, üstünkörü bir cevap veriyor. Aldığım cevabı pek de önemsemeden başımı sallıyorum bir tek. Birlikte çıkışa doğru yürüyoruz. Apartmandan çıkıp, bahçe kapısının orada dikilen Cemre'ye bakıp taş var mı diye etrafıma bakıyorum. Kafasına taş atıp, hafızasını silmek istiyorum şu anda!

Birlikte bahçe kapısının oraya gelince, Oğuz'la vedalaşıyoruz. Oğuz sırtını dönüp giderken, ben Cemre'ye bakıyorum hayretle. Tam ağzımı açıp, onu sövecekken, Oğuz'un naif sesini duyuyorum ve ağzımda kalan sövmelik laflarını geri yutmak zorunda kalıyorum.

"Cemre Hanım... Şu açacağınız davayla ilgili bir an önce görüşme yapalım isterseniz. Gelecek hafta programım yoğun..."

Dava mı? Mal bir ifadeyle Cemre'ye bakıyorum! Orkid'in kanatlı hali gibi mutlu oluyor hemen. O asık, nemrut suratı gidiyor ve yerine yenilenmiş bir, uzun gece dayanıklı Orkid oluveriyor. Elleriyle saçlarını düzeltirken "Şey... Tamam... Ne zaman olur? Yani bana her gün olur. Ben her gün, her saat başı, boşum. Sabah, akşam, gece fark etmez, siz saati ve günü verin yeter," diyor heyecanlı, ağzı kulaklarında.

Onun bu hali Oğuz'un yüzünde gülümsemeye sebep oluyor. İpana Oğuz geri geliyor böylelikle... Beyaz inci gibi dişlerini bizim gözümüze sokarak "Eğer yarın, hatta bugün uygun olursanız, beklerim ofisime. Tüm gün orada olacağım çünkü..." diyor.

"Gelirim tabii, siz davet edersiniz de gelmez miyim hiç?" deyip dudaklarını sıkı sıkı kapatıyor hemen. Ne dediğinin farkına vardığını anlıyorum hemen. Ah Cemre, sen adam olacaksın da ben de göreceğim! "Yanii... Ben bugün uygunum. Geleceğim bugün. Hatta Özge de gelir benimle..." diyor. Beni böyle pis işlerine alet ettiği için Cemre'yi bir kez daha öldürmek istiyorum. Daha bana ne dava açtığını bile söylememişken! Üstelik benim böyle bir şeyden haberim yokken!

Oğuz arkasını dönüp giderken, Cemre onun arkasından aptal aptal bakmaya başlıyor. Koluna sinirden kısa bir çimdik atıp, bana olayları anlatması gerektiğini söylüyorum. Ama bunu söylememle Cemre hemen gerilmeye başlıyor. Dudağını ısıyor, gözlerini kaçırıyor ve elleriyle saçlarını karıştırmaya başlıyor. Kesinlikle bana ya yalan söyleyecek, ya da bir şeyler gizliyor. Merakla konuşmasını beklemeye devam ederken, ağzında saçma sapan cümleler gevelemeye başlıyor. Ne olduğunu anlamadığımı ve ısrarla adam gibi anlatması gerektiğini

söyleyince; hemen üstünlük taslayıp, benim işe geç kal-
dığımı ve onu daha kuaföre bırakacağımı dile getiriyor.
Bir şeylerin döndüğünü anlamamak için aptal olmam
gerekir, kaldı ki ben aptallığı kullanmayı liseden sonra
bıraktım. Kolumdaki saatte bakıyorum ve gerçekten de
geç kalacağım gerçeği yüzüme çarpıyor. Zaten Cem-
re'den cevap beklemeye devam edersem, Kaya'nın beni
acımasızca kovacağından eminim! Hele dün geceki ko-
nuşmamızdan sonra, ona verilmiş bir ilahi güç olsa beni
dünyadan bile kovabilir.

Cemre'nin neler çevirdiğini elbette ki öğreneceğim-
den, şu anlık üzerinde bir çalışma yapmıyorum. Ara-
baya doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. Bindikten sonra
arabayı çalıştırmamla, Cemre hemen radyoyu açıyor.
Benim ısrar edeceğimi bildiğinden yapıyor bunu bili-
yorum. Ama akşamı bekleyip haddini bildirmek benim
için daha uygun olacak Cemreciğim... Bu yüzden şu
an bu konu kapatıldı san. Arabayı kuaförümün olduğu
semte doğru sürerken, son bir çare, Cemre'ye saçları-
nı boyatmamasından yana olduğumu söylüyorum ve
verdiği cevapla benim trafik canavarımı olmamı sağlı-
yor. Çünkü o bana "Ne boyatması kızım? Görmedin mi
adam beni fark etmeye başlamış ve bu kesinlikle bu şirin
mi şirin kumral saçlarım sayesinde..." diyor. Ve ben de
o anda kırmızı ışığı son anda fark edip, yılın frenini ya-
pıyorum. Hal böyle olunca korna seslerinin beraberinde
birkaç küfür de yiyorum.

Cemre'yi kuaförüm Neco'ya bıraktıktan sonra yanla-
rından uçarcasına kaçıyorum; çünkü Neco ısrarla bana
fal bakmak istediğini söylüyor. Cemre yüzünden sinir-
lerim laçka olmuşken; o bunu, yıldızlarıma bağlıyor ve
kesinlikle yıldız falıma bakıp, bana uygun bir harita çir-
kartmak için adeta ölüyor. Ama onun ısrarlarına bu se-
fer boyun eğmeyeceğimden, işi bahane ediyorum yine
ve o da işi bahane ettiğim için arkamdan olmadık laflar

söylemeye başlıyor. Onun laflarına aldırış etmeden çıkıyorum oradan. Çevremdeki herkes bana laf yetiştirmek için bu dünyaya gönderildi, artık kesinlikle bunu net bir şekilde anlıyorum. Herkesin benim hakkımda o kadar fazla birikmiş lafı var ki, ben hiçbirine yetişemediğim gibi, çareyi olay yerini gizlice terk etmekte buluyorum.

Bu sefer arabamda tek başımayım. Radyodaki çalan şarkıya eşlik ederken ilerliyorum. İlginç bir şekilde bu sefer trafik kurbanı olmuyorum. Buna hayret ederken, radyoda bu yılın en iyi şarkılarından biri çalıyor. Hazır trafikte yokken, müziğe biraz daha ses verip gaza çok az daha yükleniyorum. Yerimde hafifçe kıpırdanarak bağıra bağıra şarkı söylemeye başlıyorum. Gerçi arabanın emniyet kemeri, destekli sutyenimi yukarı çekerek bana eziyet ediyor; ama bugün aldırış etmeme günüm, keyfimi bozmayacağım. Trafiğe takılmadan şirketin yakınlarına gelmeyi başardığıma hâlâ inanamazken, bugün kaderin yüzüme güldüğüne inanıyorum. Şirketin olduğu istikamete dönmek için fırsat kollarken, yanan kırmızı ışıkla yüzümü buruşturuyorum. Arabayı yavaşça durdurmamla, sarsıntı geçirmem bir oluyor! O şokla gözlerimi kapatıp beyaz ışığı beklerken, cennet kapısının nerede olduğunu bulmaya çalışıyorum. Dışarıdan gelen seslerle birlikte henüz ölmediğimi ve hâlâ bu yeryüzüne ait olduğumu fark ederek gözlerimi açıyorum. Dikiz aynasından arkaya bakıyorum ve benim arabanın arkasına eğilmiş birini görüyorum. Trafik kurbanı olmadım; ama trafik canavarı kurbanı oldum resmen! İnanmıyorum ya! Kızımın çanağını kıran o hıyarın burnundan fitil fitil getirmek için derin bir nefes alıyorum ve iniyorum arabadan. Kızımın arka tarafına doğru gelip oraya eğilmiş olan adamın arkasında duruyorum. Bakışlarımı bebeği-me değdirdiğimde ise; durum içler acısı... Kızımın poposu derin bir darbe almış. Adamın diğer tarafına geçip onun— araba demeye dilim varmıyor bu şeye... Onun

uçacağına bakıyorum. Bu doğru tabir işte! Bu beyaz şey araba olması kesinlikle imkânsız! Onun uçağının on tane rafına bakıyorum ve hiçbir hasar yok. Olan benim zavalı kızıma oldu tabii!

İçimdeki hırsa yenik düşerek adamı alkışlamaya başlıyorum. Hatta alkışlarken, dilimi tutamayıp "Tebrik ediyorum sizi... Bu kadar başarılı bir vuruşla artık Hollywood dünyasına adım atabilirsiniz!" diyorum.

Adam bana dönüp mahcup bir ifadeyle bakınca hemen onu tanıyorum. Şey bu ünlü mimarın oğlu! Davet gecesindeki adam! Ah! Ceren'in abisi, Mehmet Gürsoy'un oğlu bu! Adı neydi? Kremli bir şeydi? Yok, şekerli miydi? Hayır, hayır... Poğaçalı da değildi? Kremali bir şey daha mı yakın oluyor sanki?

"Merhaba... Kusura bakmayın lütfen, acil bir telefon görüşmem yüzünden oldu."

Bunun beni ilgilendiren tarafını düşünüyorum. Acil bir telefonu vardıysa arabayı sağa çekip normal bir şekilde de konuşabilirdi. Üstelik telefonu açmadan onun acilliğini de bilemezdi, değil mi? Bu yüzden üzgünüm adını hatırlayamadığım, ünlü mimarın oğlu, çok fena kusura bakacağım!

"Keşke telefon çaldığı gibi sağa çekseydiniz de öyle konuşsaydınız! Sürüş halindeyken, telefonla konuşmanın zararlarını duymadınız herhalde! Şuraya bakın, arabama baktıkça canım yanıyor!"

Adam gözlerini kısıp bana daha da dikkatli bakıyor "Tanıdım sizi... Özge'ydi değil mi?"

Başımı sallayıp onaylıyım. "Evet, ben de sizi tanıdım. Ama sorunumuz tanışmak yahut tanışmamak değil. Sizin gibiler yüzünden her geçen gün trafik canavarlarının artması bence!"

Adam yüzünde geniş bir gülümsemeyle "Trafik canavarı değilimdir oysaki... Bu tip bir olay başıma ilk kez geliyor. Bendeki şansa bakın ki, sizin gibi çok geveze bir

bayana çarpmakla cezalandırılıyorum," diyor. Bana diyor bunu!

"Haklıyım ki konuşuyorum. Eğer size çarpan ben olsaydım -ki böyle bir şey mümkün değil- kesinlikle susmayı tercih ederdim."

"Tamam, sakın ol. Tüm masrafları karşılayacağım. Üstelik çok da kötü bir durumda değil araban..." diyor sıkıntılı bir sesle.

"Tabii ki de masrafları sen karşılayacaksın! Hatta kusura bakma yerine, adam gibi özür de dileyeceksin!"

"Üzgünüm şeker kız, ben sadece kusura bakmayı kullanıyorum," deyip elini cebine atıyor. Ne yaptığına bakarken, cümle içerisinde kullandığı şeker kız tabirine takılı da kalmıyor değilim hani... Şeker kızmış! Kendisinin Meksika biberi olduğunun farkında mı acaba? Siniyle gözlerimi odan çekip tekrardan bakıyorum arabama. Tamam, o panikle bana kötü görünen çanak kısmı şu an biraz daha yumuşak görünmeye başladı. Kıcı hâlâ toplayabiliriz belki; ama kızımın kalbindeki yarayı asla! Kesinlikle çok kırıldığı için beni yarı yolda bırakacak ve bu, en olmadık anlarda olacak, hissediyorum.

"Kendini beğenmiş birinden, özür beklemek benim hatam tabii!"

Yamuk bir gülüşle yanıma yaklaşınca benden ne kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Tam önümde dikilip benim boyumla alay eder gibi başını bana doğru eğiyor; ama ben boyumun kısalığını aldırış etmeden hâlâ onu öldürmek istermiş gibi bakıyorum! O da bu bakışlarımdan hiç etkilenmeden gülmeye devam ediyor. Gözlerini onun gözlerinden çekip yüzünde gezdirmeye başlıyorum. Buğday teni ve onunla uyumlu olan kumral sakalları var. Uzun sarı kirpikleri ve kumral kaşları... Burnu benimkiden daha güzel Allah için. Hatta teni bile benden daha güzel desem, kendime hiç de haksızlık etmemiş olurum. Kumral saçları ise; tam bu tarz benim

programı için yapılmış. Yüzümü buruşturup, neden ondan bir cevap beklemeyi sonlandırmadığımı düşünüyorum. Birkaç adım geriye gidip, arabama doğru yürümeye başlıyorum. Ve o anda onun gür sesi kulaklarımdan içeriye şuursuzca giriyor. "Bu kabalık sana hiç yakışmadı şeker kız. Üstelik babamın seninle iş yapma hayalleri varken... Senin ne kadar da kibar bir hanımefendi olduğunu şirkettekilere anlatıp duruyor. Şimdi ben bu olaydan bahsedince inanılmaz üzülecek..."

Olduğum yerde kalıyorum. Cümlelerin neresini elimde alsam diye düşünüyorum. Mehmet Bey'in benimle iş yapması mı yoksa bu kremli oğlunun bu olayı babasına abartılı bir şekilde anlatması mı? Yüz ifademdeki allak bullak oluşu görmemesi için yüzümü ona dönmüyorum ve arabama biniyorum. Sinirden arabayı nasıl çalıştırdığımı hatırlamayacak kadar kötüyüm. Üstelik aklım hâlâ o uzun son cümlede kalmışken, ben nerede hata yaptığımı sorguluyorum. Suçlu o iken, birden kozları eline aldı. Beni malak gibi ortada bıraktı resmen. Gerçekten Mehmet Bey benimle iş yapmak mı istiyordu? Ahmet Bey'e bu ihaneti yapamam ki... Acaba onun da haberi var mıdır bu olaydan? Gelemedi bir türlü bu Ahmet Bey'de! Sinirlerim gittikçe daha da artmaya başlıyor! Arabayı şirkete sürmek yerine o kendini beğenmiş züppeninin üstüne sürmeyi, öyle çok isterdim ki!

Arabayı şirketin otoparkına park ettikten sonra ağır hareketlerle iniyorum. Mutsuzluk geldi mi üst üste geliyor zaten! Kaya hayatıma girdiği andan itibaren yüzüm bir kere bile gülmedi! Kesin bana beddua falan etti. Yoksa benim hayatım güllük gülistanlık gidiyordu! Gidiyor gibiydi... En azından her şey yüzüme bu kadar sert vurulmuyordu. Tabii otuzuma yaklaştığım için erkelerden nefret etmem gerek ve tabii ki de evde kalmış, kedileriyle birlikte kendini mutlu etmeye çalışan biri olacağım! Allah'ım düşüncesi bile çok kötü! Elimde

dantelle, kuzenlerimin çocuklarına çeyizler yapıyorum! Yok Özge, dur burada, eğer ilerlersen o yolda adım atmış sayılırsın!

Şirkete girmeden önce arabanın arka tarafına yürüyorum. Kızımın pek hasarlı olmaması içimde mutluluk sebebi olsa da, o kendini beğenen züppenin dedikleri aklıma geldikçe, o mutluluktan eser kalmıyor! Şirketten içeriye girerken, danışman kızlarla sohbet eden Kaya'yı görüyorum. Yine olağanüstü! Yine onu tanımlayacak tek bir kelime yok! Ayaklarım istemeye istemeye beni oraya süreklereken, onun yanına gitmemle kaçmam bir oluyor. Asansörü olduğum kata çağırırken, kalbimin neden böyle attığını bilmiyorum. Asansörün gelmesiyle kendimi hemen içine atıyorum ve Kaya'nın da asansöre bindiğini görüyorum. Parfümü burnumu yakarken, nefessiz kaldığımı hissediyorum. Gözlerimi kapatıp, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum; ama her nefes alışım da onun kokusuyla kendimden geçiyorum.

"Günaydın," diyor Kaya. Sesi her zamankinden farklı ve sade çıkıyor. Hani az önce danışman kızlara gülücükler atmamış olsaydı, bugün morali yok derdim. Tabii adam beni görünce moralinin gitmesi de normal... Ama ben haklı bir konuşma yaptım! O nişanlıydı ve olanlar çok yanlıştı.

Bir saniye Kaya'ya böyle dalmış giderken, neden cevap vermeyi unuttum ki?

Sesimi ayarlayıp, hiçbir şey olmamış gibi "Günaydın," diyorum. Ama gel gör ki; sesim heyecanlı ve tuhaf çıkıyor. Sanki Kaya'yı gördüğüme sevinmiş gibi... Ya da ona âşık deli divane zavallı bir kızmış gibi... Bazen kendime hakim olamadığım için kafamı toprağa gömmek istiyorum.

Asansör durunca hafifçe ona dönüyorum; ama o benden tarafa bakmıyor bile. Hatta ben yokmuşum gibi davranıyor. Ona "İyi günler," deyip bir cevap bekliyorum.

ama aldığım tek cevap onun başını sallaması oluyor. Ya sabır çekip iniyorum asansörden! Ciddeden ergenler gibi birbirimizle konuşmayacaksak konuşmayalım! Çok da umurumdaydı! Bu yaşında ergen triplerine girecek de-ğilim ya!

Odama doğru yürürken Aysu'yu masasında görüyorum. Hayretle tek kaşımı kaldırıp yanına yaklaşıyorum. Benim geldiğimi görünce yerinden kalkıp bana gülüm-süyor. Ben de onun şirin haline gülümseyip, "Günaydın Aysu Hanım, sizi masanızda görmek ne kadar da hoş," diyorum.

Aysu dudaklarını büzüp "Aşk olsun Özge Hanım, ben hep masamdayım. Günaydın bu arada size de..." diyor.

"Ah, hay Allah! Kesin benim gözlerimde sorun var. Kaç aydır sabahları seni arayarak geçiyordu günüm," deyip onu deli ediyorum. Hemen yüzü kızarmaya baş-lıyor tabii... Ben elimdeki çantayı kolumun altına alarak masasının üzerinden ona uzanıyorum ve yanaklarını sıkıyorum. "Takılıyorum sana, asma hemen dudakları-nı... Hadi başla bakalım, bugün beni nasıl bir gün bek-liyormuş?"

"Siz gelmeden önce Ahmet Bey geldi şirkete... Bu sa-bah inmiş uçağı ve hemen buraya gelmiş."

"İnanmıyorum benim neden haberin yok ki?"

"Ben de şirkete geldiğimde öğrendim. Siz de gelecek-siniz diye arayıp rahatsız etmek istemedim; ama duydu-ğuma göre çok sinirliymiş."

"Allah Allah ne olmuş ki acaba?" diye mırıldanıyor-kum kendi kendime. Ahmet Bey kolay sinirlenen biri de-ğil çünkü. Bu şirkette birine sinirlendiğı çok fazla görül-memiştir hatta... Onu bu kadar sinirlendiren şey her ne-ise kesinlikle karşı tarafın haksızlığını gösterir. Ahmet Bey melek gibi adamdır yoksa... Herkesle şakalaşır, gü-ler, sohbet eder. Hani uzaktan baksak, ben nemrut sura-

tımla bu şirketin sahibi olabilecek biriyim; ama Ahmet Bey bunun tam tersi... Vallahi Barış Manço'dan sonra bizim babamız kesinlikle Ahmet Bey...

"Saat 11.00'da toplantı varmış."

Aysu konuşmasını bitiremeden gözlerini benden çekip arkamdaki bir noktaya diyor. Kime baktığını deli gibi merak etmeye başlıyorum. Kesin bu şirketteki biriyle birlikte bu kız ama kim? Arkamdaki kişi olabilir mi? Şimdi çak diye de dönmek istemiyorum; ama meraktan çatlarım dönmezsem! Bu kızın aklını başından alan o adamı bilmek istiyorum. Ve dönüyorum. Bismillah çekerek arkamı dönmemle az ilerimizdeki Ersan Bey'i görüyorum! Ersan Bey! Müdürümüz olan! Aysu, Ersan Bey'le mi çıkıyor yani? Kör olma Aysu! Ağzının tadını da iyi biliyorsun! Gitmiş şirketin en karizmatik adamını kapmış! Yemin ederim benden bir bok olmaz. O kadar senedir tanıyorum adamı... Zengin, karizmatik, üstelik kadına da değer veren bir yapısı var. Tabii bana böyle adamlar denk gelmez, ben nerede hıyar varsa oraya düşüyorum. Ersan Bey'le göz göze gelince gözlerini kaçırıp, hemen merdivenlere yöneliyor. Ne? Utandı mı şimdi? Yok artık! Gelmiş otuz beş yaşına neyin utanması bu? Başımı çevirip Aysu'ya bakıyorum. O da hemen bakışlarını benden kaçırıp, masasındaki defterini eline alıp ona odaklanmaya başlıyor. Tencere kapak olmuşlar ayol bunlar!

"Odamda devam edelim..." diyorum ciddi bir ses tonuyla. Aysu başını sallayıp defterini ve kalemini de alıp yanıma geliyor. Ben önden gidip odanın kapısını açıyorum ve kapıyı açık bırakıyorum. Aysu da peşimden geldiği için hemen kapıyı kapatıyor. Ben yerime otururken, o da masamın yanına gelip dikiliyor. Oturmasını söylüyorum. Tereddütle bakıyor bana ve cevap vermeden oturuyor. Devam etmesini söylüyorum.

"Şey... İşte saat 11.00'de toplantı olacakmış, herkesin orada olmasını söyledi."

"Yok, bundan bahsetmiyorum canım. Ortadan kaybolma klasiklerini anlatmaya başla sen."

Aysu elindeki defteri kucağına atıp, saçlarını kulağının arkasına atıyor. Gözleri dolmaya başlıyor hemen. "Özge Hanım ben çok özür dilerim. Beni kovacak mısınız?" diyor panikle.

"Ersan Bey ile aranızda tam olarak ne var?"

"Özge Hanım lütfen... Bakın ben gerçekten de çok utaniyorum şu anda..." diyor hâlâ panik dolu sesiyle. Onun böylesine panik olmuş hali beni nedense eğlendiriyor. Ama tabii üzerinde çok durmayacağım.

"Peki bakalım, devam et defteri okumaya..." diyorum ve bugün beni nelerin beklediğini okumaya başlıyor Aysu. Öncelikle öğleden sonra bir toplantının daha olacağını öğreniyorum. Bu toplantıya da Ahmet Bey katılacakmış, üstelik bu toplantıya Mehmet Gürsoy da gelecekmiş! O zengin velet doğru söylüyordu demek ki? Babası benimle iş yapacaktı. Tabii oğlunun gazına gelip benden nefret etmezse... Eder miydi acaba? Neden etmesin ki? Oğluna küçük çaplı hakaret ettim sayılır. Ama o da suçluydu! Arkadan bana çarpan oydu! Toplantının içeriğini soruyorum ve beklediğim cevap geliyor Aysu'dan... Mehmet Bey ve Ahmet Bey ortak bir arsa alıp bunun üzerine site kurmayı planlıyormuş. Acaba projeyi tek bana mı verecekler? Yok canım, adam neden tek bana versin ki? Onun oğlu da mimar değil mi? Yoksa oğluyla çalışma mı isteyecek? Bu düşüncelerim fazla olmaya başladı. Yine dereyi görmeden paçaları sıvamaya başladım!

Aysu'dan bana kahve getirmesini isterken, o yerinden kalkıp Ersan Bey'le öyle ahlaksız bir ilişkilerinin olmadığını söylüyor. Ben de ona kızarak odadan yolluyorum. Aysu'nun nasıl bir kız olduğunu biliyorum. El-

bette ki ahlaksız bir ilişkileri yok. Üstelik burada Ersan Bey'den bahsediyoruz. O ve ahlaksızlık! Adamın tek ahlaksızlığı, kahve bardaklarını almadıkları için hizmetlilere kızması... Gerçi kızdığı için de sonradan aşağıya inip özür diliyormuş ya neyse...

Bilgisayarımı açıp İ-Tunes'den güzel bir parça açıyorum. Pink Martini Lilly şarkısını söylemeye başlayınca, ben de öncelikle hemen bir Facebook'uma giriş yapıyorum. Gelen mesajlar, bildirimler, istekler... Ben bu kadar popüler miyim ki diye düşünüyorum. Öncelikle gelen isteklere bakıyorum. Ceren Gürsoy ilk sırada! Ayıp olmasın diye ekliyorum onu hemen... Bu sırada Aysu elinde kahveyle içeriye giriyor ve masama bırakıp çıkıyor. Tekrardan bakıyorum ekrana... Ceren'in profiline girip bakıyorum. Fotoğraflar bölümüne girip merakla bir gezintiye çıkıyorum. Sayamayacağım çoklukta albümleri var ve birçoğunda da Kaya ile olan fotoğrafları var. Birden içime dolan bir hisle hüzünleniyorum. Neydi beni şu an hüzünlendiren bilmiyorum; ama onları yan yana görmek istemediğimi fark ediyorum. Fotoğraflar albümünden çıkıp, Ceren'in zaman tüneline bakıyorum. Check-in'den başka bir şey görünmüyor. Daha da aşağılara iniyorum. Kaya ve Ceren'in nişanları kesilirken ki fotoğraflarına rastlıyorum. Ceren çok mutlu görünüyor. Mor bir elbise giymiş. Kaya da siyah bir takım giyinmiş. Yüzünde Ceren'in ki kadar anlamlı bir gülümseme yok. Zoraki bir tebessüm var gibi geliyor bana... Ya da yine onları yan yana gördüğüm için ben böyle hissediyorum. Ceren'in profilinden çıkıp, gelen bildirimlerime bakıyorum. O kadar bildirim arasında gözüme çarpan tek şey; Kaya'nın adı oluyor. Fotoğraflarımı beğenmesi nedense hoşuma gidiyor. Kendimi ergen kızlar gibi hissetmeye başlıyorum. Yüzümde oluşan gülümsemeyle beğendiği fotoğraflarıma bakıyorum. Dudaklarımı sıkıp, aptal sırtışıma son vermek istiyorum. Son olarak gelen me-

sajlara bakıp artık işimle ilgilenmek istediğimi kendime hatırlatıyorum. Gelen mesajlara bakarken, ikisinin de Umut ile ortak arkadaşlarımızdan geldiğini görüyorum. Birine tıklayıp okumaya başlıyorum. Özlem, mesajında ayrılığımıza çok üzüldüğünü dile getirmiş. Sanki çok da umurundaymış gibi... Sanki Umut'tan hoşlandığını bilmiyorum gibi... Sanki gece dışarı çıktığımızda Umut'a sarkmasını fark etmediğim gibi... Hepsini biliyordum; ama Umut onu sallamadığı için üzerinde durmuyordum. Hoş artık yine üzerinde durmama gerek yok ya... Artık ister Özlem'le birlikte olsun, ister başka bir kızla... Beni hiç mi hiç alakadar etmiyor. İçimdeki merak duygusuna yenilip, Umut'un profiline giriyorum. Sol üst köşeye bakıyorum. İlişki durumunu karmakarışık yapmış! Ah, geri zekalı karmakarışık olan benim. Sen baya baya serbest bir ilişki içerisinde sin! Sinirle onun profilinden çıkıp Kaya'nın profiline giriyorum. Profil fotoğrafına tıklayıp büyütüyorum. Yamuk bir gülüşle poz vermiş. Yanağındaki gamzesini yine göstermeyi unutmamış. O kadar yakışıklı çıkmış ki... Ona bakarken, kim olduğumu kısa bir an unutuyorum. Ta ki kapı çalınca kadar! Hızlıca ekranı aşağıya indirip içeriye gelmesi için sesleniyorum o her kimse...

İçeriye Aysu giriyor haliyle... "Özge Hanım, saat 11.05. Toplantı başladı sayılır," diyor panikle.

Hızlıca yerimden kalkıp, eşyalarımı alıyorum. "O kadar oldu mu ya..." diye mırıldanıyorum kendi kendime. Müziği ve bilgisayarın ekranını kapatıp, Aysun'la beraber odadan çıkıyorum. Asansör yine Aysu'nun basmasıyla hızlıca yanıma geliyor. Başımı sallayıp, bu olayın üzerinde durmak istemiyorum. İki kat aşağıya inmek için düğmeye basıyor Aysu... Biraz sonra asansör tekrar açılınca, iniyoruz. Toplantı odasına doğru yürüyoruz. Açık olan kapıdan süzülürken, göz göze geldiğim ilk isim Derin oluyor! Yine regl dönemindeymiş gibi ha-

valara giriyor. Gözlerimi ondan çekip masanın başında olan Ahmet Bey'e bakıyorum. O da beni görüp hemen ayaklanıyor. Allah'ım ne tatlı bir adam böyle...

"Hoş geldiniz," deyip sarılıyorum. Ahmet Bey de bana sarılırken, Derinciğime bir şarkı armağan ediyorum gözlerimle. Sen şimdi patla, hırsından çatla umurunda değil valla...

"Hoş bulduk Özgeciğim... Sanırım beni burada özleyen tek kişi sensin, böylesine güzel bir karşılama sunduğuna göre..." diyor tatlı sesiyle.

Ben tam cevap vereceksen, araya bilin bakalım kim giriyor? Doğru tahmin! Tabii ki de Derin! "Olur mu öyle şey Ahmet Bey, inanın sizin yeriniz çok farklı hemen fark ediliyor," diyor nazlı bir sesle.

Kesin öyledir canım demek istiyorum. Kaya ile odaya kapanıp sözde toplantı adı altında kim bilir neler yapıyorsunuzdur! Acaba o zamanlar Ahmet Bey aklına geliyor muydu?

Ahmet Bey Derin'in sözleriyle ona gülümserken, 'Bu kadar da kibar olma be adam!' demek istiyorum! Ama aramızdaki samimiyet bu kadar uzun boylu değil!

Boş olan sandalyelerden birine otururken, gözlerim Kaya'yı aramaya başlıyor. Yoksa gitti mi? Bu panik nedir Özge? Sakin ol! Gitmişse gitmiştir. Ama yine de bir veda edebilirdi değil mi? Düşüncelerimi kovup, kendimi toparlamaya çalışırken, yanımdaki sandalyenin çekilme sesini duyuyorum. Merakla başımı o tarafa çevirirken, gelenin Kaya olduğunu görüyorum. Üzerinde buz mavisi bir gömlek var. Siyah tenine o kadar çok yakışmış ki o gömlek... Ama bana bir kez olsun bakmıyor bile... Ne var ki ben kendime engel olmak istemiyorum. Ona bakmak istiyorum. Hatta daha fazlası... Ona sarılmak istiyorum. Gamzesine dokunmak, onunla konuşmak istiyorum. Beni güldürmesini ve... Yine boş hayallere kapılıyorum. Yine olmadık yollara sapıyorum. Yine kendi-

mi köprüden atmaya çalışıyorum. Üstelik Kaya'nın beni artık kurtarmayacağını bile bile...

Yüzümü önümdeki defterime dikerken, birdenbire yüzümde bir nefes hissediyorum. Kulağım ve yanağıma dokunan bir nefes... Kaya'ya ait olduğunu biliyorum. Ama bakmaya cesaret edemiyorum. Az önceki itiraflarımın gerçekleşmesinden korkuyorum çünkü... "Bu kadar hayran bakma... Yeni bir nazar sendromuna girmek istemiyorum," diyor şakacı ses tonuyla. O an aklıma asansördeki nazar muhabbetimiz geliyor. Bakışlarımı ona yöneltip bakıyorum. Hafif bir tebessüm var yüzünde... Elimde olmadan gülüyorum ben de. Ahmet Bey'in sesiyle bakışlarımız uzaklaşıyor. Ben önüme dönerken, gözlerim Derin'e çarpıyor. Bana tek kaşını kaldırmış alayla baktığını görüyorum. Hiçbir tepki vermeden Ahmet Bey'e bakıyorum ve toplantıyı dinlemek için Kaya'nın varlığından uzaklaşmayı diliyorum. Ama sanki bunun olmayacağını da biliyorum.

13. Bölüm

Toplantının sonlanmasıyla derin bir nefes alıyorum. Ahmet Bey'in dediklerinin yüzde ellisini dinleyebildim ancak... Kaya'nın yanımdaki varlığı beynimin çeyreğinin çalışmasına sebebiyet veriyordu. O sürekli yerinde kıpırdandıkça, ben Ahmet Bey'in dediklerine konsantre olamıyor ve adamın bana her soru soruşunda başımı sallayıp hatırlayamadığım cümleler kuruyordum. Zaten en sonunda Ahmet Bey'in tuhaf bakışlarını yakalayınca ve tabii birkaç kişinin kıkırdamalarını duyunca —ki bu kıkırdayanların içinde Kaya'nın da olması tam bir hayal kırıklıydı— kendimi toparlamaya çalıştıkça daha da çok şapşallaştığımı fark ediyordum. En sonunda Ahmet Bey onun yokluğunda şirketin eskisi gibi ilerlediğini söyleyip bizlere teşekkür ederken, Kaya'ya bakıp şirketini batırmadığı için özellikle teşekkür etmişti. Bu sefer gülen taraf ben olunca hafifçe ona dönüp bakmıştım ve onun yüzünde gördüğüm alaycı gülümsemesi ve bakışlarıyla önüme dönmüştüm.

Ahmet Bey'in yerinden kalkmasıyla odayı ilk terk eden kişi Kaya olmuştu. Bana mı alındı, diye düşünmeye başladım ama o sözleri söyleyen ben olmadığım için kesinlikle dayısına alındığı apaçık belliydi. Kaya'nın içinde yatan 'nazlı kız tarafı' çekilmez oluyordu bazen. Lisedeyken de böyleydi. Arkadaşlarına şakanın Allah'ını yapardı; ne var ki kendine yapıldığı an hepsine alır, küser, konuşmazdı. Aklıma gelen düşüncelerimi kovup yerimden kalkıyorum ve eşyalarımı toparlıyorum. Eşyalarımı toparladığım esnada dikkatimi Derin çekiyor.

O da eşyalarını 'sözde' bir biçimde toparlıyor; ama bakışları çok net. Kısık gözleriyle bana bakıp bir şeyler ima etmeye çalışıyor. Ne demek istediğini anlıyorum, sonuçta Kaya gittiğine göre beynim eski hızına geri kavuştu. Ben de ona göz kırpıp 'hayırdır' der gibi başımı sallıyorum.

"Az değilsin biliyorsun değil mi bunu?" derken dip boyasının geldiği aşikâr olan sarı saçlarını savuruyor arkaya doğru. Sesi beni aşağılayıcı bir tonda çıkıyor ve nedense ben hiç üzerime alınmıyorum. Hep olduğu gibi...

"Ne diyorsun sen ya? Ne türden bir konuşma tarzı bu?" deyip asıl onu aşağılayan taraf oluyorum. Yeni yetme ergenler gibi bana kafa tutmasına dayanamıyorum. Boğazına şeker atıp nefessiz kalmasını sağlamak istiyorum her defasında ama değmeyecek biri için şiddetli bir ana girmek istemiyorum.

"Diyorum ki; şovu çok güzel sergiledin az önce... Önce Ahmet Bey'e cici kız olduğunu gösterdin, daha sonra da Kaya Bey'e onun anlayabileceği türden bir kız olduğunu... Çok fenasın çok!" deyip tek kaşını kaldırıp kedigözlerini bana dikmeye devam ediyor.

İçimden ya sabır çekip sakinleşmeye çalışıyorum. Derin'e bir şey demeyeceğim. Evet, bunu yapacağım. Ben şiddete meyilli bir insan değilim! Ama bu kadına dayanamıyorum! Saçlarını elime dolayıp, kafasını arkasındaki cama sürtmek ve hayatı boyunca bir daha kimseye üstünlük taslamaması için gerekli bilgiyi ona enjekte etmek istiyorum! Daha sonra camı açıp onu baş aşağı salmak, benden defalarca özür diletmek ve belki de artık akıllandığını dile getirmesi için ondan bir söz almak istiyorum! Ama kimi kandırıyorum ki? Huylu huyundan vazgeçmeyeceğinin en büyük kanıtı Derin değil mi zaten? Bugün söz verir, yarın verdiği sözü unuttur ve diğer gün eskisinden daha da kötü olur. İnsanları seviyormuş gibi yapıp, asıl kozunu üzerlerinde oynar. Bazen, ah ha-

yır bu işe girdiği günden beri, onun bir şeytan olduğunu düşünüyorum. Belki de Allah beni böyle sınyıyordu? Gerçi sürekli hayatımda değışim olduğundan da sınanıyabiliyim. Acaba en büyük sınanmam hangisi? Derin mi yoksa Kaya mı? Birine yenilmem gerekirse kime yenilmeyi tercih ederim? Derin'in altında çalışmayı mı yoksa Kaya'nın ilgisine yenilip terk edilmeyi mi?

"Özge Hanım? İyi misiniz?" Kulağımın içine doluşan başka bir sesle irkiliyorum. Sesin geldiği yöne bakıyorum, Aysu endişeli gözleriyle bakıyor. Daha sonra bakışlarımı ondan çekip, karşı tarafıma dikeyorum ve Derin'in gittiğini görüyorum! Ben konuşmadıkça Aysu daha çok soru sormaya başlıyor ve en sonunda bana su uzatıyor. Onun uzattığı suyu içip, sinirle nefes alıp veriyorum.

"Derin'i boğmak istiyorum! Cidden bu kadar kötü lüğü neresine sığdırıyor?" deyip eşyalarımı hışımla alıp odadan çıkıyorum. Aysu da peşî sıra takip ediyor beni... Birlikte asansöre binerken ona dönüyorum. "Hani sinirliydi Ahmet Bey? Gayette eskisi gibi tatlıydı," diyorum.

"Onun siniri şirkettekilere değilmiş ki..." deyince merakla kaşlarımı çatıyorum.

"Kimeymiş peki?"

"Kaya Bey'eymiş..."

Neden şaşırmadım acaba? "Ne yapmış yine, Kaya Bey?"

"Ahmet Bey'in sekreterini yollamıştı ya, yerine de Derin Hanım'ın stajyerlerinden birini almıştı hani?"

Gözlerimi devirip "Hafızam iyidir Aysu, bu kadar ayrıntıya gerek yoktu tatlım," diyorum ve birdenbire neşem yerine geliyor. "Kaya'nın gidişine dair bir işaret mi bu acaba? Keşke ona suç ortaklığı yaptığı için Derin'i de yollasaydı Ahmet Beyciğim... Düşünsene... Derinsiz bir şirket! E, sen nereden öğrendin peki? Sabah nedenini

bilmiyordun?" deyip ona hafızamın ne kadar da iyi olduğunu gösteriyorum.

"Derin Hanım'ın sekreterinden öğrendim," derken asansör açılıyor ve birlikte iniyoruz.

"Aysu Allah aşkına şu kadına hanım deyip durma. Az önce takındığı tavrı görmedin herhalde? Hanımlıktan çok uzak, cadıydı bence... Ama yine de onun sekreteriyle aranı iyi tut. Bakalım bugün ne yapacak!"

Odama girip eşyalarımı masaya bırakıyorum. Ne olur ne olmaz diye bilgisayarımı kapatıyorum. Kolumdaki saatime bakıyorum, öğlen yemeğine çıkabilirim. Sabah da adam akıllı bir kahvaltı yapmadım zaten. Karnımın guruldaması an meselesi! Çantamın içine telefonumu atıp, ceketimi üzerime alıyorum. Odadan çıkıp Aysu'ya yemeğe gideceğimi söylüyorum. Sonra asansörü görmezden gelip, ona tripli bir bakış atıyorum ve merdivenleri kullanmayı tercih ediyorum. Yemek yemeden önce benim için merdivenlerden inmek bir nevi spor sayılabilir. Gerçi yemek yedikten sonra yapmış olsaydım daha mantıklı olurdu. Ben normalde spor yapan bir insan değilim ki, neden bunu düşünüyorsam? İyice düşüncelerim garipleşmeye başladı. Hoş bu garipleşmede kendimden de şüphelenmeye başlıyorum ya... Neyse...

Merdivenlerle işim bitince çıkışa doğru yürüyorum. Şirketten çıkıp, arabama doğru ilerlerken, telefonum çalıyor. Çantamdan telefonumu çıkartıp, ekrana bakıyorum. Arayan Cemre... Acaba saçlarını mı boyattı? Çok pişman oldu ve şu anda büyük bir travma mı geçiriyor? Akşam ağzımdan burnumdan getirecek, onu Neco'ya emanet ettiğim için. Tek kaşımı kaldırıp, 'Bismillah' diyerekten açıyorum telefonu. Ve beklediğimin aksine sesi inanılmaz bir biçimde coşkulu çıkıyor. Tabii bu sabah Oğuz'un dikkatini çektiği için artık ömrünün geri kalan kısmını bu coşkuyla geçirebilir. Cemre bana neşeli

bir sesle öğlen yemeği için buluşmayı teklif ediyor. Ben de zaten yemeğe çıktığımı söyleyince, bizim şirketin bu taraflarında buluşmak için anlaşıyoruz. Telefonumu kapattıktan sonra arabamın yanına geliyorum ve kilidi açıp biniyorum. Eşyalarımı yan koltuğa bırakıp, keme-rımı bağlıyorum ve motoru çalıştırdıktan sonra gaza kanalı açıp akustik bir şeyler dinleme isteğiyle derin bir nefes alıp, gaza yükleniyorum. Biraz radyoya ses verip, şirketten çıkıyorum ve gideceğim istikamete doğru yol almaya başlıyorum.

Ve radyodan gelen müzikle hafifçe sallanmaya başlı-yorum. Müziğin hafif eğlenceli tınları var. Daha sonra şarkının sözleri devreye giriyor.

*"Bırak sevginden şüphem yok
Arkadaş kalıyorsak ben yapamam bırak
Sessiz kalmaya ihtiyacım var
Yalnızlığı senle özledim, uzak dur bana yeter
Keşke oyunlar oynamasaydık
Üzülmeseydi şarkılar
Hâlâ sana yazılıyorlar
Hâlâ buram buram sen kokuyorlar"*

Şarkının nakaratına ne zaman ayak uydurdum hatırlamıyorum. Sürekli keşke oyunlar oynamasaydık yerinin altını çizme çabasıyla söylüyorum. Birçok şeye söylüyorum bu keşkeyi... Keşke Kaya'yla oyun oynamasaydım. Keşke biri beni sevecek diye beklemeseydim. Ya da keşke beni sevdiklerine inandığım o üç erkeği de hayatıma almasaydım. Keşke beni sevdiklerine inandırıp, çok sonra beni tek başıma bırakmalarına izin vermeseydim. Keşke hiçbir şarkı, film beni üzmeseydi. Keşke hiç keşke demeseydim. Hayatıma girenler keşkem olmasaydı. Ama şimdi durup düşününce o kadar keşkem var ki, şarkının şirin müziği beni hiç de eğlendirmiyor.

bilmiyordun?" deyip ona hafızamın ne kadar da iyi olduğunu gösteriyorum.

"Derin Hanım'ın sekreterinden öğrendim," derken asansör açılıyor ve birlikte iniyoruz.

"Aysu Allah aşkına şu kadına hanım deyip durma! Az önce takındığı tavrı görmedin herhalde? Hanımlıktan çok uzak, cadıydı bence... Ama yine de onun sekreteriyle aranı iyi tut. Bakalım bugün ne yapacak!"

Odama girip eşyalarımı masaya bırakıyorum. Ne olur ne olmaz diye bilgisayarımı kapatıyorum. Kolumdaki saatime bakıyorum, öğlen yemeğine çıkabilirim. Sabah da adam akıllı bir kahvaltı yapmadım zaten. Karnımın guruldaması an meselesi! Çantamın içine telefonumu atıp, ceketimi üzerime alıyorum. Odadan çıkıp Aysu'ya yemeğe gideceğimi söylüyorum. Sonra asansörü görmezden gelip, ona tripli bir bakış atıyorum ve merdivenleri kullanmayı tercih ediyorum. Yemek yemeden önce benim için merdivenlerden inmek bir nevi spor sayılabilir. Gerçi yemek yedikten sonra yapmış olsaydım daha mantıklı olurdu. Ben normalde spor yapan bir insan değilim ki, neden bunu düşünüyorsam? İyice düşüncelerim garipleşmeye başladı. Hoş bu garipleşmede kendimden de şüphelenmeye başlıyorum ya... Neyse...

Merdivenlerle işim bitince çıkışa doğru yürüyorum. Şirketten çıkıp, arabama doğru ilerlerken, telefonum çalıyor. Çantamdan telefonumu çıkartıp, ekrana bakıyorum. Arayan Cemre... Acaba saçlarını mı boyattı? Çok pişman oldu ve şu anda büyük bir travma mı geçiriyor? Akşam ağızımdan burnumdan getirecek, onu Neco'ya emanet ettiğim için. Tek kaşımı kaldırıp, 'Bismillah' diyerekten açıyorum telefonu. Ve beklediğimin aksine sesi inanılmaz bir biçimde coşkulu çıkıyor. Tabii bu sabah Oğuz'un dikkatini çektiği için artık ömrünün geri kalan kısmını bu coşkuyla geçirebilir. Cemre bana neşeli

bir sesle öğlen yemeği için buluşmayı teklif ediyor. Ben de zaten yemeğe çıktığımı söyleyince, bizim şirketin bu taraflarında buluşmak için anlaşıyoruz. Telefonumu kapattıktan sonra arabamın yanına geliyorum ve kilidi açıp biniyorum. Eşyalarımı yan koltuğa bırakıp, keme-rimi bağlıyorum ve motoru çalıştırdıktan sonra gaza yüklenmeden hemencecik radyoyu açıyorum. İstediğim kanalı açıp akustik bir şeyler dinleme isteğiyle derin bir nefes alıp, gaza yükleniyorum. Biraz radyoya ses verip, şirketten çıkıyorum ve gideceğim istikamete doğru yol almaya başlıyorum.

Ve radyodan gelen müzikle hafifçe sallanmaya başlı-yorum. Müziğin hafif eğlenceli tınıları var. Daha sonra şarkının sözleri devreye giriyor.

"Bırak sevginden şüphem yok

Arkadaş kalıyorsak ben yapamam bırak

Sessiz kalmaya ihtiyacım var

Yalnızlığı senle özledim, uzak dur bana yeter

Keşke oyunlar oynamasaydık

Üzülmeseydi şarkılar

Hâlâ sana yazılıyorlar

Hâlâ buram buram sen kokuyorlar"

Şarkının nakaratına ne zaman ayak uydurdum hatırlamıyorum. Sürekli keşke oyunlar oynamasaydık yerinin altını çizme söylüyorum. Birçok şeye söylüyorum bu keşkeyi... Keşke Kaya'yla oyun oynamasaydım. Keşke biri beni sevecek diye beklemeseydim. Ya da keşke beni sevdiklerine inandığım o üç erkeği de hayatıma almasaydım. Keşke beni sevdiklerine inandırıp, çok sonra beni tek başıma bırakmalarına izin vermeseydim. Keşke hiçbir şarkı, film beni üzmeseydi. Keşke hiç keşke demeseydim. Hayatıma girenler keşkem olmasaydı. Ama şimdi durup düşününce o kadar keşkem var ki, şarkının şirin müziği beni hiç de eğlendirmiyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Cemre'yle buluşacağımız restoranın önünde duruyorum. Arabamı park edip iniyorum. Cemre'yi aramak için telefonumu çıkartırken Cemre benden önce davranıyor. Onun aramasının üzerine gülerken, açıyorum telefonu. Restoranın terasında olduğu söylüyor. Ben de telefonu kapatıp, içeriye giriyorum. Terasa Cemre'nin yanına gelince ilk işim saçlarına bakmak oluyor açıkçası... Eski kumral rengi yerinde sapaşaglam duruyor, bu durumda daha çok seviyorum. Gülerken yanına doğru ilerliyorum. Cemre de beni görünce ayaklanıyor. Birbirimize sanki yıllardır hasret kalmış dostlar gibi sarılıyoruz. Yerlerimize oturunca yanımıza jet hızıyla bir garson geliyor. Siparişlerimizi verdikten sonra sohbet etmeye başlıyoruz. Aslında sohbeti eden taraf Cemre oluyor ve ben de dinleyen taraf oluyorum. Cemre Oğuz'un ilk harfinden başlıyor ve ona 'O' harfinin ne kadar da yakıştığını anlatmaya başlıyor. Tüm harflerine özel maniler eklerken, onun tipine, endamına, gülüşüne geliyor sohbet. Sohbetin, Oğuz olmaksızın onunla ilerlemesi bende çarpıntıya sebebiyet veriyor. Yemeklerimiz geliyor. Cemre susmuyor. Bir bardak su; iki bardak, üç, dört, beş derken, her şey tükenmeye, Cemre tükenmemeye devam ediyor. Onun bu kadar içtenlikle Oğuz'u anlatmasından sonra adamdan hoşlanmaya başlayacağım diye korkuyorum. Tamam en başında ondan etkilendim, Allah var şimdi yukarıda... Adamdan etkilenmeyecek bir bayan kesinlikle tanımıyorum. Hadi kabul edelim ki, hepimiz Arda Güner'e ya da Kıvanç Tatlıtuğ'a bakınca bir içimiz gitmiyor değil hani... Biri Aşk-ı Memnu'nun Behlül'ü ise; diğeri Eylül Yağmurları'nın Ahmet'i idi. Gerçi Ahmet gönlümde yatan tek gerçektir; ama Behlül de içimde yatan arzlık sınır

ıydı. İşte hal böyle olunca ben de Oğuz'dan etkilendim. Ama tabii bu etkilenme büyük bir sevgiye dönüşmeden kendimi dizginlemeyi başardım. Sağ olsun Cemre de bu konuda inanılmaz yardımcı oldu. O ona aşık oldu ben de zaten o sıralar kafa karışıklıklarına devam ettim. Halâ da ediyorum...

Cemre'ye kulak vermemeye çalışırken, artık Oğuz'dan nefret etmeye başladığımı hissediyorum. Hatta gördüğüm yerde iki tane geçirmek istiyorum. Arkadaşımın aklını başından almaya ne hakkı var ki? Dışarı çıkarken, sursun yüzüne çamur falan!

Daha fazla dayanamayıp "Cemre Allah aşkına yeter! Oğuz aşağı, Oğuz yukarı, sağımız, solumuz Oğuz oldu! Vallahi kusacağım artık, adamın o tüm sevimli oluşlarına karşı ondan nefret etmeye başlayacağım!" diyorum. Önümdeki etten sinirle bir parça alıp ağzıma atıyorum. Cemre bana bakıp gözlerini kısıyor. Ellerini havaya kaldırıp "Aman aman sakın kusmaya kalkma... Sen en son Kaya'nın evinde kusmuştun ve sonra derbi maçına maruz kalmıştın. Oğuz ve kusmak kelimelerini yan yana kullanma yasağı getiriyorum sana... Ben kusarım senin verine..." diyor ve bana dur işareti yapıp gülüyor.

"Ya saçmalama! Ne derbi maçı! İyice kafayı yedin, dedim sana bir şey olmadı diye... Neden uzatıp sinir ediyorsun beni? Kaya ve ben! Biz birbirimizden nefret ediyoruz, bilmiyormuş gibi konuşma!" Önümdeki sudan sinirle içiyorum. Hayır, arabayla gelmemiş olsaydım, iki kadeh bir şeyler içerdim ama kurallara her zaman uymaya çalışırım. Cemre ağzında zevkle çiğnediği etini yutarken arkasına yaslanıyor ve bana kocaman bir sırıtış armağan ediyor. Kollarını masadan çekip kucığına indiriyor. "Gözlerin öyle demiyor ama... Kaya'nın adının geçtiği her yerde gözlerin farklı bakıyor. Bu hep böyle olmuştu. Biz lisedeyken de ve çok sonraları da... Ve şimdi de... Hem unutuyorsun ki, eğer biz sana iddiayı hatırlatmasaydık, senin hatırlayacağın yoktu."

Evet yoktu! Ama hatırlattınız ve ben de kurallara uydum. Onun benden nefret etmesini sağladım, çünkü ben de ondan nefret ediyordum. Etmeliydim, benim tipim değildi. Karakter bakımından sınıfta kalmış birine aşık olacak değildim, değil mi? Ama şimdi bakıyorum da ben hep karakter bakımından sınıfta kalmış kişilerle aşık yaşamışım. Hoş Kaya'nın lisede yaptıklarını benim eski sevgililerim koca yaşlarında yapmışlardı ya, neyse... Gerçi Kaya'nın da Ceren'i aldatması söz konusuysen, ona güvenmek pek de mantıklı değil.

"Cemre bu konuyu kapatabilir miyiz? Adam nişanlı! Evlenecek! Diyelim ki ona aşığım, bu neyi değiştirir ki? Adam nişanlısını aldatacak kapasitede biri..."

"Aldattığını kabul ediyorsun yani?"

"Evet ediyorum; çünkü kendi gözlerimle gördüm!"

"Odasında fazlaca ayna mı vardı?"

"Hayır salak! Onu hastanelik ettiğimde, hastaneye başka bir kız gelmişti ve utanmanın ne demek olduğunu bilmiyorlardı!"

Ah salak Özge sen nedir biliyor musun? Nasıl izin verdin o anın yaşanmasına? Nasıl bu kadar küçük, vurdumduymaz oldun ki? Söylediğin sözler mantıklıysen sen nasıl mantıksızca hareket ettin? Bu utançla yaşayacak yöntemler bulmalısın! Mesela, türbeye gidip af dileyebilirsin! İstanbul'daki tüm türbeleri dolaşsam af edileceğimi sanmıyorum gerçi de... Direkt Ceren'den mi özür dilesem? O zaman da olay büyür, adım çıkar ona inmez dokuza olur. Apartmandaki şen dullara malzeme olurum on yıl, yemin ederim olurum!

Cemre yemeğine devam ederken, benden tarafa bakmamaya başlıyor. Ben de düşüncelerimle yemeğimi yemeye başlıyorum. Cemre'ye bu kadar sert çıkmamam gerekiyordu; ama sürekli damarıma basmasından sıkıldım! Kaya'dan bahsetmek yerine sabah-akşam Oğuz dinlemeye razıyım.

"Peki, iş çıkışı birlikte gidelim mi Oğuz'umun şirketine?" diyor Cemre, naif bir sesle.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gerçekten de sert çıkılmayı hak ediyor! Ağzımın ucuna kadar gelen cümleleri sarf etmemek için dudaklarımı sıkıyorum. Cidden delilik bakımından Cemre, eskilerin Memoli'sini aratmıyor! Cemoli beyinli! Cemoli... Yalnız güzel de uyum sağladı bu böyle... İçimden sürekli tekrar ediyorum ve Cemoli lakabına âşık olduğumu keşfediyorum. Ama bunu kesinlikle onunla paylaşmamalıyım! Yoksa bana lakabın Allah'ını bulur, burnumdan getirir.

Merakla kaşlarımı kaldırıp "İş çıkışı neden Oğuz'una gidiyormuşuz?" diyorum. Adamı sabah—akşam görmek yetmiyormuş gibi, bir de neden şirketine gidelim ki?

"Hayatımın aşkına gitmeyeceğim de nereye gideceğim ki?"

"Ne aşkı Allah aşkına! Seninki olsa olsa saplantı olur! Tamam aşka artık inanmıyor olabilirim; ama bu kadar kısa sürede de birine şak diye âşık olunmayacağını biliyorum."

Cemre dirseklerini masaya koyup, elini de çenesinin altında birleştiriyor. "Senin de son aşkını biliyoruz. Umut'u daha tanımadan onunla birlikte olmaya başladın ama bak o ne yaptı; ayrılığının üzerinden uzunca bir süre geçmeden, koluna kızıl saçlı bir kadın takıp, eğlenmesine baktı," demesiyle dudaklarını kapatması bir oluyor Cemre'nin.

Cemre yemeğine dönüp yerken, ben ona hâlâ şaşkınlıkla bakıyorum. Bu kızıl beni aldattığı kadın mı? Onu koluna alıp gezecek kadar yakınlar demek ki? İnanmıyorum! Ben gerçekten de malın önde gideniyim. Onunla gelecek düşündüğüm için öküzüm! Bana boynuz taktığı için, başımdaki boynuzları ona monta etmediğim için fazlaca yufka yürekliyorum! Şimdi beni boğazın sularına atsalar, hiç sesimi çıkarmam! Gerçi refleks olarak kesin

yüzmeye çalışırım ama... Tamam buldum! Beni trenin altına atsinlar böylelikle kaçabileceğim bir yer olmaz! Hoş boğazdan atsalar da o derinlikten çıkamam ya... Belki de bu kadar yufka yürekli olduğum için beni direkt fırına atmaları gerekiyordur. Benden güzel börek olur diye düşünüyorum. Patatesli börekten ne eksikim var ki?

Cemre'ye delice bakışlar atıp bana olayı anlatmasını söylüyorum. Bir susuyor, iki susuyor, en sonunda masadaki çatalı poposuna batırmakla tehdit edince, olayı anlatmaya başlıyor. "Sen beni Neco'ya bıraktın ya... Ayy ona da ayrı bir sinir oldum. Üzerimdeki kıyafetleri eleştirmeye kalktı adam ya! Ay adam demiyim şimdi ayıp olur." Delice bakışlarımı görünce konuya devam ediyor. "Neyse işte... Neco'nun garip davranışlarından sonra bana fal bakası geldi. Kahvemde yeşil gözlü bir adam gördü, inanabiliyor musun? Gerçi beni yiyormuş gibi geldi. Kahverengi bir alanda yeşil gözlü adam görmesi gerçekten de saçmalık!" Garip sesler çıkarmaya başlıyorum! Elimdeki çatalı onun gözüne gözüne sallıyorum. "Tamam devam ediyorum. İşte onun saçmalıklarından sonra çıktım oradan. Hazır alışveriş merkezi kuaföre yakinken, oraya gideyim dedim." Tabii ben de bunu yedim! Kesinlikle çok fena kokular almışsındır. "İşte AVM'nin içinde gezerken, bir mağazanın camunda indirim etiketini görünce gözlerim yerinden fırladı ve o mağazayı kucakladım. Hem hazır babam hâlâ bana babalık yapamadığının ızdırabını çekip, kredi kartlarımı ödüyorken, ona güzel hasarlı bir ödeme tutarı yollamak istedim!" Ah, işte demiştim fena kokular alıyor diye! İndirim nerede Cemre orada! "Mağazanın içinde elime gelen her şeyi deniyordum. Şans bu ya... Elime geçen her şey bana oluyordu. Oğuz'un üzerimde görmesinden mutluluk duyacağım bir elbise gördüm sonra..." Ah yok burada kesinlikle konuşmayacağım! Oğuz'un üzerinde göreceği——— sinyal yok!

"Elbiseye doğru yürüyordum, tam elimi elbiseye değdirip alırken, aynı anda başka bir kadın da elbiseyi almaya çalıştı. İkimiz de o anda tehlikeli kovboylardık Japon! Ama ben daha çok seksi kovboydum. Hatta ondan olsa olsa, sumo güreşçisi olurdu. Hadi otuz altı benden elbiseyi aldı diyelim o elbisenin içine nasıl elli bedenini sokacak ki? Bunu söyleyince de bana nasıl babamı yanmasız kedi yavrusu gibi hissettim!" deyip dudaklarını büzüyor!

Aklıma o an gelen bir ayrıntının altını çiziyorum. Elli benden bir sevgilisi var! Hem de benden sonra! Şaka olması için kendimi çaktırmadan çimdikliyorum ama canımın yanması ve hâlâ aynı ortamda olmam, çok daha büyük bir şaka oluyor.

"İnanmıyorum, Umut, elli beden biriyle mi birlikte yani?"

Cemre şaşırarak gözlerini açıyor. "Yok canım bu konunun Umut ile alakası yok ki..." demesiyle kendime engel olmam artık imkansız! Masanın altından ona tekme savururken, Cemre yerinden zıplayıp, bana üzgünce bakıyor. "Ne yapıyorsun Özge ama... Canımı acıttın farkında mısın? Oğuz'a gideceğiz bir de adam kesin yanlış anlayacak!" deyip dudaklarını büzmeye devam ediyor. O dudaklarının arasına Japon yapıştırıcı yapıştırmamak için kendimi zor tutuyorum şu anda!

"Adam gibi anlat sen de!" diye bağıyorum en sonunda. Sonra ne yaptığımı anlıyorum insanların bana olan bakışlarından. Hızlıca etrafıma bakarken, onu görüyorum. O diyorsa Umut'tan elbette ki bahsetmiyorum. Bahsettiğim kişi Kaya... Ve yanında Ceren... Ve Ahmet Bey... Ve Mehmet Gürsoy... Son olarak bana dik dik bakan, bu sabah arabama duygusal çöküntü yaşatan adam! Diğerlerinin fark etmemesi için dua etmeye başlıyorum. Uygunsuz bir ortamda rezil oldum!

"Umut'a geliyordum ben de... Dinlemiyorsun ki..." diyen Cemre'ye dönüyorum. Cemre benim az önce baktığım yöne bakıyor hemen! Tam şeytan bu kız! İlla ki o fırladıklık her yerde işleyecek. "Oradaki Kaya değil mi?"

"Evet o; ama tek değil. Onun için sakın seslenmeye kalkma!" diye uyarıyorum hemen.

"Tamam canım, bana ne ondan! Devam edeyim mi?"

Ben başımı sallayıp onaylıyorum; ama aklım o masada kaldı, bakışlarım arada bir oraya kayıyor. Ve Cemre anlatmaya devam ediyor. "Kadınla kavga etmeye başladık. Herkes başımıza toplandı tabii. Sonra o anlarda Umut'u gördüm. Tabii o beni görmedi, yani görmüş olsaydı kızıl saçlı kadını dondurma yer gibi yemezdi," deyip son noktayı koyuyor.

Tam o anda canım acımaya başlıyor. Bu acıya sebep, Umut'un beni aldattığı kadınla el ele gezmesi belki de... Ya da şu anda Ceren'in başının Kaya'nın omzunda olması... Keşke... Ah bir saniye! Konumuz Umut! Ben nasıl böyle çantada keklim oldum! Yaşlandıkça değerim düşüyor mu benim? Eskiden kendimi Jadeite taşı gibi değerli hissederken, şimdi tekme atılan çakıl taşı gibi değersiz hissediyorum.

"İşte kadın mağazanın müdürüymüş. Yanıma gelip bir de demez mi 'en iyi müşterimiz olan Dilruba Hanım'dan özür dilemenizi temenni ediyoruz' diye... Sanki bana celp yolluyor geri zekâlı... Daha sonra da Umut hıyarını gördüm. Beni görünce bir şaşırdı ki... Gözleri resmen kaçacak yer aradı. Daha sonra da onları şikâyet edeceğimi söyleyip mağazayı havalı bir şekilde terk ettim ve durdum düşündüm. Bu ayağıma gelen en büyük fırsattı. Oğuz'a giden yol meğerse o kavgadan geçiyormuş."

Cemre'yle bakışlarımız kesişince elini, elimi tutmak için uzatıyor. Tabii elimi tutamadığı gibi bardağa çarpıyor ve bardak yere düşüp çok gürültülü bir biçimde parçalara ayrılıyor. Az önce benim bağırmamla bize bakan

herkes yeniden bakmaya başlıyor. Gerilmiş bir şekilde bize bakanlara bakarken, Kaya ile göz göze geliyorum. Peşinden Ceren ile... Ve son olarak da Kerem ile... Ah buldum adını Kerem! Tabii ya... Kreme ondan bu kadar benziyor! Şok anında gözleri açılan Arabesk filmindeki Şener Şen gibiyim.

Kaya masadan kalkar gibi yerinden kıpırdanırken, Ceren onun kolundan tutup oturmasını sağlıyor. Bu yetmezmiş gibi Kaya'nın koluna sarılıp başıyla selam veriyor bize... Kaya da yerine oturup başıyla selam veriyor. O an kalbime bir şeyler saplanıyor. Gözlerim de yanmaya başlıyor. Ama bunları dışa vurmayacağım için ben de onlar gibi başımla selam veriyorum onlara. Ahmet Bey ve Mehmet Bey seslerden hiç etkilenmemiş gibi sohbetlerine devam ediyor. Kerem ile bakışlarımız kesişince bana bakıp göz kırpmıyor. Bu yetmezmiş gibi bir de gülüyor! Bakışlarımı o masadan çekip önüme dönüyorum.

"Özge iyi misin?" diyen Cemre'ye bakıyorum. Yanaklarımdan akan yaşları fark ediyorum o anda. Başımı iki yana sallayıp yerimden kalkıyorum. Tuvalete gideceğimi söyleyip hızlı adımlarla masayı terk ediyorum. Tuvalette doğru yürürken, telefonum çalıyor. Elimdeki telefonu alıp şaşkınlıkla bakıyorum. Ne ara aldım elime hatırlamıyorum çünkü. Belki de normal alışkanlıklarımdan biri olmuştur. Ekrandaki ismi görünce burnumu çekip açıyorum. Aysu bana Mehmet Bey'le yapılacak toplantının saatinin değiştiğini haber veriyor. Telefonu kapattıktan sonra sinirle yürümeye başlıyorum. Tabii ki de toplantı saatini değiştirecekler! Şu anda mutlu aileler gibi kesintisiz bir sohbetin ortasındalar. Sinirle tuvalete girip yanaklarıma ve enseme soğuk su çarpıyorum. Yaşlarımdan dolayı akan eyerlinerimi ve rimeli yanağımdan siliyorum. Biraz tuvalette durup sakinleşmeye çalışıyorum.

'Neydi beni ağlatan?' diye kendime soruyorum. Kaya'nın nişanlı olması mı? Bu kadar saplantılı bir biçimde

Kaya'yı düşünmeye çalışan beynim mi? Kendime olan kızgınlığım belki de... Ama en önemlisi Kaya'nın Ceren'in lafını dinleyip uzaktan, sıradan biriymişim gibi bana verdiği selam. Birdenbire ona bu denli bağlanmam çok ama çok saçma! Bunu itiraf etmem de çok saçma! Ona karşı ne olduğunu bile bilmediğim hisselerimin olması ise; en büyük saçmalık.

Biraz sonra kendimi toparlayıp tuvaletten çıkıyorum. Ve koridorda Kaya'yı görüyorum. Sırtını duvara dayamış birini bekliyor? Ceren'i olabilir mi? Bayanlar tuvaletine girmede ki? Erkekler tuvaletine de girmeyecek kadar zeki olduğunu var sayıyorum. Kaya ile aramızdaki elektriği sezecek ve onu benden uzaklaştıracak kadar zeki bir beyni var!

Kaya bana doğru yürürken, kelimenin tam anlamıyla nefesim kesiliyor. Elimi tutup beni çekiştirmeye başlıyor. Onun tarafından hipnoz olmuş gibi ona bakıyorum ve ayaklarım onun götürdüğü yere gidiyor. O an aklımda kimse yok. Sadece Kaya ve ben varız. Onunla gitmek hem doğru hem yanlış geliyor. Ama engellemek daha doğru geliyor. Beni bir odaya çekip arkamdan da kapıyı kapatıyor. Hiçbir şey konuşmadan bakışmaya başlıyoruz. Gözlerindeki ışık yüreğimi ısıtıyor. Hâlâ elimde olan eli kalp atışlarımı hızlandırıyor. Karnımda nereden girdiği bilmediğim kelebekler uçuşmaya başlıyor. Yanıyorum! Yazın ortasında susuz kalmış gibiyim. Hücrelerim hareketli, içim kıpır kıpır ama dışım bir o kadar anlamsız. Kaya bana yaklaşıp diğer eliyle yanığımı okşuyor. Alyansının soğukluğunu hissedince bir adım geriye kaçıyorum ve elimi elinden çekiyorum. "Neden geldik buraya şimdi?" diyorum. Sesim onu tersliyor ama kalbim açık kapı gibi onu sonsuz misafir etmek istiyor.

"Konuşmamız lazım. Kaçmakla hiçbir şeyi çözemeyiz." Sesi melodi gibi... Tıpkı o gün beni öptükten sonra

adımı fısıldadığı gibi... Sanki bir tek bana özel, bir tek bana aitmiş gibi...

"Ne konuşacağız Kaya? Ben o günü konuşmak dahi istemiyorum! Sen nişanlısın! O kız seni seviyor ve bence bir şeyler olduğunu da anlıyor. Bu yüzden de seni yanımdan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyor. Hoş sen de onu dinliyorsun ya!" dememle gözlerimi yumuyorum. Son cümleyi içimden söyleyecektim! Allah kahretsin!

Kaya tekrardan yaklaşıyor bana. Tekrardan tutuyor elimi. İki elimi de tutup okşamaya başlıyor. Gözlerime bakıyor hüzünlü. Onun gözlerine bakıyorum ben de. Ve orada kendimi görüyorum. Bir tek kendimi... "Senden uzak durmak çok zor Özge... Seni bulmuşken zor... Sana o kadar yakın olmuşken çok daha zor. Kiminle olduğum önemli değil benim için, kimle olmak istediğim daha önemli. Çünkü ben eğer biriyle olmak istiyorsam o olur hayatımda... Başka kimse olmaz. Kimse beni senden uzaklaştıramaz artık."

Beklenmedik itiraflar... Kaya'dan hiç beklemediğim türden gelen itiraflar... Kalbimin delicesine çarpmasına sebep olan itiraflar! Şaşkınlıkla açık olan ağzımı kapatıyorum. Kaya'nın dediklerini idrak etmeye başlıyorum. Zor dedi... Ama onun için önemli olmayan şey benim için önemli... Kaldı ki ona güvenmiyorum. Ona ne hissettiğimi bilmiyorum. Üstelik 'kiminle olmak istiyorsam o olur hayatımda' lafını desteklemiyorum! "Ama uzaklaşman lazım... Öncelikle nişanlısın. Nişanlıyken, hastaneye başka bir kadın gelip senin yanında durmuştu. Sonra yine nişanlıyken, bizim durumuz oldu. İş yerindeki kızlarla flörtleşmelerin, bilmediğim belki de daha birçok şey. Nişanlın bunları bilmediği için sana güveniyor olabilir; ama ben bunları kendi gözlerimle gördüğüm için sana güvenmiyorum."

Omuzları düşüyor. Yemin ederim düşüyor. Yüzü asılıyor. Bakışları tuhaflaşıyor. O an canım yeniden yan-

Kaya'yı düşünmeye çalışan beynim mi? Kendime olan kızgınlığım belki de... Ama en önemlisi Kaya'nın Ceren'in lafını dinleyip uzaktan, sıradan biriymişim gibi bana verdiği selam. Birdenbire ona bu denli bağlanmam çok ama çok saçma! Bunu itiraf etmem de çok saçma! Ona karşı ne olduğunu bile bilmediğim hisselerimin olması ise; en büyük saçmalık.

Biraz sonra kendimi toparlayıp tuvaletten çıkıyorum. Ve koridorda Kaya'yı görüyorum. Sırtını duvara dayamış birini bekliyor? Ceren'i olabilir mi? Bayanlar tuvaletine girmedi ki? Erkekler tuvaletine de girmeyecek kadar zeki olduğunu var sayıyorum. Kaya ile aramızdaki elektriği sezecek ve onu benden uzaklaştıracak kadar zeki bir beyni var!

Kaya bana doğru yürürken, kelimenin tam anlamıyla nefesim kesiliyor. Elimi tutup beni çekiştirmeye başlıyor. Onun tarafından hipnoz olmuş gibi ona bakıyorum ve ayaklarım onun götürdüğü yere gidiyor. O an aklımda kimse yok. Sadece Kaya ve ben varız. Onunla gitmek hem doğru hem yanlış geliyor. Ama engellemek daha doğru geliyor. Beni bir odaya çekip arkamdan da kapıyı kapatıyor. Hiçbir şey konuşmadan bakışmaya başlıyoruz. Gözlerindeki ışık yüreğimi ısıtıyor. Hâlâ elimde olan eli kalp atışlarımı hızlandırıyor. Karnımda nereden girdiği bilmediğim kelebekler uçuşmaya başlıyor. Yanıyorum! Yazın ortasında susuz kalmış gibiyim. Hücrelerim hareketli, içim kıpır kıpır ama dışım bir o kadar anlamsız. Kaya bana yaklaşıp diğer eliyle yanığımı okşuyor. Alyansının soğukluğunu hissedince bir adım geriye kaçıyorum ve elimi elinden çekiyorum. "Neden geldik buraya şimdi?" diyorum. Sesim onu tersliyor ama kalbim açık kapı gibi onu sonsuz misafir etmek istiyor.

"Konuşmamız lazım. Kaçmakla hiçbir şeyi çözemeyiz." Sesi melodi gibi... Tıpkı o gün beni öptükten sonra

adımı fısıldadığı gibi... Sanki bir tek bana özel, bir tek bana aitmiş gibi...

"Ne konuşacağız Kaya? Ben o günü konuşmak dahi istemiyorum! Sen nişanlısın! O kız seni seviyor ve bence bir şeyler olduğunu da anlıyor. Bu yüzden de seni yanımdan olabildiğince uzaklaştırmaya çalışıyor. Hoş sen de onu dinliyorsun ya!" dememle gözlerimi yumuyorum. Son cümleyi içimden söyleyecektim! Allah kahretsin!

Kaya tekrardan yaklaşıyor bana. Tekrardan tutuyor elimi. İki elimi de tutup okşamaya başlıyor. Gözlerime bakıyor hüznü. Onun gözlerine bakıyorum ben de. Ve orada kendimi görüyorum. Bir tek kendimi... "Senden uzak durmak çok zor Özge... Seni bulmuşken zor... Sana o kadar yakın olmuşken çok daha zor. Kiminle olduğum önemli değil benim için, kimle olmak istediğim daha önemli. Çünkü ben eğer biriyle olmak istiyorsam o olur hayatımda... Başka kimse olmaz. Kimse beni senden uzaklaştıramaz artık."

Beklenmedik itiraflar... Kaya'dan hiç beklemediğim türden gelen itiraflar... Kalbimin delicesine çarpmasına sebep olan itiraflar! Şaşkınlıkla açık olan ağzımı kapatıyorum. Kaya'nın dediklerini idrak etmeye başlıyorum. Zor dedi... Ama onun için önemli olmayan şey benim için önemli... Kaldı ki ona güvenmiyorum. Ona ne hissettiğimi bilmiyorum. Üstelik 'kiminle olmak istiyorsam o olur hayatımda' lafını desteklemiyorum! "Ama uzaklaşman lazım... Öncelikle nişanlısın. Nişanlıyken, hastaneye başka bir kadın gelip senin yanında durmuştu. Sonra yine nişanlıyken, bizim durumuz oldu. İş yerindeki kızlarla flörtleşmelerin, bilmediğim belki de daha birçok şey. Nişanlın bunları bilmediği için sana güveniyor olabilir; ama ben bunları kendi gözlerimle gördüğüm için sana güvenmiyorum."

Omuzları düşüyor. Yemin ederim düşüyor. Yüzü asılıyor. Bakışları tuhaflaşıyor. O an canım yeniden yan-

maya başlıyor. Ona ne ara benim canımı acıtacak kadar bağlandım ki? "Hepsi doğru... Hepsini yaptım. Çünkü beni istemediğim saçma sapan bir evliliğe sürükleyen aileme hırslıydım. Çünkü sevmediğimi bildiği halde bana âşık numarası yapan biriyle nişanlıyım. Çünkü her şeyi kabul edip, hayatımı onların eline verdiğim anda karşıma sen çıktığın için sana kırgınım! Sırf sana yakın olmamak için saçma sapan şeylere kalkışıp, şirketteki kızlarla flörtleşen kendime kızgınım. Ama senin tenin tenime değdi bir kere... Senin sıcaklığınla ısındım bir kere ve artık seni benden kimse uzaklaştıramaz!"

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarım dudaklarımla birleşiyor. Nefes almak için dudaklarımı açarken, yaşlarım dudaklarımdan içine akıyor. Gözyaşlarımdan acısını hissediyorum damağımda şimdi. Sanki o hep ertelediğim şeyleri yüzüme vuruyor gibi... Ondan kaçma amacımı hatırlıyor gibiyim. Kalbimin kapısı açılmışken, o arkaya saklanan hatıralar da yavaşça açığa çıkıyor işte. Ben hep onun bana vermek istediği aşktan kaçtım. Lisedeyken, hep ondan kaçtım. Sonraları düşünmemek için kendimi avutmaya çalıştım. Kimse onu hatırlatmasın diye lisedeki arkadaşlarımdan kaçtım. O gün bana bakıp giderken, kalbime akıttığım gözyaşlarım şimdi onun sözleriyle yanaklarımdan süzülüyor. Ama artık benim için geç. Aşka olan inancım gitmişken, yeniden bu inancın içinde harmanlanıp daha sonra savrulmam. Yeniden birine güvenip, aşkına teslim olamam; çünkü sonunun ne olduğunu biliyorum. Ve eğer şu an Kaya'ya yenilirim, bir daha kopamayacağımı biliyorum. Ellerimi tekrardan Kaya'nın elleri arasında çekiyorum. Devamı olmamalı... Olursa her şey o zaman kötü olur. "Aşka inancım yok artık benim! Sürekli kaybetmekten yordum çünkü... Artık aşkın var olduğuna inanmıyorum. Her defasında aşk var diye birine inanırsın ve o biri seni her defasında hayal kırıklığına uğratıp, gider."

"Sen aşkı çok yanlış tanımışsın Özge... Eğer aşk gir-
mişse kalbine ve sarmışsa tüm vücudunu onu bırakmak
bir yana dursun, onsuz nasıl nefes aldığını bile anım-
sayamazsın. Eğer âşık bir insan kolayca sırtını dönüp
gidebiliyorsa, o aşk olmuyor. O kısa süren bir heves olu-
yor. Gerçek aşk; üzerinden yıllar da geçse, yaşlanmayan
tek duygudur. Benim sana olan aşkım da tıpkı böyle...
İçimdeki aşk hâlâ on yedi yaşındaki delikanlının aşkı...
Büyüdü ama kesinlikle eksilmedi. Hep seni bekleyerek
geçti. Hep gelebilme ihtimalinle büyüdü. Ve sonra ka-
der seni bana yeniden verdi. Ve ben seni yeniden bul-
muşken aramızdaki tüm engelleri yok etmek için iler-
leyeceğim. Artık seni aşka inandırmak benim en büyük
ibadetim olacak."

Nasıl bir güçle yaptığımı bilmiyorum ama sadece sa-
rılıyorum Kaya'ya. Hâlâ yapamayacağımı söylüyorum.
Hâlâ yanlış olduğunu... Gözyaşlarım onun üzerindeki
gömleğe akarken, o da bana sımsıkı sarılıyor. Saçlarıma
bıraktığı öpücükler en güzel hediye oluyor. Kafamda
yüz binlerce soru varken, onun kollarına sığmam ne ka-
dar doğru bilmiyorum; ama kendime ilk kez engel ola-
mıyorum. Kalbim yıllar sonra aradığı sahibini buluyor
gibi. Onun aşkına inanmak, ona inanmak, güvenmek,
Allah'ım bu sorularla ne yapacağımı bilmiyorum. Sade-
ce sarılmak bile bu sorulara aradığım cevaplar olabilir
mi, diye düşünüyorum. Biraz geri çekilip ona bakıyo-
rum. Bana gülümsüyor. Kaya beni seviyor! Bana yıllar-
dır âşık! Bu şoku atlatmalı ve adam akıllı düşünmeliyim.

"Akşam bana gel, konuşalım," deyip alnumdan öpü-
yor. Gözyaşlarım yanaklarımdan tekrardan akıyor o
anda. Başımı sallayıp "Tamam geleceğim, konuşacağız.
Kafamın içinde yüz binlerce sorular var ve sen hepsini
tek tek cevaplayacaksın," diyorum. Parmaklarıyla yaş-
larımı silip burnumun ucunu öpüyor. "Cevaplamadı-
ğım hiçbir sorun kalmayacak. Hepsini cevaplayacağım.

Ve eğer sonunda aldığın cevaplarla elimi tutarsan, işte o zaman verdiğim cevapların bir anlamı olacak ve ben uzun yıllar sonra ilk kez mutlu olduğumu hissedeceğim,” diyor.

Az sonra Kaya’yla odadan çıkıyoruz. O yeniden masaya dönerken, ben tekrardan tuvalete dönüyorum. Tuvaletin aynasından kendime bakarken, hayretle süzmeye başlıyorum kendimi. Gözyaşlarım yüzünden gözlerimdeki makyaj, bir rockçı kızın ertesi günkü hali gibi. Yüzümü sabunla yıkayıp, suyla duruluyorum. Havluyla sildikten sonra gram makyajsız kalıyorum. Sonra tuvaletten çıkıp, Cemre’nin yanına yürüyorum hızlıca. Onu apar topar kaldırıyorum masadan. Tabii çenesi durmaksızın çalışıyor ve bana arka arkaya sorular soruyor. Hesabı ödeyip restorani terk ederken Kaya’ya bakmıyorum hiç. Restorandan çıkıp arabayı park ettiğim yere yürüyoruz. Arabaya bindiğimiz anda Cemre sorularını tekrarlamaya başlıyor.

“Kaya bana âşıkmuş. Yani hepmiş bu! Liseden beri, şimdiye kadar... Ben şimdi ne yapacağım Cemre?” diye soruyorum şaşkınlıkla. Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum. Güvenim bu kadar kırıkken, aşka inancım bu kadar yok olmuşken, ben ne yapacaktım?

Cemre arabanın içinde çığlık atıp bana sarılıyor. “İnanmıyorum! Biliyordum! Biliyordum! Ne mi yapacaksın, kendini onun aşkına teslim edeceksin...” deyip içimin yağlarını eritiyor.

Benim sorularım cevap bulmadan içim rahat etmeyecek. Güvenim, inancım yerine gelmeden ben Kaya’nın aşkına teslim olamam. Kalbim delicesine çarpsa da, artık aşka kolayca yenilmeyeceğim. Biliyorum kendimi bırakırsam, bir daha geri alamam. Ve ben henüz bu kadar kolay yenilemem.

14. Bölüm

Duygusal halim yüzünden arabayı kullanamamıştım. Kendi kendime hem bunalıma girip, anında neşelenen bir mod seçmiş ve şirkete gelene kadar da öyle saçma sapan bir durumda kalmıştım. Cemre sürekli bu anı beklediğini ve bir gün geleceğini bildiğini anlatıp inadına sevinç çılgınlıkları atarken, ben hâlâ tepkisiz ördekler gibi yerimde saymış ve içimden kendi kendimi yemeye devam etmiştim. Bir de üzerine radyoda çalan her müziği yaşadığım duygusal çöküntüye arka fon olarak eklenmiştim. Gerçi müzik çalmasa bile yüzümü gören arka fonumun ne olduğunu bilirdi ya...

Ben kendi derdimin dramsallığını yaşarken; Cemre'nin de, beni kıskanmış olacak ki, birdenbire Oğuz'un ona âşık olma şansını sorgulayası gelmişti. Tabii ben o anda yine kendi derdimi rafa koyup, Cemreciğimin derdinin çaresi olmaya başlamıştım ki şans yüzüme gülmüş ve şirkete gelmiştik. Cemre beni bırakıp giderken, arkasından uzunca bir süre bakmaya devam ettim. Bir şey yanlış gidiyordu; ama neydi? Uzunca bir süre daha geçerken, aklıma dank etmişti! Cemre benim 'bir tek bana ait olan' arabamla gitmişti. Kendi arabasıymış gibi... Ona aitmiş gibi... Üstelik daha bu sabah bir kaza geçirmişken. Canı yanmışken, Cemre'nin eline teslim etmiştim güzel kızımı... Daha aşkın kelimesinin geçmesiyle bu hale gelmişsem, Kaya'nın şu ant içer gibi beni aşka inandırışından sonra kesinlikle beynimi kullanmayacaktım. Bir saniye inanacağım ne belliydi ki? Tamam, çok akustik konuştu. Bir filmin en iç açıcı sahnesi bile

olabilirdi; ama ona sarılmam demek olmuyor ki ona he-
men inanacağım... Sonuçta herkes konuşur, önemli olan
uygulamaktır.

Kendimi toparlayarak bakışlarımı şirketin çıkış yo-
lundan çekiyorum. Gidenin arkasından dur demek için
artık çok geç. Adımlarımı şirkete yönlendirirken, Cem-
re'nin bu vurdumduymazlığıyla ne yapacağımı düşün-
meye başlıyorum. Tabii ne yapacağımı bilmediğim için
konuyu değiştirerek, restoranda Kaya ile yaşadıklarımı
düşünüyorum, bu da pek bildiğim konu olmuyor. Mer-
divenleri çıkıp, başka bir bilinmezliğe doğru gidiyorum.
Şirketin kapısının açılmasıyla bir beklenti içerisine giri-
yorum. Bu beklenti elbette ki Vuslat'ın beni omuzlarım-
dan tutup, korkutması olmalıydı. Son haftalarda iyice
boşladı beni. O beni korkutmayınca günüm hep bir tu-
haf geçiyor.

Bakınız şekil A'daki gibi; Kaya'nın bana aşk itiraflı!

Asansöre doğru yürümeye devam ederken, birkaç ki-
şiyle baş selamlaşması yaşıyorum. Asansörün önüne ge-
lince asansörü çağırıyorum. Benim çağırmamla asansö-
rün direkt inmesine ilk kez şaşırmıyorum; çünkü zaten
lütfedip aşağıya iniyordu. Asansör gelince birden garip
bir şekilde dikleşip kapıların açılmasını bekliyorum.
Kapılar açılınca içeriden bir tek, pastadan çıkar gibi
Vuslat çıkıyor; tabii tek farkla, o dansöz kıyafetleriyle
değil de, normal iş kıyafetleriyle çıkıyor. Ne var ki ben
onun dansöz kıyafetleriyle çıkmasını isterdim. Çünkü
bugünün gerilmesini gülerek atmak niyetindeyim ama
bundan kimsenin haberi yok. Vuslat beni görünce, san-
ki beni değil de Chris Hemswort'u görmüş gibi heye-
canlanıyor. Ellerini kalbinin üzerine koyup asansörden
çıkıyor. Ve böylelikle asansörün kapısı kapanıyor, yu-
karı kattan çağırılıyor. Ben giden asansörün arkasından
feryatlar yakmamak için dudaklarımı abuk sabuk —ki
kabul etmem gereken şeylerden biridir aslında bu, ben

dudak büzebilen kızlardan değilim!— şekillere sokup, ona veda ediyorum. Onunla aramızda geçen kısa süreli ayrılık acısı Vuslat'ın beni çimdiklemesiyle sonlanırken, o an canımın yanmasından çok, sonra olacıklardan dolayı sek bir şeylerin daha şimdiden boğazımdan indiğini hissediyorum.

“Az kalsın sana yetişemeyecektim! Az kalsın sana yılın haberini veremeyecektim ve az kalsın heyecandan asansöre yetişirken, hızla kapanan asansör kapısının arasında kalacaktım!” diyor. Ve artık inanılmazı güç olmayan —en azından artık, yapamadığım birçok şeyi karşı tarafın yapması, bana inanılmaz gelmiyor— o dudak büzme hareketini yapıyor! O dudaklara Japon yapıştırıcısı yapıştırmamak için kendimi zor tutuyorum! Bazen evrenin bana verdiği arkadaş seçenekleri arasında neden bu arkadaşları seçtiğimi sorguluyorum. Daha sonra da çarpılmamak için onların ne kadar da tatlı olduklarını hatırlatıp avutuyorum kendi kendimi.

“Ah, Vuslat! Artık bu olayı yüzyılın karşılama törenine çevirme istersen. Bak ortalıkta ne kamera var, ne de kırmızı halıda yürüyen ünlüler. Artık beni normal insanlar gibi odamda beklesen? Ne bileyim, çok daha normalini yapıp telefon etsen? Bu gidişle evlenmeden asansör kurbanı olacaksın, sen ve asansör hoş bir ikili oluyorsunuz, kabul etmelisin bunu!”

“Vır vır vır!” diyor. Bir elini gözüme sokarken, diğer eliyle de ne kadar vırvırcı olduğumu bana ispatlamaya çalışıyor. “Canım benim, ben seni karşılamayı seviyorum!” deyip hemen, anında, bir fotoğrafçı gibi şipşak pozuna geçiyor. Az önceki gıcıklığından geriye kalan bir şey arıyorum; ama hiçbir şeyin kalmamış olmasına derin acılarımla üzülüyorum.

“Peki, bu seferki karşılama törenimizi neye borçluyuz?” derken asansörün düğmesine basıyorum. Yan dönüp Vuslat'a tekrardan bakıyorum. Hülyalı gözler?

Mükemmel hafif aralık dudaklar ve oradan gözüken tavşan dişler? Yanaklardaki elmacık kemiklerin gözlerle bütünleşmesi? Burak'a âşık olduğu zamanki hali? Yoksa? Ah olamaz! Âşık olmuş olamaz! Evlenmek üzereyken! Hayır, bu olamaz! Aşk-ı Memnu sendromundan kurtulmalısın Özge! Gerçi ben diziden kurtulsam bile, hayatım o yönde ilerlemeye başlıyor ya... Kaya Bihter iken; ben Behlül oluverdim! Adnan Ceren olurken; Beşir kesinlikle Kerem oldu. O davet gecesinde Kaya'nın benim için kavga etmesine ve elimden tutup götürmesine bizzat şahitlik etti.

Asansör zemin kata gelip açılırken, Vuslat'la biniyoruz. Vuslat benim odamın olduğu katın düğmesine basınca derin bir nefes alıp ona dik dik bakmaya başlıyorum. Yani o konuyu anlatana kadar ben oturup Avrupa Yakası'nın tüm sezonlarını tekrardan izlerim!

"Sana bomba gibi haberlerim var!" deyip, açan çiçekler gibi parlıyor Vuslat. O an bana verdiği en son bomba haber beynime hücum etmeye başlıyor. Vuslat en son mimarların olduğu o davet gecesinin haberini vermişti. Benim hayatımı alt üst eden davet gecesini! Kaya'yla çıkmaz sokaklara girip, hâlâ aranıyor olduğumuz gece! Bir tanesine daha katlanabileceğimi sanmıyorum. Vuslat'ın bana verdiği bomba haberler gaz bombası etkisi yaratıyor. Canım acıyor ve uzun süre etkisinden çıkamıyorum.

"Umarım bu bomba haberin, Kaya ile ilgili değildir?"

"Neden onunla ilgili olsun ki?" deyip tek kaşını kaldırıp şüpheyi bakmaya başlıyor. Anında olay analizi yapmaya başlayan tuhaf yaratıklara dönüyor; tabii o kendini Amerikan polisi sanıyor, o ayrı bir konu...

"Adam gibi anlat da bu işkenceden kurtulalım!"

Asansör kata geldiğinde açılıyor ve dışarı çıkıyoruz. Vuslat konuya giriş yapmadıkça yüreğim şişiyor, kan basıncım aza inmeye başlıyor. Ne var ki Vuslat bunlar-

dan bihaber, herkese selam verip onları günaha sokacak türden gülümsüyor. O gülümsemesi beni korkutuyor. Gerçekten duymak istemediğim bir şey duyacağımın hissi beni sarıyor. En önemlisi de ona verecek adam akıllı bir cevabımın olmaması, beni yersiz yere üzüyor. Odamın önüne geldiğimizde Aysu'dan kahve isteyip içeriye giriyoruz. Ben eşyalarımı asarken, Vuslat koltuğa oturup heyecanlı gözlerini bana diyor. Ben de onun bu haline gülümseyerek, eşyalarımı astıktan sonra salına salına yürüyüp yanına oturuyorum. "Hazır mısın?" deyip olayı esrarengizleştiriyor iyice. Ben başımı onaylarcasına sallayıp, kör olasica konuyu anlatması için gözlerimle mesaj yollayınca, gülümseyerek dudaklarını hareketlendiriyor. "Ben evleniyorum!" deyip kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Olayı kafamda evirmeye ve çevirmeye başlıyorum. Tek kaşımı kaldırıp düşünüyorum. Gözlerimi kapatıp bu olaya benzer bir an yaşadığım güne gidiyorum. Aca-ba dejavu mu yaşıyorum diye kendimi dürtüyorum. Gözlerimi tekrardan açıp hâlâ aynı yerde aynı zamanda olduğumu anlayınca Vuslat'ın dakikalarca bunun için neden yırtındığına anlam veremiyorum. Çünkü efemin; benim tanıdığım, gerçek anlamıyla her şeyini bildiğim Vuslat zaten evleniyor. Zaten Eylül'de düğünü var, Burak'la heyecanlı bir bekleyişleri var. Şimdi ne demeye bunu bana yeni habermiş gibi sunuyor ki? Hafızamdan mı şüphe etmeye başladı? Dalgın olmamaya da dikkat ediyorum son yaşananlardan sonra... Kesin bir açığımı gördü ve beni bununla vuracak! Ama bir saniye... Bu kız neden böyle aptal aptal gülüyor ki? Kesin var bu işte bir şey. O zaman kendi kendimi yememdensen neden adam akıllı yüzüne sormuyorum ki? Ben kesinlikle psikologluk olmuşum!

"Bunu zaten biliyorum Vuslat. Hatta sen doğduğun ilk günden beri, Burak'la evleneceksin ve hatta sizin

evlenmeniz dünyanın sonuna yaklaştığımızın işareti," deyip gözlerimi deviriyorum. Kollarımı göğsümde birleştirip geriye yaslanıyorum. Vuslat'ın bakışlarını üzerimde hissedince ona bakıyorum. "Eylül ayında evleneceksiniz zaten! Bunu bilmeyen mi var? Neden bu kadar heyecanlı bir ortam yaratmaya çalışıyorsun anlamadım?"

"Çünkü vır vır Japon, ben eylülde değil, haziranda evleniyorum. Çünkü düğünüme bir ay kalmış oluyor. Çünkü ben şu an dünyanın en mutlu kızıyım, ah tabii sen o zehirli laflarını üzerime akıtmadan önce!" deyip saçlarını yüzüme savurup poposunu bana dönüyor. Kafam güzelce bir duruluyor. Artık bugün duyduğum haberlerden sonra çalışması imkânsızlaşıyor. Zaten benimin birçoğunu Kaya'nın söyledikleriyle doldurmuş-tum; işe gelip geri kalan yeri de işlerle doldururum diye ümitlenmişken... Vuslat sağ olsun o yeri kendi flaş belleğiyle bana bilgisayar muamelesi yapıp, çökertiyor!

"Neden erkene aldınız peki? Yoksa hamile misin?"

"Yok devenin nalı! Aptal mıyım ben ya? Evliliğimin tadını çıkartamadan hamile kalıp, tüm güzellikleri Burak'ın yaşamasına izin verir miyim? Ben evde çocuk bakacağım, evi toplayacağım, yemek yapacağım, o hayatını yaşayacak, gelip iki pırpıpla çocuğu uyutacak, sonra da 'evlilik nasıl gidiyor?' sorusuna 'eh işte...' deyip benim asabımı bozacak ve biz kavga etmeye başlayacağız. Daha ikinci yılımız dolmadan o büyük aşk bitecek ve ben çocuklu dul bir kadın olacağım." Ve sustu. Gerçekten bunları bilip de hâlâ evlendiği için mutlu olan tek insan. Dedikleri kesinlikle doğru! Demek ki aşk böyle elma şekeri gibi bir şeymiş. Önce elmasını yiyip sonra da sapıyla baş başa kalıyormuşsun. Aslında Vuslat'ın sözlerine eklemek istediklerim var. Mesela; o hayran olduğun adam başka birine dönüşecek ve sen 'ben kiminle

evlendim?’ diye düşünüp duracaksın. Üstelik onu hâlâ sevdiğin için bu sorunun cevabını hep erteleyeceksin, ne var ki en sonunda bunu adam akıllı düşünmeye başladığında kendini hamile olarak bulacaksın ve... Filmin devamını izlemedim! Ah, yoksa siz bu fikirlerin bana ait olduğunu mu düşündünüz, tabii ki de bunu yaptınız! Ben hiçbir zaman bu boyuta gelemediğim için bunları bilmediğimden, bunlara yönelik filmleri izlemeyi tercih ediyorum. Sonuçta filmler ve kitaplar hayatın gerçeklerini yansıtır, ben hep buna inandım.

“Peki neden erkene aldınız ki?” Yani neden aldılar ki? Benim hâlâ birikmiş bir ayva göbeğim var! Ben eylüle kadar bu göbekten güzelce kurtulurum diyordum.

“Her şeyimiz hazır. Oturacağımız ev, evin dekoru, gelinliğim... Neden bekleyelim ki? Hem annem için de iyi olacak bu... Sürekli davetli listesine birilerini ekliyor ve hepsinden de beklentisi yüksek. Neymiş efendim o zamanında onlara tam altın takmış falan... Bunları her akşam duyunca evlilik fikrinden uzaklaştığımı hissetmeye başladım ve Burak’ın kafasını yemeye başladım. O da sırf benim çenemden kurtulmak için düğünü öne çekmeyi teklif etti ve ben de buna evet dedim.”

Vuslat’ın her şeyi anlattığını düşünerek nasıl yanıldığımı, bu konuşma sonrası anlıyorum. Çünkü Vuslat’ın konuşması kapsamında, mutfak önlüğünün rengine kadar her şeyi öğrenmiş bulunuyorum. O konuştukça; bir adama bu denli nasıl âşık olduğunu düşünüyorum kendimce. Vuslat nişanlısını anlatırken, gözleri parlıyor; sürekli gülümsüyor; elleri, kolları heyecanla hareket ediyor. Aşk bir insana tüm bunları bir arada nasıl yapıyor? Bu kadar sürede böylesine aşktan soğuyup çok sonradan birdenbire aşk itirafı alınca, şuurumun oynaması gayet de normal geliyor. Aşk kelimesinin geçtiği her yerde ben artık Kaya’nın bugünkü itirafını düşüneceğim. Biliyorum.

Aysu'nun getirdiği kahveleri alırken, Aysu tekrardan bana toplantıyı hatırlatıyor. Vuslat onun hatırlatmasıyla gözlerini kocaman açıp bana diyor hemen. Projeden haberinin olduğunu söylediğinde, o içtiği kahvede onu boğmak istediğim doğrudur!

Vuslat ile burada işe başladıktan sonra bir proje için yan yana gelmiştik. O zamanlar daha hırslıydık. O projede de istediğimiz olana kadar her çıkar yolu arayıp durduk. O projeden sonra ayrılmayan ve çok sevilen elemanlar olduk. Ve şimdi de yaptığımız her işte hep yan yanayız.

Vuslat'la beraber kahvelerimizi alıp, odamın içerisinde olan toplantı masasına geçiyoruz. Ahmet Bey ve Mehmet Bey de büyük site meraklarına yenilip boş buldukları bir arsaya koca koca gökdelenleri dikmeye kararlarmış. Vuslat her şeyden haberdar olduğundan arsanın fotoğraflarını gösteriyor mailinden. Fotoğraflara dikkatlice bakmaya başlıyorum. Arsa gerçekten de çok büyük. Üstelik Adalar'ın karşısında olması paha biçilemez. Fotoğrafları yazıcıdan çıkartıp, tahminen yerleri belirlemeye başlıyoruz. Ben yazıcıdan çıkan fotoğrafların üzerini çizerken, Vuslat benimle alay edip Kerem Bey'le çalışacak olacağımın altını çiziyor. Elimde kalem öylece yerimde kalırken, boğazımı temizleyip, nasıl da şaşırdığımı belli eden bir bakış atıyorum ona. Tabii Vuslat bununla da kalmayıp, belki de aradığım kısmetin ayağıma geldiğini vurguluyor, tek bilmediği benim kısmet arayışı içinde olmamam. Hele de Kerem gibi kendini Kafdağı'nın Kralı sanan bir adamın kısmetim olacağı düşünüyüşümü düşünmem bile beni anormal yapar!

Gözlerimi kapatıp beynimin içinde yankılanan o cümleleri nasıl yok edeceğimi düşünüyorum şimdi. Beynim bana Kaya'nın da Kafdağı'nın Kralı olduğunu hatırlatıp dururken, ben de beynime âşık olmadığımı söylüyorum ve bakın neler oluyor! Birden kendimi beynimle kavga ederken buluyorum. Çünkü benim inatçı ve bir o kadar

da sevimli beynim Kaya'nın aşkını yavaş yavaş bana aşılayacağını vurgularken; ben ona inat edip, onun aşkına yenilmeyeceğimi, Vuslat gibi aşk böceği olmayacağımı, Cemre gibi hayal dünyasına girmeyeceğimi ısrarla anlatıyorum. Ve o elindeki güçle Kaya'nın adını yankılayıp, başımın zonklanmasına sebebiyet veriyor!

Toplantının başlamasına az kala, odamdaki koltuğa oturup hâlâ beynimle savaşımaya devam ediyorum. Kaya'nın dediklerini düşünerek, bir çıkar yol arıyorum; ama kesinlikle bulamıyorum. Bir yanım 'Kaya'nın yolunda ilerle ve kendini ona bırak,' derken, diğer yanım 'O nişanlı buna cesaret edemezsin,' diyor. Ama Kaya'nın söyledikleri? Ceren'in ona âşık olmadığı gerçeği ve Kaya'nın sırf hayattan beklentisini kestiği için her şeyi kabul etmesi? Terazinin tam ortasındayım. İki omzumda da taşıyamadığım ağırlıktaki yükler var. İkisi de dengesiz ve dakikalar geçerken, birine tamam dediğim an bir diğeri buna engel oluyor. Bu akşam onunla konuşacağım. Bu mantık dışı duruma bir çözüm bulacağız. O şirketten gidebilir ya da ben gidebilirim. Ama ben bunu yapacak kadar cesur muyum? Sahi ben aşka inanacak kadar cesur muyum? Değilim. Eğer birinin kalbi bu aşk yüzünden kırılacaksa, değilim. Eğer Kaya'nın elinin tutup kendimi ona bırakırsam, Ceren benim yüzümden kırılacak. O zaman benim babamdan ne farkım kalacak ki? Yıllardır ona olan kızgınlığımın, onun aşkına olan kızgınlığımın üzerine tutarsam Kaya'nın elini... Ben anemin değil babamın kızı olurum ve o zaman hep istediğim o huzura kavuşmam. Ama tüm bu düşüncelerimin aksini söyleyen o diğer tarafım yok mu? Onun şeytan mı yoksa gerçekleri söylemekle yükümlü olan bir melek mi olduğunu çözemiyorum ve en kötüsü de sırf ortasında

kaldığım bu durumu yok etmek için saçma sapan hareketlere girmekten korkuyorum.

Kapının tıklatılmasıyla Aysu içeriye başını uzatıp, toplantının başlamak üzere olduğunu haber veriyor. Hâlâ düşüncelerimle savaş verirken, yerimden kalkıp Aysu'ya toplantıda yanımda olmasını ve gereken notları almasını söylüyorum. Çünkü toplantı da kesin Kaya'da olacak ve o varken, bana bakarken akılımı kullanabileceğimi sanmıyorum. Evet sanmıyorum! Çünkü onunla gözlerimiz her kesiştiğinde ben, ben olmaktan çıkıyorum ve hiç istemediğim şeyler düşünmeye başlıyorum ve sonras... Aslında sonrasını düşünmeden şu toplantı odasına gitmem gerekiyor. Toplantı odasına girdiğimde herkesin gelmiş olduğunu görüyorum. Odadaki varlığını hissedenden birkaç kişi bana bakınca diğer kalanlar da bakmaya başlıyor. Ve anlıyorum ki geç kalmış bulunmaktayım. Herkese başımla selam verip, boş sandalye nerede var diye bakıyorum. Şansımın içine bir dolu kütür ederek, Kaya'nın yanındaki boş sandalyeye oturmak üzere adımlarımı o yöne doğru götürüyorum. Sandalyeye oturmamla, Kaya'nın parfüm kokusu hemencecik ciğerlerime işliyor. Derin bir nefes alıp tabletimi açıyorum. Başımı tablettan kaldırıncı Kerem ile göz göze geliyoruz. Mavi gözlerini bana dikmiş, anlamsız bir ifadeyle bakıyor. Başımı sallayıp 'ne var?' der gibi sallıyorum. O da arsızlık edencesine omuz silkip bakışlarını çekiyor benden. İçimden ya sabır çekip geriye doğru yaslanıyorum. Yanımda duyduğum delice bir nefes alış verişle olduğum yerde kalıyorum. Kaya'nın sinirle kalemle oynadığını görüyorum; ama onun yüzüne bakamıyorum. Birinin beni bu durumdan kurtarması için dua ederken, o kişi hemen devreye giriyor. Benim tatlı kıvamındaki biricik patronum Ahmet Bey!

Toplantı Ahmet Bey'in konuşmasıyla başlıyor. Bizi Mehmet Bey ve Kerem ile tanıştırıyor. Mehmet Bey he-

pimize içtenlikle gülümserken; Kerem, beni deli edercesine yamuk bir gülümsemeyle tanıştığına çok memnun olduğunu söylüyor. Ve birden araya Kaya girerek, bizim zaten tanıştığımızı ve onun hafızasında sorun olduğunu, şakacı ve bir o kadar da gıcık bir tonda söylüyor. Kerem de bunun altında hiç kalmak istemediğinden "Güzel bayanlarla birden fazla kez tanıştığıma, her zaman memnun olurum Kaya," diyor. Kaya sinirle ona gülümserken, ben de benim neremi güzel bulduğunu düşünmeye başlıyorum. Gözler desen renkli değil, gülümsediğim zaman ortaya doğa harikası bir gülümseme çıkmıyor, hatta sol gözümün şaşı olduğunu bile bazen düşünürüm. Belki de Kaya'yı gıcık etmek için söyledi o cumleyi... Bir saniye! Neden Kaya'yı gıcık etmek istedi ki? Yoksa aramızdakileri anladı mı? Aramızda hiçbir şey yok gerçi de; hani o elektrik kısmını bile anlamış olursa, yandığının resmidir! Birden sıcak basmaya başlıyor beni! Hafifçe bluzumun kuyusunu tutup bedenime serinlik gelsin diye oynatıyorum. Tabii ben sadece serinlemek için yaptığım bu hakaretle Kaya'yı sinirlendiriyor olacağım ki, ayağıma vurup beni kendince uyarıyor. Onun bana vurmasıyla ben neden onun sözünü dinleyip elimi yakamdan çekip masaya koyuyorum ki? Bilmiyorum ama bunu yaparken içimde oluşan o tuhaf heyecana da engel olamıyorum!

Tıpkı Vuslat'ın anlattığı gibi sonuçlanıyor toplantı. Kerem ve ben ortak bir çalışmayla Ahmet Bey ve Mehmet Bey'in ortak aldığı arsaya yılın projesini yapıp, insanları bu projeye âşık edeceğiz. Kerem ile çalışacağım fikri bana hiç de sıcak gelmediğinden, bu projeye tek sıcak bakamayan insan benim haliyle... Ah, bir de Kaya! Toplantı güzelce sonlanırken, herkes yavaşça ayaklanıp, odadan çıkmaya başlıyor. Vuslat kaş göz işaretiyle beni dışarı çağırıyor; ama ben onun beni sıkıştırıp ağzımdan

lat alacak olmasından korktuğumdan sadece başımı sallayıp eşyalarımı ağır hareketlerle topluyorum.

"Kaya sen Mehmet ve Kerem'e odama kadar eşlik et, benim Özge ile birkaç şey konuşmam lazım," diyor Ahmet Bey. Kaya sadece kafasını sallayıp yanımdan geçiyor ve kapının çıkışında onları beklemeye başlıyor. Ben de topladığım eşyaları Aysu'ya verip onu yolluyorum. Bu sırada Mehmet Bey yanıma gelip elini uzatıyor bana. "Seninle çalışacak olduğum için çok mutluyum. Ahmet'in övgülerini göreceğimi umuyorum. Hele ki öğlemla çalışacak olman benim için ayrı sevinç. Bence çok güzel işler çıkartacaksınız," diyor ve kibarca gülümsüyor.

"Ben de bu projede olacağım için çok mutluyum. Eminim ki Kerem Bey'le güzel bir proje çalışması yapacağız."

Mehmet Bey ve Kerem odadan çıkıp, giderken Ahmet Bey'e dönüyorum. Birden tedirgin oluyorum; ama onun gülümsemesiyle, tedirginliğim sonlanmaya başlıyor. Ben de onun gibi gülümsüyorum. Ahmet Bey sandalyesine yeniden otururken, benim de oturmam için işaret ediyor. Tam onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. Merakla ne diyeceğini bekliyorum.

"Bu sabah konuşmaya fırsatımız olmadı pek. Malum her şey pek de bıraktığım gibi değildi," derken başını iki yana sallayıp gülüyor. Ne demek istediğini anlıyorum elbette ki... Kaya'nın Ahmet Bey'in yıllardır çalıştığı sekreterini yollaması tabii ki de bıraktığı gibi bulamayacağının işareti. Sadece gülümsemekle yetiniyorum. Kaya'nın aşk itirafından önce bu konuşmayı yapmış olsaydı, Kaya'yı fevkaladenin fevkinde kötülerdim; ama şu anda ona kötülük etmek içimden gelmiyor. Yani biraz kötülük damarım kabarıyor fakat aynı anda sönüyor.

"İngilizler projene bayılmış. Ben oradayken konuşma fırsatımız oldu. Birkaç küçük karışıklık olmuş bura-

da ama..." deyip başını 'seni gidi seni' der gibi sallıyor. "Projen için düşündüğün her şeye hayran kalmışlar. Yarıdımseverliğiyle çok konuşuldun ve tabii pratik zekânla da..."

"Gerçekten mi? Ben çok mutlu oldum bunları duyduğuma... Peki ya siz? Siz de beğendiniz mi?"

"İngilizlerin beğenmesi yetmiyor sanırım?" derken tek kaşını kaldırıp babacan bir gülümseme sunuyor bana.

"Elbette ki yetmiyor. Sizin beğeniniz benim için çok daha önemli..."

"Tek kelimeyle bayıldım ben Özge... Çok zekice düşünmüşsün her şeyi. Bu işe sevgini ve merhametini koyduğun o kadar belli ki..." deyince dünyalar benim oluyor. Çünkü gerçekten de böyle. Ben o projeye gönlümü vermiştim. Şimdi bunları duymak benim için ayrı bir mutluluk oluyor. Kelimelerim tükenince dudaklarım da titremeye başlıyor. Ahmet Bey elimi tutup "Buraya ilk geldiğin günü hatırlıyorsun değil mi?" diyor. Başımı sallayıp onaylıyorum. Unutmak mümkün mü?

"Karşımda konuşamazdın. Sürekli bir şeyleri yanlış yapıyormuşsun gibi bir hisse kapılıp tedirgin olurdun. Seni ilk Özkan görmüştü. Çatık kaşlarıyla ve onaylamayan başlarıyla etrafı inceliyormuşsun. Ona göre, kâfanda şirketi yeniden tasarlıyormuşsun," deyip daha da çok gülüyor. O öyle gülünce ben de şirince bir gülümse yolluyorum ona... Çünkü Özkan Bey'in dedikleri gerçekten de doğruymuş.

"Özkan Bey doğru anlamış aslında..."

Ahmet Bey başını sallayıp "Kesinlikle doğru anlamış. Daha işe girer girmez, alttan alttan şirkette düzenlemeler yapıyordun. Başlarda bu fikirler Özkan'dan çıkıyor sanıyordum; ama Özkan sonradan fikirlerin sana ait olduğunu söyleyince, seni neden hemen asistanı yaptığını anladım. Sen tıpkı onun giydin," dedi.

"Ama böylesi çok daha güzel olmadı mı? En azından şirket çok daha toparlanmış oldu. Herkes özgürce kendi odasında çalışıyor ve böylelikle kimse kimseyi göz hapsine alamıyor." Ah, daha başvuru yaptığım ilk gün burayı değiştirmek için yemin etmiştim. Gerçekten de o kadar karmaşık gelmişti şirket bana, burayı toparlamak için resmen ant içmiştim.

"Olmaz olur mu? Çok güzel oldu hem de... Özkan boşu boşuna seni daha ilk günden asistanı yapmadı, değil mi? Şirketi güvenli birine teslim edip, bizi bırakma gibi hayalleri varmış beyefendinin meğerse..." Üzerinden iki yıl geçti ama hâlâ Ahmet Bey Özkan Bey'in gidişini kabullenemiyor. Üstelik bunun için çaba bile sarf etmiyor.

"Emeklisinin geldiğini düşünmüştü ama..."

"Vallahi benim de emekli zamanım geldi; ama işleri Kaya'ya nasıl bırakacağım bilmiyorum. Burayı batırmasından korkuyorum. Hâlâ akıllı bir karış havada... Şimdi bir de babası kıskançlıklarına başladı. Neymiş efendim, babasının şirketi dururken, neden dayısınınkinde çalışıyormuş!" deyip başını sinirle iki yana sallıyor. "Daha babası büyümemiş oğlu nasıl büyüsün ki? Bir de kalkıp zorla nişanladılar adam olur diye..." Ahmet Bey'in son cümlesiyle kalbime kocaman bir öküz oturuyor. Kaya'nın evleniyor olması kalbimin kötü kötü çarpmasına sebep oluyor. O evleniyor. Ama bana bugün dedikleri? Gerçekten de aramıza olan engelleri yok edebilecek mi? Ahmet Bey'e cevap vermem gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Ama onlar seviyorlar birbirlerini..." derken sessim resmen kısıp ateşte yanıyormuş gibi çıkıyor. Çünkü Kaya'nın bugün dediklerinden sonra ikisinin de birbirlerini sevmediğini biliyorum. Bunun doğruluğuna inanmak istediğimi düşünüyorum. Ve ne zaman bu fikre sıcak baktığımı bilmiyorum.

"Ne sevmesi? Kaya öyle kolay kolay kimseyi sevmez.

En son lise yıllarında birini sevmişti o... Bir de havası vardı ki sorma... Sürekli 'tanıştıracağım sizi' deyip dururdu. Sonra kız bizim oğlanın kalbini kırmış, okulun son ayı gitmedi okula... Diplomasını bile annesi aldı. Ondan sonra da böyle oldu işte..." Benim yüzümden! Onun bu hâle gelmesinin en büyük sebebi ben miyim yani? Ama Kaya öncesinde de böyleydi. Ama benimle değişmişti kısa bir süre... Yani ben gerçekleri açıklamadan önce... Belki de gerçekleri açıklamasaydım, o çok düzgün bir adam olarak kalacaktı. Resmen Kaya'yı bozuk bir saat gibi harcamışım. Resmen saçma sapan bir elbise yüzünden adamın geleceğiyle oynamışım. Ve tüm bunlara rağmen o hâlâ beni aşka inandıracağının yeminini verdi. Bana âşık. Bana on yıldır âşık! On yıl! Hiç unutmamış.

Bu gelen müzik sesi de neyin nesi? Olamaz! Daha şimdiden garipten müzik sesleri mi duymaya başladım! Allah'ım sen bana yardım et!

Ahmet Bey'in sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum, birlikte odadan çıkıyoruz. O asansörle çıkacağını söylerken, ben merdivenleri kullanacağımı söyleyip yanından ayrılıyorum. Kafamın içinde hâlâ değişik müzikler dönüyor. Daha önce hiçbir yerde duymadığım müzikler. Aşk müzikleri yapan şarkıcılardan hiçbir eksikim yok şu anda!

Odama gelip, sırf düşünmemek için en son aldığım projenin çizimlerine başlamıştım. Çizim yaparken sürekli dinlediğim klasik müziklerden birini açmıştım. Çizim panelimi camın yanına getirip, sandalyemi de çekmiştim. Güzel bir müzik, nefis bir kahve eşliğinde çizim yaparken, inanılmaz huzurluydum. Düşünmüyordum bugün olanları. Mola vermişim çünkü ben aşka... Üs-

telik öylesine karışık bir duruma düşmüştüm ki nasıl düzenleneceğini bile düşünemiyordum. Ve çizim yapmak tüm bunlardan uzaklaşmama neden oluyordu. Çizim yaparken, özgürlüğümü yeniden elime alıyordum. Çizim hissediyordum kendimi. Hani hayat evli çiftler için 'biz' oluyor ya... Projelerime başladığım gün ben de çizimlerle evlenmişim ve onlarla biz olmuşum. Kalemim her dokunuşunda yapacağım sonraki adımı düşünmek bana tarifi olmayan bir heyecan veriyordu. Beynimi bir tek bu iş için kullanmak bana güç verirken, sunduğum çizimle ve aldığım başarıyla gururlanıp mutlu oluyordum.

Sırtımı geriye doğru yasladığımda omuzlarımı iyice gerip, çıtlamasını sağlıyorum. Annemin defalarca 'çıtlatma vücudunu, iyi değil!' demesine karşı inanılmaz rahatlıyordum. Sandalyemle birlikte dönüp masamın üzerinde bana doğru dönmüş olan saate bakıyorum. 17.55 olmuş. Vay anasını! Kendimi, düşünmemek adına verdiğim bu yolda zafer kazanmışım da haberim yokmuş. Sandalyeden kalkıp, iyice geriniyorum. Esneyerek masamın yanına gelip telefonumu elime alıyorum. Çizim yaparken sessize almıştım telefonumu ve duymadığım her bildirim, her mesaj ve her cevapsız arama fena halde yüzüme çarpılıyor şu anda. Bildirimleri es geçip, mesajları okuyorum. Cemre bana ağzına geleni saymış ve Vuslat da ondan kaçtığı için bana trip atmış. Cevapsız aramalara bakıyorum sonrasında... Annem ve Cemre rekor kırmış aralarında... Önce annemi arıyorum. Onunla görüşmemi kısa tuttuktan sonra —ki akşam eve gidince kısa tutmak ne demektir göreceğim—Cemre'yi arıyorum.

Cemre'yle kavgalı geçen görüşmemizden sonra telefonu sinirle kapatıp kaşlarımı çatıyorum. Onun Oğuz'a bu nedenli kafayı takmış olması beni gittikçe deli etmeye başlıyor ve onu da çekilmez hale getiriyor. Şimdi

adamin şirketine gidip saçma sapan bir dava yüzünden gereksiz şeyler üretecek Cemre, biliyorum! Üstelik bununla da kalmayacak, adamin özel hayatına girecek ve kesinlikle Oğuz durumu anlayıp bizi şirketten kovacak! Hiç tarzım olmayan şeyleri gün geçtikçe yapmaya başlıyorum. Çizim panelimdeki çizimi alıp güzelce sarıyorum ve kaldırıyorum. Masamdaki eşyalarımı toplayıp, düzenli bir şekilde yerlerine koyuyorum. Daha sonra ceketimi ve çantamı alıp odamdan çıkıyorum. Odamdan çıkmamla Vuslat'ın asansörden çıktığını görüyorum. Kaçacak bir delik ararken, Vuslat bana sesleniyor ve bir dedektif gibi yanıma süzülüyor. Gözlerimle, Aysu'nun burada olduğunu ve konuşmaması gerektiğinin mesajını veriyorum. Ama bunu Vuslat farklı bir şekilde anlıyor olacak ki bana verdiği cevap "Çabuk bana neler döndüğünü anlatıyorsun!" oluyor. Neler döndüğünü kısa bir an düşünüyorum. Aklımda dönen başka bir konu var, yaşadığım başka ve beni darmaduman eden bir konu... Hangi birini ona anlatmam gerektiğini bilmediğimden gereksiz bir tepkiyle "Ne saçmalıyorsun?" diyorum. Aysu'ya dönüp tatlı bir şekilde veda sözcüklerimi dile getiriyorum. Vuslat'ın cevabını beklemeden asansöre doğru ilerliyorum. Vuslat topuklarını vura vura arkamdan geldiğini bana belli ederken, gözlerimi kapatıp mantıklı bir açıklama yapmak için düşünüyorum. Ama bendeki şans çok gereksiz olduğundan, gözlerimi daha kapatmamla Kaya'nın kara gözleri, tatlı melankolik sesi ve o sesiyle bana aşk itirafı edişi geliyor. Kalbim o an yeniden çarpmaya başlıyor ve hatta bir matematik işlemine dönüyor. Her zaman matematiği sevdiğimden bir çözüm bulmak için arayışa çıkıyorum elbette ki; ama asansör geliyor ve ben bir anda ne kadar da meşgul olduğumu anımsıyorum. Kaya'yı ve onun aşkını düşünmeyecek kadar meşgulüm!

Vuslat ile gelen asansöre binerken onun arkası gelmeyen sorularını durdurmak için bu sıralar işler yüzümlü kendimi fazla kastiğımı ve olmadık şeylere taktığımı söylüyorum. Peki, Vuslat yiyor mu? Hayır! Kaya ile aramızda olan elektriğinin farkında olduğunu, yanlış yollara sapmış olduğumu söylerken, benim içime bir öküz daha oturuyor ve böylelikle öküz oturtmasının nasıl yendiğini anlıyorum. Vuslat'a her şeyin farkında olduğumu ve zaten böyle bir şeyin mümkünatı olmadığını söyleyip duran asansörden iniyorum. Hâlâ arkamdan gelen Vuslat tarafından durdurulurken derin bir nefes alıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip olayın üzerini kapatmak için akşam beni evlerine davet ediyor. Ama halletmem gereken çok mühim bir konu olduğundan bu daveti iade ediyorum. Vuslat ısrarla neden daveti reddettiğimi soruyor ve sorarken çıkış yapan birçok çalışan da bize bakıyor. Onu uyarıp bağırmasın gerektiğini söylerken, çıkışa doğru hızlı adımlar atmaya başlıyorum. Dışarıya çıktığımızda Cemre'yi benim arabama yaslanırken buluyorum. Daha sonrada yalan söylemek yerine doğruyu söylemek amacıyla, Cemre'nin Oğuz'undan kısaca bahsediyorum. Tabii tüm bunları söylerken, yürümeye devam ediyoruz. Cemre'nin yanına geldiğimizde onlar kırk yıldır dost gibi sarılıp hasret gidermeye başlıyor ve ben bu durumdan kesinlikle mutlu oluyorum. Şu an için unutulmak kadar güzel bir duygunun olabileceğini sanmıyorum. Vuslat kinayeli ses tonuyla benim az önce reddettiğim daveti Cemre'ye yapıyor ve Cemre de bildiğiniz üzere balıklama atlıyor. İkisi bir olup benim neden reddettiğim üzerinde fikirler yürütüp ağzımdan laf almaya çalışıyorlar. Ama bu sefer çenemi tutup hiçbir şey demeden arabaya biniyorum. Vuslat da Cemre'yle vedalaşıp, bana saçlarını savurarak, kendi arabasına doğru yürüyor.

Şoför koltuğumu özlediğimden midir, yoksa cidden bu araba bana huzur verdiği midir bilmiyorum; ama kendimi birdenbire mutlu hissediyorum. Açık olan müzik kanalını değiştirip, benim ruh halime uygun bir kanal açıyorum. Cemre'nin sessizce beni izlediğinin farkındayım; ama şu an bunu görmezden geliyorum. Motoru çalıştırıp şirketin bahçesinden çıkmak için gaza yüklenirken, biraz ileride Kerem ve Mehmet Bey'i de arabalarına binerken görüyorum. Onlardan tarafa bakmamaya çalışarak arabayı U şeklinde döndürüyorum ve şirketin bahçesinden çıkmayı başarabiliyorum. Radyoda çalan hafif müzikle biraz olsun gevşiyorum ve bugün yaşadıklarımın sonradan kalbim biraz olsun normal bir ritme giriyor. Birden radyodaki hafif müzik sonlanırken, hafif havalı bir müzik giriyor. Sonra da Mirkelam'ın söylediği sözlerle kendime pay biçip şarkının benim için yazıldığına inanmaya başlıyorum.

"Gözlerinle mahvettin

Kapılarınıla hapsettin

Seninim al tamam"

Evet, gözleriyle mahvetmiş olabilir, kapılarıyla henüz hapsetmedi; ama sözleriyle hapsetmeye yakın girişimler de bulunda. Peki, ne ara onun oldum? Yani mantıken olmadım; ama şarkının sözüne göre oldum mu oluyorum? Belki de oldum ama haberim yok? Hayır, hayır onun olmadım!

"Şeytanın ahı tutmuş

Şarkılar aşka gelmiş

Durumum el yaman"

Bak burayı doğru söylüyor işte! Şeytanın ahı kesinlikle tuttu! Hatta Kaya'nın ahı bile olabilir bu! Evet dinlediğim şarkılarda aşka geldi, hatta garipten duyduğum şarkılar bile aşkla ilgili, vıcık vıcık! Ah tatlı Mirkelam, durumum gerçekten de el yaman!

Vuslat ile gelen asansöre binerken onun arkası gelmeyen sorularını durdurmak için bu sıralar işler yüzünden kendimi fazla kastığımı ve olmadık şeylere taktığımı söylüyorum. Peki, Vuslat yiyor mu? Hayır! Kaya ile aramızda olan elektriğinin farkında olduğunu, yanlış yollara sapmış olduğumu söylerken, benim içime bir öküz daha oturuyor ve böylelikle öküz oturtmasının nasıl yendiğini anlıyorum. Vuslat'a her şeyin farkında olduğumu ve zaten böyle bir şeyin mümkünatı olmadığını söyleyip duran asansörden iniyorum. Hâlâ arabamdan gelen Vuslat tarafından durdurulurken derin bir nefes alıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi gülümseyip olayın üzerini kapatmak için akşam beni evlerine davet ediyor. Ama halletmem gereken çok mühim bir konu olduğundan bu daveti iade ediyorum. Vuslat ısrarla neden daveti reddettiğimi soruyor ve sorarken çıkış yapan birçok çalışan da bize bakıyor. Onu uyarıp bağırması gerektiğini söylerken, çıkışa doğru hızlı adımlar atmaya başlıyorum. Dışarıya çıktığımızda Cemre'yi benim arabama yaslanırken buluyorum. Daha sonrada yalan söylemek yerine doğruyu söylemek amacıyla, Cemre'nin Oğuz'undan kısaca bahsediyorum. Tabii tüm bunları söylerken, yürümeye devam ediyoruz. Cemre'nin yanına geldiğimizde onlar kırk yıldır dost gibi sarılıp hasret gidermeye başlıyor ve ben bu durumdan kesinlikle mutlu oluyorum. Şu an için unutulmak kadar güzel bir duygunun olabileceğini sanmıyorum. Vuslat kinayeli ses tonuyla benim az önce reddettiğim daveti Cemre'ye yapıyor ve Cemre de bildiğiniz üzere balıklama atlıyor. İkisi bir olup benim neden reddettiğim üzerinde fikirler yürütüp ağzımdan laf almaya çalışıyorlar. Ama bu sefer çenemi tutup hiçbir şey demeden arabaya biniyorum. Vuslat da Cemre'yle vedalaşıp, bana saçlarını savurarak, kendi arabasına doğru yürüyor.

Şoför koltuğumu özlediğimden midir, yoksa cidden bu araba bana huzur verdiğinden midir bilmiyorum; ama kendimi birdenbire mutlu hissediyorum. Açık olan müzik kanalını değiştirip, benim ruh halime uygun bir kanal açıyorum. Cemre'nin sessizce beni izlediğinin farkındayım; ama şu an bunu görmezden geliyorum. Motoru çalıştırıp şirketin bahçesinden çıkmak için gaza yüklenirken, biraz ileride Kerem ve Mehmet Bey'i de arabalarına binerken görüyorum. Onlardan tarafa bakmamaya çalışarak arabayı U şeklinde döndürüyorum ve şirketin bahçesinden çıkmayı başarabiliyorum. Radyoda çalan hafif müzikle biraz olsun gevşiyorum ve bugün yaşadıklarımın sonradan kalbim biraz olsun normal bir ritme giriyor. Birden radyodaki hafif müzik sonlanırken, hafif havalı bir müzik giriyor. Sonra da Mirkelam'ın söylediği sözlerle kendime pay biçip şarkının benim için yazıldığına inanmaya başlıyorum.

"Gözlerinle mahvettin

Kapılarınıla hapsedtin

Seninim al tamam"

Evet, gözleriyle mahvetmiş olabilir, kapılarıyla henüz hapsedmedi; ama sözleriyle hapsedmeye yakın girişimler de bulunda. Peki, ne ara onun oldum? Yani mantıken olmadım; ama şarkının sözüne göre oldum mu oluyorum? Belki de oldum ama haberim yok? Hayır, hayır onun olmadım!

"Şeytanın ahı tutmuş

Şarkılar aşka gelmiş

Durumum el yaman"

Bak burayı doğru söylüyor işte! Şeytanın ahı kesinlikle tuttu! Hatta Kaya'nın ahı bile olabilir bu! Evet dinlediğim şarkılarda aşka geldi, hatta garipten duyduğum şarkılar bile aşkla ilgili, vıcık vıcık! Ah tatlı Mirkelam, durumum gerçekten de el yaman!

Geldiğimiz adresten emin olmak adına arabayı park edip sağımızdaki caddenin adına bakıyoruz. Adres doğru! Ama şirket doğru mu emin olamıyoruz; çünkü karşımızda modernlikten ölecek bir yer var. Dışarıdan bakıldığında buranın mimarlık şirketi olduğuna yemin ederim. Çok şık dizayn edilmiş ve ben bunu yapanın elini öperim! Arabayı şirketin olduğu yere doğru sürüyorum. Şirketin park yerine arabayı park ettikten sonra iniyoruz. Şirkete doğru yürürken, Cemre'ye beş yüz yetmiş sekiz bin defa söylediğim, "Çok etkileyicisin Cemre!" lafını yeniden söylüyorum ve Cemre hiç de tatmin olmadan dudaklarını büzüyor. Gerçekten de buna âşık olan adama sabır versin Allah! Şirketten içeriye girip danışman kıza Oğuz'un misafirleri olduğumuzu söylüyoruz. Kız nemrut danışmanlara taş çıkartacak şekilde hemen Oğuz'a haber veriyor ve sonra da bizi misafir koltuklarına yönlendiriyor. Ve bu sırada yanımda bir papağan gibi öten Cemre konuşmasını kısık bir tona indirip ötüyor! "Çok yakında bu şirketten içeriye girdiğim anda herkesin gözü benim üzerimde olacak. Cemre Hanım diye peşimde koşacaklar! Tanrım, hayal etmesi bile bir harika dostum!"

Koltuklara otururken, Cemre'nin yanına oturup koluma güzelce bir çimdik atıyorum. Cemre acıyla bana dönüp ne yaptığımı sorunca da "Seni hayal dünyandan çıkartıp, şu anki gerçek dünyaya getiriyorum. Gerçekten de sıkmaya başladın. Geldik buraya zaten, saçma sapan bir dava yüzünden. Artık iş aramaya başlamanın vakti gelmedi mi sence de?" diyorum. Cemre kolunu benden çekip, yanımdan kayıyor. "Sen aşka inanmıyorsun diye ben de senin gibi mi olayım yani? Tüm hücrelerimi aşka kapatıp, kendimi işe mi vereyim? Ya da başka bir deyişle

le senin gibi işkolik olup, önüme sunulan tüm fırsatları kaçırayım mı? Sağ ol dostum ama ben almayayım! Üstelik merak etme birkaç iş görüşmem var ve kısa sürede birine kapak atacağım!" derken fena halde bozulduğunu hissediyorum. Tabii tüm bunları söylerken beni de bozuyor ya... Neyse... Dediklerine haklılık payı veriyorum ve onun üzerine bu konuda fazla geldiğim için de hak ettiğimi düşünüyorum. Susacağım yeri bilirim ve bu nedenle pek kavgaya kalkışmam. Tabii damarıma basılmadığı sürece...

Birkaç dakika sonra yanımıza Oğuz geliyor. Bizi sıracak karşılayıp odasına götürüyor. Odasına gelince hemencecik bir şeyler ikram ediyor bize... Daha sonra kahvelerimizi yudumlarken, Oğuz Cemre'nin davasıyla ilgili birkaç şey soruyor ve Cemre de cevaplıyor.

"Karşı tarafın haksız olduğu net, bu yüzden kolaylıkla kazanabiliriz."

"Ben de öyle umuyorum. O kadın, insanlara nasıl davranması gerektiğini öğrenmeli!"

"İşte bu yüzden adalet mülkün temelidir."

"Adalet ve sana güveniyorum."

Konuşma kesinlikle böyle geçmiyor! Bu benim hayalimde olması gereken etik bir konuşma... Aslında Oğuz gayet de etik bir biçimde konuşuyor, etik olmayan kişi burada Cemre oluyor ve birkaç dakika sonra buradan kovulmamız an meselesi.

Gerçek konuşmaya gelirsek şayet şöyle gerçekleşiyor. "Karşı tarafın haksız olduğu belli, bu yüzden senden özür de dileyebilir ve dava açmadan da halledebiliriz aslında..." Oğuz orta bir yol bulmak için bunları sıralıyordu birkaç dakikadır. Ama bizim kız ondan kısa sürede ayrılma taraftarı olmadığı için olavı uzatmak için acındırma taktiğini kullanıyordu.

"Ama çok incindim. Beni herkesin önünde laflarıyla aşağıladı. Yani bu sizin kız arkadaşınıza yapılmış olsay-

dı, o zaman da bu kadar çabuk olayı kısa yoldan halleder miydiniz?" Cemre'nin demek istediği netti! Sevgilin var mı?

Oğuz oturduğu tekli koltukta biraz dikleşip gözlerini Cemre'ye dikti. "Anlıyorum incindiğini, ben sadece bir özürle de affedilmenin gerçekçiliğine inanıyorum."

"Yani diyelim ki senin sevgilin seni incitti ve daha sonra gelip senden özür dileyecek ve sen onu affedecek misin?"

Oğuz "Cemre seni üzmem istemem ama ikisi çok farklı konular..." deyip kahvesinden büyük bir yudum alıyor. İçimden kahkaha atmak isterken, Oğuz fincanını masaya koyup "Üstelik beni incitecek bir bayan yok hayatım da..." dedikten sonra Cemre'den inanılmaz bir nida çıkıyor.

"Sahi mi?" derken artık konunun davadan çıktığını anlıyorum ve arkama yaslanıp bu konuyu dinlemek için gülümsüyorum.

Ve zaten şov bundan sora başlıyor. Oğuz tuhaf bir biçimde derdini Cemre'ye anlatıyor ve Cemre de onun psikoloğu olup ona akıl veriyor. Oğuz'la Cemre sohbet ederken, yine yanlış yerde ve zamanda olduğumu hissedip, kahvemden büyük bir yudum da ben alıyorum. Buraya neden geldik artık ben de bilmiyorum; ama Cemre'nin mutluluğuna bakılacak olursa; aldığımız sonuç gerçekten de başarılı oluyor. Adalet var mıdır bilmiyorum; ama aşk gerçekten de var galiba... Opps! Ne dedim ben?

Cemre'yi Vuslat'ın evine bıraktıktan sonra yönümü değiştirip Kaya'nın evine doğru sürüyorum. Birkaç dakika önce telefonda onunla konuşmuş ve adresini bana konum halinde atmasını söylemişim. Heyecanlı bir şe-

kilde atacağını söylemiş ve kapatmıştı telefonu. Sanırım ona gideceğimden dolayı böylesine mutlu... Ya da ben böyle olmasını istediğim için bunu hissediyorum. Bir günde karman çorman oldum. Ne vardı şimdi aşk itirafı yapacak? Yeri ve zamanı değildi ki... Üstelik ben kızın ailesiyle ortak bir iş yapacakken! Kesin bir sorunu var bu evrenin benimle. Bu yaşadıklarımın başka bir açıklaması olamaz.

Telefonun ekranından yol haritasına tekrardan bakıyorum. Bu trafikte Beşiktaş'a geçmek cidden ölüm! Hayır, trafik yetmezmiş gibi sürekli camları silmek isteyen adamlara da ayrı uyuz oluyorum. Tamam, bu senin işin diyelim; ama bir sor bana değil mi? Daha bana sormadan kendi başına iş yapıyor sonra da cama yapışıp para bekliyor! Al işte geliyor biri bana doğru... Elindeki bezle cama dokunmak için uzanacakken, kornaya basıyorum hızlıca... El kol hareketlerimle istemediği söylüyorum; ama o da kafasını sallayıp, dediklerimi zerre kadar umursamadan sabunlu suyu ön cama döküyor. Ve tabii bu sırada önümdeki arabalar ilerlemeye başlıyorlar, arkamdaki arabalar ise kornaya basıp sabunlu suyu atan adamı protesto ediyorlar. Şimdi aşağıya inip kavga etsem, Kaya ile konuşmamın gidişatını kötü etkileyecek. Adam camı temizledikten sonra önümden çekiliyor ve şoför kapısının yanına geliyor. Ben de ona el sallayarak gazlıyorum ve adamın bana utanmadan hakaret etmesine gülümsüyorum.

Beyaz bir apartmanın önünde durunca başımı eğip dairelere bakıyorum. Sanki adam beni camda bekliyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Caddenin üzerinde gördüğüm pastaneden de kurabiye alıp geldim. Abartı mı oldu? Hani kız istemeye giden aileler gibi? Tamam, buldum ev ziyaretine giden arkadaş gibi olabilirim. Tabii öncesinde evinde kalmamış olsaydım bu gerçek anlamda süper bir fikir olabilirmiş ama... Tüm bunları unutup, yeni bir başlangıç için yeni bir adım atıyorum.

Çantamdan parfümü çıkartıp üzerime sıkıyorum. Dikiz aynasından saçlarımı düzeltiyorum. Makyajımın bozulmamasına seviniyorum. Ama rujumdan eser kalmadığı için dudak büküyorum. Neyse ki ruj benim için çok da önemli değil! Eşyalarımı alıp, iniyorum arabadan. Kapıyı kilitledikten sonra arabanın arka tarafına bakınca yüzüm bir kez daha asılıyor. Bir an önce arabayı Salih Usta'ya götürmem şart.

Etrafıma bakınarak apartmanın bahçesine giriyorum. Kol saatime bakıyorum. 19.00 olmuş. Normalde bizim apartmanın bahçesi bu saatlerde inlerken, buranın sakin olmasına gıcık oluyorum. Yani tüm evli aileler bizim apartmandayken, neden buradakiler çocuksuz ki? Haksızlığın böylesini yeniden görmek, beni haliyle şaşırtmadı. Apartmanın kapısının önüne gelince, Kaya'nın adını bulmaya çalışıyorum zillerin üzerinde. Kaya Yelkenci yazısını görünce ve yanında da gülücüklü bir işaret görünce, ben de hafifçe gülüyorum. Sahiden de bu adam çocukluğundan kopamıyor. Bu kadar deli dolu olmasını neye borçlu acaba? Ben ise neden bu kadar ciddiyet manyağıyım? Azıcık deli olmak suç mu ki? Kesinlikle değil! Bence biraz daha kişilik değişikliği yapabilir, bu ciddiliğimi azaltabilirim. Zile bastıktan sonra Kaya'nın sesini duyuyorum. Sesini duymak bile yaşadıklarımızdan sonra heyecanlanmama neden oluyor. Çok kısa sürede beni böylesine etki altına nasıl aldı bilmiyorum. Kaldı ki düşünmek bile gelmiyor içimden. Bak yine geldi aklıma! Kaya bana âşık! Neşeli bir sesle ona cevap verince otomatige basıyor. İçeriye girip asansörün olduğu yöne doğru yürüyorum. Zemin katta olan asansöre binip Kaya'nın katının düğmesine basıyorum. Allah'tan kaçınıcı katta oturduğu hafızamda kalmış. Asansörle yukarıya çıkarken, ne konuşmamız gerektiğini kafamda tasarlıyorum. Giriş, gelişme ve sonuçla bu işi güzel bir yere bağlayacağımıza inanıyorum.

Asansör tak diye durunca derin bir nefes alıyorum. Önce asansörün güvenlik kapısı kenarlara doğru açılıyor ve sonra da benim kapıyı itmem gerekiyor. Ama elim havada öylece kalıyorum. Tekrardan derin bir nefes alıp, açıyorum kapıyı. Adımımı attıktan sonra onun dairesine bakıyorum ve kollarını göğsünde birleştirmiş beni bekliyor olduğunu görüyorum. Yavaş adımlarla ona yaklaşıyorum. Her adım attığımda kalbim daha da hızlanıyor ve onun gülüşü daha da artıyor. Tam yanıma geldiğimde öylece duruyoruz. Hiçbir kelime bu anı bozsun istemiyoruz sanki. Ama böyle konuşmadıkça ve bu şekil kaldıkça ben durumun yanlışlığının hâlâ mücadelesini veriyorum. Birdenbire dudaklarımı açıp konuşmaya başlıyorum ama ne dediğimin farkında değilim: "Sana kurabiye getirdim. Umarım çay yapmasını biliyorsundur?"

Sesim şakacı bir tonda çıkıyor. Allah'tan ki şakacı bir tonda çıkıyor. Daha az önce ciddiliğime son vermem gerektiğini söyleyip bunun için çalıma sözü verirken, bu kadar çabuk olabileceğini düşünmemiştim. "Hoş geldin Japon güzeli..." derken geriye doğru adım atıp, kapının önünden çekiliyor. Onun çekilmesiyle ben de içeriye giriyorum. Girdikten sonra her normal insan gibi ayak-kabılarımı çıkartmak için hamle yaparken, Kaya bunun gereksiz olduğunu belirtip içeriye geçmemi söylüyor. Kısa bir an kendimi bir diziye giriş yapmış konuk oyuncu gibi hissediyorum. Bu konuyu fazla önemsememeye çalışarak içeriye giriyorum. Sonuçta şu an Kaya'ya mikrop çeşitlerinden ve bu mikrobun gitmesi için yapılması gerekenlerden bahsetmenin zamanı değil.

Elimde kurabiyelerle salonuna giriyorum. Hafif loş ışıklarla camların dışından görünen denizin karşısındaki evlerin ışıkları içimi ısıtıyor. Öylece ayakta dikilirken, Kaya yanıma geliyor, oturmanı için beni koltuklara yönlendiriyor. Ben koltuğa oturunca elimdeki kurabiyeleri alıp "Ne içersin?" diyor. O an "*Bir bardak sen,*" dememek

için kendimi zor tutuyorum. Üzerindeki siyah tişört ve altındaki gri eşofmanla bile çok çekici görüyor. Kaya mutfağa giderken, arkasından ona bakıyorum. Nefes alıp verdikten sonra bakışlarımı evinde gezdiriyorum. Ben geleceğim diye evi düzenlemiş olması beni mutlu ediyor hemen. Evi saran Kaya'nın parfümü de insana fena halde enerji veriyor. Yerimde oturup gelmesini beklerken, sıcaklamaya başlıyorum. Üzerimdeki ceketi çıkartıp, yanıma koyuyorum. Bluzumun yakasını tutup kendime serinlik verirken "Bu hareketi yapmayı çok seviyorsun galiba?" diyen Kaya'nın sesiyle birden irkiliyorum. Elimi bluzumdan çekip "O ne demek öyle? Bu hareketi yapmayı neden çok seveyim?" diyorum. Kaya elindeki kurabiye tabağıyla gelirken "Bilmem, sürekli yaptığın bir hareket ve dikkatimi çekti," diyor.

"Biraz sıcak olduğu için yaptım."

"Tuhaf gelen şu ki; sürekli benim bulunduğum ortamlarda yapıyorsun."

"Yani?"

"Yanisi Japon güzeli..." derken tabağı siyah orta seh-paya bırakıyor ve yanıma oturuyor. Bana dönüp "Sıcakkanlı olmamdan dolayı, sana etki yapıyor olabilirim. Ya da..." derken bir tane kurabiye alıp ağzına atıyor.

"Ya da?" diyorum ben de merakla. Onun bu neşeli hali benim hakikatten de içimi ısıtmıyor değil şu an.

"Ya da seni fazla etkiliyorum olacak ki seni sürekli ateş basıyor."

Ah be Kaya, senin etkin altında kalmayan tek bir canlı söyle bana! Tabii ben bunu diyemeyeceğimden tek kaşımı kaldırıp "Bence sen hâlâ fazla egolusun ve bu yüzünden insanlar da sinir etkisi yaratıyor olabilirsin," diyorum. Bana bakıp gülümsüyor hemen. Gamzesini yine gözüme sokarken, onun gülümsemesinden bile fena halde etkileniyor olduğumu anlıyorum ve anında kendime kızıyorum.

Sol omzumdaki melek; "Kendine gel! Hemen kapılacak mısın ona? Bırak seni ikna etsin. Hem hani aşka inanmıyordun? Unutma sen en son lise dönemlerinde ondan etkilenmiştin. Şimdi aradan geçmiş on yıl bu nevin ergenliği?" diyor ve elindeki sopasını kafama vuruyor. Başındaki kırmızı boynuzları neredeyse bana batırarak kadar sinirli üstelik.

Sağ omzumdaki melek ise; "Dinleme onu Özge! O hâlâ Kaya'nın arsız olduğunu düşündüğü için ona güvenmiyor. Üstelik onun nişanlı olmasını da mesele haline getiriyor. Ama unutma ki o sana âşık! Kulağa nasıl da güzel geliyor değil mi? Evet şu an nişanlı; ama sevmediği ve sevilmediği bir insanla nişanlı! Hem unutma ki bu adam sana liseden beri âşık. Bence ona bir şans ver. Ver ki aşkın ne demek olduğunu gör. Bırak seni aşka inandırısın," diyor sıcak bir sesle. Elindeki yıldızlı sopasıyla saçlarımı okşamaya başlıyor.

"İyi misin Özge?" diyen Kaya'nın sesiyle yanımdaki melekler kayboluyor ve biraz önce meleğin okşadığı saçlarımı şimdi Kaya okşuyor. Başımı sallayıp onaylıyorum. "İyiyim, iyi olmak istiyorum," diyorum. Hatta iyilik meleğime bu sefer güvenmek istediğim için ve sonucun çok daha iyi olması için iyi olmak istiyorum. Kaya bana biraz daha yaklaşıyor. Ellerini yanaklarıma koyup başparmağıyla yanaklarımı okşuyor. Yüzünü bana yaklaştırıp "Peki bana inanmak istiyor musun?" diyor.

Karnımdaki kelebekler kasap havasına giriyor. Gözlerim yanmaya başlayınca, verdiğim kararın altına ezilen kalbimin de sesini duyuyorum. Sonra beynimde çınlayan olumsuz etkileri de... Ama bunu yapmazsan kendimi eksik hissedeceğimden de korkuyorum. Bırakmak istiyorum. Bu kararı ne zaman aldım bilmiyorum; ama bırakmak istiyorum. Evet, bunu istiyorum. Belki çılgınlık, belki yanlış, belki de acımasızca; ama hayat bana bu fırsatı vermişse ve ben tüm kalbimle ilk kez bir şeye bu kadar çok inanmak istiyorsam, bunu yapacağım.

"İstiyorum..." diye mırıldanıyorum. Sesim bana ait değilmiş gibi çıkıyor. Daha önce duymadığım bir melodiyle çıkıyor çünkü. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp başımı sallıyorum. "Evet istiyorum. Bu tuhaf bir his... Sana henüz güvenmiyorum. Nişanlısın ve suçluluk duyuyorum; ama yine de istiyorum. Nasıl olacağını bilmiyorum. Ne olması gerektiğini de... İlk kez yanlış olduğunu bildiğim bir işin içine giriyorum ve bundan endişe duymadığımı hissediyorum. Tek korkum; yine yalnızlığım la kalmak..."

Kaya duyduklarının karşısında kocaman bir gülümsemeyle bana bakmaya başlıyor. Dudaklarını alnıma koyup uzunca öpüyor. "Sana yemin ederim, bundan sonra yalnızlık korkun olmayacak. Ben olduğum sürece sen yalnız kalmayacaksın."

"Peki, sana nasıl güveneceğim? En son bana öfkeyle bakıp sana yaptığım oyunu ödeteceğini söylemiştin," diyorum küçük bir kız çocuğu gibi.

"Seni yeniden bulduktan sonra... Bir şeyleri ödetmek için zaman kaybetmeyecek kadar özledim seni Özge. Buna agresif hareketlerim de dahil!" derken işaret parmağıyla burnuma dokunuyor.

Ben de onun eline vurup geri çekiliyorum. "Peki, Ceren ne olacak?"

"Konuşacağım... Hatta hemen yarın konuşacağım."

Biraz düşünceli bir şekilde bakıyorum. Ceren'i az çok biliyorsam kesinlikle olay yapacak. Sonuçta onların camiasında bu tip olaylar dedikodu malzemesi. Kaldı ki Kaya benimle olmaya başlayacak ve olaylar çok daha büyüyecek. İnanmıyorum! Mehmet Bey ile olan ortaklığa kadar gider bu olay! Keşke Ceren Kaya'dan ayrılabilse... Ne bileyim gidip âşık olsa başka birine... Ya da Kaya'nın geçimsiz biri olduğunu düşünse? Kaya'ya nasıl güvenebiliyor onu da anlamış değilim ya... Hoş ben de güvenmeden balıklama atlamış gibi oldum ama... Ne bileyim... Sonuçta anlamıyor mu Kaya'nın onu sev-

mediğini? Ya da kendisi sevmediği halde nasıl evlenmeyi düşünüyor? Kaya'nın ününe mi âşık acaba? Hani Kaya havalı, sosyete de namlı biri... Belki de Ceren sırf bu yüzden bu evlilik işini kabul etti. Kaya pekâlâ sıradan, geçimsiz, Allah'ın belası bir insan olsaydı bence Ceren buna katlanmazdı. Tabii ya! Kaya Ceren'e kötü davranacak. Onu sallamayacak, vurdumduymaz biri olacak. Ceren'i kendinden soğutacak! Ve böylelikle Ceren Kaya'dan ayrılmış olacak. Ben büyük çaplı projeden geri kalmayacağım ve Kaya Ceren'i terk ettiği için vicdan azabı çekmeyeceğim.

"Buldum! Sen Ceren'i umursamaz tavırlarınla deli edecek, onu aramayacaksın. Telefonlarına bakmayacaksın. Sürekli gıcık, nemrut bir adammış gibi davranacaksın. Böylelikle Ceren sana tekme yiyecek! Ve böylelikle ben vicdan azabından ölmeyeceğim."

Kaya bana bakıp 'yok yaa' bakışlarıyla "Sen vicdan azabı çekmemek için ben tekme yiyeceğim öyle mi?" diyor hemen!

"Beni inandırman için bu önemli bir etken olacak desem?"

"Yemezler derim. Ama denemekte fayda olacak. Fakat bu biraz uzun bir süreç olacak."

"Projenin bitimine kadar sürse yeterli bence..." dememle dudaklarımı kapatmam bir oluyor! Hay dilimi eşek arıları ısırıyorsa! Hay çenem kopsaydı.

Kaya birdenbire beni kendine çekip alnını alnıma daşıyor. "Sen baya kurnaz çıktın Japon güzeli..."

"Artık katlanacaksın..." derken onun neden bir lakabı olmadığını da düşünüyorum. Cidden Kaya'ya bir lakap gerek. Kaya'nın dudaklarını dudaklarımda hissedince bana da onun dudakları gerek, anlıyorum. Sonra elimi tutunca, sıcaklığı da gerek, onu da anlıyorum. Öpüşmemiz sonlanırken, Kaya çayları getirmeye gideceğini söylüyor. Ben de o sırada televizyonu açıyorum. Şu trafoya giren kedilerin bizim aramıza girip, bu heyecanlı elektriği kesmeleri lazım.

15. Bölüm

Bu sabah koşudan dönerken, apartmanda Dul Aysel'e yakalandım. Üzerimden bir kilo çıkacak terle Aysel Hanım'ın bana *neden dün gece geç geldiğimin* hesabını sormasına izin verdim! Evet bunu yaptım. Ama mantıklı bir açıklamam vardı elbette ki! Aysel'in sorduğu soruların gerçek olup olmadığını anlamaktı amacım. Yani bana "Genç olmak da ayrı güzel vallahi... Eve istediğin saatte girip çıkma da öyle... Kiminleydin, ay yoksa Oğuz'la mıydın?" demesinin sarhoşluğunu yaşıyordum. Neden Oğuz'la olacağımı hiç düşünmeden "Sende gençsin Aysel teyze... Benim eve dönmemi mi bekledin o saate kadar?" deyip tek kaşımı kaldırdım. Aysel Hanım teyze, o saatin bir genç kız için doğru olmadığını anlatırken, ben hangi akla hizmet ona laf dokundurduğumu düşünüp durdum. Aysel gibilerle laf yarışına girmekle, bilerek ofsayt yiyen futbolcudan hiçbir farkım kalmadı. Konuyu benim geç saatte dönmemin sakıncalı olmasına bağlayıp, akabinde hemen konuyu Oğuz'a getirmeye başladı. Oğuz'un ne kadar da beyefendi biri olduğunu bana anlatırken, hülyalı bakışlarını görmemek elde değildi. Hani genç olsa Oğuz'u kesinlikle kimseye kaptırmayacağını işaretiydi. O an, Cemre'nin neden bu ana şahitlik edemediğini düşünüp üzüldüm. Oğuz'la aramda hiçbir şey olmadığını ve sadece arkadaş olduğumuzu söyleyince, uzunca bir süre bana bakıp test etmişti beni aklı sıra. Dediklerime inanmış olacak ki Oğuz'a muzlu kek yapıp götüreceğini söyledi. Ben de onun o cümlesine karşı sesli bir biçim de "Yok artık!" tepkimi verince

bana öyle çok hırslandı ki, alınarak bana arkasını dönüp gitti. Onun alınmasına nedense üzüldüm ve arkasından vetişmek için yürümeye başladım. Adını söyleyerek durmasını söylediysem de nafiye olmuştu. Merdivenlerin başında onun arkasından bakarken, ne kadar hızlı bir şekilde çıktığını da düşünmüş bulundum.

Yönümü değiştirip kendi daireme doğru yürürken, Oğuz'un açılan kapısının önünde refleksiyle durdum. Oğuz dairesinden çıkıp beni görünce İphana gülümsemesiyle beni selamdı. Ben de ucuz marka diş macunların gülüşleri gibi onu selamladım haliyle... Günaydınlaştıktan sonra hal hatır sorarak asansörün olduğu tarafa yürümeye başladık. Oğuz şakacı bir tonda "Normalde senin bu saatte işe gitmen gerekmiyor muydu?" deyip gülümsedi. Ben de ona "Biraz tembel kız olmaya karar verdim," deyince, bu sıfatı ben bile kendime yakıştıramazken, Oğuz'un yakıştırmadığı yüzünden çok net okunuyordu. Hani 'tembel' kelimesi benim için üretilmemişti. Ben buna inanıyorum artık. Tembel kelimesi kesinlikle Cemre için üretilmişti. Tam vedalaşıp onun yanından ayrılırken beni durdurdu ve bir akşam Cemre ve beni yemeğe çıkartmak istediğini söyledi. Gelen bu teklifle gülümsedim. Kabul edip hatta Cemre'nin buna çok daha sevineceğini söyledim, kendime engel olamadan. Hele de Oğuz'un "Umarım sevinir," lafından sonra beynimde şimşek patlaması oluştu. Yoksa Cemre'nin istediği tek bir gözken, Allah ona iki göz mü nasip etmişti?

"Sevinir yahu neden sevinmesin ki?" derken normal bir şekilde söylemiştim. Hani sözde arkadaşız ya... Hani gayet normal bir şey bu. Bunu büyüten tarafı Oğuz yapmış oldum.

"Özge ben bir şeylerin farkındayım..." derken bana bakıp nelerin farkında olduğunu apaçık belli ediyordu. "Cemre'nin ilgisini fark etmeyecek kadar ahmak değilim."

Kollarımı göğsümde birleştirip birkaç adım geriye doğru gitmiştim. Oğuz'un deli gibi parfüm banyosunun yanında benim ter kokmam hiç de hoş değildi. Oğuz'a dik dik bakarak "Neden bunu ona direkt soruyorsun peki? Asıl yemeğe çıkman gereken kişi o ne de olsa. Neden beni siz cilveleşirken, kurban seçiyorsun ki?" dedim. Hayatta tahammül edemediğim durumlarından biridir bu. Üniversitedeyken başıma çok gelmişti. Genellikle çiftlerin arasında tek başına oturan ve onları izlememek için etrafını izleyen o kızlardan biriydim. O dönemler sıkılmaktan yahut çatlamaktan ölmemişsem, şu an yaşamam bir mucize olabilirdi.

"Evet onun ilgisinin farkındayım ama kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum." Ya zavallı adam! Bir bilse Cemre'ye bunu söylediğinde yemek yerine hastaneye gideceklerini... Bir bilse kızın deli divane olduğunu... Tabii dostumu hemen satacak değilim. Madem o bu kadar saf, ben de Güzin ablalık yapacağım.

"Tamam o halde ben konuşacağım Cemre'yle. Yani bir Güzin ablalığım eksikti."

"Süpersin sen! Hem böylelikle biz cilveleşirken, yarımızda olmamış olursun," deyip bana göz kırpmıyor. Bu Oğuz'u cidden sevmeye başladım ben. Tam aranılan eğlenceli ve gıcık bir abi edasında.

"Sen de tam bir baş belası avukatsın!"

Oğuz asansöre binip kapısını çekmeden önce bana bakıp, gülüyor ve bunu herkesin söylediğini söylüyor. Ben de onun bu haline gülüp, el salıyorum. O asansörle aşağıya inerken, ben de daireme yöneliyorum.

"Ah, bir de aramızda bir şey yok diyordun! Gülüşmeler el sallamalar! Yalancılık sana hiç yakışmadı Özge." Arkamı dönüp sesin geldiği yöne dönüyorum. Aysel Hanım teyze merdivenlerin ortasına inmiş, tırabzanlardan sarkarak bana bakıyor! Şaka gibi bir kadın bu! Ciddenden elimde kalacak bu kadın! "Ya inanamıyorum sana!"

Bizi mi gözetliyordun?" Ah tabii ki de bizi gözetliyordun! Utanmaz Dul Aysel!

"Tam değil sonuna yetiştim, öptü mü seni?"

"Aysel teyze bilgin olsun diye söylüyorum. Biz dizi değiliz. Yani şu izlediğin pembe dizilerden biri değiliz. Kaldı ki Oğuz'un hayatında biri var ve biz dostuz! Altını çizmemi de ister misin? Dostuz!" diye bağıyorum.

"Kimmiş sevgilisi peki biliyorsundur?" Sen olmadığın kesin! Bırak artık şu adamın peşini! Gidip akranlarınla takılsana sen? Ya senin neyine Oğuz, neyine onunla hayal kurmak? Bir gün Oğuz'la hayal kurarken kalp krizinden gideceksin öbür tarafa sonra tövbe etmek için geri dönmek isteyeceksin. Ya git evine otur pembe dizini izle!

"Yakında sen de tanırırsın!" deyip el sallıyorum ona ve daireme yaklaşıyorum. Cemre'ye söyleyeyim de rakibi Dul Aysel'i bir ekarte etsin. Yoksa cidden bu kadından çekeceği var. Dairemden içeriye girince, annemi tam karşımda buluyorum. Elinde çayla beni bekliyor?

Dün gece eve geldiğimde annem yatıyordu. Biz Kaya ile iki farklı film izlerken, zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım haliyle.Önce Kaya bana korku filmi izletti ve daha sonra da kendime gelebilmem için komedi bir film izletti. Bir daha onunla film izlemeyeceğimi söylediğimde ise; benimle daha çok eğlendi. Kendi filmimizi çekmek için sabırsızlandığını dile getirdi. Ben kendi filmimizin altını çizip düşünürken, ona dönüp konulu mu konuşuz mu olacak diye sordum. Kaya aralıksız yarım saat boyunca gülerken, hangisini isteyeceğimi sordu. Ben iyice pancara dönerken, o çok daha gülmeye başladı. En sonunda yanımdaki yastığı kafasına geçirdiğimde ise; gülen tarafın ben olması beklenen bir kazanma gücüydü. Yastık savaşının sonunda etrafa saçılan yünler yüzünden Kaya'yı bir güzel de azarladım. İnsan, yünü ekstra bir kumaşın içine koyup, sonra kılıfına koyardı ama

değil mi? Tabii ben bunları ona söylerken o bana garip ritimli bakışlarından atıp saçmaladığımı ve bu işlerden ne anlayacağını söyledi. Benimle çok işi olduğunun altını çizirken, asıl işi olanın ben olduğumun farkındaydım.

Spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkartıp anneme doğru yürüyorum. Sabah ona yine görünmeden evden çıkmıştım. Gözlerinden okuduğum kadarıyla Kaya'nın aşkına inanamadan ölüm fermanım yazılmış bulunmakta.

"Neredeydin dün gece?" Üç kelimelik bir cümle beklemiyordum! Ben daha çok ağıtılı kelimeler bekliyordum. Derin bir nefes alıp "Demiştin ya anneciğim arkadaşım gideceğim diye... Vuslat'ı tanıyorsun üstelik. Hem Cemre de benimle geldi," diyorum. Artık beni sorguya çekmeyin de gidip banyo yapayım.

"Peki Özge Hanım bu da peki... Cemre nerede peki?"

"Vuslat'ın düğün hazırlıklarına yardım edecek. Haziran'a aldılar düğünü..." Annem mantıklı açıklamalarımı beğendiği için hiçbir şey demeden çayını yudumlayarak salona dönüyor. Onun arkasından bıraktığım nefes ise; benim ödülüm oluyor.

Odama gelip hemen banyoya atıyorum kendimi. Üzerimdekilerden kurtulup, onları makineye ve tabii kendimi de duş kabinine atıyorum. Ilık su üzerime dökülmeye başladıktan sonra şampuanımı alıp yıkanmaya başlıyorum. Aklıma gelen tüm aşk şarkılarını söylerken buluyorum kendimi bir süre sonra. Aptal bir romantik komedi gibi hissediyorum kendimi. Hani genç kızların ilk aşklarında olduğu gibi... Olmadık şeylere gülüp, kendilerini birdenbire bir hayalin içinde buldukları gibi...

Mutlu muyum? Sanırım mutluyum. Dün Kaya ile bazı anlaşmalar yaptıktan sonra çok daha mutluyum hatta. Hızlı olmayacak hiçbir şey. Kaya önce kendini Cemre'den soğutacak sonra klimanın ayarını değiştirip,

bir tek bana sıcak tarafını vuracak. Cemre'ye nasıl davranması gerektiğini anlatırken, bana dönüp genelde ta-
kıldığı kızlara bu şekilde davrandığını söyledi. Ama hiç-
bir kızın bundan etkilenmediğini ve daha çok kendisine
bağlandığını dile getirdi. Ben de o an delirirken bana
öyle davranmış olsaydı ağzından burnundan getireceği-
mi söyledim ve hiç çekinmeden "Zaten getirmemiş miy-
din?" dedi. Ben de 'sürekli bu konu yüzüme bu şekilde
vurulacak mı?' diye sorunca, beni kendine çekip şaka
yaptığını ve o konuyu da hiçbir zaman unutmayacağını
söyledi. Sonra zaten benim nasıl bir kız olduğumu bil-
diğini, zaten farklı olduğum için bana âşık olduğunu bir
kez daha dile getirdi. O her defasında kolaylıkla bana
aşkıyı itiraf ettikçe, duygulanıyorum ve ona hayran olu-
yorum. *Hayran olacağına âşık ol da kurtulalım* diyen hüc-
relerime gülmeden de edemiyorum.

Banyodan çıktıktan sonra üzerime baharlık bir elbise
giyiniyorum. Ciddi olmayan, daha çok cicili kızların el-
bisesinden. Mavi askılı ve üzerinde beyaz çiçekler olan
bir elbise... Saçlarımı kurutmak için makyaj masasının
oraya gidiyorum. Kurutma makinesini hazırladıktan
sonra pufuma oturup saçlarımı kurutuyorum. Kurutma
işim bittikten sonra makineyi kaldırıp maşayı çıkartıyo-
rum ve onu fişe takıyorum. Bugün bu neşeli halimden
yararlanmalıyım! Saçlarımı güzelce taradıktan sonra
maşayı alıp saçlarıma şekil vermeye başlıyorum. O sı-
rada annem geliyor odaya. Yatağıma oturup dün neler
yaptığını anlatmaya başlıyor. Dün annem ve Kaya'nın
annesini Funda Hanım buluşmuş! İnanmıyorum! Bunu
yeni öğrendiğim için inanamıyorum. Anneme neden
bana söylemediğini sorunca, dün beni arayıp ateş alır-
mış gibi kapattığım telefon maceramı yüzüme vuru-
yor ve utanıyorum. Sonra da annem tekrardan Funda
Hanım'la neler yaptıklarını anlatıyor. Çok iyi an-
laştıklarını öğrenince mutlu oluyorum. Ve annem asıl

bombayı patlatıyor. Funda Hanımcığının bizi bir akşam yemeğe çağırdığını söylüyor. Bir an saçımı sardım elimdeki maşayla öylece kalıyorum. Önceden olsa kesinlikle erteletirdim bunu ama şu an için erteletmek ayıp olur. Maşayı saçımdan çekerken, anneme gidebileceğimizi söylüyorum. Ve o akşam Allah'tan bana güç vermesi için dua etmeye başlıyorum.

Tamamen hazır olduğumda çıkıyorum evden. Arabama atlayıp önce Salih ustanın yerine gidiyorum. Salih usta arabamı görünce pek de üzülmediğime değmediğini söyleyip, yarın alabileceğimi söylüyor. Minik kızım da edip taksiye binmek üzere caddeye çıkıyorum. Bir taksi durdurup binince, adamın bana şaşkın bakışlarla baktığını görüyorum. Ben de ona dikkatlice baktığımda, hayatımın en rezil gününden kalma olan manyak taksici olduğunu anlıyorum. Yani Kaya'yla kaç sene karşılaşmadığımız bu şehirde bu taksiciyle daha seneler geçmeden yeniden karşılaşıyoruz! Reva mı bu? Evet kesinlikle reva bu bana! Taksiciye gideceğim yeri söylüyorum. Allah'tan bugün pek fazla akrabalarından bahsetmiyor. Yani en azından geri kalan yüzde ellisinden bahsetmiyor. Adam konuşmaya devam ederken telefonum çalıyor. Ekranda yazan isimle içim mutluluk doluyor. Şu an, habersiz bir şekilde sevap işledin ey Kaya Yelkenci!

"Efendim?"

"Geç kaldınız Özge Hanım."

"Şirketin gıcık müdürü olmaya mı karar verdiniz Kaya Bey? Geç kalanları tek tek aramıyorsunuzdur inşallah?"

"Bu sadece aklımı başımdan alan Japon güzeline özel... Neredesin?"

"Yoldayım geliyorum."

"Çabuk gel çok özledim seni..." Ve ben bitiyorum. Tüm devrelerim yanıyor. İçmeden sarhoş oluyorum. O sesindeki tonu öyle bir başka ayarlıyor ki benle konu-

şurken, ona olan tüm kızgınlığım sonlanıyor. Sahi ben bu adama neden kızgınım ki? Neden en başından beri nefret ediyorum? "Yarım saat sonra oradayım," diyorum. "Tamam o halde..." dese de telefonu kapatmıyor. Ben de kapatamıyorum. Şu anda dünyanın en kıro şarkısını dinliyor olsam, kesinlikle bana dünyanın en güzel şarkısı gibi gelir. Kulağıma dolan müzikle ve sonrasında duyduğum sözlerle öylece kalakalıyorum.

*"Kaşların arasından
Domdom kurşunu değdi
Bir avcı vurdu beni
Bin avcı beni yedi
Ah dedim ağladım
Yaremi bağladım
Eğdi yar boynun eğdi
Mevla'm kerimsin dedi
Hançer yarası değil
Domdom kurşunu değdi*

*Gel gel gümle gel
Gel gel gümle gel
Gel böğrüme domdom kurşunu"*

"Bizim şarkımız çalıyor Japon güzeli."

"Bizim şarkımız domdom kurşunu mu?"

"Evet, hatırla o günü... Bu şarkı kesinlikle bizim şarkımız," dedikten sonra kapatıyor telefonu...

Elimde telefonla, çalan şarkıyla öylece kalıyorum. Cidden bu şarkı o güne uyabilecek tek şarkı. Kaşlarımızın arasından domdom kurşunu yememiştik belki ama ikimiz de aynı kaştan dikiş yemiştik. Ve Kaya o gün ilk defa bizim kaderimiz bir demişti. Belki de ben kaderimi bile bile engellemişim. Sırf onun tavırlarından dolayı ona olan duygularımdan kaçmış ve kendimi ona nefret ediyormuş gibi yöneltmeye başlamışım. Kaya ile ilgi-

li birçok keşke dediğim notlar oldu. Sanırım artık keşke dememek için bu sefer elini sımsıkı tutmak istedim. Bana olan aşkı o kadar başka geldi ki, ilk kez kendimi sorgusuzca onun kalbine bırakmayı tercih ettim. Mutluyum diye bu sesi duyuyorum? İçimden bir ses sürekli her şeyin güzel olacağını fısıldıyor.

Taksi şirketin önünde durunca parayı uzatıp üstünü beklemeden atıyorum kendimi taksiden. Dinlediğim çok arabesk müzikler yetmezmiş gibi bir de akrabalarmı dinlemek beni on yıl yaşlandırdı resmen. Tamam ben de arabesk müzik dinlerim ara sıra; ama o kadar ağırlandırdan değil! Şirketten içeriye girince herkesi gülümseyerek selamlıyorum. Asansöre binip —*evet doğru duyduğumuz beklemeden asansöre bindim*— katımın düğmesine basıyorum. Birkaç dakika sonra asansör duruyor ve iniyorum. Odama doğru yürürken, masasında oturan Aysu'yu görürce şaşırıyorum. Gülümseyerek yanına doğru yürüyorum. Beni görünce ayaklanmak isterken elimle oturma-sını söylüyorum.

“Günaydın.”

“Günaydın Özge Hanım. Kerem Bey geldi.”

“Sabah sabah mı? Öğleden sonra gelir diye düşünmüştüm.” Nasıl unuttum ben bunu ya! Bugün arsayı görmeye gidecektik. Ben de baharlık elbise falan giyindim salak gibi!

“Bilmiyorum ama gelir gelmez ilk buraya uğradı ve sizi sordu. O sırada Kaya Bey de geldi ve sizin olmadığınızı söyleyince Kaya Bey de Kerem Bey'i alıp odasına götürdü.”

“Peki o halde... Ben odamdayım. Gidecekleri zaman haber verirler nasılsa.”

“Bir şey ister misiniz peki?”

"Aslında bir sandviç hiç de fena olmazdı be Aysu..."
"Ben hemen ayarlıyorum, yanında şekersiz bir kah-

ve?"
"Sen bugün fazla harikasin bence!"

Gülümseyerek odama giriyorum. Kapıdan içeriye adımımı atmamla burnuma doluşan çiçek kokusuyla tek kaşımı kaldırdığım anda, odanın içindeki orta sehpanın üzerinde çiçeklerle öylece kalıyorum. Kırmızı güller... Hemen yanına gidip çantamı sehpayı bırakıyorum ve çiçekleri elime alıyorum. Çiçeklerin taze kokusu burnuma doluşurken, kimden olabilir diye de düşünüyorum. Umut böyle bir şey yapmaz, çünkü onun çiçeklere alerjisi vardı. Yani bana çıktığımız senelerde bir kere çiçek almıştı ve alerji başlayınca aldığı çiçeği ağzımdan burnumdan getirmişti. Sanki ben çok çiçek meraklısı biriymişim gibi... Tamam çiçek merakım vardı; ama öyle de fazla değildi işte! Ay tamam ilişkimiz sarmaş dolaş boyutuna geldiğinde başının etinin yemiştım alması için, gerçi o çok, baya çok sonra almıştı ya neyse... Konumuz yine ne ara Umut oldu ki? Ah evet çiçekler... Mis gibi kokuyorlar. Üzerindeki zarfa gözüm çarpınca, merakla tek elimle alıyorum zarfı. Çiçekleri yerine bırakıp, heyecanla zarfı açıyorum. İçerisinden inci gibi yazılmış bir kart çıkıyor.

"Meğerse tam on yıldır bir tek sana hasret kalmışım..."

Kaya... İnanmıyorum! O kadar şaşkınım ki, elimdeki karta bakıp birkaç defa okumaya devam ediyorum. Çiçekleri tekrardan elime alıp, sehpanın yanındaki koltuğa oturuyorum. Kalbim liseli kızlar gibi küt küt atmaya başlıyor. Sanki daha önce böyle bir şey yaşamamışım gibi... Sahi ben daha önce böyle deli divane bir şey yaşamadım ki! Daha önce bana kimse çiçek almadı ki... Zaten çok fazla sevgilim de olmadı bu zamana kadar... Çiçekleri koklamaya devam ederken, boğazımda düğümlenen o garip hisle birlikte kartı bir kez daha okuyo-

rum. Gülümsemeye başlıyorum. Öyle çok gülümseyo-
rum ki neredeyse yanaklarım gözlerimle bütünleşecek.
Öyle çok mutlu oluyorum ki kalbim heyecandan dışarı
fırlayacak. Kaya Yelkenci bana âşık! Tüm kızlar ona has-
ta o ise; bana! Bir tek bana! Bu bile benim heyecanımın
artmasına sebep olurken, onun bu tatlı jesti başımı don-
duruyor. Çantama uzanıp içerisinden telefonumu çıkar-
tıyorum. Kaya'nın ismini tıklayıp, arıyorum onu. Birkatı
çalıştıran sonra hemen açıyor telefonunu... "Efendim?"
Onun resmi bir dilde bana cevap vermesini garipsiyor-
um. Ama sonra aklıma Kerem'in onun yanında olduğu
geliyor ve bu beni nedense hiç durdurmuyor. "Çiçek-
ler çok güzel... Çok teşekkür ederim." Hafifçe gülme-
sesini duyuyorum. O gülünce benim yüreğim bayram
sefası olmaya başlıyor. Ben de gülüyorum. "Sen her şey-
den çok daha güzelsin," derken kısık bir sesle söylüyor
bunu. Kerem'in yanında olması onu da durduramıyor
işte!

"Böyle giderse ben sana hemen inanacağım, hiç adil
oynamıyorsun." diyorum nazlı bir sesle.

"Çabuk inanman için tek bir şey demeliyim o halde
sana..."

"Neymiş o?"

"Ben oyun oynamıyorum Japon güzelim. Ben sana
olan aşkı gösteriyorum."

Ve beni bir kez daha can evimden vuruyor. Tele-
fonu kapattıktan sonra nasıl bu kadar kör olduğumu
düşünüyorum. Nasıl bu kadar görmezden geldiğimi...
Lisedeyken, o kısacık sürede bana nasıl bağlandığını
anlamaya çalışıyorum kendimce... Ama ben bile o kı-
sacık zaman diliminde ona bağlanmaya başlamıştım.
Günlüğüm bitene kadar hep onunla ilgili şeyler yazmış-
tım. Hani göz görmeyince gönül de katlanır derler ya.
benimkisi de öyle oldu belki de. Kaya'yı liseden sonra
hiç görmedim. Çok sonraları dergilerde görmüşlüğüm

olmuştu evet; ama onun yanında sürekli başka kadınlar vardı ve ondan nefret etmek çok daha kolayıma geliyordu. Kaya'yı ilk kez üniversitenin birinci yılının ikinci varısında, bir dergide görmüştüm. Yanında çok güzel bir kız vardı. Sosyetik kızlardan biri olduğu yazıyordu. O an Kaya'nın bizim meseleyi unuttuğunu, aslında hiç de takmadığını düşünmüştüm. Hatta düşündüğüm için arkadaşımın kuzeninin teklifini kabul etmiştim. Ben de pekâlâ sevebilir, güzel bir aşkla ödüllendirilebilirdim. Tabii sonrası tam anlamıyla bir fiyasko olmuştu! Ve ondan sonra hayatıma dâhil ettiğim kimse, bu fiyaskodan kurtulamamıştı. Sanırım hayatım boyunca hep erkeklerin bana kocaman bir fiyasko yaşatacağına çok daha fazla inandığım için, şimdi aşka inanmak bana kolay gelmiyor. Ama tüm bu olanlar, beni aynı zamanda da heyecanlandırıyor. Hissetmekten hiç bu kadar korkmamıştım. Kendimi ince bir çizginin üzerinde yürüyen cambaz gibi hissediyorum. Yolu biliyorum, yürümeye devam ediyorum; ama düşmekten çok korkuyorum.

Az sonra Aysu'nun getirdiği sandviçi yerken, bilgisayardan yeni stajyerim olan Emre'nin okul için hazırladığı projeye bakıyorum. Emre geçenlerde başlamıştı stajyerliğine... Aysu'yla onu Derin'in elinden çok güzel bir biçimde almıştık. Çok çalışkan ve inanılmaz güçlü hayal dünyası var. Hızlı ve pratik düşünmesi onun ileride başarılı bir mimar olacağının kanıtıydı. Almanya'da doğup büyümüş ve sırf Türkiye'yi merak ettiği için üniversiteyi burada okumak istemiş. Türk bir babası ve Alman bir annesi varmış. Sırf bu yüzden Alman aksanıyla konuşuyor. Bazı kelimeleri karıştırıyor. Onunla konuşmak bana çok eğlenceli geliyor bu yüzden. Şimdi projesine bakarken, gerçekten de güzel iş çıkarttığını görüyorum. Elimde olmayan sebeplerden ötürü, meslek hastalığımı kullanıp, projede ufak tefek değişiklikler ya-

piyorum. Projeyi tekrardan kaydettikten sonra telefonla Aysu'ya Emre'yi çağırmasını söylüyorum.

Birkaç dakika sonra odamın kapısı tıklanıyor ve Emre başını uzatıyor. Gülümseyerek benden bir cevap bekliyor meraklı mavi gözleriyle... İçeriye girmesini söyledikten sonra adımlarını bana doğru yöneltiyor. Masamın karşısındaki sandalyeye oturmasını söyleyince, bu sefer adımlarını hızlandırıp oturuyor. Birazcık sohbet etmeye başlıyoruz. Türkiye'yi sevip sevmediğini soruyorum. Babasının ülkesini hep merak ettiğini dile getiriyor. Arada kaçırdığı Almanca kelimelerle yüzümü güldürüyor, tatlı çocuk. Biraz ailesinden bahsetmeye başlıyor. Babasının da mimar olduğunu öğreniyorum ve bu nedenle mimarlık okuma isteğini anlıyorum. Daha sonra projesini beğenip beğenmediğini soruyor. Özkan Bey'in zamanında beni kanser ettiği hareketlerden kaçınmayı tercih ediyorum; ama birazcık onu korkutmak isteğiyle gülümsememi hafifletiyorum. "Yani..." diyorum bir tek. Emre o anda yüzünü asıp hafif çıkan kumral sakallarını karıştırıyor. Mavi gözlerine kara bulutlar indirmesi an meselesi... "Yani... Kötü mü?" diyor biraz hüzünlü bir sesle. Kocaman bir gülümsemeyle bakınıyorum ona hemen. Benim insanları korkutmam ancak bu kadar olur yani. "Yani... Çok beğendim. Çok güzel bir proje olmuş," dememle yüzü hemen aydınlanıyor Emre'nin. Çok mutlu olduğunu dile getirmeye başlıyor. Ben ona kaydettiğim işinin flaş belleğini uzatıp, tekrardan başarılar diliyorum ve o da yerinden kalkıp, bir kez daha teşekkür ediyor.

Emre'nin gitmesiyle odaya Aysu geliyor ve Kaya'ların aşağıda beni beklediklerini söylüyor. Aysu odadan çıkınca yerimden kalkıp saçlarımı kabartmak için aşağıya doğru eğiliyorum ve elimle saçlarımı kabartıyorum. Daha sonra rujumu ve allığımı tazeliyorum. Parfümümü sıkıp, çantamı alıyorum ve odadan çıkıyorum.

Asansörü çağırıp birkaç saniye bekledikten sonra hızla gelen asansörün alnından öpmek için kendimi zor tutuyorum. Asansöre binip, aynasında tekrar kendime bakıyorum. Beğeniyle kendimi süzmeye dalmışken, asansör duruyor ve kapısı hemen açılıyor. Asansörden inip çıkışa doğru yürüyorum. Şirketten çıktığım an Vuslat, Kaya ve Kerem'i konuşurlarken görüyorum. Yüzüme güzel sade bir tebessüm takarak onların yanına gidiyorum. Kaya beni hemen fark edip, beğeniyle süzmeye başlıyor. Kerem'in yanında böyle rahat olması beni biraz endişelendiriyor ne var ki benim endişem yerimde soluyor. Çünkü Kerem'de beni fark edip aynı bakışları atmaya başlıyor. Kaya'nın bakışları içimi ısıtırken, Kerem'in bakışları beni tedirgin ediyor. Yanlarına geldiğimde herkesi selamlıyorum. Daha sonra gideceğimiz yer için Kaya ve Kerem arabalarına yönelirken, ben hangi arabaya binmem gerektiğini bilemez halde kalıyorum. Vuslat da benim yanımda, o da öyle kalıyor. Ben mantıklı bir hareket edip Kaya'nın arabasına gitmeyi düşünürken, Kerem bana seslenip beni arabasına çağırıyor. Başımı sallayıp o yöne doğru giderken, Kaya'nın delice bakışlarını üzerimde hissediyorum; ama kesinlikle bakmıyorum.

Kerem'in arabasında arsaya doğru yol alırken, birden içimi hüznün kaplıyor. *Kızıma çarpan bu uçağa nasıl olurda binerim* diye hayıflanıyorum kendi kendime... İç sevim bile bu hayıflanmama sessiz kalıyor. Biliyor benim deli damarımı o yüzden susuyor bence... Arabada ölü bir sessizlik hâkimken, Kerem'in açtığı müzikle biraz olsun o ortamdan uzaklaşıyoruz. Hoparlörlerden çıkan Justin Timberlake'in sıcak sesi, bizim konuşmamızdan daha iyi geliyor. Şarkı "*Didn't know i'd meet such a beautiful girl,*" derken hafifçe dönüp Kerem'e bakıyorum. Oldukça hoş bir yapısı var. Kumral saçları, aynı renk kirli sakalları... Hemen hemen pürüzsüz diyebileceğim

bir teni var. Üzerine giydiği buz mavı gömleği ve ona uyumlu kol saatiyle gerçekten de çok şık görünüyor. Et-rafım birdenbire yakışıklı adamlarla çevrilmeye başladı ve bu beni ciddi anlamda tedirgin etmeye de başladı. Kerem'i izlerken, araba birdenbire duruyor. Neden durduğumuzu anlamaya çalışınca, gözlerimi ondan çekip etrafa bakıyorum ve yanan kırmızı ışığı görünce yüzümü buruşturuyorum.

"Beğendin mi bari?" diyen alaycı sesiyle Kerem'e bakıyorum tekrardan.

"O ne demek?"

"Yan gözle bakmak yerine, yerinde hafifçe dönüp bana istediğın kadar bakabilirsin demek."

"Sadece can sıkıntısından bakmış olabilirim, bunu büyütmemize gerek yok," deyip saçlarımı sinirle geriye doğru atıyorum. Yani Allah'ım şansım şu an yaver mi gidiyor? Kaya'nın aşk itirafı? Kerem'in benimle flörtleşmesi? Ve ikisi de aynı anda! Olacak iş mi bu? Bir tanesini verseydin de ben de ona göre kafa karışıklığımı yaşasaydım! Neyse... Kaya'nın önceliği var şu an için.

"O zaman Özge... Can sıkıntıda bana bakabilir, sıkıntını giderebilirsin," deyip bana göz kırpmıyor. Cidden benimle flörtleşiyor. Üstelik bunu öyle doğal bir şekilde yapıyor ki, anormal karşılayan benmişim gibi geliyor. Yanan yeşil ışıkla Kerem önüne dönüyor, ben de yerime iyice gömölüyorum. Kerem'le flörtleşmek istemiyorum. Üstelik onun kız kardeşi Kaya'nın nişanlısıyken ve üstelik heyecanımın hepsi Kaya'nın bana ilgili hallerine kayıyorken...

Köprünün trafik çemberinden kurtulduğumuz sırada dünyaya yeniden gelmiş kadar rahatlıyorum. Projenin yapılacağı arsaya geliyoruz en sonunda. Arsanın olduğu yerde araba durunca hemen kendimi atıyorum dışarı. Kerem'le daha fazla aynı arabada olmak istemiyorum. Arabadan inince yanımda Kaya'nın arabası duruyor.

O da bir huşimla aşağıya inip bana çok fena bir bakış atıyor. Hiçbir şey diyemediğim için arsanın genişliğine bakmaya başlıyorum. Yeri gerçekten de çok güzel. Adalar gerçekten de çok güzel görünüyor. Birkaç adım atıp, etrafımda gezmeye başlıyorum. Kafamda blokları nereye yerleştirebiliriz diye plan yapmaya başlıyorum elimde olmadan. Bana kalsa dört tane blok buraya sığar ama Ahmet Bey'in ferahlatıcı ruhu buna kesinlikle karşı çıkacaktır biliyorum.

Kerem'le yan yana geldiğimizde konuşmaya başlıyoruz. İkimizin ortak düşünceleri ve fikirleri beni sevindiriyor. Yani çalışma ortamımız bence başarılı olacak. Kerem'le konuştuğum anlarda dikkatimi kaybedip, Kaya'ya bakıyorum. Yüzü asık sinirli bakışlarıyla bana bakıyor. Gülümseyip ona enerji yolluyorum. Benim gülümsememle birlikte o da bana gülümsüyor. Sonra Kerem'in sesini duyuyorum ve ona odaklanmaya çalışıyorum. Az önce duymadığım cümlesini tekrar ediyor. Ben de düşündüğü fikri onaylayınca bir süre birkaç fikir daha üretiyoruz. Vuslat da kullanabileceğimiz alanı bize söylüyor bu arada... Ve böylelikle fikir üretmemiz daha kolaylaşıyor. Arada yine Kaya'ya bakıyorum ve birbirimize gülümserken, Kerem yine araya giriyor. Ben yine duymadığımı söyleyince tek kaşını kaldırıp, bana gülümseyerek cümlesini tekrar ediyor. Haftaya buluşup, çizimlerimizi başlatmak üzere anlaşıyoruz. Hatta Kerem şirketlerine davet ediyor beni ve ben de bu istediği kabul ediyorum. Şirketlerini de hep merak ediyordum zaten. Üstelik Kerem'in çalışma stilini de projelerini de görmeliyim.

Vuslat'ın imalı bakışlarıyla göz göze gelince bana anlamlı bir şekilde gülmeye başlıyor. Aklı sıra Kerem'le aramda bir şeylerin olduğunu bana ima içeren bakışlarıyla anlatacak. Tek kaşını kaldırıp gözlerimle 'sakin

sakin sakın ha' mesajı veriyorum. Vuslat'ın telefonu çalınca bizden uzaklaşıp, telefonla konuşmaya gidiyor.

Kaya, ben ve Kerem yalnız kalınca ortam iyice arapsaçına dönüyor. Ben bir Kerem'e bir Kaya'ya bakıyorum. İkisinin de boyu uzun olduğundan başımı kaldırmadan gözlerimle onlara bakmaya çalışıyorum. Çok fazla bakmamdan ötürü gözlerim ağrıyınca tekrardan gözlerimi adalar manzarasına dikiyorum. Sonra Vuslat yanıma gelip acilen gitmesi gerektiğini söylüyor. Kaya onu bırakmayı teklif ederken, Burak'ın onu alacağını söylüyor. Ben işinin aciliyetini öğrenmek için onu bir köşeye çekip sorduğumda ise verdiği cevap, beni kahkahalara boğuyor. Çeyiz alışverişine çıkacaklarmış ve Burak az önce caymak için aramış. Tabii Vuslat da cayamayacağını söyleyince, adamcağız hiçbir şey demeden geleceğini söylemiş. Vuslat caddeye geçmek için yanımızdan ayrılırken, ben de tek olmamın verdiği tedirginlikle yerimde öylece beklemeye başlıyorum.

Kaya "Eğer bittiyse işiniz dönelim biz de?" diyor. Sessinden bir an önce gitmek istediğini anlıyorum. "Evet bitti işimiz. Zaten haftaya daha detaylı konuşuruz," diyor Kerem de. "O zaman biz şirkete geçebiliriz." Kaya ve Kerem'in arasında kalmış kafamı bir o tarafa bir bu tarafa döndürüp duruyorum. İkisi de kinayeli bir ses tonuyla konuşuyor ve sanki birbirlerini alt etmek için bakışıyorlar. Tam bu anda kendimi Aysel teyze kadar gereksiz hissediyorum. Bir de elimde çekirdeğim olsaydı tam Aysel teyze olurdum! Meraklı bakışlarımı onların üzerinden çekip derin bir nefes alıyorum. Sonra Kerem'e dönüp elimi uzatıyorum "O zaman haftaya görüşürüz." diyorum. Kerem de elimi sıkarken gülümsüyor ve vedalaşıyoruz. Daha sonra Kerem, Kaya'ya dönüp "Akşam uğrayacak bize değil mi?" diyor.

"Bilmiyorum konuşmadık Ceren'le bugün."

"O büyük ihtimalle sürpriz yapma derdindedir, hadi

görüştürüz," deyip bana esrarengiz bir bakış atıp arabasına doğru yürüyor. Onun arkasından tuhaf bir şekilde bakıyorum. Az önce ne demek istediğini bilmediğimden merakla Kaya'ya dönüyorum. Onun da Kerem'in arkasından kısık gözlerle baktığını görüyorum ve tekrardan Kerem'in arabasına bakıp, gözlerimi kısıyorum. Sanki şu an biz Kaya ile FBI polislerdendik ve Kerem de Memoli'deki Kraldı ve biz maalesef ki onu tanımıyor, ne var ki ondan fena halde şüpheleniyorduk.

Kerem arabasıyla ortalığı tozu dumana katıp giderken, Kaya da sinirli bir şekilde arabasına doğru yürümeye başladı. Ben de haliyle onun arabasına doğru yürümeye başladım fakat sakın adımlarımla... Arabaya binince Kaya'ya bakmamla onun beni kendine çekmesi bir oluyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan dudaklarını hissediyorum. Beni bir süre nefessiz bırakıp, bu hayattan başka bir hayata götürürken, hep orada kalmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündüm. Onunla baş başa olmayı öyle çok istiyorum ki; ama sürekli gerçek dünyamızla yüzleşmek zorunda kalıyorum ve asıl olması gerektiği gibi davranıyorum. Mesela şu an kendimi Kaya'nın kolları arasından çekerken ki gibi... Kaya'nın kolları arasından geri çekilirken, birdenbire neden buna gerek duyduğunu anlamaya çalışıyorum. Evet, öpmenin bir nedeni olmayacağını biliyorum; ama bu birdenbire gelen, ben de şimşek etkisi yaratan öpücüğün bir nedeni olduğunu hissediyorum. Bakışlarımla ona yolladığım soru işaretleri yerine ulaşmış olacak ki konuşmaya başlıyor.

"Kerem'in sana olan bakışlarından hoşlanmıyorum. Seninle imalı konuşmalarından hele hiç ama hiç hoşlanmıyorum! Ondan uzak durmanı istiyorum Özge!" Nedenini anlayınca her kız gibi kıskanılmanın kokusunu alıp gülümsüyorum. Kıskanılmak tabii ki de güzel; ama bunu abartmamak da gerek. Yani şimdi ben Kaya'ya bo-

yun eğip, şımarık kızlar gibi kıkırdayıp bu olaya gülüp geçersen, o kıskançlık çok sonrasında başıma büyük iş açacak.

"Ben onun bakışlarından etkilenmediğim sürece bir sorun yok bence. Üstelik Kerem neden bana baksın ki? Başka işi gücü mü yok bu adamın? Hem bu emir kipli konuşmanı hiç ama hiç sevmedim!"

"Özge sana emir tabii ki de vermiyorum! Ondan uzak durmanı söylüyorum. Çalışırken, ondan yarım metre uzakta olacaksın. Olmalısın..."

"Sen daha şimdiden beni yönetmeye başlıyormuşsun gibi hissediyorum."

Kaya elini uzatıp yanağıma uzanırken "Hayır sevgilim, sadece seni deli gibi kıskanıyorum. Üstelik bu mavi elbisenin içinde sana bakmayacak erkek tanımıyorum," deyip yanağıma okşuyor. Ben onun 'sevgilim' kelimesine takılıp tekrardan hayal dünyama dönerken, o da ne? Elimde mor bir çiçek, üzerimde askılı kabarık bir gelinlik, saçlarım muhteşem bir dalgayla uçuşurken, beyaz duvağıma tutmak için cebelleşiyorum. Her taraf yeşil ve ben esen rüzgârla savrulmaya başlıyorum. An itibarıyla uçuyorum! Yok, artık kanatlarım mı çıkıyor benim? Altıma da bir bulut geliyor ve kanatlarım birdenbire kayboluyor. Bulutun üzerinde dünya turu atarken, bulut duruyor ve yavaşça aşağıya doğru inmeye başlıyor. Sonra Kaya'yı görüyorum. Tanrım, siyah damatlığının içinde bu pamuk gülümsemesinin sebebi gerçekten de bana âşık olması mı yoksa aklından geçen arsız düşünceler mi? Hadi be Özge düşünme bunları... O gülüş bir tek sana özel... En azından artık sana özel... Yavaş adımlarla ona doğru yürürken, birdenbire sarsılmaya başlıyorum. Kaya uzaklaşmaya, gelinliğim yok olmaya başlıyor ve ben yine bu saçma sapan gerçek dünyaya geri dönüyorum. Kaya'nın adımı birkaç kez tekrarlamasından sonra ona bakıp hayallerimi bozduğu için gözlerimi deviriy-

rum. Nasıl olduğunu anlamadığım bir içgüdüyle Kaya'ya Kerem'den uzak duracağımın sözünü veriyorum. Ve Kaya aldığı cevapla avucumun içini öpüp arabayı çalıştırırken, bir yerlerde yanlışı bir şey yaptığımı hissediyorum. Araba caddeye çıkarken, hayallere dalmadan önce Kaya'ya boyun eğmeyeceğime dair kendime verdiğim güç iradem aklıma geliyor. Sonra arabanın içinde çalınan müzik fark etmeden anahtarın ondan olduğunu anlıyorum.

*"Maybe it's hard
When you feel like you're broken and scarred
Nothing feels right
But when you're with me
I make you believe
That I've got the key"*

Birkaç gün sonra her şey çok başka gelişmeye başlamıştı. Kaya Ceren'den kaçmış ve Ceren hiç pes etmeden Kaya'nın peşinde dolanmaya devam etmişti. Kaya'nın acımasızca tavırlarına karşı oralı bile olmamıştı. Hatta bir gece özellikle bu ana şahit olmak için gizli gizli onları izlemiştim. Ceren'in sürekli Kaya'ya bir şeyler anlatmasını, gelecekleri hakkında yaptığı planların hepsini sıralamasını duymuş ve inanılmaz vicdan azabı çekmiştim. Ama o an Ceren'in neden sırf kendi hayalini Kaya'ya yaşatmak istediğini anlayamamıştım. Sonuçta bu yola tek başına girmiyordu ve sonuçta tek başına evlenmiyordu? Kaya da benim düşüncelerimi bir yerden okumuş gibi, tam da benim düşüncelerime benzer cümleler kurmuştu ona. Neden sürekli onun istediği gibi ilerlediğini ve evlilik işini bir süre ertelemek istediğini söylemişti. Ceren bir anda kasılıp yerinde öylece durunca, ben çıkartıp tek taşı Kaya'nın yüzüne fırlatacak diye yerimde saymaya

başlamıştım. Ne var ki beklediğim an gelmediği gibi, avucumu güzel bir ziyafetmiş gibi yaladım. Ceren, Kaya'nın elinin tutup, her şeyin onun istediği gibi ilerleyeceğinin mesajını bizzat dudaklarıyla vermişti. Ve ben o an önümdeki suyu bir dikişte içip, orayı terk etmiştim!

Bir başka olay ise; Kaya'nın, Ceren'in annesinin doğum gününü unutmasıyla başlayan bir kavga olmuştu. Kerem'in o gün arsada Kaya'ya imalı laflarının arkasında meğerse bu gerçek yatıyormuş. Adam, Kaya'nın doğum gününden haberi olduğunu düşünüp de söylemiş o sözleri; ama bizim adam bir kere kıllandı ya Kerem'e benden ötürü, onun imalı laflarını bana yönelik sanıp, asıl meselenin kavramına varamadı. Kaya o gün doğum gününe gitmedi ve Ceren bunu yüz yılın en çok konuşulacak kavgası haline getirdi. Tabii ben yine onları takip ettiğimden tüm kavgayı izlemiştim. Kaya unuttuğunu söyleyip, kesinlikle ilgisizce davranmaya devam ederken, Ceren çıldırmış ve Kaya'ya neler olduğunu anlamadığını, 'böyle giderse' adlı klasik cümlenin devamını getiremeden, orayı terk etmek için ayaklanmıştı. Daha sonra Kaya'ya ayağını denk almasını, böyle giderse onu mahvedeceğini kısacası adam olmasını söyleyip gitmişti. Ben şok içinde onun arkasından Kaya'ya yakalanmıştım ve Kaya, ona güvensizliğimi fena halde yüzüme vurmuştu. Kaya'nın gönlünü almaya çalışırken sarf ettiğim enerji sayesinde iki kilo vermiştim. Ayva göbeğimin erimesi için Kaya'nın gönlünü almam gerekiyorsa alırım diye de düşünmüştüm hatta. Sonra *biz ne ara böylesine ters olduk* diye de düşünmüştüm. Kaya'nın beni aşka inandırması gerekiyorken, ben onu bir şeylere inandırma çabasına girmiştim. Hoş halimden kesinlikle şikâyetçi değildim. Kaya'nın yanında kendimi hiç olmadığım kadar doğal ve huzurlu hissetmeye başlamıştım. Şakalaşırken, birdenbire kavga etmeye başlıyor ve sonrasında çok muhteşem bir şekilde barış ilan etmeye

karar veriyorduk. En son adı pek duyulmamış bir restoranda yemek yerken, tavuğun ardında kalan kemigiyle ladese girmiştik. Kaya'nın kazanmasıyla onun istediğini yapacaktım. Ve kazanmıştı da... Tabii benden istediğini hâlâ gerçekleştirememiştim o ayrı bir mesele de... Sonuçta bana verdiği tam bir menü ile ona padişahlara laik bir masa hazırlayacaktım. Bunun için tonlarca yemek kitabı alıp, doğru stratejiyle ilerleyecektim

Şimdi aynada kendime bakarken, Kaya'yla birkaç gün içinde hayatımın nasıl da renklendiğini itiraf ediyorum kendime. Kendime dur demeden hatta diyemeden ilerliyordu bu. Kaya'ya bir iki taktik daha vermem gerektiğini kafamın bir köşesine not ediyorum.

Bu gece annemle birlikte dışarıya yemeğe gideceğiz. Cemre Hanım da bize sonradan katılacak. Şu an başında kavak yelleri fena halde esiyor da... Aynadaki yansımama bakarken, beğeniyle kendimi süzüyorum. Kaya ile birlikte gelen özgüvenim üst sınıflara yerleşiyor. Giydiğim siyah elbisenin içinde kendimi oldukça çekici hissediyorum. Yatağın üzerindeki eşyalarımı alıp çıkıyorum odadan daha sonra... Annemin odasına gelince kapıyı tıklatıp araladığımda onu, giydiği şık beyaz bluzla ve lacivert eteğiyle buluyorum. İnanılmaz güzel olmuş. Bugün anneler günü olduğundan, ona güzel bir gece yaşatmak için küçük çaplı bir hediye ile birlikte bir de Boğaz'da bir yer ayırtmıştım. Ama şimdi anneme bakarken, onun daha çok abla olası varmış gibi geliyor. Yavaş adımlarla ona yaklaşıp hafifçe bir ısıklık yapıyorum. Annem hemen bana bakıp ıslak çaldığım için kaşlarını çatarak beklenen "Çalma şeytan gelir," cümlesini de diyor.

"Aman anne... Şeytanın işi gücü yok bize mi gelecek?"

"Besleme çek besleme... Tövbe tövbe..." deyip eliyle sanki şeytan gelmiş gibi kovuyor onu.

Onun bu hareketine gülerken, yanına daha çok yaklaşıyorum ve elimdeki paketi ona uzatıyorum. "Senin yanında aldığım hediye'nin hiçbir ifadesi yok ama bu gece tüm güzelliğiyle boynunda parlamasını istedim." Annemin hemen gözleri dolup, uzattığım kutuyu alıyor. Yavaşça paketi açıp içindeki hediye'yi görünce bana bakıyor. Sonra tekrardan kutuya bakıp, içinden ona aldığım hediye'yi çıkartıyor. Anneme; zarif pırlanta taşlarıyla yapılmış bir kolye aldım. Onun kadar zarif ve onun kadar parladığı için... Kolyenin ucunda parlayan kalbi annemin kalbine benzetmiştim daha ilk gördüğüm anda. Onun kalbi gibi parlaktı ve onun gibi ışık saçıyordu. "Özge... Bu çok güzel anneciğim... Yazık değil mi parana? Sen bana sarılsaydın da bana yeterdi hatta artardı kuzum."

"Onları zaten yapacağım sultanım. Bunu, onların yanında kalan küçük bir hediye olarak kabul et."

Annem kucağını bana açarken, ben de ikiletmeden hemen sarılıyorum ona. Bizim annemle yaşadıklarımız öylesine başkaydı ki... İkimiz de bir adam tarafından terk edilmiş ve hayata sıkı sıkı tutunmaya ant içmiştik. O adamın adını dahi anmamış ve sanki bizim hayatımıza hiç dâhil olmamış gibi yaşamıştık. Annem zamanla o adama olan aşkını ve kalbini toprağa gömmüş, kalbinin tek sahibini de ben yapmıştı. Ben de annemi üzmemek için merak ettiğim halde onun yanında 'baba' kelimesini dahi kullanmamıştım. Annem hayatım boyunca o adamın eksikliğini hissettirmemek için elinden gelini yapmış ve beni kendine daha da hayran bırakmıştı. Zamanla ben de artık o adamı unutmak için çabalamış ve aşkın pek de güzel bir şey olmadığını anlamıştım. Aşk, benim için hep terk ediliş olarak kalmıştı çünkü... Aşkın namına, var oluşuna ve kelimesine dair inanmamayı tercih etmiştim. Ama şimdi bakıyorum da ben aşk tarafından esir alınmaya başlıyordum. Ve ilk kez bundan korkmuyordum.

16. Bölüm

"Hoş geldin Özge..."

"Hoş bulduk Kerem Bey!"

"Biz çalışmaya başlamadan önce babam seninle bir kahve içmek istiyor, ne dersin?"

Uzunca mı yoksa kısaca mı? Uzunca Allaaah Allaaah der kısaca Allah derim! Hatta ben yine bir halay başı olsam ya? Gerçi şu an ne yeri ne zamanı ama... Hoş ben de her zaman yeri ve zamanı olmayan yerlerde halay çekmek istiyorum. Mesela hiçbir zaman düğünlerde halay çekmişliğim yoktur; ama ne zaman bir işimin başarıya gittiğini hissetsem işte böyle olmadık yerlerde halay çekme istediğim geliyor. Bence ileride evlenirsem şayet, ilk işim bu olmalı! Halay başı olup, mendil sallayacağım. Hatta davulcunun çaldığı tek düm parçasına uyup, eğlenenin anasını ağlatacağım!

"Çok mutlu olurum tabii ki de," deyip kibar bir şekilde gülümsüyorum Kerem'e. O da bana gülümseyip, beni asansörün olduğu yöne yönlendiriyor.

Evet, sevgili dostlar şu anda hep hayalini kurduğum Türkiye'nin en iyilerinden biri olan Gürsoy mimarlığının içinde bulunmaktayım. Şirketin dışı kadar içi de bir harika! Renk uyumları, dizaynı ve çalışanları hepsi çok harika görünüyor şu an gözüme. Giriş katını, sade, beyaz şık bir dizayn ile döşemişler. Misafir koltuklarının yanlarına koydukları renkli çiçekler, insanın içini ısıtmıyor desem haksızlık olur. Şirket daha girişten insanın içini ısıtmaya başlıyorken yukarı katları düşünemiyorum.

Bugün Kerem'le öğleden sonra bulaşacağımız için

şirkete hiç uğramadan direkt buraya geldim. Tabii bu sayede güzelce dinlenip uyudum. Ve şimdi uyku sersemliğimden eser olmadığı için makyajım yüzümde bir harika duruyor. Normalde geceleri pek de fazla uykuya zaman geçirmediğimden —*ki annem geldiğinden beni onun dizilerinden gına geldiği için uykunun kollarına fazla attım kendimi*— makyaj bile beni kurtarmaya yaramazdı. Ama işte bugün farklı, yepyeni bir ben olmuştum. Yeni bir proje, yeni hayat ve belki de şu inanılmazı güç olan aşk, hepsi hayatıma damlamaya başlıyordu. Heyecanlı mıydım? Ah, resmen heyecanımdan ölüyorum! Aslında beni en çok neyin heyecanlandığı ortada; ama ben bunu her şey kesinleşmeden dile getirmek istemiyorum, şimdilik beni heyecanlandıran şey; yeni proje olsun, nasıl olsa siz aslında neyin olduğunu anladınız; ama lütfen deli getirmeyiniz. Şayet şu nazar işine fena halde takıntılıyım! Eğer olmaz ise; sizi sorumlu tutarım!

Dün akşam Kaya ile iş çıkışı bir telefon konuşması yaptık. Bu konuşma içeriği çok net ve tekdi. Kerem'in şirketine gitmeyecektim! Ona göre bu basit ve gitmem de olur mantığı benim için elbette ki tam tersiydi. Gargamel ve azman gibiydik. İkimizin istediği belliydi; ama hayata bakış açımız kesinlikle aynı değildi! Şimdi den beni etkisi altına almaya çalışıyor! Hoş ben de hemen tav oluyorum ya... Hani telefonda da konuşmuş olsak, onun yüzü gözlerimin önüne geliyor ve Allah kahretmesin o cillop gibi yüzünde oluşan gamzesi aklımı başımdan alıyor. Neyse... Biz Kaya ile bugünün tartışmasını yaparken, ben elimde olmayan sebeplerden ötürü onun hâlâ Ceren ile nişanlı olduğunu söyledim ve bana karışmaya hakkı olmadığını dile getirdim. Bir süre konuşmadık ve nefes alış verişlerimi dinledik. Sonra ben minik minik özür dilemeye başladım. Bu Kerem konusunu fazla abarttığını ve gözümün bir tek, sadece tek birini gördüğünün müjdesini verdim. Kaya bunu duyunca *Mardin kapı şen olur türküsü* gibi şenlendi ve

beni sevdiğini öyle güzel, öyle güzel söyledi ki... O tür-
kü Özge'nin kalbi şen olur oldu. Kaya'nın deli dolu ikna
olmasından sonra biz biraz konudan sapmaya başladık.
Birden onun özgür kalınca hayatımızdaki değişikliklerden
ve farklı olacak ilişkimizden bahsettik! O an içime doğan
mucizevi bir güçle, bunun ne kadar da güzel olabilece-
ğinin hayaliyle ve ihtimaliyle uyudum. Hayallerimde ve
rüyalarımda bir tek Kaya ile uyudum. Ve bugünkü gü-
zelliğimin sebebi buydu aslında. Ben fark etmeden geli-
yordu o mucize ve sanırım onu kabul edecek ve çıkacak
olan tüm sorunları yok edecektim! Çünkü dün akşam
annemle yaşadığımız garip bir sorun yüzünden artık
bana gelene git demeyecek ve kaderimi avucumun içine
alıp, yönü ben verecektim. Tabii Allah'ın izniyle olacak-
tı bu! Allah'ım ne olur izin ver de ben de mutlu olayım!

Annem dün gece izlediği dizinin finalinden inanıl-
maz etkilendi. E, etkilenmiş olacaktı ki, finaldeki çiftin
muhteşem düğününe ve onların aşk dolu sarılmalarına
özenmiş ve benim ne zaman evleneceğimi sormuştu.
Artık yaşımın geldiği ve her genç kızın yapması gerek-
tiği gibi evlenecekmişim, bu onun için çok önemli bir
durummuş. Bence onun için asıl önemli olan; kesinlikle
bana yaptığı ve tabii yaptırdığı çeyizlerdi. Ah biliyorsu-
nuz ki anneler kızları için o kocaman sevgi dolu kalp-
leriyle, yine kocaman, dolu bir çeyiz sandığı hazırlar-
lar. Tek bilmedikleri kızlarının hazır olup olmadığıydı.
Peki, ben hazır mıydım? Her işkolik genç kız gibi asla!

Annemle konuşmamız bir Nil şarkısı gibi başlamıştı.
Hatta ben o an annemi dinlerken, her şey farklılaşmış ve
Nil'in şarkısı *Evlenmem Gerek* çalıyordu.

"yaşım geldi
annem dedi
onun gibi evlenmek gerek
aman gün almasın, otuzundan
bitane bulunsun aynı babasından"

Sonra şarkının hareketli kısmı gelmişti. Ben kirlarda koşuyor ve uçuyordum. Anneme sesleniyordum adeta... Ve tabii ki de babam gibi bir tane bulmayacağımı da dile getiriyordum.

*"anne benim koşmam gerek
istemiyorum pilav yapmak
sana birde torun gerek
istemiyorum çocuk bakmak anne ben aşka inanmam
önce aşık olmam gerek
göz yaşlarıyla sulanmam
evlilik benim solmam demek"*

Tabii şarkının hareketli kısmı da gidince, hafif slow müziği çalmaya başladı. Ben birdenbire odamda Minnie Mouse yastığıma sarılmış bir vaziyette yalnızdım ve kendime dert yanıyordum!

*"şimdi benle kimler evlenmek ister?
canım hem yuva kurmak hem de eğlenmek ister"*

Sonra da her şey eskisine dönmüş ve annem ısrarla Nil'in annesi gibi bana "Özge ne olacak senin bu halin, bir yuvan olmayacak mı?" diye sormuş, beni hayattan soğutmuştu. İşte o dakikadan sonra Kaya ile konuşmamız, nutellayı kavanozuyla mideme indirip, hiç kalori almamak gibiydi.

Kerem'in elini belimde hissedince birden irkilip ona bakıyorum. O da bu tepkiye anlam veremediğinden bana şaşkınlıkla bakıp, iyi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Gülümseyerek ona baktığımda o da gülümüyor ve beni asansörden dışarı çıkartıyor. Bir saniye asansör ne ara durdu ki? Ah boş verelim şimdilik bunu! Kerem'in eli hâlâ belimde! Aslında niyetinin kötü olmadığını hissediyorum. Yani Kaya'nın çapkın versiyonundan ve kızlarla flörtleşmeyi seviyor. E, benim başımın bağlı olmadığı düşüncesinde olduğu için de kendince bana yazmaya çalışıyor. Aslında bana yazmasındaki sebebi de anlamıyorum! Çevresindeki kızlarla benim

aramda sayamayacağım kadar çok farklılıklar var. Mesela onlar ince, uzun, parlak tenli, her gün bakımlarını yapan sıradan olmayan kızlar. Ben ise; kuaföre erken gitme sebepim kaş-bıyık yüzündendir. E, bir de ağda günlerimde hazır gitmişken bakımda yaptırayım mantığıyla ilerliyorum. Yani düşünün, her gün bakım yaptıran bir kızla, ayda bir kez bakım yaptıran kız aynı mıdır? Aynı diyen olursa giderim!

Kerem'le gösterişli beyaz kapılı bir odaya doğru yürürken, kendimi başbakanın odasına gidiyormuş gibi hissetmeye başlıyorum. Kapının tam önünde durunca solumdaki kız bizi selamlıyor, Kerem'e güzel bakışlar atıyor, sonra ağır hareketlerle yerine oturuyor. Filmlerdeki ağır çekimlere maruz kalarak, ağır hareketlerle konuşmaya başlıyor. Keşke hızlandırıcı bir düğmesi olsaydı da bassaydık. Konuşması uykumu getirdiği sıralarda yine Kerem'in yönlendirmesiyle odadan içeriye girmek için adımlarımızı atmaya başlıyoruz. Odanın kapısı açılınca, içimden yükselen bir istekle "Vay canına!" diye mırıldanıyorum. Ah, bağırmadığım için çok şanslı olmalıyım! Odaya hızlıca göz gezdirmeye başlıyorum. Patron odası dedikleri bu olsa gerek, ha? Kocaman bir masası ve ona yakışır sandalyesi... Hoş bir koltuk takımı ve tüm odayı kaplayan boydan boya olan camdan görülen şehir manzarası... Bu adam bu odayı hak etmek için ne yaptıysa, hepsini yapmak istiyorum! Odayı görünce dönmüş gözlerim Mehmet Bey'le kesişince mahcup bir şekilde gülümsüyorum. Rezillik benim kanımda var! Mehmet Bey masasından kalkıp yanımıza doğru geliyor. Beni kibarca selamlarken koltuklara oturuyoruz ve söylenen kahvelerimizle bir süre sonra sohbet etmeye başlıyoruz. Mehmet Bey oğluna takılmayı seven bir baba onu anladım sohbet esnasında. Sürekli oğluna takılıp, bu projede benim olmama dayalı cümleler kurmayı seçiyor. Ben her defasında Kerem'in de başarılı bir

mimar olduğunu dile getiriyorum; ama kesinlikle kabul etmiyor. Hatta Kerem de en sonunda babasına hak verip beni zirveye çıkartıyor.

Bir süre daha konuşmaya devam ederken, telefonum çalmaya başlıyor. *Telefonumu nasıl açık bırakırım* diye kızıyorum kendime hatta içten içe tokatlıyorum da... Öbür dileyerek telefonumu çantamdan çıkartıyorum, arayan isme bakıyorum ah Cemre! Toplantıda olduğumu bile aramasındaki sebebin gelişine! Telefonu açıp neden aradığını kısık bir sesle soruyorum. Ve o da verdiği kılıdan bahsetmeye başlıyor. Hazır yeri gelmişken, söyleyeyim de bitsin bu işkence! Cemre'ye Oğuz'un teklifinden bahsettiğim akşamdan sonra Cemre hayata farklı bakmaya başladı. Ben kıza Oğuz'un teklifini söyledim, o yemedi içmedi ertesi gün soluğu Oğuz'un şirketinde aldı. Oğuz bir kez de kendi teklif etmiş. Cemre bunu evlenme teklifi olarak gördüğü için kendi sınıfından çıkıp resmen başka sınıfın öğrencisi oldu. Artık daha havalı ve hırslı! Spor yapmaya, yemek yememeye ve yemek yemediği halde her saat başı dişlerini fırçalamaya başladı. Oğuz'un teklifiyle birlikte hayatında önemli bir olay daha gerçekleşti. Artık Cemre'nin bir işi oldu. Babasının tanıdığı vasıtasıyla bir moda evinde işe girdi. Okuduğu Moda Tasarımı bölümünün hakkını vereceğini düşünürken, evde sürekli "Çocuk da yaparım kariyer de..." şarkısıyla dolanıp duruyor. Yarın akşam yemeğe çıkacakları için fazla heyecanlı. Şimdi, onun bu heyecanlı sesine karşı nasıl kızabileceğimi bilmiyorum; ama daha sonra konuşacağımızı kibar bir dille söyleyip, kapatıyorum telefonu...

Onların yanına geri gitmek için adımlarımı atarken, odanın kapısı tak diye açılıyor ve içeriye hop diye Ceren girip "Babişko!" diye bağılıyor. Hiç etrafındakilerin varlığını umursamadan babasının kollarına atlıyor ve onu öpüyor. Babasının da onu kucaklaması, içimdeki

bastırılmış duygularımın hareketlenmesine sebep oluyor. Onun ne kadar şanslı olduğunu bir kez daha kendime itiraf ediyorum. Acaba bir gün ben de baba- ah boş verelim bunu... Varlığının bile belirsiz olduğu biri için acaba demek, çok ironi!

"Hangi rüzgâr attı seni buraya küçük hanım?" diyor Mehmet Bey. Ceren tam konuşacakken "Kredi kartlarıyla alakalı bir rüzgâr olmalı," diyor Kerem gülerek. Ceren tam ona cevap verecekken beni görüyor ve ağzında kalan kelimeleri yutup, bana sahte bir gülümseme yolluyor. Beni ilgisizce selamladıktan sonra abisine tekrardan dönüp "Hayır tabii ki de, sadece babamı özledim," diyor. "Oysaki babamla daha dün akşam aynı masadaydık Müşerrefçiğim," diyen Kerem'den sonra Ceren, hızlıca ona kızmaya başlıyor ve Mehmet Bey de çocuklarını sakinleştirmek için onlara kızıyor. Ben ise; olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Müşerref? "Kerem kızıyorum bak! Kızdırma benim Müşerrefimi," diye ikaz ediyor Mehmet Bey Kerem'i.

Bayağı Müşerref yani öyle mi?

Ben olayın şaşkınlığıyla yerimde durunca, Kerem bana bakıp Ceren'in ilk adının Müşerref olduğunu söylüyor. Babaannelerinin adıymış. Tam ismi Müşerref Ceren imiş yani bizim kızın. Gülmemek için dudaklarımı bastırırken, boğazıma kadar istekle derin bir nefes almak için ağzımı açmak durumunda kalıyorum. Bu sırada Kerem ve Ceren hâlâ atışmaya devam ediyor. Kerem Müşerref isminin ona ne kadar da yakıştığını ve tıpkı babaannesi gibi soğuk ve asil olduğunu söyleyince, bizim kız yerinde kalıp, ayağını çocuklar gibi yere vurarak "Ben soğuk değilim bir kere... Hatırlatırım ki çok yakında evleniyorum. Ve yine hatırlatırım ki nişanım bu ismi çok sempatik buluyor, yani benden soğumadı!" diyor. Ceren'e uzunca bakıyorum. Gerçekten de Kaya'ya âşık mı diye gözlemlemeye başlıyorum. Âşık olmuş olsa bile

Kaya'nın bunu hissetmemiş olması çok saçma olmaz mıydı? Evet, Kaya bana âşık; ama o âşık bir insanın duygularıyla oynamayı tercih etmez. Çünkü zamanın duy-
erect benim yüzümden!— kalbi kırılmış ve bu yüzden nasıl bir acı olduğunu biliyor. Ve bunu bildiği halde başka birine bunu yapmaz. Onun bu kadar kalpsiz olduğunu sanmıyorum. Kaldı ki kalpsiz bir insanın aşkla meşkle işi olmazdı zaten. Ama yine de Ceren'in Kaya'ya âşık olmadığını teyit etmem ve rahatlamam lazım. Gerçekten de amacı Kaya'nın itibarı mı yoksa aşkı mı?

Kerem ayağa kalkıp kardeşinin yanına giderek, onu kollarının arasına alıyor. Saçlarına öpücük bırakıp "Tamam, bir tanem sinirlenme bu kadar. Biz çalışmaya başlayalım hemen yoksa kart ekstreleri gelince ve biz ödeme tutarını görünce pek de Müşerref olmayabiliriz," diyor gülerken. Ceren onun kolları arasından geriye kaçarken, dudaklarını büzüp abisine bakıyor. Babası, kızının yanına gelip "Büzme o dudaklarını bak biz senin için çalışıyoruz ve bu yüzden hiçbir zaman Müşerref olamayacağız," deyip gülerken son noktayı koyuyor.

Kerem'in odasına geldiğimizde ise; beni karşılayan, beyazın ve mavinin hâkim olduğu bir oda oluyor. Küçük Prens'in odası da ancak böyle olurdu herhalde. Beyaz duvarlarda asılı olan ünlü ressamların tabloları, buz mavisi masası ve onunla uyumlu beyaz sandalyesi... Masasının arkasındaki duvarda kitaplık türünde duvarın yarısını kaplayan bir dolap var. Birkaç yerinde kitapları, fotoğrafları ve aldığı ödüller var. Boydan boya olan camından görünen Şişli Büyük Dere Caddesinin trafik akışı ise; muazzam. "Nasıl buldun?" diyen Kerem'in sesini çok yakınlarımda hissediyorum. Yavaşça ona dönüp bakınca da gerçekten de dibimde olduğunu görü-

yorum. "Fazla iyi," deyince insanın aklını başından alacak bir şekilde gülümsüyor. "Hadi hemen başlayalım!" diyorum bu tuhaf atmosferi yok etmek için. Kerem, benim yanımdan geri çekilip başını sallıyor. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor. "Yok, daha sonra," deyip bir an önce başlamak için sabırsızlandığımı da ekliyorum.

Biraz sonra Kerem'in camının önündeki geniş çalışma masasında çalışmaya başlıyoruz. Orada bulunan masaüstü bilgisayarında program üzerinden birkaç fikir üretmeye başlıyoruz. Ben daha çok klasikçi olduğumdan, bilgisayarda değil de üretim için elde çizimi tercih ettiğimi söylüyorum. Kerem de bunu onaylıyor ve ben de o gün Vuslat ile yaptığımız gibi arsanın fotoğraflarını yazıcıdan çıkartıp onun üzerinde fikirler üretmeye başlıyoruz. İkimizin uyumu gün yüzüne çıkıyor ve bu nedenle fikirlerimiz daha uyumlu bir hal alıyor. Kerem'in istediği üzerine bilgisayardan ilk olarak dairenin içlerini çizmeye başlıyoruz. Sürekli aynı fikir üretirken, bazen mouse'un üzerine aynı anda dokunuyoruz. Kerem elini çekmez iken, hızlıca çeken taraf ben oluyorum. Benim bu hareketime karşı, genelde mouseu bana bırakmayı tercih etmeye başlıyor. Yan yana olduğumuzdan ve aynı ekrana baktığımızdan sürekli kollarımız, ellerimiz birbirine değiyor. Bu durum biraz beni geriyor ve bunu istemeden de olsa Kerem'e yansıtıyorum. O da en sonunda buraya bir bilgisayar daha getirmenin mantıklı olacağını söyleyince, gözlerime biraz kırılmış bir vaziyette bakıyor. Ben ise; bu durum karşısında sadece bu fikrin daha iyi olacağını söyleyip, tekrardan bilgisayarın ekranına konsantre olmaya başlıyorum.

Aradan geçen saatler sonucu, ikimiz de kendimizi fazla kaptırmaktan bitap düşüyoruz. Sandalyeye geri yaslanıp ekrandaki saate bakıyorum. Beş olmuş, şaka gibi... Boynumu sağa sola eğip kendimi toparlarken, Kerem'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Adamın ya-

nında yaptığım hareketlere gelin yani! Kendimi toparlayıp Kerem'e bakıyorum ben de ve onun gülümseyerek bana baktığını görüyorum. Bu adama ne oluyor böyle?

"Daha şimdiden kendimizi yormaya başladık," diyorum. "Evet, sanırım bir işkolikle çalışınca istemeden ben de işkolik olmaya başlıyorum," diyor şakacı bir tonda. Onun sözlerine gülerek "En iyisini yapmak için kendimi fazla kaptırıyorum ben," diyorum. "Bunu fark ettim," deyip daha çok gülüyor.

"Hadi yemek yemeye gidelim, olur mu?" Kerem ile yemeğe gitmek. Kulağa olabilecek bir durum geliyor. Tabii hayatımda Kaya olmasaydı. Eğer ben, Kerem ile şu anda yemeğe çıkarsam, Kaya'nın katil olabilme ihtimali çok fazla yüksek. Zaten tüm günümü burada geçirdim, büyük ihtimalle şirkette kafayı yemiştir o! Üstelik Kaya'yı görmek istediğim son yer bile olamaz bir cezaevi... Kaya'ya Calvin Klein iç çamaşırlar götürdüğümü düşünsenize? Şaka gibi! Geçenlerde bir dergide okumuştum, hani şu erkek dergilerinden birinde... Ünlü erkeklerin tercih ettiği iç çamaşırları yazılarının içinde Kaya'nın adı da vardı ve tercih ettiği iç çamaşırını da böylelikle öğrenmiş oldum. Şimdi hayal ettim de kendimi... Siyah güneş gözlüklerim, beyaz eşarbım, beyaz diz boyu giydiğim elbisemin üzerinde kırmızı ceketim ve yine beyaz çantam ve kırmızı ayakkabılarımla onu ziyarete gelmişim. Hiç kavuşamamışız. O parmaklıkların ardında, ben de bir diğer tarafında... Ona temiz iç çamaşırları getirdiğimi ve biraz da para bıraktığımı söylüyorum. Kaya parayı nereden bulduğumu söyleyip beni kabaca ikaz ederek oradan kovuyor. Ve ben ağlayarak oradan çıkıyorum. Sonra bana araba çarpıyor ve kör oluyorum. Bu hangi filmidi? Benim filmim olmadığı çok belli de...

"Özge... İyi misin?" Kerem'in sesiyle kendime gelip ona bakıyorum. Evet iyiydim. Sadece bir an, yanlış ha-

vallerin kurbanı oldum. Başımı sallayarak "Evet iyiyim, diyorum. "Şey yemek teklifin için teşekkür ederim ama benim gitmem gerek. Bugün şirkete hiç uğramadım. Gidip son durum nedir diye bakmam lazım," diyorum. Ahmet Bey'in bana bugün için şirkete uğramama yasasını getirdiğini bile bile...

"Peki öyleyse ben seni bırakayım?" derken ikimiz de ayaklanıyoruz bu sırada.

"Yok arabamla gelmiştim zaten... Teşekkür ederim," diyorum ve eşyalarımı almak için masanın diğer bir ucuna yürüyorum.

"Buna da peki... Ben sana ulaştırırım yedekleri o zaman."

Ceketimi giyerken "Çok sevinirim," diyorum Kerem'e.

Kapının oraya gelince, benimle aşağıya kadar gelmesinin gereksiz olduğunu söylüyorum. O da buna tekrardan peki deyip, benim uzattığım eli sıkarken, üzerime eğilip sağ yanağıma bir öpücük bırakıyor. Çok iyi bir iş çıkartacağımızı söylüyor. Ben öpücüğün şaşkınlığıyla öylece yerimde sayarken, kendimi hızla toparlayıp "Görüşürüz," deyip odadan kendimi atıyorum. Hızlıca asansöre doğru yürüyüp, gelen asansöre biniyorum. Derin soluklar alıp, az önceki olaydan kurtulmaya çalışıyorum. Kerem'in bu tavırlarına izin vermemeliyim bir daha... Kaya duyarsa keser onu! Ay içim sıkıldı! Asansör durunca iniyorum ve hızlıca kendimi dışarıya atıyorum. Arabamın olduğu yöne doğru yürüyorum. Arabaya bindikten sonra çantamı yan koltuğa atıyorum. Kerem'le çalışmak ne kadar verimli olsa da onunla iş bittikten sonra yan yana kalmak beni ürkütmeye başlıyor! Beni tek yanağımdan öpmek de neyin nesiydi? Peki ya Ceren'in 'bizden uzak dur' bakışları? Bu proje bitene kadar ben dokuz doğuracağım! Belki bu stresli ortam sayesinde kilo veririm; ama hayattan soğurum be!

Arabanın motorunu çalıştırmak için hareketlenirken, telefonum çalmaya başlıyor. Arayanın kim olduğunu tahmin listemden seçerken, listenin en başında duran Kaya Yelkenci yazısı gözümün içine sokuluyor. Zaten bunca saat aramaması, hadi en azından mesajlarıyla beni deli etmemesi hayretlik bir olay! Ya beni gerçekten de rahatsız etmek istemedi ya da Gürsoylar'dan çok korkuyor ki ikinci seçenek anında elendi. Sonuçta korkmuş olsaydı, Ceren'le ayrılmayı aklının ucuna bile getiremezdi. Hem Gürsoy ailesinin mafya olabilecek kadar karanlık dünyalarının olduğunu sanmıyorum. Mehmet Gürsoy besbelli şirin baba boyutuna geçmiş.

Çalınan telefonu açmamla, Kaya'nın tripli sesini duyuyorum. Yani ben kız olarak bu kadar trip atmıyorum, yeminle derim atmıyorum! Arka arkaya sıraladığı "Neredesin, ne zaman geleceksin, ne yaptığınız?." Ve daha birçok sorusuna karşı hangi sorusuna cevap vereceğimi bilemediğimden konuşmasının bitmesini bekliyorum; ama Kaya! Kaya bunu konuşmadığıma bağlayıp neden cevap vermediğime dair birkaç daha şey saçmalıyor ve ben ona gelişi güzel bir şekilde kırmızı kartı gösterip, oyun dışı ediyorum. Susmasını beklediğimi çıldırarak söylerken, bir saat sonra şirkette olacağımı söylüyorum. Benim bağırmamla onun kedicik olması an meselesi oluyor. Onun kedicik olması bana hiç de güzel olmayan bir anı hatırlatıyor. Ah, evet hastanedeki kızın "Kedicğim..." adı altında Kaya'ya miyavlaması! Aklıma gelen düşünceyle tüylerim havalanırken, bu anıdan uzaklaşıp, ağda günümün geldiğini anlıyorum. Kaya ile vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra gaza yüklenip şirketin bahçesinden çıkıyorum. Az sonra caddeye çıkmış ve son sürat ilerlerken, arabamda çalınan şarkıya eşlik etmeden duramıyorum. Hareketli parçalarda kendimden geçip bağıra bağıra şarkı söylediğim söylentilerini çıkartan kişiye şimdi hak veriyorum. Cidden bu sesle buna nasıl

cüret edebiliyorum? Aslında bu konuya girip moralimi iyice bozmak istemiyorum. Çünkü istemediğim birçok şeyi yapmaya başlıyorum. Ve bunları yaparken de nasıl bir güç ise; mutluluk duyuyorum.

Trafikte geçen bolca hadsiz durumlardan sonra şirketin otoparkına arabamı park edebiliyorum. İnsanların ne kadar da duyarsız olduğunun altını bir kez daha çiziyorum. Sinyal vermeden geçen mi dersiniz, altlarında şahinlerle küfürlü rap şarkılarını açıp, kopan apaçi tipler mi dersiniz, maşallah bugün hepsine rastladım. Motoru durdurduktan sonra çantamı alıp arabadan iniyorum. Üzerimdeki yorgunluk beni bir hayli depresyona sokacak türden. Trafik insanın hayatını çürütüyor! Yorgun bedenimi şirkete iletirken, keşke şirkete gelecek kadar işkolik olmasaydım diyorum. Diyorum ama bir daha olsa yine yaparım! Şirketten içeriye girdiğimde salına salına bana doğru yürüyen Vuslat'ı görüyorum. Asansörde karşılaşmadığımız için beni bir hayli üzüyor. Gülümseyerek ben de ona doğru ilerliyorum. Birkaç dakika sonra yan yana geldiğimizde birbirimizi öpüyoruz ve Vuslat'ın iğnesinden bir lokma alıyorum.

"Ooo Özge Hanım yüzünüzü gören cennetlik! Ve an itibariyle cennetlik olmuş oluyorum. Rahatça huzurunuzdan ayrılabilirim," derken alaycı bir gülüşle bana bakıyor. O gece davetini reddettiğim için hâlâ bana alıngan; ama bir bilse durumu benden daha çok heyecanlanır ya... Neyse...

"Şirket için kendimi feda ediyorum kızım ben! Çalışarak kötü huylu hormonlarımı da öldürüyorum aynı zamanda."

"Ah aman nazar değmesin sana! E, peki kötü huyla-

rınızdaki arınırken, Kerem Bey'le canlanıyor musunuz? Onunla olmak nasıl bir duygu?"

"Olmak ne demek ya? Biri duyacak yanlış anlayacak şimdi! Biz sadece iş arkadaşız."

"Bu 'biz sadece kuzeniz' sözünün yeni versiyonu mu?"

"Vuslat artık evine gider misin?" diye sinirle kızıyor ona.

Vuslat saçlarını geriye doğru savuruyor "Tamam sustum ve gidiyorum. Burak ağaç oldu zaten, hoş odunluk onun doğasında var ama..." deyip yüzünü ekşitmesi bir oluyor.

"Bu yine de onunla evlenmene mani olmuyor ama değil mi?"

"O Cemre yüzünden neredeyse evlenemiyorduk ama!" deyip Burak'ı unutup, kolunda çantasını omzuna atıyor. Benim meraklı gözlerimi görünce heyecanla dudaklarını ıslatıp "Cemre o gece, yani senin bizi ektiğin gece, neyse işte o gece bize geldi. Daha kapıdan içeriye girer girmez Oğuz'dan bahsetmeye başladı. Sabaha kadar bir cümlemin içinde beş tane Oğuz ismi geçti ve cümleler zaten genelde altı ya da yedi kelimelikti. Oğuz adı bende öyle bir yer edinmişti ki, Burak'a Oğuz demeye başladım. Sonra ona Oğuz dediğim için kavga etmeye başladık. Ben ona anlatmaya çalışırken, hâlâ ona Oğuz demeye devam ediyordum, en sonunda anlatmadığım için ağladım ve nasıl olduysa onu ikna etmeyi başardım."

Vuslat'ın anlatması sonlanırken, kendimi daha fazla tutamayıp kahkahayı basıyorum. Vuslat'ın o halleri ve Burak'ın anlamsız bakışları gözümün önünde beliyor ve kahkahalarım daha da yükseliyor. Ben güldükçe Vuslat'ın yüzü asılıyor ve ben ona daha çok gülüyorum. Vuslat en sonunda yanımdan sinirlenerek ayrılırken, ben onun arkasından gülme efektlerimin arasından ona

sesleniyorum; ama beni duymaz geliyor. Gülerek asansörün olduğu tarafa yürüyorum. Asansör zemin katta olduğundan kendimi hemen atıyorum içine... Az önceki gerginliğim bir an puf olup uçuyor. Derin soluklar eşliğinde odamın olduğu katın düğmesine basıyorum. Arkamdaki aynaya dönüyorum ve kendime bakıyorum. Saçlarımı düzelterip, gülmekten hafifçe eyerlinerımı temizliyorum. Üzerime çeki düzen verirken, çantamdan parfümü çıkartıp sıkıyorum.

Asansör durunca iniyorum ve odama doğru yürümeye başlıyorum. Öncelikle son raporları incelemek istiyorum. Kaya biraz beklesin canım! Önce işim, kariyerim... Zaten böyle diye diye annemin sözüyle evde kaldım. Odanın önüne gelince Aysu'yla selamlaşıyoruz. Ondan son durum raporlarını istiyorum. Zaten hazır olduğunu söyleyince, Aysu'nun benim ne büyük şansım olduğunu bir kez daha anlıyorum. Raporları alıp, odama girerken, Aysu'nun durdurmasıyla ona dönüyorum.

"Kaya Bey de sizi odanızda bekliyor."

"Kendi odasının suyu mu çıkmış?"

"Bilmiyorum efendim."

Olumsuzca başımı sallayıp "Tamam canım ben hallederim. Hadi sen de çık artık. Bu saate kadar beni beklemişsin," diyorum.

Aysu gülümseyerek bana veda ederken, ben de odama giriyorum. Odaya girdiğim anda Kaya'nın rahat bir şekilde koltukta oturduğunu ve tüm ilgisini elindeki tablete verdiğini görüyorum. Sehpadaki kahvesine uzanırken, beni fark ediyor ve elindeki tableti bırakıp, kahvesini eline alıp, içiyor. Odanın kapısını kapatarak adımlarımı masama yönleltiyorum. Çantamı masaya koyduktan sonra Kaya'ya tekrardan dönüyorum ve onun da bana baktığını görüyorum. Tek kaşımı kaldırıp "Oğuz ne yaptığını sanıyorsun böyle?" diyorum ve anında ne dediğimi algılayıp dudaklarımı sıkıyorum.

Aynı cümleyi içimden tekrar ediyorum ve iyice eziliyorum. Kaya'nın gözlerine bakınca onun anlamsız bakışlarını görüyorum. Kesin Burak da böyle baktı Vuslat'a kesin!

"Oğuz?" deyip soru işaretli gözlerini dikmeye başlıyor Kaya... Kahvesini sehpayaya bırakıp yerinde dikleşiyor. Derin bir nefes aldıktan sonra hafifçe gülümseyip ellerimi önümde birleştirerek "Şey... Kaya diyecektim." diyorum. Sesim masum çıkıyor; ama Kaya'ya hiç de masum olarak ulaşmıyor. Resmen 'Gülme komşuna, gelir başına...' atasözünün içinde buluyorum kendimi...

"Ama Kaya demedin, Oğuz dedin? Oğuz kim?"

"Oğuz benim karşı komşum."

"Beni komşuna mı benzetiyorsun?"

"Yok daha neler Kaya! Bir kere senin gözler kapkara, onun gözler yemyeşil." dedikten sonra iyice sıvadığımı anlıyorum. Dudaklarımı birbirine iyice kapatırken, ağızımın üstüne iki tane yapıştırmamak için ellerimi sıkıyorum. Kaya hayret edercesine bana bakıp, tek kaşını kaldırıp "Ha, göz rengini falan da biliyorsun?" diyor, hafifçe sinirlenerek... "Ya kıskançlık olaylarına girmesek? Yani Cemre sabah akşam Oğuz'dan bahsediyor, ona âşık olmuş ve her dakikamız Oğuz adlı cümleler oldu. Ondan ağızımdan kaçtı işte Kaya!" diye cırlıyorum. Benim cırlamam Kaya'nın üzerinde hiçbir etki yaratmıyor tabii. Hâlâ alıngan bir tavırla bana bakıp "Bu benim sana yanlışlıkla Ceren demem gibi bir şey," diyor. "Müşerref deme de..." deyip bu kara bulutlu ortamda, beyaz bulata geçmek için espri yapıyorum kendimce... "Maşallah! Bugün beni şaşırtma günündesin, bunu ne reden öğrendin?"

"Ya bugün Mehmet Bey'le konuşurken, Ceren geldi de o söyledi ona."

"Peki Özge Hanım öyle olsun..."

Hafifçe gülümseyerek yanına doğru yürüyorum.

Koltuğa oturunca ona bakıyorum. O da bana bakıp gü-lümsüyor. Sonra beni kolumdan çekip sarıyor. Ben de kendimi onun sıcaklığına bırakıyorum. Ve konuşmaya başlıyoruz adam akıllı... Bugün neler yaptığımızı anlatıyorum. Kerem'le iyi bir ikili olduğumu söyleyip, ça-lışma yönünden verimli olduğumuzdan bahsediyorum. Bunu bile kıskanması benim gururumu nasıl da yücel-tiyor ama! Beni kıskanması hoşuma gidiyor. Onunla gerçekten de sevgili olunca hayatımız nasıl olacak diye merak ediyorum o an. Sonra ben de onun gününün na-sıl geçtiğini soruyorum. Bana dediği tek şey "Seni öz-lemekle geçti," oluyor. Ah o an benden aptalı olmuyor bu yeryüzünde... Ceren'le aralarındaki son durumu soruyorum. Çünkü Ceren herkese süper bir birlikteleri-nin imajını veriyor. Ve bu beni çok daha rahatsız ediyor, bugün olduğu gibi... Kaya, Ceren'in delirmelerini anla-tıyor. Üstelik gün geçtikçe Kaya'yı tehdit ettiğinden de bahsediyor. Yok efendim, o çok ünlü bir mimarın bircik kızıymış ve onu üzeni ailesi de üzermiş. Kaya da o lafın üzerine üzülmek istediğini söylemiş ve bugün tüm gün konuşmamışlar. Ceren'in karakterini bu şekilde teşhis etmek Kaya'ya iyi gelmişti aslında. Hatta bunu dile geti-rirken, şaşkındı. Çünkü o da benim gibi Ceren konusun-da yanılmıştı. Kendini melek gibi gösterip, şeytanlığını sona bırakmış bir başyapıtı!

Çok sonra Kaya beni bırakmayı teklif ediyor. Araba-mı şirkette bırakıyorum ve onun arabasıyla evime doğru yol alıyoruz. Arabanın içinde çalınan hafif müzikle eski günlerden bahsediyoruz. Kaya sürekli bana iğneleyici laflar dokunduruyor ve ben de bunun altında kalmamak için iğne boyutunu yükseltiyorum. Birbirimizin yanlış-larını dile getirirken, inanılmaz eğleniyoruz. Kaya'ya kızlarla bu kadar neden takıldığını soruyorum. Onun verdiği "Ben hiçbir şey yapmıyorum ki, onlar bana geli-yor," deyince, onun ne kadar da ukala olduğunu söylü-

yorum. O da benim işkolikliğimin yanında, ukalalığının masum kaldığını söylüyor. Ve biz şakalaşalım derken tartışmaya başlıyoruz. En sonunda ikimiz de birbirimizi küsüp somurtuyoruz. Kırmızı ışıktaki birbirimize bakıp gülmeye başlıyoruz. Kaya benim avucumu öpünce, ben de elimde olmayan nedenlerden dolayı yerimden doğrulup, onun yanağına sıcak bir öpücük bırakıyorum. Kaya'nın arabası bizim evin önünde duruyor. Kaya'yla vedalaşıp iniyorum arabadan. Onun arkasından bakıyorum araba görünmeyinceye dek...

Havalara uçarak apartmana doğru yürüyorum. Biraz sonra daireme varınca hâlâ aptallar gibi sırtıtıyorum. Eve girince üzerimi değiştirip, salona geçiyorum. Annemin dizisini izlerken, Cemre yarın Oğuz'la çıkacak yemeğinin heyecanından bahsediyor. Cemre'nin laflarını duyan annem ise; olaya dâhil olup, öğrenince "Oğuz gelsin benden izin alsın önce!" diyor. Cemre bunun asla olmayacağını söyleyince, annem de o yemeğe gidemeyeceğini söylüyor. Cemre sahte gözyaşlarını dökerken, annem hiç de bundan etkilenmiyor. En sonunda annemi zar zor ikna edip, böyle bir olayın gerçekleşmeyeceğini kesinleştirirken, aklıma Kaya ile olan durumumuz geliyor. Annem bunu öğrenince benim saçımı başımı pek güzel bir şekilde yolar!

17. Bölüm

Bazı gerçekler vardır hani, istemediğimiz, saklandığımız, korktuğumuz... Ben en büyük korkumu babamın gelmeyeceğini öğrendiğim zaman hissetmişim. Ama bir gerçek de var ki; Kaya... Yani lise yıllarında, onun için gelip geçici bir heves olabileceğini düşünmüştüm. Belki de sırf bu yüzden onu rezil edecek olmam bu kadar çok korkutmamıştı beni... Ama öyle olmamıştı. Hiç istemediğim Kaya'nın aşkı gerçeği, hep saklandığım ona karşı bir şey hissediyor olduğum gerçeği... O gün Kaya bana kara gözleriyle bakıp giderken, bir karar almıştım. Kaya'yı kesinlikle unutacaktım!

Geçenlerde yatağımın altındaki kutuları düzeltiyordum ve annemin bahsettiği, benim içine neler yazdığımı unuttuğum günlüğümü bulmuştum. Allah'ım! Resmen her sayfasında babam ve Kaya'dan bahsetmişim. Babama olan özlemim ve Kaya'ya olan henüz o zaman bilmediğim duygularım. Kaya bunu okusaydı kesin alay ederdi benimle! Tabii o zamanlar babamın geleceğine o kadar inanmıştım ki... Sırf babam benimle daha çok gurur duysun diye onun gibi mimar olacağımdan bahsetmişim. Tabii annemin aslında istemediğini ama bana karışmadığını da yazmışım. Kaya'nın yanındayken aslında mutlu olduğumu fakat kimseye çaktırmamak için verdiğim mücadeleyi yazmışım. Kaya'nın utanmaz, kendini beğenmiş hallerini yazmışım... Şu anda da başka bir gerçek var işte... Kaya'ya aşık olduğum gerçeği... Onun yanındayken kendimi çok fazla güvende hisset-

meye başladım. Kıskanç halleri, sahiplenici tavırları ve benim için her şeyi yapabilecek olması...

Aradan geçen bir buçuk aydan sonra her şey öyle başka olmuştu ki... Kaya benim için anlamsız bir cümle olmaktan çıkmış ve anlamlı bir cümle olmuştu. Onun yanında o kadar doğal ve bir o kadar da mutlu oluyordum ki...

Artık Ceren'le bir sona yaklaştıklarını düşünüyorum. Ceren her geçen gün daha da delirmeye ve daha da abuk sabuk davranmaya başlıyor. Kaya son zamanlarda ona normal davranıyor ama Ceren'in bünyesi bunu kaldıramadığından verdiği tepkiler fazla hayal kırıklığı dolu. Sürekli Kaya'ya emirler yağıdırıyor. Amacı; onu elinde oynatmak olsa gerek ki bu hareketleri alışkanlık edindi... Kaya'nın dediğine göre; Ceren'in bu şımarık tavırları arkadaş ortamlarında da eksik kalmıyor. Çünkü onlara Kaya'yı avucunda oynattığını ispatlama derdindeymiş, hal ve hareketleri hiç de hoş değilmiş. Ceren'le Kaya'nın ilişkisine girmeseydim belki Ceren bu hal ve hareketlerinden dolayı Kaya'yı yine elinden kaçıracaktı. Artık eminim ki; Ceren Kaya'ya âşık değil. Tek amacı arkadaşları arasında en üst seviyeye yükselip, ulaşılmaz olmak.

Annem bu süre zarfında, teyzemin biricik kızı evlendiği için onlara destek olma amacıyla İzmir'e gitti. Fakat ben asıl amacının, insanların bana laf sokması için bolca malzeme bırakmak olduğundan şüpheleniyorum. Annem İzmir'e gitmeden bir iki gün önce, geçen aylardan kalan olağan konu tekrardan açılmış ve biz Funda Hanım teyzelere akşam yemeğine gitmiştik. Tabii annem bu haberi bana vermek için ise en uygunsuz anı tercih etmişti. Çünkü tam o sırada Kerem'le proje için çalışmaktaydık. Annemin ısrarlı arayışının sonunda Kerem kısa bir mola verilmesi gerektiğini belirtip, masadan kalkmıştı. Ben de annemin telefonu açıp ne istediğini

sormuştum. Funda Hanım'ın bizi yemeğe davet ettiğini söylediği anda elim ayağım boşalmış, utanmadan bir de birbirine girmişti. O gün ilerlettiğimiz çizimden hiçbir şey anlamamıştım ve eve dönerken Kaya'yı aramıştım. Kaya civil civil bir sesle bundan zaten önceden haberi olduğunu söyleyince onu sözlerimle dövmüş ve telefonu yüzüne kapatmıştım. Yemek gününe kadar onla konuşmamış, kızların ne kadar da başarılı bir şekilde trip attığını ona kanıtlamıştım.

Yemeğin olduğu akşam da, annemle odalarımızda hazırlanırken annem bir yanda Cemre'nin neden gelmediği hakkında benimle söyleyişi yapmıştı. Oğuz'la bu sıralar fazla görüştüklerini vurgulayınca içimden 'Onlar yeni çift elbette bu sıklıkla görüşecekler. Kaldı ki Cemre bunun hayaliyle yanıp tutuşuyordu, şimdi bırakıp bizimle gelmesi, onun için tam bir fiyasko olurdu.' dememek için kendimi zor tutmuş ve annemi yatıştırıcı cümlelerle sakinleştirmiştim. Evden çıktıktan sonra Kaya'dan evin adresini istemişim. Telefonun diğer ucunda, adresi öyle saçma sapan tarif etmişti ki en sonunda konum atmasının benim hayırma olacağını söyleyip, konumun gelmesini beklemiştim. Cumartesi trafiği yüzünden tahminen bir ya da bir buçuk saat sonra anca evlerinin önüne gelmiştik. Hani ev dediysem, böyle küçük şirin kare evlerden düşünmeyin. Ev gayet de dizilerde gördüğümüz zengin ailelerin evlerindendi. Arabayı park ettikten sonra annemle kol kola girip güvenliğin açtığı kapıdan içeriye girmiştik. Bahçe kapısından görünen manzara yüzünden annemle birbirimize bakıp gözlerimizi fal taşı gibi açmıştık. Merdivenlerden inerken yavaş yavaş manzara ile beraber beyaz bir yalı da görünmeye başlamıştı. İşte o zaman Kaya ile ayrı dünyaların insanı olduğumu anlamıştım. Bu fikir beni korkutmaya başlamıştı hatta. Yalıya vardığımızda çok sıcak ve kibar bir şekilde kapılarda karşılanmıştık. Yoldan aldığımız orkideyi Funda

Hanım'a uzatmış ve onun memnuniyet dolu gözleriyle bana bakmasını sağladığım için dahi olduğumu düşünmüşüm. Funda Hanım benimle tanıştıktan sonra bana sarılıp tekrardan hoş geldiğimi sıcak bir şekilde ifade etmişti. O an Kaya'yla göz göze gelince bana hayran gözlerle baktığına şahit olmuşum. Sonra Kaya'nın babası Özer Bey'le tanışmışım. Özer Bey beyaz tenli, renkli gözlü ve beyaz saçlarının arasında kalan kumral saçlarıyla çekici bir adamdı. Kaya'yla yüz hatları benziyordu ama Kaya annesine daha çok benziyordu. Funda Hanım; siyah uzun saçlı, esmer tenli, siyah gözleriyle ve gülümserken yanağında oluşan gamzesiyle Kaya'nın annesi olduğunu DNA testine ihtiyaç duymadan kanıtlıyordu. O akşam Kaya ile çocuklarımızın hayalini kurmuşum masaya oturmadan evvel. Sanırım salonlarından çok fazla etkilenmişim. Her şey çok şık ve bir o kadar da lükstü... Annemle Funda Hanım'ın evlilik hakkında konuşmasının etkisi de büyük olabilirdi tabii... Annemle Funda Hanım tüm gece evlilikten bahsetmiş, torun sevmek istediklerini dile getirmişlerdi. Funda Hanım teyze gelininden bahsederken, biraz çekingen bir tavırla bahsediyordu. Annem de benden bahsedip, artık evlensem de, o da gözü açık gitmese ironilerinden söz ediyordu. İşte o sıralarda *acaba Kaya ile evlensek nasıl olurdu* diye düşünmüştüm. Çocuklarımızın çığlıklarını bile bu evde duymuştum. Tabii birdenbire bana sorulan soruyla öylece kalıp ne demem gerektiğini düşünmüştüm. Çünkü efsanevi soruyu Funda Hanım soruyordu ve benim onun "E Özgeciğim, senin düğününü ne zaman göreceğiz?" sorusuna verecek bir cevabım henüz yoktu. Henüz diyorum çünkü bunun cevabı kibarlıkla belirtilemeyecek kadar sert bir şekilde verilmeliydi.

Annemle bolca sohbet ettikten sonra Funda Hanım bana sorular sormaya başlamıştı. "E Özgeciğim sen neler yapıyorsun?" Ağzımda lokma olduğu için o an onu na-

sıl yutmuştum, inanin ben de bilmiyorum. En sonunda boğazıma dizilen lokmalarla birlikte suyumu içmiştim. "Bu sıralar fazla yoğun olduğum için pek fazla yapacak bir şeyim olmuyor maalesef... Bol bol çalışıyorum."

"Ahmet'in projeleri bitmez tabii... Çalışmayı çok seven bir adama, çalışmayı çok seven bir eleman," demişti Özer Bey gülerek... Onun sözlerine gülen Funda Hanım ise konuya açıklık getirmek için anneme dönmüş ve "Özge'nin patronu benim aynı zamanda abim oluyor. Aslında biz Özge'yi tanımadan evvel adını çok sıklıkla duyuyorduk bu evde... Ahmet sürekli bahsederdi Özge'den... Meğerse Özge en başından beri bizim hayatımıza dâhil olmuş bile... Kaya'yla liseden arkadaş olmalarına, Özge'yi tanıdıktan sonra daha çok sevindim," demişti.

Tabii annem Ahmet Bey'in Kaya'nın dayısı olduğunu bilmediği için bana yan bir bakış atıp eliyle bacağıma çimdiklemişti. Şimdi anlatırken bile o acıyı hissettim! Ama annem hiç bozuntuya vermeden "Aaa öyle mi? Bundan hiç haberim yoktu. Özge iş konusunda pek fazla konuşmayı seven biri değildir. Ama Kaya ile liseden arkadaş olduklarını biliyordum," demişti.

"Zaten ben de yeni öğrendim sayılır anneciğim, Kaya'nın Ahmet Bey'in yeğeni olduğunu..." demiştim kibar bir şekilde... Bunun üzerine Kaya illa domuzluk yapmak için "Vallahi ben de bilmiyordum Özge'nin dayımın yanında çalıştığını... Ama evet yeni öğrendik sayılır, birkaç ay oluyor yani..." demiş ve bana bakarak gözlerini kırıştırmıştı. Hani haylaz çocuklar varamazlık yaptığı halde bunu tatlı bir şekilde dile getirirler ya, ha işte aynı o tavırla söylemişti. Çok sonra konu yeniden annemin çenesi yüzünden Ceren ve Kaya'ya gelmişti. Annem düğünü sormuş, Funda Hanım isteksiz bir şekilde cevaplamış ve Kaya da henüz bir tarih olmadığını ve bu konuyu aceleyle getirmek istemediğini dile getir-

mişti. Ve bu sırada Ceren'in kısa süre için yurtdışına çıktığından haberdar olmuştum. Kız büyük ihtimalle Kaya yüzünden biraz uzaklaşmaya çalışıyordu, hatta benim yüzümden. Çünkü aralarına giren bendim! Ben o anda biraz durgunlaşıp sadece yemeğimle ilgilenirken ve Kaya'nın ısrarlı bakışlarını hissedip ısrarla bakmazken, bacağıma yediğim tekmeyle bir anda yerimden sıçramış ve Kaya'ya bakakalmıştım. Bana sinirle bakıp gözleriyle 'sakın üzölmeye kalkma!' mesajı verdiğini görmüş ve gülümsemiştım.

Yemeklerden yendikten sonra ben izin isteyip, lavabonun yerini sormuştım. Funda Hanım yardımcılardan birine seslenecekken, Kaya "Ben gösteririm," deyip bana yol vermişti. Beni merdivenlere yönlendirmişti. Buna anlam veremediğim için arkamı dönüp "Neden üst kattaki tuvalete gidiyoruz?" demiştım. Sonuçta bu yalının misafir tuvaleti üst katta değildir, değil mi? Kaya belimden kavramış, yüzüme doğru eğilmiş ve gözlerini kısıp "Seni daha iyi öpebilmek için," demişti. Hızla ondan uzaklaşıp "Saçmalama!" demiş ve hızlı adımlarla merdiveni çıkmıştım. Tabii Kaya beni hemen yakalamış ve tuvaletin içine çekiştirmişti. Ben ona kızmaya başlayıp "Şu an aç kurtluğun sırası değil Kaya! Çık dışarı, gerçekten de sıkıştım," demiştım, hiç çışımden eser yokken...

"Hadi ama Japon... Ben seni mideme indirmek istemiyorum ki, azıcık kırmızı başlıklı kızımın tadına bakmak istiyorum." Ondan iyice uzaklaşıp "Neden bana Ceren'in yurtdışına çıkacağını söylemedin?" demiştım.

Ah evet bu aslında 'seni kıskanmaya başlıyorum'un başlangıç noktasıydı. Benden sakladığı her şey için onu suçlayabilir ve tribin alasını atabilirdim. Çünkü o anlarda Ceren ve Kaya'nın vedalaşma seremonisi gözlerimin önüne gelmişti. Damarlarım derimden taşacakmış gibi olmuştu. Kanım beynime hücum etmiş ve Kaya'ya saldırmamak için kendimi zor tutmuştım.

"Çünkü ben de tam bugün öğrendim. Bugün gitti ve bana da gitmeden bir iki saat önce söyledi."

"Nasıl vedalaştınız peki?"

"Ah, her nişanlı gibi işte..."

Kaya'nın dibine kadar gelmiş "Ne demek o?" demiştim.

Kaya bundan fena halde zevk aldığını belli etmişti. "Beni kıskanıyor musun?"

Ve ben de bunu itiraf etmek yerine "Ondan hemen ayrılıyorsun! Yurtdışından geldiği gibi..." demiş ve kollarımı göğsümde birleştirip triplenmiştim.

"Hani ayrılan taraf o olmalıydı? Üstelik proje de bitmedi?" diye lafını bir güzel bana dokundurmuştu.

Ama hayır, kararlıydım. "Umurumda bile değil! Bu iş bitecek!" Kaya kollarımdan tutup bana sevgi dolu bakmış ve "Sonunda sen de aç bir kurda kuzu emanet edilememesi gerektiğinin farkına vardın demek," demiş ve bana sarılmıştı. Evet varmışım. Kıskançlığın insana neler yaptırdığını daha çok anlamıştım aslında... Kaya'yı paylaşmayacak kadar kıskanıyordum ve bu durum hiç de iç açıcı değildi.

Bu bir ay içinde yaşadıklarım bunlarla sınırlı değildi. Annem İzmir'e, Ceren yurtdışına gittiğinden Kaya beni dışarı çıkarmak istemişti. Ben de bu istediğini seve seve kabul etmiştim. Tabii başıma geleceklerden henüz habersizdim. Siz siz olun gün içerisinde midenizin kaldıramayacağı türden yemekler yemeyin! O sabah Cemre'yle birlikte güzelce bir kahvaltı hazırlamıştık. Hani şu bal kaymak tarzında mükemmel kahvaltılardan... Ben normalde kahvaltı yapmadığım için yediklerim bana ağır gelmişti. 'Allah'tan hafta sonu, tüm gün rahatsızlık çekmem' diye düşünmüştüm. Ama buna aldırış etmemiştim işte! Rahatsız olmak için ant içmiştim. Öğlene doğru magazin haberleri izlerken, abur cubur işine girişmiştik. Kolalar, cipsler, çerezler... Bununla yetinmeyip bir de

ögle yemeği hazırlamıştık. Tabii bizim ögle yemeğimiz bilindiği üzere makarna ve salata! Ama bu makarnanın farklı bir özelliği vardı. Cemre ona kendince özel bir sos hazırlamak istemişti ve ben de merakımdan — *daha doğrusu bulaşmamak için* — karışmamıştım. Ve biz sofrayı hazırlamış yemeklerimizi yemeye başlamıştık. Sosun tuhaf bir tadı vardı. Sırf Cemre'ye ayıp olmasın diye yemek zorunda kalmıştım. Yemek boyunca Cemre; Oğuz'dan bahsetmeye başlamıştı, evet yine! Sevgili oluktan sonra daha da çok Oğuz duyar olmuştum. Cemre Oğuz'u çarpanlarına ayırmıştı, içler dışlar çarpımı yaptı ve kalkıp bir de üzerine köklerinden ayırdı ve sonuç olarak yine Oğuz kalmıştı. Tüm yemek boyunca ben Cemre'den Oğuz'u dinlerken fark etmeden makarna yemeye devam etmiştim. Tencerenin sonuna kadar yemiştim. Akşamında Kaya'nın yoğun ısrarlarının üzerine çok güzel bir balık restoranına gittik. Mekân hafif salaş fakat kesinlikle sıcak; şehirden uzak, gökyüzüne yakın bir yerdi. Çok romantik bir ambiyansı vardı. Kaya çok romantikti. Beni iltifatlara, aşka boğuyordu. Benimle konuşmak istediği önemli bir mesele varmış gibi davranıyordu, bunu heyecanından anlıyordum. Ama Kaya'nın her lafa girişiyle birlikte ben adamın lafını kesip tuvaletin yolunu tutuyordum. Bir, iki, üç derken, dördüncü ve beşincide artık dayanamayacağımı anlamıştım. Artık gelenleri tutamıyordum ve bununla birlikte karnıma ağrılar girmeye başlıyordu. Üstelik bunu Kaya'ya belli etmemek adına verdiğim mücadele süresince, bir tabak da tatlı yemek zorunda kalmıştım. Helva yemek mide mi daha azdırmış ve iyice tuvaletimin gelmesine yol açmıştı. Ama tabii bu durum fazla sürmemişti ve Kaya durumu anlamıştı. Onun anlamasıyla öyle çok rezil olmuşum ki... Bu utançla yaşayamazdım. Kaya durumu anlayınca "Özge kalk hadi bir doktora gidelim canım..." demişti. Tabii ben gururuma takınarak "Aaa neden ne

için doktora gideceğiz ki? Hasta mısın, bir şey mi oldu?" demiş ve suçu adamın üzerine yıkmaya çalışarak aptallaşmışım. Ve sonra da burada daha fazla duramayacağımı anlayıp pes ederek "Doktora değil de eve gitsem çok daha iyi olacak. En azından bu kadar çok mesafe yürümeyeceğim," diyerek teslim olmuşum. Kaya hesabı öderken ben de hızlıca toparlanmışım. İki büküm bir şekilde bacaklarımı birbirine değdirerek ve hiç nefes almadan yürümeye çalışmışım. Sanki nefes alıp veririm, aşağıya doğru salacaktım. O geceyi mahvettiğim için inanılmaz üzgündüm. Kaya'nın kollarında yürürken, ona bakıp "Geceyi mahvettim değil mi?" demiştim acı dolu bir sesle... Bu acının yarısı elbette ki gece içindi ama asıl nedeni kendimi tutamıyor oluşumdu.

"Saçmalama Japon güzelim, bizim önümüzde daha çok gece var," demişti romantik He Man'ım...

Arabaya biner binmez Kaya eve yol almıştı. Ben de sinirle alınma vurmaya başlamışım. "Midem çok kötü ağrıyor. Bir yerden gazoz ve aspirin alalım. Of! Yarın Kerem'le buluşacaktık!" Kaya gözünü yoldan ayırmadan sesli bir ya sabır çekmiş, "Ya sen neden yarını düşünüyorsun? Neden o adama adıyla hitap ediyorsun? Deli mi etmeye çalışıyorsun beni?" diye bağırmişti. "Ya sen de deli olmak için tam zamanı kolladın yani! Benim durumum içler acısı, sen kalkmış beni Kerem'den kıskanıyorsun!" diye bağırmışım ben de ve neredeyse sa-
lıyordum!

"Adam sana—"

"Ya kapa çeneni de benzinlik bul hemen! Dayanamıyorum!" diye haykırmışım. O anda hazır rezil olmuşken, hiç utanmadan durumumu iyice belli ettirmişim. Kaya'nın bu sözleri duymasıyla gülmesi bir olmuştu tabii... Uzanıp koluna vurunca kendini sakinleştirmeye çalışmıştı evet ama... Ben yeniden dayanamadığımı söyleyinceye kadar!

"Sakin güleyim deme!"

"Gü—gülmüyorum..." derken bile gülüyordu aslında...

"Bence güleceğine arabayı hızlı sür, çünkü ucunda anladın mı? Geliyor Kaya! Hızlı sür!" diye bağırmıştı. Sanki doğuma giden kadındım. Ve kocamın hastaneye yetiştirmesi için dikleniyordum ona! Kaya panikleme-ye başlamıştı. "Sakin! Sakin Özge! Tut kendini biraz daha... Şu ilerde var bir benzinlik. Dayan güzelim yetiştireceğim seni!"

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum ama Kaya bir benzinliğin önünde durmuştu ve ben de kendimi tuvalete atabilmişim. Sonrası bir rahatlama... Bir Nirvana... Bulutların üzerinde sere serpe yatma... O rahatlamayla birlikte kendime gelmişim. Tuvaletten çıkıp, ellerimi ve yüzümü yıkamışım. Aynadan kendime bakıp nasıl da rezil olduğumu tekrar kendime hatırlatmışım. Biz onunla ne zaman bu kadar samimi olduk diye düşünmüştüm. Ellerimi kuruladıktan sonra dışarıya çıkmışım.

Kaya arabasına yaslanmış bir elinde gazoz bir elinde aspirinle beni bekliyordu. Yemin ederim tek taş görmüş kadar mutlu olmuştum! Kaya o anda durumu kurtaran filmlerdeki mükemmel erkek olarak gelmişti gözüme... Hoş bu sıralar hâlâ o etki duruyor ya... Yanına gelince gazozumu açıp aspirini içine atmıştı. Bana uzatırken "Gazozumdan içmek ister misin?" demişti Nuri Alço mantığıyla... "Beni kötü emellerine mi alet edeceksin?" demiştim. Burnumu sıkıp, ucunu öpmüştü. "Seni ancak temiz emellerime alet edebilirim sevgilim..." demişti... Ben de onun elindeki gazozu alıp, büyük bir keyifle yudumlamışım. Gazozu yudumlarken, Kaya'nın kara gözlerine yeniden vurulmuştum. Evet ona âşık oluyordum. Kendimi durduramıyordum. O benim kalbimi yeniden tamir edecek belki de son ve tek kişiydi. Belki

de sonunda zamanında kaçtığım için pişman olacaktım. Belki de onu en başından bırakmamalıyım. Beni böylesine aşkın ateşine atan bu adamdan nasıl kaçtığımı bilecek ve bu yüzden babama daha çok kızacaktım. Ama ne olursa olsun bu aşkı yaşamaktan kaçmayacak ve beni nereye götürürse götürsün, yaşayacaktım. Ben Kaya'ya güvenecek ve âşık olacaktım. Ah, durun! Sanırım çoktan oldum!

Bugün Kerem'le bizim şirkette buluşacağız. Bugüne kadar sıkça yaşamış bu durumu Kaya'ya kabul ettirene kadar imanım gevremişti. Kerem gelmeden projenin son haline bakıyorum. Aldığım birkaç nota göz gezdirtiyorum. Projeye dalmış bir vaziyette kendimden geçmişken, odanın kapısının çalmasıyla irkiliyorum. Birden kendimi toparlayıp, ciddi bir ses tonuyla kapıdakine içeri gelmesini söylüyorum.

Kapının açılmasıyla başını uzatan kişi Emre oluyor... Gülümseyerek gelmesini söylüyorum. Hızlı adımlarla içeriye girip masamın yanına gelip dikiliyor. Oturmasını söylüyorum.

"Beni çağırmışsınız, bir sorun yoktur umarım?" diye aksanlı Türkçesiyle konuşuyor Emre... Bir an 'Yok canım sadece bu tatlı konuşmanla günüme neşe katman için çağırdım seni' demek geliyor içimden. Kendimi tutarak gülümsüyorum. "Bir sorun yok tabii ki de... Ben sadece bir konuda fikrini almak istiyorum."

"Benim mi?" diye şaşırıyor Emre... Başımı sallayarak onaylıyorum ben de... Emre'de adını koyamadığım bir sıcaklık hissediyorum. Çok tatlı bir genç ve belki de tatlı bir aksana sahip olduğundan bunları hissediyorum. Üstelik tüm bunların yanı sıra, çok çalışkan ve azimli bir genç... İşini seviyor ve kendini ispatlamak için elinden gelen her şeyin en iyisini yapıyor. Daha geçenlerde eki-

be fikir verirken görmüştüm. Ve duyduğuma göre bunu sıkça yapıyormuş.

Emre'ye konuyu açarak yeni aldığımız projeden bahsediyorum. Malum nedenlerden ötürü benim yetişemediğimi dile getiriyorum ve bu projeye birebir onun ilgilenebilmesini istiyorum. Belki çok erken ama ben Emre'ye çok güveniyorum nedense... Pratik zekâsıyla bu işin üstesinden geleceğine inanıyorum. Hem kendine güveni artacak hem de hayatında bir iz bırakacak.

"Ben mi? Bireysel olarak mı ilgileneceğim şimdi? Ama sizin ekibiniz daha fazla fikre sahip? Ben henüz stajyerim burada..."

"Sen de o ekibin bir parçasısın canım... Üstelik ben ne kadar yetenekli olduğumu biliyorum ve görüyorum. Bu projenin raporları Aysu'da var, o sana verecek. Haftaya cumaya kadar süren var, düşün bakalım nasıl olur diye..."

"Ben çok teşekkür ederim Özge Hanım... İnanın elimden geleni yapacağım..." diyerek ayaklanıyor sevinçle... Ben de onun sevincine ortak olup onu uğurluyorum.

Emre'den kalan neşemi kaybetmeden aklıma gelen bir düşünceyle çekmecedan Kaya'yla olan meşhur fotoğrafımızı çıkartıyorum. Elime alıp uzun uzun inceliyorum. Henüz ortaya çıkmasının doğru olmadığını bilincinde olup, çekmeceye geri koyuyorum.

Biraz sonra odanın kapısı yeniden çalınıyor. Bu sefer başını uzatan kişi en cezbedici gülüşüyle Kerem oluyor. Hemen ayağa kalkıp yanına doğru yürüyorum. Kapı sonuna kadar açılıyor ve Kerem tüm bedenini içeriye sokuyor. "Hoş geldin," diyorum gülümseyerek... Kerem de bana gülümseyerek bakıp "Hoş buldum," diyor ve yanağımdan öpüyor. Ben yine şaşkınlıkla yerimde kalıyorum. Çünkü bunu bir kere yapmıştı ve şimdi de ikinci kez yapıyor! Şaşkınlıkla öylece yerimde dururken,

odanın tam karşısında asansörün orada duran Kaya'yı görüyorum. Sinirden dişlerini sıkıyor! Sinirden gözlerinden ateş fışkırıyor! Ve sinirden katil olmak üzere... Ama tüm bunları boş verip asansörün düğmesine basıyor. Gelmeyen asansörü tekmeleyip merdivenlere yöneliyor. Arkasından gidip dünyanın en mantıklı açıklamasını yapmak istiyorum ama Kerem buna engel oluyor. Kerem ile odamdaki koltuklara yönelirken, aklımda bir tek Kaya'nın yüz ifadesi var.

Ben şimdi ne yapacağım?

18. Bölüm

Gözlerimi kapattıktan sonra, bu rüyadan uyanmak üzere tekrardan açıyorum. Yine aynı! Gözlerimi kapattığım an zaten o gün yaşadıklarım gözlerimin önünden film şeridi gibi kademe kademe geçiyor. Kerem'in o anlamsız öpücüğünden sonra Kaya'yla gün içerisinde konuşamamıştık. Kerem'le kendimizi projeye kaptırmıştık yarım gün boyunca fakat Kerem'in gitmesiyle, Kaya'nın odasına gidip açıklama yapacakken, aslında onun saatler önce şirketten ayrıldığını öğrenmiştim. Ve aradan geçen üç gün boyunca Kaya bana trip atmış ben de onun peşinde dolanmıştım. En sonunda artık buna son verilmesi için ben de kendimi geri çekmiş ve onunla hiç ilgilenmemiştim. Resmen çocuk büyütüyorum yahu! Bu kadar da olmaz ki! Ben mi dedim Kerem'e beni gelip öp diye? Hem öyle abartılacak kadar büyük bir öpücük de değildi. Hani birkaç ülkede nasıl dudaktan dudağa öpüşme alışkanlığı varsa, Kerem'de de tek yanak öpme alışkanlığı var bence... Kaya hiç insanlara saygı duymuyor! Hoş Ceren onu benim gözlerimin önünde öpmeye kalksaydı ben kesin daha fazla sinir krizi geçirirdim ya... Ama bu kadar uzatmazdım. Ne bileyim açardım telefonunu... Bir dinlerdim.

Nah dinlerdin Özge!

Sen konuşma iç ses!

Derin bir nefes alıp aynadaki yansıma baktıma devam ediyorum. Yaklaşık yarım saat önce eve geldim. Sinir krizinden dolayı biraz mutfakta tıkindıktan sonra

kendimi hemen banyoya atıyorum. Bir süre kendime bakıp, fayansta gördüğüm bir lekeyle gözlerimi aynadan çekip fayansın yanına gidiyorum. Lekeye dokunup gözlerimi kocaman açıyorum! İnanmıyorum leke! Hem de benim banyomda! Benim ya benim! Benim evimde lekenin ne işi var? Ben bu Ayşen'e o kadar parayı keyfinden mi veriyorum? Bu kıza verdiğim paraların karşılığı bu olmamalıydı! Ah, hayır dostlar bu kesinlikle bana yapılmamalıydı. Gözlerimi kocaman açıp daha başka nerelerde leke var diye etrafıma bakıyorum. Duş kapısının kenarlarını incelerken, oradan bir darbe yiyorum. Sonra merakla odama giriyorum. Makyaj masasının yanına geliyorum ve yakından incelemek üzere masaya eğiliyorum. İncelememin ardından aldığım başarısız sonuçla salona gidiyorum. Eşyalarımı koltuğun üzerine bırakmıştım. Önce çantamı alıp içerisinden telefonumu çıkartıp bu sinir harbindeyken, ayakta duramayacağımı anlıyorum ve koltuğa oturuyorum. Ayşen'in numarasını çevirip kulağıma götürüyorum telefonu... Sol elimde telefonu tutarken, sehpanın üzerine bakıyorum! Tanrım buradaki tozlar, benim evden Bağdat Caddesi'ne yol olur! İyice sinirleniyorum! Telefon açılmadıkça iyice deliyorum!

Telefon uzun çalışmalar sonrası açılıyor nihayetinde! "Ayşen?" diye konuşuyorum hemen.

"Efendim Özge abla?" derken sesi haddinden fazla heyecanlı geliyor. Tövbe estağfurullah, yanlış bir zamanda mı aradım acaba?

Yerimden kalkıp koridordaki banyoya geliyorum. Oradaki lavaboyu görünce de sinirleniyorum. Köşedeki kovayı çıkartırken, "İyi akşamlar Ayşen! Müsait misin, bir şey soracaktım sana?" diyorum. Kovayı duş kabinin içine koyup suyu açıyorum. Su kovanın içine dolarken, Ayşen'den gelecek cevabı bekliyorum ama gelen tek cevap yatak gıcırdaması oluyor!

"Aşk olsun Özge abla! Sor çekinme bu kadar. Benimle böyle kibar konuşma, yabancı mıyız biz?" diyor ve benim gözlerimin kaymasına sebep oluyor. Benden iki yaş küçük alt tarafı, nedir bu bana abla deme merakı? Peki ya bu kadar özgüvenli konuşması?

Sinirle suyu kapatıyorum ve kovayı alıyorum. Dolap-
tan iki adet bez alıyorum. Birini suyun içine atıyorum
birini de kenara koyuyorum. Dolaba tekrar dönüp be-
nim özel üretimim olan, temizlik ilacını alıyorum. İlaç
diyorum çünkü benim evimin bu ilaca ihtiyacı var! "Sen
bu sabah benim evi temizlemek için geldin mi?"

"Heee... Geldim tabii... Ne oldu ki kız?"

Ne mi oldu? Elinin körü oldu, tatlı kız!

"Evin her yerinde toz var Ayşen! Banyonun fayansla-
rı lekeler içinde Ayşen!"

"Ne yapayım peki, gelip şimdi yeniden mi temizleye-
yim? Bak mesaim dışı genelde iş yapmıyorum biliyor-
sun bunu Özge abla..."

"Hayır tabii ki de gelme! Sadece neden evi bu halde
bırakıp gittiğini açıkla yeter. Hani sanki çok yorulmuş-
sun da unutmuşsun gibi geldi bana..."

"Yok abla yok. Seni protesto ediyorum ben. Yüzünü
göremediğimden de böyle bir eylem yapayım dedim."

"Ya sen cidden kafayı yemişsin o zaman! Neyin pro-
testosuymuş bu? Paranı tıklar tıklar her ay alıyorsun!"

"Dur orada ama Özge abla... Ya da Özgeciğim... Bel-
ki de Özge Hanım... Ben bu işi para için yapmıyorum!
Ben bu işi sevdiğimden, kendime hobi edindiğimden
yapıyorum. Ev temizlemenin sanatını ben yapıyorum!
Ama sen kalkmış paranın derdine düşüyorsun! Yazıklar
olsun sana... Kahrolsun patronların para sevdası! Se-
ninle bu şartlar altında çalışabileceğimizi sanmıyorum.
deyip benim konuşmama fırsat vermeden telefonu su-
ratıma kapatıyor.

Ve ben bu konuşmaya ne kadar sinirlenmişsem, ken-

dimi o kadar bol çamaşır sulu temizliğe veriyorum. Dip köşe bal dök yala oluyor. Üstelik eve sinen temizlik kokusuyla kendime âşık oluyorum. Sonuçta bu kokunun üretiminde payım yüksek! Kendimi kaybetmiş bir şekilde temizlik sevdasına düştüğümünden, iş kıyafetlerimi çıkarmayı bile unutmuşum. Önce Kaya sonra Ayşen bana hiç iyi gelmedi. Üzerimdekilerden kurtulmak için kendimi hemen banyoya atıyorum. Ilık suyun altına girip, güzelce duşumu alıyorum. İşim bittikten sonra odama geri gelip ince bir tayt üzerine de salaş sarı renk bir tişört giyiniyorum. Makyaj masamın yanına gelip saçlarımı kurutuyorum, taradıktan sonra da tepemde topluyorum ve oje kutusundan mavi ojemi alıp, salona gidiyorum. Koltuğa oturmamla birlikte yorgunluğumu hissetmeye başlıyorum. Belim, kollarım ve ayaklarım ağrıyor. Birine kızdığım zaman delicesine iş yapma hevesimin törpülenmesi lazım acilen! Üstelik şimdi iki kişiye birden kızgınım ve halim içler acısı... Ojeyi sehpaya bırakıp telefonumu alıyorum elime... Telefonuma bildirim yağmış resmen! Hiç üşenmeden bakıyorum gelen bildirimlere... Önce Facebook'a giriyorum. Ana sayfamda utanmak nedir bilmeyen Kaya'nın fotoğraflarıyla dolu... Erkek gecesi yapıyorlarmış, bak bak bak! Fotoğraflara tıklayıp, tek tek bakarken pek de erkek erkeğe eğlenmediklerini görüyorum. Hani erkek yok değil, var elbette ama o masanın üstündeki dansöz? Erkeklerin erkekçe eğlenme anlayışında bile bir bayan var ise; cidden hasarlılar! Zaman Tüneline biraz daha bakıyorum. Adam bir gün de yer bildirimi rekoru kırmış resmen! Ah, ne güzeldi eskiden, telefon yoktu ve huzur boldu. Telefonu yanıma bırakıp ojemi alıyorum elime... Mavi renginin verdiği huzuru veremeyenler var neticede! Ojemi açıp tırnağıma güzelce sürerken, kenarlarına taşırılmamaya özen gösteriyorum. Şu anda Cemre'ye öyle

çok ihtiyacım var ki... Hatta anneme bile ihtiyacım var! Ama onlar da beni yalnız bırakıp gittiler.

Cemre annemin hiçbir şeye izin vermemesinden ve hayatı ona zindan etmesinden dolayı ve tabii bir de Dul Aysel'in Oğuz tacizleriyle baş edemediği için ayrı eve çıktı. Barcelona'ya gitmeden önceki evini boşaltmış ve sözde sevgilisiyle evlenerek dönecekleri için de tüm eşyalarını vermişti sağa sola... Tabii o süre zarfında adam için işini falan da bırakmıştı, çok zeki arkadaşım Allah'tan ki biraz daha aklını kullanmaya başladı. Evet Oğuz'a âşıktı ama işini ve evini terk edecek kadar değildi. Neyse ki Oğuz'un da böyle bir beklentisi yoktu. Tuhaf ama mutlu bir ilişkileri var. Hani birbirlerini seviyorlar ama beklentileri pek yüksek de değil. Ama işte Cemre'yi; benim eve çöreklenmesini de çok özledim. Şimdi her şey en başa dönmüş gibi... Kendimi çok yalnız ve mutsuz hissediyorum. Yalnızlık yavaş yavaş benim en korktuğum şey oluyormuş gibi hissediyorum. Nedense bunu düşünmek içimi ürpertiyor. Oje işini bitirdikten sonra kuruması için ellerimi sallamaya başlıyorum. Ve aynı zamanda zil çalınmaya başlıyor? TV ünitesindeki saate bakıyorum. Dokuz... Bu saatte kim gelir ki? Yoksa Kaya mı geldi? Hızlıca üzerime bakıyorum ve üzerimi değiştirmemin mantıklı olacağını düşünürken, tırnaklarıma yeni sürülmüş ojelerim yüzünden olduğum yerde kalıyorum. Kapı zili çalmaya devam edince yerimden kalkıp, sokak kapısının oraya yürüyorum. Kapıya yaklaşıncaya önce mercekten bakıyorum ve gelenin Cemre olduğunu anlayınca derin bir nefes alıyorum. Ojeli parmaklarıma dikkat ederek, kapıyı açıyorum.

Kapıyı açmamla Cemre üzerime atlayıp bana sarılıyor ve "İyi akşamlar Japon güzelim," diyerek tatlı ve hoş sesiyle beni mest etmeye çalışıyor. Ama hayır! Ona kırgınım. Beni aramadığı ve sormadığı için... Pabucu mu dama atıp, Oğuz'u dünyasının markası yaptığı için!

"Sana da... Hoş geldin," diyorum sakın ve alıngan bir sesle... Cemre beni bırakıp geri çekiliyor ve şaşkın gözlerle bana bakıyor. "Aaa? Ne oldu böyle? Pek de memnun olmadın geldiğime?"

"Bu duruma alıştığım için, memnun olup olmamam gibi bir durum söz konusu değil..." deyip kenara çekiliyorum. Cemre de şaşkın şaşkın bakmaya devam ediyor. Köşeye geçip ayakkabılarını çıkartırken, ben de kapıyı kapatıyorum.

"Ne oldu Kaya hâlâ aramadı mı?" diyor bir de pişkin pişkin. Benim ne kadar dertli olduğumu bildiğin halde beni arayıp sormadığın her an için yazıklar olsun sana, ey dost dediğim..."

"Tek aramayan Kaya değil..."

"Ah, anladım... Tavrının sebebi benim..."

"Yahu bir de pişkinlik yapıyorsun!"

Cemre içeriye doğru yürürken "İyi de bugün geleceğim için aramadım seni... Malzemen bol olsun, o içinde büyüttüğün 'acaba Kaya başka birini mi buldu?' tezini dinlemek istedim," derken, salona geliyoruz ve Cemre kendisini koltuğun üzerine bırakıyor. Ben de yanına oturunca bana bakıp "Ha ama sen bana tavırlı olup anlatmayacaksan o ayrı?" diyor. Ve ben sinirimi ona boşaltmayı seçiyorum! "Ne demek anlatmayacağsam? Kaç gündür içimde tutuyorum kızım! Çatladım burada! Eşek gibi de dinleyecek, derdime ortak olacak ve benim haklı olduğumu söyleyeceksin!"

Tabii böyle olmuyor. Cemre benim tarafımdan bakmak yerine Kaya'nın tarafından bakmayı tercih ediyor. Kaya'nın yerinde ben olsaydım ne hissederdim felsefesini kullanıp beni alt etmeye çalışıyor. Benim tamamen haksız olduğumu vurgulamıyor ama bir psikolog gibi ikinci gözden de bakmamı sağlıyor.

"Özge bu ev ne kokuyor böyle? Parkelere sarılasım var şu an!"

"Temizlik kokuyor tabii ki de, ne kokacak başka?"

"Temizliği artık sen mi yapıyorsun? Aysen?"

"O konuya hiç girmeyelim şu an ama beni terk etti desem yeridir."

Ben böyle dedikten sonra Cemre de bunu kullandı ve Oğuz'la giden muhteşem ilişkisinden bahsetmeye başladı. Yok efendim Oğuz romantikliğinin kitabını yazmış da, yok efendim yemek yapmakta üzerine yokmuş da, aman efendim ona piyano çalmış da... Neler neler. Üstelik tek bunlarla sınırlı kalmaksızın bana olmadık anılarını da anlatmaya başladı. Başladı ve ben durduramadım. Yani latinin arasına giremedim. Öyle hızlı ve detaylı anlattı ki birden kendimi olmadık anlara şahit oluyormuş gibi hissettim.

Tabii Cemre ve ben bir süre sonra konuşacak bir şeyimiz olmadığından boş boş oturup sessizliği dinlemeye başlıyoruz. Ben Kaya'yı arayıp aramama arasında bocalarken, Cemre sürekli oflayıp pufluyor. Zaten en sonunda daha fazla dayanamayıp Oğuz'a gideceğini söylüyor. Ve benim tepemin taşı atıyor! Zaten gelme amacının bu olduğunu beni zerre kadar düşünmediğini vurguluyorum. O da benim kafayı yediğimi ve benim herkesten çok önceliğim olduğunu söylüyor. Tabii bu beni tatmin etmiyor. Ben daha çok üzerine gidiyorum o daha çok kendini savunuyor. En sonunda havaalanına kadar yolu olduğunu söyleyip Oğuz'a gitmesini istiyorum. Zaten yanımda varlığıyla yokluğunun bir olduğunu da söylemeden edemiyorum. Ama Cemre hiçbirine alınmadan beni öpücüklere boğup gidiyor. Cemre'nin gitmesiyle yerimden kalkıyorum ben de ve odama geliyorum. Sıkıntından asetonumu alıp, parmaklarımdaki ojei çıkarıyorum. Çıkarttıktan sonra mavi tonun daha koyu bir rengini sürmek üzere elime alıyorum. Tekrardan koltuğa oturup, onu sürüyorum. Televizyonu açıp, herhangi bir kanalı izlemeye başlıyorum. Ojelerim kurusun diye

de parmaklarıma nefesimi üflüyorum. Tam bu sırada kapı çalmaya başlıyor. Gelenin Cemre olduğunu hissediyorum. Kapıyı açmakla açmamak arasında kalıyorum ve yerimden kalkarken buluyorum kendimi... Yavaş adımlarla sokak kapısının oraya gelip yaklaşıyorum kapıya...

Kapıyı açıp "Ne var Cem—" dememle karşımda Kaya'yı görüyorum. Başını kapının yanına dayamış, masumca bakıyor.

Ve o an aklıma hücum eden üç şeyle kendime geliyorum.

- 1 — Keşke oje değişikliği yapmasaydım!
- 2 — Saçlarımı tepemde toplamasaydım! Yani ne vardı şekillendirici sürseydim?
- 3 — Makyaj! Şu anda bana olan tüm aşkı yerle bir olabilir ve ben yine aşksız kız olarak kalabilirim!

Kaya, başını zor tuttuğu her halinden belli bir şekilde bana bakmaya devam ediyor. Kendini toparlamaya çalışırken, dengesini tutamıyor ve ben de onu tutarak içeriye alıyorum. Maşallah o kadar ağır ki onu salona kadar nasıl götüreceğim, pek fikrim yok! Zamanım kısıtlı olduğundan da plan yapamayacağım. İşimi şansa bırakmak istemediğimden dua etmeye başlıyorum. Dua ederken aynı zamanda Kaya'yı sabit tutmak tam bir işkence! Salona doğru yürürken, Kaya tüm ağırlığını benim üzerime bırakmış ben de onun kolunun altına girmiş ona destek oluyorum ne var ki bu halimle kendimin kösteği de olmuyor da değilim hani! Koltuğa birkaç adım kalmışken aklıma gelen tek şey; yeni sürdüğüm ojelerim oluyor! Bir an, kısa bir an için Kaya'yı unutup, onun belindeki elime bakıyorum ve durum içler acısı! Başımı kaldırmak isterken, Kaya ile çarpışıyoruz ve birdenbire dengelerimizi kaybediyoruz. Sonra ben sırt üstü yere düşüyorum ve Kaya da yan bir şekilde üzerime düşüyor. Sırtımın acısıyla bağıriyorum ve Kaya benim

bağırma ile birlikte hareket ediyor ve dirseğini kıymetli yerime geçiriyor. Onun acısıyla daha çok bağıırken, Kaya sarhoş sesiyle benden özür dilemeye başlıyor ve yanıma gelmek için debeleniyor resmen. Tabii kendini dengede tutamadığından bu sefer de dizini geçiriyor ve ben artık nefes alamadan canımın alınması bekliyorum.

Az sonra ikimiz de koltuğa oturmuş öylece duruyoruz. Kaya zehir gibi olan kahvesini içerken, ben de kıymetlimdeki buzu çaktırmadan düzeltiyorum. Ancak buz hafifletti acısını... Ne var ki sırtım hâlâ ağrıyor. Yanlamasına düşmesi biraz olsun sevindirmişti beni o düşme anında... Ama sonra olanlar yüzünden Kaya üzerime düşüp beni ezseydi daha hayırlı olurdu diye de düşündüm, evet!

Kaya elindeki bardağı sehpaye diğer iki bardağın yanına bırakırken "İnsan içine az da olsa şeker atar," diyor. Onun bu gevşekliğine sinirlenip "Sen onu yaptığımı şükret bence... İçtiysen gidebilirsin!" diye çıkışıyorum. Ama Kaya pes etmeden bana yaklaşıyor. Az önce yere düştüğüm için tepemde darmaduman olan saçlarıma dokunuyor. Yanlardan sarkan saçlarımı kulağımın arkasına atıyor. Hafifçe bana yaklaşıp "Özür dilerim Japon güzelim..," diyor mayhoş sesiyle... Evet, bu ses tonundan etkileniyorum ama kendimi kaptırmamam gerektiğini de bildiğimden kollarımı göğsümde birleştirip "Sen özür dilemeyi biliyor musun? Ben daha çok trip atmayı bildiğini sanıyordum!" diyorum. "Seni çok kısıyorum Özge... Her an ellerimin arasından gidecekmişsin gibi hissediyorum. Üstelik o adamın dudaklarının senin tenine değmesine tahammül edemedim. Sen benimsin Özge... Bir başkası sana dokunamaz!"

Güzel bir itiraf ne var ki gereksiz bir kıskançlık. Ben

ve Kerem diye bir şey olamaz! Ben kendimden Kaya nedeniyle bu kadar geçmişken, değil Kerem bir başkası bile olamaz! "Saçmalıyorsun..." derken sesim nazlı bir tonda çıkıyor. "Ben gitmiyorum ki bir yere... Nereye gideceğim ki? Baksana tüm yollar sana çıkıyor hep... Hem o olayı da şöyle tuhaf cümlelerle dile getirme... Benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir öpücüktü ki ben buna bir daha izin vermeyeceğim..." Kaya çenemi tutup bana biraz daha yaklaşıyor. "Özge..." deyip nefesini yüzüme veriyor. "Seni çok seviyorum aşkım..." deyince gönlüm yine bayramlık şeker gibi oluyor. Ben de duyduğum bu cümleyle yine ona sarılıyorum. Ona sarılmak bana ilaç gibi geliyor. Adeta tüm ağrılarımdan kurtuluyorum... Kaya da beni kendine daha çok çekip, bağrına basıyor resmen. Onun sarılmasıyla birden popom havalanıyor ve buz torbası olduğu yerden kayıyor. Bacağıma temasıyla yerimde kıpırdanıyorum. Kaya da durumu anlayınca bana bakıp hafifçe dudaklarını ısırtıyor. "Az öncekiler için de özür dilerim," diyor. Yerime tekrardan otururken "Vallahi az öncekiler, öncekilerden daha çok canımı yaktı," diyorum buzu düzeltirken...

"Kıyamam ben sana... Peki yapabileceğim bir şey var mı?"

"Benden bir süre uzak dur yeter Kayacığım..."

Çok sonra Kaya *güzel bir film var mı* diye soruyor. Ben de yerimden kalkıp yavaş adımlarla filmlerin olduğu rafa gidip, güzel bir film arıyorum. Gözüme çarpan ilk film Barselona, Barselona oluyor. Şu anda bizim durumumuz da, çarpık tuhaf bir durum olduğundan elime alıyorum filmi... Kaya'ya gösterip onayı beklerken "Ah, ateşli Scarlett varsa kesinlikle izlenmeli..." diyor. "Öyle mi? Ama tek başına oynamıyor kadın haberin olsun!" diye uyarımı ters bir dille yapıyorum. Maşallah beyefendinin aklı başına fazlaca gelmiş!

Ben filmi yerine takarken, Kaya evin nasıl da güzel

koktuğunu söylüyor. Ben de hafifçe gülümseyerek bugün temizlendiğini söylüyorum. Yani temizlikçim tarafından terk edildiğimi ve evi temizlediğimi söylemek baya zamanımı alacaktı. Hem Kaya temizlik hastası olduğumu bilmemeli bence... Sadece girdiğim ortamların temiz olmasını istiyorum her insan gibi... Tamam! Kabul! Fazla abarttığım zamanlar oluyor. Mesela geçenlerde buzdolabından çikolata almak için kapısını açmıştım ama gözüme çarpan yemek lekesiyle kendimi buzdolabını silerken bulmuştum. Daha sonra da mutfak kompartimanıyla aşağı indirip her yeri tertemiz yapmıştım. Benimle yaşamak gerçekten de zor mu? Hani ben düzensizliği sevmiyorum. Evet bence bu normal bir şey. Kim düzensiz olmayı sever ki? Yani bir eşyanın yeri varsa neden orada değil de, başka bir yerde olsun ki?

Kaya'nın yanına geçip oturuyorum. Kumandayla filmi başlatırken, Kaya da iyice yerine yayılmaya başlıyor ve 'ayaklarını sehpaye uzatıyor', *hem de ayakkabılarıyla!* Tahammül et Özge! Bunu yapabilirsin! Artık bir yerden başlaman gerekiyor buna... Kaya'nın bu davranışıyla anlıyorsun ki rahat ve düzensiz bir adam. Ya ben onu nasıl ayakkabılı içeriye soktum ki? Üstelik parkelerim bir insanda onlara sarılma hissi yaratmışken! Allah'ım şuraya bak lütfen, gör bu anı! Sabır ver bana! Bak bak iyice yayılıyor bu adam. Ayaklarını iyice uzatıyor. Ya ayıp denen bir şey var ya! Sen evinde de mi böylesin Kaya? Ya senin adabı muaşeret kurallarından hiç mi haberin olmadı? Koskoca sosyetesin oğlum sen? Tamam ben de tüm kuralları bilmiyorum ama en azından bu hareketin nasıl saygısızca bir hareket olduğunu biliyorum, Allah'ıma şükürler olsun ki...

Film başlarken ben de içimden saymaya başlıyorum. Bunu böyle böyle azaltacağıma inanıyorum. Allah'tan tekrardan sabır istiyorum. Ama yok olmuyor! Üzgünüm ama şimdi olacakların sorumlusu ben değilim!

"Kaya sen ne yaptığını sanıyorsun?" Sabır istedim ama vermedin Allah'ım? Neden vermedin? Neden barışmışken şimdi kavga havasına girmemize müsaade ettin? WHY GOD?

Kaya benim sesimle gözlerini televizyondan çekip bana bakıyor şaşkınlıkla... "Ne yapıyormuşum?" diyor hâlâ ne yaptığının farkında olmadan! Aslında biraz kafasını eğse ve direkt bacaklarına baksa anlayacak ya... "Ya çek şu ayaklarını sehpaıdan! Bir de ne yapıyormuşum diyorsun!" diye beş kardeş gelecekmış gibi kızıyor ve kınıyorum onu! Benim bağırmaımla birlikte Kaya şaşkınlıkla ayaklarına bakıyor ve hâlâ anlamsız gözlerle bakmaya devam ediyor. "Neden çekiyorum kızım? Rahatça izliyorum ben böyle..."

"Kimse, ama hiç kimse benim sehpaıma ayaklarını uzatamaz! Hele ayakkabısıyla bu evin içine asla giremez. Çıkar o ayakkabılarını da hemen!" Kaya ayaklarını çekip tuhaf gözlerle bana bakmaya devam ediyor ve aynı anda ayakkabılarını çıkartmaya başlıyor. Ben de kollarımı göğsümde birleştirip onu izliyorum. Kaya çıkarttığı ayakkabılarını koltuğun kenarına koyuyor ve iki elini de bacaklarına koyup şaşkınca filmi izlemeye başlıyor. Bence bu tepkim iyi oldu ya... En azından benim zayıf noktalarımı öğrenmiş oldu. Acaba işkolikliğimin yanında bir de temizlikkolikliğimi tam anlamıyla öğrenince bana olan aşkı biter mi? Sonuçta Umut malı en sonuncu kavgamızda benim tedavi edilmem gerektiği söylemiş ve beni kendince hasta ilan etmişti. Gerçi asıl hasta olan oydu ya! İğrenç düzensizlikleriyle benim hayatımı mahvediyordu. Peki ya Kaya da böyleyse? Ya o da düzensizliğin kitabını yazmışsa ve benim hayatımı mahvetmek için gönderilmişse? Düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana sallayarak fikirlerimden uzaklaşmaya çalışıyorum. Kaya'ya yaklaşıp başımı onun göğsüne yashıyorum. O da hemen beni kanatlarının altına alıyor.

Bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyorum aslında...
Bence Kaya beni her halimle sevmeye devam edecektir
tabii ben adamı manyaklıklarımla kaybetmezsem!

Sabah uyandığımda boynumun tutulduğunu hissediyorum. Yavaşça yerimde kıpırdanırken ayağım birine çarpıyor ve irkiliyorum. Gözlerimi hemen açıyorum. Salonda olduğumu anlıyorum. İki büklüm koltuğun bir ucundayım... Ve ayakucumda da Kaya var! Ona çarpmam onda hiçbir etki yaratmamış olacak ki, hâlâ uyumasını sürdürüyor. Yerimden hafifçe doğrulmaya çalışıyorum. Hangi ara uyuduk ki biz? Hem de böyle biçimsiz! Yerimden doğrulduktan sonra bacak aramda bir ıslaklık hissediyorum ve başımı eğip oraya bakıyorum. Taytım su içinde kalmış! Yoksa altına mı işedim? Yok canım bunu yapmış olamam! Öyle bir derin uykunun içerisine girmiş olamam! Yerimden kalktığımda bacak aramdaki sesi duyunca gözlerimi yumuyorum ve dudaklarımı büzüyorum. Buz! Onu orada nasıl unuttum acaba? Ama bu kadar sızmış olması normal mi ki? Ya çıt çıtlı badi! Onun kancasından nefret ediyorum. Sürekli bana batıp duruyordu ve bana batmıyor diye sevinirken o gitmiş, yememiş içmemiş buzu delmiş! Hemen odaya gidip alt kısmımı değiştiriyorum. Daha sonra banyoya gelip yüzümü yıkıyorum. Sonra mutfığa geçip çayın altını yakıyorum ve kahvaltılıkları buzdolabından çıkartıyorum. Salona tekrardan dönüp balkonun kapısını açıyorum. Dışarıdaki havanın güzelliği içeriye yayılıyor ve bende balkonda kahvaltı yapma istediği doğuyor. Eşyaları taşımadan önce Kaya'nın yanına gelip sehpanın ucuna oturuyorum ve onu izlemeye başlıyorum. Uyurken bile nasıl çekici durduğunun farkında mıdır acaba? Kesin farkındadır! Yavaşça elimin tekiyle saçlarına do-

kunuyorum. Siyah saçları ipek gibi, yumuşak ve mis gibi kokuyor. Hani bilmesem saçlarını reklam çekimleri için özel bir bakıma aldı diyeceğim... Sahi böyle bir şey varsa da ben bilir miyim? Sanmıyorum! Onu yeni yeni tanıyormuş gibi hissediyorum kendimi... Sonuçta ben bir Kaya tanıyordum ama bana âşık bir Kaya'yı ilk kez tanıyorum. Ellerim saçlarından yüzüne kayarken, dudaklarında son buluyor. Hafifçe gülümseyerek dudaklarının üzerinde gezinirken parmaklarım... Birden canım yanıyor! Kaya hangi ara dudaklarını aralayıp, yüzük parmağımı ısırdı, algılayamıyorum ama hâlâ dişlerinin arasındaki parmağımın acısıyla bağırıyorum. Kaya'ya vurup zar zor çekiyorum parmağımı!

"Ya sen manyak mısın? Ya en sevdiğim parmağımı nasıl ısırmaya cüret edersin?" diye sızlanmaya başlıyorum. Canım çok yanıyor. Parmağıma bakıyorum ve Kaya'nın diş izlerini görüyorum. Acımasız yaratık!

"Ama çok tatlısın bebeğim. Seni yemek istiyorum!" derken hafifçe yerinden doğruluyor ve parmağımı ellerinin arasına alıp ovalamaya başlıyor. "Kıyamam sana... Canın çok yandı mı?"

"Ya bir de soruyor musun? Tabii ki de yandı! Şuraya bak dişlerinin izi çıkmış resmen!"

Kaya ısırdığı parmağımı dudaklarına götürüp öpüyor yavaş yavaş. Sonra gözlerini bana dikip "Bu parmağımı henüz güzel bir şeylerle süsleyemeyeceğim için şimdilik bununla idare edeceksin sevgilim... Ama çok yakında bu güzel parmağın layık olduğu süslemeyle şereflendirilecek," deyip yerinden kalkıyor. Koridorun olduğu tarafa yürüyor. Ben de arkasından şaşkınlıkla bakıyorum. Bir ısırtığa yüklediği bu anlamla afallıyorum. Hoşuma gitmiyor desem Allah beni öyle bir çarpar ki, neye uğradığımı şaşırırim! Onun ısırdığı parmağımı okşuyorum ve aptal bir sırtışla masayı hazırlamak için

yerimden kalkıyorum. Ve kahvaltıyı hazırlarken, par-
mağımın acısını hiç de hissetmiyorum.

Geçen saatlerle birlikte kahvaltımızı etmiş ve masa-
yı birlikte toplamıştık. Ayşen tarafından terk edildiğim
içeride otururken, ben de odama gelip üzerimi değiştir-
miştim. Saçlarımı düzleştirmiş ve hafif tonlarda makyaj
yapmışım. Sırf Kaya'yı bekletmemek adına o kadar çok
hızlı hareket etmişim ki, hani o hızla dev bir projeyi bir
günde bitirirdim. Çıkardığım kıyafetleri katlayıp, yata-
na gidiyorum. Bu kelimeyi özgürce söylemek istiyorum
ona... Onunla özgür olmak ve güneşin o sınırsız ısı-
sıyla yanar gibi ısınmak istiyorum. Türk filmlerinin en
güzel sahnelerini Kaya ile yaşamak istiyorum. Şarkılar
söyleyip dans etmek ve onun kalbimi doldurmaya baş-
layan aşkından ötürü suçluluk duymamak istiyorum.

Salona gelip Kaya'nın oturduğu koltuğun kenar-
ına oturuyorum. Televizyon izleyen Kaya ise benim
varlığımı hemen benimseyip bana doğru dönüyor ve
gamzeli gülümsemesiyle bana bakıyor. "Bu ne güzel-
lik Özge Hanım?" diye latifelerin en güzelini yapıyor
Kaya... Ama ben onun latifesinden hiç etkilenmemiş
gibi yaparak tek kaşımı havaya kaldırıyorum. "Ben her
zaman güzel değil miyim yani?" diyerek Türk kızının
yaptığı geleneksel tavırlara bürünüyorum. Sonuçta her
ilişkide klişeleşmiş bir şeyler olmalıydı, değil mi? Kaya
hemen yerinden kalkıp ellerini havaya kaldırıyor. "Pes
diyorum Japon güzelim! Eğer bu tartışmaya girersek,
haklı sen çıkacaksın ve ben de arkandan şaşkınlıkla ba-
kacağım... Siz kadınlardaki şeytan planlarını bir türlü
çözemediğimden, masum bir erkek olup, 'dünyanın en
güzel kızısın sen' demek istiyorum." Ben de yerimden
kalkıp "Senin geçmişinle benim geçmişimi bir araya ge-
tirsek, asıl baş şeytan yardımcı sen olursun sen! Açtırma

Beni Aşka İnandır

ağzımı şimdi benim," deyip havalı bir şekilde yanından
geçiyorum.

Sokak kapısının önünde ayakkabılarımızı giydikten
sonra ben kapıyı kilitleyip, anahtarları çantama atıyo-
rum. Sonra hızlıca etrafıma bakıyorum. Dul Aysel bu
saatlerde ortalarda dolanıyor olabilir sonuçta! Kendine
dedikodu malzemesi çıkartıp beni dillere destan ede-
cek bir şekilde bol acılı biber dolması yapar! Etrafıma
bakınırken, Kaya da buna anlam veremediğinden neler
olduğunu soruyor ama ben şu anda iz peşinde oldu-
ğum için onun sorusunu yanıtsız bırakmayı tercih edi-
yorum. Onu çarçabuk asansörün oraya götürüp, bir kat
üstümüzde olan asansörü çağırıyorum. Asansör gelince
hemen onu içeriye iteliyorum ve ben de içeriye girme-
den önce son bakışımı atıp giriyorum. Tabii zemin kata
inmek için düğmeye basmamla Kaya'nın bu tuhaf hal-
lerimi tekrar sorması bir oluyor. Ben de pek detay ver-
meden —yani kalkıp Aysel'in Oğuz'la benim hakkımda çı-
karttığı dedikoduları ona anlatmadan— anlatıyorum. Kaya
bu durumu hemen aleyhine kullanıp benimle dedikodu
malzemesi olmaktan gurur duyacağını söylüyor. Üste-
lik bununla da kalmayıp dışarıda dedikodu malzemesi
vermeyi teklif ediyor. Onun ne kadar arsız olduğunu
söyleyince "Beni böyle sev, seveceksen..." deyip olayı
hemen arabeskse bağlıyor.

Benim arabanın yanına geldiğimizde, Kaya'ya akşam
onu kimin bıraktığını soruyorum. Arkadaşlarından bi-
rinin bıraktığını söyleyip, onu eve bırakmamı istiyor.
Arabaya bineceğimiz sırada birinin bana seslendiğini
duyuyorum. Apartmandan birkaç santim uzaktayız. Bu
nedenle arkamı dönüp sesin kime ait olduğunu anlama-
ya çalışıyorum.

Cemre! Oğuz'la el ele bize doğru yürüyorlar. İki-
nin yüzünde de güller açıyor. Cemre'nin neşeli halin-
den akşamın pek hoş geçtiğini anlıyorum. Kaya araba-

nın diğerk tarafına benim olduğum yere geliyor ve o da gülümseyerek gelen çiftte bakıyor. Cemre bizi yan yana görünce gülümsemesi daha da büyüyor ve bunun sevinciyle bana sarılıp nasıl mutlu olduğunu anlatıyor. Onun bu haline gülmeden edemiyorum ve asıl onları ele gördükten sonra benim çok daha mutlu olduğumu söylüyorum. Cemre benden ayrıldıktan sonra Kaya'ya sarılıyor ve ben de Oğuz'la selamlaşıyorum. Daha sonra Kaya'yla Oğuz'u tanıştırıyorum. Kaya onun adını duyar duymaz bana bakıp tek kaşını kaldırıyor. Adama geçen günlerle Oğuz dediğimden dolayı atıyor bu bakışı anlıyorum ama şu an için aptala yatmak en iyisi...

Ayaküstü sohbet etmeye başlıyoruz. Cemre neşeli sesiyle lisedeki yıllarımızdan bahsediyor. Kaya ile benim olayımı da söylemeden edemiyor, arsız kız! Oğuz şaşırıp bu olaya gülerken, Cemre'ye bir bakışını yakalıyorum. Onu dinlemekten haz duyduğunu hissediyorum. Cemre'nin belki de beklediği aşk Oğuz'du ve ona gelene kadar yaşadıkları birer tecrübeydi. Ya da benimle Kaya'nın olayı da böyleydi. Kader bana gerçek aşkı göstermek için beni sınadı ve şimdi de al tepe tepe kullan diyor.

Cemre'nin ardı ardına sıraladığı cümleler arasında dikkatimi çeken tek şey "Yarın akşam salsa gecesinde görüşürüz o zaman..." demesi. Yanımızdan ayrılmak üzerelerken durduruyorum onları... Salsayı bırakalı çok olmuşken şimdi onu tekrar hatırlamak bana olmadık bir insanı hatırlatmıştı.

"Benim neden haberim yok bundan?" diyorum merakla...

"E, maillerini okumadıysan, ben ne yapayım? Bunun suçlusu da mı Fatmagül?"

"Konuşalım da bi, haber veririm..." diyorum sadece... Çünkü hâlâ Kaya'nın medeni durumu özgür sınıfa girmiyor. O özgür olmadıkça böylesine önemli gece-

lerde yan yana olmamız anormal bir durum olur. Oğuz bu sırada araya girip; eğer olursa öncesinde bir yemek yemeyi teklif ediyor. Ah, bir bilse ki Kaya'nın nişanlı olduğunu ve benim de Behlül olup Bihter'i ayarttığı mı? Kesinlikle yanlış örnek! Bihter durduk yere Behlül'ün aklına girdi bence... Yahu cidden o dizideki suçlu kim?

Cemrelerle vedalaştıktan sonra arabaya biniyoruz. Kaya güzel bir radyo kanalı açıyor ve ben de arabayı park ettiğim alandan çıkarıyorum. Gaza yüklenip Kaya'nın evine sürüyorum. Kaya Oğuz meselesini unutmadığını belli ediyor. Sonra bana "Nedir sendeki bu renkli göz merakı?" diye hesap sorunca ona dönüp "Peki sendeki sarışın takıntısı?" diyorum. Verecek bir cevabı olmayınca radyoda çalan Demet Akalın şarkısına eşlik etmeyi tercih ediyor. O billur sesiyle, ne de güzel diyor "O Türkan yok mu o Türkan, yine öptürmedi daktan..." diye...

19. Bölüm

Son günlerde kendimi yeniden işime adamaya başlamıştım. Kerem'le çok daha mesafeli olmuştum. Her adam zaten iş söz konusu oldu mu, gözü dışı sinek bilmem görmüyordu. O günlerden birini yaşıyoruz bugün de Gürsoy şirketinde Kerem'in odasındayım... Toplantı masasında ayırdığımız blokların çizimlerini yapıyoruz. Tabii ben sürekli fikir değiştirip projeyi her geçen gün bozarken aynı zamanda güzel de yapıyordum. Allah'tan Kerem bu durumdan çok memnun... Yani bir başkası olsa beni projeden men ederdi biliyorum...

Yine aklıma gelen ve elimde olmadan programdan çizdiğim yeri Kerem'e göstermek üzere ona dönüyorum. "Kerem bak burayı böyle düşündüm," deyip ekranı biraz ona çeviriyorum. Çizdiğim üç oda bir salon daireyi gösteriyorum. Kerem ekrana yaklaşırken, bana da yaklaşmış bulunuyor. Pahalı parfümü burnumdan içeriye girip genzimin yanmasına sebep oluyor. Biraz inceledikten sonra hafifçe gülümseyip "Bence çok daha güzel olmuş böyle..." diyor. Sonra bana bakıyor. Haddinden fazla yakınız! Bayağıdan fazla hatta! Bana tuhaf gözlerle bakıyor, tuhaf demeyelim de... Hayır, Kaya haklı olamaz! Kerem gibi bir adamın benden etkilenmesi çok saçma olur! O hâlâ bakmasını sürdürürken ben kendimi hemen geri çekiyorum. "Ben devam edeyim o zaman," deyip ekranı döndürüyorum.

Kerem sandalyesini kendi yerine çekerken "Ben de diğer bloğun dairesini bu şekil yaptım," deyince bana bakıyor. Ben de sandalyemi onu gibi sürüklemek isti-

verum ama sandalyenin ayakları bir yere takıldığı için ilerlemiyor. O ilerlemedikçe ve ben hareket ettikçe destekli sutyenim yüzünden göğüslerim 'hoplayıver çekirge' şarkısı gibi hopluyor. Kerem'in ilgi dolu bakışlarından rahatsız olduğum için yerimden kalkıyorum ve ovle yaklaşıyorum yanına... Ekrana eğilirken, Kerem kendini geriye doğru çekiyor. Onun bu kibar hareketi hoşuma gidiyor. Kaya'nın içime düşürdüğü kurdu ona uade edeceğim artık! Ama bir saniye... Kerem daha önce gerive doğru hiç kaçmamıştı ki? İki seçenek dönmeye başlıyor beynimde... Birincisi; Kerem benim sevgilimin olduğunu öğrendi ama kesinlikle kim olduğunu öğrenmedi. İkincisi; ter kokuyorum! Tanrım ter kokuyor olabilir miyim? Hayır, olamazsın Özge! Sen deodorantı bitirircesine kadar çok sıkıyorsun! Ama ya işe yaramıyorsa? Ya bana gelmeyen ama başkalarına giden kokum varsa? Ama kullandığım deodorantın reklamından çok etkilenmiştim ve beni, benim gibileri kandıramazlar diye düşünmüştüm. O kızın kendini yeni duştan çıkmış gibi ferah hissetmesi ve tüm reklam boyunca havluyla gezmesi hepsi yalanmış! Başımı biraz eğip ekrana bakıyormuş gibi yapıyorum. Saçlarım yanlarıma doğru dökülünce eğilip kendimi kokluyorum. Hissettim koku sayesinde gözlerimi huzurla kapatıyorum. Oh be! Resmen cici kızlar gibi kokuyorum. Ben çilek kokuyorum! E, peki bu kaçışın sebebi neydi? Gerçi düşünmeye çok gerek yok, kibarlık etti diyelim.

Kerem'in çizdiği daireye odaklanmayı akıl edince, gözlerim fal taşı gibi açılıyor! İnanmıyorum çok güzel yapmış. Hani yapmış, yapmış ve yapmış, utanmadan gösteriyor. Az önce benimkisine güzel dediğinden dolayı ben güzel kelimesini kullanmam ki şimdi. Adam bildiğin Coca kolanın içindeki gizli tat gibi bir şey yapmış. Şimdi kalkıp buna normal bir şey gibi güzel dersem, günah defterime bir günah daha yazılır. Sonra da Kaya da

günah defterimi —nasıl olacağı şüpheli— görür ve benim günah defterime gömer, en azından gömebilir.

“Sürpriiiz!” diyen yabancı bir sesle bakışlarımı ek-
randan çekip kapının oraya bakıyorum ve gördüğüm
suratla birlikte yüzüm asılıyor... Ceren! Neden geldin
İstanbul’a canım sen? Yurtdışında mağaza mağaza gez-
mek tozmak varken, neden geldin a be güzelim?

Kerem hızla yerinden kalkıp, Ceren’in yanına gide-
ken ben şaşkınlıktan kuruyacak bir şekilde yerimde du-
ruyorum. Kerem “Ceren? Ne zaman geldin sen?” diye
söylenirken, ben de duruşumu dikleştirip, onların ve
nina doğru yürümeye başlıyorum. Hakikaten Ceren, ne
zaman geldin sen!?

“Bu ne nasıl bir karşılama böyle, özlemedin mi beni?”
deyip abisine naz yapmaya başlıyor. Ceren’in karakteri-
ni cidden çözmeye çalışmak ÖSS’de Temel Matematik
adı altındaki soruları çözmek kadar zordu. Allah’tan
ben sınavın o kısmında gösterdiğim başarılardan oturu-
dereceyle girmiştım üniversiteye... Bu yüzden Ceren’i
ben rahatça çözebilir, hatta üzerine tez bile yazabilirim.

Ceren’in sözlerinden sonra Kerem kardeşine sarılıp
onu kucaklarken, ben de onların abi—kardeş ilişkisin-
den etkilenmemek için içimden şarkı mırıldanmaya baş-
lıyorum. Ne var ki mırıldandığım şarkı durumuma pek
uymuyor. Hani mini mini bir kuş donmuştu şarkısıyla
şu anki durumumu bağlaştırmaya çalışıyorum ama hiç
alakaları olmuyor. Belki de Ceren’in çocuksu halleri yü-
zünden bu şarkıyı söyleme gereği duydum?

Daha sonra Ceren’in bakışları beni bulunca ağız
ucuyla selamlıyorum onu ve o da beni selamlıyor. Ke-
rem araya girip, neden bu kadar erken döndüğü soru-
yor. O da sıkıldığını ve buraları özlediğini söylüyor.
Aralarındaki sohbete karışmamakla birlikte, merakla
kulak veriyorum. Kerem, Ceren’in iner inmez ilk bura-
ya geldiğini duyunca daha da çok şaşıyor. Hatta ben

de şaşıyorum. Ceren gibi biri önce Kaya'nın kollarına koşardı çünkü... Ama demek ki Kaya'dan sıkıldı. Belki de aradığı şeyi Kaya'da bulamadı? Ne bileyim hani onu elinde oynatamadığı için belki de ayrılmayı bile düşünmüş olabilir? Kerem, Ceren'i kızdırmak için; nasıl olup da Kaya'dan önce kendisini ziyarete geldiğini soruyor ve Ceren de abisine bir bakış fırlatıp "Çünkü ona da sürpriz yapacağım. Dün fena dağıtmışlar, büyük ihtimalle daha yeni gidebilmiştir şirkete..." derken, sağ eliyle saçlarını düzeltirken, tek taşını gözlerime sokup çıkartıyor. Daha sonra gerek imalı gerekse bilerek laf dokundurup bizi daha fazla rahatsız etmemek adına gidiyor. Onun o laflarıyla olduğu yerde ezmek için kendimi nasıl zor tutuyorsam, bir anda bir gaz sancısına tutuluyorum... Bırakmamak için Kerem'den müsaade isteyip, kendimi hemen tualete atıyorum. Güzel bir rahatlamanın ardından, odaya geri dönüyorum. Odaya girdiğimde çalınan müziği duymamla, olduğum yerde duruyorum. Kerem'in açtığı müzik *La Pantera Mambo — Orquesta La 33!* Geçenlerde salsa gecesine gittiğimizde Kaya'nın bayılıp dans etmeye çalıştığı şarkı! Şapşal adam nasıl da tatlıydı... Bir şey belli etmeden masaya doğru yürüyorum ve dairenin son aşamalarını toplamaya başlıyorum. Tabii müziğin notalarına sözler de karışınca aklım ister istemez —*ki kesinlikle ister*— salsa gecesine gidiyor.

O gece salsa gecesine uygun mavi bir elbise giymiştim. Kaya da siyah koyu ince keten bir pantolon ve sportif bir buz mavisi gömlekle, pantolonuyla uyumlu bir blazer ceket giyinmişti. Ben mavi elbise giyindiğim halde Kaya'nın benden daha çok ilgi çekici olması nasıl da sinirlerime dokunmuştu ama! Neyse... Önce Oğuz ve Cemre'yle güzel bir akşam yemeği yemiştik. Çok güzel bir yemektir. Tabii Cemre ağzından Kaya'nın nişanlı olduğunu ama çok yakında nişanlısından ayrılacağını

müjdesini Oğuz'a verinceye dek! Oğuz duyunca birden afallamış, fakat Kaya'nın naif sesiyle açıklamasından sonra gergin ortam gitmişti. Ben ona iç çeke çeke hayranlıkla bakarken, içimden onu sevdiğimi yine söylemiştim ama yine bu sırrı kendime saklamıştım. Cemre de duru-
 mu kurtarmak adına Oğuz'u kendi elleriyle beslemeye kalkmıştı. Bu durum bizi inanılmaz eğlendirmişti. Oğuz başlarda bu işin güzel olduğunu söylemiş, hatta "Onun elinden zehir olsa yerim!" tarzı konuşmalar yapmış ve çıktıkları her akşam yemeğinde Cemre arada bir Oğuz'u beslemeye kalkıştığını belirtmişti. Cemre Oğuz'un abartılı cümlesinden sonra sinirlenmiş ve "Neden korktun acaba? Yoksa yine hayran bir müvekkilin gelir diye mi korkuyorsun?" demiş ve ortalığı tribe boğmuştu. Cemre'nin bahsettiği kadın ise; Oğuz'un — *Cemre'ye göre çok ateşli*— bir müvekkiliymiş. Kadın kocasından boşanmak adına Oğuz'a gelmişti. Oğuz normalde boşanma davalarına bakmıyormuş ama kadın tanıdık olunca araya giren aracıyı kıramamış. İlk başlarda konuşmaları ciddi bir şekilde ilerliyormuş ve sonra kadın —*Cemre'nin araya girip dediğine göre*— niyeti bozmuş. Ve o gece de Cemre'yi görmezden gelip, niyeti bozuk bir şekilde Oğuz'la muhabbet etmeye başlamış. Kadın davetsiz bir şekilde masaya oturunca Cemre iyice delirmiş. Kadının sorduğu sapkın soruları Oğuz cevaplayamasın diye zavallı adamın ağzına sürekli yemek tıkmış ve sonunda da Oğuz'un tıkanmasına neden olmuş...

Biz Kaya'yla kahkahalara boğulurken, Oğuz da en sonunda bize katılmıştı. Cemre de bize trip atıp durmuştu. Kaya bir ara eğilip haline şükrettiğini söylemişti. Ben de henüz gerçek benle tanışmadığını söylemiş ve yeri geldiği zaman onunla tanışacağını söylemiştim. Hiç utanmadan kadınların kendisine hayran olduğunu ve kesinlikle bunda hiçbir suçu olmadığını söylemişti. Ben de ona bakıp "Bence onlarla gerçek Kaya olarak konu-

şursan eminim ki senden uzaklaşacaklardır," demiştim. Bana eğilip "Senin yanında gayet de gerçek Kaya'yım..." demişti ve ben de bu Kaya'dan çok daha etkilendiğimi söylemiştim.

Daha sonra yemeklerimiz bitmiş ve arabalarımızla salsa gecesinin yapıldığı yere yani Kuruçeşme'ye geçmiştik. Yol boyunca Kaya'yı izlemiş durmuştum. Yeni kestirdiği üç numara saçlarıyla aklımı başımdan almıştı... Beynim de bana sormuştu; bu adam bende ne buldu? Bana âşık olacak kadar nasıl etkilemişim onu? Bir erkeği etkilemenin en kısa yolu ona ilgisiz davranmaktır galiba... Ben Kaya'ya bol bol ilgisiz davranmışım zamanında... Beni ergenliğinin son dönemlerinde kaybettiği için de unutamamış olabilirdi. Aklımda deli sorular dönüp dururken, Kaya bana bakmış ve avucumun içine sıcak bir öpücük bırakmıştı. Onun sıcak öpücüğü tüm vücudumu kavurmuş ve harlamıştı. Üstelik en son o öpücük kalbinde kalmış ve kalbim onun öpücüğüyle sıcacık olmuştu.

Gece çok güzel başlamış ama hiç de güzel sonuçlanmamıştı. Biz mekana girdikten sonra her şey güzel başlamıştı. Kaya'yı pek fazla kimseyle tanıştırmamıştım. Sonuçta birçok insan onu tanıyor olabilirdi. Ve onun hâlâ tırnak işareti içindeki durumu benim açımdan kötüydü. Cemre gece boyunca herkesi Oğuz'la tanıştırmış durmuştu. Ben ise ona hayretle bakabilmişim sadece... Yani kursu yarıda bırakıp gitmiş bir insan için fazlaydı bu samimiyet! Hani sanki kursu yarıda bırakan bendim!

Gecenin ortalarına kadar eğlencemiz hiç aksamamıştı. Kaya ve Oğuz salsadan bihaber olduklarından, bize ayak uyduramamışlardı. Kaya'nın kadınlar üzerindeki etkisini nasıl yok edebileceğimi bulmuştum! Onu videoya çekip internet sitelerinde yayınlayacaktım! Ama işte ona kıyamamıştım ki... Kaya'ya birkaç figür gösterdiğim zamanlarda o insan olmayan yaratıkla göz göze

gelmiştim! O panikle ne yapacağımı bilemediğimden durmuş ve masaya geçmiştim. Tabii Kaya buna anlam veremediği için neyim olduğunu sormuştu ve ben de o anlamasın diye geçiştirerek cevap vermiştim. Kaya üzerime gelmeden konuyu kapatmıştı. Dakikalar geçmiş ve Kaya biraz biraz salsa öğrenmeye başlamıştı. Artık adımları kapmaya ve öğrettiğimin karşılığını vermeye başlamıştı. Bir süreliğine Umut'un varlığını unutmuştum ve Kaya'yla gülüşmelerimiz devam etmişti. Ama Kaya'nın tuvalete gitmesiyle benim için film kopmuştu. Umut'un varlığını hatırladığım anda mekanın terasına çıkıp hava almak istenmiştim. Nereden bilebilirdim ki Umut'unda hemen peşime takılacağını...

Yanıma gelip durmuştu ve ben de ona bakıp sinirle "Ne istiyorsun yine?" diye bağırmıştım.

"Ne istediğim açık değil mi? Değilse diyeyim. Seni geri istiyorum," demişti onca şeyi o yapmamış gibi...

"Gerçekten sıkmaya başladın!" deyip oradan gitmeye yeltendiğim sırada Umut kolumdan tutmuş ve beni durdurmuştu.

"Aklım almıyor! Nişanlı bir adamla nasıl birlikte olabiliyorsun? Kendini bu kadar basitleştirmiş olamazsın!"

Kolumu ellerinin arasından kurtarmış "Dışarıdan görünen her zaman gerçekleri yansıtmıyor. Mesela sen; dışarıdan ne kadar düzgün biri olarak duruyordun. Ama bak işte, aslında bir o kadar iğrenç biriymişsin!" demiştim.

"Özge ben seni seviyorum. Lütfen tekrardan bir araya gelelim..." demişti hangi umuda sarıldığı belli olmayan bir sesle...

"Ben ona âşık oldum. Kimseye âşık olmadığım kadar hem de!" demiştim. Ne acıydı ki bunları daha Kaya'ya diyemeden dünya malı olan Umut'a demiştim. Onu orada bırakıp içeriye girmiştim. Kaya'nın masada olduğunu görünce hemen yanına gitmiştim. Nerede olduğumu

sormuştu. Verecek bir cevap olmadığı için ve tadım da kaçtığı için sadece eve gitmek istediğimi söylemiştim. Kaya ısrarla ne olduğunu sorarken gözleri bir noktaya takılmış ve Umut'u görmüştü. Sonra bana bakıp onun burada ne işi olduğunu sormuştu. Zamanında onun da bu kursa geldiğini söylemiş ve oradan gitmek için ona yalvaran gözlerle bakmaya devam etmiştim. Ama Kaya dur durak bilmeden konuşmaya devam etmişti. Bana bir şey yaptığından şüphelendiğini söylemişti. Ve ben de tekrardan gitmek istediğimi söylemiştim.

Arabaya geçerken Cemre'ye mesaj atıp, durumdan haberdar etmiştim. Arabaya geçtikten sonra Kaya son sürat gaza yüklenmişti. Bir süre gittikten sonra arabayı sağa çekip durdurmuş ve bana dönüp "Ne dedi o adam sana!" diye bağırmıştı. Geçıştirmeyeceğimi anladığımdan "Af diledi... Önemsiz bir af... Benim için hiçbir anlamı olmayan af..." demiştim. Bana uzunca bir süre bakmış ve hiçbir şey demeden arabasını benim eve doğru sürmeye başlamıştı. Arabayı park ettikten sonra hiç konuşmadan daireme çıkmıştık. O sessizlik beni öldürecekti ama diyecek de bir şeyim yoktu. Eve girdikten sonra hiç konuşmadan salona geçmiştik. Sonrası nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde Kaya bana sarılmıştı. Saçlarımdan öpmüş ve "Sen bir tek benimsin Japon güzeli..." demişti.

Onun korkusunu hissetmiş ve bunun gereksiz bir korku olduğunu anlamıştım. Ben oradaydım. Onun tam yanında... Kollarının arasında... Gidecek hiçbir yerim yoktu üstelik... Kalbimi emanet edecek kimsem de yoktu. Ben nasıl olduğunu ve ne zaman bundan emin olduğumu bilmeden sadece onun yanında olmak istiyordum. Kollarının arsında, kalbinde, beyinde, gözlerinde... Ben Kaya'nın her şeyi olmak istiyordum. Ve onun artık benim için ne anlam ifade ettiği o gece daha çok görmüştüm. Bundan korkmamıştım. Onunla her

türlü engelin üstesinden gelebilirdim. Kaya bana gelen belki ilk değildi ama son aşktı. Ama daha önce böylesine tutkulu bir aşkın içine girmediğim için benim için ilk ve son olacak kadar değerliydi.

O gece birlikte uyumuştuk. Birbirimizi hiç bırakmayacak şekilde ahtapot gibi sarılmıştık. Ay o gece bizim için ışıklandırmıştı gökyüzünü... Sanki sadece bizim sarılarak uyuduğumuz odaya vuruyordu. Dünyaya haykırıyordu belki de... Burada âşık iki kişi var diye... Sonra tan vakti, sabah güneşine bırakmıştı nöbeti... O da bizim için ısıtmıştı dünyayı... Ve biz güneşin ısıyla ısınırken, en çok aşkımızla ısınmış ve esen rüzgârla bile üşümemiştik.

Kerem'in yanından ayrılmak için hareketlenirken, bu sefer beni bırakmıyor. Sürekli onu reddettiğim için mecburen kahve teklifini kabul ediyorum. Az sonra Bebek'te tatlı bir kafeye geliyoruz. Kerem'le kahvelerimizi yudumlarken, onun aslında ne kadar neşeli bir erkek olduğunu fark ediyorum. Bana yaşadığı absürt ilişkilerinden bahsederken, inanılmaz eğleniyorum. Kerem'in sürekli kız peşinde koştuğunu düşündüğüm için kendime kızıyorum. Ama bu yaşına kadar bunu sadece üç defa yapmış ve ilkinde nişanlı bir kıza açılmak üzereyken, kızın nişanlısından yumruk yemiş. İkincisinde kızın kendi cinsine ilgi duyduğunu öğrenmiş. Ve üçüncüsünü de geçirterek, tuhaf cümleler eşliğinde söylemişti. O an bir kalp ağrısı olduğunu anlamıştım. O garip bulanık ortamdaki çıkmak için ben de yaşadığım birkaç komik olaydan bahsetmiştim. Üniversitenin ilk yılında, okulun Güzel Sanatlar fakültesindeki Resim Bölümü öğretmenlerinden birine âşık olduğumu anlatmıştım. Sırf onun için bölüm değiştirmek adına anneme yalvardığımı ve

annemin beni terlikle sokağın başına kadar kovaladığını... Sonra da okuldaki yabancı bir çocuğa âşık olup evlenip onunla birlikte gitmek istediğimi ve annemi o gece hastaneye kaldırdığımızı anlatmıştım. İkimiz de çok gülmüştük.

Kerem'le ayrıldıktan sonra arabama binip caddeye çıkacakken, aklıma Kaya'yı aramak geliyor. Ceren ona sürpriz yapacaktı ama asıl sürprizi Kaya ona yapacaktı. Son durumu merak ediyorum. Onu ararken karşı tarafın telefonunun açmadığını anlayınca tekrardan aramadan telefonu yanıma, koltuğa bırakıyorum. Belki de şu anda konuşuyorlar?

Caddeye çıkacakken birinin cama vurmasıyla yerimden sıçıyorum. Kimin vurduğunu görünce hafifçe gü-lüp camı açıyorum.

"Merhaba Özge Hanım... Sizi korkuttum biraz ama görmüşken, selam vermek istedim," diyen Emre ve onun aksanlı Türkçesi...

"Birazcık korktum evet... Çok iyi yaptın ama... Ne haber, ne yapıyorsun? Sınavların nasıl geçti bakalım?"

"Teşekkür ederim iyiyim. Sınavlarım bitti. Verdiğiniz projeyi de yetiştirdim ve Aysu Hanım'a verdim."

"Vay vay vay! Sen çok fazla çalışkansın Emre... Maşallah diyelim de nazar değmesin sana..." diyorum ve ikimiz de gülüşmeye başlıyoruz. Emre'ye seslenen kıza bakıyorum. Oturduğu yerden sadece elini salladığını görüyorum yüzünü pek seçemiyorum. Emre'ye bakıp "Kız arkadaşın seni çağırıyor sanırım..." diyorum.

"Yok kız arkadaşım değil... Kız kardeşim. Ailem Almanya'dan bir haftalığına buraya geldiler. Geziyorduk biz de..."

"Aaa! Süper. O zaman ben seni daha fazla tutmaya-ym. Selam söylersin ailene de benden..." dedikten sonra Emre'yle vedalaşıp ayrılıyorum oradan...

Eve gelene kadar Kaya ve Ceren'i düşünüyorum. Ne

yaptıklarını, Ceren'in nasıl tepkiler verdiğini merak ediyorum. Birkaç defa arıyorum yine Kaya'yı ama meşgule atıyor bu sefer. Kendimi eve atar atmaz bir duş alıyorum ve televizyonun karşısına geçiyorum. Ayaklarımı koltuğa uzatıp, televizyon kanallarını gözden geçiriyorum. Hiçbir şey bulamıyorum ve kapatıyorum. Sonra birkaç gün önce sipariş verdiğim fakat bir türlü elime alamadığım kitabımı almak için kitaplığın oraya gidiyorum. Kitabımı alıyorum ve ilk sayfasını okumaya başlıyorum. Sonra ikinci sayfa, üçüncü sayfa derken kendimi bayağı bir kaptırıyorum. Polisiye kitapları her zaman çok sevmişimdir. Okuduğum zaman beni korkutsa da ve evde tek kalmaktan korksam da yine de okuyorum işte...

Kitabımla bir bütün olmuş ilerlerken, kapının sesiyle irkiliyorum. Televizyon ünitesinin orada olan saate bakıyorum. On mu? Cidden kendimi bayağı kaptırmışım. Kitabın arasına ayraç koyup, sehpaye bırakıyorum. Sehpadaki telefonumu alıp, Kaya'yı arayıp aramama arasında kalıyorum. Yani bunca saat ne konuşmuş olabilirler ki? Kapıya yaklaşıncı önce mercekten kimin geldiğine bakıyorum. Kaya'yı görmemle kalbim hızlıca çarpmaya başlıyor. Yüzü biraz asık mı yoksa bana mı öyle geliyor? Acaba Ceren bırakmam diye tutturdu mu? Neyi bırakmıyor ki üstelik? Adama âşık bile değil! Hayır yedirmem! Kapıyı açtığımda Kaya'yla göz göze geliyoruz. O gülümseyince ben de ona gülümsüyorum. "Hoş geldin," diyorum. Kaya bana en sevdiğim gülümsemesini yolluyor bu sefer. İçeriye girip, ayakkabısını çıkartıyor. Onun konuşmaması sinirlendiriyor beni... Bir şey demeden içeriye salona gidiyor. Ben de arkasından kapıyı kapatıp hemen yanına gidiyorum. Koltuğa yana oturuyorum. Bir şeyler söylesin artık, gerçekten de ikiye bölüneceğim!

"Bitti," diyor. Sesi biraz gerilmiş ve o gerginliğini atmak için sakinmiş numarası yapıp gülümsüyor. "Anla-

dım..." diyebiliyorum bir tek. Ne demem gerektiğini bilmiyorum. Hani seviniyor muyum, havalara uçmam an meselesi... Ne var ki üzülme hissim de, sevinme hissim kadar büyük. Meraklı gözlerle ona bakıyorum. "Peki, sen nasılsın?" diyorum.

Kaya tüm vücudunu bana döndürüyor. Ben de ona döndürüyorum. Elleri saçlarıma değerken, hafifçe huyulanıp gülüyorum. Yanağımı elinin tersiyle okşayınca gözlerimi kapatıyorum. Uzanıp alnıma en çitirından sıcak bir öpücük bırakıyor. "Aslında o saçmalıklardan kurtulduğum için kendimi çok özgür hissediyorum. Hatta baya özgür hissediyorum. Ama... İşte Ceren... Onunla konuştuğundan sonra tahmin edersin neler olduğunu... Kıyameti kopardı. Terk edilemezmiş! Camiada adını lekeletemezmiş böyle... Ben onu dinlememeye devam edip, bu işin neden bittiği hakkındaki sebeplerimi anlatmakla uğraşırken, o ısrarla onu terk edemeyeceğimi dile getiriyordu. En sonunda bana âşık olmadığını ve bu işin yürümeyeceğini söyledim. Sonra bana bakıp herkese terk edenin kendisi olduğunu söylerse bu işin bitmesini kabul edebileceğini söyledi." Duyduklarımı şok olmuş bir şekilde dinliyorum. Ceren! Kör ol Ceren sen, e mi? Nasıl mantığın var senin yahu? Ay Kaya terk edilmeyi kaldıramaz ki? Kaya'nın kendinden büyük egosu var! Yoksa Ceren'den ayrılmadı mı? Ama yok özgürlük falan dedi az önce... Ay Ceren'e bak ya!

"E, peki sen ne yaptın?" İnşallah terk edilmişsindir Kaya!

"Yine senin yüzünden terk edildim!"

Şaşkınca bakıyorum! Yemin ederim yapmaz dedim! Yapamazdı! Ama o eski Kaya'ydı... Şimdiki Kaya her şeyi yapar. Hem de benim için!

Yerimden kalkıp ona kocaman sarılıyorum. İşte şimdi hoş geldin gönlüme... Hayatıma... Kalbimin bu çarpması senin için. Karnımdaki kelekler senin için

uçuşuyor. Ben artık nefes alırken seninle aynı havayı solumak ve aynı oksijeni tüketmek istediğim için alacağım nefesimi... Yüzümü geri çekip onun gözlerine bakıyorum. Tek bir nefes kadar yakınız. Artık hep böyle yakın olacağız. "Seni seviyorum. Çok seviyorum hem de!" diyorum. Kalbim yerinden fırlayacak... Nefesim tükenecekmiş gibi hissediyorum. Artık özgürüz. Artık biz olabileceğiz. Kaya duyduğu cümleyle birlikte dudaklarıma buseler konduruyor. Sonra bana oksijen yüklü bir öpücük bırakıyor. Ama çok uzun süren bir oksijen nakliyle... Beni öpünce hayatın bana verdiği en güzel hediye olarak adlandırıyorum Kaya'yı... Beni yeniden canlandırıyor öpücüğüyle... Yeniden hayat veriyor. Verilen bu yeni hayatı en güzel şekilde değerlendirmek üzere kendime söz veriyorum, hem de ona duyduğum aşkın üzerine... Dudaklarımız ayrıldıktan sonra ikimiz de gülüyoruz. Kaya beni elimden tutup kaldırıyor. "Nereye?" diye soruyorum. Hâlâ az önceki öpücüğün etkisi üzerimde... Konuşamıyorum. Tekrarını istiyorum. "Terk edilişimi kutlamaya... Beni sevdiğini söylediğin bugünü kutlamaya... Sana olan sonsuz aşkı kutlayama... Ve tabii yeni başlangıcımızı kutlamaya..." Bazen ne bir söz gerekir aşka, ne bir bakış, ne dokunuş... En güzeli hissetmektir aşkı... Duymasan da, görmesen de, dokunamasan da... Eğer gerçek aşk seni bulmuşsa, hep hissedersin aslında...

20. Bölüm

Rüyada gibiyim... Böyle bulutların üzerinde yürüyorum... Biri ya beni fena çimdikleyecek ya da ayağımın altından bulutu çekecek diye ödüm kopuyor. Resmen sevgili olduğumuz geceden beri tam üç hafta geçti. Yayıpık ikizler gibi olduk. Sanki lise yıllarımıza geri döndük. Kaya yine ukala, yine arsız, yine umursamaz... Fakat ben artık daha özgür ve daha aşığım...

Ceren o günün sabahı beni ziyarete geldi. Bu ziyaretinin amacı tabii ki de Kaya ile bana gönderme yapmaktı. Beni herkese rezil edeceğini söylemiş, sevdiği adamı elinden aldığı için beni kendince lanetlemişti. Üzülmüştüm onun o haline... Kaya'yı sevmediğini elbette biliyordum. Ama o an bana öyle bir bakışı vardı ki... Hiçbir kadın terk edilmeyi hak etmezdi işte! Ceren yanlış kişiyle nişanlanmış ve yanlış yolda ilerlemişti. Ay ne çok yanlış yapmıştı bu kız? Yine de onu üzdüğümü düşünüp üzülmüştüm haline... Sonuçta ben girmiştım aralarına... Şu anda evlilik hazırlıkları içerisinde olacaklardı belki de... Kendimi suçlu hissetmişim. Ne zaman birini üzsem kendimi babam gibi hissediyorum. Belki de ondan bana kalan tek huy budur diye düşünüyorum bazen... Birini üzme, hayal kırıklığı yaşatmak, acı vermek... Kendimi Ceren'e affettirmek isterdim. Kaya'ya nasıl âşık olduğumu, nasıl bağlandığımı anlatmak isterdim. Evet, biliyorum hızlı ve erken oldu ama engelleyemedim ki... Bazen düşünüyorum da... Eğer Kaya beni görmezden gelip hayatına devam etmiş olsaydı, bekli de bugünleri yaşamayacaktık. Ama o bunu yapmadı.

Beni seçti... Hem de hiç bıkmadan... Yorulmadan. Ben o aşka teslim olurken, kalbimi öyle bir açmışım ki... Şimdi o bana her şeyiyle gelirken, onun aşkına nasıl karşı koyabilirdim ki?

Aynaya iyice yaklaşıyorum. Cidden Japon'um ben ya... Acaba gerçek babam bir Japon muydu? Annem bir Japon'la mı evliydi acaba? Hazır annemi bir cümle içerisinde kullanıyorken, geçen günkü telefon konuşmamızdan da bahsetmeliyim... Annem neredeyse bir aydır İzmir'de! Geçenlerde beni aramış, "Özge hemen evleniyorsun!" demiş ve benim yine şah damarımı azdırmıştı sağ olsun! Allah o Ela'yı bildiği gibi yapsın! Tamam, evleniyorsun iyi güzel de, neden çeyiz seriyorsun ki? Gerçi Ela bu tip gösterileri oldum olası çok sevmiştir ama... Yazık değil mi bana? Annem deli gibi alışveriş yapmış orada! Dantel falan almış! Ben dantel olaylarını sevmem ki! "Bu zamanda kim dantel kullanıyor Allah aşkına?" deyince de resmen ağzıma sıçmıştı! "Saçmalama Özge! Ay ben sana hamileyken yanımda saçma biri de yoktu hani ona benzedin diyeceğim ama? Gerçi benim o zaman yanımda hiç kimse yoktu ama sorun bu değil zaten! Bana bak, bul hemen birini! Bana torun yapacaksın!"

"Saçmalayan ben miyim ya? Ne demek bul birini bana torun yap?" derken karşımda Cemre pis pis bana gülümsemişti.

"Hem sen ne zaman geleceksin? Bak bu damadın arkadaşını gördüm ben! Bayağı saygılı biri... Gel bir an önce görsün seni. Burada evde kalmış kızlar adamın üzerine atlıyor haberin olsun."

"Ben evde mi kaldım yani? Ben daha yirmi yedi yaşımdayım!"

"Yirmi sekiz yaşındasın! Ve tabii ki de ev de kaldın! Bir iki sene sonra seni kim ne yapsın?"

"Kırıyorsun beni ama..."

"Senin için diyorum ben güzel kızım. Bak yemek yapmayı bilmiyorsun, biraz geçimsizlik var, biraz huy-suzluk, biraz zıtlık, biraz özgür ruhlusun, biraz..."

"Anne beni sen doğurdun hatırlatırım."

"Seni ben doğurdum ama huylarını sen kendin seçtin maalesef, Allah Allah." Daha fazla bu konuşmayı uzatmamak için annemin huyuna gitmeye karar vermiştim ve cidden işe yaramıştı. Annem telefonu Ela'ya vermişti. Sonra Ela telefonu teyzeme vermişti. Teyzem enişteme... Eniştem dayıma... Dayım yengeme... Sonu bir türlü gelmeyen telefon bir telefon konuşmamış olmuştur. Aslında o kadar geniş bir akraba kitlesine sahip de değildir. Bir teyzem, bir tane de dayım var. Teyzemden olma bir kuzen —Ela— dayımdan yapılma iki erkek kuzenim var —*Toprak ve Deniz ki Toprak olan bir sıralar Cemre'nin ergenlik dönemimde gönlünde yatan tek kişiydi*—. Aslında baba tarafından da var. Fakat pek görüştüğümüz söylenemez. Zaten baba tarafında da bir tane kuzenim var. Amcamın oğlu Burak... İşte dediğim gibi öyle kocaman bir aile değiliz. Neyse ki biz bize yetiyoruz. Yetiyor gibiyiz. Yetinmeyi biliyoruz işte.

Aynadaki yansıma baktıkça devam ederken, bu Japon meselesini araştırırsam mı diye düşünüyorum. Bunca zaman araştırmadım, şimdi mi aklım başıma geldi? İlgilenmiyorum! Ne babamın kim olduğuyla ne de Japon olmamla! Gözlerime çektiğim eyeliner ve rimelle cidden güzel olduğumu bir kez daha fark ediyorum. Eyerlinesiz biçimsiz olurken, Kaya'nın ısrarla benimsemediği '*esmerim biçim biçim ölüürüm esmer için*' mantığını anlamış değilim. Beni her halimle güzel bulan tek varlık o! Ve ben ona deli gibi âşık oldum! Şu Cemre'nin söylediği şarkı neydi? Hani Oğuz'a kafayı taktığı ilk sırlar? Ah evet! Ben ona resmen âşığım...

Telefonumun sesini duymamla, söylediğim şarkıya ara vermek zorunda kalıyorum. Telefonumu dağınık

yatakta arıyorum. Yorganın altına girip telefonu aya-
kucu kısmında bulunca, bunun nasıl olduğuna anlam
veremedim hemen besmele çekiyorum. Üç harfliler! Ek-
rana bakınca arayan ismi görüyorum. Kerem?! "Alo?"
diye açıyorum telefonu...

"Günaydın Özge..."

"Günaydın..."

"Bugünkü buluşmayı iptal etmek zorundayız, benim
birkaç işim var bulaşamayacağız." Artık haftanın üç
günü buluşuyorduk Kerem'le... Genellikle çok önemli
bir iş çıkmadıkça da ertelemiyorduk. Sonuçta bitmesini
istediğimiz bir proje var. Bu arada Kaya ve Ceren ay-
rıldıktan sonra, Kerem'le aramız daha mesafeli olmaya
başladı. Acaba Ceren ona neler anlattı? Belki de adam
beni projeden men etmeye çalışıyordur? Ah yok artık!
Hem Ceren bir şey demiş olsaydı, ortaklık feshedilirdi.

"Aaa öyle mi? Peki o zaman... Yarın mı görüşürüz?"

"Yok hayır, ertesi gün zaten görüşeceğiz. Sen işlerini
hallet."

"Anladım, peki görüşürüz o zaman..."

"Hoşça kal." deyip kapatıyor.

Salağa bak ya! Sanki peşine düşmüşüm de, beni ken-
dinden soğutmaya çalışıyor! Erkekler cidden tuhaflar!
Ay sinirim bozuldu! Adama bak ya... O umursamaz ses
tonuyla seni boğarım! E, o zaman boşu boşuna erken
kalkıp, hazırlandım?! Ne yapsam ki? Cemre'yi arasam,
yok çıkmıştır bile o... Vuslat'ı arasam, yok ya o da Bu-
rak'la ev için alışveriş yapacaktı. Tabii evden çıkmayı
başarmışsalar... Aman ya cillop gibi sevgilim var! Ne-
den onu aramıyorum ki? Kaya'yı arıyorum hemen. Ta-
bii ki de açmıyor. Hatta meşgule alıyor! Of ya ne tembel
adam! Sözde artık çalışmaya başlamıştı. Babasının şirke-
tinde çalışmak istemediğini söylemişti. Bunu babasına
söyleyince de "Ulan asıl ben seni şirkette istemiyorum!"
 demiş ve Kaya'yı kovmuş odasından. Ahmet Bey de

haline acımış ve bizim şirkette bir oda vermişti. Tabii Kaya kendi odasından çok benim odamı kullanmayı tercih ediyor. Bu arada ilişkimizi de birkaç kişi duymuştu. Mesela Ahmet Bey, Vuslat, Emir ve Mert —Kaya'nın kankaları—. En çok Ahmet Bey'in tepkisinden korkmuştum ama Kaya'nın dediğine göre şey demiş; "Özge'yi benden isteyeceksin!" Tabii ben bunu duyduğuma ne kadar sevinsem de o utanma duygusu daha ağır basmıştı. Ama sanırım bunu yenecek kadar âşık ve güçlüyüm.

Kaya'yı tekrardan arıyorum. Sonunda açıyor. "Kim-sin? Ne var? Rüyanda beni mi gördün?"

"Ne hıyarsın ya... Böyle mi açılır telefon? Hem belki rüyamda seni gördüm!" derken yatağımı toplamaya başlıyorum.

"Japon güzeli sabah sabah rüyanı anlatmak için mi aradın? Dur yoksa yaşatmak için mi aradın, evdeyim hâlâ..."

"Yedi gün yirmi dört saat arsız olmak zorunda mısın? Hem gelemem. Sen gel. Beni kahvaltıya çıkar," diyip yatağın örtüsünü düzeltmeye uğraşıyorum!

"E, senin bugün çok mühim buluşman yok muydu?" İmalarına tüküreyim senin! Kaldır kışını da gel!

"Ben seni seçtim pikaçu! Hadi kaldır poponu yataktan."

"Aşkım, böyle popo demeyelim rica edeceğim... Bizim ilişkimiz ciddi bir müessese..."

"Tamam arsız adam! Seni ciddiyetinle baş başa bırakıyorum. Ben tek başıma çıkarım, kahvaltımı ederim."

Kaya kahkaha atıp "Duygu sömürüsü yapma hemen. Hazırlanıp geliyorum," diyor.

"Dur dur ya da gelme ortak bir yerde buluşalım cidden çok acıktım. Senin gelmen zaman kaybı şimdi..."

"Evden çıkamayız diye mi korkuyorsun?"

Allah'ım âşık ede ede bu adama mı âşık ettin beni? Neden böyle arsız tipler buluyor beni?

“Seni seviyorum ve çabuk ol,” deyip kapatıyorum. Yastıkları da yatağın üzerine koyup, kadınların tek elle bile neler başarabileceklerine bakıyorum!

Üzerime ceket almak için dolabımın önüne geliyorum. Dolabımdan ceketimi alırken, gözüme üst raftaki kutular iliştiriyor. Üst kutu kenara kaymış ve içindeki fotoğraflar kenara boşalmış. Kutuyla birlikte dökülen fotoğrafları alıp yatağımın üzerine atıyorum. Kaya evden çıkana kadar şunları düzelteyim bari. Kutunun üzerindeki yazıyı görünce gülümsüyorum. On iki yaşında süslü püslü bir kutu yapmıştım ve içerisine en özellerimi koymuştum. Tabi günlüğüm sığmadığı için ona özel ayrı kutu yapmıştım. İnanmıyorum! Cidden necinmişim küçükken. Annem her anımı çekmiş. Annemi özledim ya... Fotoğraflarımı tek tek koyarken, annemle babamın evlilik fotoğrafına takılıyor gözüm. Bu fotoğrafı bulduğum gün beş yaşlarındaydım sanırım... Annem her akşam uyumadan önce o çekmeceyi açar ve fotoğrafa bakar uyurdu. Aklıma gelen ilk şey kesinlikle o babamın fotoğrafıydı. Annem beni odama yatırır ve ışığı kapatıp, kendi odasına giderdi. Aklımca ben de onun uyuduğuna emin olmak için yatağımdan sessizce kalkar odanın her zaman aralık olan kapısından onu izlerdim. Ve yine böyle bir akşam, sessizce, meraklı bir ruh haliyle annemin odasına girmiştim. Babamı görmem lazımdı. Kimdi babam? Nasıl biriydi? Acaba fotoğraftan nasıl biri olduğu anlaşılıyor muydu? Sessizce parmak uçlarımda odanın içerisine süzölmüştüm. Annem uyanmasın diye dualar etmişim içimden. Sağdaki komodinin yanına doğru yürümüştüm. Annemin her akşam açtığı ve benim saydığım kadarıyla üçüncü olduğuna kanaat getirdiğim çekmeceyi —*ki kesinlik üçüncü çekmeceydi o*— yavaşça açmıştım. Çekmeceyi çekerken, çıkan gıcırtilı ses yüzünden annem yatakta kıpırdandığı için hızlıca kendimi yatağın altına atmıştım. Hey gidi günler hey! Ya-

tağın altından çıkmadan çekmecenin yanına gelmiştim ve hemen üstte olan fotoğrafı elime almıştım. Fakat hiçbir şey göremiyordum. Çekmeceyi yeniden kapatırken, yine o gıcırtılı ses yüzünden annem yatakta dönünce ben yine nefesimi duymasın diye elimle ağzımı kapatmıştım ve bir süre bekledikten sonra odadan kaçarcasına çıkıp, odama gelmiştim. O günü unutmam... İnsan babasıyla ilk tanıştığı günü unuttur muydu hiç? Hayalimde bir baba vardı. Bizim için Almanya'ya gitmiş ve para kazanıp gelecek bir baba... Mahallede birçok arkadaşımın bu tip durumları vardı. Belki de sırf bu yüzden bu yalana kendimi bu kadar inandırmış ve annemin dediği her söze kolayca kanmıştım. İnanmak istiyordum çünkü! Odama gelip, yatağımın üzerine oturmuştum hemen. Elimdeki fotoğrafı başucumdaki gece lambama doğru uzatmış ve babamı görmüştüm. Çok tuhaf bir duyguydu. Nasıl anlatılır inanın bilmiyorum. O zamanlar anlat deselerdi kesinlikle bir lirayla bakkal Mehmet amcadan dilediğim kadar yiyecek almışım gibi bir duygu derdim. Ama şimdi özellikle de her şeyi öğrenmişken, hiçbir hissimin olmadığı söyleyebilirim. Ama kesinlikle yalan olduğu beni tanıyan biri anlardı. O akşam hayatımda ilk kez gördüğüm birinin babam olduğuna inanmak çok zordu. Yabancıydı öncelikle... Sonra hiç gelmiyordu ki? Sadece mektup yazıyordu. Yani annem kendi yazdığı mektupları bana baban yazdı diye okurdu. Aslında bir şey vardı. Ona benziyordum.

Şimdi elimdeki fotoğrafa bakınca beynim kabul etmese de kalbim çoktan buna yenik düşmüştü aslında... Aynıydı gözlerimiz onunla... Aynı renk ve aynı bakışlara sahibiz... Onun gibi merhametsiz ve duygusuz mu bakıyorum bilmiyorum ama ben onun gibi olmak istemiyorum. Bazen dışarıda görüyorum babaları ve kızlarını... Babaları için kızları hiçbir zaman büyümemiş. Hep küçük kızları olarak kalırmış. Sahi ben ne zaman

büyüdüm? Gerçekleri kabul ettiğim gün mü? Bazen düşünüyorum da... Herkes babasının koruyucu kollarına sahip olmayı ister. Beni korur muydu? Ağladığımda sarılır mıydı bana? Kendi kendimi avuttuğumu hissediyorum. Öyle olsaydı beni bırakır mıydı?

Elimdeki fotoğrafı kutunun en alt kısmına koyup, kendi fotoğraflarımı da üstüne koyuyorum. Tüm fotoğrafları yerleştirip kutuyu kapatacakken, bir zarf ilişiyor gözüme. Hangi mektup olduğunu anlıyorum. Üniversiteden yeni mezun olmuşum o mektubu yazarken, içim de ne varsa dökmüş fakat sonra o adama göndermeye bile değmeyeceğine karar vermiş ama yırtmaya da kıyamamıştım.

'Merhaba baba...

Sana hiç gönderilmeyecek bir mektup yazıyorum. Çok isterdim göndermek, çok isterdim bu mektubu okuduğunda benim kokumu hissetmeni... Ama ne sen benim kokumu biliyorsun ne de ben senin... Neden böyle oldu? Madem gidecektin... Neden girdin annemin hayatına? Neden bize böyle bir acı bırakıp gittin? Hiç mi üzülmedin? Hiç mi sızlamadı kalbin? Oysa ki ben annem üzülmesin diye sana itiraf edemiyorum ama... Ben seni çok özliyorum. Seni tanımadığım halde seni çok özliyorum babam... Kokunu çok merak ediyorum mesela... Gülüşünü, sesini, korkularını, sevinçlerini...

Bir fotoğrafın var bende... Annemin odasından gizlice aldığım tek fotoğrafın... Ben hep geleceğini umut ederken, sen hiç gelmedin... Hiç. Kabullenmiş gibi görünsem de... Ben hiçbir zaman kabullenemedim gidişini... Çok mutsuzum baba... Seni kalbimde hissedemediğim için, sıcaklığını bilmediğim için çok mutsuzum...

Ben mezun oldum. Senin gibi mimar oldum ben de... Belki bir gün dönersen, mutlu olursun diye düşündüm. Hakkında bildiğim tek şey; evli olduğun gerçeği idi. Dayım söyledi, annemden gizlice... Seni bulmam gerektiğini de söyledi ama ben istemedim. Seni başka bir kadının yanında görmeye katla-

namam. Çocukların var mı? Seviyor musun onları? Gülüyor musun onlara... Sarıyor musun sıcaklığıyla? Korkuyor musun tüm kötülüklerden? Gece korktuklarında onları çok sevdiğini söyleyip sakinleştiriyor musun?

Ne olursa olsun, gitmiş olsan bile... Bizi sevmesen bile. Ben seni çok seviyorum. Kendimi öyle güçsüz hissediyorum ki bazen... Bir kanadı kırık, kalbinin bir tarafı soğuk...

Ama bu son! Senin için akıttığım bu son gözyaşlarım! Son itiraflarım ve son kez kalpten baba değişim.

İnanıyorum! Bir gün seninle karşılaşacağımıza inanıyorum. Sen her ne kadar beni tanıyamayacak olsan da ben seni tanıyacağım. Bakacağım gözlerine... Beni ne kadar kırdığını, sana ne kadar kızgın olduğumu, muhtaç olduğumu, nefret dolu olduğumu ve hâlâ her şeye rağmen seni sevdiğimi, gözlerimle anlatacağım...

Hoşça kal...

Ve babalar gününün kutlu olsun...

Özge.'

Kâğıdı eskisi gibi katlayıp beyaz zarfın içine koyuyorum. Bu mektubu okumak eskisi gibi yıpratmıyor artık beni... Özlemim kavuşamadığım her gün biraz daha azalıyor. Ben büyüdükçe biraz daha hayallerimden uzaklaşıyorum. İnandığım birçok şeye artık inanmıyorum ve onların hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini düşünüyorum. Ve zaman da bunu artık net bir şekilde gösteriyor. Yaraların kolayca kapanmayacağını öğrendiğim gün bırakmalıydım babamı özlemeyi... Hayatın adil olmadığını öğrendiğim gün onu beklemeyi bırakmalıydım. O halinden memnundu ki bunca zamandır beni bir kere olsun aramamıştı. Küçük bir merak dahi olamamıştım onun için... Artık onu özlemenin bana hiçbir şey kazandırmayacağını biliyordum; biliyordum ama içimde asice yükselen o sesi hep duyuyordum da.

Yatağın üzerindeki eşyaları hızlı bir şekilde toplayıp, az önceki duygu karmaşasını yaşanmamış sayıyorum.

Telefonuma gelen bildirimle telefonumu elime alıp Whatsapp'tan gelen mesajı okuyorum. Kaya... 'Umarım yeniden hazırlanmıyorsun?' yazmış. Sonuna koyduğu o mutsuz ikonuyla mesaja gülmeye başlıyorum. Benim mesajlar atmaya başlıyor. Mesajı arsızlaşırken, hemen araya giriyorum ve evden çıkmak üzere olduğumu söylüyorum.

Ortaköy'de adından sıkça söz ettiren bir kafede buluşuyoruz. Havanın güzel olması, muhteşem deniz manzarası ve mükemmel servisiyle harika bir yer burası! Ama burayı asıl güzel ve mükemmel kılan şeyin, karşımda oturan adam olduğunu bilmek, beni daha çok sevindiriyor. Aşk; genelde iştah kapatır derler ama sanırım bana tam tersi olmaya başlıyor. Sürekli yemek yiyorum. Üstelik utanmak nedir bilmeden! Masadaki her şeyi yemek istiyorum. Sanki tüm kahvaltılıklar bana bakıyor ve onları yemem için bana yalvarıyorlar. Ve ben de onları kıramıyorum.

Kahvaltıya kibarca başlayıp, davarca devam ediyorum. Yediğim kahvaltı çeşitleri, içtiğim çay hepsi ağzımda bir bütün oluyor ve midem sefasını sürüyor. Kendimi kaybetmiş bir şekilde masadaki her şeye saldırırken, Kaya'nın bana bakan gözleriyle karşılaşıyorum. "Sen neden yemiyorsun?" diyorum köy gözlemesine uzanıp tabağıma koyarken... Ben gözlemimi büyükçe bir lokma olacak şekilde ısırırken, Kaya kocaman bir gülümsemeyle "Yiyorum aslında da sen pek fark etmiyorsun..." diye laf dokunduruyor. Umarım kahvaltılıkları kıskanmıyordur. Hani onlar kıskanılacak son şey... Kaya'nın bu lafının üzerinden sonra onun tabağında yerinde bekleyen menemene uzanıyorum. Tabii Kaya bu! Hemen elime vurup tabağının üzerini kapatıyor. Ben de ısrarla

onun tabağındaki menemeni almak için savaşılmaya başlıyorum. En sonunda pes eden taraf Kaya olunca çatalımın ucuna birazcık menemen alıp keyifle yiyorum.

"Masada tabağım dışında menemen varken, neden illa benimkisi?" diyor hemen nazlı bir sesle... Paylaşmadan yoksun bir insansın Kaya Yelkenci!

"Senin tabağındaki daha lezzetli göründü ne yapayım? Hem öğren artık bunları, sevgiliyle her şeyi paylaşmak zorundasın?"

"Yeterince şeyi paylaştığımı düşünüyorum sevgilim..." Kaya dediği laf üzerine kızarmaya başlıyorum. Böyle ulu orta rahatça konuşmasına alışmalıyım sanırım... Ama alışmadan önce uyarımı yapmalıyım, değil mi? Kaşlarımı çatıp "Çok utanmazsın!" diyorum! Kaya masanın üzerinden bana doğru eğilince ben de merakla ona doğru eğiliyorum. Tek kaşını kaldırıp "Ben kalbimden bahsetmiştim, sen ne sandın?" deyince ben iyice kızarmaya başlıyorum ve Kaya anladığımın ne olduğunu pek güzel anladığı için kahkaha atarak elimin üzerini öpüyor. Onun öpücüğü bende yine çikolata mutluluğu yapınca şirin bir gülümseme yolluyorum.

Az sonra yanımıza garson gelip "Kaya Bey şefimiz yanınıza uğrayamadığı için ben getirdim. En sevdiğiniz kahvaltı menüsünden patatesli ve keçi peynirli açık omletiniz," deyip nefis kokulu ve mükemmel görüntülü omleti masaya bırakıyor. Kaya garsona teşekkür ederken benim gözlerim omlete takılı kalıyor. Kaya'yı tanımayan var mı diye düşünüyorum bir an... Adamın çevresi benim çeyizlerimle ölçülür bir düzeyde... Hani onun ne kadar çevresi varsa benim de o kadar çeyizlerim var diye övünebilirim! "Her yerde tanınmak zorunda mısın?" diye soruyorum hemen. Tabii omletten bir parça alıp tabağıma da koymayı ihmal etmiyorum. Kaya'nın cevap vermesini beklerken, omletten birazcık

ağzıma yuvarlıyorum. Allah'ım sana geliyorum! Böyle bir şey daha önce yemedim!

"Ne demek bu? Sonuçta dergilerde fotoğraflarım çıkıyor. Tanımadıklarım tarafından bile tanınıyorum!" Ah çok güzel bir konuya değindin Kayacığım! Dergilere çıkmak! Ben henüz böyle bir şeye hazır değilim! Senin yanında hödük gibi duran kızı sosyal medyacılar caps manyağı yapar! Fotoğraflarda pek güzel çıktığım söyle-nemez sonuçta... Dergi fotoğrafçılarına para ödeyerek seni iflah ettirebilirim.

"Bu konuyu açtığın iyi oldu! Ya biz de dergiye çıkar-sak? Herkes öğrenirse bu durumu hemen? O zaman ne yapacağız?"

Kaya kaşlarını çatıp geriye doğru yaslanıyor. Ellerini masaya koyup "Benim kimseden saklayacağım bir şey yok. Üstelik bu durum dediğin şey bizim ilişkimiz far-kında mısın?" deyip çok güzel alınganlık yapıyor.

"Alınganlık yapma hemen! Anneme bu ilişkiden bahsetmedim farkında mısın? Annem zaten uçmuş bir durumda... Çeyizdi, evlilikti, torundu, sürekli sıkıştırıp duruyor!"

"Ne, ne?"

"Annem İzmir'e gitti ya... Kuzenimin evleniyor ol-masından çok etkilendi, kısmet arıyor bana! Sinirimi bo-zuyor!"

Kaya kahkaha atarak bana bakıyor. "Demek sana kıs-met arıyor? Söyle o zaman Sultan teyzeye... Kısmetim overlok makinesi gibi ayağıma geldi dersin... Hem böy-lece çeyizlerin şimdiden hazır olmuş olur," deyip daha çok gülmeye başlıyor.

"Demesi kolay tabii... Zamanı gelince görürüm ben seni!"

Daha sonra Kaya çeyiz alışverişlerinde bizzat yanımda olacağının sözünü veriyor. Bana alınacak eşyaları tek tek seçip, kendisi onaylayacakmış! Beni kırmızı görmüş

boğa yapmaya öyle meraklı ki... İnadına üzerime geliyor. Ben de onun uslanmaz bir çapkın olduğunu ve bunun direkt sapıklığa döndüğünü söylüyorum ve üzerine hiç alınmadan sadece iyiliğimi istediğini söylediğini dile getiriyor. O anlar gözlerimin önüne canlanıyor. Çeyiz alışverişi için annem, Funda Hanım, Kaya, ben çıkmışız. Annemin önderliğinde tüm çeyizcileri dolaşıyoruz. Kimse bana neyi beğenip beğenmediğini sormuyor. Kaya'ya bile benden daha fazla soru soruluyor. Birden bir beyazlık beliriyor ve kendimizi çamaşırcı Recep'te buluyoruz —*ben genelde oradan alışveriş yaparım da...*—. Oradaki Banu abla önümüze gecelikler, iç çamaşırları ve garip denecek türden eşyalar indiriyor. Ben onları görünce utanmaya, annem tövbe estağfurullah çekmeye, Funda Hanım hafifçe bakmamaya ve Kaya da pis pis sırtmaya başlıyor. Kimse oraya yaklaşmazken, Kaya yaklaşıyor ve tek tek seçmeye başlıyor. O seçim yaparken, benim gözlerim dolmaya başlıyor. Annem yanıma gelip 'yazıklar olsun sana' diye diye beni çimdikleyip duruyor. Hayır, ben bunları kaldıramam! Üstelik Kaya'nın da kaldıracağını sanmıyorum. Anneme nasıl anlatacağım ben bu meseleyi de, bilmiyorum. Hem biz Kaya ile evlilik yolunda mı ilerliyoruz? Bizim yolumuz da Emir Yolu gibi saçma sapan yollar içermiyor muydu? Ne zaman böyle ciddi konuların başrol oyuncularımız olduk ki? İnsanın aklına gelen başına gelirmiş derler ama benim aklıma daha önce hiç gelmemişti ki... Gerçi an itibarıyla gelmiş bulunmakta... Yani çok yakında başıma gelmesi yakın mıdır?

Şirkete geldiğimizde aklımda hâlâ o ciddi konulara ne ara geçiş yaptığımızla ilgili kafamda fikirler dönüp duruyordu. İkimiz de ortak bir yerde buluştuğumuz için ayrı ayrı arabalarla gelmiştik ve bu nedenle şirkete de tekrardan arabalarımızla gelmiştik. Ben her zaman park ettiğim yere arabamı park edip Kaya'yı bekleme-

den kendimi şirketten içeriye atıyorum. Asansöre doğru yürüyüp düğmeye basacakken, asansörün kapısı birden açılıyor ve birkaç kişiyle birlikte Vuslat dışarıya çıkıyor. Hızlıca sarılıyoruz birbirimize... Düğününe az kaldığı için burada ne işi olduğunu sorarken, kızıyorum ona... Sonuçta haziranın sonlarına doğru evleniyor hanımefendi! Benim kızmamla birlikte dudaklarını büküp birkaç işini halletmeye geldiğini söylüyor. Uzun bir balayı programı yapmışlar bu nedenle de arkasında iş bırakmak istemiyormuş. Evlenecek biri için çok sakın duruyor. Bunun normal olup olmadığını bilmiyorum ama ben evleniyor olsaydım bu kadar sakın olamazdım. Zaten sakın olmama da izin vermezlerdi. Her şeyim ters giderdi. Hatta gelinliğimin bir yeri kopar, yetişmez, sonra evim hazır olmaz, düğünümde eksik bir şey olurdu. İlla bir yerlerden bir şeyler kesinlikle normal dışı olurdu.

Vuslat bana bekârlığa veda partisinin yerini ve gününü söylerken, arsızca gülümsemeyi de ihmal etmiyordu. Ben de bu arsız arkadaşımı dinlerken içimi hüznün kaplıyordu. Onun artık bekâr olmayacağını bilmek beni üzüyordu. Gerçi ben Vuslat'ı tanıdığımdan beri Burak hep hayatındaydı ama ne bileyim, evliliğin cidden çok daha farklı bir şey olduğunu şimdi anlıyordum. Vuslat'la vedalaşırken, Kaya'nın şirkete girdiğini görüyorum. Vuslat çıkışa doğru yürürken, Kaya'yla da ayaküstü konuşmaya başlıyor ve ben de bu fırsattan istifade, asansörün düğmesine basıyorum ve gelen asansöre kendimi hemen atıyorum.

Odama geldiğimde beni bekleyen güzel bir sürprizle karşılaşıyorum. Hayır efendim Kaya'dan gelen bir hediyeye veya çiçek değil. O bir kere oldu ya gerisi artık hiç gelmez! Bu sürpriz Kerem'den gelmiş. Üzerinde çalıştığımız projeyi sonunda USB ile yollamış bana... Projeyi açıp en son kaldığımız daireyi incelemeye başlıyorum. Ve tabii kendimi durduramadığım için birdenbire ken-

di bloğumda düzenlemeler yapmaya başlıyorum. Orayı düzenleyeyim, burayı düzenleyeyim derken kendimi işe kaptırıyorum. Arada Aysu'nun gelip bana hatırlatmaları dışında odama kimse gelmiyor. Sanırım kimsenin gelmemesi de işime geliyor. Projenin üzerinde daha çok ayrıntı görmeye başlıyorum ve bunu da düzenlemelerime yansıtıyorum. Bu mesleği babamdan dolayı istemiştim ama şimdi bakıyorum da ben bu iş için doğmuşum. Çizim yaparak, yeni bir şeyler üreterek ilerlemeliyim bu hayatta. İnsanları şaşırtmayı ve mutlu etmeyi sevdiğimden, bu kadar detaylı incelemeler yapıyorum. Yaptığım hiçbir işin kusurlu bir tarafı olmamalı. Kendime göstermediğim özeni işime fazlasıyla gösterdiğim için belki de ilişkiler konusunda sekiz adım geriden geliyorum. Umarım şimdiki ilişkimin de elimden kaçmasına sebebiyet vermem. Gerçi Kaya beni bırakmaz ama onu çileden çıkarmak için hep nedenlerim oluyormuş gibi geliyor bana...

Kendimi kaptırmış bir şekilde hem Kerem'le olan projenin üzerinde, hem de Emre'ye verdiğim projenin üzerinde yoğunlaşıyorum. Gözlerimi bilgisayar ekranından çekmeden ne kadar öyle kalmışım bilmiyorum ama telefonuma gelen mesajla gözlerimi ekrandan çekip, telefonuma uzanıyorum. Gelen mesajı açmadan önce saate bakıyorum. Saat ne zaman beş oldu ki? Kendime hayret edip, mesajı açıyorum. Kaya Bey Whatsapp'tan mesajların en şahanesi atmış.

Kaya

'Cuma akşamı bana yemeğe gelmeye ne dersin? Sana kendi ellerimle yemek yaparım.'

'Olur! Çok mutlu olurum! Bakalım elinin lezzeti nasıl, öğrenmiş olurum...'

Kaya

'Elimin lezzetini biliyorsun, her şeyin en iyisi seçerim ve yaparım.'

'Ah, bilmez miyim hiç. O zaman cuma akşamını büyük bir merakla bekliyor olacağım... Bakalım benden kaç puan alacaksın?'

Akşam eve geldiğimde keyif yapmak için kendimi üçlü koltuğuma bırakıyorum. Kumandayla kanalları tek tek gezerken, her kanalda aynı konu fakat başka oyuncularla süslenmiş dizilere rastlıyorum. Töre, acı, dram, tekrardan dram, acı ve töre... Dramı ne çok seviyoruz böyle? İnsanları ağlatmak kolay tabii... Koy önlerine kavuşamayan bir çift, çiftlerin birinin hayatını ızdırapla süsle, o kişi hep acı çeksin, hayatı acılı adana olsun, sonra mutlu olsun! Bir de artık şu töre dizilerindeki adamları okumuş ve kültürlü yapmıyorlar mı, tam deli oluyorum. Adam gidip Amerika'da okuyor ve onu okuma hevesi olan bir kızla evlendiriyorlar. Adam o kadar okumuş ama töre ne derse onu yapıyor! Neyse adam kızı okutmak için çabalıyor, sonra töre buna karşı çıkıyor, eh haliyle okumuş kızların içine şeytan kaçıyor ya! Ah, evet bir de adam kıza kesinlikle dokunmuyor rızası olmadan. Bunu bilecek kadar kültürlü bir ağa sonuçta! Bu sırada adam hâlâ törenin bir parçası... Ay anlatırken, içime fenalık geldi. Kanalları gezmeye devam ederken, bir yemek programına rastlıyorum. Genç, esmer, yakışıklı bir çocuk yemek yapıyor. Malzemelerini hazırlıyor. Menü listesi ekrana gelirken, çiğ köfte yapacak olmasına şaşırıyorum. Çocuk konuşmaya başlayınca şiveli bir şekilde Urfalı olduğunu söylüyor. Merakla ekrana kilitleniyorum. Çocuk güzelce malzemelerini kıyıyor, doğruyor. Daha sonra çiğ köftesini yoğurmak üzere masasının oraya geliyor. Yoğurmaya başlarken, ekrana dalarken, birdenbire her şey bulanıklaşmaya başlıyor. Oradaki çocuk aniden Kaya oluyor ve hayır, olamaz! Ben de ekranın içine girmiş oluyorum. "Kıvırcıkları neden koymanın masaya?" diyor Kaya... Allah'ım onun sesinden şiveli bir kelime mi çıktı yoksa bu kulaklarımın bana oy-

nadığı bir oyun mu? Şaşıyorum! Kıvırcıkların nerede olduğunu bilmediğim gibi burada ne işim olduğunu da anlayamıyorum! "Kıvırcıklar nerede ki?" diyorum merakla... Bunu neden sorduğumu da bilmiyorum. Normalde bağırıp, çağırmam gerekiyordu. Neler oluyordu böyle? "Ne demek nerede kızım? Ben sana demedim mi kıvırcıkları yıka, masaya koy diye? Sen nasıl ev kadınısın hâlâ anlamış değilim! Ben olmasam akşamları aç kalacağız, aç!" diye bağırıyor bana şiveli konuşmasıyla... Biz ne zaman evlendik anlamıyorum. Üstelik Kaya'nın neden ısrarla şiveli konuştuğunu da çözemiyorum. Acaba çiğ köfte yoğurduğu için gaza falan mı geldi? Merakla etrafıma bakınmaya çalışıyorum. Kaya'nın bağırması canımı sıkıyor çünkü! Tezgahta yıkanmış kıvırcıkları görünce "Al işte oradaymış! Ben yıkamışım! Ne bağırıp duruyorsun ki?" deyip, kıvırcıkları almak için tezgaha yürüyorum. Kıvırcıkları süzüp, masaya koyuyorum. "Çemkirme kocaya çemkirme! Dil pabuç kadar maşallah! Gel bakayım yanıma, bak hele şunun tadına..." deyip elinde sıkım yaptığı çiğ köfteyi bana uzatıyor. Ben de bana uzattığı çiğ köfteyi ağzıma atıyorum ve yanmaya başlıyorum. Masaya bakıp su arıyorum. Masanın ucunda gördüğüm suya uzanırken, Kaya'nın sesini duyuyorum. "Lokum bu vallahi lokum!" diyor. Ona dönüyorum, ağzında sanki tatlı bir şey yiyormuş gibi büyük bir zevkle çiğ köfteyi yiyor. Ağzındaki lokma bitince tekrardan bir sıkım yapıyor ama az öncekinden daha küçük, bana uzatmasını beklerken, o çiğ köfteyi tavana atıyor. Yanına gidip tavana şaşkınca bakarken, tavandaki çiğ köfte alnıma düşüyor ve Kaya köftenin henüz olmadığını söyleyip yoğurma işlemine tekrardan dönüyor.

Sonra yine her şey bulanıklaşıyor ve telefonumun bildirim sesi kulağıma geliyor. Gözlerimi açıp kapatıyorum ve kendimi koltuğumun üzerinde uzanırken buluyorum. Ekrandaki çocuk misafirlerini ağırlamış ve masada

eleştirilerini dinliyor? Peki ben az önce hangi âlemin içi-
ne girmiştım? Telefonumu elime alıp, gelen bildirimlere
bakıyorum. Cemre beni Facebook'tan gittiği muhteşem
manzaralı restoranda içtiği şaraba etiketlemiş. Ve altına
da hiç utanmadan "Keşke sen de olsaydın Japon..." yazıp
sözde havasını atmış ve güya orada olamamama içer-
lemiş oluyor. Ama olay benim şaraba etiketlenmemden
çok, bana takılan şu lakap gündemi sarsıyor. Kaya'nın
kankaları olan Mert ve Emir, bu durumun üzerine at-
lamak için sanki Facebook'ta yatıp kalıyorlarmış gibi,
hemen damlıyorlar. Japonluğumu kullanıp beni alay
konusu ediyorlar! Yorumlarına Kaya'yı etiketleyip onu
da bu ahlaksız işe katmak istiyorlar. Tabii ben onlara laf
yetiştirmek için kendimi heba ederken, Cemre ortalar-
da görünmüyor. Kaya'nın da benim tarafımda olması
gerekirken, düşman birliğine gitmesi canımı sıkıyor ve
ona Whatsapp'tan mesaj atıyorum. Kaya da bana geceyi
sonlandıracak o cümlesini kuruyor.

Kaya

*'Sevgilim sen henüz kimse öğrenmesin demedin mi bu sa-
bah? Bak kimse bu gidişle bir şey anlamayacak. Senin sözünü
dinlediğimden yaptım ;)'*

Beni gelişi güzel bir şekilde kapak ederken, bu saaten
sonra yapacağım en mantıklı şey uyumak oluyor. Ayak-
larımı yere sürte sürte uyumaya giderken, bir an önce
annemle konuşmam gerektiğini kendime not olarak dü-
şüyorum.

Aradan geçen iki gün sonrasında Kerem yine buluşa-
cağımız günü iptal ederek güne hazırlıyor beni... Onun-
la telefonda soğuk ve bu işten sıkılmış bir ses tonuyla
konuşması canımı sıkıyor. Ceren kesinlikle bir şeyler
söyledi ona ki, Kerem benden nefret eder oldu. Geçen

günde buluşacağımız günü iptal ettiğinden, bugün Ahmet Bey'den tam gün için izin almıştım. Şimdi bu iznimi hazır almışken ve bir sevgilim var iken iznimi kullanmalıydım! Evet bunu yapmalıydım! Ama ben tabii ki de bunu yapmak yerine işe gitmeye karar verdim. Sonuçta bugün cuma ve ben işlerimi düzenleyip hafta sonumu rahat geçirmek istiyorum.

Şirkete gelip son alınan projelere bakıyorum. Tabii Emre'ye verdiğim projeyi de inceliyorum. Tüm zamanımı projelerin son halini incelemekle ve biraz da ekibimle birlikte küçük bir toplantıyla geçiriyorum. Derin'le bu sıralar pek fazla karşılaşmıyoruz. Aldığı işleri elbette ki duyuyorum ama hiçbirinin üzerinde durmuyorum. Çünkü bir gerçek varsa o da Derin'in iç dekorasyonda gerçekten de iyi olduğuydu. Onun hakkında başka bir gerçek bilmem!

İşlerimi toparlayıp hafta sonumu rahatça geçirmek üzere şirketten ayrılıyorum. Arabayı Kaya'nın Beşiktaş'taki evine doğru sürüyorum. Bu akşam bana kendi elleriyle yemek yapacaktı sözde... Umarım dışarıdan sipariş verip beni kandırmaz! Çünkü zamanında buna benzer çok haylazlıklarım oldu ve dışarı yemekleriyle ev yemekleri arasındaki farkı biliyorum. Arabanın içinde çalınan *Talk To Me* şarkısına kendimce eşlik ediyorum. Evet sesim berbat ama kendime engel olmadığım anlardan birini yaşıyorum. Eğer şu an şarkıyı söyleyen Kurt Cobain beni duymuş olsaydı mesleği bırakıp, tüm suçu benim üzerime atar ve beni lanetlerdi. Neyse ki bu hiç mümkün değil ve ben şarkıyı özgürce söyleyebilirim!

Kaya'nın evine yaklaşırken pastaneyi fark ediyorum. Geçen sefer Kaya'ya aldığım kurabiyelerden almak üzere arabayı pastanenin oraya sürüyorum. Pastaneye yaklaşınca arabamı yakın bir yere bırakıp dörtlülere açıyorum. Hızlı adımlarla pastaneye girip, istediğim kura-

biyeleri gösteriyorum. Paketim hazırlanırken, etrafıma bakıyorum. Cuma günü olduğundan yoğun bir gün bugün... Birçok kişinin 'Babalar Günü'ne özel siparişlerini duyuyorum. Babalar Günü... Bana bu yeryüzünde uzak gelen tek şey... Uzatılan paketi alırken, paramı ödeyip çıkıyorum pastaneden...

Esen rüzgârda bozulan saçlarımı düzeltiyorum. Aynı anda kulağıma dolan kahkaha sesleriyle birlikte merakla sesin geldiği yöne bakıyorum. Üç kişilik bir aile pastanenin terasında mutlu mesut gülüyorlar. Onlara dikkatle bakarken, birinin adımı seslendiğini duyup, o yöne bakıyorum. "Özge Hanım? Yine karşılaştık?" diyen aksanlı Türkçesiyle Emre tam karşımda duruyor. Ona bakıp gülümsüyorum. "Emre! Nasılsın?" diyorum.

"Teşekkür ederim iyiyim siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim, arkadaşşıma geçiyordum da, kurabiye almak için uğramıştım."

"Ben de bizimkilerin yanına geldim. Babam çok sevmiş burayı... Onlar da gelmişler buraya işte... Ben işten çıktığım gibi buraya geldim. Gerçi trafik İstanbul'da çok kötü ama..." diyor. Sonra gözlerini bir noktaya dikeyor ve "Ah, işte bizimkiler de orada oturuyor," deyip el sallıyor o tarafa... Emre'nin el salladığı yere bakıyorum. Az önce kahkahalar atmakta olan aile... Masadaki kız ayağa kalkmış ve o da Emre'ye el sallıyor. Kıza dikkatlice bakmaya başlıyorum. Yüzü çok tanıdık geliyor. Gözleri de öyle... O gün pek dikkatli bakamamıştım kıza... Üzerine giydiği, beyaz—mavi elbisesi ve siyah saçlarıyla çok tatlı duruyor. Onunla göz göze gelince bana gülümüyor ve başıyla selamlıyor beni... Ben de aynı şekilde ona gülümseyip, selam veriyorum. Kızın gülümsemesiyle, kalbimi bir sıcaklık kaplıyor. Tıpkıyı Emre'yle tanıştığım ilk günkü gibi... Bakışlarımı kızdan çekip Emre'ye çeviriyorum. Onun da gülüşü kardeşi kadar içten ve sıcak. "Bizim Cemre de sizin gibi Japon gözlü Özge

Hanım... Babama çekmiş," diyor Emre sıcakkanlılıkla... Evet kızın gözleri de benimkiler gibi çekikti ve babasına çekmesine şaşırıp "Aa öyle mi? O zaman sen de anne çekmişsin?" deyip kızın yanındaki sarışın ve alımlı kadına bakıyorum. O da gülümseyip başıyla selamlıyor beni ve ben de aynı şekilde onu selamlıyorum. "Evet öyle... Buyurun bir şeyler içelim birlikte..."

"Çok teşekkür ederim ama arkadaşım beni bekler, daha sonra olur ama... Umarım kusuruma bakmazsın?"

"Olur mu öyle şey..." Tekrar Emre'nin ailesini olduğu masaya bakıyorum. Onları başımla selamlarken, sırtı bana dönük olan, Emre'nin babası yüzünü bana dönüyor. Ve benim için o an zaman duruyor.

Gözlerim bana şu an en büyük oyununu oynuyor. Daha birkaç gün önce onu hayatımdan tamamen çıkartmışım, ona yazdığım mektupta... Karşımdaki adam o mu şimdi? Hani küçükken bir gün geleceğine inandığım, mektubumda bir gün mutlaka karşılaşacağımıza inandığım kişi... Babam!

Nefes alamıyorum! Kalbim sıkışmaya başlıyor. Benim için gerçekten öte artık hayali olan kişi şimdi tüm gerçekliğiyle karşımda! Bana bakıyor! Gözlerimin ta içine... Yavaşça sandalyesinden kalkıp, tüm şaşkınlığıyla öylece bana bakıyor. Beni tanıdı mı? Kızı olduğumu hissetti mi? O hissedebilir mi ki? Bunca yıldır beni görmemiş biri... Belki varlığımı bile unutmuş biri... Benliğim ısrarla bu anı yaşadığını reddederken, ayaklarım kendi kendilerine onun yanına gidip, bir kere olsun kokusunu hissetmem için talimat veriyor. Ama kalbim durduruyor. Çünkü o kırgın ona... Kızgın, öfkeli, nefret dolu... Ama beyim suskun? Tek düşündüğü beni tanıyıp tanımadığı... Bedenim titremeye başlıyor. Kendimi taşıyamıyorum. Dünya bu kadar mı küçük? Kader bu kadar acımasız, şanssızken, aynı zamanda her şeye rağmen bu kadar güzel ve anlamlı mı?

Şu an karşımdaki kişi benim babam mı?

İyice nefessiz kaldığımı hissederken, Emre'ye dönüp bir şeyler geveliyorum. Dediklerim kulaklarıma gelmiyor. Kimseyi duymuyorum. Zaman yeniden ilerliyor ama ben sağır ve hipnoz olmuş gibiyim... Emre'ye dik katlice bakmaya başlıyorum. Onunla, o adamla hiçbir alakaları yok! Tekrardan dönüp o masaya bakıyorum. O kız babasının yanına gelmiş şaşkınlıkla onun elini tutuyor. Babasına bir şeyler söylüyor. Ben o tutulan ele odaklanıyorum. Onun sıcaklığını o kız hissediyor. Esmer rüzgârla birlikte ben bu sefer üşüyorum. O kız çok benziyor ona... Başım dönüyor. Daha fazla burada durmak istemiyorum. Uzaklaşmalıyım buradan! Kalbimin atmasını sağlamalıyım. Hızlıca koşarak uzaklaşıyorum oradan... Arabamın yanına gelip kapıyı titreyen ellerimle açıyorum ve kendimi içine atıyorum. Çantamı ve poşeti yan koltuğa bırakıyorum. Zar zor direksiyonu tutuyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Bunun gerçek olmadığını ve benim saçma sapan düşlerimden biri olduğunu kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ama hiç inanasım gelmiyor buna... Onu gördüm! Titreyen ellerime rağmen, kemeri takıyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Kaya'nın evine doğru sürüyorum...

Az sonra Kaya'nın apartmanın önüne gelip, arabamı park ediyorum. Contağı kapatıp, hâlâ yaşadığım şoktan kurtulmaya çalışıyorum. Kulağıma dolan telefon sesiyle, çantama uzanıyorum. Telefonumu bulamıyorum ve telefon kapanıyor. Telefonun kapanmasıyla birlikte telefon elime geliyor. Ekrana bile bakacak gücü bulamıyorum kendimde... Allah'ım lütfen o adam bir düş olsun. Bunca zaman sonra yanıldığım bir düş. Şayet bu bir düş değilse, bana bunu kaldırmam için güç ver. Yıllar sonra... Böyle bir şeyin olması imkânsız! Gereksiz, saçma! Onun tuttuğu başka bir el var. Benim yıllardır sıcaklığını beklediğim eli başka biri tutuyor.

Telefonum tekrardan çalınmaya başlıyor. Telefonu

alıp, kulağıma koyarken, konuşmama bile fırsat verilmeden Kaya'nın sesi kulaklarımı çınlatıyor. "Neredesin? Neden açmıyorsun telefonunu?"

"Araba kullanıyordum, geldim iniyorum şimdi arabadan..." derken, sesim titrek çıkıyor ve yanaklarımdan aşağıya gözyaşlarım dökülmeye başlıyor.

"Ne oldu sana? Neden sesin böyle? Bir şey mi oldu?"

Gelin—"

Bekle beni, iniyorum aşağıya..."

Telefonu kapattıktan sonra ben de eşyalarımı alıp iniyorum aşağıya... Arabanın kapısını kilitlerken, gözyaşlarım daha da çok süzülüyor yanaklarımdan. Apartmana doğru yürürken, Kaya'nın apartmandan çıktığını ve hızlı adımlarla bana yaklaştığını görüyorum. Yanıma gelip beni hemen kollarının arasına alıyor ve ben de ona sarılıyorum. Neler olduğunu soruyor ama konuşacak gücü kendimde bulamıyorum. Elimdeki eşyaları alıyor ve beni daha da çok sarıp yürümemde yardımcı oluyor.

Az sonra Kaya'nın evinde oturmuş, başımı onun omzuna yaslamış ağlıyorum. Asansörden çıkarken, sadece babamı gördüğümü söylemiştim Kaya'ya... Şimdi sessizce benim sakinleşmemi bekliyordu. Bana verecek bir teselli cümlesi olmadığı için susuyordu işte... Sahi bunun tesellisi var mıydı? Bence yoktu!

Kendimi biraz sonra kontrol altına alıyorum. Nefesimi düzenliyorum, gözyaşlarımı sonlandırmaya çalışıyorum. Başımı Kaya'nın omzundan kaldırıp, ona bakıyorum. Yüzü endişeli, hüznü ve korkmuş.

"Onu gördüm... Oydu o! Bana baktı! Gözlerimin içine baktı!"

"Sakin ol artık aşkım... Öğreniriz. Zor değil ki... İster misin öğrenmemi?"

"Bilmiyorum..." derken gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor. Bilmiyorum ki... Öğreneceğim gerçekleri kaldırabilecek miyim? Onun bir ailesi olduğu gerçeğini nasıl kaldıracağım ki? "Emre... Hani benim yanımda

staja başlamıştı," deyip derin bir nefes alıyorum. Çünkü bunu itiraf etmek benim için çok zor. "O çocuk benim kardeşim... Sonra o masada gördüğüm kız, o... O da benim kardeşim... Sonra o kadın! Allah kahretsin! Neden şimdi, neden?"

"Şşt tamam... Öğreniriz o mu, değil mi diye... Sıl gözyaşlarını... Dayanamam gözyaşlarına..."

"Bulursak ne olur ki? Karşısına geçip ne diyebilirim ki? Bizi terk ettiği için teşekkür mü edeceğim?" deyip tekrardan ağlıyorum. Kaya beni güvenli kollarıyla sarıp, saçlarıma öpücükler konduruyor. Ben de ona sınıksız sarılıp ağlamaya devam ediyorum.

Kalbim o kadar kırıkken, neden gidip sarılmadığımı için pişmanlık duyuyorum? Emre babam derken gözlerindeki o ışığı neden kıskanıyorum? Ya o kız Cemre... Babamın... Ya da babasının elini tutup, korkuyla ona baktığında neden içimdeki acı daha fazla yükseliyor. Nasıl bir kader yaşıyorum Allah'ım... Neden bunca yıl sonra onu karşıma çıkarttın? Neden bunu yaşamamı istedin? Tanıdı mı beni? Hisset mi kızı olduğu mu? Görür müyüm yeniden? Ya da onların haberi var mıdır, ne kadar şerefsiz bir babaları olduğundan? Annemi öyle çok istiyorum ki şu an... Ben ona nasıl anlatacağım bunları... Ben bu belirsizlikle, acıyla... Ben ne yapacağım şimdi? Ah annem, şu an sana daha önce hiç olmadığı kadar ihtiyacım var... Dizinde yatıp ağlamaya, saçları mı okşamana...

Kaya'ya tekrardan bakıyorum ve o da bana endişeyle bakıyor. Anlımdan öpüyor beni ve kucağına alıp, odaya götürüyor. Beni yavaşça yatağa bırakıp, üzerime bir şey örtüyor ve yatağa uzanıp bana sıkıca sarılıyor. Onun sıcaklığıyla sakinleşmeye çalışıyorum ve onun karşıma çıkmasını sağlayan kaderime teşekkür ediyorum. Dakikalar önce karşıma çıkarttığı babama isyan ederken, Kaya'yı çıkarttığı için ona teşekkür ediyorum!

21. Bölüm

Bugün Vuslat evleniyor! O kadar mutluyum ki, kendi düğünüm olsa bu kadar mutlu olacağımı hiç sanmıyorum. Aslında Vuslat'ta benden daha mutlu değil, çünkü inanılmaz stresli... Panik ve sürekli insanlara kızıp, bağırıyor. Zavallı Burak da bundan her defasında nasibini alıyor. Tabii ben tüm bunları bana neden geç kaldığımın hesabını sormak için arayan Vuslat'ın sesinden anlıyorum. Benimle konuşurken, herkese ağzına geleni saydırması beni fena korkutuyordu. Oysa ki üç gün önceki veda partisinde çok neşeliydi ve inanılmaz eğlenmişti. Hatta Cemre onun o neşeli halinden korkup uyarısını bile yapmıştı. Tabii bu uyarıyı muhtemelen şu sıralar fazla gündemde olan magazin haberleri dolayısıyla vermişti. Yoksa oradaki zenci dansçılarla hiç alakası yoktu! "Bana bak Vus! Sakın ama sakın çok fazla içmiyorsun! Her zaman Burak'la tanıştığın ilk gün onun üzerinde olan kıyafetleri kendine hatırlatıyorsun, ola ki hatırlamazsan da birine söylüyorsun ve seni durduruyorlar. Bak etraf dansçı adamlarla dolu... Kızım bak! Zenci bir bebeğin olur senin de... Burak bunu hiç de sakın karşılamaz bilesin!" demişti. Bununla kalmayıp, kulağını çekip, sehpaye vurmuştu... Vuslat, Cemre'nin dediklerini aklına not ederken, o gece içmekten korkmuştu. Çünkü gerçekten de Burak böyle bir durum karşısında hapis-haneye düşerdi, Vuslat da onu ziyarete giderdi ve orada Burak tüm televizyonda biplenecek kelimeleri kullanarak uzun uzun cümleler kurardı Vuslat'a. Hangi erkek yapmazdı ki? Ve tabii tam tersi olsa bile bunu hangi

kadın yapmazdı ki? Misal ben; hapis hanelik olmazdım belki ama tımar hanelik olurdu, bu kesin!

Sanırım o gece Vuslat içkiden kaçarken, ben içki peşine düşmüşüm. Çünkü o günün ertesi günü olayları kızlardan dinlerken, benden mi bahsediyorlar diye şüphelenmiştim. Onların dediklerine göre; artık beni durduramadıkları bir anda Kaya'yı istediğimi söylemeye başlamışım. Bununla da kalmayıp bana Kaya'yı getirmedikleri için kızları lanetlemişim. Resmen ejderhalı kız olmuşum da haberim yokmuş! Sabah kulağıma dolan horultulu bir sesle uyanmak zorunda kalınca, Kaya'nın yanında ne işim olduğunu sorgulamıştım ve aklımı yitirdiğimi düşünüp, korkmuştum. Şu ünlü psikolog Gül Oya Korkmaz'dan randevu almak için nette gezerken, Cemre'nin densiz mesajını görüp rahatlamıştım. Neyse ki ben sarhoş olmuşum ya da sarhoşluğun anasını ağlatmışım.

Tabii ki de o geceden kalan güzel ayrıntılar da oldu. Mesela; Vuslat'ın o gece kinasını aradan çıkartmıştık. Bekârlığa veda partisinden önce, ailenin yaşlı kadınlarının katılacağı türden bir eğlence yapılmıştı. Vuslatların evinde bol müzikli, bol ağıtlı, leleleleleli bir kına gecesi... Vuslat'ın annesi Nermin teyze, kızını bindallı kıyafetleri içerisinde görmezse gözlerinin açık gideceğinin söyleyip, dram kraliçesi bir Türk annesini aratmamıştı bize. Vuslat da onun bu isteğini kıramadığından kabul etmişti. Ve biz kendimizi o geleneksel şarkıyı söylerken bulmuştuk. Vuslat'ın eline kına sürüleceği sırada herkes bu bilindik şeyi sanki hiç bilmiyormuş gibi yaparak merakla beklemişti. Kaynana gelmiş ve kızın eline kına yakmak için elinin avucuna almıştı. Vuslat tabii ki de elini açmamış ve bununla da kalmayıp, elini ancak orada bulunan tüm kızların avucuna kına yakılırsa açacağını söylemişti. Onun bu isteğinden sonra ben kızlarla birlik olup, bu olayı protesto edip karşı geleceğimizi dü-

şünürken, Cemre hemen atılıp avucuna kınayı yaktırmıştı. Ve sonra diğerleri de... Ve sonra ben kaçıyorken, biri tutup zorla kına yakmıştı. Nasıl bir gelin kısmıydı bu Vuslat, anlamış değildim! İnsan altın bekler altın! Bu kızın istekleri cidden tuhaftı. O gece anlamlandıramadığım bir diğer şeyse; o geleneksel şarkıya bu kadar fazla mana yükleyen kadınlarımız! Yani düşünsenize; annelerimiz ya da büyüklerimiz... Sırf bizler evlenelim diye, bize 'ilerlemiş' yaşımızı bahane ederek evde kaldığımızı hatırlatıp; komşunun ya da akrabaların kızlarını bizlere överek, bizim için yapılan o çeyizleri asla kullanamayacağımızı öne sürüp güzelim nakışları tek cümlede heba ediyorlar... Ama iş değişince; yani biz evlenince de, o geleneklerine delicesine bağlı anne birden yok olup, adeta bir gamlı baykuşa dönüşerek "Sen ne zaman büyüdün? Ne zaman evlenilecek yaşa geldin? Ben sensiz ne yaparım şimdi? Ne vardı bu kadar erken evlenecek?" diye arkamızdan ağlıyor. Onların yarattığı bu karmaşadan sonra evlilik yaşı henüz gelmemiş kızlarımız, durumu başka türlü algılıyor ve aslında evliliğin hiç de güzel olmadığını inanıyorlar. Ah evet o kişilerden biri benim!

Şimdi aynadaki yansıma bakarken, sağ elimdeki nokta kadar kınaya bakıyorum. Kokusunu hiç sevmedim. Bir gün şayet kına gecem olursa, annem bunun on katını zevkle sürer bana biliyorum. Küpelerimi takıp son kez kendime bakarken, telefonum çalmaya başlıyor. Yatağın üzerindeki telefonumu alıp, ekrana bakıyorum. Aşkitom arıyor işte! Adamı bahçede ağaç ettim resmen! "Canım?" diye açıyorum tatlı bir ses tonuyla... Bu sesle konuşuyorum ki, bana kızamasın ve benim de iki elim bir pabuca girmesin; bir terslik yaşamayayım. "Japon güzeli, gelirken yanında bir kova su getirmeyi unutma olur mu?" diyor Kaya sakın bir ses tonuyla... Susadığını düşünüp "Susadın mı, ee gelseydin ya yukarıya?" diyorum ve neden bir kova su istediğini anlayamıyorum.

"Hayır canım, susamadım. Sadece yaşamıma bundan sonra ağaç olarak devam edeceğim için, beni sulayarak, doğayı ne kadar sevdiğini belli etmek istersin diye düşünüyordum."

"Ya aşk olsun ama... Gören de asırlardır bekliyor sanacak!"

"Kırk beş dakika oldu."

"Hani beni sonsuza kadar beklerdin?"

"Sanırım benim için sonsuzluk kırk beş dakika Özge Hem sen aşağıya inmezsen Vuslat büyük bir ihtimalle, gelinliğiyle buraya gelecek," deyip gülmeye başlıyordu Kaya...

"Aman ne komik!"

"Komik bir insan olduğum geçmişimdeki birçok kişi tarafından kanıtlanmıştır."

"Ah tabii! Tip olmayınca, oradan yürüyorsun demek ki!"

"Özge in aşağıya artık!"

Kaya telefonu yüzüme kapatınca, omuzlarım aşağı düşüyor... Yatağa bakıyorum ve hâlâ kararsız olduğum için gözlerimi deviriyorum. Üzerime su yeşili, ince askılı ve uzun bir elbise giyindim. Ama gelin görün ki, aklım mavi kısa elbisemde... Onu giyemiyor olmak içime dert oldu. Vuslat'ın gelinliği mini olduğundan düğün davetiyesine dip not geçmişti. Kimse mini ve beyaz renk bir elbiseyle düğüne gelmeyecekti! Hani sanki gidersek, sonumuz Testere filmi gibi olurdu. Bunu göze alamazdım. Üstelik aldım diyelim, şu anda değiştirip, makyajımı ve saçlarımı yeniden yapamazdım. Vuslat'tan önce Kaya benim katilim olurdu!

Eşyalarımı hızlıca toparlayıp kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Dairemi kilitleyip, asansöre biniyor ve sonunda evden çıkmanın keyfini yaşıyorum. Bir an gerçekten de hiç çıkamayacağımı düşünmüştüm çünkü Apartmanın kapısını açınca bahçe kapısının orada cidi-

den ağaç olmuş Kaya'yı görüyorum. Sportif ceketinin içine beyaz slim fit gömlek ve altına da ceketle uyumlu açık renk ince keten bir pantolon giyinmiş. Kestirdiği saçları yavaştan çıkmaya başladığı için —ki benim saçlarımı bile bu kadar erken çıkmıyor!— onlara hafiften şekil vermiş. Nefesim kesilirken, ona doğru ilerliyorum. Bu adam benim nefesimi kesmek için mi bu dünyaya geldi? Yanına yaklaşınca uzunca bir ıslık çalıp "Japon güzeli, bu ne güzellik?" deyip beni elimden tutup kendisine doğru çekiyor. Tam ben bir şey diyecekken "Ah, evet biliyorum! Her zamanki halin..." deyip gülüyor. Hem de en kocamanından! Tek kaşımı kaldırıp "Nasıl yani? Ben her zaman düğüne gider gibi mi hazırlanıyorum?" diyorum. Sonra kısa bir an düşünüyorum. Gerçekten de düğüne gider gibi mi hazırlanıyorum?

"Hayır yahu... Demek istediğim; her zaman çok güzel oluyorsun."

"Ama bugün daha farklı bir makyaj yaptım ve daha farklı giyinip kendime daha fazla özen gösterdim. Demek ki ne yaparsam yapayım hep aynı güzellikte kalıyorum. Oysa sen, bir ceket, bir pantolonla hep daha farklı ve şık oluyorsun, üstelik daha fazla yakışıklı ve çekici..." deyip dudaklarımı büzüyorum. Ama gerçekten de böyleydi. Bugün kendime on katı fazla bir özen gösterdim. Olmayınca olmuyor demek ki... Hiçbir zaman istediğime erişemeyeceğim... Artık zorlamanın da alemi yok.

Kaya dediklerime anlam veremeyince bana tuhaf gözlerle bakıyor. Zaten anlam vermiş olsa, şaşardım! "Ya vallahi bak anlaşılm. Sen o gün sana nasıl bir iltifat edeceğimi söyle, duymak istediklerini söyle, ben hepsini ezberleyip geleyim, olur mu?" deyip ellerini belime koyup, beni kendine daha da çok çekiyor.

"Ama o zaman senin içinden gelmez ki? Ya da kalbinden..." deyip iyice ona yaklaşıyorum.

"Hayır canım, susamadım. Sadece yaşamıma bundan sonra ağaç olarak devam edeceğim için, beni sulayarak, doğayı ne kadar sevdiğini belli etmek istersin diye düşünüyordum."

"Ya aşk olsun ama... Gören de asırlardır bekliyor sanacak!"

"Kırk beş dakika oldu."

"Hani beni sonsuza kadar beklerdin?"

"Sanırım benim için sonsuzluk kırk beş dakika Özge... Hem sen aşağıya inmezsen Vuslat büyük bir ihtimalle, gelinliğiyle buraya gelecek," deyip gülmeye başlıyor Kaya...

"Aman ne komik!"

"Komik bir insan olduğum geçmişimdeki birçok kişi tarafından kanıtlanmıştır."

"Ah tabii! Tip olmayınca, oradan yürüyorsun demek ki!"

"Özge in aşağıya artık!"

Kaya telefonu yüzüme kapatınca, omuzlarım aşağı düşüyor... Yatağa bakıyorum ve hâlâ kararsız olduğum için gözlerimi deviriyorum. Üzerime su yeşili, ince askılı ve uzun bir elbise giyindim. Ama gelin görün ki, aklım mavi kısa elbisemde... Onu giyemiyor olmak içime dert oldu. Vuslat'ın gelinliği mini olduğundan düğün davetiyesine dip not geçmişti. Kimse mini ve beyaz renk bir elbiseyle düğüne gelmeyecekti! Hani sanki gidersek, sonumuz Testere filmi gibi olurdu. Bunu göze alamazdım. Üstelik aldım diyelim, şu anda değiştirip, makyajımı ve saçlarımı yeniden yapamazdım. Vuslat'tan önce Kaya benim katilim olurdu!

Eşyalarımı hızlıca toparlayıp kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Dairemi kilitleyip, asansöre biniyor ve sonunda evden çıkmanın keyfini yaşıyorum. Bir an gerçekten de hiç çıkamayacağımı düşünmüştüm çünkü. Apartmanın kapısını açınca bahçe kapısının orada cid-

den ağaç olmuş Kaya'yı görüyorum. Sportif ceketinin içine beyaz slim fit gömlek ve altına da ceketıyla uyumlu açık renk ince keten bir pantolon giyinmiş. Kestirdiği saçları yavaştan çıkmaya başladığı için —ki benim saçlarım bile bu kadar erken çıkmıyor!— onlara hafiften şekil vermiş. Nefesim kesilirken, ona doğru ilerliyorum. Bu adam benim nefesimi kesmek için mi bu dünyaya geldi? Yanına yaklaşınca uzunca bir ısıklık çalıp "Japon güzeli, bu ne güzellik?" deyip beni elimden tutup kendisine doğru çekiyor. Tam ben bir şey diyecekken "Ah, evet biliyorum! Her zamanki halin..." deyip gülüyor. Hem de en kocamanından! Tek kaşımı kaldırıp "Nasıl yani? Ben her zaman düğüne gider gibi mi hazırlanıyorum?" diyorum. Sonra kısa bir an düşünüyorum. Gerçekten de düğüne gider gibi mi hazırlanıyorum?

"Hayır yahu... Demek istediğim; her zaman çok güzel oluyorsun."

"Ama bugün daha farklı bir makyaj yaptım ve daha farklı giyinip kendime daha fazla özen gösterdim. Demek ki ne yaparsam yapayım hep aynı güzellikte kalıyorum. Oysa sen, bir ceket, bir pantolonla hep daha farklı ve şık oluyorsun, üstelik daha fazla yakışıklı ve çekici..." deyip dudaklarımı büzüyorum. Ama gerçekten de böyleydi. Bugün kendime on katı fazla bir özen gösterdim. Olmayınca olmuyor demek ki... Hiçbir zaman istediğime erişemeyeceğim... Artık zorlamanın da âlemi yok.

Kaya dediklerime anlam veremeyince bana tuhaf gözlerle bakıyor. Zaten anlam vermiş olsa, şaşardım! "Ya vallahi bak anlaşılm. Sen o gün sana nasıl bir iltifat edeceğimi söyle, duymak istediklerini söyle, ben hepsini ezberleyip geleyim, olur mu?" deyip ellerini belime koyup, beni kendine daha da çok çekiyor.

"Ama o zaman senin içinden gelmez ki? Ya da kalbinden..." deyip iyice ona yaklaşıyorum.

"Ama Japon güzelim, senin kalbinden geçen her şey benim de kalbimden geçmiş sayılmaz mı? O kalp artık bana ait değil mi?" deyip burnumun üzerine öpücük konduruyor.

Hayır Özge sakın bayılmaya kalkma! Saçlarını düşün, kıyafetini, makyajını ve... Kaya'nın o sözleri... Hayır Kaya'nın bu sözleri sende bayılma etkisi yaratmamalı... Ama dedikten sonra burnuma kondurduğu öpücük? Özge! Alt tarafı bir öpücük!

"Hımm... Öyle mi... Peki... Sen ne kadar çıkarıcı bir adamsın böyle?" deyip, bayılmayacaksam nazlanayım bari edasıyla Kayacığım nazlanıyorum... En azından bir tepki vermeliyim değil mi? Hani bu sözleri ilk kez duymuş yeni gelin edalarına girmemeliyim!

"Sen ne kadar nazlısın bugün böyle..."

"Evet nazlıyım, ne olmuş ki?"

Beni öpüp "İyice aşık olasımdı geldi," diyor! **SAKIN BAYILMA ÖZGE!**

Etkilenmemiş numarası yaparak "Aaaa! Ama hani o kapasitenin üzerindeydin zaten?" diyorum bilmiş cadı-lık içgüdümle...

"İşte düşün hâlâ aşma durumundayım," deyip sırı-tıyor.

Ah Özge artık seni kimse durduramaz! Onu öpmek için ona yaklaşılmaya başlayınca, kulaklarıma bir ses dol-maya başlıyor. Cılız ve meraklı bir ses! Tahmin eden var mı? Tabii ki var! Dul Aysel! Duymazdan gelerek Kaya'ya tekrardan yaklaşıyorum ama o duymadığını sanıp daha da çok bağırılmaya başlıyor. Kaya da bunu böyle sanıp birinin bana seslendiğini söylüyor. Yavaşça arkamı dönüyorum ve onun dairesine bakıyorum. Altı katlı apartmanın en üst katında oturuyor Aysel cadısı... Bana gülümseyerek bir de el sallıyor. Kaya hafifçe gülüp bana el salladığını söylüyor ve ben de elimde olmadan oradan düşse de kurtulsam diye dua ederken buluyo-

rum kendimi... Kaya bu durumla çok eğleniyor olacak ki bunu dediğim için bana kızıyor. Sonra Aysel'e kulak veriyoruz. Aysel ta o üst kattan bana "Özge yenisi bu?" diye bağıyor. Ama şans bu ya... Onun bağırmasıyla birlikte caddeden araba geçiyor ve Kaya ne dediğini anlamıyor. Ama ben hemen anlıyorum. Ona cevap vermeden Kaya'yı oradan götürmek için hareketlenirken, Aysel utanmazı aynı şeyi papağan gibi yeniden tekrar ediyor ve Kaya da artık öğrenmiş oluyor. Ben yerin dibine girerken, Kaya Aysel'e bakıp, eliyle 'okey' işareti yapıyor. Şaşkınlıkla Kaya'ya bakıp ne yaptığını sorarken o bana deli bir bakış atıp, tüm kıskançlığıyla Aysel'le tanışmak istediğini söylüyor. Bunu elbette kabul etmiyorum. Saçmaladığını söyleyip, olayı tatlıya bağlayacakken, Kaya ısrarla Aysel'le tanışmak istediğini sert bir şekilde söyleyip, önden önden arabasına doğru yürümeye başlıyor.

Aysel'i öldüreceğim! İki dakikada ilişkiye derin darbeler bıraktı ya! Hem cidden yenisi demek de neyin nesi? Sanki ben sürekli sevgili değiştiren kızlardanım. Acaba o biliyor mu bundan önceki sevgilim tarafından aldatıldığımı ve şu andaki sevgilimi gökte ararken, Starbucks'ta bulduğumu? Keşke Zeyna olsaydım! Elimdeki bumerangı direkt Aysel'in ağzına tıkar ve gelecek için iyi bir şeyler yapmış olurdum.

Kaya'nın arabasında düğünün yapılacağı yere, Kuruçeşme'ye doğru yol alıyoruz. Arabanın içinde ölüm sessizliği var. Yalnız Kaya'nın bu kadar kıskanç bir adam olduğunu hiç bilmiyordum. Bir kere Kaya zamanında herkesi birbiriyle aldatmış bir insan! Ve buna rağmen hâlâ benim geçmişimden birini duyunca böyle delirme si cidden çok ironik! Bir de beni düşünsün canım! Adamı nişanlıyken tanıdım, sonra hastanede başka biriyle gördüm, bunun üzerine Derin'le ve şirketteki diğer kızlarla flörtleştğine şahit oldum. Yahu ben cidden neyin

kafasındaymışım da, bunları bildiğim halde bu adamla birlikte olmaya başlamışım? Cidden gözlerimi kör mü ediyor, ne yapıyor? Kalbimi nasıl olur da bu kadar çabuk onun elleri arasına verebilmişim ki?

İçimdeki yoğun istek üzerine lafımı esirgemen tatlı bir dille konuşmaya başlıyorum. Amacım; akıllardaki şüpheleri yok etmek ve Kaya'nın bu nemrut suratını dağıtmama gerek kalmadan düzelmesini sağlamak! Ona; bu gereksiz kıskançlıklarına son vermesi için birkaç güzel cümle söylüyorum. Maksat iş tatlıya bağlansın ve biz de düğünde Ankara'nın Bağları'na bağlanalım! Kaya sözlerimden hiç etkilenmiyor. Şu an itibariyle damarlarında kanla beraber kıskançlık da dolaşıyor. Bu yüzden plan A işe yaramıyor. Ne zaman plan sıralaması yaptın diye sormayın! Çünkü bu, şu an aklıma gelen bir fikir... Plan B'yi düşünmeye başlarken, Kaya arabasının üzerini açıyor ve Mustafa Sandal o şarkıyı yeniden söylüyor sanki... Ah, evet, tabii ki de *onun arabası var güzel mi güzel, şoförü de var, özel mi özel...* Ve o an beyimde ışıklar yanmaya başlıyor ve Kaya'yı kendi silahıyla vurmaya akıl ediyorum. Pardon ama Kaya kimle baş ettiğinin farkında değil! Bu adam benden önce tüm haltı yiyip, üzerine de ayranını içerken iyi hoştu da, bu zavallı gün görmemiş kızın hayatında iki üç kişi olmuş çok muydu? Hemen laf cambazlığı yapıp zamanında yediği haltları gün yüzüne çıkartıp onu ekarte ediyorum! Peki Kaya bundan etkileniyor mu? Hayır! Kırmızı ışığın yandığı o anlarda bana dönüp "Özge farkında mısın bilmiyorum ama ben senin için nişanlımdan ayrıldım! Yani benim geçmişim senin gözünde parlak olmayabilir. Ama bunların hepsi sırf aklımdan, hayalimden gitmen içindi. Ben aşkın gerçekliliğini sadece seninle tatmışım ve kimseyle de tatmak için uğraşmadım. Ben sana yıllardır aşığım ve bırak da seni adam gibi kıskanayım. Sürekli benim geçmişimi açarak beni ezmeye çalışma. Seni aşkıma

inandırmak için yeterince uğraştığımı düşünüyorum," diyor. Evet sen düşünüyor olabilirsin ama unutma ki ben de Türk kızıyım! Kiskancım, asiyim ve Allah kahretsin ki kanım A pozitif trip! "Ben sana şimdi inanmıyorum diye bir şey mi dedim! Sen kiskanıyorsan ben de kiskanıyorum oğlum! Senin kalbin kalp de, benimkisi kürek mi?"

"Oğlum mu? Ya bir de eline tespih verelim istersen! Sen şu kızların geleneksel gelgitli dönemlerinde misin? Saçmalıyorsun şu anda çünkü!" Tabii ki de öyleyim! Sabah kalkar kalkmaz bununla karşılaşacağımı bilseydim, kesinlikle uyumaya devam ederdim! Üstelik Kerem'in geçen günlerde bana sürekli Ceren'den bahsetmesi ciddi anlamda sinirimi bozdu... Kerem, Kaya ile olan durumumuzu gerçekten de bilmiyor mu, yoksa çok güzel rol mü yapıyor, anlamıyorum. Geçen günlerde konuyu Ceren'e getirip, kendisini nasıl yıprattığından bahsedip durmuştu. Bu konunun beni alakadar etmeyeceğini söylemek istemiştım ama sağ yanımdaki iyilik meleği beni fazlasıyla alakadar ettiğini söylemişti... Sonra da sol yanımdaki kötü melek bunun aksini söyleyip melekler arası kavga çıkarırken, ben Kerem'i dinlemek zorunda kalmıştım. Kerem; Ceren ile Kaya'nın barışacağına inanıyormuş. Onların sürekli kavga ettiklerini söyleyip ve bunun da diğerleri gibi sıradan bir kavga olduğunu belirtmişti. Ona bir şey diyememiştım belki ama çok güzel gözlerimi devirmiştim. Tabii bu onu görmemişti, o ayrı bir konuydu ya... Yine de içimde Ceren'e karşı olan suçluluk duygusuna yenilerek ona üzülüyordum. Ama elimden gelen bir şey de yoktu. Yani bu gül gibi çocuğu elinde maşa yapmaya niyetlenen biri için, çok da üzüle-meyeceğim, kimse kusuruma bakmasın.

Kaya'nın beni dürtmesiyle, düşüncelerimden sıyrılıp ona bakıyorum. "Ne oldu?" diye sorunca *neler olmadı ki* dememek için kendimi zor tutuyorum. "Hiç ne olabilir

ki, dalmışım öyle..." diyorum. Daldığım yeri tekrar düşünüp kendime kızıyorum. Ceren'in karşısına aşık olabileceği biri çıksın Allah'ım, çıksın ve Kerem sözde depresyon dediği halinden çabucak kurtulsun.

"Heyecanlı mısın?"

"Vuslat evleniyor diye mi?"

"Hayır tabii ki de Özge! Farkındaysan, çift olarak kaçtığımız ilk resmi davet. Gerçi içinde çiftetellinin olacağı bir ortam pek de resmi olmuyor ama... Düşün. Bu geceden sonra herkes bizi konuşacak," derken havalı bir gülüş atıyor. Sanki etrafında yüzlerce kamera varmış da onlara gülümsüyor, artist!

"Ne çılgın bir çift olduk değil mi? Sürekli bizi konuşunlar diye illa bir durum belirtisi göstereceğim. Ertesi günkü manşetleri görüyor gibiyim. *Sosyetenin playboylarından biri olan Kaya Yelkenci, ayrılık arifesinden sonra hiç bilinmeyen gizemli Japon kızla bir düğüne katıldı.*"

Kaya bir ısıklık çalıp "Kulağa güzel geliyor ama bak," deyip gülmeye başlıyor. Onun gülmesiyle ben de gülerek hayatıma yeni girecek olan renklerin hangileri olacağı hakkında düşünüyorum. Kaya hayatıma girdiğinden beri, daha uysal, daha ılımlı biri olmaya başladım. Derin bile o çokbilmiş edalarıyla bana laf sokarken, ona sadece gülümseyip duruyorum. Durumum içler acısı mı yoksa gerçekten de olması gereken bu mu diye sorgulayamayacak kadar Kaya'yla doluyum. Arabada çalan şarkıyı duyunca gülümsüyorum. Şarkı *'Tam hayattan vazgeçerken, beni aşka inandır'* diyor. Kaya bakıyorum ve gülümsemem büyüyor. O bu şarkının bizdeki etkisini bilmiyor ama ben bunu ilerleyen zamlarda ona çok güzel anlatacağım...

O hayatıma aşk dolu bir şekilde giriş yapmadan önce, her şeyden vazgeçme noktasına gelmiştim. Ama sonra o bir masaldan çıkıp, bir kahraman edasıyla hayatıma girip, beni kollarının arasına almıştı. Beklediğim sıcak-

lığı bana hissettirmişti. O akşam ağladığımda bana sarılıp, beni sakinleştirmişti. Onun kolları arasında uymaya çalışmışım ama sürekli uyanıp o anın hayal olup olmadığını sorgulayıp durmuşum. Kaya o günün sonrasında Emre'yi araştırmış ve o adamın babam olduğunu kanıtlamıştı. Hayatım boyunca uğradığım en büyük haksızlık bu! Yıllarca onu unutmak için çabalamış, artık pes etmişken ve yoluma devam ediyorken, onun karşıma çıkmasına anlam veremiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Onunla konuşup konuşmama arasındaki ince ipte yürüyor ve ikisinin de olmaması için o ipten düşmek için çabalıyormuşum gibi hissediyorum. Kalbimde hâlâ onun için sakladığım bir yerin olması, gururumu incitiyorken aynı zamanda kalbime huzurla titretiyor. Bunca yıl onun yokluğuyla yaşamaya alışmışken, artık onun var olduğunu bilip de hâlâ o yokmuş gibi yaşamalı mıyım? Belki de Kaya'nın dediği gibi onunla yüzleşmeliyim.

O günün sonrasında Emre'yle karşılaşmamak için şirkette mekik dokudum. Beni ondan kaçıran öyle çok sebebim vardı ki... Hayalimdeki çocukluğu onun yaşaması... Babası gibi mimar olması... Ve babasının onunla gurur duyması! İçimdeki o kıskançlık damarını sakinleştiremiyordum. Onun kardeşim olduğu gerçeği bana ılık bir rüzgar esintisi gibi hissettiriyordu. Onu suçlamıyordum. Ama deli gibi kıskanıyordum işte!

Araba durunca aklıma gelen düşünceleri yok etmek istercesine başımı iki yana sallıyorum. Etrafıma bakıyorum sonra... Düğünün yapıldığı mekâna gelmişiz bile... İkimiz de arabadan iniyoruz. Görevlilerden biri arabayı alıp, götürürken, Ben de Kaya'nın yanına doğru yürüyorum. Gözlerine bakıp, ısınabildiğim kadar ısınıyorum. Bana uzattığı ele bırakıyorum. Onun sıcak elini tutarken, kendimi hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Hiç olmadığım kadar güvende... Kapıda du-

ran görevlilere adımızı söyleyecekken, adamlardan biri Kaya'yı tanıdığı için buna gerek olmadığını söyleyip bizi direkt içeriye yönlendiriyor. Bu durum karşısında hafifçe kıkırdarken, Kaya bu durumun tadını çıkartmam gerektiğini söylüyor. İçeriye yürürken, bir bayan yer planı için adımızı soruyor. Ben adı söyleyince hızlıca listesinden bakıp bizi oturacağımız yere yönlendiriyor. İçeriye girdiğim anda bir peri masalından içeriye girmiş gibi hissediyorum kendimi... Muhteşem boğaz manzarasına karşı burada çiftetelli oynamak cidden çok süper olacak. Etrafımı incelemeye başlıyorum. Beyazın hâkim olduğu renklerin arasında, masaların üzerlerini süsleyen pembe ve güller insanı görüntüye hayran bırakıyor. Ortada duran havuzun üzeri camla kaplanmış ve içerisi ışıklarla süslenmiş. Gözlerim etrafta fıldır fıldır dönerken, nikâhın yapılacağı alana bakıyorum. Boydan boya kocaman bir ayna var. Karşı taraftaki manzara direkt olarak buraya yansıyor ve bu fikrin benden çıkmış olması beni cidden gururlandırıyor. Vuslat nikâhın olacağı alanı denize dönük bir şekilde istemişti. Fotoğraf çekilirken, görünecek manzaradan mahrum kalamazdı. Ama bu mekânın düzenine uymadığından ben de ona böyle bir teklif sunmuştum ve kesinlikle işe yaramıştı. Mekânın demirliklerine asılan pembe ve mavi balonlar ise; Vuslat'ın içindeki çocuksu tarafı ortaya koymuş. "Üzülme bu kadar bebeğim, ben sana daha güzelini yaparım," diyen Kaya'ya dönüyorum. Kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor. Ben de ona gülümseyerek "Üzülmiyorum canım... Sadece çok beğendim, gerçekten de çok güzel olmuş," diyorum. Birlikte masamıza doğru yürürken, Kaya "Benim de hoşuma gitti," diyerek onayını veriyor.

Masaya oturmadan önce Vuslat'ın yanına uğramam gerektiğini anımsayarak, Kaya'ya Vuslat'ın yanına gideceğimi söylüyor ve hiçbir kadınla göz göze gelmemesi

için uyarıyorum. O da ben gelene kadar uslu bir çocuk olup tüm ilgisini manzaraya vereceğini söylüyor. Gülererek onun yanından ayrılıp, görevlilerden birine gelin odasını soruyorum. Adamın gösterdiği yere giderken sesler duymaya başlıyorum. Meraklı adımlarımı daha da hızlandırıyorum. Gelin odasının kapısının önüne gelince vurma nezaketini göstermeden içeriye giriyorum. Vuslat tek başına —*ki büyük ihtimalle herkesi başından kovdu*— oturmuş ağlıyor. Hemen yanına gidip neler olduğunu soruyorum. Bana sarılıp evlenmekten vazgeçtiğini, asla kalabalığın önüne çıkamayacağını, şayet bir tek olursa bu odadan evet kelimesini söylemeyi istediğini dile getiriyor. Onu kendine getirmek için şok etkisi uygulamam gerektiğini tabii ki de anlıyorum. İçerisinin harika olduğunu ve eğer oraya çıkmazsa Burak'ı çok üzeceğini, bununla da kalmayıp hazır bi düğün kalabalığı varken herkese Kaya'yla benim evleneceğimi söylemeyi düşündüğümü dile getirerek, biraz olsun onu neşelendirmeyi başarıyorum. Üstelik bu saçma sapan hallerine son vermesi gerektiği için sertçe uyarıyorum, böyle yaparak Burak'ın kaçmasına yol açacağını gizli bir mesaj gibi ona iletiyorum.

Masalar yavaştan dolmaya başlarken, herkes, Kaya ile beni yan yana gördüklerine şaşırıp, yanlarındakilerle fısır fısır dedikodu yapıyor. Özellikle Derin, Kaya ve beni yan yana görünce o kocaman açılan gözlerini eski haline getiremiyor ve yerine oturuncaya kadar bizi bakıyor. Kaya onun haline bakıp gülerken, bana dönüyor. Benim gülmediğimi görünce "Takma sen onları ya... Boş ver. Alışacak herkes," deyip beni teselli ediyor. Ne yazık ki ben teselli olamıyorum. Bakışlarımı insanlardan çekip denizi izliyorum. Ben denizi izlerken, Kaya'nın beni

izlediğini hissediyorum. Ona dönüp gözlerine bakıyorum. Siyah benim için her zaman üzüntüyü, hüznü ve geceleri korktuğum için korkuyu anımsatırdı eskiden... Ama şimdi sevdiğim adamın gözlerine bakarken, bana aslında güzelliği, aşkı, mutluluğu, sıcaklığı anımsattığı-
nı hissediyorum. Bir elimle onun yanağını okşayıp, bir öpücük bırakıyorum. Benim öpücüğümle birlikte Kaya da beni öpmek için dudaklarına yöneldiği anda sert bir ses duyuyorum.

"Alt tarafı on beş dakika bekledin! Yol boyunca söylenip durdun!"

Sesin geldiği tarafa bakıyorum hemen. Cemre ve Oğuz! Gözlerinden ateş fırlayacak kadar kızgınlar.

"On beş dakika mı? Sanırım matematik konusunda kötüsün. Çünkü eğer ben sayısalcıysam, ki matematik benim alanım, hesaplarıma göre; seni tam kırk beş dakika bekledim!" Oğuz sinirle konuşurken, bizim masadaki sandalyelerden birini çekip oturuyor.

Cemre de diğer boş sandalyeyi çekiyor ve "Doksan dakika boyunca ayakta maç izlesen sesin çıkmaz ama! Senin yüzünden düğünün en iğrenç elbiseli insanı ben oldum. Şu halime bakın ya! Bir modacıya yakışıyor mu bu kıyafetler?" deyip bizi de bu olaya dâhil etmek istiyor. Ama biz dâhil olmamakta kararlıyız. Aslında ben kararlıyım. Çünkü Kaya'nın baldırını çimdiklemeseydim o olaya dâhil olacaktı.

"Aynı şey mi ya! Ya bir insan, aynı kıyafeti üç kere giyip de aynı soruyu sorar mı? Bu nasıldı? E, söylemiştim zaten deyince kıyametler kopuyor. Hem bu kadar abartmana gerek yok. Düğün senin değil farkındasın bunun değil mi? İlgi çekici olmana gerek yok!"

Cemre sinirle burnundan soluyup "Haklısın!" derken, masadaki suya uzanıyor. Şişeyi açıp bardağına boşaltıyor ve içiyor. Sonra içmesini yarıda kesip, suyun sıcaklığı yüzünden deliriyor. Garsonu çağırıp tüm hıncını

ondan alıyor. Zavallı garson soğuk su getirmek için resmen uçuyor. Az sonra garsonun getirdiği suya teşekkür ederken, yaptığı eşekliği de kendince affettiriyor adama Cemre...

Kısa bir süre içinde herkes gelip yerlerini alıyor. Az ileride oturan Ahmet Bey'le göz göze gelince utangaç bir şekilde ona selam veriyorum. Benim tüm gerilemelerime rağmen Ahmet Bey bana kocaman bir gülümseme yollayıp başıyla selamımı kabul ediyor ve bana göz kırpmıyor. Kaya da dayısını görünce beni elimden tutup onların olduğu masaya sürüklüyor. Masadaki herkesle selamlaştıktan sonra masamıza geri dönüyoruz. Sanki üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Zaten Kaya'nın sıcak elini tutuyorken, kendimi pozitif hissediyorum.

Çalınan düğün şarkısıyla birlikte herkes gelinin çıkacağı uzun yokuşa bakıyor. Burak hemen ucunda durmuş gelinini bekliyor. Ve Vuslat'la babası görünüyor. Vuslat babasının kolunda sevdiği adama doğru yürüyor. Benim hiçbir zaman yaşayamayacağım sahneyi yaşıyor. Kalbimin ikiye ayrıldığını hissediyorum. Vuslat ve Taner amca Burak'ın yanına geldiklerinde, Taner amca, kızını damadına emanet etmeden önce onun kulağına eğilip bir şeyler söylüyor. Hiçbir zaman öğrenemeyeceğimiz sır. Vuslat babasına sarılıp, Burak'ın koluna giriyor. O an elimde hissettiğim elle Kaya'ya bakıyorum. Bana göz kırpıp, elimi sıkıyor. Ona her şey yolunda gülümsemesi atıyorum ama aslında o andan sonra hiçbir şeyin yolunda olmadığını biliyorum. Söylenen evetler, onlar için uçurulan balonlar ve aşklarına şahitlik eden bizler, onları sevgi dolu alkışlıyoruz. Sonra düğün danslarına başlıyorlar. Düğün resmi havasından çıktıktan sonra da kimse yerinde duramıyor. Herkes Vuslat ve Burak için eğleniyor. Çalınan bir slow müzik esnasında Oğuz, Cemre'yi yanağından öpüp dansa kal-

dırıyor. Cemre de nazlanarak kabul ediyor bu isteği... Çalınan her hareketli parçada insanlar çok daha coşuyor. Kaya'yla karşılıklı çiftetelli bile oynuyoruz. Arada Vuslat hem ağlıyor hem de oynamasına ara veriyor. Bunun onun bu haline gülerken, Vuslat'tan sen görürsün bakışını da almayı ihmal etmiyor.

Geçen iki hafta sonrasında artık şirket Vuslatsız oluyor. O balayında keyif sürerken, biz de sıcak havadan nasibimizi alıyoruz. Bugün Kerem'le son görüşmemizi yapacağız. Projenin sonlarına geldik nihayet. Artık onun suratını görmeyeceğim için çok mutluyum. Ama sürekli Ceren'den bahsetmeyecek olmasından daha çok mutluyum. Onun bu işin bir kotası olduğunu bilmeyecek kadar cahil olduğunu öğrendiğim için de üzgünüm. Hani anladım artık Ceren'in depresyonda olduğunu... Sadece anlayamadığım; normalde depresyondaki bir insan evden dışarı çıkmaz, değil mi? Ama geçenlerde okuduğum dergide yazılanlara bakacak olursam, Ceren gayet de gezip eğleniyor. Hiç de acı çekiyormuş gibi görünmüyor. Üstelik kameralara da verdiği pozlar da cabası...

Şirketten içeriye girip asansöre doğru ilerliyorum. Asansörün düğmesine basıp bekliyorum. Biraz sonra asansörün kapısı açılıyor ve birkaç kişiyle beraber Emre de çıkıyor. Birbirimizi görünce öylece kalıyoruz. Ben daha fazla dayanamayıp "Merhaba..." diyorum. Emre de "Merhaba... Özge... Hanım..." derken, o an anlıyorum ki, o da her şeyi biliyor. Acaba en başından beri biliyor muydu, babasının adiliğini? "Konuşalım mı biraz?" derken onun asansörden çıktığını anca fark edip "Hem nereye gidiyorsun sen?" diyorum. Onun gidiyor olması kalbimi sıkıştırıyor bir anda. Benim yüzümden buradan

gidiyorsa, bunu kaldıramam... "Konuşalım... Ahmet Bey, benim yeni arsaya gitmem gerektiğini söylemiş de... Siz söylemişsiniz. Hani bana verdiğiniz projenin yapılacağı yer..."

"Evet hatırladım, oraya gitmeni istemiştim. Çünkü senin projen o... Hemen mi gidiyorsun peki?"

"Yok önce bankaya uğrayacaktım ama daha sonra da uğrayabilirim."

"Peki o halde... Şirketin az ilerisinde bir yer var oraya gidelim."

Birlikte şirketten çıkıyoruz. Ahmet Bey şirket arabalarından birini vermiş Emre'ye. Onunla gitmeyi teklif ediyor. Ben de kabul ediyorum ve arabaya biniyoruz. Emre yanında ben olduğum için tedirgin bir şekilde kullanıyor arabayı... Elimde olmadan onu inceliyorum. Bu çocuk benim kardeşim! Dolan gözlerimle ona bakmaya devam ediyorum... Kardeşim olmasını hep çok istemiştim. Sonra hayatıma Cemre girince bunun gerçekleştiğini düşünmüş ve sevinmiştim. Ama şu anda öyle başka duygular içindeyim ki... Küçükken nasıl içtenlikle kardeş dilemişsem, Allah bana Cemre'den sonra iki tane daha kardeş verdi. Ben ne yapacağımı bilemiyorum ama... Kendimi öyle çaresiz, öyle yıkılmış hissediyorum ki... Kaderimin neden böyle yazıldığını düşündükçe ağlayasım geliyor. Üstelik sonradan gelen kardeşlerin benim için ne anlam ifade etmesi gerektiğini de bilmiyorum. Onlar benim babamı çalmışlardı. Anneleri hayatımızı çalmıştı. Kimdi suçlu? Anneleri mi, babam mı yoksa kardeşlerim mi? Kardeşlerim derken onları hemen benimsemiş olmama da anlam veremiyorum.

Biraz sonra ikimiz de karşılıklı oturuyoruz. Birbirimize arada kaçamak bakışlar atıyoruz. Ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Sabah rüzgârı hafiften eserken Emre'yle bakışlarımız kesişiyor. Ağlamak istiyorum. Çok istiyorum. İçimde bir merak oluşuyor. Kabul edip etmeyecekleriy-

le ilgili... Az önce bir suçlu arıyordum ama o suçlunun kardeşlerim olmadığına kesinlikle eminim şu an.

"Ben o gün öğrendim. Daha doğrusu Cemre'yle ben yeni öğrendik. Babam o gün fenalaştı sen—siz gittikten sonra... Sonrasında anlattı," derken sesi öyle üzgün ve mutsuz çıkıyordu ki... Bana nasıl hitap edeceğini bilme- yişi beni yaralıyor.

"Ben ne diyeceğimi bilmiyorum Emre... İnan çok dü- şündüm. Ama cesaretim olmadı işte! Ben sizin var oldu- ğunuzu bilmiyordum. Onun evli olduğunu biliyordum ama... Hepsi bu... Hiçbir şeye anlam veremiyorum. Hayatımı tam rayına soktuğum anda, o karşıma çıkıyor. Öyle çaresiz hissediyorum ki kendimi..." derken bir damla düşüyor yanağımdan... Tek bir damlayla öfkem, kırgınlığım yok oluyor sanki... Artık hayatımda negatif olan hiçbir şey istemiyorum.

"Öfkeliyim, kırgınım, ben de senin gibi çaresiz hisse- diyorum kendimi... Babam... Hep güvendiğim, saydı- ğım insan bana öyle şeyler anlattı ki, bir anda gözümden düştü. Ondan nefret etmek istiyorum ama başaramıyo- rum. Öfkeleniyorum. Küçüklüğümden beri onun gibi mükemmel bir insan olmak istedim. Ama şimdi... Her şey çok daha farklı hissetmeme neden oluyor." Titrek çıkan sesi canımı acıtıyor. Dokunsam ağlayacak. Yeşil gözleri kıpkırmızı... Utandığından mıdır ağlamayışı yoksa o da benim gibi ağlamanın hiçbir şeye fayda et- meyeceğini bildiğinden midir, bilmiyorum.

"Babasızlığın ne demek olduğunu onu görünce his- settim. Ona o kadar öfkeliyken, yine de sarılmak iste- dim ama sonra bugüne kadar yaşadıklarım bana engel oldu." Ellerimle gözyaşlarımı siliyorum. Emre'ye baki- yorum. Benim kadar üzgün. Benim kadar mutsuz şimdi o da... Emre uzanıp elimi tutuyor. Benden daha cesaret- li! Kardeşim... Emre benim kardeşim...

"Ben hissediyorum neler hissettiğini... Cemre de his-

sediyor. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor ama cesaret edemiyor. Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O günden sonra Cemre ve ben, benim buradaki bekâr evimde kalıyoruz. Eğer istersen... Bizi istersen... Yanında olmak istiyoruz. İster misin?"

İster miydim? Ben küçüklüğümden beri istiyorum bunu... Küçük ellerimi açıp Allah'a dua etmek için anemim uyumasını beklediğim günden beri... Kalbimdeki sevgi şimdi iki kişiyi daha kolları arasına alıyor. Ben onları kalbime kabul etmek istiyorum. Kardeşlerimi hayatımda istiyorum. Yaşadıklarımı bir köşeye atmak istiyorum. Artık sadece kalbimin sesiyle hareket etmek istiyorum. Yeteri kadar mantığımın hareket ettim ve bir faydasını da görmedim. Emre ve Cemre... Kardeşlerim... Allah unutkanlığımı bildiği için iki kız kardeşimin adını da Cemre olarak yollamış bana...

Yavaşça yerimden kalkıyorum ve Emre sanırım gideceğimi düşündüğü için panikleyerek ayağa kalkıyor. Birkaç adım atarak yanına gidiyorum ve sıkıca sarılıyorum ona... Boyu benden çok fazla uzun olduğundan o da bana sarılmak için eğiliyor ve sıkıca sarılıyor. Kardeş kokusunu içime çekiyorum. Ağlıyorum... O da ağlıyor. Bana "Teşekkür ederim abla..." diyor ve ben daha çok ağlıyorum. Ben bu yakışıklı çocuğun ablasıyım... Benim kardeşlerim var. Sanırım gittikçe mutlu olmaya başlıyorum. Ve bu mutluluğumun elimden alınmaması için şimdiden dua ediyorum. Biraz geri çekilip Emre'ye bakıyorum. Yanağını okşayıp tekrardan sarılıyorum. İçten bir öpücük bırakıyorum yanaklarına... O da benden cesaret alarak öpüyor yanaklarımdan... "Bir an gideceksin diye çok korktum," diyor kardeşim... Onun sözüyle gülümseyerek "Artık benden kurtulman imkânsız," deyip tekrardan sarılıyorum kardeşime... Ah, demiştim değil mi? Emre benim kardeşim. Cemre de öyle de... Ve bizim çatlak Cemre'yi zaten biliyorsunuz.

Emre'yle vedalaştıktan sonra o işlerini halletmeye gidiyor ve ben de şirketin yolunu tutuyorum. Emre işlerle beni şirkete bırakmak istediğini söyledi ama ben yürümek istediğimi söylediğimde, fazla üstelemedi. Bir çekingenlik var hâlâ aramızda... Ama cumartesi akşamı bu sorun ortadan kalkacak, inanıyorum. Emre'yle sözleştik. Cumartesi akşamı Cemre'yi de alıp bana gelecekler. Evet onlara çok güzel yemekler yapamayacağım ama kesinlikle çok güzel siparişler vereceğim.

Telefonumu çantamdan alıp Kaya'yı arıyorum. Olan biteni anlatıyorum. Şapşal adam nasıl mutlu oluyor ama... Öyle çok mutlu oluyor ki "Japon, akşam sizin yöresel meşhur yemeğinizin siparişini ver de, keyif yapalım," diyor. "Yöresel yemeğimiz mi? Anlamadım aşkım, hangi yemekmiş o?" derken yürümeye devam ediyor ve aynı zamanda yemeği düşünüyorum. "Tabii ki de suşi bebeğim... Japonya'nın yöresel yemeği artık o değil mi? Sen akşam sipariş edersin ben de içecek bir şeyler alırım."

"Ya ne eşek herifsin! Ben de yemek listesi yapıyorum kafamda... Ben suşi falan yemem! Çiğ çiğ! Asla yemem!"

"Ben senin için dedim çekik gözlü balım... Özlemişsindir diye..." deyince gülmeye başlıyorum. Kaya'yı sevmenin özgürlüğünü yaşıyorum. Onu seviyorum. Çok seviyorum. Ve onun aşkına her geçen gün daha da çok inanıyorum. Henüz haberi yok ama! Telefonumu kapattıktan sonra hemen Cemoliyi arıyorum. Geçen günlerde bu Cemoli olayını ağzımdan kaçırdım ve Cemre benim ağzıma neredeyse ediyordu. Hani ramak kalmıştı. Telefonu uzun çalışmalar sonunda açılıyor. Olan biteni ona da anlatmaya başlıyorum. Öyle çok mutlu oluyor ki, telefonun diğer ucundan ağlamaya başlıyor.

Beni hem kışkandığını dile getiriyor hem de benim adıma çok sevindiğini... Cumartesi akşamı bize geleceğini söylüyorum ve onu da yanımda istediğimi belirtiyorum. Ama o kabul etmiyor. Şöyle ki; onlarla yalnız kalıp konuşmam gerektiğini söylüyor. Ama daha sonra hep birlikte bir plan yapacağımızı, zaten onların da kendi kardeşi olduğunu söyleyince, sessizce gözyaşlarına boğuluyorum. Cemre... Cemolim! Benim diğer yarım!

Şirkete gelip hemen odama geçiyorum. Son hazırlıklarımı yapıyorum. Kaya'ya mesaj atıp klasik Türk sevgilileri gibi geldiğimi haber ediyorum. O da mesajını geciktirmeden, Kerem'in burada olduğunu, yanında birden fazla mutsuz ikonuyla yolluyor. Onun bu mesajına gülerken, onu sevdiğimi söyleyip öpücük ikonuyla yolluyorum. Kendimi liseli Özge gibi hissediyorum, heyt be!

Bir yarım saat sonra Kaya'dan tekrardan mesaj geliyor. Akşamki planımızın iptal olduğunu ve dayısıyla birlikte bir toplantı yemeğine katılması gerektiğini yazmış. Ben de her akşamın bizim olduğunu ona hatırlatıp, sorun olmadığını yazıyorum. Ah evet yine birbirimizi sevdiğimizi yazıyoruz. Telefonumu masaya koyarken, odanın kapısı tıklanıyor. Gel dememle birlikte kapı hızla açılıyor ve Kerem başını uzatıyor. Yerimden kalkıp ona doğru yürümeye başlıyorum. Normal bir şekilde selamlaşıp, hal hatır soruyoruz. Sonra bugünün son olduğunu anımsayıp, üzgünmüş gibi rol yapıyoruz. En azından ben rol yapıyorum. Çünkü zerre kadar üzülmiyorum. Benim, Kerem'inki gibi büyük olmayan küçük toplantı masama geçiyoruz. Ben son düzenlemeler yapılacak diye laptopumu getiriyorum masaya... Ve üzerinden geçmeye başlıyoruz. Proje gerçekten de inanılmaz güzel oldu. Kerem ve benim zevklerimizin uyuşması, gerek çalışma ortamına gerekse projeye çok güzel yansıdı. Keşke onunla sadece arkadaş kalabilmemiz mümkün

olsaydı. Ama ondan artık hiçbir elektrik alamıyorum. Ve aynı ortamda da bulunmak istemiyorum. Kerem'den ne kadar uzaksam, Ceren'de de bir o kadar uzaktayım demektir. Öğle yemeğini odamda yiyoruz. Arada birkaç dakikalık mola veriyoruz. En sonunda saate baktığımızda yine abarttığımızı söyleyerek gülüyoruz. Saat altı buçuk olmuş. Kerem de saate bakıp "Bu akşam bir işin var mı?" diye soruyor. Ben de projeden tamamen kurtulmak için çalışmaya devam edeceğimize inanarak ve aynı zamanda Kaya'nın da bu akşam iş yemeğinde olacağını düşünerek "Hayır yok, eve gideceğim..." diyorum. "O zaman bir akşam yemeği yiyelim seninle... Hem projemizi kutlarsınız hem de senin sürekli kaçıp durduğunuz yemeğimizi yeriz," diyor Kerem... Çok tereddütte kalıyorum. Kaya'nın bu işten hoşlanmayacağını biliyorum. Ama sürekli ertelediğim bu yemek olayını düşününce, Kerem'e cidden ayıp ediyorum. Sonuçta onunla ortak bir proje yürüttük ve daha doğru düzgün kahve bile içemedik. Ve sırf bu yüzden de teklifini kabul ediyorum.

Yaklaşık birkaç saat sonra kız kulesinin tüm güzelliğini göreceğimiz bir mekâna geliyoruz. Bizi çok kibar bir şekilde ağırlıyorlar. Garsonların Kerem'e adıyla hitap etmelerinden anlıyorum ki Kerem'in özel mekânlarından birine gelmişiz. Zaten yemek siparişlerimizi verdikten sonra bunu kendisi de dile getiriyor. Garson siparişlerimizi aldıktan sonra telefonum çalıyor. Ekrandaki ismi görünce panikliyorum. Kerem'den izin isteyip, mekânın açık olan terasına çıkıyorum. Terasın köşesine çekince açıyorum telefonumu... Akşam rüzgârı esintisiyle içimi ürpertmeye başlıyor. Ve sonra da Kaya ürpertmeye başlıyor. Nerede olduğumu sorunca ben de ona yalan söylemek istemediğimden doğruyu söylüyorum. Ve iş çıkırından çıkıyor. Kaya bana emir kipli cümleler kurunca, beynim atmaya başlıyor. İkimiz

de susunca Kaya yemeğe gitmeyeceğini söylüyor. Sanırım benim de aynısını yapmamı bekliyor ama onun istediği cümleyi söylemiyorum. Kerem'i şimdi burada öylece bırakıp gidemem. Yakışık almaz. Benden istediği cevabı alamayınca, sanki Kerem'le evleniyormuşum gibi bana mutluluklar dileyip telefonu yüzüme kapatıyor. Asık suratla Kerem'in yanına gidince ters giden bir şey olduğunu anlayıp, soruyor. Ama ben de sorusuna karşı gülümseyip sadece acıktığımı söyleyince o da buranın yemeklerine bayılacağımı söyleyip, beni kendince motive ediyor.

Yemeklerimiz geldikten sonra Kerem'e hak veriyorum... Dediği gibi cidden bu yemeklere bayıldım! Ayıp olmasın diye saldırmak istemiyorum ama kendime engel de olamıyorum. Yemeklerimizi yerken, Kerem yaptığı projelerden bahsediyor. Ben de onun proje sohbetinden dolayı kendi yaptığım projelerden bahsediyorum. Sonra yemeklerimizin bitiminin ardından tatlı siparişlerimizi veriyoruz. Tatlılar gelene kadar lavaboya gideceğimi söyleyip, adımlarımı hızlandırıyorum. Tuvalete girip, hemen Kaya'yı arıyorum. Telefon iki kez çalıyor ve meşgule düşüyor. Pes etmeden tekrardan arıyorum yine meşgule veriyor. İnat edip tekrardan arıyorum ve bu sefer açıyor telefonu... "Ooo... Özge... Hanım... Sen beni nasıl düşü—nüp de, arayabildin? Kerem'le sohbet iyi değil mi yoksa?" İnanmıyorum! İçtiğine inanamıyorum! Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "İçki mi içtin Kaya? Hem de ortada hiçbir şey yokken! Aşkım neden böyle yapıyorsun, alt tarafı bir yemek! Neden üzüyorsun beni?"

"Sen hiç üzümü—yorsun değil mi? Hep ben üzüyorum! Sana o adamdan uzak dur diyorum! Sen kalkıp, yeme—ğe gidiyorsun! Alkış sana!" O kekelemesi yetmezmiş gibi bir de alkış sesi yapıyor, pis sarhoş!

"Ne halin varsa gör Kaya!" deyip kapatıyorum telefonu suratına...

Tekrar Kerem'in yanına döndüğümde tatlıların gelmiş olduğunu görüyorum. Yerime oturup, tatlımdan bir parça almışken, Kerem bombayı hop diye patlatıyor.

"Ceren bu akşam Kaya'ya sürpriz yapacaktı. Bir bakırsan ki yarın barışmışlar, ha ne dersin?"

Ne sürprizi? Şaka mı bu? Bana kendini yoldurtmak mı istiyor bu kız? Allah'ım sen bu kıza akıl fikir ver! Ne olur ver! Bu Kerem'in de bir işler karıştırdığından şüpheleniyorum artık!

"Ya öyle mi ne hoş!"

Tatlılarımız bittikten sonra eve gitmek için kalkıyoruz. Of, keşke arabayı şirkette bırakmasaydım. Bu Kerem taksiye binmeme de izin vermiyor zaten. Restoranın önünde arabanın gelmesini beklerken, ben yine Kaya'yı arıyorum ve telefonu kapalı? Nasıl kapalı olur telefonu? Araba gelince biniyoruz benim evime doğru ilerliyoruz. Arabada giderken resmen beni sıcak basıyor. Ama öyle böyle değil. Camı açıp hava almak istiyorum. Evime gidip, sabaha kadar içmek istiyorum. Annem niye gelmiyor ki... Of... Haftaya Ela'nın düğüne gitmek istemiyorum! Anneme o adamı gördüğümü söylemek istemiyorum. Kerem'in arabasında eve gitmek istemiyorum! Midem yanmaya başladı zaten!

Hayat beni neden yoruyorsun? Madem çok günah, oyunu neden bozuyorsun? Bu şarkı böyle miydi acaba? Bir türlü gelemedik eve! Kerem beni kaçırıyor olamaz değil mi? Ya beni kaçırıp, yatına atarsa ve sonra da bu ülkeden kaçırırsa? Yatının olduğunu bir sohbet esnasında söylemişti. Beni yatına davet etmişti! O teklifin normal bir teklif olduğunu düşündüğüm için yazıklar olsun bana! Tamam! Bildiğim tüm duaları okumaya başlıyorum. Gözlerimi kapatmış ne kadar öyle kaldığımı hiç bilmeden, araba durunca açıyorum yavaşça... Umarım

verdiğim adrese gelmiştir Kerem... Umarım evim— ah çok şükür evimin önündeyim. Bir daha bu adamla aynı ortama hayatta girmem! Resmen korkudan altıma ediyordum! Sanki biraz ıslaklık var gibi hatta...

Hızla Kerem'e dönüp Ceza'yı aratmayacak bir hızla teşekkür ediyorum bu gece için. Kerem de bana bakıp gülümsüyor ve "Asıl ben teşekkür ederim, beni kırma-yıp, yemek teklifimi kabul ettiğin için," diyor. Ben tek-rardan Ceza olup "Ama hak etmiştik bunu... O kadar çalıştık değil mi?" deyip arabadan inecekken, Kerem elimi tutuyor! Bana yaklaşıırken, elimi tutan eli, elimi okşamaya başlıyor. Gözlerim büyüyor! Bir eliyle de ya-nımdaki saçlarımı kulağımın arkasına atıyor. "Senden ayrılacağım için çok üzgünüm Özge... Çünkü sanırım sana aşık oluyorum," derken bana doğru yaklaşıyor!

Hani yok devenin nalı be! Ya sen koskoca playboy-sun! Ne işin var benim gibi bir kıza âşık olmakla falan? Ya senin aşkla ne işin var Keremciğim? Neden yapı-yorsun şimdi bunu? Neden böyle işlere kalkışıp beni de bu işlere alet ediyorsun? Ya senin etrafın oyuncu, manken kızlarla dolu! Neden illa sıradan biri, nedir bu playboyların sıradan görünümlü kızlara olan aşkı? Res-men playboyları peşimde koşturmaya başladım! Kaya, Kerem, başka var mı? Hayır bu yaşıma kadar kısmetim kapalı kutu gibiyken, şimdi neden pandoranın kutusu gibi açıyorsun Allah'ım? "Kerem... Bak benim sev—" dememe kalmadan beni öpüyor! Utanmaz herif! Ya sen ne hakla benim alt dudağımı öpüyorsun? Babanın malı mı o alt dudak? Ben bile bu kadar yoğun öpmüyorum alt dudağımı! Ne diyorum ben ya? Kendimi hızla geri çekip, Kerem'i iteliyorum. "Kerem ne yaptığını sanı-yorsun? Hayatımda biri var benim!" diye bağıriyorum bu utanmaz adama! "Sana aşık oldum Özge! Seni isti-yorum, benim olmanı istiyorum!" Oldu canım başka ar-zun da var mı? Hani arzular şelale selam söyle o yâre

tarzındaki yaklaşımından sonra ben de senin kollarına atılacağım öyle mi? Şovumu izle! "Ha—ya—tım—da bi—ri var! Anlatabiliyor muyum? Bu iğrenç yaklaşımı da içtiğin iki kadehe bağlıyorum! Sakın bir daha karşıma çıkma benim!" deyip arabanın kapısını açacakken Kerem beni hızla kendine döndürüp, tekrardan öpmeye başlıyor. Ellerimi sıkı sıkı tutarken, diğer eliyle de boynuma sarılmış, başımı sabit tutmaya çalışıyor. Kitapsız adam, beni resmen zorluyor! Ellerimi onun elinden kurtarıırken, en sonunda tırnaklarımı eline geçiriyorum. Canı havliyle bağırıyor ve ben hayatım boyunca yapmak istediğim o şeyi yapıyorum. Kerem'in elmacık kemikğine yumruğumu geçiriyorum! Hemen kendimi arabadan dışarıya atıyorum. Kerem de hemen aşağıya inip kolumdan çekiştirmeye başlıyor. "Bin arabaya adamakıllı konuşalım. Zorlama beni Özge!"

"Ya bıraksana beni hayvan herif! Kimsin sen ya kimsin!" deyip bacak arasına tekme savuruyorum ama hain adam kendini geriye doğru çekiyor. Elleri arasında cembelleşirken "Bırak hemen o kızı!" diyen bir sesle Allah'a teşekkür ediyorum! Kerem de sestten dolayı şaşırırken, onun bu halinden faydalanıp elleri arasından kurtuluyorum. Sesin geldiği yöne doğru bakarken, Oğuz'un bizim olduğumuz yöne geldiğini görüyorum ve arkasında da Cemre'yi görüyorum. Hemen onların yanına doğru yürüyorum. Oğuz, Kerem'i yakasından tutup arabaya yapıştırıyor ve yüzüne geliş güzel bir yumruk indiriyor. Kerem de bir tane Oğuz'a geçirirken, Cemre araya girip, elindeki çantayı Kerem'in kafasına vuruyor. Sonra Oğuz onu yakasından tutup, arabasına bindiriyor. Anın şokuyla gözlerim kararıyor ve her şey simsiyah!

Gözlerimi tekrar açtığımda yatağımda olduğumu hissediyorum. Bir ayak değiyor bana... Hızlıca arkamı dönüyorum. Rüya gördüğüme eminim. Yoksa yani koca Kerem Gürsoy bana mı kafayı takacak yani... O

ayağın sahibinin Kaya olduğunu düşünüp dönüyorum ve Cemre ile karşılaşıyorum. Hepsi gerçekmiş. Cemre'nin komodinin üzerinde duran telefonunu alıyorum. Kaya'nın ismini bulup arıyorum ama telefonu kapalı. Nasıl açıklayacağım bu durumu ona? Neden kapalı telefonu? Ceren gitti mi ona? Acaba ne konuştular? Kaya sarhoştur gerçi de... Konuşamamışlardır. Ya başka bir şey oluyorsa şu an? Yok, yok Kaya hayatta yapmaz öyle şeyler! Ben bu saçmalıkları düşüneceğime, Kerem olayını Kaya'ya nasıl anlatacağım, onu düşünüyüm! Neden en mutlu günlerimin arasına sürekli bir terslik giriyor ki? Keşke şu an bir rüyanın içinde olsam ve kalktığımda Emre'yle konuşmamızı gerçekleştirdiğimiz an gelse... Ve ben Kerem'le o yemeğe hiç gitmesem...

22. Bölüm

"Heyecandan çıldıracağım... Ya annem olay çıkartırsa? Ya bizi dinlemezse? Ay en kötü eline terlik alıp, bizi kovalarsa?" diye söyleniyorum yine...

"Allah aşkına sakın ol. Ya neden olay çıkartsın, ya da neden dinlemesin, ya da en kötü neden terlikle kovalasın ki? O da inanacak ve hayran kalacaktır aşkımıza diyor Kaya da..."

"Öyle mi dersin? Ama ne bileyim, daha o adamı gördüğümü söylemedim. Üstelik kardeşlerim olduğunu ve onlarla vakit geçirdiğimi de..."

"Japon güzelim, ne olur bir sakınleş. Bak cidden ben yanımdaki teyzeden korkuyorum. Üstümüze kusacakmış gibi bakıyor," derken Kaya bana yaklaşmış kulağıma fısıldıyor. Ben de onun bu yakınlığını özlediğim için başımı ona çeviriyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Hâlâ bana kırgın, çok kırgın hem de! Kerem olayını öğrendiğinden beri böyle bakıyor bana... O günün, yani Keremli olayın üzerinden birkaç gün geçmişti ve biz Kaya ile fazla konuşmamış, fazla da görüşmemiştik. Yani bana çok kırgındı ve sürekli benden kaçıyordu. Onunla yemeğe gittiğim için sanki onu ezip geçmişim gibi davranıyordu. Cumartesi akşamı Cemre ve Emre'nin bana yemeğe geleceği günün sabahında bana gelmişti. Onu kapıda görünce o kadar rahatlamıştım ki... Hiçbir şey söylemeden ona sıkıca sarılmıştım ve o da beni kucaklayıp salona kadar taşımıştı. Salona geçip beni beyaz koltuğa bırakıp yanıma oturmuştu. Öyle sessiz sedasız oturmuştuk bir süre... Ben yanımdaki mor yastığı sı-

karken, aklımdakileri daha fazla içimde tutamayacağı-
mı anlayıp, Kaya'ya dönmüştüm ve o da aynı zamanda
bana dönmüştü.

O yemeğe gitmeyecektin Özge..." demişti, kırgın
sesiyle...

"Neden bir kez de benim tarafımdan bakmıyorsun?"
demiştim ben de...

Yine de gitmeyecektin," demiş ve sonra da mırıl-
darak bir şeyler gevelemişti. Benim kulaklar o an dün-
yanın en büyük kulağı seçilecek cinsten başarı gösterir-
ken onun ne mırıldandığını duymuştum. "Gitmeseydin
her şey bu kadar zor olmayacaktı." O an aklıma gelen
tek şey; Kaya'nın Kerem olayını öğrenmiş olduğuydu!
Ne zaman öğrendi, kimden öğrendi soruları beynimden
dönmeye başlamıştı ve o anın şokuyla kendimi salak
gibi ele vermiştim!

"Böyle olacağını bilemezdim ki... Yani onun niyeti-
nin kötü olacağını... Yemin ederim birden oldu! Ben it-
tim onu hatta yumrukladım! Zaten sonra Oğuz icabına
baktı. Hatta Cemre bile baktı diyebiliriz."

"Ne demek bu şimdi? Kimi yumrukladın? Kerem'i...
Kerem'i yumrukladın değil mi? Ne yaptı sana! Çabuk
soyle ne yaptı!" deyip bağırmaya başlamıştı haliyle...
Ayağa kalkıp başımda dikilmeye başlamıştı. O birden
beni sorguya çeken polis oluvermişti ve ben de sorgula-
nan mahkum!

Saklamanın bir faydasını göremeyeceğim için "Şey...
Beni öptü," demiştim. Ama sesim dudaklarımdan değil
de, başka alanlarımdan çıkıyordu!

Koltukta dizili olan yastıkları alıp sinirle yere fırlat-
mıştı. "Ne demek öptü ya? Ne demek öptü!"

Ben ayağa kalkıp onun kolunu tutmak istemişim
ama izin vermemişti. "Allah aşkına sakın ol Kaya..."

"Sana dedim o heriften uzak dur dedim. Ama sen

yok iş yapıyorum, yok bilmem ne! Eğer o akşam gelseydin, ne sen, ne de ben pişman olmayacaktık!"

"Ama bilemedim ki... Ne bileyim böyle yapacağını..."

"Başka ne yaptı sana? Sıçayım o herifin beynine!" demiş ve kapıya doğru yürümüştü.

Tabii ben de peşinden gidip "Saçmalama ne yapacaksın ki? Kaya ne olur Allah aşkına bak beni sevi—" demeye kalmadan çekip gitmişti. Onca saat aramama rağmen telefonumu açmamıştı Nerede olduğunu bilmiyordum. Kerem'e gittiğini biliyordum ama Allah kahretsin ki adamın nerede oturduğunu bilmiyordum. Acaba internette var mıdır umuduyla —ki öyle bir şey olmayacağını bildiğim halde— bir aratma yapmıştım ama yoktu tabii!

Cemre ve Emre'nin gelmesine yakın yemek siparişleri vermiştim. Sonra tekrar Kaya'yı aramıştım. Önce açılmayan telefon benim ısrarım sonucu açılmıştı! "Neredesin Allah aşkına bir delilik yapma!" diye bağırmıştım ona!

"O iti bulacağım. Ve sen bu akşam kardeşlerinle güzel bir yemek yedikten sonra konuşuruz Özge..."

"Hayır, nerede olduğunu söyle... Sen de hemen buraya gel! Ne olur Kaya..."

"Kapatıyorum sonra konuşuruz," demiş ve telefonu yüzüme kapatmıştı.

Tam sinirden kendimi keseceğim sırada kapı çalınmıştı ve Emre'yle Cemre gelmişti. Uzunca bir süre mercekten bakmış, derin bir nefes alıp verdikten sonra kapıyı açabilmişim! "Hoş geldiniz," derken sesim heyecanlıydı. Ondan önce yaşadığım sendromun etkisi sürmekteydi. Ve buna rağmen kardeşlerimi görünce mutluluğum tavan yapmıştı. Emre, Cemre'den daha rahat olduğunu için rahat bir şekilde "Hoş bulduk," demiş ve bana sarılmıştı. Cemre ise kapının dışında öylece ne yapacağını bilmeden bana bakmıştı. Yakından bakınca bana ben-

zediğini çok net görebilmişim. Üzerine mavi bir elbise giymişti. Saçlarını tepesinde toplamıştı. Acaba o da benim gibi mavi rengi mi seviyordu? Ben de o gün üzerime ince kot elbisemi giyinmişim. Sonra saçlarımı tepemde toplamışım. Cemre ürkek bir şekilde içeriye girince ben daha fazla dayanamayıp ona sıkıca sarılmışım. Biliyordum onların suçsuz olduklarını... Olayları öğrendikten sonra benim kadar yıkıldıklarını biliyordum. Cemre'ye sarıldığım an gözyaşlarımı serbest bırakmışım ve omzuma değen ıslaklıkla anlamışım ki... O da ağlıyordu. Daha sonra her şey çok güzel ilerlemişti. Aklım ne kadar Kaya'da olsa da, o saatleri bozmamak için kendime söz vermişim. Önce salonda uzun uzun konuşmuştuk. Her şeyi sormuştum onlara... Aklıma gelen tüm soruları... Aslında tuhaf ama o kadar çok ortak noktamız varmış ki... Tabii Cemre ile daha çok ortak noktamız varmış ve bu olay Emre'nin yüzünü asmıştı. Salondaki üçlü koltukta tam ortalarına oturmuş arada sarılmışım onlara... Çok farklı bir duyguydu bu... Sıcaklıklarını öyle derinde hissediyorum ki... Anlatması o kadar güç ki...

O gece havanın da güzel olmasından dolayı yemeklerimizi balkonda yemiştik. Verdiğim siparişler, onlardan sonra geldiği için fena morarmışım ama kardeşler arasında bu tür şeylerin lafı bile olmaz mantığını kullanmayı seçmişim. "Demek konservatuar bölümdesin Cemre?" Yemeği yerken meraklı gözlerim sürekli kardeşlerim üzerinde gezinmişti. Evet Emre'yi az buçuk tanıyordum ama Cemre'yi o gece yeni tanımışım ve onu soru yağmuruna tutmuştum! "Ja! Piyano çalmaya bayılıyorum. Sonra sesim de çok güzeldir benim. İki ay sonra bir resitalde sahneye çıkacağım ama Fransa'da gelir misin?" demişti Cemre... Salonda konuşurken söylemişlerdi, babaları Türkçeyi öğretmiş onlara... Konuşmaları hafif aksanlı olsa da... Ne bileyim tatlı geliyor bana...

Arada ağızlarından Almanca kelimeler kaçırıyordu ve bu konuşmalarını daha tatlı kılıyordu.

"Gelirim tabii... Seve seve gelirim hem de! Seni dinlemeyi çok isterim."

"Ya Özge abla... O kadar da heyecanlanma... Yani ben sürekli dinlediğimden söylüyorum. Sahneye karga çıksa daha çok sevinirim ben mesela..." Emre o sözleri söylerken tek amacı kardeşini sinirlendirmektir ki, bunu da başarmıştı.

Cemre ona dönmüştü sinirle ve Almanca bir kelime söylemişti. Ben anlamadığım için bana dönüp 'ördek' dediğini söylemişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, birlikte film izlemeye karar vermiştik. Cemre ve Emre yine tartışmaya başlamıştı tabii... Cemre romantik bir film izleyelim diye tutturmuş, Emre de ya aksiyon ya da komedi bir şeyler izleyelim diye tutturmuştu ve ben arada kalmıştım. İkisini de kırmak istemiyordum. Hani birini seçip, diğerini boynu bükük bırakmak benim tarzım değildi. Sonra ortak bir karar verip 'Transformers'ı izlemiştik. Film bittikten sonra onlar gitmek için ayaklanmışlardı ve ben buna müsaade etmemiştim. "Benimle kalsanız olmaz mı? Hep birlikte yatarız. Yatağım kocaman!" demiştim içimdeki o çocuksu tavırla... Cemre hemen atılıp "Kalırız tabii. Değil mi Emre?" demişti, Emre'ye bakıp.

"Tabii kalırız ama Cemre çok deli yatıyor, sen de öyle yatıyorsan ben salonda yatabilirim," demişti hergele çocuk! O kadar tatlıydı ki, o kızmak içimden gelmiyordu bile!

"Ya abla yalan atıyor. Kendisi deli gibi yatan!"

"Tamam bu akşam ister deli yatalım ister normal hep birlikte yatacağız," demiş ve son noktayı koymuştu! Sonra Cemre'ye kendi pijamalarından vermiştim ve Emre'ye de Kaya'nın burada olan kıyafetlerinden birini vermiştim. Üzerlerini değiştirmeleri için ayrı odalara git-

mişlerdi ve ben de hazır fırsat bu fırsat diyerek Kaya'yı aramıştım. İlk çalışta açmıştı, hayret etmiştim. Evde olduğu ve uyuyacağını söylemişti bir tek. Benim bir şey dememe fırsat vermeden telefonu yüzüme kapatmıştı yine! O gece kardeşlerimle birlikte uyumuştum. Hem huzurlu, hem de huzursuz... Ama kesinlikle unutamayacağım bir gece olmuştu. Ertesi sabah birlikte kahvaltı yapmıştık ve akşama kadar beraber zaman geçirmiştik. Daha sonra onlar gitmişlerdi ve ben de Kaya'ya gitmek için evden çıkmıştım. Cemre o akşam çektiği fotoğrafları anında sosyal paylaşım sitelerinin hepsinde paylaştığı için telefonum durmamıştı! Gelen etiketleri kabul etmemiştim. Çünkü henüz ailemden kimse bu durumu bilmiyordu ve annemin bu şekilde öğrenmesini istemiyordum. Zamanı gelince gururla evet onlar benim kardeşim diyebileceğim, hissediyorum.

Çok sonra Kaya'nın kapısının önüne gelmiştim... Zile basmıştım birkaç defa fakat açan kimse olmamıştı. Telefonla arayıp kulağımı kapıya dayamış, içeriden gelecek herhangi bir sesi beklemiştim ama hayır, olmamıştı. Panikleyerek kapıyı tekmelemeye başlarken, zile basmaya ve onu arama devam etmiştim. En sonunda kapı açılınca gördüklerimle, öyle yerimde kalmıştım. Kaya'yı o şekilde görmek, kalbimin sıkışmasına yol açmıştı. "Ne oldu böyle sana?" diyebilmişim bir tek. Tabii o anın büyüsünden kurtulmak o kadar zordu ki... Kaşında bandaj, sonra dudağı patlamış, gözünün altı morarmış. Ben öyle şok içerisinde ona bakmaya devam ederken, o beni içeriye çekmişti. Beni koltuğa oturtmuştu. "Şşt... Sakin ol. Yok bir şeyim," demişti, gerçekten de bir şeyi yokmuş gibi... "Haklısın bir an panik yaptım, hiçbir şeyin yok. Dalga mı geçiyorsun? Nasıl bir şeyim yok ya! Bir şeyim yok diyor ya! Kavgı ettin, rahatladın mı? Gitme dedim sana! Bir de sakince evdeyim deyip telefonu suratıma kapatıyorsun!" demiştim yine bir

Ceza klasiğimle... Ardi ardına sıraladığım cümlelerden sonra Kaya bana bakakalmıştı. "Ne bakıyorsun? Cidden kafayı yemişsin sen! Ne geçti eline? Çok merak ediyorum. Anlatsana ilk kim vurdu? Heyecanlı olmalı?" demiş ve kollarımı göğsümde birleştirip beklemiştim. Asıl aksiyonlu filmi benim sevgilim çekmiş meğerse o gece! "Bitti mi?" demişti. Aynı zamanda gülmek de istemişti. Ne var ki dudağındaki patlak buna izin vermediği için yüzünü buruşturabilmişti.

"Salaksın işte!"

"Sevineceğine bağırıyorsun. Senin için kavga ettim işte, gerçi bir şey fark ettim. Ben senin için sürekli kavga ediyorum. Senin yüzünden başım beladan kurtulmuyor." Evet bu Kaya'nın gülebileceği ve benim mutlu olabileceğim bir meseleydi! Ah bu erkekler! Bir kız için kavga edildiğinde kızların mutlu olduklarını sanıyorlar. Bir de gerçeğe kulak verip bunun hiç de güzel bir şey olmadığını bilselerdi ya!

"Ve bu komik öyle mi?" demiştim ve cevap beklemeden ayağa kalkıp balkona çıkmıştım. Kaya'nın balkonu küçük şirince bir şey... Balkona çıkıldığı zaman, sağ köşede küçük bir salıncak var mesela... Sonra diğer köşede beyaz bir masa ve iki tane mavi sandalyesi var. Nasıl sıgırdırmıştı hepsini bu küçük yere, aklım bir türlü basmıyordu. Neyse neydi... Ben salıncağa oturup gözlerimi manzaraya dikmişim. Çok uzaktan görünen köprüünün renk değiştiren ışıklarını izlemiştim. Sonra salıncağın sallandığını hissedip sol tarafıma dönmüştüm. Kaya yüzünü buruşturup yanıma oturmuştu... Önce bakmış, sonra o da gözlerini benim baktığım yere dikmişti. "O evden taşıyorsun!" demişti.

"Benim adıma kararlar alma."

"Senin adına kararlar almıyorum. O it senin bir metre yakınına bile yaklaşamayacak," demişti ve ben de ona bakmaya başlamışım.

"Düşünm—"

"Düşün diye söylemedim. Bil diye söylüyorum," demişti lafımı ağzıma tıkayıp. Onu ilk kez bu kadar kendinden emin görmüştüm.

"Kabadayı mı olmaya karar verdin?"

"Evet." O gece ikimiz de konuşmamayı tercih etmiştik. Televizyon izlemiştik uyuyuncaya dek. Sormak istediğim, meraktan öldüğüm bir Ceren meselesi vardı aslında... Ama bunun önemsiz bir ayrıntı olacağını düşünmüştüm. Ceren yine zırvalamıştı bence... Kaya'yla birlikte olup, onu terk etme derdindeydi. Evet, televizyon izlerken bundan emin olmuştum ama o kızların içindeki dürtü yok muydu? Kendime engel olamamış ve Kaya'ya doğru dönmüştüm. Ve onun omzumdaki başına bakmışım. Uyumuştu. Yüzündeki yaraları incelemiştim. Onu uyandırmak yerine ben de başımı ona yaslamıştım ve gözlerimi kapatmışım. Aklımdaki yüzlerce soruyu unutmuşum bile.

O gecedен sonra annem bir akşam arayıp "Kaldır kıncını da gel artık. Ela evlendikten sonra mı geleceksin?" diye bağırmıştı telefonun diğer ucundan. Zaten bu konuyu Kaya ile konuşmuşum. Yani birlikte gidecektik. Anneme yanımda biriyle geleceğimi söylemişim bu nedenle... Tabii o Cemre sanmıştı ve ben de "Benim için önemli biri," dediğimde... Yanımda değildi ama tahmin edebilmişim onun durumunu. Gözleri kocaman olmuştu kesin. "E, o zaman ben bu Cenk'in arkadaşına boşu boşuna mı fazlaca iyi davrandım," demişti o panik atakla!

Şimdi Kaya ile İzmir'e uçarken, o bana bu kadar yakıncı ve en önemlisi kaç haftadır bu bakışını yakalamak için tuvalete bile gitmezken, sonunda bu gözlerle ödüllendiriliyorum. Aman be, kimse umurumda değil, deyip uzanıp dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. Kaya da bu öpücüğe şaşırıyor haliyle! Benden beklenmeyecek bir hareketmiş gibi bakıyor ve sonra o da öpü-

yor beni... Kalbimde ve karnımda yeniden kelebek etkisi yaşanırken, Kaya'nın yanındaki teyze "Cık cık!" diye sesler çıkarıyor. Tabii teyze benim neler çektiğimi bilse kaç gündür benim ne acılarla boğuştuğumu bilse "Yürü be kızım! Kim tutar seni!" deyip olayı futbol maçı tribününe bağlardı. Kaya bana bakıp gülümsüyor ve sonra saçlarıma bir öpücük bırakıyor. İşte bu huzur... Aşkımızın huzuru... Ve ben bu huzurun içinde boğulabilirim

Uçağımız İzmir'e inerken, acayip bir heyecan kaplıyor bedenimi... İlk defa annemin karşısına biriyle çıkıyorum. Üstelik bu birini annem tanıyor. Üstelik bu biri Kaya ve annem onun nişanlı olduğunu biliyor. Çok pis geriliyorum! Hatta tüm olumsuzlukları göz ardı ediyorum. Hatta annemin beni elinde terlikle "Yazıklar olsun!" diye kovalayacak olmasına şimdiden kendimi hazırlıyorum.

"Sevgilim sakın olur musun?" diyen Kaya'ya dönüyorum. Gülümseyerek başımı sallıyorum. Uçaktan iniyoruz. Çantalarımızı da aldıktan sonra çıkış kapısına doğru ilerliyoruz. Bizi almaya Ela ve müstakbel eşi Cenk gelecekti. Zaten annem gelmiş olsaydı ev yerine hastaneye gitmiş olabilirdik. Ela'yla göz göze geliyoruz. Oha bu kız nasıl da güzelleşmiş böyle!

Beni görünce kocaman gülümsemeyle el sallıyor. Sanırım Ela kısmına biraz fazla takılı kalmışım. Nedense aklım hep gençlik yıllarımıza kayıyor ama karşımda çok güzel bir genç kadın duruyor şu anda. Yan yana gelince birbirimize sarılıyoruz. Bu da şey gibi bir his oluyor. Hımm kardeş... Sonuçta sahip olduğum nadir akrabalarımın biri ve en önemlisi; teyzemin kızı, kuzenim. Bazen kendimi hiç anlamıyorum. Neden uzaklaşmaya çalışıyorum ki akrabalarımın?

Kaya'yı Ela ile tanıştıyorum ve Ela da beni Cenk'le tanıştırıyor. Sonra Kaya ve Cenk tanışıyor. Biraz karışık bir durum oluyor gibi... Hani seksenlerin karışık kaseti gibi ama kesinlikle dinlemesi güzel olanından! Cenk'in arabasında ilerlerken, Ela'nın bıcır bıcır sesine alışmaya çalışıyorum. Kınanın düğünün her ayrıntısını anlatıyor. Hatta kimse duymasın diye kulağıma eğilip, bekârlığa veda partisinden de bahsediyor. Ah tabii... Ela sırf bunları anlatmak için benimle birlikte arkaya oturmak istemişti ve Kaya'yı da ön koltuğa oturtmuştu.

"Cemre neden gelmedi Japon?" diyor ve hemen Cenk'in yanına eğilip "Aşkım biz Özge'ye Japon deriz. Bak alış bunlara..." diyor, sanki aile sırrımızı veriyor. Hani Cenk bana Japon demezse, Ela onu nikah masasında terk edecekmiş gibi...

"Cemre'nin bu haftası yoğun, ancak düğüne yetişeceğini söyledi," diyorum camdan dışarıya bakıyorum. İzmir'de olmak güzel be!

"Aaaa az kalsın unutuyordum!"

Hepimiz anlamadığımız için ona bakıyoruz. Tabii ben yana bakıyorum, Kaya arkasına dönüyor ve Cenk de dikiz aynasından bakıyor. "Bakmayın öyle... Instagram için fotoğraf çekmedik. Ve ben bu anı paylaşmadım. Az ileride trafik ışığı var inşallah kırmızıya yakalanırsınız," diyor Ela...

"Güzelim, Allah aşkına şöyle dualar edip durma. Bak dua kontenjanını doldurma bence," diyor Cenk... Kaya'yla ikisi gülüyor tabii...

Ela sinirle "Haklısın aşkım ama zaten ben bizim için her gün dua ediyorum. Allah'ım ne olur Cenk evlendikten sonra hıyar adama dönüşmesin diyorum ama şimdiden başlamış bile!" deyip telefonunu çıkarıyor.

Trafik ışığına yaklaşırken, bir heyecan kaplıyor Ela'yı... Ya da ben öyle hissediyorum. Hani yılbaşı gece-si istediğimiz hediye gelsin diye dua ederdik ya ve bek-

lemeye başladık. Onun gibi bir durum söz konusu... Kırmızının yanmasına tam üç saniye kala önümüzdeki araba yavaşladığı için biz de kırmızıya yakalanıyoruz ve Ela zafer kazanmış gibi gülümsüyor. Telefonunu Kaya'ya uzatıyor. Ön kamerasından o anı ölümsüzleştirip paylaşıyor.

Araba sitenin içerisinde durunca heyecan basıyor yine beni... Titremeye başlıyorum. Arabadan inince Kaya elimi tutuyor ve öpüyor. Bagajdan eşyalarımızı alıyoruz. Etrafıma bakıyorum. Teyzemler Karşıyaka'nın en güzel yerinde oturuyor. Evlerinin salonundan İzmir'i rahatça izleyebiliyorduk.

"Kaya, kız tayfası kına gecesinde olacak yarın akşam, biz de erkek gecesi yapacağız, alırım seni de olur mu?" diyor Cenk.

"Tabii olur, sevinirim," diyor Kaya da...

"Aman yapın. Eksik kalmayın. Ama söyleyeyim çok çakmasınız," diyor Ela.

"E, siz de öylesiniz. Bekârlığa veda partisi erkeğe ait bir parti ama maşallah onu da yürüttünüz," diyor Cenk gülümseyerek.

Kaya ve ben birbirimize bakıp, gülümsüyoruz onların bu hallerine...

"Ya bak ne diyeceğim, bu akşam da dolu bu kız tayfası, yorgun değilsen bir şey yaparız," diyor yeniden Cenk, Kaya'ya...

"Süper olur. Ben de akşam ne yapacağımı bilmiyordum zaten."

"Neyse ki yanınızda Deniz de olacak," diyor Ela...

Ela'ya dönüp "Geldi mi dayımlar?" diyorum.

"Yok onlar ancak akşama doğru gelir. Deniz geldi bu sabah. Yeni sevgilisiyle..." deyip sırtlıyor sonra da "Offf hadi yukarıya çıkalım neden bu güneşte burada dikiliyoruz ki?" diyor. Cenk'le vedalaşıp Ela'nın yönlendirmesiyle bloklarına yürüyoruz. Asansöre biniyo-

ruz ve Ela yine bıcı bıcı konuşmaya başlıyor. Yani öyle sorular soruyor ki ben bile ne cevap vereceğimi şaşırtıyorum. Asansör durunca iniyoruz ve daireye doğru yürüyoruz. Ela zile basıyor ve beklemeye başlıyoruz. Kapıyı eniştem açıyor, yüzünde yine kocaman gülümsemesi... Sıkıca sarılıyorum ona... Sonra Kaya ile tanıştırıyorum. Yüzünde durumdan memnun olduğunu gösteren bir rahatlama oluşuyor. Daha sonra teyzem içeriden koşup bana sarılıyor. Annemin bir kopyası fıstığım... Kaya'ya da onunla tanıştırıyorum ve teyzem Kaya'ya da sarılınca, gözleri dolmaya başlıyor.

"Sultan bunlar ne çabuk büyüdü? Daha dün kadar bebekleriyle oynamıyorlar mıydı? Şimdi ise..." deyip Kaya'ya daha da sarılıyor ve yüzünü çekip "Hoş geldin tekrardan Kayacım," diyor. Teyzem çekildiği için annemi görüyorum. Kadının yüzünden şok, flaş, aklınıza gelecek tüm manşetler okunuyor. Annem gözlerime bakıp beni kucaklıyor. Kimse bir şey anlamasın diye... Kaya'ya sarılıp gülümsüyor. Deniz de içeriden gelince kucaklaşıyoruz ve Kaya'yla salona geçiyoruz.

Az sonra teyzem bizi odalarımıza yerleştiriyor. Kaya'ya ayrı bir misafir odası düşerken bana Ela ile kalmak düşüyor. Ela'nın odasına gelip bavulumu açıyorum. Ela yanıma gelip, dolabında yer açıyor bana...

"Ya bu elbiseyi mi giyeceksin düğünde! Çok güzel kızım bu! Düğünün prensesi benim unuttun sanırım," diyor mavi elbiseme bakıp...

"Merak etme... O gün kimse beni fark etmez bile..." deyip eşyalarımı uzatıyorum ve o da yerleştiriyor.

Ela ile sohbete dalıp gidiyoruz. Kapı açılıyor ve içeriye annem geliyor. Ela'dan izin isteyip yanıma oturuyor. Ela çıkarken güven verircesine gülümsüyor bana...

"Özge ne demek tüm bu olanlar? Yani Kaya oğlum nişanlı değil miydi?" diyor.

"Öyleydi anne... Ayrıldı nişanlısından," diyorum.

Annem konuşmak için ağzını oynatırken hızlıca araya giriyorum. "Biliyorum çok şaşkınsın, ya da kırgın. Ama ne yapayım, engel olamadım işte kalbime... Kaçmaya çalıştıkça... Giderek daha fazla bağlandım. Anne ben Kaya'ya âşık oldum. En çok da onun bana olan aşıkına âşık oldum. Benim için yaptıklarına... Beni aşka inandırışına... Beni hiç unutmayışına..." diyorum.

"Yani bilmiyorum, şaşkınım. Sanırım hemen kabul edilecek bir şey değil bu... Kaya oğlumu severim evet ama ne bileyim, nişanlıydı bu çocuk işte. Senin için bırakmış onu değil mi? Şimdi o kız sana ne beddualar etmiştir. Nazar falan değdirirse? Yarın gündüz Cenk ve Ela'ya kurşun dökeceğiz arada size de mi döksek?" deyip gözlerini kısıyor. Ben ona sarılıyorum.

"Sana bir şey daha söylemem lazım. Yani yeri ve zamanı değil belki ama bilmelisin."

"Neymiş o? Nişanlısı bela mı oldu başınıza yoksa?"

"Hayır öyle bir şey değil... Anne ben o adamı gördüm," diyorum.

Annem bana öylece bakıyor. İlk önce hangi adamı der gibi bakıyor ve ardından anlıyor. Hiçbir şey demeden bakıyor öylece... "Ne zaman gördün?" diyor eliyle yatağın örtüsünü sıkarken.

Ben de olayı en başından anlatıyorum. Emre'yi... Onu görüşümü... Sonra neler hissettiğimi... Cemre ve Emre ile görüştüğümü... Bana geldiklerini ve bende kaldıklarını... Hepsini ayrıntılı bir şekilde anlatıyorum. Gözleri doluyor, bana sarılıyor ve "En doğru olanı yapmışsın," diyor.

"Sahi mi? Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?"

"Tabii ki de sahi... Seni benden daha iyi tanıyan mı var? Her zaman doğru karar verdiğini biliyorum. Kaya'yı buraya getirmişsen, gerçekten de senin için doğru olanıdır ve kardeşlerinle görüşmüşsen de doğru olanı yapmışsındır," deyince, sarılıyoruz. "Hatırlıyor musun,

o adam hakkında gerçekleri öğrenince benimle tam bir ay konuşmamıştın. Ve bir akşam odama gelip bana sarmıştın. Ne olursa olsun beni bırakmayacağını söylemiştin ve ben de sana..."

"Ne olursa olsun hep arkamda olacağını söylemiştin," diyorum annemin cümlesini tamamlayıp,

Biraz sonra kocaman bir masa kurulmuştu. Teyzem yine döktürmüştü be! İçeriye girmemle Kaya'yı Timur eniştem ve Deniz'le sohbet ederken buluyorum. Annem haklıydı ben kesinlikle doğru bir karar verdim.

Ben de elimdeki kuzu etli şevketi bostanı masaya koyup Kaya'nın yanına oturuyorum. Mutfaktan teyzem ve Ela da gelince, yemeğe başlıyoruz. Deniz'in çekingen sevgilisi Nida'ya takılıyor gözlerim. Yani bu çocuğun yanında rastlanan bir kız modeli değil. Tamam, çok güzel ama çok çekingen. Genelde Deniz arsız kızlarla takılırdı.

Nida'da bana bakıp gülümsüyor. Yemeklerimizi yerken, yine Kaya her zamanki gibi—aman biliyorsunuz gerisini zaten! Ona bakıp gülümsüyorum. Kaç gündür gülümsemesine bile hasret kalmışım adamın. Ama yine de gözlerindeki çözemediğim ifade beni geriyor. Annem mutfaktayken, o adam meselesini teyzem ve Ela'ya söyledi. Teyzem bir düzüne hakaret edici kelime kullandı ve yüzünü ekşitip durdu. Ela da sırtımı sıvazlayıp "Keşke kardeşlerini de getirseydin..." dedi.

Yemekler bittikten sonra ben, Ela ve Nida masayı toplayıp, hazırlanıyoruz. Bu arada Ela'nın o kocaman bir ailenin sığabileceği büyüklükteki yatağı yüzünden biz ayrılmama yemini etmiş gibi Ela'nın odasın da kalaçız. Az sonra odaya geçip hazırlanırken, Nida'yı yatağa oturtuyorum ve birkaç soru soruyorum.

"E Nidacığım, nasıl tanıştınız Deniz'le?"

Nida gülümseyerek "Okuldaki bir proje için yan yana gelmiştik orada tanıştık," diyor.

"Peki, emin misin Nidacığım?" diyor Ela... Ben Nida'ya gülümsüyorum ve o da soru işaretli gözlenir bana bakıyor. İkimiz de Ela'ya dönüyoruz.

"Ne? Ne bakıyorsunuz? Yalan mı yani? Deniz'de bahsediyoruz?"

"Deniz ilk defa âşık olmuş Elacığım anlamadın mı?" diyorum gergin havayı yok etmek için.

"Fark ettik onu da... Ne bileyim Nida çok tatlı... Hatta tüm kızlar tatlı üzülmesin kimse..."

"Feminist tarafın mı kaynadı senin? İki gün sonra evleniyorsun?" diyorum ve Nida ile gülüyoruz.

Ela zorla Nida ve bana aynı onun gibi giyinelim diye etek ve askılı badi almış. Tabii ben önce istemiyorum diyorum ve Nida da gülümseyerek "Ben giyerim," diyor.

"Neden giyiyoruz ki? Üçüz müyüz biz? Yani Nida bronz, sen sarışın, ben ölü gibi beyazım... Alakasız yani?" diyorum ama yok diyor. Akraba olduğumuz için ve kız kardeşi olmadığı için giymek zorundaymışım.

Yatağın üzerindeki renkli pilili mini eteğe bakıyorum. Bu evlenecek kızların derdi cidden çekilmez oluyormuş ya! Üzerimizi değiştirip 'Elaca' giyinip odadan çıkıyoruz. Salona geçiyoruz ve Kaya'yı göremiyorum. Odasına gidiyorum ve kimse geliyor mu diye bakıyorum ve içeriye dalıyorum. Tabii dalarken aklımdan birçok şey geçmişti. Kaya muhtemelen üzerini değiştiriyordu. Ya da yatağa uzanmış dinleniyordu. Ne bileyim, giyinmiş parfüm sıkıyordu belki de... Tabii ki de öyle bir şey olmuyor! İçeriye girmemle Deniz'i boxerlı görüyorum ve hızlıca arkamı dönüyorum.

"Ne işin var senin burada? Üstelik bu halde!" diyorum Deniz'e...

"Asıl senin ne işin var burada ve üstelik kapıyı çalmadan girdin? Ya benim yerime enişte çıplak olsaydı?" diyor Deniz de... "Tamam dön önünü..." diyor tekrardan Deniz. Deniz'e bakıp 'ne işin var burada' bakışı atıyorum. "Merak etme hâlâ kızlardan etkileniyorum. Çek şu bakışını Japon kuzen. Sadece üzerime limonata doküldü ve enişte de sağ olsun gel ben sana pantolon vereyim dedi," deyip açıklama yapıyor.

Kaya nerede peki? Hem sen yanında neden birkaç kıyafet getirmedin?" diyorum.

Tuvalettedir. Annemler getirecek zaten," deyip yanımdan makas alıp çıkıyor ve Kaya'yla kapıda karşılaşıyorlar. Kaya'ya teşekkür ediyor ve gidiyor.

Kaya kapıyı kapatıp, yanıma gelip beni baştan aşağı süzüyor. Ah, o gülümsemesi... Yanımdan geçip yatağa oturuyor. Tam o anda suratımı asmama kısa bir milim kala, Kaya beni çekip yanına oturtuyor. Önce yanağıma kocaman sesli bir öpücük bırakıyor. "İltifat listen de ne var?" diyor saçlarımla oynarken... Ellerimi elleri arasından geçirip sıkıyorum. "Bilmem sen ne olmasını isterdin?" diyorum. "Hımm... Mesela ben sana çok güzel olmuş derken sen de bana teşekkür ederim sevgilim diyebilirsin," deyip beni saçlarımdan öpüyor. "Mesela ben seni deli gibi özledim Japon güzelim deyince sen, ben de aşkımda deyip bana sarılabilirsin" diyor. Sonra beni bulutların üzerine yükseltiyor. Gökyüzünün tapusunu biz almışız gibi orası bize ait oluyor. Güneş ısını bizim üzerimize yönlendiriyor. Biz onun sıcaklığıyla ısınıyoruz. Sonra gözlerimizi açıyoruz. Aslında güneş diye adlandırdığımız ısınn bizim ısıımız olduğunu fark edip gülüyoruz.

"İstanbul'a döndüğümüzde seni çok güzel bir sürpriz bekliyor," derken eliyle saçlarımı okşuyor.

"Yaaa? Nedir peki bu sürpriz?"

"Adı üstünde sürpriz... Hadi çıkalım artık annenle

aramız gayet güzelken, yakalanmak istemiyorum," deyip ayağa kalkıyor.

"Yakalansak ne olur ki?" diyorum ben de ayağa kalkıp...

"Ne olacak, annen seni bana vermez ve ben de yeni kız arayışına çıkmak zorunca kalırım."

"Ceren'e gidersin. Zaten sana dönme..." derken sanırım cümlelerin devamını duymak istemediği için beni sıkıca kendine çekip öpmeye başlıyor.

"Seni kaçıırım," diyor Kaya...

"Peki ben seninle kaçır mıyım?" diyorum ben de...

"Sen bende tutuklu kaldın bebeğim, istersen kaçma... Nasılsa ben seni her türlü kaçıracığım," diyor.

Kaya ile salona geçiyoruz. İçeriye girmemle dayımların geldiğini görüyorum. Tabii dayımın gözü Kaya'da... Dayımla ve yengemle kucaklaşıp, Kaya'yı tanıştıyorum. Biraz sonra teyzem Ela'yı yanına çekmiş sarılıp duruyor.

"Sanki gören de uzaya yolluyorsun sanır Neslihan," diyor eniştem.

"Vallahi ben de anlamıyorum ki... Yani Toprak evlenince Sevim tam bir hafta aralıksız ağlamıştı," diyor dayım...

Yengem de ona bakıp "Senin yüz ifadeni unutmadım daha Önder," diyor. Herkes kahkaha atarken içeriye annem geliyor ve yanıma oturuyor. Önce bana sonra Nida'ya bakıp Ela'ya dönüyor. "Giydirmişsin tören kıyafetlerini..." deyip gülümsüyor. Tabii Ela ağzını açmadan araya ben giriyorum. "Nida ayıp olmasın diye giydi ama ben ayıp etmeyi göze aldığım halde nasıl giydim anlamadım?" deyince herkes yine gülmeye başlıyor.

Biraz sonra Ela, Cenk'in geldiğini söylüyor ve aşağıya iniyoruz. Erkekler Cenk'in arabasına binerken Deniz yanıma gelip "Nida sana emanet," deyip önce beni son-

ra da sevgilisini öpüyor. Kaya arabaya binerken bana bakıp göz kırpmıyor ve gidiyorlar. Biz de Ela'nın arabasına binip gideceğimiz yere doğru yola çıkıyoruz.

23. Bölüm

"Eğer bu hostes bir daha yanımızdan geçip, sana gülümserse... Cidden bu sefer üzerine atlayacağım!" diyor. Yanımdaki adama! Kaya hafifçe gülüp "Bebeğim sakin olur musun? Yani işini yapıyor kız," diyor. Ah ne kadar nazıksın sen öyle! "İşi bir tek sana gülümseyip, 'bir ihtiyacınız var mı?' demesi herhalde!" Kaya gülümseyip bana yaklaşıyor ve yanağımdan öpüyor. Sonra da dergisini okumaya devam ediyor. Bak yine geliyor! Hey Allah'ım ya! Bakma kızım ne bakıyorsun! Tamam anladık hoşlandın ama yani yanındaki bostan korkuluğu değil herhalde!

İstanbul'a dönüyoruz. Aslında Kaya ve Oğuz düğün akşamı dönmek istediler ama ben o kadar yorgundum ki kulaklarımı kapatıp, onları teyzemlere gelmeyi ikna ettim. Tabii Cemoli'nin payı da büyük. Ben giderek bu kıza daha fazla mı lakabıyla seslenmeye başladım?

Her yanımdan yorgunluk akıyor gerçekten... Ela'yı idare etmek ayrı bir dert, kendini düğün öncesine ve düğüne motive etmek ayrı bir dert. Neyse ki ben gelmeden önce şu çeyiz işini halletmişler. Yani gidip eşyaların içerisinde kaybolmak istemezdim. Zaten sürekli ağlaşmalarından sıkıldım, bunaldım. Üstelik bir de annem bana gözleriyle 'darısı başına' mesajları atıp durdu. Bekârlığa veda gecesinde gülüp eğlendik. Tabii kına gecesinin sabahında yaşanan kurşun dökme merasimi cidden komikti. Annem Kaya ve bana kurşun döktürme taraftarıydı. Ama Kaya katiyen karşı çıktığını kaş göz işaretleriyle belli ettiği için oturup izlemekle yetindik. Aynı günün

akşamı ağlayıp zırladık ve yine ertesi akşam yani düğün günü hem eğlendik hem ağladık. Cidden çok garip bir duygu... Şimdi arkadaşlarımın düğünü falan da oluyordu ama ne bileyim, ben kısa süreli kalıyordum. Ama en yakının olunca maalesef öyle bir şey yapamıyorsun. Tuvalete bile gitmene izin vermiyorlar. Düğün günü tam bir buçuk saat tuvaletimi tutmuştum. Tabii bir de şöyle bir şey olmuştu; ben ev sahibi pozisyonuma ne zaman geçsem, Kaya yalnız kalmıştı. Tabii ne zaman yalnız kalsa başka kızlar tarafından göz hapsine alınmıştı. O sırada annem ve Kaya arasında kalmıştım. Yani ya gidip, Kaya'nın yanında oturup herkese 'bu benim, başka kapıya' diyecektim ya da gelen misafirlere 'hoş geldiniz' diyecektim! Aslında *bana ne* deyip işin içinden çıkmak en kolayıydı da ama annem ve teyzem, malum... Beni pek severler!

Misafirler bitmek bilmemişti ve Kaya tüm o süreç boyunca bana masum kediler gibi bakmıştı. Tam yanına gidecekken, eniştem Ela'ya baksana deyip gelin odasına yollamıştı beni. Ela ile ilgilenmiştim ve daha sonra eniştem Ela'yı almaya gelmişti. Tam bir kır düğünü olmuştu. Cıvı cıvı, rengârenk, sıcacık... Düğün İzmir'in çok tercih edilen ve trend olmuş çok şık bir mekânda yapılmıştı. Cuba Garden... Şıklığıyla, hoş dizaynla, resmen muhteşemdi. Ela ve Cenk evetlerini söyledikten sonra, ilk danslarını yaparken o kadar tatlılardı ki... Pasta kesilip birbirlerine ikram ederken, Cenk heyecandan olsa gerek, çatalın ucundaki pastayı Ela'nın içine servis etmişti. Ela da kendisinden beklenmeyecek bir şekilde Cenk'e bakıp gülümsemişti. Zaten daha sonra odasına gidip, temizlemiştik—yani bu iş de bana kalmıştı—. Odayken, Ela ayakkabısını çıkartmış ve ayakkabının altından silinen ilk isme bakmıştı. Cemre'nin adı gitmişti. Odadan çıkıp bizimkilerin masasına oturunca Cemre'ye müjdeli haberi de ben vermiştim... "İnanmıyorum, de-

mek benim adım silindi. Şimdiden gelinlik modellerine bakmalıyım ve ilginç bir düğün planlamalıyım," deyip o akşam Oğuz'un gerilmesine sebep olmuştu. Oğuz'la Kaya bayağı iyi anlaşmaya başlamıştı. Özellikle Kaya için, Oğuz o gece beni koruduğundan ayrı bir yere sahip olmuştu.

Şimdi uçakta İstanbul'a giderken, aklımda yine onlarca soru dolaşmaya başladı. Öncelikle Kaya'nın sürprizi neydi? Cemre ve Oğuz gerçekten evlenecek miydi - çünkü Cemre düğün gecesi ayakkabının altından adının silinmesini nasıl bir hırs haline getirdiyse, gelin çiçeğini de o hırsıyla kapıvermişti! Tabii ben de o sırada yerimden yeni kalkıyordum.—? Proje? Yani proje bir süreliğine bekliyordu. Proje'nin tam taslağı Kerem'deydi ve ben de tabii ki yedekleri vardı. En azından son aşamasından önceki aşamasından da öncekiler, kesinlikle vardı!

Sıkıntıyla etrafıma bakıyorum. Önümüzde oturan Cemre ve Oğuz uyuyorlar. Yanımdaki Kaya'ya bakıyorum hâlâ dergi okuyor. Başımı omzuna koyuyorum ve ben de dergiye bakıyorum. Eğilip derginin kapağına bakıyorum. Yine önüme sarışın, renkli gözlü bir kadın çıkıyor. Üzerindeki seksi kırmızı elbiseyi görmek istemiyorum. Hele ki o ıslak pozu... Sakin ol kızım! Yani alt tarafı bir dergi ve Kaya'nın elleri şu anda Jennifer Lawrence'nin açıkta kalan memesinin üzerinde! İyice psikopat olmaya başladım bence! Kaya dergiyi kapatıp, kapağına bakıyor. Sonra da dönüp bana bakıyor.

"Neden öyle ağlayacakmışın gibi bakıyorsun?" diyor. Peki neden gülüyor?

"Ne ağlaması canım, öyle fotoğrafa bakıyordum. Bir de yazıları okuyordum. Neyse saat kaç?" diyorum. Yani bir insan konuyu böyle alakasız bir yöne çekemez arkadaş!

"Altı buçuk, ne oldu ki?"

"Hiç merak ettim öyle..."

"Gel bak dergideki kadınların istediği doksan dokuz şeyi okuyalım. Bakalım kadınlar ne istiyormuş," deyip demin kapattığı sayfayı yeniden açıyor. Bana da dinlemek kalıyor.

Uçak İstanbul'a inerken, derin bir nefes alıyorum. Annem bu yaz gelmeyecekmiş. Tatilini orada geçirecekmiş. Hatta Balıkesir'deki evi satıp kendine İzmir'den bir ev bile alabilirmiş. Neden gelmek istemediğini sorguladım. Ne bileyim, o adam için mi diye düşünmedim değil hani ama o çoktan tercihini yapmış.

Havaalanından çıkıp bir taksiye biniyoruz. Herkes çok yorgun hepimizin tek istediği gidip uyumak ben-
ce... Fakat ben yine de nezaketen sormak istiyorum. "Hadi bize gidelim, yemek siparişi verelim ve keyfimize bakalım, olur mu?" diyorum ve onlar da sanki bunu bekliyormuş gibi hemen atılıyorlar.

"Ah, Japon süper fikir," diyor Cemre...

"Aynen ya... Hatta bana bile geçebiliriz," diyor Oğuz...

"Yok bana gideriz," diyorum ben de...

"O zaman bu gece uzun olacak," diyor Kaya da...

Taksi apartmanın önünde durunca içimi kesinlikle bir huzur kapladı. İnsanın evi gibisi yok. Yukarıya çıktığımızda, Cemre ve Oğuz eşyalarını daireye bırakıp hemen geleceklerini söylediler. Kapıyı açıp valizimi içeriye atıyorum. Kaya da attığım valizi alıp benimle odaya geliyor. Kendimi banyoya atıp günün yorgunluğundan kurtulmak istiyorum. Oğuz ve Cemre'nin gelmesiyle yemek siparişlerini veriyoruz. Yemeklerimizi balkonda yiyoruz. Daha sonra film izlemek için içeriye giriyoruz. Oğuz ve Kaya film seçerken, Cemre ve ben masadakileri topluyoruz. Mutfğa gelip bardakları makineye diziyo-

rum ve Cemre de kahve yapmak için dolaptan bardak çıkartıyor.

"Japon, sence Oğuz benimle evlenir mi?"

Makinenin kapağını kapatıp ona dönüyorum. "Bu nereden çıktı güzelim?"

"Ne bileyim... Evlenir mi?"

"Bir şey mi oldu aranızda?"

"Hayır olmadı. Evlenir mi peki?"

"Bak eğer bir şe..."

"Evlenir mi, evlenmez mi?!" deyip bağılıyor Cemre...

"Ne bileyim kızım. Yani ben olsam evlenirdim seninle..." diyorum. Yani ne bileyim Oğuz'un ne düşündüğünü...

"Sanırım o istemiyor," deyip tezgâha yaslanıp dudaklarını büzüyor.

"İyi de güzelim, daha sizin birlikteliğiniz çok yeni..."

"Sizinki de yeni!"

Ne hassas oldu bu kız böyle... Buzdolabının yanındaki abur cubur dolabımın yanına gelip birkaç şey çıkarıyorum. Bu sırada Cemre de tabak ve kase çıkartıyor. Renkli kaselerin içerisine kuruyemiş ve onların takımı olan tabaklara da cips, bisküvi falan koyuyorum. Daha sonra İstanbul manzaralı tepsinin içerisine koyuyoruz. Cemre'ye dönüyorum.

"Neden bu evlenme işine bu kadar taktın? Yani Ela'nın düğününe falan mı özendin?" diyorum. Aklıma başka bir şey gelmiyor.

"Hayır, sanırım ben anne olmak istediğime karar verdim. Çocuğum olsun istiyorum."

"Gözleri Oğuz gibi, huyu da senin gibi mi olsun?" deyip gülmeye başlıyorum. Tabii Cemre de bana tuhaf tuhaf bakıyor. Açıklıyorum hemen. "Ya hani öyle bir şarkı vardı ya... Neyse... Hadi içeriye girelim. Bak bence acele etme. Yani acele edip de elindekini kaçırma."

Oğuz ve sen... Her şey çok güzel gidiyorken, bence biraz tadını çıkart."

"Öyle yapıyorum zaten," diyor ve tepsiyi alıp yürüyor. Ben de su ısıtıcısını alıp arkasından yürüyorum. İçeriye geçip, üçlü koltuğa dört kişi oturup filmi izlemeye başlıyoruz. Cemre başını sevgilisinin omzuna koyarken, Oğuz da Cemre'nin saçlarını öpüyor.

Acaba Oğuz Cemre'nin düşüncelerini nasıl karşılırdı? Belki o da istiyordur? Aman be zaten bu erkeklerin neyi isteyip, neyi istemedikleri de ayrı bir mesele... Önce mükemmel bir evlilik teklifi yaparak bizim aklımızı başımızdan alıyorlar sonra da, yani evlenince; yok özgürlük, yok bekârlık sultanlık deyip evliliğin ruhunu bozuyorlar. Acaba Kaya da bana evlenme teklifi eder mi? Yani hemen olsun istemiyorum ama... Benden önce bayağı özgür dolaşan adam evlendikten sonra da özgürlüğünü geri ister mi ki? Kesin ister. Tüh be keşke hemen tanıştırmasaydım bizimkilerle... Yani ne acelemiz vardı ki?

"Özge iyi misin?" diyor Kaya kulağıma fısıldayarak. Ona dönerken sanki demin kendime sorduğum soruları cevaplamasını bekliyorum. Aman be, ne yapıyorum ben?

"Hı hı... İyiyim," diyorum ve filme odaklanmaya çalışıyorum. Tabii odaklanamıyorum ama çabaladığımı varsayalım...

Pazartesi sabahına uyanmak bir işkence! Yani bu pazartesinin ayrı bir kimyası var. Zor, acımasız, duyarsız, kibirli... Aynada saçlarımı tararken, hâlâ yatmakta olan Kaya'ya bakıyorum. Ne güzel de uyuyor öyle... Aslında Ahmet Bey'den bir haftalık izin istemiştım. Yani henüz iznim bitmiş sayılmaz. Tabii ben yine de projeyi merak

ettiğim için gitmek istiyorum. Ama yani proje de yerin de duruyordur be!

Aklıma süper bir fikir geldi. Yatağın yanına gelip, Kaya'nın yanına oturuyorum. Saçımın ucuyla kulağına, burnuna dokuyorum. Gıdıklanıyor. Aslında parmağı mı ısırıldığı sabahın intikamını almak istiyorum ama bu cin hiç oralı bile olmaz. Zaten şu anda da oralı olmuyor. Yatağa iyice yayılıyor ve benim tarafıma uzanıp yastığıma sarılıyor. Onun yüzünden dün gece salonda yatmak zorunda kaldığım için kızgınım ama kızgınlığım onun iki tatlı sözüne bakar ve geçer! Üstsüz yattığı için saçlarımın uç kısımlarını sırtına değdirip yavaşça okşanma hissi yaratıyorum. Eliyle sırtını kaşıyor ve tekrardan yatağa yerleşiyor. Üzerine eğilip kulağına yaklaşıyorum. "Kaya... Japon güzelinin biricik sevgilisi..." diyorum. Tek gözünü açıp bana bakıyor. Gülümsüyorum ve tekrardan gözünü kapatıyor. "Ya uyansana... Bak aklıma süper bir fikir geldi. Bugün çok eğleneceğiz," deyip üzerinden geçip kendi tarafıma uzanıyorum. Tek eliyle beni kendine çekiyor başını boynuma koyuyor. "Ya uyan artık."

"Ya Japon güzeli, daha saat kaç ki?" diyor ve yanağına bir öpücük bırakıyor.

"Ya uyan acıktım ben. Bak işe gidecektim ama son anda vazgeçtim aklıma süper bir fikir geldi. Şimdi biz lisedeyken flört dönemimizi doya doya yaşayamadık ya hani... İşte bugün o açığı kapatmaya karar verdim, nasıl fikir?" Kaya dediklerimden hiç etkilenmediğini belli eden bir bakış attıktan sonra 'vay be, sen ne zekisin kızım' bakışını atıp "Çok yaratıcı. Ama bunu uyandıktan sonra da yapabiliriz değil mi güzelim? Hem senin izin günün çarşamba günü bitmiyor mu? Yarın yaparız ya da akşam..." diyor. Hızlıca yataktan kalkıyorum! Tabii Kaya da gözlerini açıp bakmak zorunda kalıyor. "Ben bugün, hatta şimdi istiyorum. Önce çok güzel bir kah-

valtı yaparız. Sonra gezeriz. Sahile ineriz. Pamuk helva yeriz. Sonra akşam bir yerlere gidip eğleniriz. Hadi, ne olur, kaldır poponu..."

"Bence şu yalvarma işinden vazgeçmelisin. Çünkü sen böyle yalvarınca ben kendime mani olamıyorum ve istediğini yapmak zorunda kalıyorum."

Sonuna kadar kullan bunu Özge! "Sevgilim bu bana olan aşkından olabilir mi? Yani gözlerime bakman bile her istediğimi yapma isteği uyandırıyor sende..." diyorum nazlı bir sesle...

"Diyorsun?" deyip beni kendine çekiyor ve gıdıklamaya başlıyor.

Birkaç saat sonra Bebek'e geliyoruz. Sahil kenarında kahvaltımızı yapıyoruz. Hafta içi olduğu için kalabalık değildi. Sahilde el ele yürürken, Kaya birden önüme geçiyor. "Japon güzeli seni anısı olan süper bir yere götüreceğim," deyip arabayı park ettiğimiz kafeye doğru hızlıca yürümeye başlıyoruz.

Köprüden geçerken, Kaya'ya bakıyorum. Arabada çalınan müziğin ritmine uymuş, gülümseyerek şarkı söylüyor. Sesi fena sayılmaz. Neşeli neşeli şarkı söylerken, ben de ona eşlik ediyorum. Tabii kafamda hâlâ nereye gideceğimize dair bir liste yazmaya devam ediyorum. En mantıklısı şu yapacağı sürpriz kısmı oluyor. Ay çok heyecanlandım şimdi!

Araba Üsküdar sahilinde durunca yavaşça Kaya'ya dönüyorum. Kaya bana gülümseyip, arabadan iniyor ve benim tarafıma gelip kapıyı açıyor. Ben de uzattığı elini tutup arabadan iniyorum. Beni sahil kenarındaki banklardan birine getiriyor. Hatırlıyorum. Yani beni ilk öptüğü yere getirmişti. Şapşal adam! Unutmamış... Unutmamış.

Başımı kaldırıp Kaya'ya bakıyorum. Elimden çekip

beni banka oturtuyor. Sonra yanımdan uzaklaşıyor. Ona bakıyorum bir cevap bekler gibi ama gözleriyle de nize bakmam gerektiği işaret ediyor. Denize bakıyorum. "Özge..." diyen Kaya'ya dönüyorum. Tıpkı o günkü gibi... Ama tek bir farkla, bu sefer gözlerim mutlulukla ve aşka sulanıyor. Tabii ben de onun oyununa ortak oluyorum.

"Kaya? Ne işin var burada?" derken ona bakıyorum.

"Asıl senin ne işin var burada?" deyip güneş gözlüklerini karizmatik bir şekilde başının üstüne koyuyor. Gülesim geliyor.

"Hava alıyordum."

"Bu... Yağmurda kısmı çok abes kaçıyor şu an için değil mi? Hmm bu güneşte?" deyince kendimi tutamayıp gülmeye başlıyorum.

Elimi uzatıyorum ve o da hemen tutuyor. "Seni seviyorum," diyorum. O da bana bakıp yüzüme yaklaşıyor. Kendimi geri çekiyorum. "Ne yapıyorsun?" diyorum tekrardan ciddileşerek.

"Hüzünlü gibisin, seni mutlu etmeye çalışıyorum."

"Olmaz, annem her zaman erkekleri bekletmenin daha uygun olacağını söyler."

"Hımm... Ben seni bayağı bir bekledim sanırım," deyip beni öpüyor, öpüyor, öpüyor. İşte bu kocaman bir gerçek... Yani beni beklemiş ve hiç unutmamış bir erkeğe nasıl hayır diyebilirim ki? Ne olursa olsun, bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim!

Kaya ile Çamlıca tepesine çıkıp İstanbul'u oradan izliyoruz. Birkaç fotoğraf çekiliyoruz. Kâğıt helva yiyoruz. Hatta Kaya önce bitirip, benimkine saldırıyor. Kendimi acayip mutlu hissediyorum.

İlerleyen günlerde ikimiz de artık iş başı etmek 20-

runda kalıyoruz. Ahmet Bey Kaya'yı o toplantıdan o toplantıya sürükleyip duruyor. Şirkette yan yana gelemiyoruz tabii... Bu arada Derin'le yine atıştık. Artık yerimi sağlama aldığımı söyledi ve o sırada elimde olan soğuk suyu yüzüne çarptım. Tabii öyle bir gerilmeye başladı ki üzerindeki dar gömlek resmen yırtılmaya hazır bir hale geldi.

O günün üzerinden yaklaşık üç hafta gibi bir süre geçmişti ve tuhaf bir şekilde karşılaşmadık. Yeni proje üzerinde çalışıyordum. Aklıma o gün ertelenmiş olan proje geldi. Çok üzüldüm o projenin askıya alınmasına... Ahmet Bey sadece ertelendiğini söyledi ama başka bir iş var hissediyorum. Bilgisayardan projeye bakmaya karar veriyorum. Ama kaydettiğim yerde yok. Dosyayı arayacakken, kapı aniden açılıyor ve içeriye Kaya giriyor. "Kalk hemen gidiyoruz," deyip beni hızlıca kaldırıyor. Tabii hiçbir soruma cevap vermiyor. İşim olduğunu söylüyorum ama adam dinlemiyor ki... Aşağıya inerken, hâlâ neler olduğu hakkında sorular soruyorum ama o ıslık çalıp beni duymuyormuş gibi yapıyor.

Arabaya binerken, arka koltuktan bir şey almak için uzanıyor. Benim uyku bandım? "Allah aşkına ne oluyor? Hangi ara aldın bunu?" diyorum ama beni öpüp gözü-mü uyku bandıyla kapatıyor. Soru sorduğum için de müzik açıyor. Gözüm kapalı, zaten sorduğum sorulara cevap vermiyor. Yoksa? Olamaz! İnanmıyorum! Yoksa bana evlenme teklifi mi edecek? Ay heyecanlandım şimdi. Keşke sabah bir ipucu verseydi, ne bileyim, bir elbise giyerdim en azından... Bak şimdi, ben ne cevap vereceğim? Yani tamam seviyorum, aşık bile oldum. Doğru erkek falan ama bu kadar erken mi? Biraz daha yaşasaydık şu dönemleri ya... Çok fena sıkıntı bastı şimdi! Aca-ba yine circır oldum falan mı desem? Ne yapacağım ya? Sürpriz dediği şey de buydu kesin! Keşke akşam sormasaydım. Belki de unutmuştu ve ben aklına getirdim.

Aman ya çenem kopsun! Bazen cidden çok fazla konuşuyorum. Sus otur işte! Acaba nasıl bir teklif edecek? Ya Bir Erkek Bir Kadın'daki gibi olursa? Yani her şey süper ayarlanmış ve tam bana evlenme teklifi edecekken, başka bir masa bizden önce davranırsa? Belki de daha özel bir teklif olur. Böyle sadece bize özel... Gerçi teklif edeceği de varsayım... Etse güzel olur muydu acaba? Gözlerim kapalı Kaya'nın götürdüğü yere gidiyorum. Kaya nereye ben oraya... Bak bu da güzel oldu.

Araba durunca gözlerimi açmak istiyorum ama Kaya elime vurup beklememi söylüyor. Arabanın kapısının sesini duyuyorum. Sanırım indi. Tekrardan kapı sesi duyuyorum. Sanırım benimkini açtı... Evet, elimi tutup beni dışarıya çekiyor. "Aşkım ne oluyor?" diyorum. Söylesin yani! Heyecandan çışım geldi zaten! "Ne sabırsız bir şeysin ya... Bekle... Aslında söylemiştim ama sanırım unutmuşsun," diyor. Onun yönlendirmesiyle yürüyorum. Ne zaman ne söyledi ki? Hatırlamıyorum. Yani tüm konuşmalarımızı düşünmeye çalışıyorum, vallahi aklıma hiçbir şey gelmiyor. Sanırım bir on beş dakika yürüyoruz. Sonra duruyoruz ve tekrardan yürüyoruz. Merdiven çıkıyoruz. Tahminime göre üç kat çıkıyoruz. Kapı sesi gibi bir şey duyuyorum. Biraz daha yürüyüp tekrardan duruyoruz. Artık daha fazla dayanamıyorum.

"Beni öldürmek mi istiyorsun? Yoksa bunca yıldır katil falan mıydın? Ya da bak gerçek Süpermen vardı ve o sen miydin?" deyip espriye vurmaya çalışıyorum.

"Özge biliyor musun, bazen cidden çok konuşuyorsun. Yahu bir sus bekle azıcık," deyip beni susturuyor. Dudaklarımı büzüp onu bekliyorum. Arkamdan sarıldığını hissediyorum. Önce yanağıma ıslak bir öpücük bırakıyor. Eliyle bandı açacakken durduruyorum.

"Dur açma! Yani çok heyecanlandım. Bak eğer saçma

sıpan bir şeyse çok pis ödersin bunu! Eğer çok güzel bir şeyse de..."

"E, güzel bir şey ise?"

"Orasını düşünmedim. Hazırım aç bakalım gözlerimi..." diyorum. Yanağını yanağıma değdiriyor ve bantla açıyor. Gözlerimi açmamla kapatmam bir oluyor. Sağ gözümü açıp tekrardan bakıyorum. Pencereden karşıdaki manzaraya bakıyorum, tek kelimeyle aşık oldum! Gözlerimi manzaradan çekip, Kaya'ya bakıyorum. Evet cevabımı aldım ama söylemesini istiyorum.

"Aslında küçük bir ev... Ama bir akşam film izlerken, hayalindeki evi böyle tarif etmiştin. Küçük ama huzur versin demiştin. Emlakçı adama senin hayalindeki evi anlattım ve beni direkt buraya getirdi. Aslında senin şu gözümü korkuttuğun çeyizlerin bu eve sığmayabilir. Ama zaten sen ufacak bir şeysin, kesinlikle bu ev senin için yapılmış," diyor. Gözlerimi gözlerinden alamıyorum. Hızlıca ona sarılıyorum. Tabii o da bana aynı içtenlikle karşılık veriyor.

"Bu çok güzel..." Evlilik teklifi fikrinden daha güzel... Yani en azından şimdilik... Korkum geçene kadar...

"Gerçekten beğendin mi?"

"Ne diyorsun, bayıldım! Burayı döşemek için sabırsızlanıyorum. İnanmıyorum ya! Resmen hayalimdeki ev!" deyip balkona çıkıyorum. İki tane küçük balkon var. Biri direkt karşıya evlerin olduğu yöne bakıyor ve yeşilliklerin arasından boğaz manzarasını görüyor. Diğer balkon ise direkt boğaz manzarasına bakıyor ve ben şimdiden hayallere dalıyorum. Sonra etrafıma bakıyorum, çoğalmış evler ve azalmış yeşillığe rağmen yine de çok güzel.

"Hadi gel odalara bakalım," diyor. Odaları gezmeye başlıyoruz. İki artı bir ev... Odaların biri manzaraya bakarken, diğeri caddeye bakıyor. Mutfak manzaraya

bakıyor ve ben sırf bu mutfak için bir yemek kursuna gidebilirim. Mutfak beyaz döşenmiş. Tabii ben burayı rengarenk yapmak için sabırsızlanıyorum. Sonra banyoya bakıyoruz. Yeşil renkli, çok şık fayanslarla döşenmiş. Çok ısındım bu eve... Az da olsa, evin dekorunu düşün-
düm bile!

Evden çıkıp merdivenlerle aşağıya iniyoruz. Zaten üç daire var ve en şirini benimkisi... Aşağı inip, etrafımı inceliyorum. Kaya sonra buranın Beşiktaş olduğunu söylüyor. Ve evine yakın olduğunu, göz kırparak bir şey ima edercesine belirtiyor. Sevinçten çığlık atmak istiyorum, atsam ne olur ki? Arabaya tekrardan binerken, biraz içimden sıkıntı yağmurları akmaya başlıyor. Neden dersiniz bilmiyorum. Demin merdivenlerde öğrendiğim kadarıyla evin kirasını Kaya ödeyecek. Yani benim ödemem daha doğru olur. Sonuçta ben de gayet bol sıfırlı maaş depolamaya başladım. Geçen ay maaşımı çekerken, ikramiye ve zammı görünce dedim, tamamdır. Artık hayalindeki evi alabilirsin. Şimdi Kaya'ya bunu söylesem kesin yine kavga edeceğiz ama ne bileyim sinmiyor içime işte! Birden Kaya'ya dönüp söylüyorum. Tabii o da gülümsüyor ve kahkaha atıyor.

"Ah, ben de feminist hamurun ne zaman ortaya çıkacak diye bekliyordum," diyor.

"Ama hayatım, öyle olsa daha güzel olmaz mı? Hem ben de çalışıyorum ve maaşım gayet iyi hani?" diyorum.

"Evet biliyorum. Ama bunu bir çeşit hediye olarak düşünmeni istiyorum. Hem ben evin kirasını da öder sana da bakarım," deyip bildiğin maço erkek taklidi yapıyor.

Gülümseyerek ona bakıyorum. "Feminist duygularımı körüklüyorsun. Bu zamana kadar aldığım en pahalı hediye oldu," diyorum. Kiranın ne kadar olduğunu söylemedi ama tahmin edebiliyorum. Yani ben tek başıma bu evin ancak kapı kolunu alabilirdim.

"Çok da pahalı değil bebeğim. Küçük bir hediye sayılır aslında... Sen yeter ki o evden kurtul başka bir şey istemiyorum," diyor ve arabayı çalıştırıyor.

Tabii ben de düşünmeye başlıyorum. Küçük hediye anlayışının çok ilginç olduğunu ve yarın öbür gün bana büyük hediye alırsa, sanırım kalbim dayanmayabilir. Ama yine de feministliği bir köşeye atabilirim. O evin kirasını ödesin ben ona her akşam makarna yaparım. Zaten makarnadan başka bir yemek bilmiyorum. Ama taşınır taşınmaz hemen bir kursa yazılıyorum ve ne tür yemek varsa hepsini öğreniyorum. Bence o mutfak için değer, tabii çikolata sevgilim için daha çok değer. Hızlıca ona dönüyorum. "Tamam... Peki, sen bugün hazır Süpermen olmuşsun şu nefis tavuklu Çin makarnadan yaparsın değil mi?"

"Yaparım tabii... Zaten bu gidişle tüm yemekleri ben yapacağım, öyle görünüyor."

"Benim de sana bir sürprizim var ama sonra... O zaman markete uğrayalım egg noodle alalım. Tabii malzemelere uygun birkaç şey de..."

Markette Kaya'nın aklındaki tarife göre alışveriş yapıp eve geçiyoruz. Üzerimizi değiştirip mutfaka geçiyoruz. Kaya kendini resmen aşçı sanıyor olmalı ki bana getir götür işleri yaptırmaya başlıyor. Mesela müziksiz asla yemek yapamıyormuş. İçeriden ona müzik açıyorum ve dans ede ede yemek yapmaya başlıyor. Makarnayı geniş bir tencereye koyuyorum ve haşlanması için ocağın altını yakıyorum. Daha sonra küp küp doğratığımız tavukları da haşlanması için ayrı bir tencereye koyuyorum. Kaya kuru ve taze soğanları ve sarımsağı doğrayıp bana bakıyor. Ben de bu sırada havuç ve pırasayı rendeliyorum. Cidden ne beceriksizim. Erkekler diplomaya bakmaz diyen annemin sesi kulağımda çınlamaya başlıyor. Sonra Kaya wok tavada yağı kızdırıp, soğan, sarımsak ve mantarları atıp soteliyor. Benim

rendelediğim, havuç, pırasayı ve tavuğu da ekleyip biraz
telemeye devam ediyor. Soya sosunu da ekleyip biraz
pişiriyor. Kendini şarkıya kaptırmış ocağın başında yer
kı söylerken, ben de makarnayı süzüyorum ve ustama
teslim ediyorum. Bana bakıp gülümsüyor ve burnumun
ucuna öpücük konduruyor. Makarnayı alıp wok tavanın
içerisine koyup üç dört dakika pişiriyor. Son olarak da
susam yağı döküp, ocağın altını kapatıyor. Ben de kendi
usulümce salata yapıyorum. Hızlıca balkondaki masa
hazırlıyorum aşk dolu bir şekilde yemeğimizi yiyoruz.

O gecenin ardından yaklaşık bir ay gibi bir süre geçi-
yor. Kendimi yeni evimin dekoru için acayip kaptırmış
bir durumdayım. Her şey oldu aslında. Birkaç tanıtık
sayesinde istediğim dekoru yapmış bulunmaktayım.
Eşyalarımı hemen hemen yerleştirdim. Eşya taşıma işini
Ayşen'e vermiştim. Ayşen'le yeniden barıştık. Bunalım-
dan çıkmış da, beni özlemiş de, daha birçok şey sırala-
mıştı ama hatırlamıyorum. Eşyaları birkaç gün sonra
gelip alacaktı. Çok sevindi zaten. Açıkçası o olmasay-
dı bu taşınma işinden bu kadar kolay kurtulabileceğimi
zannetmiyordum. Zaten iş yerindeki işlerin birazını
Emre'nin üzerine yıkmıştım. Kardeşliğin faydasını o ka-
dar çok hissettirdi ki... Gerçi o başarılı bir iş çıkartmaya
yemin etmiş gibi... Kaya ve kardeşlerimi de tanıştırdım.
Emre şok oldu tabii... Cemre ise bayıldı. O kadar çok
sevdi ki, Kaya'yı Fransa'daki resitaline davet etti.

Asıl sorun Cemre ve kardeşlerimi tanıştırmak oldu.
Cemre sanırım beni kıskandı. Aslında Emre ve Cemre
de, Cemre'yi kıskandı. Cemoli sürekli çocukluk anıları-
mızdan bahsetti. Sonra ikinci Japon güzeli Cemre, "Ar-
tık bizim de anılarımız olacak," deyip durdu. Aslında
anlatınca komik bir durum şimdi ama o akşam resmen

birbirlerine saldıracaklar diye korktum. Zaten bir süre n'olduysa dışlanan ben oluverdim?

Bu bir aylık sürede Kerem'le de karşılaştık. Bizim şirkete gelmişlerdi, Mehmet Bey ve Kerem... Yüzüme dahi bakmadı. Zaten ben de onun suratına çok meraklıydım hani! Ama Mehmet Bey öyle mi... Gülümseyip başıyla selamını eksik etmedi. Daha sonra Kaya'dan öğrendiğim üzere, proje iptal edilmiş. O gün fazla üzerinde durmadım ama şimdi aklıma geldi, ben projenin yedeklerini nereye kaydetmişim?

Şu an evimdeki kalan eşyaları toplarken, hafif burukluk hissetmiyor değilim. Kitaplarım ve DVD'lerim kalmıştı bir tek. En sonunda onları da kolilere koyup, kutuyu bantlıyorum. Son defa artık bana ait olmayan beyaz koltuğumun üzerine kendimi bırakıyorum. Gözlerimi kapatıp, geriye yaslanıyorum ve kapı çalıyor. Kaya'dır diyerek kapıya açmaya gidiyorum. Kapıyı açmamla şaşırmam, şok geçirmem, sinirlenmem bir oluyor. Bunun ne işi vardı ki burada?

"Ne işin var senin burada?" diyorum sinirle... "Konuşmamız lazım," deyip ben daha buyur etmeden içeri giriyor. Salona doğru yürürken sinirle arkasından bakıyorum. Benim evime bu şekilde giremez!

24. Bölüm

Kalbim atmıyor... Ya da Kaya'yla beraber olmaya başladığım günden beri beynim yerine kalbimi kullandığım için beynim kalbimi fazlasıyla ele geçirmiş durumda... Ne diyordu bu böyle? Söylediği andan beri aynı şeyi tekrarlayıp duruyorum. Yine söylesin! Yine, yine! "Bir daha söyle..." diyorum gözlerimi gözlerini dikip... İnanmıyorum ona! Ama elindeki raporlar? "Hamileyim..." diyor. O söylediği anda kalbim yine paramparça oluyor. Öyle emin söylüyor ki, yani öyle emin ki... İnanmıyorum ama! Kaya bana bunu nasıl söylemez? "İnanmıyorum sana... Sahte o raporlar da..." deyince çantasından büyük kırmızı cüzdanını çıkarıp, içindeki minik bir kağıdı bana uzanıyor Ceren... Elinden kağıdı alıyorum. Kağıdın kaygan ve pürüzsüz dokusu elime değince ne verdiği anlıyorum. Kağıdı çevirip, o siyah, karmakarışık şeyle yüzleşiyorum. Tabii bir halt anlamıyorum. Ben tuhaf tuhaf bakarken, Ceren bana doğru uzanıyor ve eliyle işaret ediyor bebeğin yerini... Ellerim titriyor. Çok fazla titriyor. "Tek denemede tuttu yani öyle mi?" diyorum hâlâ inanmıyorum ya da kahretsin inanmak istemiyorum!

"Tek değildi. O gece tek seferlik değildi," deyip elimdeki ultrason fotoğrafını alıp tekrardan özenle cüzdanına yerleştiriyor.

"Defol git evimden! Hemen!" deyip bağıriyorum. Alaycı gülüşüyle bana bakıyor ve elindeki raporu, siyah çantasının içerisine atıyor. Sonra gelip tam önümde dikiliyor.

"Benim elimden kimse erkeğimi alamaz. Sen o gece Kerem'le bilmem ne halt ediyorduysan artık orasını bilemeyeceğim... Ben o gece ne olursa olsun sevdiğim adamla barışmaya gittim. Kötüydü, kırgındı. Beni görünce de özlediğini fark etti ve beni istedi. Şimdi sen benim erkeğimle evcilik oyunu oynamayı bırakıp, hayaller kurmaya son verebilirsin tatlım... Bence bu ev sana yeter," deyip yanımdan geçip gidiyor.

"Ne olursa olsun, sana asla inanmayacağım. Senin gözlerini hırs bürümüş! Hırsından hiçbir şey göremeyen zavallının tekisin sen!"

"Zavallı olan sensin. Benim nişanlımı benden alan sensin. Biz onunla bu yaz evlenecektik Allah'ın belası! Şimdi buradaki zavallı kimmiş iyi düşün ve defol git hayatımızdan!"

"O bana âşık. Sen de bunu çok iyi biliyorsun. Ben sadece..." Sen sadece ne Özge? Nişanlısını çalmadın mı? Çaldın! Çabuk başka bir şey düşün..."

"Gördüğün gibi, diyecek bir şeyin yok. Bu bebek babasız büyümeyecek. Babasızlığın ne demek olduğunu gayet iyi bilirsin, değil mi?" deyip tekrardan yürümeye başlıyor. Kapıyı açıp, hızlıca kapatıyor.

Kendimi koltuğa atıyorum. Ne yapacağım ben? Ya gerçekse? Ya yalan söylemiyorsa? Peki ya Kaya, o nasıl söylemez böyle bir şeyi? Nasıl saklar benden! Madem böyle bir durum var, insan anlatır ya! Eşek başı mıyım lan ben burada! Salak Ceren çok Türk filmi izlemiş herhalde, ya bu adam neden bana bahsetmedi ya!

Düşüncelerime dalmışken, kapı tekrardan çalıyor. Koltuktan zar zor kalkıp kapıyı açıyorum. Kapıyı açmamla yüzümdeki hayal kırıklığı yine birleşiyor kalbimle... Kaya gülümseyerek bana bakıyor. Kenara çekiliyorum ve içeriye giriyor. "Ne oldu sana böyle? Ayrılmak zor mu geldi Japon güzelim?" diyor. Cevap vermiyorum. İçeriye giriyor beni öpmek için bana uzanırken,

geri çekilip salona gidiyorum. Kendimi koltuğa bırakıyorum. Kaya'nın yanıma oturduğunu ve bana baktığını hissediyorum ama ben önümde birleştirdiğim ellerime bakıyorum. Çenemden tutup başımı kaldırıp, kendisine bakmamı sağlıyor. "Bebeğim iyi misin?" diye soruyor. O anda içgüdüsel olarak ona sarılıyorum. Korkuyorum, çok korkuyorum. Neden mutlu olamıyorum. Neden hep ben yalnız kalmak zorunda kalıyorum? Biliyorum yine yalnız kalacağım ve biliyorum bu seferki yalnızlığı tek başıma üstlenmeyeceğim, sarıldığım adam da üstlenecek. Başımı Kaya'nın omzuna bırakırken, biraz önce karşı koltukta oturan Ceren geliyor gözümün önüne... Elindeki raporlar, sonra cüzdanından çıkarttığı fotoğraf ve giderken söyledikleri... Kaya hamile olduğunu bilmiyor ama o onunla geçirdiği geceyi biliyor! Ama neden bu kadar rahat? Yani tuhaf değil mi? Sonuçta bana âşık bir adam neden bu kadar rahat ya! Sonra birden bir cümle beliriyor kafamda.

'O yemeğe gitmeyecektin Özge...'

'Gitmeseydin her şey bu kadar zor olmayacaktı.'

'Eğer o akşam gitmeseydin ne sen ne de ben pişman olmayacaktık!'

Benim yüzümden... Kendi hayatımın içine bu kadar basit bi şekilde sığabilir miyim? Allah kahretsin neden söylemedin? Kendimi ondan çekip, ayağa kalkıyorum. Önümdeki uzun sehpa tekme atıyorum. Sehpa yerde halı olmadığı için, parkenin üzerinde kayıyor. Kaya'ya dönüyorum. Şok olmuş bir şekilde bana bakıyor. Tamam Özge gerçekleri öğrenmeden ağlamak yok! Sert ol ve sıkıştır onu...

"Ne oluyor kızım, ne yapıyorsun?"

"Ne zaman söyleyecektin bana!"

"Neyi? Allah aşkına ne oluyor doğru düzgün söyle şunu!"

"Ceren'le yattığını ne zaman söyleyecektin?!" diye

bağırıyorum. Hiçbir şey diyemiyor. Diyemez tabii ki, çünkü doğru! Susma Allah aşkına yalan de, inkâr et. Yemin ederim sana inanırım. O zaman Ceren'e bile kızmam... Konuş Kaya, ne olur konuş... Öyle ihtiyacım var ki şimdi buna... "Yalan desene, susmasana..." deyip demin çökercesine oturduğum koltuğa tekrardan oturuyorum. Konuşmuyor... Ne yalan diyor ne de özür diliyor. Demin benim yaptığım gibi ellerine bakıyor. Tırnaklarını eline geçirip sıkıyor. "Anlat artık," diyorum. Yoksa yüzünü tırmalayacağım!

"O gece çok fazla içmiştim. Yani hatırlamıyorum Özge... Ama bir şey olmadığını biliyorum. Ne olursa olsun başka birine dokunacak ve dokunduğum kişiyi hatırlamayacak kadar kendimi kaybetmem. Ama sabah kalkınca yani... Onu yanımda öyle görünce, bak biliyorum şu an şoktasın. Sana yalan söylemedim. Çünkü eminim. Ben onunla bir şey yaşamadım," diyor. Ben cevap vermeyince elimi tutuyor. "Bana inanıyorsun değil mi? Yani evet, o öylece yanımdaydı ama Özge sen varken başkası nasıl olur ki?" diyor.

"Neden bana söylemedin? Neden beni boş boş hayallerinin içine sürükledin? Neden yaptın bunu?"

"Çünkü korktum anladın mı? Seni kaybetmekten korktum! Söylemedim çünkü bir bok olmadı! Söylemedim çünkü sen varken kimseye dokunmayacak kadar sana aşığım!" deyip elimi bırakıyor.

Biliyordum ama çok fazla içmiştim diyor. Beyni uyuşmuş ama ya küçük Kaya'nın beyni uyuşmamışsa?

"Senden önce buradaydı. Rapor gösterdi ve sonra... Hamileyim dedi. İşte o gece tek seferlik değil dedi! Baya ultrason fotoğraflarını gösterdi. Şimdi ne yapacağız? Herkese söyleyecektir."

"Hamile mi? Tek seferlik değil mi? Ben sana ona dokunmadım diyorum sen kalkmış bana ne diyorsun!

Bunları söylerken bir şey fark ettim ciddi bana değil, o... Ceren'e inanıyorsun!" deyip ayağa kalkıyor.

Gidecek mi? Hayır gidemez, izin veremem... Bırakmam onu... Hızlıca ayağa kalkıyorum ve peşinden gitmeye başlıyorum. Kapıyı açacakken, kolunu tutuyorum. "Nereye gidiyorsun?" derken artık daha fazla o ağlama hissiyle savaşıyorum.

"Ceren'le konuşmaya!"

"Gerçekse ne olacak?" diyorum... Bunu söylerken kendime bile inanamıyorum!

"Öyle bir şey olmayacak!" deyip kapının kolundaki elini çekiyor ve bana dönüyor. "Tamam en iyisi eve gidip, konuşmak. Şu koliler sanırım," derken kolilere yöneliyor ve ben ağzımdan çıkanlara mani olamıyorum.

"Ben gelmeyeceğim... En azından bir süreliğine senin onunla birlikte olduğun gerçeğini sindirmem gerekiyor," derken pişmanlık damarlarımda dolaşan kan gibi vücuduma yayıldı. Ama kendime mani olamıyorum. Çok fena hırçınlaştım. Susmam gerekli ama susamıyorum...

"Özge deli etme beni! Öyle bir şey yok!"

"Var ya da yok! Sen bunu benden gizledin! Ceren'in bunu kullanacağını bile bile gizledin hem de! Ve o kalkmış şimdi gelmiş, hamileyim diyor," deyip bağıyorum yine!

"Gizledim Allah kahretsin!" deyip kolilere tekme atıyor ardından bana dönüp "Sadece saçma bir şeydi ve söyleme gereği duymadım. Sabah ona da söyledim sonra banyoya gittim. Çıktığımda gitmişti!" deyip susuyor. "Tamam nerede kalacaksın? Ya da nerede kaldığını söyleme! Bana inanma, ne desem boş şu an için sanırım..." diyor.

"Kaya benden böyle bir şeyi gizlemeyecektin! Kerem beni öptüğü için ortalığı yıktın geçtin. Şimdi Ceren senden hamile olduğunu söylüyor ve sen de onunla birlikte

olmadığını... Hadi geçtim bunu, sana inanıyorum diyelim... Peki ya söylediklerin? İkimiz de pişman olmayacaklık demedin mi? Sonra ne sen, ne de ben zorda kalacaktık demedin mi? Şimdi sen söyle neye inanmalıyım sence?"

"Evet söyledim! Çünkü o an içimde kahrolası bir pişmanlık vardı! Ama sana dokununca, seni hissedince... Özge ona dokunmadığımı hissettim anladın mı? Bak yemin ederim o cümleler ne olursa olsun," deyip derin bir nefes alıyor. "Kendi pişmanlığım, kızgınlığım Özge... Seni kıskandığım için ve sırf sen o itle yemeğe gittiğin için çok fazla içmişim. O gece Ceren'e dokunamayacak kadar içmiştim! Şu anda bana kızgınsın ama benden uzaklaşarak bunu tek başına yenemezsin güzelim. İnan bana Özge, ne olur inan..." diyor. Hiçbir tepki veremiyorum. Kendimi kocaman bir boşlukta hissediyorum. Yalnız kalmalıyım... Düşünmeliyim her şeyi... Çünkü şu an ne yaparsam yapayım kendimi mutsuz hissedeceğim biliyorum. Ben cevap vermedikçe Kaya'nın siyah gözlerindeki kırgınlığı, hayal kırıklığını görebiliyorum... "Anladım... İnanmamayı tercih ediyorsun. Ben seni daha fazla..." deyip cümlesini tamamlamadan çekip gidiyor.

Öyle kalıyorum olduğum yerde... Ne yapacağımı bilmiyorum... Göğsümün tam ortası sızlamaya başlıyor. Yavaşça salona doğru yürüyorum. Koltuğa oturup etrafıma bakıyorum. Canım çok acıyor. Nefes alamıyorum sanki... Kaya gidemez, neden mani olmadım ki? Tek bir kelime yeterken ben o kelimeyi neden söyleyemedim ki? Cemre'yi arıyorum hemen, ona öyle ihtiyacım var ki...

"Efendim Japon?"

"Cemre ben çok kötüyüm. Her şey bombok oldu! Ne olur gel!" Sinir krizine girmeme az kaldı.

"Ne oldu? Neredesin, yeni evde misin?"

"İh ih. Ben kendi evimdeyim yani eski... Gel hadi."

"Tamam zaten Oğuz'a geliyordum, az kaldı. Sakin ol tamam mı güzelim?"

Telefonu kapatıp yana fırlatıyorum. Ne yapacağım şimdi? Yani Kaya kendinden bu kadar emin ve Ceren de kendinden emin... Üstelik Ceren'in belgeleri, raporu... Peki ya Kaya'nın gözlerindeki netlik, raporsuz gerçeklik? Ultrason fotoğrafını gösterdi ya! O gece... Yani Kerem'le ben dışarıdayken, Kaya ve Ceren... Yani üzerinden iki ay geçti. Neden şimdi geldi ki bu kız? Kafam çok karışık... Hamile olmayı mı bekliyordu sürtük? Saçmalama Özge! Geri zekalı Özge! Hamile değil o!

Kapı ansızın çalınıp beni korkuturken, ne kadar zamandır aynı pozisyonda kaldığımı idrak etmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Ayağa kalkmamla başımın dönmesi bir oluyor. Bu baş dönmesi kaç gündür peşimi bırakmıyordu zaten! Evin taşınması, dekoru, iş yerindeki işler derken fena halde kendimi saldım sanırım... Kapı şiddetle vurulunca kapıya yürüyorum. Kapıyı açmamla Cemre'nin bana sarılması bir oluyor. "Ne oldu sana? Ne bu halin? Yüzün sapsarı olmuş," derken geri çekilip yüzümü inceliyor. Beraber salona geçiyoruz. Üzerime öküz oturmasından mıdır bilinmez halsizdim, darmaduman hissediyordum. Bu yaşadığım her ne ise, artık son verilmesini istiyorum. Uykudan uyanmak istiyordum. Cemre yanımda hâlâ neler olup bittiği hakkında sorular sorarken, ağzımı açıp tek bir kelime etmeden başımı onun göğsüne yaslayıp ağlıyorum. Başımı kaldırılabildiğimde Cemre'nin ne yapacağını bilemeyen yüz ifadesine bakıp, her şeyi anlatıyorum. Tek söylediği cümle "Ceren kesinlikle yalan söylüyor." Oluyor.

Öyle miydi peki?

"Bilmiyorum Cemre... Yani bir tarafım onun yalan söylediğini düşünse de, diğer tarafım ya doğruysa deyip duruyor. Ama Kaya ona inanmadığımı düşünüp gitti. Ben o an şoktaydım Cemre... Yani onunla gitmek

istememedim o an ama o öyle gidince..." deyip tekrardan ağlamaya başlıyorum.

"Şşşt... Sakin ol bir tanem. Bak, şoktasın ve evet, kim olsa şokta olurdu. Ama ortada henüz gerçek olan bir şey yok. İkisinden biri yalan söylüyor. Kimin yalan söylediğini en iyi sen bilirsin Özge... Kaya seni seviyor ve açıkçası ben buna inanmıyorum yani seni Ceren'le aldatmadığına... Bence o geri zekalı çok Türk filmi izlemiş. Zaten saçları da şu sıralar eski Türk filmdeki kadınları gibi..." diyor. Beni daha da kahrediyor.

"Ben bir süreliğine sende kalsam olur mu? Yani kafamı toplamam lazım."

"Tabii ki de ben de kalacaksın. Bu halde seni hiçbir yere bırakmam zaten."

O gece Cemre'ye giderken, hâlâ ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Kaya'ya inanmayı o kadar çok istiyorum ki... Ama o gece çok fazla içtiğini söyledi. Belki de hatırlamıyordur? Ne bileyim kafam çok karışık... Ya o söyledikleri... Benden başka kimseye dokunamayacak kadar âşık olduğunu söyledi adam! Beynim ilk defa bu kadar acımasız! Kalbimi dinlemiyor hiç... Kalbim de çaresiz olduğumu hissetmiş olacak ki, atışları daha bir yavaş, fazlaca arabesk ritimde atıyor gibi...

Tam on gün geçmişti. Cemre zor günlerimdeki tek dostumdu. Bana o kadar iyi geliyor ki... Yeni eve gidip, bana birkaç şey getirmişti. Tabii ev hakkında söyledikleri beni daha da depresyona sokmuştu. Kayasız geçen günlerim ne kadar saçma karar verdiğimi gösterdi bana. Tabii sürekli Kaya'nın cümleleri aklımda dolanıp durdu.

Şirkette Kaya ile çok karşılaşmadık. Benden kaçıyor-du. O benden kaçtıkça aklımdaki sorular daha acıma-

sızlaşıyordu. Kaçma benden Kaya, dayanamıyorum buna. Sanki sürekli beni ikna etmesini bekliyorum. Ama o sü-
sup, devam ediyor. En sonuncu toplantımızda Kaya o
kadar farklıydı ki... Onun o halini gördüğümde neşeli
Kaya'yı mahvettiğim için ölmek istemiştim. Toplantı
öncesi onunla konuşmak istediğimi Whatsapp'tan yazıp
yollamıştım ama tek bir kelimeyle beni başından sav-
mıştı. *Meşgulüm...* O böyle kaçtıkça ben sanki daha fazla
hırçınlaşıyorum. Ama artık kalbimin sesini duyabiliyo-
rum. Ve ben ne olursa olsun, Kaya'yı bırakmayacağım.

Toplantıda müşteri neler istediğini, yapılması gere-
kenleri söylerken kulaklarım onu duymamış ve gözle-
rim sadece Kaya'yı görmüştü. Kaya inat etmiş gibi bana
bakmamıştı. Gözlerindeki kırgınlığı o kadar derinlerim-
de hissetmiştim ki... Kaya müşteriye içten bir şekilde
gülümseyip "Bence bu isteklerinizi Derin Hanım yerine
fazlasıyla getirecektir," dediğinde birden kendime gel-
miştim. Elimdeki proje bitmek üzeriydi ve Derin'in elin-
de geçen hafta aldığı başka bir proje vardı. Sisteme ve
şirket yapısına göre proje başka bir mimara verilmeliydi.
Bu mimar aramıza yeni katılan Asrın da olabilirdi. Ama
sonradan öğrenmiştim ki müşteri fazla hassas olduğu
için Asrın yerine Derin'e verilmişti. Çünkü Ahmet Bey'e
göre ben bu sıralar fazlasıyla yıpranmış görünüyordum.
Bana neler olup bittiğini sorunca bir şey olmadığını ger-
çekten de yorulduğumu söylemiştim. Daha sonra da
ayağa kalkıp yanıma oturmuştu. "Biz Kaya ile birkaç
günlüğüne Londra'ya gideceğiz. Senin şu projesini yap-
tığın şirketle başka bir anlaşma yapacağız. Biliyorsun
ben yokken burayı ancak sana bırakabilirim. Onun için
projelerle fazla ilgilenmeni istemiyorum," demişti. Kaya
Londra'ya gidecekti. Ne yapacaktım ben? Üstelik ara-
mızdaki bu adı olmayan saçmalığa son vermeliydik...

"Anladım ne zaman gideceksiniz peki?"

"Üç gün sonra..." demişti.

Yarın Kaya gidiyor... İki gündür konuşmaya çalışıyorum onunla ama sürekli bir bahane uydurup duruyor. İki gün boyunca iyice düşündüm. Ne yapıyordum ben? Onu çok kırdım. Ah salak kız! Kim olsa kırılmaz ki... Yani olayı kendi açısından düşün? Kaya sana inanmıyor, Ceren hamileyim diyor. Of iyice bunalıma girdim! Kendimi eve atınca, Cemre'nin mor koltuğuna yığılıyorum. Kaya'yı aramak istiyorum ama aslında korkuyorum da...

Telefonum çalışıyor. İçeriye girerken, çantamı yere fırlatmıştım! Hızlıca kalkıp koltuğun kenarındaki çantamdan telefonumu alıyorum. Ne yalan söyleyeyim arayanın Kaya olduğunu umut ediyordum. Bu bok yemişin niye aradığı hakkında en ufak bir fikirim yok. "Ne var?" deyip telefonumu sinirle açıyorum.

"Kibar olmayı öğrenememen senin suçun değil tabii... Aile terbiyesinden gelen bir şey bu... Gerçi nasıl bir aileden geldiğinde tartışılır ya... Neyse sana kızmıyorum, sonuçta annen seni tek başına büyütmüş, babsızlık zor olmalı, değil mi tatlım?" diyor Ceren telefonun diğer ucundan...

"Bana bak! O lafları sana tek tek yediririm! Benimle bu şekilde konuşmayı bir daha sakın deneme! Ne yüzle arıyorsun beni? Yalanlarına doyamadın galiba?"

"Ah, bebeğim... Yalanlarımın gerçek olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun, yoksa Kaya'yı terk edip Cemre'ye yerleşmezdin değil mi? İkiniz de tam birbirinizi bulmuşsunuz zaten, varoşlar, konuşup laf ebeliği yapmak dışında pek işe yaramıyorsunuz."

"Kaya'yı terk etmedim, aksine ona inanıyorum! Ve üstelik seni elime geçirirsem, bir güzel benzetmeyi de ihmal etmeyeceğim..." diyorum.

"Peki Kaya'ya inanıyorsun da, neden Cemre'de kalıyorsun?"

"Sana ne geri zekalı! Seni ne ilgilendiriyor?"

"Bebeğimin babasıyla kırııştırıyorsun, elbette ki ilgilendirecek. Hem Kaya'ya anında yetiştirmişsin? Tabii söyleyeceğini biliyordum ama nasıl numara çektiyse artık... Akli henüz sende..."

"Madem hamilesin, neden bunu Kaya'dan önce bana söyledin peki? Hem tabii ki de söyleyecektim geri zekalı! " diyorum. Sanırım artık ne yapmam gerektiğini biliyorum. Ben Kaya'ya inanıyorum ve bu kaltağı elime geçirmek için gün sayıyorum.

"Evet evet... Sen ancak kendini böyle kandır. Biliyorsun, bu haberi zaten herkes duyacaktı ve sen depresyona girip, hüzünlü şarkılar dinleyip, benim erkeğimle birkaç ay yaşadığın mutluluğun hayallerini kurarken, ben de gelinliğim ve düğünüm için hazırlıklar yapıyor olacaktım... Hem ben Kaya'ya daha özel sürprizle söyleyecektim, neyse artık önümüzdeki maçlara bakalım."

"Sence ben buna izin verecek miyim? Asla! Bence sen şu anın tadını çıkar, nefesimi çok yakında ensende hissedeceksin!" deyip telefonu suratına kapatıyorum ve aynı anda sokak kapısının sesini duyuyorum. Cemre içeriye iki dolu poşetlerle girip koltuğun kenarına bırakıp, kendini yanıma atıyor. Hafifçe gerinip bana dönüyor. "Bugün ofise kendini hamile sanan sürtük geldi. Beni tehdit etti haspam... Tabii ben de üzerine yürüyünce bana varoşça hareketlerini al da git dedi. Cidden salak bu kız."

Asıl salak olan benim!

"Herkes hamile olduğunu söyleyecekmiş. Yalanını ortaya çıkarmam lazım Cemre... Ama öncesinde Kaya ile konuşmalıyım."

"Sonunda kafana dank etti. Peki nasıl oldu da Kaya'ya inanmayı tercih ettin?"

"Kaç gündür düşünüp duruyorum... Yani bu salak

hâlâ Kaya'ya bir bok söylemedi. Sonra da kalkmış hemen yetiştirdin falan diyor."

"Sen Ceren'le mi konuştun?"

"Evet, biraz önce... Gideceği yerleri bulmam lazım. Ahmet Bey ve Kaya birkaç günlüğüne Londra'ya gidecekler. Proje falan almayacağım... Takip edeceğim o sürtüğü..."

"İşte bu! Çok heyecanlı... Bak bu gerzek de moda tasarımcısı ya sözde, ben nerede takıldıklarını rahatça öğrenirim. Ortak birkaç kişi tanıyoruz. Çok heyecanlı kızım. Hani lisedeyken, FBI ajanlarına hastalıklı şekilde bakardık ya, kendimi nedense öyle hissettim."

"Acı çekiyorum farkındasın değil mi? Hem benim yarın Kaya ile konuşmam lazım. Özür dilemem lazım."

"Aman affeder o seni ya... Adam sana aşık..." deyip susuyor. Sonra aklına bir şey gelmiş olmalı ki gözlerini kısıp bana tekrardan dönüyor. "Senin aşkına düştüm kendi sinirimi unuttum!" diyor.

"Ne oldu ki?"

"Oğuzla kavga ettim."

"Aa neden ki?"

"Bak anlatacağım ama kızmak yok?" diyor. Ben de başımı sallayıp onay veriyorum.

"Bugün yine film izleyecektik," diyor.

Cemre ve Oğuz her hafta bir gün film izleme günü yapıyorlar da...

"Eeee?"

"İşte gittik D&R'a film seçmek için... Bu sefer benim seçmemi istemedi. Neymiş efendim sürekli aşk meşk filmleri izletiyormuşum, yok efendim sürekli gözüne evlilikle ilgili konular sokup imalar ediyormuşum, yok kadın—erkek ilişkileriyle bir film daha izlerse kusacakmış! Yani Japon, Allah aşkına söyle ben böyle bir şey yapar mıyım?" deyip gözlerini deviriyor.

"Evet yaparsın. Hem sana inanmıyorum! Hani bu ev-

lik konusunu bir sureliğine kapattı. 'Hani banyo
nimleri izlettin adamı

'Onu tut tabii' İkinci de evlilik dışı olan bir film
kadın erkek ilişkilerini izlemekte ne var ki? Ben de
için vurdulu kundalı nimleri izliyorum ama 'İçeride
talan oluyor' İlk hafta Evlenmek İstiyorum'u izledim
Hani bak karşıma biri daha çıkabilir ve tercih yapar
zorunda kalırım aklıma varsa elini cebime tutmamam
İkinci hafta Aşkın Bey Yüz Güne'ni izledim Üçüncü
hafta Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar'ı izledim
Dördüncü hafta Kadın Aklı Erkek Aklı'ı izledim (Ge
çen gün de Kadınlar Ne İster' izledik) 'Hani ne yapar
varı' Bugün de birkaç film seçtim Benim daha bir
fikrim var deşip film seçti Seçtiği film de Bir Erkek
Günde Nasıl Kaybedilir'

Bunun üzerine tam on beş dakika arabalar giden
desem verirdi Cemre ve cevap vermediğim için hane
varımından kalkıyor ve poşetleri de alıp mutluğa gidiyor
Seviyorum ben bu kız ya... Bey dakika sonra lokanta
bir tepsiyle geri dönüyor Tepsiyi tepsiye bırakıp o
nima kuskunce oturuyor O gece raki ortalı vapur
daha ikinci kadehte dumanın en mutlu kadın benim
Ha bu arada Kaya'ya arayıp ondan biraz duman

Ertesi gün gözlerimi zar zar açıp lavanı hatırlıyorum
Ben bu lavanı nereden hatırlıyorum ki? Koltuğum
van? Başımı açıp ağrıyım, ustalık madem çok kötü
varıyor Bu seviyorum tabii kumar veremiyorduk
vataktan kalkmak için hareketlendiğim anda bir hal
üzerine atılıyor Yine Cemreyle mi yaptık a şa dedim
bakıyordum Basakta bir kadehde dumanın en
den tıyler var Yahu Cemre bu kadehlerin en iyi
vapıması olamaz? Ya da Çığır tıyhi basak mı

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...
Ben bu...

lilik konusunu bir süreliğine kapatmıştın? Hem hangileri izlettin adama?"

"Onu tut tabii! İkiniz de evlilik düşmanısınız! Hem kadın-erkek ilişkilerini izlemekte ne var ki? Ben onun için vurdulu kırdılı filmleri izliyorum ama... İşte bir a falan oluyor... İlk hafta Evlenmek İstiyorum'u izledik. Hani bak karşıma biri daha çıkabilir ve tercih yapmak zorunda kalırım aklın varsa elini çabuk tut manasında... İkinci hafta Aşkın Beş Yüz Günü'nü izledik. Üçüncü hafta Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar'ı izledik. Dördüncü hafta Kadın Akıllı Erkek Akıllı'nı izledik. Geçen gün de Kadınlar Ne İster'i izledik! Daha ne yapayım yani? Bugün de birkaç film seçtim. Benim daha iyi bir fikrim var deyip film seçti. Seçtiği film de Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir?"

Bunun üzerine tam on beş dakika aralıksız güldüm desem yeridir. Cemre'ye cevap vermediğim için hışımla yanımdan kalkıyor ve poşetleri de alıp mutfığa geçiyor. Seviyorum ben bu kızı ya... Beş dakika sonra kocaman bir tepsiyle geri dönüyor. Tepsiyi sehpa üzerine bırakıp yanıma küskünce oturuyor. O gece rakı sefası yaparken, daha ikinci kadehte dünyanın en mutlu kadını bendim. Ha bu arada Kaya'yı arayıp ondan özür dileyecektim.

Ertesi gün gözlerimi zar zor açıp tavana bakıyorum. Ben bu tavanı nereden hatırlıyorum ki? Kelebekli tavan? Başım acayip ağrıyor, üstelik midem çok kötü ve yanıyor. Su istiyorum tabii kimse veremeyeceği için yataktan kalkmak için hareketlendiğim anda bir bacak üzerime atılıyor. Yine Cemre'yle mi yattık acaba derken bacağa bakıyorum. Bacakta bir kadında olmayacak türden tüyler var. Yani Cemre bu kadar uzun süre ağda yapmamış olamaz? Ya da Oğuz tüylü bacak mı sevi-

yor ki? Bacaktaki doğum lekesi dikkatimi çekiyor. Aaa! Evet bu o! Hızlıca başımı sola çevirip ona bakıyorum. Allah'ım orada işte yüzü bana dönük uyuyor. Hızlıca etrafıma bakıyorum. Yeni evdeyim! Kaya beni kaçırmış! Çok heyecanlıyım!

Kaya yavaşça gerinip gözlerini açıp bana bakıyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama ne kadar başarılı oldum bilmiyorum. Kaya bana yaklaşıp yüzümdeki birkaç tel saç alıp geri atıyor. Yemin ederim hormonlarım harekete geçiyor! "Günaydın..." diyorum. Oda bana bakıp "Günaydın" diyor. "Kaya?" diyorum. "Kaya mı hıyara ne oldu?" diyor.

"Anlamadım ne hıyarı?" derken gözlerimin önünde bir sahne canlanıyor. Elimde telefon birine bir şey söylüyorum.

"Dün gece arayıp bir düzine hakaret etmiştin ve artık hıyar olduğumu söylemiştin?"

"Ben mi yapmışım? Ben öyle şeyler yapmam ki? Onları kötü kızlar yapar," derken sesim bebekçe çıkıyor.

"Öyle mi? O zaman ben dün akşam yanlış kızın yanına gelmişim," deyip beni kendine çekiyor. Ben de eski yerime rahatça yerleşiyorum. "Dün gece rakı sefası yapmışsınız. Akşam Oğuz'la ve bizim çocuklarla dışarıydık. Telefonum çaldı ve tuhaf bir şekilde Oğuz'un telefonu da çaldı. Ben açtım telefonumu ağlayan bir kadın sesi... Çok tahrik içeren bir ağlaman varmış bu arada... Neyse işte yemek yerken, seni dinlemeye başladım. Önce özür diledin, ben sonra konuşalım deyince bağırmağa başladın. Masada iki bağırış sesi duyuldu. Biri benim telefonumdaki kötü kız, diğeri de Oğuz'un telefonundaki kötü kız... Bir saat sonra Cemre'nin evine geldik. Oğuz kapıyı açınca iki manyak kadın masada dans ediyordu. Sonra bizi görünce çığlık atıp sarıldınız falan işte..." diyor havalı bir şekilde... Hızlıca kendimi çekip kalkmaya başlıyorum. Tabii beni hemen yakala-

lilik konusunu bir süreliğine kapatmıştın? Hem hangi filmleri izlettin adama?"

"Onu tut tabii! İkiniz de evlilik düşmanısınız! Hem kadın-erkek ilişkilerini izlemekte ne var ki? Ben onun için vurdulu kırdılı filmleri izliyorum ama... İşte bir ay falan oluyor... İlk hafta Evlenmek İstiyorum'u izledik. Hani bak karşıma biri daha çıkabilir ve tercih yapmak zorunda kalırım aklın varsa elini çabuk tut manasında... İkinci hafta Aşkın Beş Yüz Günü'nü izledik. Üçüncü hafta Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar'ı izledik. Dördüncü hafta Kadın Aklı Erkek Aklı'nı izledik. Geçen gün de Kadınlar Ne İster'i izledik! Daha ne yapayım yani? Bugün de birkaç film seçtim. Benim daha iyi bir fikrim var deyip film seçti. Seçtiği film de Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir?"

Bunun üzerine tam on beş dakika aralıksız güldüm desem yeridir. Cemre'ye cevap vermediğim için hışım la yanımdan kalkıyor ve poşetleri de alıp mutfağa geçiyor. Seviyorum ben bu kızı ya... Beş dakika sonra kocaman bir tepsiyle geri dönüyor. Tepsiyi sehpa ya bırakıp yanıma küskünce oturuyor. O gece rakı sefası yaparken, daha ikinci kadehte dünyanın en mutlu kadını bendim. Ha bu arada Kaya'yı arayıp ondan özür dileyecektim.

Ertesi gün gözlerimi zar zor açıp tavana bakıyorum. Ben bu tavanı nereden hatırlıyorum ki? Kelebekli tavan? Başım acayip ağrıyor, üstelik midem çok kötü ve yanıyor. Su istiyorum tabii kimse veremeyeceği için yataktan kalkmak için hareketlendiğim anda bir bacak üzerime atılıyor. Yine Cemre'yle mi yattık acaba derken bacağa bakıyorum. Bacakta bir kadında olmayacak türden tüyler var. Yani Cemre bu kadar uzun süre ağda yapmamış olamaz? Ya da Oğuz tüylü bacak mı sevi-

yor ki? Bacaktaki doğum lekesi dikkatimi çekiyor. Aaa! Evet bu o! Hızlıca başımı sola çevirip ona bakıyorum. Allah'ım orada işte yüzü bana dönük uyuyor. Hızlıca etrafıma bakıyorum. Yeni evdeyim! Kaya beni kaçırmış! Çok heyecanlıyım!

Kaya yavaşça gerinip gözlerini açıp bana bakıyor. Gülümsemeye çalışıyorum ama ne kadar başarılı oldum bilmiyorum. Kaya bana yaklaşıp yüzümdeki birkaç tel saç alıp geri atıyor. Yemin ederim hormonlarım harekete geçiyor! "Günaydın..." diyorum. Oda bana bakıp "Günaydın" diyor. "Kaya?" diyorum. "Kaya mı hıyara ne oldu?" diyor.

"Anlamadım ne hıyarı?" derken gözlerimin önünde bir sahne canlanıyor. Elimde telefon birine bir şey söylüyorum.

"Dün gece arayıp bir düzine hakaret etmiştin ve artık hıyar olduğumu söylemiştin?"

"Ben mi yapmışım? Ben öyle şeyler yapmam ki? Onları kötü kızlar yapar," derken sesim bebekçe çıkıyor.

"Öyle mi? O zaman ben dün akşam yanlış kızın yanına gelmişim," deyip beni kendine çekiyor. Ben de eski yerime rahatça yerleşiyorum. "Dün gece rakı sefası yapmışsınız. Akşam Oğuz'la ve bizim çocuklarla dışarıydık. Telefonum çaldı ve tuhaf bir şekilde Oğuz'un telefonu da çaldı. Ben açtım telefonumu ağlayan bir kadın sesi... Çok tahrik içeren bir ağlaman varmış bu arada... Neyse işte yemek yerken, seni dinlemeye başladım. Önce özür diledin, ben sonra konuşalım deyince bağırmaya başladın. Masada iki bağırış sesi duyuldu. Biri benim telefonumdaki kötü kız, diğeri de Oğuz'un telefonundaki kötü kız... Bir saat sonra Cemre'nin evine geldik. Oğuz kapıyı açınca iki manyak kadın masada dans ediyordu. Sonra bizi görünce çığlık atıp sarıldınız falan işte..." diyor havalı bir şekilde... Hızlıca kendimi çekip kalkmaya başlıyorum. Tabii beni hemen yakala-

vip vatağa uzandıyor. "Süründün mü iyice?" diyor ve derken bir nefes kadar yakın bana... Başımı sallıyorum. Bak yine ağlama moduna geldim. Kullan bunu Özge, burnu surtsun, görsün gününü! Ağlamaya başlayınca beni kendine çekip sarılıyor. O cümleyi söyleyene kadar ağlamaya devam kızım, dur iyice zırlayayım! Daha çok ağlamaya başlayınca... Kaya, başımı göğsünden kaldırıp bana bakıyor. "Ya şaka yaptım kızım... Vallahi bak," desilip "Beklediğim cevap buydu," diyorum.

"Hani iyi kızdın sen?"

"İyiym tabii... Benden daha iyisi mi var?"

"Bilmem... Belki iyi yoktur ama bana inanan biri vardır."

"Salak mısın be? Ben sana inandım ama korktum anlasana... Özür dilerim aşkım."

Birkaç saat sonra birlikte, yeni evde kahvaltı yaparken konu ne olursa olsun Türk filmi izleyen ve uygulayan Ceren'e geliyor. Kaya'nın telefonlarını açmadığı gibi, sürekli ondan kaçıyormuş da... Kaya o kadar kızgın ki... Merak etme ben intikamımızı alacağım aşkım demek istesem de diyemiyorum. Çünkü kesin istemiyorum falan diyecek.

Kaya ile havaalanına giderken içim buruk bir şekilde ona bakıyorum. Taksinin arka koltuğunda birbirimize sarılmış ilerliyoruz. Başım dün akşamı ve bu sabah yaşananları kaldıramadığı için düşüp duruyor. Biraz sonra Kaya'ya zor da olsa veda ediyorum. Ahmet Bey'in yanında utanıp, sıkılsam da, Kaya arsız olacak ya illa, şap şup öpüp duruyor!

Arkalarından el sallayıp çıkışa doğru ilerliyorum. Kolumdaki saate bakıyorum. Saat iki olmuş bile... Çantamdan telefonumu çıkartıp Cemre'yi arıyorum. Uzun süre bekledikten sonra açıyor.

"Ne var ya, ne bu saate arıyorsun?" derken sinirli ve
hızlı nefes alıp veriyor.
"Ne bileyim kızım uyandın sandım. Tamam şey affe-
dersin... Şu Türk filmli arabesk kızın hayatını anlatacağı-
mız operasyona başlayalım hem diyecektim."
"O ne be? Hem bir şey böldüğün falan da yok!"
"He tabii tabii... Ceren'in feleğini şaşırtma operasyo-
nu işte!"
"Oha süper haber bu!"
"Bence de..."

25. Bölüm

Yatağımdan kalkıp pencereyi açıyorum. Deniz kokusunu içime çekip gözlerimi kapatıyorum. Kollarımı havaya kaldırıp geriniyorum. Kaya üç gündür yok. Onun yokluğu garip bir huzursuzluk vermeye başladı. Her şey anlamsızlaştı. Kalbimin bir köşesinde onun için sakladığım duygularımın bu kadar büyüyeceğini tahmin bile edemezdim. Kaç yıldır Ahmet Bey'in yanında çalışıyordum ve Kaya'yı bir kez olsun görmemiştim. Evet, Ahmet Bey yeğeninden bahsederdi ama kimin aklına gelirdi ki?

Kaya'yı ilk gördüğüm gün geliyor gözümün önüne... Çok eğleneceğiz dediği zaman, kesinlikle bu kadar eğleneceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Ama ne yalan söyleyeyim, Kaya'dan o cümleyi duyduğum zaman işimdeki yerimi bozacak diye korkmuştum. Ama benimle savaşmak yerine beni kucaklamayı tercih etmişti. Neden sürekli onun hakkında yanılıyorum bu kadar? Hayatımda ilk defa bir erkeğin gözlerine bakıp, ona güvenmeyi seçtim. Ceren'e inanmıyorum ama Ceren'in saçmalayan ruh halini düşündükçe korkmuyor değilim. Ama hâlâ vicdanımın bir yerinde ona haksızlık ettiğimi düşünmüyor da değilim. Hatta geçen akşam Kaya'yla telefonda konuşurken bunu söylediğim zaman "Eğer sen olmasaydın ben yine onunla evlenmeyecektim," demişti. Neden nişanlandığını sorduğumda, tam kendine yakışan bir cevap vermişti. "Hoşlandığım kadınları kısa süre de olsa mutlu etmeyi seviyorum!" deyip bağırmıştı. Aslında bu konuyu uzatabilirdim. Ama uzatmadım.

İçimdeki ateşin yanmasını istedim. Hayatımda ilk defa birinin bana bu denli âşık olduğunu ve âşık olurken de gözlerinin benden başka kimseyi görmeyecek kadar kör olduğunu ve ben... İlk defa... Artık bu saatten sonra zar zor yakaladığım bu aşkın ne olursa olsun peşini bırakmayacaktım. Ne olursa olsun Ceren'in elinden o raporları alacaktım.

Geçen gün Oğuz'la bu konuyu konuşurken, bana tarihine bakıp bakmadığımı sordu. Belgenin isim yazan yerini sordu ve ultrasonun sağ üst kısımdaki tarihi falan sordu. Hiçbirine dikkat etmemiştim ki? Ben onun sorularını cevaplarken, bir köşede oturan ve bizi izleyen Cemre'ye gözlerim takılmıştı. Oğuz'un sorgular gibi bana soru sormasından fazlaca etkilenmişti. O gün güzel bir plan yapmaya karar vermiştik. Ben planımı anlatırken, Cemre'nin beni boğmasını beklemiştim ama dudaklarını büzüp dinlemeyi tercih etmişti. Bugün işe gitmeyecektim. Önce şu Ceren işini halletmeliydim sonra da iki gün önce öğrendiğim ve ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrimin olmadığı konuyla ilgilenmeliydim.

Yatağı toplayıp komodinin üzerinde olan telefonumu elime alıyorum, saat sekiz buçuktu. Annem uyanmıştır deyip onu arıyorum. Uzun bir çalış sonrası telefonunu açıyor. Kısa bir hal hatır sorması sonucu konuyu pat diye istediği yere getiriyor.

"Kaya oğlum ne yapıyor? O gün kurşun da döktüremedik, bir de Özge benim içim hiç rahat değil kızım, evet senin mutluluğun senin hayatın fakat ben sürekli o zavallı terk edilmiş kızı düşünmeden duramıyorum."

Terk edilmiş kısmı doğru ama zavallı kısmı külliyen yalan!

"Kaya yurt dışında... Hem kurşunu evlenmeye yakın döktürürsün..." deyip konuyu dağıtmak istiyorum ama evlilik kelimesine ne kadar alıştığımı fark ediyorum. Sonra annemin konuşmasına fırsat vermeden "Ben

de senin kadar üzgünüm bu duruma ama yani Kaya ona aşık olsaydı ayrılmazlardı, değil mi? Kaya ne olursa olsun onunla evlenmeyeceğini söyledi... Ben mi boş hayallerin peşinde koşuyorum acaba anne? Bu konuda kendimi o kadar yalnız hissediyorum ki. Hem o kızın zavallı olan hiçbir tarafı da yok ayrıca!"

"Şşşt tamam kapattım bu konuyu... Ama ne olursa olsun, iyi düşün her şeyi, tamam mı? Ve Özge ne olursa olsun içindeki aşkı söndürme... Çünkü o zaman kendini yalnız ve çaresiz hissedersin kuzum."

Sonra konu daha da farklı bir boyuta geçmişti. Kaya'nın mükemmel evlilik teklifinden bahsetmemi istemişti mesela... Ben de henüz böyle bir şey olmadığını ve olursa ilk ona haber vereceğimi söylemiştim. Sonra olay yapmıştı tabii! Her anne gibi... Bu işi geciktirmek gibi bir niyetimiz varmışsa eğer, bizzat el koyacağını söylemişti. Sonra ben de konuyu yine değiştirmek için yeni evimden bahsetmiştim. O da Bursa'daki evi sattığını ve şans eseri midir yoksa dua kabulü müdür bilinmez, teyzemlerin üst dairelerinin boş olduğunu söylemişti. Bursa'daki ev, yeni evin parasını pek karşılamadığı için krediye başvurmuş. Tabii ben bunları yeni öğrendiğim için önce kendime sonra anneme kızmıştım. Kendime kızdım çünkü annemle ilgilenmediğimi hissettim ve anneme kızdım, bana böyle bir şeyi geç söylediği için... Krediyi benim ödeyeceğimi söylememin üzerine kavga etmeye başlamıştık. En sonunda benimle ilk defa baş edemeyeceğini anlamış olacak ki, kabul etmek zorunda kalmıştı. Zaten çok az bi kredi çekmiş, beni zorlamayacak şekilde! Vedalaşıp telefonu kapatırken, geçen gün öğrendiğim konuyu ona söyleyip söylememe kararsızlığı yaşamıştım. Sonra da vazgeçmişim, çünkü daha ben ne yapacağıma karar verememişim.

Mutfağa gelip tost yapmak için tost makinesinin fişini takıp, su ısıtıcısının içine su koyup, düğmesine ba-

şıyorum. Dolaptan fincan, tabak ve kahve çıkarıyorum. Daha sonra da tost ekmeğinin içine beyaz peynir ve domates dilimleyip, koyuyorum. Her şey hazır olunca bir tepsiye koyup içeriye geliyorum. Ayaklarımı sehpa-ya uzatıp —ki bu yeni edindiğim huyumdan vazgeçmeliy-
dim!— tepsiyi de kucağıma koyuyorum. Televizyonu açıp, biraz haberleri izleyip daha sonra kanalları geziyo-
rum. Bir süre sonra tepsiyi sehpa-ya koyuyorum ve eski dizilere biraz bakıp, sıkılıyorum. Yani cidden sıkıcı ya! Gerçi daha dün kendimin hiçbir işe yaramayan bir ele-
man olduğuna kanaat getirip odamda dolanırken, bil-
gisayardan dizi izleme kararı almıştım ve öğlen saatleri
olduğu için yemeği odaya söyleyip yine ve yine Aşk-ı
Memnu'yu izlemiştim.

Saat dokuzu çeyrek geçerken telefonum çalmaya baş-
lıyor. Arayan Cemre...

"Efendim kuzucum?"

"Bebeğim nasılsın?"

"İyiym canım sen nasılsın?"

"Süperim kızım. Bugün Arzu'dan, yani Ceren'in kankasının arkadaşı olan kişiden Ceren'in gideceği yeri öğrendim. Aslında tahmin etmek çok da zor değilmiş. İstinye'de olacakmış. Kuzeniyle birlikte olacakmış. Yani öyle söyledi Arzu... Önce alışveriş yapıp sonra da ge-
zeceklermiş. Sen bunu Facebook'tan çıkarmış mıydın?"

"Yok o beni çıkarmıştı. Kaya tabletini evde bırakmış, oradan girerim. Kesin Kaya'yı silmemiştir. Zaten Ka-
ya'nınki de otomatik direkt giriyor."

"Çok heyecanlı farkındasın, değil mi? Tek heyecansız yanı; sevgilimin Ceren'e kur yapacak olması... Ustelik benim gözlerimin önünde! Neyse gelin çiçeğini direkt senin elinden alacağım için susuyorum. Bu arada sen Ceren'i oradan takip et bakalım yer bildirimi yaptığı yerleri öğrenelim."

Vedalaşıp kapatırken, saat öğlen birde İstinye'de bu-

luşmak için sözleşiyoruz. Odaya geçip Kaya'nın tabletini alıyorum. Kaya'nın Facebook'una girip ben daha Cemre'ni aramadan ana sayfada yüzünü görüyorum. Spor yaparken fotoğrafını çekip atmış. Şarjı bitmesin diye tabletini şarja takıyorum. Bolca dolsun, bugün bana lazım.

Saat ilerlerken evi toplayıp üsteden bir temizlik yapıyorum. Daha sonra da duşa girip üzerimdekilerden kurtuluyorum. Duştan çıkıp üzerime yaz aylarına yakışan ve en sevdiğim renk olan mavi bir elbise giyiyorum. Saçlarımı kurulayıp hafifçe dalgalandırıyorum. Hafif tonlarda makyajımı da yapıyorum. Saate baktığımdaysa erken olduğunu görüp, bekliyorum. Salona tekrardan dönüp balkona çıkıyorum. Salıncağa oturup manzarayı izliyorum. Kısık sesle bir şarkı mırıldanıyorum... Sonra aklımdan bir türlü gitmeyen konu yüzünden telefonumu elime alayıp Emre'yi arıyorum.

"Alo, abla?" diyen Emre'nin sesindeki yorgunluk, içimi cız ettiriyor.

"Canım nasılsın?" Asıl sormak istediğim şey başka ama neyse...

"Şey... İyiyim, sen?"

"Beni boş ver Cemre nasıl?"

"O da bugün daha iyi..."

"Peki..." deyip susuyorum...

"Babam bugün normal odaya alındı. Biraz daha iyi... Ama işte doktor birkaç gün daha kalacağını söyledi," diyor Emre... Anladı tabii...

"İyi..." diyorum. Daha sonra telefonu Cemre'nin istediğini söylüyor.

"Ablacıgım," diyor. Sesi o kadar kötü ki...

Kaya'nın gittiği günün akşamı o adam kalp krizi geçirmiş ve hastaneye kaldırmışlar. Emre şirkete gelmeyince merakımdan aramıştım. Sonra öğrenince bir şey diyememiştım. Ama merakıma yenik düşüp nasıl olduğunu sormuştım. Cemre ve Emre o gün onların İstan-

bul'daki evlerine gitmişler. İşte konu nasılsa bana gelmiş. Sanırım o an sol kolunun uyuştüğünü söylemiş ve birden kalbini tutmuş. Emre bunları anlatırken ağzından kaçtığını hissettiğim bir şey daha dedi. Benim adımla söylemiş gözlerini kapatmadan önce... Bir yanım koşanlarına dese de, diğer yanım çok ama çok daha fazla ağır bastığı için gidemedim. Gelecek hafta Cemre'nin resitali var. O bu kadar kötüyken gidebilecek mi, ya da eğer giderse ailesi yanında olabilecek mi diye düşünmeden edemiyorum. Tamam ne olursa olsun onun yanında olacağım evet ama bir annenin ya da babanın yerinin çok daha farklı olacağını biliyorum... Cemre'yle uzun uzun konuştuktan sonra vedalaşmamıza yakın, bana tek bir kelime söyleyip kalbime bir buz kütlesi koyuyor. Kalbim buz tarafından ele geçirilmiş gibi vücudumu da sanyordu adeta... "Gel," diyor. "Belki de son defa..." deyip ağlıyor... Onunla vedalaşıp sonra konuşacağımızı söylüyorum. Gözyaşlarımı silip, banyoya geçiyorum ve elimi yüzümü yıkayıp tekrardan makyaj yapıyorum. Hayatımda vereceğim ikinci zorlu sınav bu! Birincisi üniversite sınavıydı ve şu andaki durum o zamanki hissettiklerimin yanından bile geçemezdi.

Tekrardan saate bakıp, çıkmaya karar veriyorum. Kaya'nın tabletini çantama atıyorum. Son kez parfümümü sıkıp saçlarımı düzeltiyorum. Portmantodan anahtarlarımı alıp daireden çıkıyorum. Kapıyı kilitleyip merdivenlerle aşağıya iniyorum. Buraya alışmaya çalışıyorum. Sanki bir yerden Aysel cadısı çıkacakmış gibi... Onu bile özledim be!

En sonuncu kata gelince birden kapı açılıyor ve içeriden küçük bir kız çocuğu çıkıp bacağıma sarılıyor. "Bey oy elbiseyi giymeyeceğim!" diye bağıyor. Yuttuğu harflerden dolayı dediği zor anlaşılıyor. Kapının hemen eşğinde saçlarında bigudilerle ve üzerinde sabahlığıyla çok tatlı bir bayan beliriyor. Derin bir nefes alıyor.

"Hemen ablanın bacağına bırakıp, içeriye giriyorsun Su!" diyor. Sonra gözleri beni bulunca "Kusura bakmayın lütfen, bu küçük canavar odadan fırlayıp kendini attı böyle..." diyor gülümseyerek.

"Önemli değil," deyince üstten hâlâ bacağıma sarılmış olan küçük kıza bakıyorum. Kumral bukleli saçları var. Üzerinde sadece şortuyla duruyor. Küçük kız da bana bakıp gülümsüyor ve annesine dönüyor.

"Anney buy ablanın gözleriy dün akşam izlediğimiz filmdeki kız gibiy değil mi? Böyle bakıyordu Japon gibi..." derken tombik beyaz elleriyle gözlerini çekik yapıyor. Onun her kelimenin içine koyduğu 'y' harfini yemek istedim bir an.

Annesi de gülümseyip bana bakıyor. "Y harfini çok seviyoruz da... Bu arada ben Hayat," deyip elini uzatıyor. Ben de ayağa kalkmak için çömeldiğim yerden kalkarken küçük Su ellerini hemencecik boynuma sarıp benimle birlikte ayağa kalkmış oluyor. Ben de düşmesin diye onu sarıyorum.

"Aaa kızıyorum ama! Çok ayıp, hemen odana!" diyor Hayat.

"Hiç de biley, Japon baya kızmaz. Bey tatlıyım bir kerey," deyip beni yanağımdan öpüyor. Allah'ım ne olur bana da böyle bir şey ver!

"Evet annesi, bu tatlı kıza kızılır mı hiç?" diyorum. Sonrada hayatımda ilk defa bir komşumla tanışmak için elimi uzatıyorum. "Ben Özge... En üst katta oturuyorum."

"Heyy bey saya hep gelirim kiy..." deyip daha çok sarılıyor siyah gözlü Su...

"Çok mutlu olurum bir tanem," diyorum ben de... Biraz muhabbet ediyoruz ve telefonumu Hayat'a uzatıp dünyanın en bıcır konuşan kızıyla fotoğrafımızı çekmesini istiyorum. Hayat fotoğrafımızı çekiyor ve Su başka bir poz daha veriyor ve yaklaşık on adet poz çek-

miş oluyor Hayat... Bir akşam yemeğe davet ediyorlar ve ben de sevineceğimi söyleyip vedalaşıyorum.

Arabanın içinde otururken Hayat'ın çektiği fotoğraflara bakıyorum. Yani aralarından en güzeli seçip koymak istiyorum ama bu badem kadar güzel, sütlü çikolata kadar şirin Su Hanım'ın verdiği tüm pozları Facebook'a ekliyorum. Daha sonra arabamı çalıştırıp İstinye'ye gitmek için sürüyorum.

Arabada çalan şarkı beni eskilere götürüyor... Eski-ler... Büyüdüğümüz zaman hep çocuk kalsaydık keşke diye hayaller kurarız. Keşke çocuk kalsaydım. Mesela annemle geçirdiğim zamanlar ya da her hafta sonu gelen —o zamanlar babam sandığım kişiden— mektuplarla dolu hayatıma... Ya da Cemre'yle gizlice evden kaçtığı-mız gecelere... Şarkıya eşlik ederken, telefonum çalma-ya başlıyor. Arabayı boş bir yere çekip, radyonun sesini kısıyorum. El frenin yanındaki kutuyu açıp, bluetooth kulaklığımı alıyorum. Telefonu alıp ekrana bakıyorum arayan Kaya...

"Efendim canım?" derken telefonu kenara koyup arabayı sürmeye başlıyorum.

"Ne yapıyorsun güzelim?"

"Hiç dışarıda birkaç işim var da, onları halledeceğim. sen ne yapıyorsun bakalım?"

"Ben de kahvaltı edeceğim birazdan, senin ne işin varmış bakalım?"

"Kızsal şeyler ama istersen açıklarım?"

Kaya hafifçe kahkaha atıp "Tamam kalsın. Çok özledim seni..." diyor.

"Ben de seni çok özledim aşkım."

"Hastaneye gittin mi?" O günün ertesi günü hem Kaya'yı arayıp, ne yapmam gerektiğini sormuştum. O da git demişti. Ama gitmek bu kadar kolay değil işte!

"Yok, gitmedim... Daha doğrusu gidemedim Kaya... Tanımadığım bir insanı ziyaret etmek gibi... Tanımıyorum onu..."

"Anladım. Karar senin. Kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle yap Japon güzelim. Bu arada döndüğümde anı sen bekliyor."

"Ne! Nasıl? Hangi ara söyledin! İnanmıyorum! Hazır değilim ki ben? Yani kesin benden nefret edecek! Oğlunu nişanlısından ayırıp kendisine âşık etti düşüncesiyle benden nefret edecek! Belki de üzerime kusar?"

"Yok artık! Bir kere annem seni çok sevmiştii. En azından bu sefer yapmacık kâğıt bebek bulmamışsın dedi. Hem biz bu Ceren meselesini konuşmadık mı? Sen hâlâ neyin kaygısındasın anlamıyorum ve sıkıldım."

"İnanmıyorum annen benim için bebek kelimesini mi kullandı?"

"O kadar cümleden bebek kelimesini anlamam tam sizin alana giriyor. Evet, bebek dedi. Japonya üretimi dedi. Herkeste Barbie bebek varken sen de Japon bebek olacak dedi."

"Funda Teyze hayatta o tip konuşmaz, atma!"

"Evet attım ama şimdi düşünce... Attığım şeyi beğenmeye başladım. Japon bebeğimmm."

"Benim de hoşuma gitti."

"Bu arada Özge şu Facebook'a attığım şirine kim?"

"Alt komşumuzun kızı... Ve ben ona bayıldım. Ben bir tane ondan istiyorum."

Kaya ile konuşmamız İstinye'ye gelene kadar sürüyor. Konuşmamız normal bir sohbet olmaktan sapıp özlem giderici hale geliyor. Kaya'nın sınır tanımayan cümleleri ve bir ara benim de aynı karşılığı vermem fazla güzel. Londra'daki müşteriler birkaç gün daha kalmalarını rica edip duruyormuş. Yani ne alaka ki? Neyse işte eğer biraz daha ısrar ederlerse kalabilirlermiş. Tek başına gitmiş olsaydı kesin buraya gelmesi için tehdit

ederdim ama Ahmet Bey yanında olunca bir şey diyemiyordum. Zaten desem de... Cidden dese miydim acaba?

Sonunda İstinye'ye geliyorum. Arabamı park ediyorum. Çantamı alıp dışarı çıkıyorum. Yürümeye başladığımda telefonum çalmaya başlıyor. Arayan Cemre... Cemre'yle konuşup girişte buluşmak için sözleşiyoruz. Cemre ve Oğuz gelince ben de tableti çantamdan çıkarıp, Ceren'in sayfasına geliyorum ve yer bildirimlerine bakıyorum. En son burada olduğu görünüyor. Şu anda işimiz şansa kaldı resmen! Cemre böyle mal gibi beklemeyelim deyince gezmeye başlıyoruz. Tabii ben Oğuz'a sürekli teşekkür edip mahcup olduğumu söyleyince, Oğuz ve Cemre'nin korkunç bakışlarına maruz kalıyorum ve susuyorum. Cemre'nin yönlendirmesiyle Miu Miu'nun içine giriyoruz. Yani bir alışveriş mağazasına girip de erken çıkan bir kadın gördünüz mü? Oğuz bizi zorla dışarıya çıkartırken çok cilveli bir kahkaha sesi duyuyorum. Oğuz önümde olduğu için hafifçe yana doğru eğilip karşıma bakıyorum ve Ceren orada! Gucci'den çıkıyor eli kolu dolu bir şekilde. Ceren'e öyle bir odaklanmışım ki yanındaki Umut'u anca fark ediyorum.

Umut? Umut! Umut...

Hızlıca bizimkilere dönüp o iki salağı gösteriyorum. Cemre sinirlenip üzerlerine atlamak isteyince Oğuz ve ben onu zorla tutuyoruz. Ve işte şans yüzüme güldü ve takip olayımız başlıyor! Ceren Umut'un koluna girmiş o mağaza senin bu mağaza benim dolaşıyorlar. Acaba tanıyorlar mı bunlar ya? Yoksa? Yok be, o kadar da değil... Yani eğer o kadarsa, Kaya'yı üzerlerine sağlarım!

En sonunda bir yerde oturuyoruz. Yani bu salaklar sürekli yer değiştirip durdu. Bütün kafeleri gezdik durduk. Üstelik bunların ikisinde Ceren tuvalete gitti ve ya-

nına çantasını da aldı. Tüm kafeleri gezdikten son The House Cafe'de, arkalarındaki masada oturuyoruz. Tabii Umut'un da arkası bize dönük ve Ceren'le Oğuz yüz yüze gelecek şekilde oturuyor. Oğuz planı uygulamaya başlıyor. Bu arada yine bir şansın içerisindeyiz çünkü dolaştık ve hiç yakın oturamadık. Neyse Oğuz Ceren'i sanırım göz hapsine aldı. O meşhur İpana gülüşünü yapıyordu ki birden yüzü ekşidi. Sonra bakışları bizi buldu. Hafifçe eğilip "Cemre ne vuruyorsun ayağıma kızım?" diyor. Ben de hızlıca Cemre'ye dönüyorum ama hiçbir şey Cemre'nin umurumda değil.

"O gülüş benim tamam mı? Bana ait, kimseye yedirmem o gülüşü başka gülüş uygula!" deyip önündeki dondurmasını kaşıklıyor. Bir süre sonra Oğuz gözleriyle Ceren'i takip ediyor. Gözleri yanımıza doğru kaydığı için hızlıca saçlarımızla başımızı eğip demin sipariş ettiğimiz lattelerimizi içiyoruz.

"Tamam gitti. Resmen beni çağırdı ve kahretsin gülüşüm sayesinde çantasını almayı unuttu. Her türlü kadını..." derken susuyor. Yanımdaki Cemre'ye bakınca neden sustuğunu anlıyorum. Oğuz yanımızdan ayrılıp Ceren'in peşinden gidiyor.

"Bana bak Japon aksilik istemiyorum! Resmen kocam olacak adamı elimle yolladım!"

"Of iyice arabeske bağladın be! Hadi ben de gittim. İnşallah çantasındadır. O akşam geldiği çantası ama..."

"Bence içindedir. Yani bu salak çantasının içindekileri boşaltıp, başka çantasının içine koyacak tiplerden değil. O an eline hangi çanta gelirse onu takar. Hadi git."

Sandalyeden kalkıp biraz ileriye gidiyorum. Sonra Umut'un olduğu tarafa yürümeye başlıyorum. Cemre bana gülümseyip göz kırpmıyor. Umut'un oturduğu masaya yaklaşınc ayağım burkulmuş gibi yapıyorum ve masalarına yaslanıyorum. Umut beni görünce öyle

kalıyor. "Şey... Merhaba... Çok affedersin," diyorum. Ah Kaya beni bir görse var ya... Neyse düşünme bunları şimdi! "Özge? İyi misin?" deyip kolumdan tutuyor beni. Nasıl iğreniyorum anlatamam! "Evet iyiyim," derken kolumu çekiyorum ve yürümek istiyorum. Ama başaramıyormuş havası yaratıyorum. Yani öküz olan yardım eder, değil mi? Umut da yardım ediyor. Bana kafenin dışına kadar eşlik ediyor. Tabii eşlik ederken de istediği konuşmaları gerçekleştiriyor. Tam çıkışta durup onu dinliyormuş havası veriyorum. Gözüm ilerideki Cemre'de... Ceren'in çantasını alıp, masaya geçiyor. Bir garson yanına geliyor. Telefonuyla konuşuyor bu sırada. Arada Umut'a üzgün gözlerle bakıyorum. Cemre'ye tekrar bakıyorum. Telefon elinde, garson tepesinde Ceren'in çantasını kurcalıyor! Ne yapıyor bu ya! Garson yanından ayrılırken Cemre bana dönüp elindeki şeffaf dosyayı bana gösterip gülümsüyor. Ben de o an Umut'a dönüyorum.

"Ne anlamadım?"

"Diyorum ki bir şans daha versen bana, çok pişmanım Özge..."

"Eğer Ceren'le aranda bir şey olmasaydı olurdu. Yani sana inanmıyorum intikam mı alıyorsun benden? Kaya'nın eski nişanlısı ve sen?" deyip resmen blöf yapıyorum.

"İntikam almış olsaydım, Ceren'i kullanmazdım. Hem Ceren çok tatlı ve çok iyi biri... Yeni bir ilişkiye başladık. Sonuçta ikimizin de kalbi yaralı... Ama aklım da, kalbim de hâlâ sende Özge... Ona alışmadım."

"Senin kalbin yaralı falan değil! Hem Ceren iyi biri falan da değil! Hamileyim diye karşıma çıktı. Bana bak ikiniz mi planladınız bunu?" deyince cevap vermiyor. Bayağı cevap vermiyor yalnız! Ben de o cevap vermedikçe içimdeki öfkeyi yüzüne kusuyorum! "Ne iğrenç

bir insansın sen ya! Seninle bir yıl birlikte olduğuma inanmıyorum, belki de o zamanlar da aldatıyordun beni! Neyse evleniyorum ben! Sakın karşıma çıkma bir daha! Hem bence Ceren ve sen gayet de iyi uymuşsunuz birbirinize! Üstelik sizi mağazanın birinde gördüm ve bence sen gayet halinden memnun gözüküyordun. Yoksa ne diye kızın boynunu yalayasın ki?" diyorum.

Bunlar bilmem ne mağazasına girmişlerdi. Ceren kısa bir elbise giyinmiş karşımdaki hıyara göstermişti. Bu da çok önceleri bana yaptığı numarayı şimdi Ceren malına yapmıştı. Hızlıca yürümeye başlıyorum. Tabii peşimden gelmeye başlıyor.

"Bak yanlış anlamışsın sen, yok öyle bir şey," diye arkamdan yürüyor. "Hem ayağın?" deyince durup ona bakıyorum.

"Gelmeye devam edersen, güvenlik diye bağıracağım," deyip onu orada bırakıyorum. Telefonumu çantamdan çıkarıp gelen mesaja bakıyorum. Cemre arabanın orada olduğunu yazmış. Çıkışa doğru yürüyorum. Biraz sonra Cemre'nin yanına geliyorum. Rapora bakıyor ve yüzünde memnuniyetsiz bir hava var.

Yanına gelip raporu elinden alıyorum. İlk gözüme çarpan şey isim kısmı oluyor. Müşerref Gürsoy yazıyor. Ceren'i neden eksik bunun? Daha sonra tarihe bakıyorum, dört ay öncesine ait bu! Cemre'ye bakıyorum, o da bir şey anlamış gibi bana bakıyor.

"Bu arada garsonun yanında çantayı kurcalama amacın neydi?"

"Aman telefondan Ceren'le konuşuyormuş gibi yaptım. Ah canım pedini mi unuttun deyince çantayı kurcalayıp, sakın ol tamam demeye başladım ve garson da yanımdan ikiledi."

"Manyak!"

Oğuz'u beklemeye başlıyoruz. Tabii Cemre sinirlenmeye başlıyor. Oğuz'u ararken, geldiğini görüyoruz.

Oğuz'un yanımıza gelmesiyle Cemre sinirle konuşmaya başlıyor.

"Gelmeseydin!"

"Yahu bu kız azmış yemin ederim. Elinden kaçtım resmen. Beni tuvalet arasındaki bir boşlukta sıkıştırma-ya kalktı."

"Döverim lan ben onu!" deyip yürümeye başlıyor. Oğuz yanından geçen sevgilisini belinden tutup havaya kaldırıyor ve önüne çekip sarılıyor. "Ne kıskanç oldun sen böyle bebeğim. Sakin ol. Bak ben senin yanındayım. Seni sarıyorum," derken yanağına bir öpücük bırakıyor ve Cemre hemen gevşiyor.

Oğuz'a raporu gösteriyorum. Raporu inceliyor. Daha önce davasına baktığı bir ailenin konusunu anlatıyor. Önce ne alaka diyorum, en sonlarına doğru anlıyorum. Müşerref adında bir kuzeni olabilirmiş Ceren'in... Soyadları aynı olduğu için amca kızları falan olabilirler dedi. Çantamdaki tableti çıkartıp, Ceren'in Facebook'una giriyorum. Arkadaş listesi açık... Cemre önce hakkındaki bölümden akraba ilişkilerine bak deyince oraya bakıyorum ve cidden varmış, doğruymuş. Kızın ismine tıklayınca Kaya ile arkadaş olduğunu da görüyorum. Ve fotoğraflarına bakıyorum. İnanmıyorum hamile olan bu kız! Aşağılara iniyorum. Birkaç dakika sonra dört ay önceki güncellemelerine geliyorum. Hamile olduğunu yazmış. Zaman Tünelinden yavaş yavaş yukarıya doğru çıkıyorum. Çıkarken de Cemre'nin sabırsız ve ayarsız kelimelerini de duyuyorum tabii... Sürekli doğacak olan bebeği hakkında bir şey yazmış. En son iki gün öncesi- ne geliyorum. Bebeğin cinsiyeti belli olmuş onu yazıyor. Sonra üste çıkınca bir fotoğraf var, hepimiz mutluyuz yazıyor. Tüm aile var.

Cemre ve Oğuz'la vedalaşıp, ayrılıyorum. Bu sırada Cemre'ye babamın olayını anlatamadım. Sanırım Cemre'nin gitme demesinden korkuyorum. Çünkü Cemre

de ona karşı objektif bakamıyor. Çünkü yaşadığım her şeyi en iyi o biliyor ve daha fazla üzülmemem için de gitme diyecek, biliyorum. Önce ne yapmam gerektiğine karar vermeliyim. Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Arabayı kullanırken, düşüncelere dalmamak için kendimi zor tutuyorum. Yani bu Ceren cidden psikopat! Arabayı bir köşeye çekiyorum ve şu Müşerref olan kuzene Kaya'nın Facebook'undan mesaj atıyorum. Anında cevap geliyor. Buluşmak istediğimi söylüyorum ve kimsenin haberinin olmaması gerektiğini de... Kabul ediyor. İstinye yakınlarında bir kafede buluşmak için sözleşiyoruz. Onun evi yakın olduğu için erkenden orada olacağını söylüyor. Zaten gittiğim zaman da öylece beklediğini görüyorum. Yanına yaklaşıp karşıdaki sandalyeyi çekip, oturuyorum.

"Merhaba ben Özge..." deyince şaşıyor.

"Özge? Kaya'nın sevgilisi olan Özge mi?" Başımı sallayıp onaylıyorum. İlk önce beni dinlemek istemediğini söylenip kalkmak istiyor ama bırakmıyorum. Zar zor ikna edip oturtturuyorum. Olanları anlatıyorum. Şaşıyor. Masanın üzerinde duran raporu alıp bakıyor. Sonra beni suçluyor. Ama olayları her şeyi ile anlatıyorum. En önemlisi de, anlattıklarımın içine inandığım; yeniden inandığım aşkı da koyuyorum. Çünkü onun da aşkıma inanmasını istiyorum. Ceren'in haklı olduğunu ama kalbime de söz geçiremediğimi söylüyorum. Sonra Müşerref bir şey itiraf ediyor. "İnanmıyorum... Bak, Ceren Kaya'yı severdi ama hayali evlenmek değildi. Çünkü, aşık olduğu başka biri vardı... Bunu tanımadığım birine söylediğim için çıldırmış olmam lazım... Neyse, sırf inat uğruna nişanlandı. Zaten bilindik şirket birleştirme olayıydı... Yani Kayaların inşaat şirketiyle bizim mimarlık şirketinin büyümesi içindi. Ceren kötü biri değildir ama o çocuk onu bırakıp gidince sindiremedi. Sonra da Kaya'yı sevdi gerçekten sevdi ama... Sanırım onun başka

birine aşık olması yine onu çökertti ve bu tip ucuz numaralara kalkıştı. Lütfen ona kızma... Ve senden ricam bu olayı kimseye duyurma, olur mu? Amcam yıkılır ve yengem, onu düşünmek bile istemiyorum. Ben Kerem'le konuşacağım, en azından bir süreliğine yurt dışına çıkabilir. Bak Ceren şımarık falandır ama cidden kötü biri değildir," diyor. Ben de ona söz veriyorum kimseye bahsetmeme konusunda... O gün evime gelip uzun uzun düşünüyorum. Evet, bu mesela burada bitebilirdi. Ne olursa olsun bunu Ceren'e borçluyum çünkü...

İki gün sonra her şeyin değişmesi için dua ediyorum. Belki de affedilmek. Kim ne derse desin şu son yaşadıklarım beni daha da düşündürdü. Ceren'in yüzüne karşı beni affetmesini isteyemedim ama beni affetmesi için çok ama çok dua ettim.

Sabah şirkete gelip işlerimi hallediyorum. Emre'yi görüyorum, o kadar dalgın ki beni görmüyor. Yanına gidip hal hatır sorunca babasının dün akşam yine fenalaştığını öğreniyorum. Tüm gün kafamda bu konuyu evirip çeviriyorum. Önce annemi arıyorum ve ona bir şey söylemiyorum. Kaya'yı arıyorum. Tabii ağlamaya başlayınca konuşamıyorum. Biraz sonra susup anlatıyorum içimdekileri... Çok acı çekiyorum. Gitmek istiyorum ama kalbim o kadar yaralı ki ona karşı, gidemiyorum. Kaya o güven verici sesiyle konuşuyor. İyi ki var hayatımda... Akşam olmasını beklemeye başlıyorum. Eski projelerime bakıyorum ve aklıma yine şu Keremli projem geliyor. Proje bilgisayarımda yok ve kesin biri sildi onu! Kaya gelince bu konuyu da konuşacağım, yani Kerem'le konuşsun.

Çıkış saati gelince eşyalarımı toplayıp, çıkıyorum. Arabaya binince telefonumdan ses geliyor. Çantama at-

tığım telefonu çıkartıp bakıyorum. Japon Cemre WhatsApp'tan mesaj atmış. Hastanenin adını, odanın numarası falan yazmış. Kaya'yı arıyorum ve ilk çalmada açılıyor. Kalabalık bir yerde olduğu için beni bekletiyor ve sonra sakın bir yere geçtiğini söylüyor. Ben de hastaneye gideceğimi söylüyorum. Çok seviniyor. Hangi hastanede olduğu falan soruyor...

Birkaç saat sonra hastanenin yanındaki kafedeyim. Hâlâ cesaretimi toplayamadım. Biraz önce Japon Cemre yanımdaydı ve demin gitti. Biraz yalnız kalıp, ne yapmam gerektiğini düşünmemi istedi. Yaklaşık bir saat düşünüyorum. Önümdeki kahveme bakıyorum. Birden bir ses duyuyorum ve başımı kaldırıyorum. Kerem?

Karşımdaki sandalyeyi çıkıp oturuyor.

"Kalk buradan hemen!" diye çıkışıyorum anında...

"Sakin olur musun? Sadece konuşmak istiyorum."

"Kerem git buradan, takip mi ediyorsun beni?"

"Hayır tabii ki de! Arkadaşım doğum yaptı ona geldim. Lütfen Özge..."

"Çabuk ol."

"Bak o gece... O gece için çok pişmanım Özge... Senden gerçekten de hoşlandım. O gece seni temin ederim ki Kaya'yla olan ilişkini bilmiyordum. Zaten sizin ilişkinizi de çok doğru bulmuyorum."

Gözlerimdeki ateş kıvılcıklarını gördüğünü düşünüyorum.

"Olaylar senin tarafından bakıldığında nasıl bilmiyorum ama bu taraftan üzücü Özge... Ceren çıldırdı. Sonra gidip, salakça hamile numarası yapması... Eğer bu olay duyulsaydı babam kalp krizi geçirirdi. Yaptıkları için özür dilemeyeceğim çünkü nişanlısını elinden aldın ama almamış olsaydın da bu evliliğin olmayacağını bilincindeyim. En başında da söyledim ama dinleyen olmadı. Her neyse, Ceren bir seneliğine Amerika'ya gidecek," deyip ayağa kalkıyor.

"Kerem, ben de böyle olmasını istemezdim. Ceren için ben de üzülüyorum ama Kaya'yı kaybetmeyeceğim, ona aşığım... Eğer kabul edersen senden tek bir ricam olacak."

"Evet?"

"Ceren'den özür dilediğimi ve af dileğimi söyler misin?"

Kerem bana uzun uzun bakıyor sonra başını sallayıp "Sanırım bunu yapabilirim," diyor.

Kerem giderken, ben de hastaneye doğru yürümeye başlıyorum. Yürürken de düşünmeye başlıyorum. Kendimi bir an için o kadının yerine koyuyorum. Babam o kadına aşıktı demek ki... O kadın da ona... Hayır olmuyor, ben böyle bir şey yapmadım. Ortada günahsız bir çocuk yoktu. Ve benim dururumda ne günahsız çocuk var, ne de bir kalp. Eğer Ceren karşıma geçip, Kaya'ya olan aşkını söylemiş olsaydı belki de Kaya'yla asla birlikte olmazdım. Ama Ceren sırf inat uğruna ve saçma intikam oyunları ile ona olan vicdanımı yerle bir etti.

Hastanenin girişinde derin bir nefes alıyorum. Cemre'nin söylediği kata çıkıp, odayı bulmaya çalışıyorum. Az ileride Emre'yi görüyorum. Beni görünce gülümsüyor. Yanıma geliyor ve birlikte odaya gitmek için yürüyoruz. Aklımda yüzlerce soru... Beni görünce ne yapacak? Acaba sesi nasıl? Sonra beni seviyor mudur? Acaba sarılır mı bana? Af diler mi ki benden? Kızım der mi? Kokusu nasıldır acaba? Teni yumuşak mıdır?

Odanın önünde duruyoruz. Gözlerim doluyor ama gözyaşlarımı içime akıtmayı tercih ediyorum. Emre elimi tutup odanın kapısını açıyor. Odanın kapısı açılınca gözüme ilk Cemre çarpıyor, sonra o kadın. Cemre beni görünce yerinden kalkıyor bana yürüyüp sarılıyor. O kadın başıyla selam verip gülümsüyor. En son onu görüyorum. Gözleri açık öylece dışarıyı izliyor. Sonra kapının olduğu yere, bizim olduğumuz tarafa bakıyor. Öy-

lece kalıyor. Dudaklarını kıpırdatıp gülümsüyor. Sonra elini kaldırıp beni çağırıyor ve çağırırken de "Özge..." diyor. Sesini öyle çok merak ederdim ki... Şimdi sürekli kulaklarımda aynı ses adımı söylerken yükselmeye başlıyor. İlk defa adım bu kadar güzel geliyor kulağıma... Hayatımda ilk defa babam beni çağırıyor. O an ona olan tüm kırgınlığım, nefretim her şeyim uçup gidiyor. Yerinden doğrulmuş yanına gitmemi bekliyor ama gide miyorum. Ayaklarım yapışmış gibi ama ayaklarımı bile hissedemeyecek kadar tuhaf bir ruh halindeyim. Babam beni çağırıyor. Sonra sonuna kızım kelimesini ekleyerek tekrardan söylüyor adımı. Kalbim hiç bu kadar hızlı atmamıştı... Bitsin istedim. Kırgınlığım, nefretim, özlemim, hasretim... Ben babama sarılmak istiyorum. Koşar adım yanına gidip ona sarılıyorum. Ellerini sırtımda hissedince gözyaşlarımı serbest bırakıyorum artık.

Ben babama sarılıyordum. Teni yumuşacık, sonra öyle güzel kokuyor ki... Allah'ım ben babama sarılıyorum! Başımı onun omzuna koyarken, gözlerim heyecandan olsa gerek kararmaya başlıyor ve sonrası kocaman karanlık bir boşluk...

26. Bölüm

Sanırım mutlu olmayı başardım. Kendimi artık tamamen mutlu hissediyorum. Kendimi hem bu kadar özgür, hem bu kadar bağlı hissetmemiştim. İçimde uçuşan kelebekleri bile özgürce dışarıya çıkarabiliyorum artık. Çünkü onlar ne kadar özgür olurlarsa olsunlar ben daha çok mutlu olacağım biliyorum. Ve bir şey daha içimdeki kelebekleri ne kadar özgür bırakırsam bırakayım, onların beni asla terk etmeyeceklerini biliyorum. Artık biliyorum... İnsan büyükçe dertlerinin de büyüdüğünü söylerlerdi. Hep saçma bulurdum. Bir insan büyüdükçe daha fazla güçlenirdi bana göre... Sonra istediği gibi özgür olabilirdi. Geçen gün bir kadının ne kadar güçlü ve ne kadar aşık olabileceğine dair bir kitap okudum. Hiç vazgeçmeyişi, pes etmeyişi ve ne olursa olsun her zaman dimdik ayakta olabileceğini gösteren bir kitap. *Buselik*... Buse güçlü ve emin adımlarıyla, aynı zamanda hiç pes etmeden dimdik ayakta durmasıyla o kadar beğenilesi ve kusursuzdu ki... Ona özendim. Çok özendim hem de.

Babama sarıldığım günden beri hâlâ ona baba demiş değilim. Bazen elimde nüfus cüzdanımla öylece baba yazan yere bakıyorum. Selim... Selim Güney... Özge Güney'in babası... Yıllar sonra karşına çıkan babası... Sanırım yeni başlangıçlar yapacaksam; eğer ki babamı affetmek için bir adım atacaksam, artık tatmin edici cevaplar aramak yerine bana sunulanı kabul etmem gerektiğini düşünüyorum. Çünkü ben tatmin edici bir cevap beklerken, kendimi çok fazla yıpratıyorum. O gü-

nün üzerinden birkaç hafta geçti. Ve ben kendimi hiç bu kadar büyümüş hissetmemiştim.

Ağustosun sonlarına doğru geliyoruz artık. Babam iyileşti, Almanya'ya gitmek yerine bir süreliğine burada kalmaya karar verdiler. Onu hastaneden çıkarmaya ben de gittim. Çıkarmadan önce herkesten rica ettim ve bir süreliğine bizi yalnız bıraktılar. Tek bir soru sordum; nereden gittiğini... Aslında bu sorunun cevabını biliyordum. Anneme duyduğu aşk bitmiş olabilirdi ama biz, yani ne annem ne de ben bu şekilde terk edilişi hak etmemiştik.

Babam beklediği soru karşında şaşırmamıştı, aksine sanki yıllardır bu soruyu bekliyormuş gibi rahattı. Ama rahatlığı yaptıklarını desteklediğinden değil daha çok bu soruyu benim, yani kızının soruyor olmasından kaynaklanıyordu. En azından o böyle demişti. "Biliyor musun, ben yıllardır bu soruyu sorman için çok bekledim. Şimdi sana gençtim yaptım bir eşeklik desem seni tatmin etmez biliyorum ama öyleydi Özge... Ben bahrın gelmesi gibi aşık oldum. Bir anda, habersiz... Eğer Sultan'ın karşısına çıkıp bunu söyleseydim o çok daha fazla yıkılırdı biliyordum. En çok da sanırım gözlerindeki acıyı görmekten korkup kaçtım. Ama sen hep benimleydin," derken elimi tutup üzerini okşuyor. "Ben seni ne aklımdan ne de yüreğimden çıkartabildim. İstemedim de zaten. Sen benimdin. Ama geledim işte... Seni görürsem bırakmamaktan korktum sonra yanıma almak istesem bu sefer annen yıkılırdı. Ama hep benimleydim. İlkokula başladığında, sonra lisede... Üniversite sınavında o kapıda ben de bekledim. Çıkar çıkmaz yanıma gelip, sarılmayı istedim ama yapamadım kızım. Ben senin karşına çıkmaya cesaret edemedim. Bana nefretle bakmanı kaldıramazdım," derken gözyaşları cümleleriyle birlikte bırakmıştı kendilerini.

"Ben hep senin hayalinle büyüdüm. Sen hep benim kalbimin en güzel yerindeydim. Görmediğim, bilmedi-

ğim ama hissettiğim kahramanımdın. Sonra annem her şeyi anlatınca... Sen benim için nefretlerin, kırgınlıkların, kızgınlıkların ve yalnızlıkların en büyüğü oldun. Annem her gece senin fotoğraflarına bakarken, sen o kadınla..." deyip devamını getiremedim. "Ama ne kadar istemesem de, ne kadar nefret etsem de sana olan sevgim hiçbir zaman bitmedi. Bitiremediğim tek şey o oldu. O gün sana sarılırken bitsin istedim kötü olan her şey... Ama sanırım sana alışmam için benim zamana ihtiyacım var," demiştim. O da eğer sonunda ona alışacaksam ya da alışmayacaksam, her ne olursa olsun beni bekleyeceğine söz vermişti... Babam bana söz vermişti. Bu cümleyi o günden beri bilmem kaçınca defa tekrarlayıp duruyorum. Hatta bazı akşamlar Kaya ile televizyon izlerken, ona dönüp "Babam bana söz verdi," diyorum.

Kaya'ya olayların bir kısmını anlattım. O gün yani hastanede bayıldığım gün, Kaya beni aradığında telefona Japon Cemre çıkmış ve hastanede olduğu söylemiş. Kaya o gün; yani ben hastaneye girip girmeme kararı yaşarken —*en çok da ağladığım zaman*— Türkiye'ye gelmiş aslında. Önce eve uğrayıp, eşyalarını bırakmış ve sonra da hastaneye gelip bana destek olacakmış ya da onun deyişi ile sürpriz yapacakmış. Gözlerimi açıp da onu görünce tekrardan ağlamaya başlamış ve ona sıkıca sarılmıştım. Kaya'ya sarılırken, ilk defa kendimi kötü bir kadın gibi hissetmemiştim. Evet bunu kendime bile itiraf edemiyordum ama engel olamadığım ve hep benimle kalacağına inandığım vicdanımın sesi o gün son bulmuştu. Kaya o gün beni kollarına alıp, sakinleştirmiş, aynı zamanda yine güldürmeyi başarmıştı.

"Kim benim Japon bebeğimin ağlama düğmesini bozdu böyle?"

"Ya Kaya..." derken ben ağlamaya devam etmiştim.

"Şşt, sakın ol bakayım. Bak kokuyu alıyor musun sen de?"

"Ne kokusu ya? Hastane kokuyor işte. İlaç kokusu, bilmem ne kokusu..."

"Hissederek al. Bak, oooh mis gibi... Mutluluk kokusu, güzellik kokusu..."

Sanırım o gün aldığım tek bir koku vardı o da babamın kokusuydu. Kaya ile eve gelince, ne olursa olsun yapacağım ilk iş annemi arayıp her şeyi anlatmak olmalıydı, yani öyle yapmak istiyordum. Ama Kaya telefonda olmayacağını, hafta sonu gidip konuşmam gerektiğini söylemişti. Ben de öyle yapmıştım. O hafta sonu İzmir'e gidip, anneme her şeyi anlatmıştım. Gözlerindeki tek bir işaret bir daha babamla görüşmemi engelleyebilirdi. Çünkü babamdan önce annem vardı. Annem... Aslında hem annem, hem de babamdı benim için... Yıllar geçtikçe, onun içindeki aşkı da alıp götürmüştü. Ben hayal kırıklığı ile gözlerime bakacağını düşünürken, o "Karar senin kızım. Görüşmek istersen görüşürsün. Ama ben-den aynı şeyi bekleme Özge... Ben senin gibi affedici olamam. Eğer hâlâ ona aşık olsaydım ya da ona sevgim bitmemiş olsaydı belki, belki affederdim. Ama her şey gibi onlar da bitti. Benim için baban yok Özge... Ama senin için olmalı, ne kadar inkâr edersen et, ona olan sevgini biliyorum. Bunun için sana kızmam, kızamam ki... Sen benim hayatımda yaptığım en muhteşem şeysin. Yani o şeyle işte, söyletme adını..." demişti. Ben ona uzun uzun sarılırken "Sen de benim hayatımda sahip olduğum en güzel şeysin anne... İçimdeki yerin öyle derin ki, tek bir lafınla her şeyi değiştirebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Onun için şeyi affetmen benim için... Beni boş ver... Sen mutluyusan ben de mutluyum unut-tun mu?"

"Anne... Unutmadım ama eğer istersen..."

"Özge! Kızıyorum bak, hem fena mı yıllardır hıyara baba deyip duruyordum artık orijinalini buldun. İstedi-

ğın kadar de... Hem sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer onu sınav günü görseydim yerde bulduğum tüm taşları fırlatıverirdim ona..."

"Canım benim. Güzelim. Yeşil gözlüm. Canımın içi. Cennet kokulum," deyip sarılmıştım ona... Ama dediklerimin hepsi öyleydi. Benim annemle aramdaki bağ o kadar güçlüydü ki, bazen bir arkadaş gibi, bazen bir kardeş gibi, en önemlisi ne olursa olsun beni kucaklayan annemdi işte.

Kaya'nın dizine yatmış televizyona bakıyordum. Kaya'nın arşivinden bulduğum Forrest Gump filmini izliyorduk. Kitabını da okumuştum ama o kitap kime aitti hatırlamıyorum. Oldukça etkileyici bir konusu var. Film son bulunca ben yerimde doğrulup oturuyorum. Kaya bana bakıp gülümsüyor.

Kaya'yla birkaç günlüğüne Bodrum'a gittik. Ben yıllık iznimi birkaç günlüğüne kullanacağım için Kaya da nasıl yaptığını bilmediğim bir şekilde Ahmet Bey'i ikna ettiği için küçük bir tatil yaptık. Güneş ve kum beni yanlarına çağırmışlardı ve ben de engel olamamıştım. Ama güneş yine yine yine bana yapacağını yapmıştı. Daha doğrusu ben yapmıştım yapacağımı! Fazla güneşe çıkmadığım için kısa mini minnacık hafiften biraz güneşleneyim demiştim. Yani etrafımda herkes bronzken ve Kaya gözlerini onlardan alamıyorken, benim beyaz olmam çok saçmaydı. Neyse işte, güzelce kremlenmişim ve biraz güneşlenmek için şezlonga uzanmıştım. Havanın güzelliğinden midir yoksa güneşin sıcaklığından mıdır bilemediğim bir şekilde uyuyakalmışım. Tabii sonrasını tahmin edersiniz. Kırmızı surat olmuşum! Kırmızı surat olduğum için de ağlayıp, sızlanmıştım. Ama yani çok çirkin olmuşum. Tabii anında beni uyandıran

Kaya'ya da patlamıştım. "Ya sen neden yanımda değildin ki! İnanmıyorum şu halime bak!" derken küçük el aynasından kendime bakıp ağlamıştım. "Aşkım, az ileri de bizim çocukları gördüm, sohbeta dalmışım. Yani sen uykuya dalarken, ben de sohbet kurbanı oldum işte," deyip gülmemek için dudaklarını sıkmıştı.

İstanbul'a döndüğümüz akşamın ertesi günü Funda teyzenin davetine gitmiştik. Evet bu suratla gitmiştim. Çünkü Funda teyze mazeret kabul etmeyen bir kadındı... İlla o yemeğe gidilecekti. Giydiğim hiçbir şeyi kendime yakıştırmamıştım. Zar zor gitmiştik o gece ama ne bileyim güzel geçmişti. Kaya'nın babası acayip komik biri mesela... Bizim gittiğimiz akşam pek fazla konuşmamıştı ama Kaya'yı kızdırmayı acayip seviyor ki bu benim çok hoşuma gidiyor...

"Anlaşılan yüzümün kızarıklığı geçene kadar sen böyle pis pis gülmeye devam edeceksin," deyip yerimden kalkmak istiyorum ama kolumdan tutup beni tekrardan koltuğa oturtturuyor.

"Yaaa kızım... Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama engel olamıyorum ki... Yani..." derken tekrardan gülmeye başlıyor.

"Gül gül sen," deyip hızlıca sehpadaki telefonumu alıp, odaya gidiyorum. Tabii giderken, Kaya'nın gülme sesleri daha da yükseliyor.

Odaya gelip kendimi yatağa atıyorum ve öylece tavana bakıyorum. Tavana yapıştırdığım kelebek çıkartmaları ne güzel duruyor öyle... Telefonum çalmaya başlayınca ekrana bakıyorum. Japon Cemre arıyor.

"Junior Japonnnn!" deyip telefonu açıyorum.

"Anne Japon da sen oluyorsun sanırım?"

"Yok ya babaannemizden anne Japon güzel olur bak."

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç yatağa uzandım, öylece tavanı izliyorum, sen?"

"Ben çok iyiyim. Hani gidemediğim resitalim vardı ya... Eylül ayında tekrardan olacakmış ve yine Paris'te..."

"Aaa süper bir haber bu. Bak bir de üzülüyordun... Şanslı kerata..."

Telefonda uzun uzun konuşuyoruz. Telefonu kapattıktan sonra Kaya kapıya gelip sinirleninceye kadar konuşuyor. Tabii pes etmeyecektim ama Kaya'nın kapıyı kırarım tehditlerine boyun eğmek zorunda kaldım. Normalde bu tehditlere pabuç bırakacak değilim ama Kaya'ya sarılıp uyuma fikri çok güzel bi fikir...

Bir haftalık tatil sonrası, artık işe gitmek için hazırlanıyorum. Yüzümdeki kızarıklıklar sülük gibi yapışmış beni terk etmiyorlar. Bir tek rimel sürüp ve daha sonra da üzerime lacivert dar, diz boyu bir elbise giyip salona gitmek için odadan çıkıyorum. Salona doğru yürürken, saçlarımı da dağınık bir topuz yapıyorum. Kaya'nın tatilde bana hediye ettiği çubuk tokayla da tutturuyorum. Ah, evet bu çubukları görünce "Japon kızına, Japonca bir hediye..." deyip almıştı.

Salona gelince Kaya'yı koltukta uyurken buluyorum. Yanına yaklaşıp "Kaya, uyan hadi geç kalacağız," diyorum.

"Ya çok uykum var benim," deyip esniyor. Oturduğu yerde uyuyakalmış. Sonra beni süzüp gülümseyip kucağına çekiyor. Boynuma uzun bir öpücük bırakıp "Çok güzel görünüyorsun. Bak demiştim; bu Japon toka seni havalı gösterecek diye."

"Hıı... Hadi çıkalım artık," deyip kalkıyorum. Portmantoya doğru yürüyüp çantamın içini kontrol ediyorum. Telefonumu almayı unutmuşum tabii! Telefonumu salondan almak için dönerken, Kaya arkamda

telefonumu uzatıyor bana... Gülümseyerek telefonumu alıp, çantama koyuyorum ve daireden çıkıyoruz. Kamerdivenleri inmeye başlıyoruz. İki kat aşağı indikten sonra Kaya gülümseyerek merdivenin başında bekliyor. Ve tabii ki de Su Hanım dairesinden çıkıp gülümseyerek kendini Kaya'nın kucağına atıyor. Kaya onu kucaklayıp "Ooo prenses yine aynı saatinde çıktın evden. Beni bekletmeyen tek kişi sensin," deyip Su'yu saçlarından öperken bana bakıyor. Su Kaya'yı gördüğü ilk andan itibaren, tüm şımarıklığı ve tatlılığıyla Kaya'nın kalbini kazanmayı başarmıştı. Bir sabah biz şirkete giderken, Su, babasının kucağında gitmemesi için ona nazlanıyordu. Hayat'la selamlaşırken, Kaya da Hayat ve eşi Koray'la tanışmıştı. Sonra Su bana "Günaydın Japon" deyince Kaya da ona dönüp saçlarını okşamıştı ve Su o günden beri her sabah bizim evden çıkış saatimizi ezber biliyordu.

"Günaydın Kaya..." dedi Su.

"Günaydın lüle saçlı prenses."

"Ben de evin içinde hanımefendiyi arıyorum," diyen Koray'a dönüyorum. Kapının eşiğinde durmuş kızına bakıyor.

"Ama babacığım... Kaya bu saatte buradan geçiyor... Akşam göremiyorum ya onu. Bari şimdi göreyim," deyip Kaya'ya tekrardan sarılıyor.

Evlenmek istiyorum. Bundan bir tane de ben yapmak istiyorum.

"Kızıyorum ama ya... Kaya aşkımız çıktı bir de... Kıskanıyorum ama..." diyor Koray.

Kaya sesli bir kahkaha atıp "Lütfen aramıza girmeyin Koray. O benim prensesim. Daha saçını uzatacak değil mi?" deyip Su'ya bakıyor.

"Evet babacığım. Ben saçlarımı uzatacağım. Tıpkı

Rapunzel gibi. Sonracığıma Kaya gelecek beni kaçırarak kuleden."

Evet evet evet. Ben bu Su gibi bir çocuk istiyorum!

Su bana bakıp "Aaa Japon senin yüzüne ne oldu?"

diyor.

"Güneş çarptı onu," diyor Kaya...

Su Kaya'nın kollarından ayrılıp yanıma gelip kollarını kaldırıyor. Ne nazlı bir şey Allah'ım bu...

"Canın çok yandı mı?"

"Ah, hayır bir tanem, yanmadı. Hem geçti ki... Artık düzeldi."

"Bu nasıl düzelme ki? Hâlâ kırmızısın. Kırmızı yüzlü Japon olmuşsun," diyor.

Daha sonra vedalaşıp—daha doğrusu Su ve Kaya'nın zorla ayrılma seansı bitince—apartmandan çıkıp arabaya biniyoruz.

Kaya radyoyu açıyor ve müzikle birlikte yol alıyoruz. Kaya geldiğinden beri kendi arabamı kullanım dışı bıraktım resmen. Özledim ama mavi kızımı... Aslında biraz kendimi evli kadınlar gibi hissetmeye başladım. Tek sorun yemek kısmı ama onu da bu hafta halledeceğim. Öyle yemekler öğreneceğim ki annem bile şaşırarak! Sonra Kaya da hava atmaktan kurtulacak. Adam her mutfağa girişinde böyle havalı havalı yürüyüp, sanki dünyanın en büyük işini yapıyormuşçasına egosunu besliyor.

Kaya arada bana bakıp şarkıyı söylüyor. Keşke benim sesim de seninki kadar güzel olsaydı yahu! Aman be güzel olmasa da olur. Ne bileyim belki de Kaya bana aşık olduğu için sesim kulağına daha bir başka gidiyordur? Hem ben de onun için şarkı söylemek istiyorum. Evet söyleyeceğim.

"Eve senle dönüyorsam/Evden senle çıkıyorsam/
Aklını alamıyorsam aşksın/Eve senle dönüyorsam/Ev-
den senle çıkıyorsam/Yine de doyamıyorsam/Aşksın"
"Hum senin sesin ne güzelmiş Japon güzelim. Kula-
ğım ne hoş geldi öyle..." diyor ve ben aşka bir kez dah
inanıyorum.

"Gerçekten mi? Oysa ben hep çirkin olduğumu dü-
şünmüştüm..."

Kaya elimi tutup avucumun içini öpüyor, tabii göz-
leri yolda... "Yanlış düşünmüşsün bebeğim. Senin sesin
aşk gibi. Hem kulağa hoş geliyor, hem de kalbe..."

Ben evleneceksem bu kesinlikle Kaya olmalı! "Sen bu
kadar romantik miydin?"

"Evet ama sen pek görmek istemiyordun. Hem ro-
mantik olmasam, ne diye gelip seni yağmurun altında
öpeyim ki?"

"Hum... Nisan yağmuru hem de..."

"Hum... Kesinlikle..."

Şirketin park yerine geliyoruz. Kaya arabayı park
ediyor ve arabadan iniyoruz. Bana elini uzatıyor ve ben
de onun elini artık tereddütsüz tutuyorum. Az sonra
odama gelip, masamdaki zarfları, raporları incelemeye
başlıyorum. Zarflardan birini açıyorum ve içerisinden
USB çıkıyor ve tabii bir de not.

*'Emeğini görmezden gelmekle yine bir hata daha yaptım.
Bu emeğin yarısı senin...'*

Bilgisayarımı açıp biraz bekledikten sonra USB'yi
takıp takıyorum. Projem... İnanmıyorum! Kerem pro-
jeyi yollamış. Yani ben Kaya konuşur ikna eder diye
düşünüyordum. Tamam kabul gizlice şirkete girmeyi
de planladım. Yani Kaya ve ben FBI ajanları gibi gizlice
girebilirdik. Bir gazetede okumuştum *'Gürsoy şirketinin
güvenliği bayanların elinde'* diye... Kaya o güvenlikçi ba-
yanları oyalayabilirdi. Yani kesin yapardı. Ben de gizli
bir yer bulup, şirketin içine girebilirdim. Hatta buldum!

Kedi kız olurdum. Hem çok seksi, hem de siyah olduğum için dikkat çekmezdim. Tabii arka fon olarak Pembe Panter'in müziği... Ah çok heveslendim ya! Keşke yollamasaydı. Ama yolladı.

Kerem'e bunun için teşekkür etmeli miydim acaba? Evet, olabilir sadece teşekkürler yazabilirim. Telefonumu çantamdan alıp, Whatsapp'tan mesaj atıyorum. Tabii anında mesaj geliyor 'rica ederim' diye...

Her şey yerine oturuyor sanırım. Telefonumu masaya bırakıp önümdeki raporları inceliyorum. Sonra aklıma Emre'nin üstelendiği ilk projesi geliyor. Kapı çalıyor ve içeriye Aysu geliyor.

"Özge Hanım, hoş geldiniz. İnanmıyorum, yüzünüze ne oldu böyle?"

"Önemli bir şey değil, hoş buldum bu arada... Özlemişim seni..."

"Ben de sizi özledim ve size bir haberim var," deyip elini gösteriyor. İnanmıyorum! Tek taş!

"İnanmıyorum, nişanlandın mı?"

"Tam değil iki gün önce evlenme teklifi aldım."

Yanına gidip sarılıyorum Aysu'ya... Aysu da evleniyor.

"Çok sevindim güzelim, Ersan Bey'le değil mi?"

"Evet," derken gülümsüyor.

Daha sonra uzun uzun konuşuyoruz. Evlendikten sonra çalışmaya devam edeceğini söyleyince derin bir nefes alıyorum. Aysu'nun yerine kimseyi bulamazdım vallahi. Aysu odadan çıkınca telefonum çalmaya başlıyor. Masaya gidip telefonumu alıyorum. Arayan Cemoli...

"Cemoli, beni köye gönderme..."

"Ha? Ne köyü be?"

"Memoli'nin dizi müziği yok muydu canım ondan sana uyarlama yaptım."

"Aman ne güzel... Neden döndüğünü söylemiyor-
sun?"

"Çünkü daha yeni geldim. Hem sen akşamları rahat-
sız etmeyin dememiş miydin?"

"Olur olmadık anda arayıp durduğun için söyledim
onu... Hem gündüzlere ne oldu ki? Nasıl oldu yüzün?"

"İyiymi iyi... Akşam bir şey yapalım o zaman olur
mu?"

"Ben de bunun için aradım Japon. Cemoli'nin düşün-
celerini çalma please!"

"Bak sen de sevdin. Cemoliiiiiiii..."

Kısa bir süre daha sohbet ediyoruz. Sonra Ben Em-
re'nin yanına gidiyorum. Emre artık buranın tam za-
manlı çalışanı oldu. Ve artık benim de en güvendiğim
asistanım. Tatile gitmeden önce aldığım bir projeyi Em-
re'ye devretmiştim. Tabii ablası olduğumu öğrendiğim-
den beri o güvensiz Emre gitmiş, yerine güvenli 'her
işin üstesinden gelirim' Emre gelmişti. Aslında daha
çok kimseyi tanımayan Emre gitmiş, bir anda herkesi
taniyan Emre oluvermişti. Onun o tavrına kızamıyorum
bile... Emre'nin masasına gelip, ona bakıyorum. Gözle-
ri bilgisayarda ve kulağında kulaklık başını sallayarak
müzik dinliyor. Başında dikildiğim için hemen varlığı-
mı hissediyor ve kulaklığını kulağından çıkarıyor.

"Nasıl gidiyor bakalım?"

"Güzel gidiyor Özge Hanım." Emre ile kardeş oldu-
ğumuzu çok az kişi biliyor. Öncelikle minik ekibim ve
Aysu öğrendi. Derincik öğrenmedi henüz ama çok ya-
kında öğrenip "Yook artık!" moduna geçecektir. Odaya
bir göz atıyorum. Eskiden Emre'nin oturduğu koltukta
ben oturuyordum. Şans bu ya, Emre de geldiği ilk gün
buraya oturmuştu. Bu masada bir keramet var ya da as-
lında şans hep bana gülüyor ama ben bir türlü göremi-
yorum, her neyse... Emre bana projesini gösteriyor. He-
nüz yeni olduğu için kendini yavaştan alıyor. Beğenip

beğenmediğimi sorunca bir şey demiyorum. Biraz daha ilerlemesi lazım... Daha sonra odadaki diğer ekibimin yanına gidiyorum. Biraz onlarla sohbet ediyorum. Sonra konu Aysu'nun olayına geliyor. Kimi bunun zaten belli olduğunu, kimi de buna şaşırdığını söylüyor. Daha sonra herkes işinin başına geçince ben de odama gitmek için yanlarından ayrılıyorum.

Odama gelip, geçenlerde biten tam bir ekip çalışması olan projenin ayrıntılarını inceliyorum. Derin'in aldığı şu proje bayağı başarılı ilerliyormuş. Aslında yanına gidip tebrik etmek isterdim ama Derin'in egosu yükselme devrine geçiş yapabilir. Bunu göze alamam.

Öğle arası yaklaşınca Kaya, Emre ve ben yemeğe çıkıyoruz. Emre hâlâ Kaya'nın yanında tedirgin oturuyor. Japon Cemre gibi değil. Ama Kaya onu rahatlatıyor. Tutukları takım aynı olunca uzun uzun sohbetে dalıyorlar. Tabii ben de yemeğe dalıyorum. Mutluluktan olsa gerek acayip iştahım açıldı. Regl dönemine gireceğim için de, canım sürekli tatlı istemeye başladı. Daha sonra şirkete geliyoruz ve herkes işinin başına dönüyor.

Çıkış saati yaklaşınca bilgisayarımı kapatıyorum. Kaya mesaj atıp, aşağıda beklediğini söylüyor. Ya ben Cemolilerle buluşacağımızı söylemeyi unuttum... Hepsi tatlı krizim yüzünden ya da hayır onların futbol konuşması yüzünden! Can sıkıntısından kendimi tatlılara verdim tabii, canımın çekmesi de ekstra oldu.

Aşağı indiğimde Kaya'nın arabasına doğru yürüyorum. Kaya arabanın içinde müzik dinliyor. Yani öyle bir sesini açmış ki güm güm inletiyor her yeri... Kapıyı açıp yanına oturuyorum o da müziğin sesini kısıyor. Bana doğru uzanıp, öpücük bırakıp geri çekiliyor. Keyfi yerinde, hemen söyleyeyim.

"Eve gidip, ayaklarımı uzatmak ve televizyon keyfi yapmak istiyorum. Dayım delirmiş gibi tüm raporları

incelememi istedi. Kesin babamın işi bu ya, sırf onun şirketinde çalışmadığım için yapıyor."

"Şey... Çok yorulmamışsındır ya... Bence gayet keyfin yerinde gibi..."

Kaya arabayı çalıştırıp, şirketten çıkıyor. Sağ tarafa bakıp, sola dönüp ilerliyoruz.

"Keyfim yerinde tabii bebeğim. Öncelikle sen varsın. Seni gördüğüm her zaman keyifim yerine geliyor. Resmen evrim yaşattın bana... Senden önce 'kadınlar'ken, senden sonra 'tek kadın'..."

"Öyle mi gerçekten? Yani seni hastaneye götürdüğüm zaman başka bir kadın vardı. Sonra bir dergide nişanlı olduğu öğrenmiştim sonra ben..."

"İşte onu diyorum... Senden önce senden sonra... Keşke en başından olsaydın hayatımda..."

"Aşkım benim... Keşke..."

"Hemen büzme o dudakları öyle..."

"Şey, eve gitmiyoruz bu arada..."

"Nereye gidiyoruz?"

"Cemrelerle buluşmaya... Şimdi ben sana söyleyecektim bugün öğle arası ama—"

"Tatlı derdine düşüp unuttun?"

"Yok canım hemen suç bana at. Sizin futbol sohbetinizden oldu hepsi."

"Ha suçlu benim yani? Ya da biz?"

"Of, uzatma, Beyoğlu'na gideceğiz..."

"Bu trafikte? Hey Allah'ım ya..."

"İyi gitmeyelim ya, ben bu yüzümün haliyle gitmeyi kabul ediyorum, sen poponun derdine düşmüşsün!"

"Uzatma Japon. Hey Allah'ım ya ne hayallerim vardı akşam..."

Hiçbir cevap vermiyorum. Radyonun sesini açıp arkama yaslanıyorum. Tabii Kaya hâlâ söylenip duruyor. Kafasını direksiyona yapıştırması var şu an! Bir de bize

daha çok konuşuyor derler, bu ne ya! Sus be adam sus, sus!

Trafiğin tam ortasında kaldık. Ben Whatsapp'tan Cemoli'yle mesajlaşırken, Kaya da şarkı söyleyip bana bakıyor arada... Trafik sendromunu çekip Instagram'da paylaşıyorum. Sonra gizliden Kaya'yı çekmeye çalışıyorum ama bir anda bana dönüp poz veriyor. Ben de gülümseyince, parmağıyla burnuma dokunuyor ve sonra da sıkıp sevmeye çalışıyor. Burnum acımıyor ama...

Kaya arabayı park ettikten sonra birlikte İstiklal'de yürüyoruz. Daha sonra mekânın önüne gelip bize ayrılan masaya oturuyoruz. Cemre ve Oğuz'un gelmesini beklerken, ben tuvalete gitmek için yerimden kalkıyorum. Kaya'ya söyleyip tuvalete gidiyorum. Önce ihtiyaç molasını karşılıyorum ve sonra da ellerimi yıkarken aynadaki yansımama bakıyorum. Burnumun ucu morarmış. Bu Kaya'nın morluklara karşı bir sempatisi var ya! Şuraya bak. Yüzümün kızarıklığı geçmeye başlıyor ama yine de kendini belli ediyor işte! Burnum da morardı. İyice yaratığa döndüm ya!

Tuvaletten çıkıp masaya doğru yürürken, Cemre ve Oğuz'un geldiğini görüyorum. Oğuz ve Cemre'yle selamlaşıp, yerime oturuyorum. Saat ilerledikçe konu konuyu açıyor ve Cemre ağzından şu operasyon kısmını geçiriyor. Tabii anında toparlamayı başarıyor. Sonra Oğuz kısmını söyleyip hâlâ takık olduğu yeri anlatıp duruyor. Oğuz onun bu haline gülümseyerek kendine çekip sarılıyor. Yemeklerimizi yedikten sonra bir şey içmek için başka bir yere geçiyoruz. Bu sırada Cemre'yle babam hakkında da konuşuyoruz. Tabii Cemre ona neden baştan söylemedim diye bana iyi bir trip atıp küsüyor...

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama ben her şeyi güzel görüyorum. Cemre'yle dans edip du-tuvaletten gelen Kaya'yı görüyorum. Yanında da bir sarışın, onunla konuşup duruyor. Gözlerimi kısıp kızmı gelmiyor, neden o kadınla konuşuyor? Kadın arkasını bana döndüğü için tekrardan süzüyorum onu... Bu o! Hastanedeki sürtük. Poposundan tanıdım onu! İnanmıyorum nasıl konuşur onunla ya! Kaya yanıma doğru geliyor. Çıldırarak üzereyim.

"Bebeğim," deyip sarılıyor bana ama ben hemen kendimi geri çekip ona dönüyorum.

"O kadın kimdi? Ne konuşuyordunuz?"

"Eski bir arkadaş. Ne oldu böyle ya?"

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Tanıdım ben o şeyi... Hastanedeki kadın o... Bir de konuşuyorsun ya onunla!"

"Sakin ol Özge... Bağırma şöyle... Eskide olan, eskide kalır. Yenisi daha önemlidir benim için. Yani gördü beni selam verdi. Ne yapsaydım yüzümü mü çevirseydim?"

"Mantıklı!"

Tüm gece onunla konuşmama kararı alıyorum... Bu yetmezmiş gibi sürekli önüme konulan her bardağı bir dikişte bitiriyorum. Kaya sinirlenip bardakları elimden almaya çalışıyor hep ama artık nasıl bir bakış attıysam pes ediyor. Cemre'nin yarın toplantısı olduğu için erken ayrılıyorlar.

Başım dönmeye başlıyor ama hâlâ her şeyi hatırlayacak kadar kendimdeyim. Acayip kıskandım ya! Aklima bir de konuşmaları falan geldi. Sonra Kaya'nın elinin kızın eteğinin... Kaya en sonunda dayanamayıp beni dışarı çıkartıyor. Tabii ben hâlâ ona bağırıp çağırıyorum. Ama onun sakın tavrı beni daha da deli ediyor.

Yani öyle rahat cevaplar veriyor ki, sadece sakinleşmem için haklısın dese bitecek ama demiyor. Olayı daha da körüklüyor. En sonunda dayanamıyorum. Yani sarhoş olan benim ama salak olan da o! Keşke yanımda su olsaydı da yüzüne çarpsaydım, bir kendine gelirdi! Önden hızlı hızlı yürümeye başlıyorum. Kaya arkamdan bağırıp duruyor ama durmuyorum. Yürürken başım dönüyor ama ayakta durmayı anlayamadığım bir şekilde başarıyorum.

Biraz sonra bir bankta oturmuş öylece etrafıma bakıyordum. Kaya hâlâ konuşup, saçma bir nedenle uzattığını söylenip duruyor. Tabii bir de kızıyor bana! Gereksiz saçmalıklar yaptığımı dile getiriyor. Etrafıma bakıyorum taş var mı diye ama yok! Sonra gözlerim az ileriye ilişiyor. Bir adam elinde hortum, havaya kaldırmış öylece... Fark edemiyorum ama birinin üzerine tutuyor. Duvar olduğu için göremiyorum ama bir erkek var orada, herhalde gençler şakalaşıyor. Kaya yanımda söylenmeye devam ediyor. Hızlıca yanından kalkıp hortumlu çocuğun yanına yürüyorum. Tabii başım donduğu için, kısa bir duraksama anından sonra tekrar yürüyorum. Kaya arkamdan bana bağırıp duruyor. Çocuğun yanına gelip, hızlıca elindeki hortumu alıp Kaya'nın üzerine tutuyorum.

"Biraz su iyi gelecek sana!"

"Özge saçmalama... Kes şunu!" diye bağırıyor

"Kestik!" diyen bir adamın sesiyle hortumu indiriyorum. Hortumu aşağıya bırakıp arkamı dönüyorum ve kalabalık bir grubun bana baktığı görüyorum.

"Hanımefendi ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyor şapkalı adam.

"Sana ne be! Bu adamı— derken elimle Kaya'ya gösteriyorum başım da fena dönüyor. İslatıyorum kendime gelmesi lazım," diyorum

Aradan ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama ben her şeyi güzel görüyorum. Cemre'yle dans edip du-tuvaletten gelen Kaya'yı görüyorum. Yanında da bir sarışın, onunla konuşup duruyor. Gözlerimi kısıp kız süzüyorum. Tanıyor gibiyim ama nereden? Kaya neden gelmiyor, neden o kadınla konuşuyor? Kadın arkasını bana döndüğü için tekrardan süzüyorum onu... Bu o! Hastanedeki sürtük. Poposundan tanıdım onu! İnanmıyorum nasıl konuşur onunla ya! Kaya yanıma doğru geliyor. Çıldırarak üzereyim.

"Bebeğim," deyip sarılıyor bana ama ben hemen kendimi geri çekip ona dönüyorum.

"O kadın kimdi? Ne konuşuyordunuz?"

"Eski bir arkadaş. Ne oldu böyle ya?"

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Tanıdım ben o şeyi... Hastanedeki kadın o... Bir de konuşuyorsun ya onunla!"

"Sakin ol Özge... Bağırma şöyle... Eskide olan, eskide kalır. Yenisi daha önemlidir benim için. Yani gördü beni selam verdi. Ne yapsaydım yüzümü mü çevirseydim?"

"Mantıklı!"

Tüm gece onunla konuşmama kararı alıyorum... Bu yetmezmiş gibi sürekli önüme konulan her bardağı bir dikişte bitiriyorum. Kaya sinirlenip bardakları elimden almaya çalışıyor hep ama artık nasıl bir bakış attıysam pes ediyor. Cemre'nin yarın toplantısı olduğu için erken ayrılıyorlar.

Başım dönmeye başlıyor ama hâlâ her şeyi hatırlayacak kadar kendimdeyim. Acayip kıskandım ya! Aklıma bir de konuşmaları falan geldi. Sonra Kaya'nın elinin kızın eteğinin... Kaya en sonunda dayanamayıp beni dışarı çıkartıyor. Tabii ben hâlâ ona bağırıp çağırıyorum. Ama onun sakın tavrı beni daha da deli ediyor.

Yani öyle rahat cevaplar veriyor ki, sadece sakinleşmem için haklısın dese bitecek ama demiyor. Olayı daha da körüklüyor. En sonunda dayanamıyorum. Yani sarhoş olan benim ama salak olan da o! Keşke yanımda su olsaydı da yüzüne çarpsaydım, bir kendine gelirdi! Önden hızlı hızlı yürümeye başlıyorum. Kaya arkamdan bağırıp duruyor ama durmuyorum. Yürürken başım dönüyor ama ayakta durmayı anlayamadığım bir şekilde başarıyorum.

Biraz sonra bir bankta oturmuş öylece etrafıma bakıyordum. Kaya hâlâ konuşup, saçma bir nedenle uzattığını söylenip duruyor. Tabii bir de kızıyor bana! Gereksiz saçmalıklar yaptığımı dile getiriyor. Etrafıma bakıyorum taş var mı diye ama yok! Sonra gözlerim az ileriye ilişiyor. Bir adam elinde hortum, havaya kaldırmış öylece... Fark edemiyorum ama birinin üzerine tutuyor. Duvar olduğu için göremiyorum ama bir erkek var orada, herhalde gençler şakalaşiyor. Kaya yanımda söylenmeye devam ediyor. Hızlıca yanından kalkıp hortumlu çocuğun yanına yürüyorum. Tabii başım döndüğü için, kısa bir duraksama anından sonra tekrar yürüyorum. Kaya arkamdan bana bağırıp duruyor. Çocuğun yanına gelip, hızlıca elindeki hortumu alıp Kaya'nın üzerine tutuyorum.

"Biraz su iyi gelecek sana!"

"Özge saçmalama... Kes şunu!" diye bağırıyor.

"Kestik!" diyen bir adamın sesiyle hortumu indiriyorum. Hortumu aşağıya bırakıp arkamı dönüyorum ve kalabalık bir grubun bana baktığı görüyorum.

"Hanımefendi ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diyor şapkalı adam.

"Sana ne be! Bu adamı—" derken elimle Kaya'yı gösteriyorum başım da fena dönüyor "İslatıyorum. Kendine gelmesi lazım," diyorum.

"Affedersiniz," diyen Kaya'ya dönüyorum "Biraz fazla içti de ne yaptığını bilmiyor," diyor.

"Ne yaptığını biliyorum."

"Dediğim gibi bilmiyor."

"Yani kardeşim, tanıyor muyum ben sizi bir yerden?" diyor şapkalı adam Kaya'ya bakıp "Neyse setime dalıp, sahnemi mahvettiniz!"

"Bir daha oynasınlar bir şey olmaz," diyorum. Sarhoşluk beni acayip özgüvenli yaptı bence...

Sonra yanımıza doğru uzun boylu, yakışıklı bir çocuk geliyor. Tanımıyorum bunu acaba oyuncu mu bu?

"Neler oluyor böyle?" diyor yakışıklı çocuk ya da adam mı?

"Sarhoş bir bayanla uğraşıyoruz, Onurcum."

"Bir daha çekeceğiz yani aynı sahneyi... Offf... Saat kaç oldu..."

Tamam yaptığım hoş bir şey değildi ama yani ne bileyim burada set olduğunu... İnsan güvenlik falan koyar. Yanımdaki Kaya özür diliyor ama yönetmen olacak beyinsiz hâlâ sahneyi mahvettiniz diye konuşuyor. Ama arada sürekli olarak Kaya'ya ben sizi tanıyorum deyip duruyor. Ama ben bu oyuncuya taktım, ben bunu hiç görmedim televizyonda?

"Ya bir şey soracağım siz oyuncu olduğunuza emin misiniz?"

Yoksa bunlar mafya mı? Genç kızları oyuncu olacaksın deyip kandıran adamlar mı? İnanmıyorum! Kesin onlar bu! Şu anda resmen suç örgütünü çökertmiş olabilirim. Adımı mimarlık tarihine altın harflerle yazdıramadım belki ama kesinlikle bu mafyayı çökerttiğim için bir yere yazılacaktır artık! Kendimi polis balosunda hayal ediyorum da... Tanrım! Üzerime siyah dar bir elbise giymişim. Ve tam yirmi santimlik topuklularım! Saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış... İnanılması güç

ama o sürdüğüm kırmızı ruj sonrası kendi dudaklarımı öpmek istiyorum!

"Tabii ki de eminim. Onur Kırıl ben," deyip elini uzatıyor hemen... "Ama K ve R harflerinin arsında I harfi var," deyip gülümsüyor.

Kırıl mı? Soyadı bile güvensiz, yani takma falan mı acaba? Kesin bunlar mafya! Hafifçe geri çekiliyorum. Hem bu adam nerenin kralı ki böyle? Ah, tabii yaa... Kesinlikle, mafyanın kralı ama 'ı'lı bir kral yahut kırıl!

Kaya'ya yaklaşıp "Kaya bunlar mafya. Yönetmenin tipine baksana... Ya da oyuncu numarası yapan çocuğa... Yakışıklı birini bulmuşlar tabii... Soyadı sana da sahte gelmedi mi? Kırıl ne be?"

"Özge saçmalama Allah aşkına, yeter artık..."

Kaya da cidden salak ya! Adama mafya diyorum kalkmış bana saçmalama diyor. Mafya işte bunlar.

"Hangi dizilerde oynadınız peki, Onur Kırıl? Ben sizi hiçbir yerde görmedim üstelik."

"Yeni oyuncuyum ondandır belki de?"

"Özge saçmalama ben yönetmeni tanıdım kızım," diyor Kaya mırıldanarak yalnız benim duyabileceğim bir ses tonunda.

"Tamam işte yönetmen de bu işin içinde. Mafya diyorum bunlar sana... Bence hemen polise haber verelim."

Daha sonra Kaya yönetmene kendini tanıstırınca adam hemen onu tanıdığını söylüyor. Sonra yönetmen bir espri yaparak herkesi güldürüyor hem de benim üzerimden! Benim başım tekrardan dönmeye başlayınca biri bana kahve uzatıyor. Kendime gelince beni tuhaf bir hal alıyor, uykum geliyor. Sonra yönetmen Onur'u tanıstırıyor. Yeni oyuncu falanmış işte... Bu yönetmen birkaç sene öncesinde Kayaların şirketinde dizi için çekim yapmış. Oradan tanıdığı söyledi. Neyse sahnelerini bozduğum için özür diliyorum ama oyuncu olacak diğer kız pek sürtük, pek bir havalı olduğu için sırtını

bana dönüp yürüyor. Kaya onun üzerine atlayacağını hissetmiş olmalı ki beni tutup herkese gülümseyerek iyi çalışmalar diliyor.

Onur Kırıl kulağıma—gözüme de—hoş gelmeye başladı. Sıcak bir gülümsemeyle Kaya'nın elini sıkıp önemli olmadığını söylüyor. Ardından bana bakıp gülümsüyor. Sonra sanırım tokalaşmak için elini bana uzatıyor. Ben de elini sıkmaya yeltenerek, sırtıyorum. Ama bu adam elimi sıkmak yerine elimin üzerine hafif, tatlı, şirin bir öpücük bırakıyor. Gelen öpücüğe şaşkınlıkla bakarken kendimi bir kraliyet ailesinin üyesiyle tanışmış gibi hissediyorum.

Sonra Kaya ile tekrardan yürüyoruz. Belimi tutmuş yürümeme yardımcı oluyor.

"Aşkım... Beni kucağına alsana..." diyorum.

"Küs değil miydin sen bana?"

"Ben mi? Hatırlamıyorum ki. Niçin küsmüştük?"

"Az değilsin biliyorsun değil mi?"

"Sen bir daha eski kırıklarına selam ver bakalım azı ve çoğu göreceksin."

Kaya beni kucağına alıp alınıma bir öpücük bırakıyor. Ben de ona sarılıp boynuna öpücük bırakıyorum.

Ah, aşk sen ne güzel bir şeysin... Sarhoşken başka, ayıkken başka bir güzelsin...

27. Bölüm

"Sen bir bavul daha mı hazırladın, Özge?"

"Evet ama zaten iki bavul yapmıştım?"

"Çünkü tek bir gece kalacağız. Hatta iki bavul bile fazla..."

"İyi de resitale gidiyoruz. O bavulun içinde maşam, kremlerim, makyaj eşyalarım, takılarım, yedek eşyalarım var."

"Bu konu hakkında konuşmayacağım, çünkü anında gerilmeye başlıyoruz. Sen yedeklerini bilmem nelerini hazırlamaya devam et. Ben içeriye geçiyorum. Bu arada odaya geldiğimde dördüncü, beşinci bavullar istemiyorum."

"Şu anda gerdin zaten. Git içeriye ne yaparsan yap. Ne anlarsın ki zaten? İhtiyaç diyorum sana!"

"İçerideyim ben."

Kaya odadan çıkıp gidiyor. Ben de elimdeki siyah elbisemle öylece arkasından bakıyorum. İşleri yüzünden birkaç gündür böyle gerginlikler yaşıyoruz. Babası Özer amca —*ah evet artık amca*— ısrarla Kaya'yı şirkete istiyor ne var ki Ahmet Bey de ısrarla onu yanında istiyor. Resmen paylaşılamayan eleman oldu adam. Tabii her ikisi de şirketi Kaya'ya bırakacakları için işleri tam öğrenmesini istiyorlar. Kaya da bu duruma son vermek için bir hafta kendi şirketlerine, bir hafta bizim şirkete gidip gelmeye başlamıştı. Tabii Kaya Yelkenci'nin narin beyni ve hassas vücudu bu duruma alışamadığı için sürekli mızızlanıyordu.

Dün akşam sırf sussun diye masaj yapıp uyutmaya çalışmıştım ama adam gevşedikçe sorunları daha da çok ortaya çıkmıştı. Bir de kalkıp evlenmekten bahsediyor! Bu konu var bir de... Sanırım geçen hafta açılmıştı konu... Hayat ve Koray'ı yemeğe davet ettiğimiz akşamdı. Kaya acayip özenmişti onlara... Tamam ben de özendim ama çat diye yarın evlenelim moduna girmemişim. Ama Kaya girmişti. Yani eğer orada tamam hadi gidip evlenelim deseydim, hiç tereddütsüz elimi tutup beni evlendirme dairesine getirirdi. O gün erken olduğunu söylediğim zaman resmen bozulmuştu. Erkeklerin bu evlenelim acelesiyle, boşanalım acelesi kadar abes bir durum yok. Hayır anlamadığım Kaya neden bu kadar acele ediyor? Yani daha otuz bile olmadı. Erken yaşlanma kaygısı mı yaşıyor acaba? Bu durum beni geriyor. Evet, evlenmek istiyorum, hatta Su gibi bir şeyler yapmak istiyorum. İçimdeki heyecanı durduramıyorum falan ama Kaya'nın aceleci tavrı beni geriyor.

Bir süre sonra bavulun fermuarını çekip, kapının yanındaki aralığa koyuyorum. Odadan çıkıp, mutfığa geçiyorum. Isıtıcıya su koyup, düğmesine basıp bekliyorum. Tabii beklerken, dolaptan iki bardak alıp, diğer dolaptan da kahve alıyorum. Su kaynayana kadar yanında yemek için, birkaç çeşit abur cubur çıkarıyorum. Her şeyi hazırladıktan sonra beyimin yanına gitmek için mutfaktan çıkıyorum.

Beyim... Özge Yelkenci... Özge Güney Yelkenci... Tuhaf geliyor ya! Aslında sevgilisi olarak tanıştırmak da tuhaf geliyor. Yani karısı olmak daha mı iyi bilemiyorum...

Geçen hafta uzun süredir almaya ara verdiğim dergimi alıp, şirkete geçmişim. Kaya o gün babasının şirketinde olacağı için evden erken çıkmıştı. Babası acayip, kuralcı bir adam olduğu için, dayısına yaptığı nazlar işlemiyor haliyle... Aslında benim de işime geliyor, bu

durum. Yani Kaya'nın olgunlaşması için böyle bir şeylere ihtiyaç vardı. Hatta geç bile kalınmıştı ya neyse...

Şirkete gelip önce işlerime bakmıştım ve öğle tatile yaklaşırken, biraz ara verip dergiye göz atmıştım. Sayfaları gezerken telefonum çalmıştı ve arayan Cemoli'ydi. Cemre tek bir nefeste Mirror dergisi alıp okumamı söylemişti. Ben de zaten aldığımı sayfalara baktığımı söylemiştim. Sonra bana bir sayfayı söyleyip açmam gerektiğini ve acayip mutlu olacağımı söylemişti. Ben yine Cemre'nin bir haber içerisinde yer aldığını düşünerek sayfayı açmak için hızlıca sayfaları atlamıştım. Cemre ünlü bir moda evinin yeni yeteneği olarak adlandırılmıştı. Sosyetenin beğendiği bir tasarımcı olduğu için ve sosyetedeki birçok kadının kıyafetinin tasarladığı için ismi, bazen de fotoğrafları dergilerde ya da gazetelerde çıkıyordu. Cemre bu duruma acayip bayılıyordu. Yine öyle bir şey düşünmüştüm. Açıkçası ben bu tip dergi olaylarını sevmiyorum. Ahmet Bey'le takıldığımız bazı yemeklerde bir bilemediniz iki yerde çıkmıştı fotoğrafım ama zaten o kadar ünlü kişilerin yanında ben genelde fark edilmem. Neyse işte Cemre'nin dediği sayfayı açınca öylece kalakalmıştım. Sayfanın yarısını kaplayan fotoğraf benim miydi? Kaya ve ben! Kendimi şok, flaş düşüncelere bırakmış, duruma anlam vermeye çalışmıştım. Cemre telefonun diğer ucunda konuşurken, ben kocaman yazılan yazıyı idrak etmeye çalışmıştım. Telefonu kapattıktan sonra bile elimde olan dergiye öylece bakmaya devam etmiştim. Daha sonra da yazıyı okumaya başlamıştım. Yani bunu bir yüz defa yapmıştım.

'Kaya Yelkenci'nin yeni aşkı Japon güzeli!

Özer Yelkenci'nin çapkın oğlu Kaya Yelkenci gecelere döndü. Mehmet Gürsoy'un kızı Ceren Gürsoy ve eski nişanlı olan Kaya Yelkenci çifti, birkaç ay önce ayrıldıkları öğrenildiğinde, çift bu konu hakkında konuşmak yerine susmayı tercih etmiş-

lerdi. Ceren Gürsoy apar topar Amerika'ya gitmiş ve Kaya Yelkenci de gece hayatına uzun bir süredir ara vermişti.

Eski aşk gitti yeni aşk geldi.

Kaya Yelkenci birkaç gün önce yakın arkadaşları olan Mert Timur ve Emir Gençler ile buluştuğu akşam yanındaki Japon güzeli merak konusu oldu. Kaya Yelkenci nişanlısından ayrıldıktan kısa bir süre kalbini bir başka güzele kaptırdı.

Peki kimdi bu Japon güzeli?

Sosyetenin konuştuğu bu güzelle ilgili bir bilgi olmamakla birlikte, Kaya Bey'in artık Türk aşklarına son verip yurt dışına açıldığı konuşuluyor.

Biz de böylesine yakışan bir çifte mutluluklar diliyoruz.'

Haberin olduğu akşam birkaç fotoğraflar çekmişlerdi ama konuşmadığımız için yayınlanmaz diye düşünmüştüm. Yani ne bileyim 'aman siktir et' moduna geçerler diye düşünmüştüm ama geçmemişler! Resmen magazin haberlerini süslemişim! Umarım yakında pavyon için Ünzile neyse magazin için de ben o olmam! Kaya'yı arayıp söylemem lazımdı. Tabii müsait olup, olmadığını hiç düşünmemiştim. O anda bu habere nasıl kitlendiysen! Yani Kaya toplantıda da olsaydı aramaktan vazgeçmezdim. Ki zaten de öyle olmuştu. Yani açana kadar aramıştım, en sonunda telefonu öyle bir sesle açmıştı ki... Kafama anca dank etti. Kısa bir bağırış çağırış sonucu dinlemeye başlamıştı beni... Sonra olayı anlatınca da "Bunun için mi aradın Japon? Yani kızım cidden şu durum, içerideki toplantı masasında olan anlaşmadan daha önemliymiş, anladım," derken cırlamaya başlamıştı.

"Niye bağırıyorsun ki... Ne bileyim toplantıda olduğunu..."

"Bağırtma o zaman Özge Allah aşkına! Zaten iyi olmuş o haberlerin çıkması. Yakında gay Kaya diye hakkımda öterlerdi. Hem bu tip durumlara alışman lazım... Hangi dergi bu?"

"Bana bak züppelik etme! Mirror dergisi. Hem merak etme, sen bi on yıl falan da dışarı çıkmasan kimse gay olduğunu düşünmez. O kadar çapkınlıktan sonra..."

"Uzatmayalım güzelim. Toplantıdan sonra ara beni..." deyip suratıma kapatmıştı telefonu... Hayatımda etmediğim küfürlerin hepsi etmiştim. Daha sonra tekrar arayıp dergiye baktığını ve haberin güzel olduğunu söylemişti. Hatta tam olarak şöyle demişti: "Bak seni Japon sanmışlar. Bence hemen Japonca öğrenmeye bak sen." Daha sonra onun alaycı konuşmalarına daha fazla dayanamayıp telefonu bu sefer ben yüzüne kapatmıştım.

Düşüncelerimi kovarcasına başımı sallayıp salona Kaya'nın yanına geliyorum. İçeriye girip Kaya'ya bakıyorum. Beyaz çiçekli koltuğunun üzerine yayılmış ayaklarını siyah sehpanın üzerine uzatmış televizyona bakıyor. Yanına gidip tepsiyi sehpaye bırakıyorum ve sonra da yanına oturuyorum. Koltuğun üzerinde olan tokamı alıp saçlarımı dağınık bir topuzla toplayıp, sehpanın üzerindeki kahvemi alıyorum.

"Benimkisini de versene..." Kaya'nın siyah kupasını alıp ona uzatıyorum. Sehpadaki bisküvilerden almak için tekrardan uzanıyorum. "Bana da versene..."

Tabağı alıp Kaya'ya uzatıyorum tabii lafımı da esirgemiyorum. "Buyurun efendim başka bir arzunuz var mıydı?"

Kaya bana bakıyor. Yorgun olan yüzü gülmeye başlıyor. Allah'ım ben ne mucize dolu varlığım böyle? İnsanın yorgunluğunu tek bir lafımla toprak altı ederken, yeniden doğmuş gibi onları canlandırıyorum! "Arzuladığımı hiç bitmez benim biliyorsun."

"Ah evet biliyorum. Elinde olsa günün üç öğününün yararlanmak için neler yapmazsın ki?"

"Ama işte hafta içi akşam, hafta sonu sabah—akşam yararlanıyorum."

"Ve bu yetmiyor öyle mi?"

"Bence böyle gözlerini devireceğine, mutlu olmalısın. Hatta egonu bile yükseltebilirsin. Sana karşı zaafım var. Üstelik yemek yapmayı bilmediğin halde!"

"Az değilsin var ya..."

Evin son kontrollerini yapıp kapıya yöneliyorum. Elimdeki telefon çalmaya başlıyor. Arayan Kaya... Telefonu meşgule atıp, kapıyı açıyorum. Aşağıda kudurdu tabii. Son kez yine baksam mı acaba? Of yine arıyor! En iyisi şalteri kapatmak evet bu süper bir fikir! Bir tabure bulup şalteri kapatıyorum. Sonra da kapıyı yönelip, kendimi dışarı atıyorum. Acaba bir şey unuttum mu? Of be! Tamam unutmadım. Kaya tüm çantaları aşağıya indirdi. Anahtar elimde ve telefonum elimde! Evet. Kapıyı kilitleyip hızlıca aşağıya iniyorum. Aşağıya indiğimde Kaya taksinin yanında beni bekliyor. Kavgaya etmeyelim ya! Paris'e kavgalı giden bir çift gördünüz mü?

Daha sonra uçakta her şey güzelleşiyor. Kaya'nın cilveleşme saati gelmiş olacak ki, uçak inene kadar aralıksız cilve sezonunu açıyor. Hatta bir ara en büyük hayalini de söyleyiverdi. Uçak inene kadar beni kırmızı hatta patlıcan surat kıvamına getirdi. Emreler önden gittiği için aynı uçakta olamadık. İyi ki de olmadık. Henüz Kaya ve babamın aynı ortamda olmasına alışık değilim. Yani ne bileyim işte ne olursa olsun o babam ve aman ya... Bu akşam illaki bir araya gelecek ve konuşacaklar.

Saatler sonra uçak inerken acayip heyecanlanıyorum. Hatta kendimi filmin içindeymiş gibi hissediyorum. Ben, sevgilim ve Paris... Çalıntı film adı gibi oldu ama tamamen gerçekçi oldu. Otelimize gidene kadar etrafla resmen gözlerimle yedim bitirdim!

Otelinin önüne gelince öylece kalakalıyorum. Kendimi matmazel gibi hissetmeye başladım. Ben asil bir matmazelim. Otelden içeriye girince kocaman bir lobi ve her yeri aydınlatmalarla süslenmiş bir yerle karşılaşıyorum. Görmemişler gibi davranmak istemiyorum ama görmemişim lan işte! Resepsiyona geçiyoruz. Kaya yine Fransızca konuşup beni kendine âşık ediyor. Taksiye binerken de konuşmuştu. Ben de öğrenebilirim. Gerçi şu sıralara yemek kursuna gidiyorum ama olsun, bunu da yapabilirim. Kaya'nın bana zevkle öğreteceğine eminim.

Odaya geldiğimiz anda öyle ortada mal gibi kalıyorum. Tanrım sana geliyorum! Bu ne ya?! Nasıl manyak ötesi bir oda ve nasıl ferahlatıcı bir oda bu böyle... Gözüm Kaya'yı görmez oluyor. Merdivenleri çıkıp üst kata bakıyorum. Oha! Yemin ederim. Eyfel ve ben! Odanın üst katı salon gibi döşenmiş. Şık eşyalarla dekoruna ayrı bir hava katılmış. Salonun balkonuna çıkıyorum ve orada bana bakıyor. Gel benim ol diyor ya da ye beni diyor belki de al beni diyordur. Çooook güzel ya! Kendimi nasıl derin hayallere bıraktıysam, arkamdan sarılan kişi yüzünden çığlığı basıyorum. Kaya, başını omzuma yerleştirip, benimle birlikte Eyfel'i izlemeye başlıyor.

"Aşkım, bayıldım buraya... Eve gitmesek olur mu?"

"Bana uyar da, sen iki gün sonra aman işim demeye başlarsın."

"Ne işi ya... Baksana şunun güzelliğine... Bir gece kalıyor olmamız ne acı değil mi? Tüm gece onu izlemek istiyorum," derken gözlerim hâlâ oradaki bebekte.

"Bir gece kalacağımızı kim söyledi?"

Hızlıca Kaya'ya dönüyorum. Bana yine o muhteşem gülümsemesiyle bakıyor. Erkekler bunu kullanmaktan hiç vazgeçmiyor. "Nasıl yani?"

"Şöyle yani... Resital bu akşam değil mi? Yani önümüzde kocaman iki gün var. Hafta sonunu evde geçirmek yerine burada geçirebiliriz."

"Ya sen... Seviyorum seni... Çığlık atmak istiyorum. Ya da dur önce Cemoli'ye haber vermem lazım. O her bokunu söyleyip beni kışkırtırmayı biliyordu."

"Ya bırak şimdi onu... Şu anın tadını çıkart. Hem daha aşağıyı gezmedin ki? Yatağına uzanıp, Eysel'e bakmak istersin değil mi?"

Aşağıya inip, yatağıın yanına yaklaşıyorum. Burada bir balkon daha var ve üstelik Kaya'nın dediğı gibi yatağıın hemen karşındaki balkondan Eysel görünüyor. Babetlerimi çıkartıp yatağına uzanıyorum. Başımı yatağıın başına dayayıp, öylece izliyorum. Sonra beni saran kollara dönüyorum. Yine kapılıp gidiyorum...

Akşam yavaştan kendini göstermeye başlayınca, Eysel'in ışıkları da yanmaya başlıyor. Zar zor yataktan kalkıp kendimi banyoya atıyorum. Ilık su bedenimi gevşetirken, banyoda benim sürekli kullandığım çilek kokulu şampuanuma rastlamam kadar şanslı bir şey yok. Aynı marka olan diğer şampuanların kokusuna bakıyorum. Biri zeytinyağı gibi kokuyor, biri salatalık gibi kokuyor. Diğerlerini koklamak yerine ben pembe olanını alıyorum ve tanrım, çilek kokuyor. Daha sonra üzerimi banyoda giyinip, içeriye geçiyorum. Kaya Bey balkonda tabletiyle keyif yapıyor. Tabii kim bilir kaç defa geldi gitti. Benim gibi görmemiş değildir ki...

"Aşkım, kalk hadi. Bak geç kalacağız."

Kaya bana bakıp öyle dalıyor. Ben de ona bakıp bakışlarımla 'ne var' diyorum ama takmıyor ve bakmaya devam ediyor. Öylece birbirimize bakmaya başlıyoruz. Bir an Sıla dizisindeki o sahneyi yaşayacakmışız gibi hissediyorum. Hani ilk bölümünde vardı ya... Sıla İstanbul'dan gelmiş ve düşününde anında Mardin'in geleksel oyununu oynamıştı Boran'la...

"Bak bir de tek gece için bu kadar bavul deyip durdun. Üç gece kalkacaktıysanız meğerse..." diyorum havalı bir sesle... Tükürdüğünü yalatmak benim işim!

"Özge sen cidden baş edilmezsin sevgilim..."

Kaya banyoya girerken, ben de eşyalarımızı dolaba yerleştiriyorum. Bu gece için siyah, sırt ve göğüs dekoltesi olan ve hemen dizlerimin üzerinde biten bir elbise giymeyi planlıyordum. Ama ne olur ne olmaz diye yanıma iki tane yedek elbise de almıştım. Kendi eşyalarımı da, Kaya'nınkileri de yerleştiriyorum. Kaya'nın eşyaları ne de güzel kokuyormuş yahu! Acaba hangi deterjanı kullanıyor? Ama işte yine de aşk kokusu burnuma daha çok doluyor. Aklıma Kenan Doğulu'nun şarkısı geliyor.

"Aşk kokusu var, havada aşk kokusu var/İçimde dörtnala, kalplerin koşusu var/Fazla bir şey istemem/Sevgilim yanımda uyusun/Biraz da ruhum doysun"

Kendimi şarkıya kaptırmış, üzerimdeki rahat kıyafetlerimi çıkartırken, sürekli aynı yeri söyleyip duruyorum. Ta ki arkadan duyduğum sese kadar... Kaya elindeki baş havlusuyla saçlarını kurulayarak bana doğru geliyor ve şarkıyı söylemeye devam ediyor. Ona bakarken, kendimi denizin tam ortasında kalmış bir gemi gibi hissediyorum. Kimseye verebileceğim bir hesap olmadan, sevgimi paylaşacağım başka bir şey olmadan ve her gün sadece ona olan aşkımın büyümesine yardımcı olacak bir şekilde yalnız. Kaya, deniz olsa ya da okyanus mesela ben yine ona kendimi bırakırdım. Hâlâ kısa sürede bu kadar nasıl âşık olabildiğime şaşıyorum ama sonra kalbimin sesini duyuyorum; *'ben ona hep âşıktım!'* ve bu gerçeği görmemek için de her şeyi yapmıştım. Kaya ile birlikte olmak, sonsuz bir mutluluğun başlangıcı gibi mesela... Ne olursa olsun, hep mutlu olacağımızı hissettiriyor.

Resitalin olduğu yere geliyoruz. Biletlerimizi verip, içeriye geçiyoruz. Cemre her ne kadar "Sizi ben davet ediyorum, bilet almayın!" dese de biz yine de almayı tercih ediyoruz. Merdivenleri inerken, heyecanlanmaya başlıyorum. Az sonra Emre'yi görüyorum ve bize ayrılan yeri gösteriyor. Tam aile gibi olduk. Babam, üveycik, kardeşler ve sevgili... Şu üveycik durumu bazen canımı öyle bir acıtıyor ki, bazen de öyle alay edilesi oluyor ki gülmeme engel olamıyorum. Babam ve üveycikle selamlaştıktan sonra, Kaya'yı da onlarla tanıştıyorum ve yerimize oturuyoruz. Ada Hanım'ın —*normalde adı Adale ama babam Ada dediği için, benim de dilime Ada yapıştı*— benimle ilişki içine girme çabasına şaşırıyorum ama istemiyorum. Yani konuşuyoruz evet ama sanki daha fazlasını istiyormuş gibi geliyor, olmayacağını bile bile istiyor.

Her şey öyle farklı oldu ki... Ben babamla ölsem konuşmam dediğimde, böyle olacağını hiç ama hiç tahmin etmezdim. Annem bir tarafta, babam diğer tarafta... Bazen gitmek istiyorum... Düşünüp neler hissetmem gerektiğini bilmek istiyorum ama sonra da tuhaf bir şekilde boş veriyorum her şeyi... Kaderimizin düzenine karşı gelemiyoruz. Evet, kaderimiz önümüze sunulup ilerlememiz için yön gösteriyor ama bize verilen akılla da bu yönü değiştirip, farklı bir yola sapmak da bizim elimizde... Sanırım ben yönü değiştirdim. Şu anda burada oturup, heyecanla açılış müziğini çalacak olan kardeşim için heyecanlanıyorsam, sağ tarafımda yarı ailem ve sol tarafımda sevdiğim adam oturmuşsa, ben artık yönümü mutluluğa giden yola sürmeye başlamışım.

Bazı günler annemi ezip geçmişim gibi hissediyorum. Mesela geçen akşam Kaya iş yemeğinden geç döneceği

için, Emre beni zorla evlerine götürmüştü. Hep birlikte yemek yerken, kendimi öyle bir yalnızlığın içinde bulmuştum ki... Babamın Ada'ya aşkla bakmasını acayip bir şekilde kıskanmıştım. Emre ve Cemre birbirlerine girmişlerdi ve babam onlara kızıp "Kendinize gelin artık! Yemekte bu tip durumlardan hoşlanmadığımı biliyorsunuz," demişti. Çok acayip bir durumdu... Ada Hanım da aksanlı Türkçesiyle "Selimcim, rica ediyorum yükseltme sesini, yine kalbine bir şey olacak," demişti. "Bunlar böyle şımardıkça benim kalbime daha çok bir şeyler oluyor Ada," demişti babam da... O an en çok anneme ihtiyacım olduğunu düşünmüştüm. Öte yandan annem olsa nasıl bir aile olurduk diye düşünme engel olamamıştım. Ama bir türlü oturmadı orası... Aslında kafamda böyle bir hayal vardı. Mutlu aile tablosu... Ama o an öyle bir şeyin ortasındaydım ki, Ada Hanım'ın yerine annemi koyamadım. Benim mutlu aile tablom kimseyi kimsenin yerine koymayacak şekilde bana özeldi. Ama tüm bunlara rağmen demin Kaya ve babamı tanıştıtırırken, engel olmak istemediğim bir duydu hissettim. Korktum... Yani onu sevip sevmediğinden korkmuştum. Her şeye rağmen hayatımda ilk defa yaşadığım bu duygunun, çok güzel bir duygu olduğunu öğrenmiş oldum.

Az sonra ışıklar kapanıyor ve sahneye tek bir ışık vuruyor. Cemre çıkıyor sahneye beyaz elbisesiyle... Allah'ım öyle güzel duruyor ki... Esmer teni resmen ışıltıyor ve beyaz elbisesi üzerinde bir gelinlik gibi duruyor. Yürürken titrediğini hissediyorum. Bize yan dönük bir şekilde oturuyor ve piyonun sesi kulaklarımızı mest etmeye başlıyor.

Notalar tane tane başlarken, kendimi bir nehrin ortasındaymış gibi hissediyorum. Tüm duygularımı aynı anda akıtmak istiyorum suya... Piyonun sesi bana emretmiş gibi gözlerimi kapatıyorum. Nehrin ortasında-

yım. Sevgilimin kokusu burnumda... Ya da artık onun gibi kokuyorum, zaten onun kokusunu hep hissetmek istiyorum. Gözlerimi kapatınca, güneş vuruyor yüzüme... Kendimle baş başayım. Öyle huzurluyum ki... Notaların derinlikleri beni benden alıyor adeta... Daha sonra bir şey hissediyorum belimde... Gözlerimi açmıyorum, çünkü biliyorum kime ait olduğunu... Omzuma bir öpücük bırakıyor önce... Sonra burnunu kulağımın hemen altına dayayıp beni kokluyor. Gözlerimi açmadan onu hissetmek o kadar doğal, güzel ve başka geliyor ki... Aklıma yine evlilik olayı geliyor. Neden bu kadar korkuyorum. Zaten birlikteyiz, neden hâlâ bir şeyin ters gideceğine inanıyorum ki? Sanırım, kendim mutluluğumu engelleyen en büyük tarafım. Yani âşık olduğum adamla neden mutluluğumun bozulacağına inanıyorum ki? Bunu yenmem lazım.

Kaya yanağımdan öpüp "Biliyor musun, sen de tıpkı bu notaların içine saklanmış bir nehir gibiydin... Saklanmanın sebebi aşka inanmayışındı. Eğer aşka inanırsan sonunun mutsuzlukla biteceğine ve birinin kalbini kıracağına inanıyordun. Ben bunu zamanla anladım. Özge... Senin aşka ürkek adımlarla yaklaştığını gördüm. Yıkılışını gördüm. Seninle tekrardan karşılaştığımızda, senden nefret ediyormuş gibi davranmamdaki sebep de senin başka bir adam için yıkıldığını görmektir. Kalbim paramparça olmuştu çünkü... Ben seni bu notaların çalışması gibi aradım o nehirde... Nehir sendin ama notalar seni müziğinin içine hapsetmişti. Ama her Allah'ın günü seni görüp senden nefret ediyormuş gibi yapınca aslında kalbimin daha da parçalandığını gördüm. Ve seninle birlikte olduğumda ise; artık beni kimsenin durduramayacağını hissettim. Ve seni önce aşka sonra kendi aşkıma inandıracağımın sözünü verdim. Ve şimdi buradasın... Tam yanımda... Kalbimde... Hatta tüm hücrelerimde..." diyor kısık sesle...

Yok artık! Adam benim içimi nasıl okudun sen ya? Fark etmeden alt yazı falan mı geçiyorum yahu? Yani otuz saniye önce düşündüğüm şeylerle Kaya'nın birdenbire aynı şeyleri demesi... Hem korkutucu hem de etkileyici... Kaya'yı tanımasam üç harflileri falan var diyeceğim... Ama tanıdığım için fena halde etkilenebilirim! Daha önce böylesine özel laflar duymadığım için karnım da ağırlı yapmaya başlıyor. Dediği cümleler hatta harfler beynimde yankılanıyor.

Arkamızdaki bir erkek sesi bizi uyaran bir ses tonuyla konuşuyor. Ne dediğini anlamıyorum ama ses tonu 'siktirin başka yerde konuşun' gibi sanki. Pis yaşlı amca! Bırak da romantikliğin tadını çıkartalım! Adam kırk yılda bir böylesine aşk dolu şeyler söylüyor! Ya bu insanlar cidden anlayışsızlar! Şu anda onu duymak istemiyorum.

Kaya'nın dedikleri öyle bir duygu bırakıyor ki ben de... Ağlıyorum... Sonra ona dönüp bakıyorum. Yine en güzel gülümsemesiyle bana bakıyor. Böyle bir mutluluğu nasıl itmişim elimle? Ama bilemiyoruz işte... Bazen hep en doğru kararları verdiğimizizi düşünüyoruz ama bazen o doğrular bizi yanlışlıklara iteliyor işte. Ama yaşadığım hiçbir andan şikâyetçi değilim çünkü şu an buradayım ve geçmişin üzerini kapıyı açmamak üzere kapattım artık... Müzik devam ederken, ben de bu evlilik olayını düşünmeye devam ediyorum.

Işıklar loş bir şekilde ortamı aydınlatırken, Emre bana dönüp "Yok artık, ağladın mı sen? Kadınlardaki bu duygu seli cidden tuhaf ya... Annem de ağladı. Ben de güzel çaldı ama ağlayacak kadar değildi," diyor.

"Hier raus! Çok güzeldi," diyor Ada Hanım da... Tabii baştaki ikazı anında anlıyorum. Çünkü -şahit oldu-

ğum kadarıyla— Ada Hanım sürekli aynı ikazı kullanıyor ve Cemre bana ne dediğini söylemişti.

Onlar kendi aralarında konuşmaya devam ederken, ben Kaya'ya bakmanın daha mantıklı olacağına karar veriyorum. Daha sonra resital devam ederken, aklımda hâlâ Kaya'nın söyledikleri duyulurken, elimde onun eli, kalbim onun aşkıyla atıp durdu. Daha sonra başka bir ekip çıkıp bizi müzikle başka yerlere uçurdular.

Gecenin bitiminde, Cemre mutluluğunu bizimle paylaşıırken Emre ağladığını esprili bir yolla ona söylüyor. Cemre o kadar çok duygulanıyor ki, hayır senin için ağlamadım diyemiyorum.

Hep birlikte resitalden çıkıp taksi beklemeye başlıyoruz. Babam ve Ada... Zaten şu anda Hanım dememin hiçbir anlam ifade etmediğine karar veriyorum. Yani içimdekileri duymuyor değil mi? Ya da duyuyor mu? Neyse babam ve Ada otele dönmek için taksiye binerken, Kaya da bize bildiği süper bir mekan olduğunu söyledi. Neyse, daha önceden buraya kimle, neden geldiğini düşünmemek en iyisi...

Kaya'nın dediğine göre Bastille Caddesi'ne gidiyormuşuz. Cemre yer bildirimi yaparak hepimizi etiketliyor. Tabii Cemoli anında tripli bir yorum atıp hepimizi güldürüyor. Ben de bunun üzerine onu arayıp, gönlünü alıyorum. Tabii daha sonra moda haftalarında Paris'e geldiği zaman, beni yanında nah götürürmüş gibi birkaç densiz söz etti ama nahı falan bıraksın... Eşek gibi götürecek! Taksi Kaya'nın yönlendirmesiyle durunca aşağıya iniyoruz. Biz üç kardeş caddenin renkli ışıklarına bakıp dalarken, uçup gidiyoruz. Daha sonra Kaya yanıma gelip, bizi yönlendirmeye başlıyor. Tabii Cemre ve benim üzerim şu anki duruma pek uygun değil ama burası Türkiye değil ve kimsenin bizi gördüğü de yok. Adının Barrio Latino Bar olduğunu öğrendiğim bir mekâna giriyoruz. Dört katlı bir kulüpmüş. Kaya katla-

rın özelliklerini sayarken ben üçüncü katta girmek istediğimi söylüyorum. Çünkü Latin müzikleri çalıyormuş ve orası anında beni çekiyor. Ama Kaya ısrarla dördüncü kata çıkartıyor ve gece bizim için başlamış oluyor. Tam bir dim tıs dim tıs havasına giriyoruz. Emre bir ara Moulin Rouge gece kulübüne gidelim diyor. Tabii benim bakışlarımla da karşılaşınca şaka yaptığını söyleyip önündeki bardağı kafasına diyor. Moulin Rouge gece kulübünü bilmeyen mi var?!

Ertesi gün Cemre, Emre, babam ve Ada Türkiye'ye dönüyorlar. Kaya ve ben onları yolcu ettikten sonra Paris sokaklarını gezmeye başlıyoruz. Kaya, metroyla gezmenin daha avantajlı olduğunu belirttiği için, gideceğimiz her yere metroyla geziyoruz. Böylelikle trafikle zaman kaybetmiyoruz. Önce birkaç müze geziyoruz. Centre George Pompidou, Louvre ve Musee d'Orsay müzeleri harika! Özellikle Louvre Müzesi... Seine Nehri'nin sağ yakası ve Rivoli caddesinin arasında... Öyle güzel ki... Herkes gibi ben de Mona Lisa'yı görmek için kalabalığın arasına karışıyorum. Resitalde Cemre'nin fotoğrafını çekerim diye fotoğraf makinemi yanıma almıştım ama o gece yanımda getirmeyi unutmuştum. Her anı ölümsüzleştirmek için çekip duruyorum. Dün akşam ve bu sabah Kaya'dan birkaç Fransızca kelime kapmıştım ama kesin öğrenmem şart! Müzeden çıkıp Seine Nehri'ni dolaşmaya başlıyoruz. Sürekli fotoğraflar çekip duruyorum. Arada Kaya'nın romantik birkaç cümlesine karşılık ben de onu mutlu etmek için bir öpücük veriyorum. Kitapçılar, antikacılar hepsini dolaşıp duruyoruz. Birkaç şey almayı ihmal etmiyorum. Sonra bir kafeye oturup, mola veriyoruz kahve eşliğinde... Tekrardan metroya binip, benim hayalimde olan ve modanın mer-

kezi olan bu şehirde bir St.Honore'de turlamak için gidiyoruz. Bir yerde okumuştum. Moda dergilerinin canlı halini görmek için Colette adlı mağazayı ziyaret ediniyordu. Kaya "Bunu bana yapma, beni mağazaya sokma!" deyip sızlanıyor ama ben çoktan mağazanın önünde bir matmazel gibi davranmaya başlıyorum. Mağazada zamanın nasıl geçtiğini anlayamayarak üzgün bir şekilde terk ediyorum orayı. Kaya ve benim ellerimiz dolu olduğu için Kaya sürekli söylenip duruyor. Hatta bazen Fransızca söylenip beni deli ediyor. Otele dönüp, üzerimizdeki yorgunluğu atmak için dinleniyoruz. Duş ve uyumak her zaman iyi gelmiştir bana...

Akşam tekrardan 'buradayım' deyince, Kaya'da "Paris'e gelip de, şarap içmeden dönmek olmaz," diyor. Bugün aldığım ve âşık olduğum elbiseyi giyinip, hafifçe bir makyaj yapıyorum. Aşağıya inip, taksi bekliyoruz. Taksi gelince binip Kaya'nın deyişiyle 'hayran kalacağım' mekâna gitmek için yol alıyoruz. Mekana gelince taksiden iner inmez Kaya yanıma gelip "Geldiğimize değsin, değil mi? Fransız mutfağını seversin sen..." diyerek, elimi tutup beni mekânın içine götürüyor. Az sonra masadaki tattığım her şeye "İıııııı" şeklinde sesler çıkardığımı fark ediyorum. Yemeklerimizi ve şaraplarımızı içtikten sonra Kaya ne yapmak istediğimi soruyor ve ben de otele dönmek istediğimi söylüyorum. Otele gelip yatak odanın balkonuna çıkıyoruz ve şarap keyfine burada devam ediyoruz. Kaya beni öyle bir sarmış ki, bir an ben bile 'kayboldum sanırım' kaygısına düşüyorum. Sonra aklıma gelen bir anımı ona anlatmak için dönüyorum.

"Biliyor musun, bana yemek yapacağın bir akşam yemek programı izliyordum. Orada esmer bir çocuk çiğ

köfte yapıyordu. Birden gözümün önüne sen geldin. Böyle bıyıkların vardı ve sonra çiğ köfte yoğuruyordun. Üstelik hafif şiveli konuşuyordun. Şimdi de burada Eyfel'e karşı şarap içiyoruz ne hayat ama..."

Kaya kahkaha atıp "Demek çiğ köfte yoğuruyordum öyle mi? Aslında fena fikir değilmiş. Böylelikle kaslarını diğer kadınlara günahsız bir şekilde gösterip onları mest edebilirim," deyip beni sinir ediyor anında.

Elimdeki bardağı bırakıp kafasına vuruyorum. "Ne demek kas göstermek? Onlar artık mühürlü canım."

"Başka neler mühürlü, Japon güzeli?"

"Biliyorsun işte... İlla söyletme..."

Kaya beni kucağına çekip oturtturuyor ve tekrardan ışıklı Eyfel'i izliyoruz.

"Evlenmek istiyorum," diyorum bir anda... Tıpkı Kaya'ya ilk kez çıkma teklifi eder gibi söylüyorum bunu.

Kaya'dan bir ses gelmiyor. Başımı göğsünden çekip ona bakıyorum. Tekrardan söylüyorum.

"Evlenmek istiyorum."

"Bekliyordum zaten."

"Bu kadar mı?"

"Japon güzelim biliyorsun beni... Herkes benimle evlenmek için can atıyor. Sen yine istemem yan cebime koy moduna geçtin ama ben de seni istiyorum ve teklifini bekliyorum."

"Ne teklifi?"

"Evlenme teklifini?"

"Teklifi erkekler yapar bir kere!"

Resmen deja vu yaşıyorum!

"İyi de ben bunu dile getirdim reddettin ve şimdi bunu isteyen sensin."

İkimiz de birbirimize bakıp gülümsüyoruz ve ikimiz de evvelinden bu anı hatırlıyoruz. Bizi birbirimize bağlayan bu ölümsüz anı... Hayatımın en güzel anı... Beni

ona âşık eden bu yolda, girdiğim ilk ve sonuncu iddia harika!

"Benimle evlenir misin Kaya? Aşkından yanıp kulağım olacağım yoksa..."

"O zaman da böyle mi demiştin?"

"Sanırım... Yani yazdığım ilk mani buydu. Cevap?"

"Neden olmasın, böyle güzel bayandan evlilik teklifi alınıp da ne yapılır ki başka?"

Sonra bizim için bir yıldız kayıyor gökyüzünden. Kaya'nın gözleri gibi kapkara olan gökyüzü beni aydınlatmak için yıldızları ve ayı gözlerimin içine değdiriyor. Bana hayatın anlamını ve ne kadar da değerli olduğunu fısıldıyor ay... Sonra yıldızlar karanlıktaki dalgaların içinde her zaman parlayan bir şeyler olduğunu anımsatmak için parlaklıklarını daha da vuruyor yüzüme. Ve sonra hayatımın aşkı... Benim en büyük hediyem Kaya... Onun gözlerine bakıp, kendimi yine ne kadar da şanslı hissettiğimi düşünüyorum. Ve ayın gulumsediğini ve yıldızların dans ettiğini ve onun sıcak nefesiyle yeniden hayat bulduğumu hissedip, bu anı da Kaya dolu anılarımın arasına, hiç unutulmayacaklar listeme ekleyip, onun sıcak kollarına sığınıyorum.

Ve Paris, âşıkların şehri olduğunu bir kez daha kanıtlayarak bizi de listesine ekleyip, Eyfel'in tüm ışıklarını yıldızlar ve ayla birleştiriyor. Paris de bizim aşkıma şahitlik ettiği için mutlu oluyor bence...

28. Bölüm

Yılbaşına iki gün kaldı. Her yılbaşı yeni bir umut ve yeni bir başlangıçtır herkes için... Bu yıl ne dileyeceğim listesini beynimden geçirirken, Kaya'nın hâlâ neden evlenme teklifi yapmadığı durtuyor beynimi... Yani Paris'ten doneli tam üç ay oldu. İlk önce Kaya'ya doğum gününde yaptığım surpriz sonrası, onun da altta kalmamak için bana tek taşlı güzel bir surpriz yapacağını düşünmüştüm. Kaya'nın doğum günü geçip giderken, benimki yaklaşmaya başlamıştı. Bunun daha iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Yani Kaya benim doğum günümde bana evlenme teklifi edecekti ve özel anımı çok daha özel yapacaktı. Fakat doğum günümün üzerinden virmi sekiz gün geçti ama hâlâ bir tık yok. Hatta tükün 't' harfi bile yok!

İşlerindeki yoğun tempoya vuruyorum her defasında. Çünkü iki şirket arasında gıdıp gelmekten, beyni sulandı. Öyle ki geçen gün bizim şirketteki müşteriye "İmzayı ne zaman atıyoruz?" gibi saçma bir soru sorunca adam da "Ortak mı olmak istiyorsunuz Kaya Bey?" demişti. Kaya hâlâ durumu anlayamadığı için "Bunun için burada değil misiniz?" diye sormuştu ve Kaya'nın o pislik şansı yine ona gulumsemişti. Müşteri Kaya'yı çok sevdiğinden, başka bir projesini de bize vermek istediğini söylemişti.

Geçen aylar içerisinde, kavgalar, atışmalar, espriler, gulumsemeler, mutluluklar hepsini eksiksiz yaşamıştık. Sürekli evlilik konusunu açınca Kaya'da bir kaçma ya da konuyu değiştirme potansiyeli oluşmuştu.

ona âşık eden bu yolda, girdiğim ilk ve sonuncu iddia, harika!

"Benimle evlenir misin Kaya? Aşkından yanıp kül olacağım yoksa..."

"O zaman da böyle mi demiştin?"

"Sanırım... Yani yazdığım ilk mani buydu. Cevap?"

"Neden olmasın, böyle güzel bayandan evlilik teklifi alınıp da ne yapılır ki başka?"

Sonra bizim için bir yıldız kayıyor gökyüzünden... Kaya'nın gözleri gibi kapkara olan gökyüzü beni aydınlatmak için yıldızları ve ayı gözlerimin içine değdiriyor. Bana hayatın anlamını ve ne kadar da değerli olduğunu fısıldıyor ay... Sonra yıldızlar karanlıktaki dalgaların içinde her zaman parlayan bir şeyler olduğunu anımsatmak için parlaklıklarını daha da vuruyor yüzüme... Ve sonra hayatımın aşkı... Benim en büyük hediyem... Kaya... Onun gözlerine bakıp, kendimi yine ne kadar da şanslı hissettiğimi düşünüyorum. Ve ayın gülümsediğini ve yıldızların dans ettiğini ve onun sıcak nefesiyle yeniden hayat bulduğumu hissedip, bu anı da Kaya dolu anılarımın arasına, hiç unutulmayacaklar listeme ekleyip, onun sıcak kollarına sığınıyorum.

Ve Paris, âşıkların şehri olduğunu bir kez daha kanıtlayarak bizi de listesine ekleyip, Eyfel'in tüm ışıklarını, yıldızlar ve ayla birleştiriyor. Paris de bizim aşkımıza şahitlik ettiği için mutlu oluyor bence...

28. Bölüm

Yılbaşına iki gün kaldı. Her yılbaşı yeni bir umut ve yeni bir başlangıçtır herkes için... Bu yıl ne dileyeceğimin listesini beynimden geçirirken, Kaya'nın hâlâ neden evlenme teklifi yapmadığı dürtüyor beynimi... Yani Paris'ten döneli tam üç ay oldu. İlk önce Kaya'ya doğum gününde yaptığım sürpriz sonrası, onun da altta kalmamak için bana tek taşlı güzel bir sürpriz yapacağını düşünmüştüm. Kaya'nın doğum günü geçip giderken, benimki yaklaşmaya başlamıştı. Bunun daha iyi bir fikir olacağını düşünmüştüm. Yani Kaya benim doğum günümde bana evlenme teklifi edecekti ve özel anımı çok daha özel yapacaktı. Fakat doğum günümün üzerinden yirmi sekiz gün geçti ama hâlâ bir tık yok. Hatta tığın 't' harfi bile yok!

İşlerindeki yoğun tempoya vuruyorum her defasında. Çünkü iki şirket arasında gidip gelmekten, beyni sulandı. Öyle ki geçen gün bizim şirketteki müşteriye "İmzayı ne zaman atıyoruz?" gibi saçma bir soru sorunca adam da "Ortak mı olmak istiyorsunuz Kaya Bey?" demişti. Kaya hâlâ durumu anlayamadığı için "Bunun için burada değil misiniz?" diye sormuştu ve Kaya'nın o pislik şansı yine ona gülümsemişti. Müşteri Kaya'yı çok sevdiğinden, başka bir projesini de bize vermek istediğini söylemişti.

Geçen aylar içerisinde, kavgalar, atışmalar, espriler, gülümsemeler, mutluluklar hepsini eksiksiz yaşamıştık. Sürekli evlilik konusunu açınca Kaya'da bir kaçma ya da konuyu değiştirme potansiyeli oluşmuştu.

Yılbaşı ağacını süslerken camdan dışarıya bakıyorum. Bembeyaz ve masum... Işıklar sanki o beyazlığın arasına gizlenmiş. Tekrardan yerdeki sepete eğiliyorum ve içinden kırmızı yuvarlak süsü alıyorum. Tam o sırada kapının açıldığını ve aynı anda kapandığını duyuyorum. Gelen Kaya olmalı... Bu akşam bir iş yemeği vardı ve evine gitmeden de bana uğrayacaktı. Kesin mız-mızlanarak içeriye girecektir. Salonun kapısına doğru dönüp, Kaya'yı beklemeye başlıyorum. İçeriye girince üzerindeki de tek tek çıkartmaya başlıyor. "Hoş geldin canım," deyip yanına doğru ilerliyorum. Ceketini, kravatını bana verip kendini koltuğuna atıyor. "Hoş buldum bebeğim. Japon bana bir kahve yapsana... Acayip üşüdüm. Biri arabasını yanlış park etmiş, iki kişilik yeri kapmış. Caddenin sonuna kadar boş bir yer aradım. En son ta en uca, hani senin şu sevdiğin binalar var ya oraya park ettim."

"Ben kahve yapayım sana..." Elimdekileri kirli sepetine bırakıp, mutfığa geçiyorum. Isıtıcının düğmesine basıp, bardak ve kahveyi dolaptan alıyorum. Biraz sonra elimde kahveyle salona döndüğümde, Kaya'nın da üzerini değiştirdiği görüyorum. Yanına gelip kahveyi uzatıyorum. O da kahveyi elimden alıp sehpa üzerine bırakıyor beni kendine çekip öpmeye başlıyor. Az sonra birbirimizden ayrılınca kendimi yanına bırakıyorum.

"Demin öpücüğümü alamamıştım," diyor Kaya...

"Valla ben öpücüğümü almaya gelmiştim ama sen eşyalarını üzerime yıkıp, beni mutfığa yolladın."

"Tamam artık bu birkaç gün sürer değil mi?"

"Sürmez merak etme... İki gün sonra yılbaşı..."

Kaya sehpadan kahvesini alıp, içmeye başlıyor. Sonra bana bakıp "Özge bir şey söylemem lazım sana..." diyor.

Kesin yılbaşı zamanı teklif edecek. Sonunda aklına

gelebildi eşek herif! Kaç aydır hasretiyle yandım tutuştum resmen! "Söyle aşkım..."

"Yemekten sonra anneme uğradım."

"Evet?"

"Sor bir dedi ne zaman müsaitler." Nasıl istemeye mi gelecekler? Ayy ama daha evlenme teklifi etmedi? Ama daha verilmemiş birkaç kilom var benim! İnanmıyorum Kaya bana evlenme teklifi etmediği için kendimi yemeğe verdiğime inanmıyorum! Tamam, her şey yılbaşından sonraki bir zaman olacak ve yılbaşında tek taşım benim olacak! Anlamazlığa yat Japon!

"Nasıl yani? Bir şey mi oldu ki?"

"Unuttun sanırım?" derken kahvesinden bir yudum daha alıp tek kaşı havada, bana bakıyor.

"Doğru düzgün söyle artık!"

"Kızım bana evlenme teklifi etmedin mi? Eyfel'e karşı hem de! Unuttun mu?"

Nasıl ya? Ha? "Yok unutmadım da... Anlamadım gene?"

"Anneme söyledim işte... O da müsait oldukları bir akşam gelip seni istesinler dedi." Kaya bunu söyledikten sonra bolca kahkaha atmaya başlıyor! Hay ben senin kahkahana!

Sinirle ayağa kalkıyorum. Kaya arkamdan bağıyor ama duymuyorum. Odaya gelip yatağa uzanıyorum. Pislik herif utanmadan alay ediyor bir de! Salaklık ben-de, ne vardı çeneni kapatıp izleseydin Eyfel'ini... Şuraya bak ya, bir de gelin beni isteyin diyor! Geri zekalı! Oldu olacak önünde diz çökeyim de tek taşı ben takayım sana! Ah Özge ah! Sen kalk, kırk yılın başında evlenmek iste, onda da gidip adama evlenme teklifini sen yap! Cidden beynim yok benim!

Yataktan kalkıp üzerimdekileri çıkartıp, pijamalarını giyiniyorum. Yatağın örtüsünü kaldırıp kenara bıraktı-

yorum ve yatağa giriyorum. İçeriden telefonumun sesi geliyor. Yataktan tekrardan kalkıp içeriye gidiyorum. Kaya beni görünce konuşmaya başlıyor ama duymuyorum onu! Sehpanın üzerinden telefonumu alıp odaya gidiyorum. Telefon susuyor ve aynı anda tekrardan çalışıyor. Araya Cemoli!

"Ne var?"

"Höst! Bu nasıl telefon açmak hıyar mısınız pardon?"

"Sinirliyim kızım ya... Hem hani akşamları aramak yoktu?"

"Özledim seni kuzum. Hem sen neye sinirlisin baka-yım? O hıyar gene ne yaptı?"

"Ya Cemoli sana şu an öyle ihtiyacım var ki... Neden Londra'dasın sanki?" Cemre iki hafta önce Londra'ya bir defileye gitti. Tabii Oğuz'u da peşine kattı. Onu burada bırakamazmış çünkü o bir haddinden fazla yakışıklı bir erkekmiş. Bu arada Cemre evlilik olayından soğumaya başladı. Oğuz'la aynı eve taşındıklarından beri, Oğuz romantik adamdan ormantik adama dönüşmeye başlamış. Bizim kız "Aman o bir romantik kıvamına gelsin zaten kendi köpek gibi yapışır bana, evlenelim diye!" demişti. İşte bu süre zarfında Cemre evlenme merakından çıkmış ve ben de evlilik meraklısı biri olup çıkmıştım. Aslında Kaya'nın neden bu kadar vurdum-duymazlık yaptığını da anlayamadığım için hırçınlaşmaya başlamıştım.

"Ah, bebeğim benim... Gel de şimdi şu an karşımda olan Harrods mağazasına gir!"

"Bana bak, dertliyim burada! Hava atma bana!"

"Dertliysen git bir büyük aç canım anca kendine gelirsin," deyip kahkahalarla gülmeye başlıyor.

İntikam alıyor aklı sıra!

Cevap vermeyince, gülmesi kesiliyor ve hemen ne oldu soruyor. Ben de her şeyi anlatıyorum. Önce bir düzine bol hakaretli kelimeler söylüyor. Bir ara bir ses

duyuyorum, sonra Cemre hakaretli kelimelerini mesajla yolacağını söyleyip beni sakinleştirmeye çalışıyor. Ona göre; fazla abartıyormuşum. Kaya eninde sonunda evlenme teklifi edecekmiş. Eğer etmezse de, mükemmel bir plan yapıp Kaya'ya tek taşı benim takmamı söylüyor. Ama parmağına değil!

Cemre'yle konuşmak biraz olsun gerilme sendromumdan kurtarıyor. Yatağa iyice gömülüp sırtımı kapağa dönüyorum. Bu akşam Kaya'ya sarılmak istemiyorum!

Az sonra odanın kapısı açılıyor. Gelenin kim olduğu belli... Uyuma numarası yapmak en iyisi... Yatak hafifçe oynarken, Kaya'nın nefesini ensemden hissediyorum ve tabii beni saran kolunu da... Rahatsız oluyormuşum gibi yerimde kıpırdanıyorum. O kıpırdanma esnasında Kaya beni kendine döndürüyor! "Uyumadığını biliyorum..." deyip öpmeye başlıyor. Ben hâlâ uyuyormuş gibi takılmaya devam ediyorum. Ama Kaya pes etmiyor. Öpücüklerin sayısı artarken "Özge sen önceki hayatında babaanne olarak mı dünyaya geldin canım? Allah aşkına bu nasıl pijama kızım?" deyip kızıyor bir de! Kendimi geri çekip "Ne yapıyorsun? Uyuyorum farkındaysan!" diyorum.

"Oyunculuk sıfır Japon güzeli... Sen kızgınken uyuyamazsın."

"Yarın son dersim var. Erken gideceğim kursa uyumam lazım."

"Valla o kadar yemek, tatlı, içecek öğrendiğini söyledin ama ben hiçbirini göremedim?"

"Uyumak istiyorum!" Kaya beni tekrardan öpüp bırakıyor. Kırıldım işte! Hem de çok kırıldım! Yani ciddi ciddi tek taş bekleyen taraf oldu adam! Kaya bana sarılıp uyurken, gözümünden gelen tek şey bir iki damla yaş oldu. Ay resmen sinirlerim bozuldu!

Gözlerimi açıp üzerimdeki ağırlığı itelemeye çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum. Çünkü Kaya kendini öyle bir bırakmış ki... Hey Allah'ım ya! İteledikçe kendini daha yapııştırıyor bana... İşte böyle anlarda ona neden kızdığımı unutuyorum. Ya da unutmak en iyisi diyorum. Zar zor onu yana iteleyip yataktan çıkıyorum. Bir an ürperiyorum. Kaya'ya bakmadan üzerimi değiştirip hafif bir makyaj yapıyorum. Saat'e bakıyorum, on bir buçuk. Sonra dayanamayıp yatağa yaklaşıyorum ve Kaya'yı öpüp evden çıkıyorum. Arabama binip Nişantaşı'na gitmek için ilerliyorum. Kursun bugün son günü olduğu için en sevdiğimiz tatlıları yapacağız. Şimdi ben geçen gün hangi tatlıyı yapacağımı düşünüp durmuştum. Tabii bir türlü karar veremediğimden kâğıtlara yazıp bir seçim yapmıştım. Sonuç profiterol çıkmıştı. Kaya'nın geç geldiği akşamlar denemiştim ama bir türlü olmamıştı. Yani hocanın verdiği listeye uymuştum ama nesi olmamıştı anlayamadım. Neyse, zaten bugün hocanın mutluluk hormonları yine tavan yapmış olur ve arada kaynar giderim.

Nişantaşı'nı yılbaşı zamanları ayrı bir seviyorum. Öyle güzel süslemişler ki yine... Hele mağazalar resmen 'bırak kursu gel babana' diyorlar! Hazır baba kelimesi geçmişken, onlar yılbaşı için Almanya'ya döndüler. Annem de hasta olduğu için teyzemlerle beraber olacak. Cemre Londra'da zaten... Kaya ve onun arkadaşlarına kaldım. Kaya'ya kalmak güzel de, arkadaşlarına bir türlü alışamadım. Yani Emir ve Mert'i zaten tanıyordum da ne bileyim işte, insanın kendine yakın hissettikleriyle olması ayrı bir olay. Neyse ki Kaya var.

Biraz sonra kursun önünde durup arabamı park edip yukarıya çıkıyorum. Kursun girişinde kurs arkadaşım

Ada'yı görüyorum. Tabii hemen arkasında kursun kıro adamı Cihan'ı da görüyorum.

"Selam Özgecim..." diyor Ada tatlı bir sesle...

"Selam Adacım ve Cihan Bey..." deyip ikisiyle de selamlaşıyorum.

"Yav artık olmuyor Özge bacım. Ay yüzlüme Adacım, bana Bey kırılıyorum bak," diyor Cihan şiveli ses tonuyla...

Kursa başladığım günden beri Cihan, Ada'nın yanından ayrılmıyor. Uzun yemek masasında da karşı karşıya geliyorlar sürekli... Acayip esprili bir adam, sürekli Ada'ya ay yüzlüm deyip duruyor. Ada da istemem yan cebime koy durumları yaşıyor. Yani Ada çok alımlı ve elit bir tip... Sanırım çevresindekilerin tepkisinden korkuyor. Ama hissettiğim kadarıyla da Cihan'dan hoşlanıyor. Aslında atışmaları o kadar tatlı ki... Yani Cihan bazı konuları bilmediğinden midir yoksa başka bir nedenden midir bilmiyorum ama öyle saf cevaplar veriyor ki...

Ada sürekli onun anlayamadığı kelimeler sarf edip adamı deli etmişti. Ada kursa başladığı sıralar Cihan'ın yoğun ilgisinden rahatsız olmuştu. İlk sıralar adamı kendinden soğutmak için İngilizce bile konuşmaya kalkmıştı ve Cihan da ona İngilizce karşılık verince çok utanmıştı. Daha sonra öğrenmiştik ki Cihan tam altı dil biliyormuş ve kendine ait taşımacılık şirketi varmış. Ada yaşadığı derin utanç sonrası adamın çooooook zengin olduğunu öğrendiği için ilgisinde bariz bir değişim yaşanmıştı.

Asansörle yukarıya çıkarken, Cihan yine ilginç olmayan fakat çok ilginç olduğuna inandığı bir anısını anlatıyor. Elimdeki telefonumla sosyal gezintiye çıkıyorum. Whatsapp'tan mesaj geliyor. Mesajı açıyorum ve yüzümde gülümsemeyle kalıyorum öylece... Kaya boş olan yatağın daha doğrusu benim tarafımın fotoğrafını çekip 'yatağın soğuk tarafı :(' diye yollamış. Pislik

herif. Sürün öyle... Cevap vermeden çantama atıyorum ve asansörün kapısı açılıyor. Asansörden çıkıp dümdüz yürüyoruz ve bize ait olan kurs yerine giriyoruz. Herkes gelmiş bile! Yine her zamanki gibi biz yani Ada, Cihan ve ben en sona kaldık. Yerlerimize geçip, beklemeye başlıyoruz. Az sonra Gaye hoca geliyor. Kısa bir konuşma sonrası herkes sevdiği tatlıyı yapmaya başlıyor. Cihan arada şarkı söyleyerek, bizi neşelendiriyor ama Gaye hoca anında klasik bir müzik açıp Cihan'ın sesini kesiyor.

Herkes tatlısının sonuna gelmeye başladı. Benimki si de bitti ama tatmaya korkuyorum. Etrafımdakilere bakıyorum herkes 'mmmm' sesleri çıkartıp duruyor. Yemek kısmı falan güzel de bu tatlı kısmını beceremiyorum bir türlü! Arkamı dönüp, diğer masaya bakıyorum. Esrarengiz adamdan hiç ses çıkmıyor. Bir ay önce başladı ama bir türlü ne sesini duymak, ne de yüzünü görmek nasip oldu. Yani sesini kimse duymadı fakat yüzünü gören çok oldu. Ama bir tek ben ne zaman kendi önümdekileri toplayıp, adamın yüzünü görmek için arkamı dönsem, adam 'hokus pokus' şeklinde ortadan kayboluyor. Tekrardan önüme dönüp Cihan ve Ada'ya bakıyorum.

"Bak baklavamın tadına bak Özge bacım..." deyip yeni bir çatal alıp, baklavasından bir parça bana uzatıyor. Gaye hocanın bize uzun süre vermesi en çok Cihan'a yaradı yemin ediyorum. Yani adam tek tek uğraştı resmen. Tabii Gaziantep'li olduğundan el çabukluğuyla hızlı bir şekilde yaptı. Çatalı alıp ağzıma götürürken "No! Neden ilk önce ben tatmıyorum Mösyö Karabulut?" diyen Gaye hocanın sesiyle ağzım öyle açık bir şekilde kalıyor.

"Madam Çelik siz te masanın öbür ucundaydınız, Özge bacım yanı başında ona tattırmak istedim," diyor Cihan da...

"Madam mı? Rica ediyorum Matmazel deyin. Neyse bakayım ben de... Gerçi ağır bir tatlı türü ama..." derken yüzünü buruşturmuş ve asil bir şekilde tatlıya uzanmıştı. Gaye hoca baklavanın tadına bakınca bir anda gözlerini kapatıp 'mmm' diye ses çıkartıyor. Sonra kendini toparlayıp yeniden eski nemrut haline geri dönüyor.

Sıra benimkine geliyor. Gaye hoca bana gülümseyip "Matmazel Güney... Bayılırim profiterole umarım lezzetlidir," deyip kaşığı uzatıyor.

"Matmazel Çelik, Matmazel Güney'in daha doğrusu çok yakında Madam Yelkenci olacak bayanın tatlısı burada..." Ha? Gaye hocanın yanındaki adama bakıyorum. Adam? Kaya? Ne işi var onun burada ya? Ben kimim, nereliyim, Kaya böyle tatlı yapmayı nereden öğrendi? Bir saniye o Kaya değil mi gerçekten de? Kim, kiminle, nerede, ne yapıyor?

"Ah, Mösyö Yelkenci sonunda konuştunuz..." deyip Kaya'nın uzattığı profiterolden alıyor. "Oh, süper olmuş. Peki Matmazel Güney'in tatlısının sizde ne işi var?"

"Orası size yapılmış bir sürpriz," deyip kadına bana kullandığı gülümsemenin aynısı kullanıyor. Tabii ben hâlâ şok!

"Neyse sıra Matmazel Doğan'da..." deyip yanımızdan ayrılıyor.

Ben hâlâ ağzım beş karış açık Kaya'ya bakıyorum. Şaşkınım! Korkuyorum! Kaya'nın gerçekten de süper güçleri olduğundan şüpheliyim! Ben evden çıkarken uyuyordu bu adam? Ne ara geldi buraya? Ne ara tatlı yapmayı öğrendi! Madem öğrendi, insan bize de öğretirdi be, hayırsız adam! Etrafıma bakıyorum, herkes bize merakla bakıyor. Gerçi ben de merakla bakıyorum

ya... İnanmıyorum esrareniz adam Kaya mıydı şimdi? Onun için mi ortadan birdenbire kayboluyordu? "Arkamdaki esrareniz adam sen miydin?" derken hâlâ şaşkın ördek kıvamındayım.

"Evet Matmazel Güney... Kabul et çok zekice..." derken bana gülümseyip, göz kırpmıyor Kaya...

"Evet Mösyö Yelkenci. Neden böyle bir şey yaptın?"

"Sırayla öğreneceksin. Şu profiterolün tadına bak önce..."

Kaya'nın uzattığı ayrı tabağı alıyorum ellerinden... Kaşığı alıp, profiterolün arasına bırakırken, sert olduğu için kaşık arasına girmiyor. Kaya'nın yaptığı profiterol de ancak bu kadar olur... Yani Gaye nasıl beğendiyse bunu? Ah tabii ki de onun gülümsemesinden etkilendiği için rol yaptı! Bacaksız kadın! "Ya kızım neden kaşıkla yemeye kalkıyorsun ki?" Kaya hemen beni ikaz edip, elime vuruyor. "Ee kaşıkla yenir?" diyorum bilmiş bir edayla... E artık ben yemek kursu eğitimi almış bir insanım neticesinde...

"Tamam sen bu seferlik kaşıkla yeme. Çatal bıçakla ye... Ama üzerindeki çikolatayı sıyr." "

"Yok artık."

Kaya'nın uzattığı çatal bıçağı alıp, zar zor ayırıyorum birbirinden... İçine ne koymuş böyle bu? Yani sırf bana gıcıklık olsun diye yapmış resmen! Kaya bana kızıp "Sıyrarsana çikolatayı ya!" diyor. Ben de çikolatayı sıyrıyorum. Profiterolün arasına sürpriz yumurta koymuş adam resmen ya!

Sürpriz mi? O an bu an mı? Kaya'ya bakıyorum önce, gülümseyerek bana bakıyor. Sonra çikolata sosunun arasına karışan sarı sürpriz yumurta kutusunu alıyorum. Açmak istiyorum ama aslında istemiyorum da... Heyecandan bayılma olasılığım yüksek, üstelik çılglık atma olasılığım da yüksek. Allah'ım resmen yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar doğru yürüyorum. Kutuyu

açıp öylece kalıyorum. Tek taş annesine bakıyor. Taşı falan da maşallah pek büyük ve pek bir şık. Gözlerim yine dolmaya başlıyor. Kaya'ya dönüyorum. Elimdeki kutuyu alıp önümde diz çöküyor. İnanmıyorum! "Mat-mazel Güney... Madam Yelkenci olup, benimle hayatının sonuna kadar, mutlu, aşkla dolu bir dünyaya evet der misin?" Sesim çıkmıyor. Sanki çıkarsa popomdan çıkacakmış gibi. Öyle heyecanlıyım ki... "Bugün en sevdiğin tatlıya başka bir hatıra daha eklemenı istedim. E, cevabın?" Cevap veremiyorum. Kimseden ses çıkmıyor. Sanırım herkes bize bakıyor. Kaya ayağa kalkıp bana yaklaşıyor. "Japon?"

İşte o anda bir şey beni çimdikliyor. Aklım başıma geliyor ne diyeceğimi buluyorum! "Evet... Eeeeeetttt... Aaaaaa evettttt!" diye bağırarak Kaya'ya sarılıyorum. Daha sonra pat pat sesleriyle birlikte "Baklavamın üzerine atmayın gardaşlarım!" diyen bir ses duyuyorum. Havaya bakınca üzerimize atılan renkli konfetileri görüyorum. Allah'ım çok mutluyum. Çok çok çok çok çok çok!

Kursun bitiminden sonra benim arabamla eve dönüyoruz. Arabayı Kaya kullanıyor zira ben hâlâ heyecandan tir tir titriyorum. Eve gidene kadar sormadığım soru kalmıyor. Öncelikle bu kadar uzun beklettiği için onu tersliyorum. Tabii cevabı hazır... Benim doğru düzgün tatlı yapmamı beklemişmiş fakat yapamadığımı görünce de kendi el atmak istemişmiş. Tabii itirafı sonucu profiterölü onun yapamadığını öğreniyorum. Dün akşam da eve onun için geçmiş. Kaya'nın çocukluğunda ona yardımcı olan bir teyzesi var. Çiçek teyze... Kaya acayip bir şekilde seviyor onu... Onun kızından öğrenmek için eve gitmiş. Sonunda pes edip onun yapması

istemiş. Sabah kursa gelmeden önce ortak bir yerde buluşup almış öyle gelmiş. Pislik ben de diyorum nasıl oluyor da böyle tatlı yapmayı becerebiliyor? Sonra benden önce nasıl kursa geldiğini soruyorum. O da "Yollar benden sorulur Japon!" deyip gülümsüyor. Bordo ojeli sağ yüzük parmağıma takılmış tek taşım resmen sürekli elime dokunma hissi uyandırıyor.

Birkaç saat sonra benim evimde, koltuğun üzerinde oturmuş birbirimize sarılmış bir haldeyiz. Başım Kaya'nın göğsünde, kalbi kulaklarımdan içeriye giren en güzel melodi. Bu kadar aşkla dolmam mümkün mü? "Çok mutluyum. Çok çok!" diyorum neşeli ve cıvıl cıvıl bir sesle... Kaya saçlarıma öpücük bırakıyor. "Benim kadar mutlu olman imkânsız. Bir an cevap vermeden bayılacağımı sandım."

"Ama bayılmadım."

"Demek ki etkileyici bir evlenme teklifi olmadı."

"Hayatımda gördüğüm ya da duyduğum en özel teklif oldu. Çok yaratıcıydı bir kere..." Başımı kaldırıp Kaya'ya bakıyorum. O da bana bakıp gülümsüyor. Tekrar birbirimizde kaybolmadan önce aklıma bu olayı anlatmam gereken birçok kişi geliyor ama bu anı bozacak hiçbir ayrıntı önemli değil şu an.

Ertesi gün bir telaş alıp götürüyor beni. Sağ olsun Kaya anca akşam yatmadan önce "Yarın annemlerin evinde kocaman bir parti olacak ve herkes orada olacak," deyip kışını dönüp yatmıştı. O saatte kuaförden randevu alamayacağımın bilince olduğum için zar zor uyumuştum.

Sabah erkenden Neco'yu arıyorum ve bana bir saat belirlemesini söylüyorum. Tabii önce yan çizip "Önceden neden aramadın acaba?" deyip bağırıyor ama sonra

sağ parmağımdaki muhteşem taştan bahsedince beni öne bile alıyor!

Kuafore gidip Neco'ya her şeyi anlatıyorum. Tabii Kaya ile olan ilişki mi biliyordu ama bana evlenme teklifi etmeyeceğini, yol yakinken ayrılmam gerektiğini söyleyip beni germiştir. Şimdi ise "Ben sana söylemişim kızım. Ay inanmıyorum. Acaba benimkisi nasıl bir evlenme teklifi yapar bana... Dur fotoğrafını çekmem lazım. Telefonumun ekran koruyucusu yapacağım. Ama önce elini mi manikürleseydik?" deyip benden bilmem kaç kat daha çok seviniyor. Sıramı beklerken annemi arıyorum. Olayları anlatınca o hasta kısık sesi birden canlanıyor ve "Aaa benim küçük kızım aman yok kazık kızım evleniyor!" diye bağırıyor telefonun ucundan.

"Aşk olsun ya ne kazığı anne?"

"Eeee ben senin yaşımday—"

"Ah evet biliyorum sen benim yaşımdayken evliydin ve ben vardım."

"Bak konuyu biliyorsun. Ay ne zaman istemeye gelecekler? Kışın mı evleneceksin? Peki nişanı ne yapacağız? Ay ben senin kına gecende ne ağlarım ama..." deyip şimdiden ağlamaya başlıyor. Annemle konuştuktan sonra Cemoli'yi arıyorum. O da çılgılık atıp tebrik ediyor ve son olarak da, kardeşim Cemre'yi arıyorum. Cemre'yi aradığım için Emre bana bozuluyor anında "Sürekli onu ara zaten!" deyip ters cevap veriyor eşek sıpası! Sonra olayları anlatınca yatışıyor. Babama da anlatmalarını tembihleyip, kapatıyorum.

Kaya beni buradan alacağı için eşyalarımı buraya getirdim. Yalı partisine gidiyorum. Eskiden kutladığım yılbaşlarına benzemiyor hayliyle... Öncelikle yeni yıla tek taşla giriyorum. Sonra kalbime kaç aydır hâlâ adını koyamadığım —zira aşktan daha öte bir şey bu— ve her gün büyüyen duyguyu yaşatan adamla... Müstakbel kocamla ve ailesiyle gireceğim bu sene yeni yıla...

Neco saçlarımı değişik değişik şekillere sokup beni sinir krize sokunca, en sonunda dağınık bir topuz yapıyor ama kendi usulünce... Tamamen hazır olunca telefonum çalıyor arayan Kaya geldiğini söylüyor. Parfümümü sıkıp, eşyalarımı topluyorum. Daha sonra ay-nada kendime bakıyorum. Cidden güzel oldum. Üzeri-me giydiğim siyah elbise, beyaz tenime çok güzel oldu. Elbise göğsüme kadar siyahlığıyla kapatırken, omuzla-rımdan sırtıma doğru dantellerle sırtımın ortasına doğ-ru V şeklinde uzanıyor. Balık etek olduğu için üzerime tam oturuyor ve vücudumu öpesim geliyor. Elbisenin ön yakası da V şeklinde olduğu için boynuma taktığım pırlanta kolyem acayip güzel duruyor. Küpelerim de kolyemle takım, uzun sallantılı küpeler oldukları için saçlarımı topuz yaptırarak doğru bir tercih yaptığımı anlıyorum. Gözlerime çekilen siyah kalem her kadında durduğu gibi bende de acayip etkileyici duruyor. Üze-rime kabanımı alıp, kuaförden çıkıyorum. Kar yerleri bembeyaz yaptığı için bazı yerler kaygan ve ben ufak çaplı bir düşme tehlikesi atlatıyorum.

Kaya arabadan inip yanıma geliyor ve merdivenle-ri çıkmamda yardımcı oluyor. Arabaya binince gerekli olan eşyalarımı küçük el çantama koyup diğerlerini ar-kaya atıyorum. Tekrardan önüme dönerken, Kaya'nın bana baktığını görüyorum. Gülümsüyorum onun bu çarpılmış haline...

"Çarpılmış gibi bir haliniz var Kaya Bey..."

Kaya elimi tutup avucumun içini öpüyor. Sonra eği-lip kabanımın yakasını kenara itip boynumu öpüyor. En son dudaklarıma yöneliyordu ki "Ya hayır. Rujum bo-zuluyor sonra..." deyip kendimi geri çekiyorum. O da burnum ucundan öpüyor.

"Çok güzel olmuşsun. Etkileyici ve gizemli... Acaba bu gece bize mi özel olsaydı?"

“Yok artık! O kadar hazırlandım. Günümün yarısı Neco’yla geçti ve sen ne diyorsun...”

Funda teyzenin beni sürekli biriyle tanıştırmamasından yoruldum. Ama ayıp olmasın diye herkesle tek tek tanışıyorum. Bazıları “Yok artık ne çabuk?” bazıları “Ay araya giren kız bu muymuş?” diyerek, nemrut bakışlarını bana atıp, ellerini uzatıyorlar. Boş vermeyi öğrenmem lazım. Sonuçta bu bir tercih meselesi ve ben böyle bir tercih yaptıysam, boş vermeliyim.

Gece güzel, akışkan ve gevrek giderken, ben acayip bir şekilde acıkıyorum. Etrafıma bakıp, Kaya’yı bulmaya çalışıyorum. Az ileride koyu bir sohbetin ortasında... Salondan çıkıp, mutfakçı aramaya başlıyorum. Genelde sokak kapısının yanında olur ama burada öyle değil. Ne büyük ev bu ya... İnsan burada kaybolur be! Bir süre sonra mutfakçı bulup, içeriye dalıyorum. Kaya’nın Çiçek teyzesini görünce acayip mutlu oluyorum. Demek ki kadın mutluluk hormonu sağlıyor. Acıktığımı söyleyince, mutfak masasındaki yiyecekleri kenara itip benim doyabileceğim yiyeceklerden çıkarıyor. Kendimi kaptırmış yemek yerken, Çiçek teyzenin sorularını cevaplıyorum. Kaya’nın nemrut Ceren’le —ki nemrut kelimesi ona ait— evlenmemesine acayip mutlu olduğu dile getiriyor. Sonra konuşmaya devam ederken, konu çocuk meselesine geliyor. Yaşlı bir kadın konuyu başka nereye çekerek? Mutfakçı kapısı açılınca o tarafa dönüyorum. Kaya bana bakıp gülümsüyor ve yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor. O da benim gibi acıkmış, önümdeki yiyeceklerle saldırıyor. Çiçek teyze eline vurup uzak durmasını söylüyor. Ben de zafer kazanmış gibi gülümsüyorum. Çiçek teyze ona da tabak veriyor. Bu konuda fazla hassas sanırım. Daha sonra Kaya ile birlikte yukarı kata çı-

kıyoz. Bana evin en güzel yerini göstermek istediğini söyleyince ben de "Yok artık, böyle ucuz numaralarla mı kandıracaksın beni?" diyorum ve Kaya cidden evin en güzel manzaralı odasına getirip, balkona çıkarınca da vurulmuş gibi oluyorum. Boğaza bak be! Resmen elimi uzatınca tutacakmış gibi oluyorum. Kaya'ya sarılmış öyle manzaraya bakınca, buranın onun odası olduğunu da öğreniyorum. Ben üşüyünce içeriden bana kendisine ait olan hırkayı getiriyor ve resmen parmak kız gibi oluyorum. Arkamda bana sarılıp, boynuma, kulağıma, enseme öpücükler bırakırken bir şarkı mırıldanıyor. Önce öpücüklerin arasında anlamıyorum ama sonra nefesi tam kulağıma değince hangi şarkı olduğunu anlıyorum.

"You know I love you, I always will

My mind's made up by the way that I feel

There's no beginning

There'll be no end

'Cause on my love you can depend"

Kaya şarkıyı kulağıma doğru söylerken, şarkının bir yeri esen rüzgarla birlikte tamamıyla içime işliyor.

"It's written on the wind

It's everywhere I go,

So if you really love me"

Seni daha nasıl fazla sevebilirim ki aşkım...

29. Bölüm

Düğüne tam bir ay kaldı. Şaşırdınız değil mi? Yani her şey o kadar hızlı oldu ki... Neyi nasıl yaşadım bilemiyorum... Akşam için yemek hazırlarken —ah, evet ben artık ye—mek— ya—pı—yo—rum! Acayip bir duygu bu ya!— geçen süreyi size anlatayım. Bu arada akşama Kaya'nın kuzeni ve eşi gelecek. Kaya'nın şu zamana kadar bahsettiği tek kuzeni! Normalde birçok kuzeni var ama bu gelecek olan kuzeni onun için başka bir anlam ifade ediyor. Kardeş gibi benimsemiş onu ve sürekli de ona lakabıyla hitap ediyor, tabii eşine de... Çünkü zamanında kuzeni de aynı uyarıyı karısına yapmış ve o da Kaya'ya lakabıyla hitap ediyor. Kaya beni öyle bir tehdit etti ki, içimdeki düşünceme bile işledi bu olay. Neyse gelelim evlenme teklifinden sonraki yaşananlara...

Kaya'nın evlilik teklifinden sonra annem İstanbul'a gelmek yerine beni İzmir'e yanına çağırdı. Ne olursa olsun beni onun evinde isteyeceklermiş. Aslında mutlu bile oldum. İzmir'e gitmeden önce bir akşam Funda teyzelere —Funda teyze o gece "bana anne de artık" dedi ama— gitmiştik. Özer amca —Özer amca benim baba konusundaki hassasiyetimi bildiği için "canın ne isterse onu söyle" demişti. Bu ailenin erkekleri cidden tatlı yahu— sürekli Kaya'ya sataşıp "Bir akşam da bize yemek yap ama tatlısına kadar isterim," deyip durmuştu. Ne neşeli bir adam ya... O akşam konuşup beni isteyecekleri tarihi belirlemişlerdi. Özer amca ve Kaya'ya kalsa beni o gece bile isteyebilirlerdi. Neyse ki Funda teyze "Yok artık, her şeyin bir adabı var. Sanki kaçırmıyormuşuz gibi," demişti.

Ben isteme tarihinden bir hafta önce İzmir'e gitmiştim. Ahmet Bey sağ olsun izin vermişti. Hatta "O gece ben de orada olacağım ve bir akşam da benden isteyecekler seni. Tam sekiz yıldır benimle çalışıyorsun ve benim de kızım sayılırsın. Ama ben hemen seni vermem, söyleyeyim," demişti. Tabii bundan Kaya'ya bahsetmeyeceğime dair söz vermiştim. O da sesli bir kahkahası atmıştı. Ahmet Bey gerçekten de benim için çok özel biri olmuştu. Babam konusundaki hassasiyetimi bilen ve bana tam destek olan kişi oydu. Öyle ki bazı günler ona sarıldığımda babama sarılmış gibi oluyordum.

İzmir'e ayak bastığım andan itibaren annem bana aldığı çeyizlerden bahsetmişti. Şimdi annemin benim için hazırladığı bir çeyiz sandığı vardı ve aklınıza gelen gelmeyen her şey vardı o sandıkta. Ben bir ara alay edip Fatmagül'ün sandığı diyordum ama annemin gözleriyle yolladığı mesaj sonrası o sandık yine Özge'nin sandığı olmuştu. Ama cidden Fatmagül'ün sandığına benziyordu. Mavi-beyaz falandı böyle... İzmir'de yaşayan kuzenim Toprak'la annem beni almaya geleceklerdi. Arabaya gelene kadar bir tek Toprak abi ve annemin geleceğini sanmıştım fakat uçaktan inip de arabanın yanına geldiğimde, Deniz'i ve Ela'yı da görünce içimden bir 'oha' demiştim.

Eve gidene kadar hiç susmadan aralıksız benimle dalga geçtiler. Evlenmeyeceğimi söylen ben evleniyordum ve bu onlar için alay başı konusu olmuştu. Hele Deniz, yani bir erkek için fazla çenesi düşüktü.

"Demek ki neymiş; büyük konuşulmayacakmış. Bak yine geldi aklıma ya... Hala, Allah aşkına söyle, buna Bursa'dan görücü çıktığında tam iki gün boyunca ağlamadı mı bu?" demişti Deniz.

"Ben de hatırlıyorum. Evlenmeye kalkarsam beni denize atın demişti," diye destek olmuştu Ela da...

"E, benim düğünümde de yanıma gelip kendini yak-

tığın için tebrik ederim demişti,” diyerek Toprak abi de son noktayı koymuştu.

Annem de onlara ortak olduğunda, eve gidene kadar hepsi benimle alay etmişlerdi. Hiçbirine cevap vermemiştim çünkü hepsini yapmıştım. Hatta ilk aşkımla evlendiği gün de —ki olay aslında şöyle olmuştu. Yirmi yaşındaydım o zamanlar. Okuldan bir arkadaşımın kuzenine âşık olmuştum. Benden yedi yaş büyüktü. Nasıl olduğunu anlayamadığım ve hâlâ çözemediğim bir şekilde çıkmıştık. Beni iki ayda kendine öyle bir bağlamıştı ki... Ayrılmak kelimesinin tüm harflerini unutmuştum. Sonra bana bir gün benimle ayrılmak istediğini, hatta ayrıldığını belirten bir mail yollamıştı. Hayatımda unutmam o maili! Ben önce ona uzun bir mail atmıştım ki bu mailde erkekliğine zar gelmesini gönülden dilediğim mesajını evrene yolladığımı söylemişim. O da bana uzatma şeklinde yorum atınca, ben de düğününe bir çelenk yollayıp üzerine ‘Ben de sizler gibi bu acıyı en derinlerimde yaşıyorum. Mutsuzluklar...’ yazdırmıştım— düğününü mahvetmişim. Zaten ondan sonraki ilişkilerim benim güvensizliklerim ve saplantılarım yüzünden bitmişti.

Annemin bir gün boyunca bana ‘Özge’nin sandığındaki gizli hazinesi’ filmini izletmişti. Bu film de benim asla kullanmayacağım ve modası bilmem kaç yıl öncesine dayalı danteller içeriyordu. Yani siz söyleyin bu zamanda kim yatak örtüsünün kenarına dantel seriyor ya! Ya da o havlunun yüzde yetmişi kadar olan dantelleri ya da yastık kılıflı dantelleri ya da aklıma gelmeyen daha birçok dantel şekilleri... Zar zor ikna ettim ama yok illa bu çeyiz sandığı bu evden çıkacakmış. Ben de mecbur kabul ettim.

Bu sırada haberi öğrenen babam eğer istersem o gece yanımda olacağını söyledi. Ben isterdim ama annemin istemeyeceğini düşündüğüm için hiçbir şey diyemedim. Beni ikisinden de isteyebilirler miydi? Babamı o kadar affedebilmiş miydim? Kaya’ya söylediğimde o da be-

nim gibi kararsız kalmıştı. Bazı anlar öyle donuk oluyor ki... Sözün bittiği yer gibi... Annemle konuşmam lazımdı ve konuştum da... Söylediğim anda hiçbir şey diyemedi. O kadınla aynı ortama gelmek istemiyordu ki zaten babam da buna cesaret edemezdi. Eğer gelecek olursa karısını getirmeyecekti. Getiremezdi de zaten... Cemre, Emre ve o gelirdi. Peki en önemlisi annem buna hazır mıydı? Annemin cevap vermediğini gördükçe bu konunun daha fazla uzamaması için kapatmayı düşündüm.

"Tamam kapatalım bu konuyu... Sen yeter ki üzülme ne olur," demiştim.

Annemse bana uzun uzun bakıp "Gelsin," demişti.

"Nasıl gelsin ya? Yok gelemesin. Ben söylerim ona... O akşam huzursuz olmanı istemiyorum anne."

"Ben de senin o akşam bir yanının eksik olmasını istemiyorum. Şu zamana kadar hep eksik oldun zaten. Şimdi baban karşına çıkmış ve seninle bu anı paylaşmak istiyor ve biliyorum sen de istiyorsun. Senin istediğin her şeye ben onay veririm kızım. Söz veriyorum o gece kafasına bir şey atmayacağım," demişti. Benim annem de böyle bir anneydi işte... Her anne gibi kahraman... Her anne gibi güzel yürekli... Her anne gibi önce çocuğunun mutluluğu düşünürdü. Çok mutlu olmuştum. Çünkü çok istiyordum onun da olmasını... Hele annemin babamın kafasına bir şey atmayacağına daha çok sevinmiş olabilirim.

O gece gelmişti. Ama nasıl bir gelmek! Şubat ayının başıydı. Çünkü Kaya ocak ayında Londra'ya gitmişti ve bir aya kadar orada kalmıştı. Neyse... Şubat ayına ya kışan bordo uzun bir elbise bir elbise tercih etmiştim. Üzerimde öyle seksi durmuştu ki... Fotoğrafımı çekip Whatsapp'tan Kaya'ya yollamıştım ve tepkisi 'O elbiseyi yok et!' olmuştu. Ben de inatla o elbiseyi giyeceğimi söylemiştim ama Kaya'nın o lanet şansını biliyorsunuz. O

akşam Toprak abinin minik kızı da bizdeydi. Daha üç yaşında olmasına rağmen acayip bir babacıydı. Ben de şaka olsun diye Toprak abiye sarılıp sözde velet Lila'yı kiskandıracaktım. Anasına mı çekti yoksa başka birine mi bilmiyorum ama o çikolatalı ellerini gelip üzerime sürdü. İntikam aldı aklı sıra! Anlatırken bile sinirim bozuluyor. Ama kendini nasıl sevdirmeyi başarmışsa üzüldüğümü gördüğü anda dudaklarını büzüp bana sarıldı. Gel de kız şimdi Lila Hanım'a!

Üzerime siyah bir elbise giyinmek zorunda kaldım. Siyah, iç kısmı straplezdi ve göğüs kısmından kollarıma uzanan dantelleri vardı. Sırt dekoltesi olan sık uzun dökümlü bir elbiseydi. Makyajımı yapmadığım için sevinebilmişim. O saatten sonra her şeyin mükemmel gitmesi için dua etmişim.

Teyzemler (eniştem, Ela ve damat), dayımlar (yenge, Toprak ve eşi, Deniz) babam (Cemre ve Emre) ve tabii ki de Cemoli, Oğuz annem ve ben...

Annem babamı gördüğü anda öyle bir bakmış ve doğruca mutfağa gitmişti. Dayımlar ve teyzemler de onu istemediklerini belli etmişlerdi. Ama dayım sırf huzursuzluk çıkmasın diye enişteme kaş göz işaretleri yapıp sohbete zorlamıştı. Bu akşam kimse benim mutluluğuma gölge düşürmek istemiyordu. Annem, Cemre ve Emre'yle tanışmıştı. Cemre'nin bana benzerliğini görünce gözleri dolmuştu. İkisine de sarılıp içten bir şekilde selamlaşmıştı. Sonuçta bu olayın en uç kısımlarında Cemre ve Emre vardı ve annem bunun kesinlikle farkındaydı.

Lila'yı yine eli çikolatalı görünce benden uzak tutmalarını söylemişim. Tabii Cemoli "İnşallah Allah sana da böyle bir şey nasip eder," demişti. Ben de "İnşallah canım arkadaşım. Böyle senin isteme gecende üzerine çikolata deseni yapar," demişim. Daha sonra Cemoli'y-

le laf kavgasına girmiştik ve annem ikimize kızıp susturmuştu.

Kapının çalmasıyla çişimin gelmesi bir olmuştu. Yani tutamayacaktım. Ama kapıyı benim açmam lazımmiş. Ay resmen kızların hepsi bana karşı oldular ya! Kardeşimi de kendilerine benzettiler. Kapıyı açınca Özer amca, Funda teyze, Ahmet Bey —ki bu ayrıntıyı unutmamam lazım. Ahmet Bey'e artık dayı diyecektim. Hep unutuyorum— ve en arkada Kaya'yı görmüştüm... Hepsi gülmüyordu. İçeriye geçtikleri sırada en son Kaya çiçekleri ve çikolatayı bana uzatırken elimin üzerini okşayıp beni mest etmişti. Allah'ım o kadar yakışıklı olmuştu ki...

Uzun bir hal hatır muhabbeti sonrası ben kahveleri yapmak için mutfağa geçmiştim. Annemin kahve makinesini çıkartırken arkamdan biri "Yok artık makineyle mi yapacaksın?" demişti. Arkamı döndüğüm zaman Toprak abinin eşi Su bana kucağındaki çikolata delisi olan Lila'yla bakıyordu. Bir an Lila'yı üzerime salacak sanmıştım. Beni kenara itip kahveyi yapmak için cezveyi bulmaya koyulmuştu. Aynı anda içeriye Ela, Cemoli ve Cemre de gelmişti. Lila kucağımda öğrendiği ilk şarkıyı tekrarlıyordu. Kahveyi yaptıktan sonra Kaya'nın bardağına hafiften tuz, karabiber, şeker karışımı atmıştı Cemoli ve Ela!

"Kızım Kaya o... Anlar ve içmez!"

"O zaman da Sultan ve Selim ikilisinden seni alamazlar. Biz konuştuk, kahveyi içmeyene kız yok!" demişti Ela...

Kahveleri dağıtırken en son haliyle Kaya'ya vermiştim. Tabii dağıtma sırasında kahvenin yerini karıştırmış ve tuzlu, karabiberli ve şekerli kahve geveze Deniz'e gince "Ölsem evlenmem seninle... Bu nasıl bir işkence!" deyince herkes gülmüştü ve en çok gülen haliyle Kaya olmuştu.

O gece beni annemden istemişlerdi. Annem de —*Allah'ım bana böyle bir anne verdiğin için sana teşekkür ederim*— kibar bir dille babama da sormuştu ve babam da “Kahveyi damat bey içmedi ama?” deyince bir sessizlik oluştu. Çünkü bunu öyle bir ciddiyetle söylemişti ki... Annem içinden ve sonradan öğrendiğim kadarıyla “İlla bir bokluk çıkaracaksın!” demiş babama... Babam da daha sonra gözleriyle anneme onay işareti verirken annem de kesin bir dille “Verdik gitti,” demişti. Yüzükler takıldıktan sonra her şey gözüme başka güzel gelmişti.

Sonraki zaman diliminde Ahmet dayı —*oha dedim sonunda dayı dedim*— tutturdu illa benden isteyeceksiniz Özge'yi diye... Kaya karşı gelip “Yok artık dayı ya! Sen erkek tarafısın ya. Neden gelip senden isteyelim. Özge'ler gelip beni senden isteler neyse...” deyince Ahmet dayı da “Özge benim de kızım. Benden isteyeceksiniz!” demişti sert bir dille...

Bir cumartesi akşamı ben Ahmet dayıya erken gitmiştim ve o akşam da Kaya yine ailesiyle beni istemeye gelmişti. Yanımda yine Cemre ve Oğuz vardı. Oğuz bu olaydan öyle bir gerilmişti ki “Umarım seni bir defalık isteriz Cemre,” demişti. Cemre o an öyle bir havalara uçmuştu ki “Ya aşkım benim. Sen evlenme teklifi yap da, istemek son çare kalsın,” demişti.

Kaya o akşam tuz, karabiberli ve şekerli kahveyi içmişti. Çünkü bu sefer heyecanlı değildim. Bu durum en çok Özer amcanın hoşuna gitmişti. Kaya'yı deli etmeyi çok seviyordu çünkü... Ahmet dayı olayı uzattıkça Kaya arada “Dayı hadi!” demeye başlamıştı ve Ahmet dayı Özer amcaya “Ne saygısız bir çocuğunuz var böyle!” demişti. Özer amca da “Dayısına çekmiş, Ahmet Bey,” demişti. Ahmet dayı da “Öyle mi acaba dayısının ne gibi saygısızlığı oldu?” deyince Özer amca zamanında yaptığı olayı söyleyivermişti. “Eh, zamanında eşim Funda'yı isterken, nasıl bir kıskanma hali içindeyse ba-

basına uzatma da ver artık yoksa zor alacaklar demişti," diye söylemişti Özer amca...

"Acaba neden? Belki de suçlu sizdiniz Özer Bey. Belki de en yakın arkadaşınızın kardeşini alarak arkadaşınıza ihanet etmişsinizdir," deyince küçük çaplı bir kriz yaşanmıştı.

Ahmet dayı "Vermiyorum kızı!" deyince Özer amca da "Kızı aldık biz sana ne oluyor ki?" demişti. En sonunda iş tatlıya bağlanmıştı ve olan Kaya ve bana olmuştu.

Evet işte tam olarak bunları yaşamıştık o zaman diliminde... Mutfaktaki işimi bitirdikten sonra, üzerime nisan aynına uygun bir elbise giyinmek için odaya geliyorum. Önce yemek kokusundan kurtulmak için duş almam lazım. Kendimi duşa atıp güzel bir temizleniyorum. Duştan çıkıp kremleniyorum ve şimdi de güzelleşme zamanı... Üzerime çiçek desenli bir elbise giyiyorum ve bu akşam yemek servisi yapacağım için de saçlarımı kurularıp atkuyruğu yapıyorum. Hafifçe bir makyaj yapıp salona geçiyorum. Kaya her zamanki gibi televizyonun karşında... Yanına gidip elinden kumandayı alıp kapatıyorum televizyonu. "Ya kalkıp üzerini değiştirsene! Misafir var unuttun sanırım?"

Kaya bana uzun uzun bakıp kendine çekiyor ansızın. Beni koltuğa uzatmaya başlayınca da "Ya kalk üzerimden Kaya, misafir gelecek diyorum sana!" deyip itmeye çalışıyorum.

"Daha gelmezler onlar. Çocuklu bir çiftin evden erkenden çıkacağını kim garantisini verir ki?"

"Ya çek elini! Kaya bırakır mısın?"

"Ne çekmesi ya! Bence şu gelgitli hallerinden sonra bana gerekli ödülü vermelisin."

"Rüyanda görürsün. Ben o dönemlerde sana bulaşmıyorum!"

Tabii bu dediğime kendim bile inanmıyorum.

"Gece yarısı çikolata krizin tuttu Japon," derken yerine oturuyor.

"Aman be kırk yılda bir şey istedim. İstemem bir daha... Ben hamile olunca ne yapacaksın, yine şikayet mi?"

"Hamile kısmını düşünmedim hiç," deyip salondan çıkıyor.

Nasıl düşünmedim hiç? Ne demek ki o? Çocuğumuz olmayacak mı bizim ya?

Koltuktan kalkıp mutfığa geçiyorum. Nisan ayının güzelliğinden faydalanıp masayı balkona kuracağım. Ama tabii gelen misafirlere de danışmadan hareket edemem. Mutfakta son hazırlıklarımı yaparken, omzuma değen öpücükle birden sıçırıyorum. Kaya yine her zaman olduğu gibi beni korkutuyor.

"Şimdi tekrar edelim. İsim kullanmıyoruz ve lakaplarıyla hitap ediyoruz, tamam mı?"

"Ya anladık ya! Yeter valla bak adlarını bile unuttum yani. Cidden içimden konuşurken bile isimleri aklıma gelmiyor."

"İçinden neden konuşuyorsun ki?" derken bana yaklaşıyor yeniden.

"Hiiiç böyle, arada..."

"Başka neler diyorsun içinden."

"Ne diyeceğim Kaya?"

"Mesela... Beni bazı günler şaşırtıp mutlu ettiğin anlarda kendini ölçüp biçiyor musun?"

"Tamam bu konuya girmeyelim."

Kapı çalınca Kaya'nın elleri arasından kurtulup hızlıca kapıya koşuyorum. Otomatığe basıp beklemeye başlıyorum.

“Neydi lakapları?”

“Kaya benim IQ’um sağlam. Barut ve Afiş Güzeli seninki de Kayak! Nasıl hatırladım mı?”

“Benimkini unutmaya başlayabilirsin. Hem onlar benimle az alay etmediler. Sıra bizde. İntikam soğuk yenir bebeğim.”

Ayak seslerini duyunca sokak kapısını açıp gelen misafirleri karşılıyor. Oha adlarını unuttum ben bunların. Of be... Şimdi cidden Kaya’nın intikam oyununa uymak zorunda kalacağım... Afiş Güzeli’ne —*ya cidden unuttum kadının adını*— bakıyorum. Çok kibar ve çok tatlı bir kadına benziyor. Kısa omuz hizasındaki saçları ona farklı bir hava katıyor. Sonra yanındaki adama bakıyorum. Barut —*neydi bunların adı ya?*— o da Kaya gibi esmer. Yüzündeki ifade o kadar havalı ki... Kaşındaki yara izi ona gizemli bir hava katıyor sanki... İkisi de gülümseyerek yaklaşıyor. O anda dikkatimi Barut daha çok çekiyor? Barut? Ya bu şey değil mi? Ünlü fotoğrafçı—şey işte! Ay bu o ya! İnanmıyorum! Kaya’nın kuzeni, ünlü bir fotoğrafçı mı şimdi? Üstelik ben adamın adını unuttum! Atın beni denizlereeee...

“Hoş geldiniz ya da gelmeseydiniz. Misafir dediğin saatinde gelir Barut Bey ve Bayan Afiş Güzeli,” diyor Kaya ya da Kayak!

“Afiş Güzeli’ni ortadan kaldırsak artık Kayakcım...” diyor adını unuttuğum fakat lakabını unutmadığım Barut. Çok tatlı be! Baya da yakışıklı! Bayanın da ötesinde... Manken gibi adam be!

“Bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi?”

“Çekil önümüzden de içeriye girelim. Misafir bu kadar bekletilmez kapıda. Saygılı ol azıcık.”

“Başlamayın yine!” diyor Afiş Güzeli de... Sonra bana dönüp selamlaşıyor. İkisiyle de selamlaştıktan sonra içeriye geçiyoruz.

Yemeklerimizi yedikten sonra Afiş Güzeli'yle masayı toplayıp içeriye geliyoruz. Yani ben unuttum adlarını ama bunlar da mı unuttu yani? İkisinden de adları çıkmıyor. Zaten sürekli birbirlerine sevgilim diye hitap ettikleri için adlarını duymak, Nirvana'ya ulaşmak kadar zor oluyor benim için. Yani kalkıp adınız neydi pardon da diyemiyorum. Bu Kaya cidden bazen gereksiz erkeklik gururu mu yapıyor acaba?

Hepimiz koltuğa oturup sohbet etmeye başlıyoruz. Daha sonra ben yaptığım keki getiriyorum ve kahve eşliğinde yiyoruz.

"Peki çocukları niye getirmediniz? Yani sizi özlediğimden çok daha fazla özlediğim kesin de," diyor Kaya...

"Onlar da seni özlediği Kayacı—" derken Afiş Güzeli, kocasının "Öhöm öhöm!" diye genzini temizler gibi yaptığını işitince "Kayakçıgım..." diye düzeltiyor.

Sonra Kaya bana dönüp gözleriyle 'anladın mı' diyor ve ben de gözlerimle 'anladım' diyorum.

"Benim çocuklarım bu adamın neyini özleyecek? Hiçbir çekiciliği yok bir kere..." diyor Barut.

"Şimdi kimin daha çekici olduğunu tartışmayalım, çünkü açık ve net belli. Yaşını başını almışsın artık neyin çekememezliği bu?"

Barut tam cevap verecekken Afiş Güzeli araya girip "Bu keke bayıldım Japon Güzeli," diyor.

Cidden inanılmaz aile gibiler. Yani intikamsa sonuna kadar gidiyorlar. Afiş Güzeli'nin istikrarlı bir şekilde kocasının arkasında durmasını çok takdir ettim. Yahu bir de saçlarına bayıldım. Ben de mi kestirsem acaba?

"Afiyet olsun Afiş Güzeli. Veririm tarifini sana da..."

Kadın bana öyle içten bakıp güldü ki, adeta gözleriyle 'şu oynadığımız oyundan biri bizi kurtarsın' diyordu.

"Peki bir şeyi çok merak ediyorum. Neden bu lakaplar ve neden sonuna kadar?" diyorum. Yani çok merak ettim ne yapayım! Bu soruyu özellikle de Barut'a yönlendirerek soruyorum.

Barut kolunun birini koltuğa atıp yerine iyice yerleştiriyor. Kolunun içindeki siyahlık gözüme çarpıyor. Dövmesi mi var onun? Ya da yarası mı? Tam belli olmuyor çünkü gömleğinin kollarını belli bir yere kadar sıyırmış ve böyle azıcık bir siyahlık görünüyor. Belki de bendir. Ay ne takıldıysam!

"Şimdi Japon Güzeli..." derken içten bir şekilde gülümsüyor. Aynı Kaya gibi gülümsüyor. Ya da Kaya onun gibi gülüyor. "Kaç yaşındaydık... Sanırım bu Kayak on, ben de doğal olarak on beş yaşlarındayız. Ailecek Uludağ'a gittik o yıl sömestr da... Karneler iyi tabii... Aslında Ahmet dayının bize hediyesiydi daha doğrusu bana olan hediyesiydi ama Kayak olacak arkadaş o dönemler benim peşimden ayrılmadığı için... Her şeyime ortak olma gibi bir hobisi vardı," diyor Kaya'ya bakarak. "İşte Kayak çok ağladığı için ve aileler de ikimizi tek yollayamayacağı için hep birlikte gittik Uludağ'a... Nereye gitsem peşimde... Tuvalete gidiyorum yine peşimde... İkiz gibiydik anlayacağın. Sonra ben bir gün hayalini kurduğum cehennem rampasına çıkıp kendimi salacaktım. Tabii benim babam otoriter biraz, tutturdu illa normal insanlar gibi kayacaksın diye..."

"Bir saniye önemli bir ayrıntı... Afiş Güzeli'ne bu ayrıntıyı anlatmadığına bahse girerim. Cehennem rampasına çıkmalıydın çünkü gittiğimiz günden beri hoşlandığın sarışın bir kız vardı. Sürekli kayboluyordun ve ben de senin nereye gittiğine dair rapor vermek için seni takip ediyordum. Nedense ben sizi hep bir köşe buluyordum," diyor Kaya...

Afiş Güzeli tek kaşını kaldırıp kocasına bakıyor. Barut da toparlanıp "Neyse ne işte... Ben dinlemedim babamı. Aldım eşyalarımı çıktım rampaya... Bir baktım bu da gelmiş peşimden. Bir de tehdit etti beni... Mecbur kabul ettim."

"Mecbur kabul ettin çünkü o sırada kızı da gördün Barut."

"Ulan girme sürekli araya! Her neyse... İkimiz de bir güzel hazırlandık ve rampa aşağıya doğru kayıyoruz. Sanırım bu Kayak'ı yanımda toplasan bir on saniye gibi bir süre zarfında gördüm ve sonrasında yok! Ardından kulağıma sesler gelmeye başladı. Bir on dakika aralıksız çığlık sesleri işittiğime yemin edebilirim. Meğerse senin bu Kayak kendini durduramamış ve rampa aşağı uçmuş," deyip kahkaha atıyor, tabii Afiş Güzeli ve ben de... "Tabii bak buraya daha çok güleceksin. Bu rampa aşağıya kayıyor," derken kahkaha atmaya başlıyor. "Kendini durduramadığı için de insanlara çarpıyor ve duyduğum sesler de onların çığlıkları. Gittim aşağıda gördüm bunu... Ağlıyor ama sessiz sessiz. Erkek ya gururu solar sonra..."

"Hayatımda yaptığım en saçma şey sana özenmek oldu zaten. Bundan sonrası ben anlatayım. Barut beni aldı otele getirdi. Herkes korktu tabii... Hemen apar topar hastaneye kaldırdılar beni. Ayağım ve kolum incinmişti. Adamın biri sinirli tabii," deyip Barut'a bakıyor. "Sonra onun sinirli olduğunu, mühim ayrıntıyı söylediği zaman anlamıştık. Meğerse Barut Bey o sarışın kıza randevu vermiş ve onunla bulaşacakmış. Tabii bunu duyan Murat amca ceza olarak Barut Bey'i refakatçi olarak benim yanıma dikti. Tabii bir de cehennem rampasına çıktığımız için Barut'a özel bir fırça atıp, bana da onun gitmesine izin verdiğim için ayrı bir fırça attı. Murat amca Barut'un babası bu arada... Bunu görsen var ya bomba gibi kulaklarından duman çıkıyor artık. Hatta

bak hiç unutmam Murat amca "sen bu barut halinle kızın yanına falan gitme maazallah bomba etkisi yaratırsın bir de senin incinmenle uğraşmayalım" demişti," deyip kahkahayı basıyor Kaya.

Gölmekten karnım ağrıdığı için sehpadaki bardağa su koyup içiyorum. Kaya'nın aile bağlarına bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum. Kalbimdeki sevgisi bir kat daha yükseliyor bunu fark edince.

"Tabii benim her türlü ihtiyacımı hem refakatçim hem de ağabeyim sayıldığı için Barut reis gidermişti O sinirle sağa sola gidip gelirken ben de guluyordum O gün bana sinirle Kayak deyince ben de ona Barut demiştim. Sonra bu lakabı Afiş Güzeli'ne de alıştırıp, kızı da kendine benzetti. Şimdi sen diyeceksin ki neden Afiş Güzeli ben sana onu başka bir zaman anlatırım Yoksa bu Barut evi patlatabilir," deyince bu sefer gulmeyen tek taraf Barut oluyor.

Gece ilerlerken yapılan sohbet gittikçe öyle güzel oluyor ki... Sürekli Barut ve Kaya'nın atışmaları sonucu biz iki güzele de—çünkü o Afiş, ben de Japon güzeli—kahkahalar atmak kalıyor. Bu arada mutfakta Afiş Güzeli'yle sohbet ederken Kayak ve Barut'un annelerinin kuzen oldukları söylüyor bana... Tabii Kaya Bey bir tek lakap olayına taktığı için böyle ayrıntılardan bahsetmemiştii bana... Çocuklarının fotoğraflarını gösteriyor bana Allah'ım öyle tatlılar ki... Bir evet diyeyim, ben de anında çocuk yapacağım. Bir ben, bir Kaya, bir de bebek olacak.

Barut ve Afiş Güzeli, çocuklarını Barut'un annesine bıraktıkları için kalkma vakitlerinin geldiğini söylüyorlar. Çünkü çocuklar onları öpmeden uyuyamıyorlarmış Allah'ım onlar böyle çocuklarından bahsettikçe ben nasıl bir hevesle dinlediysem artık, bir an kendimi hamile gibi bile hissettim. Onları yolcularken Barut "Duğune kadar buradayız. Şu sizin duğünde birkaç poz da ben çekmek istiyorum. Aklıma değişik fikirler geliyor," dedi.

"Sen ne anlarsın fotoğraf çekmeden. Senin işin daha sanatsal değil mi? Biz çılgın pozlar vereceğiz lapon güzelimle..."

"Zaten kafamdaki pozlar da böyle şeylerdi. Sen bilirsin oğlum teklif var ısrar yok."

"Ben çok isterim," diyorum. Barut gibi unlu bir fotoğrafçının bizim fotoğraflarımızı çekmesi benim için ancak lutf olurdu! Hatta Barut'un çekeceği her karede kesinlikle güzel çıkacağıma da inanıyorum.

Şuraya bakın, evleneceğim adamın ailesindeki gençlere bakın! Kesinlikle doğru kişiye aşık oldum ve doğru kişiyle evleniyorum. Şimdiden çocuklarımla vuzlerini hayal edebiliyorum!

"Ya Cemre çok sıkıldım valla yeter artık. Başlayacağım gelinliğine şimdi ya! Neden böyle dar bu?"

"Sus be! Okuz gibi vemişsin akşam. Bari vedin anında spor vapsaydın, şu an bu gelinlik üzerinde çok seksi duracaktı!"

"Ya bir tek nutella vedim kızım başka bir şey yemedim."

"Adam gibi spor yap. Bu gelinlik sana yarın olacak!"

"Ya manyak mısın her gün prova mı olur ya?"

"Bu gelinliğin içine girene kadar olacak!"

Uzerime olmayan bir gelinliğim var! Of keşke çocukluk zamanıma gidebilseydim de, 'Cemre gelinliğini sen giyeceksin' yerine 'gelinliğimden uzak dur' diyebilseydim. Nasıl bir psikopat bu kız! Kaya'nın evlilik teklifini öğrendiği andan itibaren Cemre hemen gelinliğini çıkıp, dikimine başlamıştı. Başlarda öyle mutluydum ki... Ama Cemre gelinliğini bir beden küçük yaptırdığı için, içine giremiyordum. "Sıfır beden gelin mi olur?" dedigimde "Ben yaparsam görünmez gelin bile olur!"

demmişti. Şimdi bu gelinliğe girmek için üç aydır akşam yemekleri yemiyordum. Çikolata falan da yemiyorum. Ama dün daha fazla dayanamayıp iki nutella kaşıkladım. İki gün önce olan gelinlik şimdi olmayınca Cemoli kudurdu bugün. Canım şu an nasıl da çikolata istedi... Acayip gerildim. Kaya düğün hazırlıklarıyla direkt ilgilendiği için sürekli koşturup duruyor.

Düğüne üç hafta kala her şeye Kaya yetiştigi için bana genelde masa örtülerinin rengini seçmek, pastanın tadına bakmak, masalara koyulacak çiçeklerle ilgilenmek kalmıştı. Bu düğün işinin en zor tarafı da oturma planı kesinlikle! En sonunda daha fazla dayanamadım ve "Kim nereye isterse oraya otursun ya! Nedir bu kısıtlama! Özgür bırakın davetlileri!" diye organizasyoncu kıza bağırmışım. Tabii sonradan da özür dilemişim. Acayip gerildim ama... Sürekli kilo alıp veriyordum. Vücudum bile mala bağladı.

"Hadi git çıkar. Patlatacaksın şimdi gelinliği..." diyor Cemoli ve ben de gelinliğimi çıkarmak için modaevinin kabinine gidiyorum.

Hızlı bir şekilde gelinliğimi —ya da bana olmayan gelinliğimi— çıkarıyorum. Üzerimi giyindikten sonra kabinden çıkıyorum. Cemre'nin yanına gidip gelinliği veriyorum. O da yanındaki kıza veriyor.

"Ya tamam üzülme bu kadar. Ben onu bir beden büyültürüm," diyor Cemre ama acayip sinirlerim bozuldu ya...

"Ya niye böyle oldu ama ya? Of sinirlerim bozuldu," deyip ağlamaya başlıyorum.

"Saçmalama Japon güzelim. Ne ağlaması bu?"

"Ne bileyim, arada öyle ağlıyorum. Gelinlik bile şimdiden evliliğe karşı gibi... Erken mi oluyor bu evlilik?"

"Sana şimdi bir tane geçireceğim. Ben burada yırtıyorum evlenmek için. Bak bence bu fikre kapıldığın her an tek taşına bak."

"Of!" deyip gülüyorum Cemre'ye... Birbirimize sarılıp bir süre öylece duruyoruz.

Daha sonra Cemre'nin odasına gelip kahve içiyoruz. Cemre bana hazırladığı veda partisinden ve kına gecesinde bahsediyor.

"Şimdi kuzucum. Ben araştırdım Japonların geleneklerinde kına gecesi olmadığı için Hint ve Türk karşımı bir kına gecesi yapacağız sana..."

"İstediyini yap. Ben kına yaktırmam elime falan söyleyeyim de..."

"Ama nasıl ya? Kaya'ya bile yakacağız."

"Tabii görürsem söylerim."

"Kızım Türk geleneklerine göre erkeğe de kına yakılır ve arada Hint geleneği de olacağı için Hint kınası yapacağız."

"Kınayı benden de, müstakbel kocamdan da uzak tutun!"

Cemre'nin yanından ayrılıp, arabama biniyorum. Ada'yla buluşmak için Bebek'e gitmek için yol alıyorum. Hâlâ sinirlerim çok bozuk ya! Radyoyu açıyorum. Geçen senenin popüler şarkısı çalıyor. Ajda'nın güzel sesini dinlemeye başlarken, ben de şarkıya eşlik ediyorum.

Resmen evleniyorum ya... İlk başlarda havalı olsa da gün yaklaştıkça bir tedirginlik başladı bende... Yani Kaya'nın vahşi bir hayvana dönüşmesinden acayip korkuyorum. Gerçi Kaya şimdiden başladı ama... Ya bana olan aşkı evlendikten sonra bitirse? Yani önceden kavuşamayacağını düşündüğü kişiydim. Şimdi kavuştuk ve evleniyoruz. Ama hâlâ çocuk olayına biraz soğuk bakıyor. Ben de etrafımdaki o şirin çocukları gördükçe çocuk yapmak için yanıp tutuşuyorum. Geçen hafta Su

Hanım ın doğum günü vardı ve ben de ona hediye almak için bir oyuncakçı dükkânına gittim. Hay girmez olaydım oraya... Kendimi öyle bir kaptırmışım ki... Dükkânın sahibi pembe yanaklı kadın yanıma gelip "Aradığınız şeyi bulamadınız mı?" deyince ben önümde itelediğim alışveriş arabasıyla ona doğru döndüm. Kadın kocaman gözlerle bana bakıyordu. Tabii o bakışı garipsemedim çünkü arabanın ağız tıka basa doluydu. Ama yani siz de buradaki oyuncakları görseydiniz benim yaptığımı yapardınız. Birkaçını Su için aldım. Birkaçını Lila için aldım ve birkaçını da Afiş Güzeli'nin çocukları için aldım. Hazır elim değmişken, birkaçını da Vuslat'ın karnında büyüyen oğluna alayım dedim.

Ah, evet Vuslat hamile... Sürpriz size... Düğün üstü size sürpriz yapayım dedim. Tabii yutmadınız. Evet unuttum! Unutabilen bir insanım ben. Vuslat balayı sonrası hamile kaldı. Ama tabii asansör sevdasından vazgeçmedi. Şu anda yedi aylık hamile... Ama tabii Vuslat kaprisli hamilelerden çıktı. Canı yiyecek değil de giyecek, aksesuar gibi şeyler istiyor. Hatta Burak bazen öyle bir deliriyor ki "Kızım erkek bu, neden canın elbise, takı, ayakkabı çekiyor. Yok et onları aklından. Oğlum olacak benim!" deyip Vuslat'a kızıyor... Bir de kalan birkaç oyuncak da kendi çocuklarım için aldım. Ama ne yapayım çok güzellerdi...

Bir saat sonra Bebek'e gelip bulaşacağımız kafenin önünde duruyorum. Arabamı park edip aşağıya iniyorum. Az ileride Ada'yı görüyorum. Yanına gidip oturunca da uzun uzun konuşmaya başlıyoruz ve sonunda bana günün en büyük sürprizini yapıyor. Cihan'la birlikteymiş.

"Nasıl yani?"

"Ne bileyim tatlım. Birden oldu işte... Hem biliyor musun, beni daha önce kimse böyle sevmemişti. Sanırım onun aşkına inandım."

“Çok sevindim canım,” deyip davetiyemi de veriyorum. O da Cihan’la geleceğini söylüyor.

Birkaç saat sonra, arabamı bu sefer apartmanımın önüne park ediyorum. Daireme gelip güzel bir duş alıyorum. Sonra etrafı incelemeye başlıyorum. Ayşen bugün evi temizleyecekti. En sonki kavgamızdan sonra acayip özenle yapıyor ama annem kesin yarın geldiğinde “Ne bu evin hali?” diyecektir. Etrafı beğeniyle süzüp televizyonun karşısına geçiyorum. Kanalları gezerken bir defile gözüme çarpıyor. Yaz koleksiyonunun gelinliklerini gösteriyor. Allah’ım ya! Mankenlerin neden hepsi böyle zayıf ki? Gerçi şu esmer olan benimle aynı sayılır ama? Kanalı değiştiriyorum hemen... Sonra bir film çıkıyor karşıma. Çift romantik cümleler söyleyerek birbirlerine sarılıyor. O kanalı da değiştiriyorum. Ay sinirlerim iyice bozuldu. Tamam ağlamayacağım.

Gökyüzü laciverte dönüşmeye başlayınca Kaya geliyor. Önce bir duş alıyor ve sonra da ben ona yiyebileceği bir şeyler hazırlıyorum. İçeriye geliyor ve masaya oturuyoruz. Yemek sessizce sonlanırken “Sen yine yemiyorsun?” diyor Kaya...

Söyleyip söylememek arasında kalıyorum çünkü kesin alay edecek.

“Hiç, canım istemiyor,” diyorum ve Allah kahretsın sesim öyle ağlamaklı çıkıyor ki!

“Özge neyin var bebeğim?”

“Yok bir şeyim. Yarım provam var ya... Gelinlik üzerine otursun diye yemeyeceğim bu akşam. Bugün olmadı gelinlik.”

Kaya peçeteyle ağzını silip beni yerimden kaldırıyor ve koltuğa doğru yürüyoruz. Çiçekli koltuğumuza oturunca beni kendine çekip kucaklıyor. “İyi de canımın içi... Bunun için aç kalnır mı? Hem başka bir şey var sende...”

"Yok işte... Valla bak gelinlik olmayınca moralim bozuldu."

"Tamam moralini yerine getirelim hemen. Sen şimdi güzelce doyur karnını, ben de bu sırada maç özetlerine bakayım ve sonra da—" deyip elini karnıma koyuyor "Buradakileri eritiriz," diyor sonra da bir elini kalçama koyup "Hatta bak karnın erirken bunlar da gider. Seninle sahil kenarında güzelce koşarsız. Kıyamam sana, bunun için ağlanır mı hiç? Sportif bir nişanlının varken üstelik!" diyor. Sanki sahilde koşmak isteyen var da...

Ben de ağlamaklı bir gülümsemeyle ona bakıp "Ya sen neden çocuk istemiyorsun ki?" diyorum.

"Ben böyle bir şey söylemedim ki?"

"Hiç düşünmedim dedin ama..."

"İyi de aşkım ben seninle olacağımı hatta evleneceğimi de hiç düşünmedim. Bak şimdi hepsi tek tek oluyor. Hem biz bir düzine boy boy çocuk yaparız. Bence yapması çok zevkli olacak."

"Ne düzinesi, ne boy boyu? Yaparken güzel olur ama doğururken pek güzel olmayacak," deyip yanından kalkıyorum. Masaya gelip karnımı bir güzel doyurup masayı kaldırıyorum. Acayip yedim yine ya... Benim bildiğim gelinlik kızlar bu aşamalarda heyecandan yemek yiyemezler ama ben... Öküz gibi yemek yiyorum! Sonra da utanmadan gelinlik bana olmadığı için ağlıyorum.

30. Bölüm

Son üç gün... İnanmıyorum iki gün sonra evleniyorum! Hayır evleniyoruz. Artık -ruz var, artık biz var. Biz biz biz! Üç haftadır Kaya'yı azıcık ucundan görebildim. Geçen gün Kaya bana "Bir sürprizim var Japon bebeğim!" deyip beni alıp götürmüştü. O gün annemle birlikte televizyonda oynayan 'Kızlar ve Anneleri' adlı yarışma programını izliyorduk. Annem "Özge şu anda evleniyor olmasaydın biz de katılırdık bu programa" demişti.

"Yok artık anne, baksana katılan kızlar en fazla yirmi bir yaşındalar, bizim ne işimiz var Allah aşkına?" demiştim. Sonra içimden 'biri beni kurtarsın' duası ederken Kaya beni aramıştı.

Annem de o gün Funda teyzelere gideceği için soru yağmuruna tutmadı beni... Bir de annem geldiğinden beri sürekli Funda teyzeyle görüşüp duruyor. Sabah kahvaltıları, brunchlar, beş çayları, akşam yemekleri... Ay beni davet eden de yok yani! Ben de Kaya ile görüşürüm diye annemi sorguya çekmiyordum. Tabii annem her defasında başıma Cemre'yi diktiği için Kaya'yla da görüşemiyordum. Çünkü Cemre her defasında "Yemin ettirdi kızım. Öyle bir yemin ettirdi ki tutmazsam, evde kalırım lan!" deyip sokak kapısını kilitliyordu. Bir akşam —*annem yine Funda'sıyla beraber*— Cemre ve ben bizde film izlerken ışıklar gitmişti. İki korkak kalmıştık öyle olduğumuz yerde, ışıkların gelmesini beklemiştik. Sonra telefonun ışığının yardımıyla ben sehpanın üzerinde ve salonun bazı yerlerinde olan mumları yakmak

için mutfğa gitmiştim. Cemre de içeriden "Özge... Özge..." diye bağırip benim daha çok tırsımama neden olmuştu. Çünkü Cemre'nin sesi korktuğu zaman öyle ince çıkıyor ki... Mumları yaktıktan sonra sohbet etmeye başlamıştık. Cemre konuyu ne yapıp edip başka yöne çekmişti. Tabii ben o sırada Kaya'yı çok özlediğimi, dayanacak gücümün kalmadığı söyleyip depresyona girmiştim. Cemre de söz de beni sakinleştirmişti.

"Kaya'nın en romantik performansı hangisiydi?"

"Nasıl ya?"

"Kaya'nın en romantik performansı hangisiydi?"

Sinirlerim gerildiği için saçma bir tepkiyle "Sana ne ya!" demiştim.

"Aman söyleme! Ben sana söyledim sanki..." Bu Cemre gittikçe başka boyuta yerleşiyor. Bu arada gelinliğim de sonunda üzerime oldu! O gelinliğin içine girmek için verdiğim mücadeleden resmen galip geldim. Tabii Kaya'nın da yardımı vardı ama üç haftadır bir şey olmadığına göre bu galibiyetimi tek başıma üstlenme hakkına sahibim.

Kaya'nın sürprizine gelirsek; beni yeni aldığı eve getirmişti. Tabii ben ilk önce bir akrabasına ziyarete geldiğimizi sanmıştım. Çünkü evin ii dayalı döşeliydi. "Beğendin mi?" demişti Kaya... Beylerbeyi'nde çok şık bi villaydı. Üstelik gerek manzarası açısından, gerek evin döşenmesi açısından çok güzel bir evdi.

"Beğendim de, kimin burası?"

"Yeni mutlu ift Yelkencilerin!"

"İnanmıyorum, bizim mi burası?"

"Tabii ki de bizim yeni Yelkenci diyorum. Bizden başka yeni Yelkenci mi var?"

İşte bu çok doğruydı! Yani Kaya'nın Yelkencilerin tek varisi olarak soyadını yürütmesi gerekiyordu. Çünkü Özer amca da tek çocuktu ve Yelkencilerin soyunda bir erkek ocuk yapmak modaymış gibi hepsinden tek bir

tane vardı. Tabii Özer amcanın dediğine göre; Kaya'nın bu önemli konuda özenle çalışması gerekiyormuş. Tabii Kaya babasına zevkle çalışacağını söylemiş ve bunları bana pişkin pişkin anlatmıştı. Ben çocuk istiyorum ama şimdi bir de -lar eki eklenince korkmaya başladım.

Evin içini gezerken bir an başım dönmedi değil hani... Odaları gez gez bitmemişti. Hepsi dayanmış döşenmiş ve öyle güzel olmuş ki... Hatta Kaya bana özel çalışma odası bile düşünmüş. Mutluluk onun yanında... Kaya bazı ayrıntıları öyle derin düşünüyor ki, hani ben bile düşünmem bu kadarını... Odamıza gelip mavi-beyaz ve siyah olan eşyalara bakmıştım. Heyecanlanmıştım ve Kaya "Kırmızı elmaya döndün kızım. Bırak artık şu kızarma durumlarını..." demişti. Ben de ona dönüp "Senin gözünden hiçbir şey kaçmıyor Kayak!" demiştim. Tabii ben ona Kayak deyince o hemen sinirlenmişti. Sonra biz kavga etmeye başlamıştık. Son bekârlık kavgamızı bir güzel yapmış ve sonrasında bir güzel de barışmıştık. Kaya romantiklik performanslarına bir yenisini eklemiş ve benim aşka inancımı tazelemişti.

Parti için hazırdım. Üzerime rahat ve şık bir elbise giymiştim. Tabii Kaya'yı da aramayı ihmal etmemiştim. Bu akşam benim veda partimle birlikte, Kayaların da 'sözde' sakın takılma amacıyla bir araya geldikleri; Kaya'nın veda partisini yapacaklardı. Sakın takılmayı biliyorlar mı, bilmiyorum ama benim duyduğum sesler pek de sakın takılan bir gruba ait gibi değil... Neyse ben de bu akşam sakın takılmayacağım!

Parti çok güzel gidiyor. Reina'da acayip eğleniyoruz. Ben önüme koyulan bütün bardakları fondiplerken, artık her şeyi tamamen unutmaya başlıyorum. Adımı, ya-

nımdakileri, neden dünyaya geldiğimi... Hepsi gidiyor. Ama sürekli dans edip, şarkı söylüyorum. Sonra bana zorla kahve içeren kişiyi hatırlıyorum tabii hatırlamadan önce kokusunu alıyorum. Ben de ona şarkı söyleyeceğim.

"İnanmıyorum Kaya? Buradasın?"

"Tabii ki de burayım Japon güzeli, başka nerede olacaktım ki?"

"Sana şarkı söyleyeyim mi?"

"Söyle tabii ama söylerken üzerime kusma lütfen."

"Of! Sus da dinle..."

"Eeee söylesene?"

"Dur be unuttum. Buldum. O bir He-man Batman Pacman Mad Man, yanında durucam, hep onun olucam, yarısı olucam ben!" deyip kendimi onun göğsüne bırakıyorum. Kendimi çok mutlu hissediyorum.

Sabah kalkınca Cemrelerde olduğumuzu anca idrak ediyorum. Oha bugün benim kına gecem var! Kaya'ya bakıyorum. Yavaşça yüzüne dokunuyorum. Hafif uzamış sakalları avucumun içine batıyor. Sonra biraz uzamış saçlarına bakıyorum. Of bu adamın neden saç baş uzadı böyle ya? Evlenmeden dağılmaya başladı bile! Ama yine de çok yakışıklı! Şimdi kendimi böyle dağılmış düşündüm de... Kaş bıyık uzamış. Ay! Erkekler bazı konularda ciddi şanslı! Ben kaş göz salsam Ferhat Güzel'le kaş, bıyık yarışına girerim vallahi de! Kaya yerinden kıpırdarken gözlerini açmaya başlıyor. Benim hâlâ uykum var ya... Bugün birkaç kahve daha içmem lazım. Birbirimizle günaydınlaştıktan sonra ben yerimden kalkıyorum. Salona geçtiğimde, koltukta oturan Cemre'yi görüyorum. Yanına gelince kahve içtiğini görüyorum. Anında elinden alınca öyle bir çığlık atıyor ki... İçeriden boxerıyla koşarak gelen Oğuz'u görmek paha biçilemez tabii! "Nerede o?" deyip bağılıyor. Ben arkamı dönüp koltuğa oturuyorum. Cemre de arkamdan ona bağıırp

odaya götürüyor. Evime gidip dinlenmem lazım. İnsan üzerimdekileri çıkartır bari!

Az sonra Cemrelerden ayrılıp eve gidiyoruz. Daha doğrusu eski eve... Ya da eski olacak eve... Bu evi de pek sevmiştim ya... Ne bileyim huzur veriyordu bana... Sonuçta çok güzel anılarımız oldu o kısacık zamanda... Eve gelince teyzemlerin geldiğini görüyorum. Aslında teyzem birkaç gün önce Ela'yla gelmişti ama eniştemin hasretine dayanamadığı için bir daha İzmir'e dönmüştü. Tabii bize de işlerim var bahanesini uydurmuştu. Saate bakıyorum, yuh öğlen iki olmuş!

Teyzem ve eniştemle selamlaştıktan sonra odama gelip üzerimdekilerden kurtuluyorum. Tam o sırada odanın kapısı açılıyor ve içeriye annem geliyor.

"Annecim ne oldu?"

"Asıl sana sormak lazım ne olduğunu... Dolabına temiz kıyafetlerini koyarken, farklı kıyafetler buldum?"

Oha!

"He şey o... Şimdi yeni ev için eşyalarını toplarken karışmış... Sonra bizim..."

"Kes yalan söyleme bana... Tamam kavga etmeyeceğim. Saçını başını da yolmayacağım," deyip arkasını dönüyor ve durup tekrardan bana doğru dönüyor. Yanıma gelip kafama bir tane geçiriyor ve "Tüh sana!" deyip odadan çıkıyor.

Neyse yarın evleniyor olduğum için bir tükürükle olayı kurtardım. Ay bu kadın hangi ara çamaşır yıkadı ya? Acaba Cemre'nin eşyalarıyla benim eşyalarım birbirine mi karıştı? Hatun burada kalma bahanesiyle, eşyalarını bırakıyordu da burada... Dolabı açıp arama yapıyorum. Eeee burada benim kıyafetlerimden başka kıyafet yok ki? Allah Allah... Kapının yanına gelip hafiften kapıyı aralıyorum ve annemi çağırıyorum. Onuncu defa bağırdıktan sonra geliyor.

"Ya sen ne eşyası gördün pardon da?"

"Ne eşyası olacak acaba? Böyle saçma i çamaşırlarını gördüm. n var arkası yok! Benim aldığım çamaşırları da kullanmıyorsun değil mi? Onların nesi vardı?"

"şimdi onların üzerinde barbie falan vardı da... Ya o gördüğün çamaşırları ben giymiyorum ki... Bizim kızlar şaka olsun diye her sene doğum günümde alıp, kendi kendilerine eğleniyorlar. Ben de öyle çekmecenin bir köşesine koyuyorum."

Annem bana uzun süre bakıp, hatta boylu boyunca süzüp inceliyor. Üzerimde sadece çamaşır olduğu için bir şey demeden çıkıyor odadan. İyice tuhaf oldu annem de var ya... Duş alıp üzerimi giyiniyorum ve salona, altın kızların yanına geliyorum. Eniştem balkonda temiz hava alıyor. Konuşmalarına yle bir dalmışlar ki beni fark etmiyorlar bile... Ne konuştuklarını anlamak için yanlarına yaklaşıyorum. "İnanmıyorum..." diyor teyzem heyecanla... "Ne ye inanmıyorsun teyzoş?" deyip yanına oturuyorum. Annemle teyzem biraz geriliyorlar saki "şeye inanmıyorum. Senin i çamaşır seçimlerine..." diyor.

"Evet teyzen de, ben de inanmıyoruz. Kesin giyiyor-sun sen onları."

"Bana bakın ben aptal mıyım? Ne dönüyor burada?"

"Aman ne dönecek be! Hadi git bize kahve yap sen..." deyip yanından kaldırıyor teyzem beni... Ben de yanından kalkıp mutfağa doğru yürümeye başlıyorum. Kesin bir şeyler dönüyor var ya... Kesin bu işin içinde Funda teyze de var. zmeden balayına gideceğim ama... Cemre'yi bu iş için kullanabilirim. Kesin o zer bu konuyu!

Mutfağa gelince Ela'yı görüyorum. "Ne yapıyorsun burada?" diyorum. Sonuçta Ela yemek yemeyen bir insan... O kadar ince görünmesinin bir bedeli var tabii.

"Karnım aıktı. Sen nasıl oldun. Dün gece çok ağla-dın. Korktum bir ara..."

"Hadi canım, neden ağladım ki?"

"Aman senin salakça krizlerin... Aman efendim Kaya öküzeleşirse ne yapacaktıydın da, yok efendim özgürlüğün bir aşk uğruna gidiyormuş da... Vuslat karnını tutmaktan erken doğum yapacaktı neredeyse..."

"Açın kışınızla alay edin ya!"

Teyzemlere kahve yapıp içeriye geliyorum yeniden. İçeriye gelince teyzemler yine konuşmalarını kesip bana bakıyor. Var bunlarda bir şey ama neyse! Kahvelerini verip yanlarından ayrılıyorum. Şu kına işi için bir plan yapmam lazım. Yani ben kına sevmem. Hem de hiç sevmem! Hint kınası nasıl acaba? Şöyle şekilli falan, güzel olur aslında ama siyah olursa... Hatta şu anda Cemoli'yi arıyorum ve Hint bir kadın bulsun bana... Hint kınasından dövme yaptıracağım. Cemoli'yi arayıp söylüyorum hemen. Tabii anında davayı çakınca "Az değilsin var ya!" deyip benimle ahlaksızca konuşmaya başlıyor. Yüzüne kapatmadan önce işimi halletmesini söylüyorum.

Biraz dinlenmek istiyorum. Sonuçta akşam beni önce oynatacaklar sonra ağlatacaklar ve sonra tekrar oynatacaklar. Zaten Funda teyzeyi de anlamadım. Annem onu da kendine benzetti. Kadın bir anda yalı kraliçeliğinden kına meraklısına döndü. Bana kına yakacağı için acayip mutluydu en son. Neyse ki kınayı elime yakacağı için mutlu. Buna sevinebilirim aslında. İlk ve son gelini ben olacağım. İlk ve son... Ay bak şimdi Kaya öyle kıro bir yazı yazar mı ki arabanın arkasına? Annemin ilk ve son gelini diye... Böyle arabanın arkasına ve önüne... Uyanıktan sonra bunu da konuşmam lazım.

Etrafımda dönen kızlar yüksek tepeli evleri protesto ederek şarkılarını söylüyorlar. Konumuz yüksek tepelere yapılan evler. Daha sonra şarkının ilerleyen sözle-

rinden anladığım kadarıyla aşrı aşrı memlekete verilen kızları da protesto ediyor bu dönen kızlar. Hatta annesinin bir tanelerini hor gören o it sürülerini de protesto ediyorlar! Ne acayip bir şarkı bu ya! Cemoli'nin verdiği tekila bile işe yaramadı! Konuyu anlamazdan geleyim dedim ama konu benim resmen! Ağlıyorum ya! Ben annemin biricik kızıyım beni neden hor gören aileye veriyorlar? Of beynim uyuştı iyice... O kadar ağlamamak için kırk takla at, şimdi otur burada ağla! Annem de ağlıyor ya canım benim. Minik kardeşim de ağlıyor, haklı kız... Kızın yıllar sonra bir ablası oldu, tadını çıkartıp haylazlıklar bile yapamadık. Ela gülüyor ama! Vuslat yine ağlıyor. Of inşallah erken doğum yapmaz ya... Funda teyze de ağlıyor bak, teyzem falan, neden hepsi ağlıyor bunların? Sanki hepsi hor görülen ailelere gelin olmuşlar gibi! Ben niye ağlıyorum peki?

Şarkı bittikten sonra kaynanam çok komikti ya... Kaynana... Neyse işte Funda teyze yanıma geliyor. Tamam, burayı biliyorum! Avucumu açmayacağım çünkü Funda teyzenin altın koyması gerekiyor. Bu arada annem Hint kınasına karşı geldiği için avucumun içi birazdan esas kına olacak! Funda teyze yanıma gelince gülümsüyor. Demin ağlayan kadın şu anda gülümsüyor. Ben de geleneklere uyup avucumu açmıyorum. O da çantasındaki şeyim kadar olan altını nah diye çıkartıyor! Benim avucum bu kadar büyük mü ya?

Funda teyze avucuma minnacık bir leke olacak kadar kına koyup —*acayip korktum var ya eşek kadar sürecek diye*— üzerine peçete kapatıp şu desenli kına eldivenlerini takıyor —bu eldivenler kınayı sevmeme yardımcı olabilir aslında. Çünkü benim kına eldivenim, kırmızı tüyleri ve üzerindeki dantel figürleriyle acayip seksi duruyor. Hatta bana danteli bile sevdirebilir bu—. Daha sonra Kaya Bey gelinin yanına teşrif ediyor. Kırmızı dantelli duvağını kaldırıp —*ki bu arada yine bir ayrıntı...*

Tüm kızlarda var bu duvaktan. Aslında ben evlenmemiş kızlara takılsın diye almıştım ama Ela ve Vuslat da taktılar. Tamam ya annem de taktı. Hatta kendini bu sıralar fazla bekâr görmeye başladı— bana gülümsüyor. Ağladığımı hemen anlıyor tabii ve sarılıp saçlarımdan öpüyor. "Sen ağlama bebeğim ben dayanamam..." diyor kulağıma da... Zaten ondan sonrasında ağlayan pek kimse olmuyor.

Var ya ben kendimi yanlış tanıyormuşum. Öyle bir kıvırtıyormuşum ki... Asena halt etmiş benim yanımda! Cemre'nin getirdiği kadın, Hint kınasıyla herkese istediğini yapıyor. Ne arsız arkadaşlarım varmış benim ya... Gerçi ben de arsızlık konusunda onlarla yarışırım ya neyse... Kınaya özel hediyem de eldiven oldu. Ama bu eldivenler cidden çok şık...

Gecenin sonunda evimize geliyoruz kızlarla... Erkekleri Deniz'in —*esrarengiz bir şekilde ortaya çıkan*— evine yollamıştık. Dayım zaten ona sövmeye başlamıştır. Eşek sıpası ya, bari benden habersiz yapma! Babam ve Emre de —*kına gecemde onlar da vardı. Hatta kadından çok erkek vardı*—evlerine gitmişlerdi ve ben Cemre'yi de yanıma alıp gelmişim. Vuslat'ın hafiften ağırları olduğu için o gelememişti. Kuzumun içi gitti resmen ama... Herkes bir köşeye kendini atınca yorgunluktan gözlerimiz kapanmaya başlıyor.

"Hadi biriniz kalkın da kahve yapın," diyor teyzem. Tabii herkes birden bana bakıyor.

"Hiç bakmayın! Ben gelirim. Bugün benim son gecem."

Cemoli ve Ela 'ya sabır' çekip mutfığa doğru gidiyorlar. Japon Cemre de kalkıyordu ki onu durduruyorum ve sarılıyorum. Ben ona sarılınca Lila da yanıma gelip "Ben de Capon," diyor. Çocukların üzerinde acayip bir etkim var. Lila'yı kucağıma alıp poposunu ısıriyorum. Bugün Afiş Güzeli'nin çocuklarıyla ilgilendim azıcık ve

Lila Hanım uzaktan uzağa kıskançlık sinyallerini yolladı bana.

Bu gece son bekâr gecem... Yarın evleniyorum. Heyecanım katbekat artıyor. İnşallah nikâh masasında heyecandan bayılmam. Herkes yataklarına gittikten sonra *—ki bu sırada kimle yatacağım kavgası yaşandı ve galibiyet Cemoli'ye kaldı. Tabii annem çok yorgun olduğundan fazla direnmedi ama Cemoli de az değilmiş ya... Bir görmeniz lazımdı çemkirmeleri falan—* ben Cemoli ve Japon Cemre benim odaya geliyoruz. Burada kalan az sayıda kıyafetten onlara bir şeyler ayarlıyorum. Hepimiz tek tek duş aldıktan sonra yatağa uzanıyoruz. Ben gözlerimi kapatıp derin bir uykuya dalmayı hayal ederken, yanlışlıkla Cemoli'nin fantezi dünyasına dalıyoruz. Yeni gelin kızlar birazcık bilgilendirilmeliymiş!

"Uyanın artık! Kahvaltı yapalım da çıkalım."

Teyzem bu cümleyi sanırım beş defa tekrarladı. Duyup da ses vermeyen bizler, uykunun kollarına teslim olmak üzereyken teyzem altıncı defa ve şu an yedinci defa tekrarlıyor aynı cümleyi.

Gözlerimi açıp "Tamam teyze kalktık işte... İlla ona tamamlayacaksın değil mi?" diyorum.

"Bana bak Japon bozuntusu kalk hemen. Aaaa ne bu canım?" derken sesindeki bezmiş hava öyle çok fark ediliyor ki...

"Ne bozuntusu ya? Ben yerli Japon'um bir kere... İyi-ce kıskanç oldun sen ha..."

Tam o sırada kızlar yanımdan kaçarcasına kalkıyor. Teyzem bana öyle tarif edemediğim bir biçimde bakıyor ki... Yavaşça yataktan kalkıp, teyzemin yanına gidiyorum.

"Şaka yaptım ama..."

"Biliyorum... Hazırlan artık."

“Bana k s m  veda edeceksin ama? O zaman ben nasıl balayımı kusursuz ya ayabilirim ki?”

Yanına gidip sarılıyorum ona... Yanağına içten bir öpücük bırakıyorum, tamamdır.

“Bu cad  tarafının bana çekmiş olmasını her ne kadar gururla beğeniyor olsam da... Bana s kmez cad  hanım.”

Evimde son defa kahvaltı ediyorum. Kahvalt yı balkonda yaparken, herkes yine her zaman olduğu gibi ‘böyle yapalım, şöyle yapalım’ derdinde...

Kahvaltımızı yaptıktan sonra e yalarımızı alıp arabalara biniyoruz. Japon Cemre bende kalmayı planlamadığı için elbisesini getirmemi ti.  nce onun elbisesi aldık ve sonra iki araba —*ki diğer araba Cemoli’nin*— düğünün yapılacağı yer olan Esm  Sultan’a gitmek için yol alıyoruz. Hafiften bir suskunluk var arabada... Annem, Cemre ve ben, benim arabamla gidiyoruz. Annem arkada sessizce oturuyor.

“Evleniyorum diye mutlu olman gerekiyordu senin Sultanımm?” diyorum dikiz aynasından arkada oturan anneme bakıp...

Derin bir nefes alıyor “Mutluyum tabii, çok mutluyum hem de... Ama duygulandım biraz. Böyle küçüklüğün gelmeye başladı gözümün önüne...” diyor annem... Ben de ona gülümseyip ortamın havası dağıtmak için radyoyu açıyorum.

Esm  Sultan Yalısı’na gelince bizi güzel insanlar karşılıyor. Cemre gelinliğimi getirmeleri için buraya y nlendirmi ti. Arabanın arkasındaki eşyaları yanımızdaki yardıma gelen kişilere veriyoruz ve bize ayrılan özel kısma doğru gidiyoruz. Tabii bu arada me  na tekrar bakıyorum harika olmuş. Beyaz masalar ve üzerindeki beyaz masa  rt leri... Altın rengindeki sandalyeleri... Masanın üzerinde olan orkideler... Her masada ayrı renkte orkideler öyle güzel duruyor ki... İnsan sırf bura-

da evlenmek için bile evlenebilir. Organizasyon kısmında bana yardımcı olan Tuğçe yanıma geliyor ve eksik bir şey olmadığını söylüyor. Tek eksiğin gelinliğin üzerimde olmaması olduğunu söylüyor. Sohbet ede ede yukarıya çıkıyoruz. Kaya'nın hâlâ gelmediğini öğreniyorum. Neco anında olaya el atıp Kaya'dan daha büyük bir sorunumuz olduğunu —*bu sorun ben oluyorum*— söylüyor. Beni hızlıca beyaz bir sandalyeye oturtturuyor ve gerisini gözlerim kapalı bir şekilde beklemeye başlıyorum.

Annemlerin sesini duyabiliyorum ama gözlerimi açmadığım için ne halde olduklarını bilmiyorum. Telefonumun sesini duyuyorum elime tutuşturulan telefonu mu açıyorum.

"Açmasaydın güzelim?"

"Kaya? Ya çok gürültülü burası... Herkes benden çok panik durumda... Sanki evlenecek olan onlar."

"Çok heyecanlıyım ben... İstisna olan kızla evleniyorum."

Gözlerimi açıp Neco'ya kaş göz işaretleriyle kalkacağımı söylüyorum ve yine kaş göz işaretlerimizle kavga ediyoruz. Yanından ayrılıp odadan çıkıyorum.

"Ben de çok heyecanlıyım. Ben de istisna olan erkeklerle evleniyorum bu bir kız için ne demek biliyor musun?"

"Biliyorum bebeğim... Ben de olsam benimle evlensem senin hissettiklerini hissederdim."

"Ukalalık yapma bana... Hâlâ imzalar atılmadı ne de olsa..."

"Seni seviyorum ve şu an tam arkadayım," derken sesi yankılandığı için arkamı dönüyorum. Saçlarını kestirmiş. Kirli sakallar gitmiş. Gamzesi yine buradayım diyor.

"Çok etkileyici olmuşsun... Etkileyici ve gizemli..." diyorum yılbaşı günü bana söylediği söz gibi...

"Sen de... Tatlı görünüyorsun."

Tabii saçlarımdaki bigudilerle gizemli görünecek halim yok.

"Her halimle beğenmek zorundasın artık."

Yanıma gelip bir eliyle bana sarılıyor. Uzun bir öpücük bırakıp geri çekiliyor.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum aşkım."

"İnanmıyorum. Balayını bekleyin yani!" diyen sese dönüyorum ve Neco bana ölümcül bakışlarını atıyor. Kaya'dan ayrılıp içeriye giriyorum. Yahu bir izin verin de azıcık konuşayım şu adamla!

Uzun bayağı uzun... Çok fazla uzun bir süreden sonra aynadaki yansımama bakıyorum. Yani cidden güzel oldum ya! Gelinliğim beni böyle ince gösterdiği için bu gece onu hiç üzerimden çıkarmak istemiyorum! Üst tarafı straplez kalın dantellerden oluşuyor. Dantel sırtıma doğru inceleyerek, sırtımın belli bir yerinden sonra beyaz şirin düğmelerle birleşiyor. Gelinliğin etek kısmı ise peri masallarından fırlamış gibi hafiften kabarık. Eteklerimin üst kısmı da dantellerle süslenmiş. Omuz kısımlarında olan hafif şık taşlar da gelinliğime farklı bir hava katmıyor değil hani... Cemoli cidden çok güzel çizmiş bunu ya... Dalgalı saçlarımı ensemden dağınık bir topuz yaptı Neco... Topuzun üzerine küçük orkideler koyup siyah saçlarımı renklendirmek istedi. Makyajım da fazla abartılamamış, şık bir makyaj oldu. Kendime nasıl dalmışsam, aynada bir anda annemi görüyorum. Ona dönüp gülümsüyorum.

"Çok güzel oldun."

Annem üzerine —benim yoğum isteklerim üzerine— zümrüt yeşili şık bir abiye giydi. Güzelliğinden resmen ona bakamıyorum.

“Sen benden çok daha güzel olmuşsun ama...”

“Hadi oradan.”

“Kaya ne zaman gelir acaba?”

“Birazdan gelir. Fotoğrafçıyla bir şey konuşuyordu. Küpelerini takmamışsın?” diyor annem panik bir şekilde. Cidden nasıl unuttum ben bunu ya? Bir tek annemin hediyesi olan zümrüt taşlarla süslenmiş kolyeyi taktım —*bu kolyeyi de anneannem anneme takmış. Annemin paha biçilemez kolyesi*—. Sırf küpelerim bunlara uyum sağlasın diye gezmediğim mağaza kalmadı ya! Şimdi de mal gibi unutuyorum!

Annem çantamdan küpelerimi getirirken kapı çalıyor ve içeriye Funda anne —*inanmıyorum! Anne dedim! Hem de daha halay başı olmadan!*— geliyor. O da üzerine siyah bir elbise giymiş ve çok şık olmuş.

“Özgecim çok güzel olmuşsun.”

“Teşekkür ederim, siz de çok güzel olmuşsunuz.”

“Hadi oradan,” deyince annem de, ben de gülüyoruz.

Yanıma geliyor Funda... Funda anne... Kaya benim anneme anne demeye başladı ama ben hâlâ neden bu kadar kararsızım? Elindeki kutuyu bana uzatıyor. “Güzel gelime küçük bir hediye...” deyip anneme göz kırptıyor. Ben de anneme bakıyorum ama gözlerinden bir şey anlamıyorum. Fakat gülümsüyor.

“Ne gerek vardı Funda anne...” diyorum. Valla dedim anne dedim. Ay yakında yürümeye başlarım ben! Ama Funda annenin yüzündeki gülümseyeme değdi ya... Sanki uzun süredir bunu bekliyormuş gibi bi gülümseme geçti yüzünden...

“Özgecim...” deyip bana sarılıyor. Ben de ona sarıyorum. Güzel bir şeymiş ya... Elindeki kutuyu tekrar uzatıyor ve ben de alıp açıyorum. Ha siktir! Bu benim küpelerimin aynısı! Gerçi ben imitasyonunu almıştım, çünkü bu küpeleri alacak parayı henüz kazanmıyorum.

Bunların taşı cidden zümrüt ya... Annemin bana hediye ettiği kolyenin küpesi gibi bu ya?

"Kolyenin taşlarını temizlettiğim gün Fundacığım da yanımdaydı. Çok zarıfsın Funda..."

"Olur mu öyle şey? O artık benim de kızım," deyip bana tekrardan bakıyor. "Özgecim inan bana Kaya'nın seni seçmesi o kadar güzel bir duygu ki... Bundan önceki arkadaşıyla..." deyip biraz susuyor. Ne arkadaşı ya... Sürtük gibi yapışıyordu neredeyse! Kadındaki inceliğe bak Allah'ım! Benim içimdeki maganda Özge'yi tanısa ne yapardı acaba?

"Yani Ceren iyi kızdı evet ama Kaya'nın istemediği bir evlilik yapacağını düşünmek beni çok üzüyordu. Seni anlattığı günden beri çok huzurluyum. Önce gözlerindeki o oğlumu sonsuz bir sevgiyle sevdiğini gösteren ışık için, sonra da beni anneliğe kabul ettiğin için sana sonsuz teşekkür ederim."

"Ben çok teşekkür ederim. Bu söylediklerinizle bugünkü gerginliğim azaldı şu an... Ayrıca hediyeniz için de çok teşekkür ederim."

Daha sonra Kaya odaya geliyor. Ben ona çarpılmış gibi bakakalıyorum. Bir damatlık bir insana ancak bu kadar yakışabilir. Odada annem ve Funda anne olduğu için kibar tepkiler veriyor şapşal. "Sanırım şuan cenneteyim," deyip odanın tam ortasında duruyor. Sonra o muzip bakışlarını atıp sağa tarafa dönüyor. "Annelerin güzellik yarışmasına dönmüş burası ya... Bu ne güzellik hanımlar? Bu Özge ve benim düğümüzdü," deyip onlara gülümsüyor. Biraz onlarla sohbet ediyor ve ben de onların sohbet bitimine kadar kenarda mal gibi duruyorum. Anneler odadan çıkıp aşağıyı kontrol etmek için gidiyorlar. Kaya ve ben yalnız kalıyoruz. "Japon bebeğim ya da Japon meleğim mi? Ya da peri masallarının en güzel kızı mı demeliyim sana?" derken yanıma doğru

yürümeye başlıyor. Allah'ım bu adam sadece bana mı böyle yakışıklı görüyor. Tabii tatlı ve çekici?

"Ama anneler daha güzel olmuş değil mi?" diyorum alıngan bir havayla...

"E, önce onlara güzel sözler söyledim ki bizi yalnız bıraksınlar diye..."

"Ne alaka ya?"

"Şimdi benim güzel masalım..." deyip ellerini belime koyup beni kendine çekiyor. "Önce onlara iltifat etim çünkü annelerin sana iltifat etmediğim için senin bozulduğunu düşüneceklerini, bir bahaneyle odada bizi yalnız bırakacaklarını biliyordum ki, bakınız öyle oldu."

"İşin gücün kurnazlık yapmak değil mi?"

"Seni öpemiyor olmak ne acı şu an biliyor musun?"

Sesi öyle özlem dolu çıkıyor ki...

"Bu sefer rujum yanımda ama..."

"İşte bugün aldığım ilk güzel haber bu..."

Beni kendine tamamen çekip öpmeye başlıyor. Öyle özledim ki onu ve onun da özlediğini anlamamak için salak olmak lazım. Biraz sonra geri çekildiğimizde alnını alnıma yashıyor.

"Küçükken dinlediğim masalların hepsi gerçekmiş. Babaannem her zaman kalbimden geçirdiğim en güzel kişiyle bir ömür boyu mutlu olacağımı söylerdi. Şu an onu kollarımın arasında tutuyorum... Japon iyi ki geldin..."

"Asıl sen iyi ki geldin. Bana öyle güzel şeyler yaşattın ki... Seni çok seviyorum. Çok ama... Hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar fazla... Bizim aşkımızın içinde hiçbir zaman eksik lafı olmasın olur mu?"

"Zaten ben seni hiçbir zaman eksik sevemem ki..."

Fotoğraflarımızı benim eski bir arkadaşım olan üni-

versite yıllarımızın güzel anılarımızı donduran Selin çekiyor. Çünkü Kaya ısrarla Barut'un çekmesine karşı çıktı. Neymiş efendim o çekim sırasında alay edip, tüm enerjisini alıyormuş. Kaya beni almaya gelmeden önce kızla uzun uzun konuşmuş ve istediği pozları anlatmış. Selin beni görünce "Bu manyağı çok aradın mı?" demişti.

Selin bizim fotoğraflarımızı çekmeye başlayınca beni yine bir heyecan dalgası sarıyor. Kaya'nın arsız pozları beni bir nebze olsun rahatlatıyor ama... İş daha özel pozlara gelince hafiften bir geriliyorum. Annemin bir köşeden bizi izlediğini düşünüyorum ve bu yüzden samimiyet derecesini abartmamaya çalışıyorum. Fakat Selin istediği pozu alana kadar "Daha yakın, hadi ama!" diye söylenip durduğu için mecburen dediğini yapıyorum. Zaten boğaza karşı romantik duyguların esiri olmamak mümkün değil. Ortaya güzel pozlar çıkıyor. Arada çektiği pozları bize göstermeyi ihmal etmiyor Selin. Birkaç poz da bizim kızlarla ve ailelerle çektiyoruz. Kaya'nın kuzenleri ve bazı arkadaşları da çekilmek istedikleri için onlarla da çekiliyoruz. Zaten olay belli bir yerden sonra şamataya vurulduğu için iş eğlenceli bir hal alıyor.

Barut, Kaya'yı dinlemeyip akşam makinesinin merceğine bizi sıgdırmak istediğini dile getiriyor. Buranın akşam çok daha farklı ve çok daha özel olduğunu söylüyor. Hatta bunu söylerken öyle derin bir tarzda söylüyor ki, bir an için onun masallardan fırlamış gizemli bir adam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Daha sonra Kaya ile atışmalarını film gibi izlediğim için, onların bir masal kahramanından ziyade, çizgi film karakterleri olduğuna inanıyorum.

Çekim bittikten sonra tekrar odaya geliyoruz. Herkes bir taraflara dağıldığı için Kaya ve ben öylece kalıyoruz. Biraz konuşup birkaç poz da biz kendi telefonumuzla çekiliyoruz.

Arada geçen zamanla odamız bir boşalıyor bir doluyor. Akşam iyice kendini göstermeye başladığı zaman makyajım tazeleniyor. Saçlarım düzeltiliyor ve bu sefer odada tek kalıyorum. Parfümümü kollarımdan başlayıp tüm vücuduma sıkıyorum. Aynada kendimi inceliyorum. Duvağım topuzumun hemen altında olduğu için sırtım gözükmüyor pek ama çare tükenmez. Nikâhtan sonra o duvak yok olacak. Çiçeğim nerede? Evet işte orada... Mavi orkideler... Ben fazla maviciyim ya. Çiçeğimi alırken odanın kapısı tıklanıyor ve içeriye babam geliyor.

"Gelebilir miyim Özge?"

"Tabii ki de gelebilirsin."

Babam içeriye girip bana yaklaşıyor. Tam önümde durup bana gülümsüyor.

"Çok güzel olmuşsun kızım."

Kızım...

"Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı olmuşsun," deyip gülümsüyorum.

Elini uzatıyor ve ben de tutuyorum. Odadaki koltuğa yönlendiriyor. İkimiz de oturuyoruz. "Evleniyorsun... Hiçbir anında yanında olamadım. Elini tutamadım. Sana sarılamadım. Ama şu an buradayım..." derken hâlâ ellerim onun avuçlarının arasında. "Buradasın..." diyorum ben de.

"Buna sen izin verdin. Beni kabul ettin. Bana inandın. Özge biliyorum ne olursa olsun beni tam anlamıyla affetmeyeceksin. Bugün bu adımı atmaya başlayayım istiyorum. Biliyorum çok geç kaldım. Ama bugün eğer sen de istersen elini tutup seni ben Kaya'ya götürmek istiyorum. Senin heyecanını hissetmek istiyorum. Elini tutup buradayım demek istiyorum. Bugün senin tam anlamıyla baban olmak istiyorum. Seni sevdiğin adama vermende önce sana sıkıca sarılmak ve tüm duygularını paylaşmak istiyorum. Buna izin verir misin?"

Babamı affetmek... Hayatım boyunca bu anı düşündüm. Babamın kolları arasında sevdiğim adama doğru ilerlemek. Evet, babamla tam anlamıyla baba—kız ilişkimiz olmadı. Ama bundan sonra olabilir. Babam bana bu kadar yaklaşmış ve beni affet diyorsa olur. İzlediğim bir filmdeki cümle beni çok etkilemişti. *'Hayatta asıl önemli olan; hâlâ yaşıyorken, asla geç olmadığına inanmaktır.'* Geç olmadığına inanıyorum. Babam bu kadar pişmansa ve böyle çabalıyorsa ben zaten onu affederim ki...

"En büyük hayalim; babamın kolunda gelinliklerle sevdiğim ama doğru ilerlemektir. Sen buradasın... Pişmansın... Elimi tutuyorsun... Ağlıyorsun... Baba beni bir daha bırakma... Ben bu sefer... Bu sefer biterim, yok olurum. Beni bırakma ne olur."

Babam beni sıkıca kendine çekip sarılıyor. İkimiz de ağlıyoruz. Daha doğrusu ben gözyaşlarımı akıtmamak için kendimi sıkıyorum. Daha sonra annem odaya gelip hazır olup olmadığını sorup, düğünün başlaması gerektiğini bildiriyor. Tabii önce bizi görünce bana gülümsüyor...

Babamın kollarında Kaya'ya doğru ilerliyorum. Çok heyecanlıyım. Biraz sonra onun karısı olacağım. Kaya'ya yaklaşıncaya duruyoruz. Babam yanımda, Kaya karşımda, annem az ileride bana gülümsüyor. Babama dönüyorum.

"Umarım çok mutlu olursun kızım. Sen mutluluğu fazlasıyla hak ediyorsun," deyip beni alımdan öpüyor ve duvağını kapatıyor.

"Baba ben tüm her şeye rağmen seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum Japon güzelim."

Babam Kaya'ya dönüp "Kızımı üzme... O yeterince üzüldü evlat," diyor.

"Merak etmeyin, bu hayatta onu üzecek son insan bile değilim."

Kaya bana elinin uzatıyor ve ben de onun elini tutuyorum. Hem de hiç bırakmamak üzere... Nikâh memuruna "Evet!" lerimizi söyledikten sonra Kaya bana bakıp arsızca gülümsüyor. Ben kaç göz işaretleriyle öpmemesi gereken yeri gösteriyorum ama dinlemiyor. Beni uzun, çok uzun süre öperken arkadaşlarımızdan "Ooo..." sesleri yükselmeye başlıyor ve alkışlar daha da artıyor. Bir-birimizden ayrılınca ikimiz de gülümseyip birbirimize bakıyoruz. Nikâh memuru cüzdanı bana uzatınca "Hem ayağımıza basıyorlar hem de cüzdanı alıyorlar. Nasıl keramet bu?" diyor Kaya... Daha sonra düğün dansımızı gerçekleştirmek için nikâh masasından ayrılıyoruz.

Bir saniye ben bu şarkı kısmını tamamen unuttum. Anlaşılan Kaya unutmamış. Yürürken Kaya'ya dönüp "Hangi şarkıyı seçtin?" diyorum.

"Ankara'nın Bağları'nı seçtim. Hatırladığım kadıyla telefon müziği yapmıştın bir ara... Çok seviyorsun değil mi?"

"Saçmalama ya... Ne bağı bu? Şaka mısın sen?"

"Kaka olmaktan iyidir. Merak etme onunla da ben ilgilendim. Evliliğimiz boyunca elimi bir şeye sürmem artık. Tam sana yakışan bir şarkı seçtim."

*"Always said i would know where to find love
always thought i'd be ready and strong enough
but some times i just felt i could give up
but you come and changed my whole world now
I'm somewhere I've never been before.
Now I see, what love means."*

Kaya'nın kollarında olmak bana artık güç veriyor. Onu sevmek, aşkını hissetmek kadar özel başka bir şey düşünemiyorum artık.

"It's so unbelievable..."

Şarkıda dediği gibi bu inanılmaz! Kaya'nın aşkı ina-

nılmaz! Bana bu kadar delicesine aşık olması inanılmaz! Hayallerimden daha da öte bir yerde yaşıyorum artık. Kaya'nın olduğu bir masaldayım. Ve bu masalın sonu asla kötü olmayacak!

Dans etmek, deli gibi eğlenmek ve Kaya'nın salsa yapması, hepsi çok güzel... Üstelik bu geceye bir sürpriz daha eklenince Barut bizim fotoğraflarımızı çok daha başka bir hevesle çekiyor. Afiş Güzeli hamileymiş. Hatta Barut bunu öyle havalı bir şekilde söylüyor ki, Kaya onu tebrik ettikten sonra bana dönüp "Acilen aradaki farkı kapatmalıyız," diyor. "Saçmalama onların zaten iki çocuğu var ve şu an üçüncü çocukları gelecek. Ne farkı ya?" diyorum sinirle... Kaya'nın bu aceleci tavırları beni kanser edecek!

"Tamam işte. Bak ilk doğumda ikizlerimiz olursa... Kızım şu an düşündüm de... Kimse bizi geçemez." Barut Kaya'nın son dediklerini duyunca kızını kucağına alıp "Bebeğim Kaya amcana güler misin? Bak senin yaşına basıyor bu sene kendisi," deyip, Kaya'yla resmen alay ediyor.

"İh ih o bundan büyük!" derken parmaklarını üç yapmış babasına gösteriyor, güzel Pamuk Prenses.

Kaya onu kucağına alıp "Amcasının küçük prensesi bu ya..." diyor.

"Uzak dur kızımdan. Hangi ara senin prensesin oldu bu kız?"

"Senden gizli görüşüyoruz biz değil mi amcasının güzeli?"

Bu söz üzerine Kaya'nın kucağındaki ufaklık öyle bir utanıyor ki... Barut karısına bakıp göz kırpmıyor. Sanki 'sana çekmiş işte' der gibi... Ama babasına âşık bir kız

olduğu için, kendini hemen babasının kollarına atıp, ona sıkıca sarılıyor.

"Beklenti nedir?" diyor Kaya, Afiş Güzeli'ne...

"Bu sefer oğlum olsun. Adı da hazır, Barut olsun. Baba oğul ortalığı yangın yerine çevirsinler," diyor Afiş Güzeli tatlı sesiyle... Barut karısına kırgın kırgın bakmaya başlıyor. Afiş Güzeli de kocasının yanağına bir öpücük bırakıp "Ama sevgilim... Senin gibi ortalığı yakıp geçen bir oğlum olmasını çok istiyorum," diyor. Hepimiz uzun bir kahkaha attıktan sonra ayrılıyor ve hiç oturmama yemini etmiş gibi hiç oturmuyoruz. Sürekli dans etmek çok daha zevkli! Üstelik istediğimi elde edip halay başı da oldum! Bu gece benden daha güzeli var mı, ey yıldızlar?

Biraz sonra çılgınlar gibi eğlenirken bir şey acayip dikkatimi çekiyor. Düğün başladığından beri çekiyor ama... Hep bir neyse dedim. Ama şu an açık net bir şekilde hissediyorum. Ahmet dayı ve annem? Biraz önce otururken Cemoli yanıma gelip ayakkabımı çıkartmamı söyledi ve ismi silindiği için çok mutlu oldu. Gözü bir şey görmedi resmen kızın. Tabii benim dikkatimi çok daha farklı bir isim çekti. Annem. Annemin adının oraya nasıl yazıldığı hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda gördüklerimden sonra aklıma gelen bir şey var.

1—Ben acayip uğurlu bir ayağa sahibim.

2—Annemin Funda anneye neden bu kadar sık görüştüğü ortada.

3—Cemoli de yakında evlenebilir.

4—Annem kocamın dayısıyla aşk yaşıyor!

5—Beşi düşünmedim.

"Japon ne oldu?"

Kaya'ya dönüp "Kaya, sanırım Ahmet dayı ve annem arasında bir şeyler var. İnanmıyorum ya... Şu anda kafamdaki hesapların hepsi tutuyor," diyorum yüzümü buruştururken! Annem bunu nasıl yapabildi yahu? Bu

gece konuşulması gereken bendim! Annem değildi!

Kaya uzun bir kahkaha attıktan sonra bana bakıp şakağıma bir öpücük bırakıyor. "Kızım bak işte... Sizin ailenin kızlarına dayanamıyoruz. Ben seni aldım yakında dayım da Sultan anneyi alır," deyip kendince espri yapıyor!

"Çok komik."

"Komik tabii..."

Ben de onun gibi gülmeye başlıyorum. Ne kerametli bir düğün oldu ya! Anneme de yakında bir düğün yaparız artık! Umarım gelinlik falan giymeye kalkmaz! Ya kına gecesi de isterse? Funda teyze artık ona da kına sürer! Arkamdan iş çevirmek ne demek göstereceğim size!

Her güzel şeyin bir mutlu sonu vardır. Düğün ağır ağır sonlanırken, vedalaşmalar başlıyor. Mutlu sonla biten ve mutlu bir başlangıçla yeniden başlayan aşkımız da son kadehimizi kaldırıyoruz. Hayat bazı zamanlar kendini öyle bir mutlulukla gösterip, öyle mutluluklar veriyor ki, bazen iyi ki doğmuşum demek hiç olmadığı kadar anlamlı oluyor. Ne yaşamış olursak olalım...

Her şeyi ile bu hayatı yaşamak çok daha güzel geliyor şimdi. Benim bir aşka ihtiyacım varmış ve tabii beni aşka, kalbine, yüreğine inandıracak birine de... Kaya ile yaşadığım aşk öyle farklı ki... Sanki ben daha önce aşık olmamışım. Sanki ben aşkı bilmiyormuşum gibi...

Yeni hayatım ne olur bilinmez ama Kaya'yla ne olursa olsun çok daha güzel olacak biliyorum. Her son yeni bir başlangıç demişler. Kim demiş neden demiş bilmiyorum ama şu anda sanki benim için söylenmiş gibi...

Kaya'nın kollarında solistin söylediği bir şarkıyla dans ederken kulağıma değen ılık nefesi beni yine başka duygulara götürüyor.

"Seni aşka, kendi aşkıma inandırdım," diyor.

Ben de onun gözlerine bakıp dudaklarına öpücük bırakıp gözlerine tekrardan bakıyorum.

"Beni aşkına inandırdın," diyorum ve onun sıcak kollarına sarılıyorum. Ve bana yaşattığı bu aşktan ötürü Kaya'ya teşekkür ediyorum. Ama bunu ona söyleyip onu şımartmak istemiyorum.

Kaya elimden tutuyor ve artık evimize gitmemiz gerektiğini söylüyor. Ve ben de bunu onaylarken, pembe panjurlu olmayan ama kesinlikle o tip evlerden daha güzel olan evimize gitmek için sabırsızlanıyorum. Artık dünyadaki tüm güzelliklerden daha güzel bir şey olduğunu bilirken, aşkımın sürdüğü arabada çığlık atıp, 'Bu adamı kaptım ulen' dememek için kendimi zor tutuyorum!

-Esaslı Bir Son Söz-

"Ya anne! Alsana kızını ayağımızın altından! Of!" diye bağıyor Arel.

Elimdeki hamurun cıvıklığından kurtulmak için dua ederken bir şeyi hesap edemedim bence. Çocukların şikâyetlerini! Gözlerimi hamurdan çekip sekiz yaşındaki oğluma bakıyorum. Babası kılıklı! Gözlere bak ateş çıkacak yakında. Zaten çocuklarımın biri bana çekmiş olsa şaşardım!

"Annecim ama anlaşıştık değil mi? Hani kardeşinizle siz ilgilenecektiniz ben de sizin isteklerinizi tamamlayacaktım?"

"Pasta bu mu? Ben bunu yemem! Anneanneminki gibi olmamış bu pasta!"

"Aşkım pasta değil bu, poğaça yapıyorum." Ya da çalışıyorum. Hâlâ hamur işlerinden bir şey anlamıyorum. Kaya'nın dediğine göre kursa ödediğim para boşa gitmiş!

Tabii küçük Kaya —oğlum Arel— hiç de etkilenmiyor. Biliyorum bu bakışı, illa kendi isteği olacak! Şimdi olayı nasıl da kendi tarafına çekecek.

"Poğaça da istemiyorum anne. Masal'ın yanımdan gitmesini istiyorum. Ya zaten büyüğüm diye hep ben bakıyorum! Aرسال baksın ya!"

Aرسال da yedi yaşındaki oğlum. Evlendikten sonra Kaya'nın jet hızındaki çalışmaları kendini bu şekilde gösterdi! Şu anda bakıyorum da hepsini üzerime yıkıp dışarı hava almaya gitmesi, evliliğin içine sığılası gerçeği! Yani bilerek yapıyor! Sırf çalışmaya yeniden başla-

"Seni aşka, kendi aşkıma inandırdım," diyor.

Ben de onun gözlerine bakıp dudaklarına öpücük bırakıp gözlerine tekrardan bakıyorum.

"Beni aşkına inandırdın," diyorum ve onun sıcak kollarına sarılıyorum. Ve bana yaşattığı bu aşktan ötürü Kaya'ya teşekkür ediyorum. Ama bunu ona söyleyip onu şımartmak istemiyorum.

Kaya elimden tutuyor ve artık evimize gitmemiz gerektiğini söylüyor. Ve ben de bunu onaylarken, pembe panjurlu olmayan ama kesinlikle o tip evlerden daha güzel olan evimize gitmek için sabırsızlanıyorum. Artık dünyadaki tüm güzelliklerden daha güzel bir şey olduğunu bilirken, aşkımın sürdüğü arabada çığlık atıp, 'Bu adamı kaptım ulen' dememek için kendimi zor tutuyorum!

-Esaslı Bir Son Söz-

"Ya anne! Alsana kızını ayağımızın altından! Of!" diye bağıyor Arel.

Elimdeki hamurun cıvıklığından kurtulmak için dua ederken bir şeyi hesap edemedim bence. Çocukların şikâyetlerini! Gözlerimi hamurdan çekip sekiz yaşındaki oğluma bakıyorum. Babası kılık! Gözlere bak ateş çıkacak yakında. Zaten çocuklarımın biri bana çekmiş olsa şaşardım!

"Annecim ama anlaşmıştık değil mi? Hani kardeşinizle siz ilgilenecektiniz ben de sizin isteklerinizi tamamlıyacaktım?"

"Pasta bu mu? Ben bunu yemem! Anneanneminki gibi olmamış bu pasta!"

"Aşkım pasta değil bu, poğaça yapıyorum." Ya da çalışıyorum. Hâlâ hamur işlerinden bir şey anlamıyorum. Kaya'nın dediğine göre kursa ödediğim para boşa gitmiş!

Tabii küçük Kaya —oğlum Arel— hiç de etkilenmiyor. Biliyorum bu bakış, illa kendi isteği olacak! Şimdi olayı nasıl da kendi tarafına çekecek.

"Poğaç da istemiyorum anne. Masal'ın yanımızdan gitmesini istiyorum. Ya zaten büyüğüm diye hep ben bakıyorum! Aرسال baksın ya!"

Aرسال da yedi yaşındaki oğlum. Evlendikten sonra Kaya'nın jet hızındaki çalışmaları kendini bu şekilde gösterdi! Şu anda bakıyorum da hepsini üzerime yıkıp dışarı hava almaya gitmesi, evliliğin içine sığılası gerçeği! Yani bilerek yapıyor! Sırf çalışmaya yeniden başla-

mayayım diye! İki yıldır çalışmaya ara vermek zorunda kaldım. Masal umduğumdan daha nazlı çıktı. Sürekli benimle vakit geçirmek istiyor. Her anımızın Barbiele-riyle ve Luluşuyla geçmesini istiyor. Ama bu yıl kreşe başlayacağı için çalışmaya tekrardan başlayabilirim. Evet evet, ben bunu bir ara söyleyeyim ona...

Saat kaç oldu neden hâlâ gelmedi? Neyse ki eline alınacaklar listesini tutuşturdum. Of keşke Kaya'nın gazına gelip "Her şeyi ben yapacağım!" demeseydim! Ne bileyim, şu anda Günnur ablayla yapıyor olabilirdim ya da kızlardan biriyle... Ya da annemlerle falan... Kaya "Ya bence biz bir organizasyon şirketine haber verelim. Sen altından kalkamazsın Japon," demişti. Ben de "Aaa neden kalkamıyormuşum. Dört çocuk büyüttüm ben küçük bir doğum günü partisinden mi korkacağım!" demiştim. Tabii dördüncü çocuktan kastımın kendisi olduğunu çok iyi biliyordu beyefendi... Tek kaşını kaldırıp göreceğiz bakışı atmıştı ve beni yine sinir etmeyi başarmıştı. Ben niye bugün kızlara ve Günnur ablaya izin verdim? Bunu yaparken ne düşünüyordum acaba?

Arel'e dikkatlice bakıp "Bebeğim zaten ikinize emanet ettim ben kardeşinizi niye bu sitem şimdi?" diyorum.

"Çünkü Masal giymiş pembe elbisesini sürekli bale yapıyor. Bale yapınca da poposu görünüyor. Anne neden görünsün benim kardeşimin poposu!" diyerek bir ayağını yere sertçe vurup kollarını kavuşturuyor önünde. Çünkü çok tatlı bir poposu var onun! Yemin ederim aynı benim popoma benziyor. Bu kesinlikle Kaya'nın tespiti... Zaten sürekli Masal'ın poposunu ısırmasından ne kadar mutlu olduğu anlaşılıyor. Üstelik zamanında Masal'ın alt değiştirme operasyonlarını seve seve yapıyordu. Yani kızının poposuna âşıktı. Bir gün çok merak edip sormuştum. O da "Aşkım aynı senin poponun ta-

dını alıyorum. Bak yemin ederim ben o tadı bilirim, aynı sen ya!" demişti.

"Tamam, ellerimi yıkayıp geliyorum." Arel içeriye doğru yürürken ben de ellerimi hamurdan çıkarıp yıkıyorum. En iyisi annemi aramak! Zaten bir şey yapmasına izin vermediğim için bana küsmüştü. Önce söver sonra yapar. Sonra da Funda anneyi arar birkaç şeyi de ondan isterim. Of Kaya kesin bir yıl bunu kafama kakıp duracak ama yapacak bir şey yok. Beni üç çocukla bırakıp çekip gitti! Bir saniye önce onu arayıp çığlık atmam lazım. Hatta Masal'ı da bu işte kullanabilirim. "Babacığım ne olur gel," deyip Kaya'yı mest etmeyi iyi beceriyor fırlama!

Şaka gibi, tam dokuz yıl oldu. Evlendiğimiz günden beri eksilmeyen tek şey elbette ki aşkımızdı ama evimize eklenen üç tatlı hayatla, o aşk her defasında artarak varlığını göstermeye devam etti. Mesela Kaya çok tatlı bir koca olurken aynı zamanda, tatlı bir baba da oldu. Bazı akşamlar öyle duygusallaşıyorum ki, boğazıma bir yumru oturuyor sanki. Kaya'nın çocuklarımızla ilgilenmesi, dinlemesi... Onlara olan sonsuz sevgisini her an hissettirmesi. Evet, buna çok özeniyorum. Ben bunlardan hep uzak yaşadım. Ne babam bana çikolata getirdi, ne atım oldu, ne popomu ısırıp çığlık atmamı sağladı, ne de sakalları boynumu kaşındırdı. Masal'ın babasına duyduğu hayranlığı kışkırttığım zamanlar çok oldu. Resmen âşık ona, babası onun tek dünyası.

Babamı evliliğimin ikinci yılında bir kez daha kaybettim. Bu sefer de beni erken bıraktığı için ona çok kızdım. Ben ona doyamadan o kendi kalbinden vazgeçti ve üzerine sıcak bir yorgan yerine, soğuk bir toprağın örtmesine izin verdi. Babam o gün beni bir kez daha terk etti. O zamanlar iyi ki de kardeşlerim var dedim. Onların bana hissettirdikleri o kadar başka bir duygu ki... Ada Hanım o günden sonra bir daha Türkiye'ye gelmedi. Emre

bizim şirketin en iyi mimarı olup burada kaldı. Cemre de hâlâ dünya turu atıyor. Ama bugün gelecekler. Zaten Emre neredeyse her akşam bizde... Kaya onu tutup "Gel de ev yemekleri ye oğlum," deyip sürüklüyor peşinden. Tabii bazı akşamlar yemekleri benim yaptığımı öğrenince "Emre kaçabilirsin. Ben o masada yemin etmemiş olsaydım kaçardım," deyip alay ediyor. Eşek herif!

Aaaa evet, o yemin gününe gelirse, annemin ve Ahmet dayının da yeni bir başlangıç yapacakları tutmuştu. Annemi aşka inandırmış Ahmet dayı... Ay o dönemleri anlatmak istemiyorum! Yani annemle Ahmet dayının sürekli yapışık ikizler gibi gezdiği, aşkımlı, canımlı, ciciimli dönemleri beni nasıl germiştir. Neyse ki bunun kıskançlık olduğunu sonunda kavrayabilmiştim. Sağ olsun Kaya yardımcı oldu bu konuda. Ah, tabii ki de kendi berbat yöntemleriyle!

Annem, Ahmet dayıyla ilişkisini benden sakladığı için ona güzel bir kına gecesi organizasyon etmiştim. "Ben kına yakmam!" diye tutturmuş ve çok utanmıştı. Zaten hemen evlenmişlerdi. Ay annem ikinci baharını yaşıyor resmen... Minnoşum benim ya...

Salona gelip evin haline bakıyorum! Allah'ım! Tamam sinirlenmeyeceğim. Dağıtsınlar, onlar çocuk. Koltukların üzerinde zıplayabilirler. Hayır, zıplayamazlar, düşebilirler. Yanlarına gidip, güzelce uyarımı yapıyorum. Annelik ses tonum, kendimi mükemmel hissettiriyor. Tamam, Günnur ablayı da arayacağım! Pes ediyorum işte. Masal'ı kucağıma alıp salondan çıkıyorum. Merdivenlere yönelirken, kapı çalıyor. Masal kucağımda yeni öğrendiği şarkıyı söylerken kapıyı açıyorum. İNANMIYORUM! Günnur abla ve kızlar! Dudaklarımı büzüp sonra da gülümsüyorum. Yemin ederim Allah beni seviyor!

"Vallahi dayanamadım Japon kızım. Aradım kızları geldim," diyor Günnur abla... Kızlar arkasında gülüm-

süyor. Yani ben öyle ay yardımcılarım olsun, aman ben artık sosyetik oldum diyen kişilerden olmadım. Yani olamam ki... Ama işte yemek işi bende olmadığı için Günnur abla gelmişti. Sonra da bu koca evi tek başıma temizleyemeyeceğimi anladığım günde Ayça ve Yonca gelmişti. Aslında temizlik şirketi yollamıştı onları ama ben küçük bir hile yapıp onları almıştım. Zaten her iş birlikte yapıyoruz. Mesela Günnur abla sayesinde yemek yapmayı falan öğrendim. Ama Kaya Bey'e hâlâ yaranamıyorum! Çünkü yemekler ya tuzlu oluyor, ya da şekerli... Şekerli kısmını nasıl beceriyorum, ben de bilmiyorum.

Onlar mutfağa geçerken ben de üst kata geçiyorum. Odama gelip Masal'ı da yatağa bırakıyorum. Bugün beş yaşına girecek. Şaka gibi... Kendimi hiç büyümüş gibi hissetmiyorum. Ay ne bileyim, ben hâlâ yirmili yaşlarının sonunu bekleyen o çıtı pıtı kızım sanki... Tabii aslında otuzlarının sonunda olan bir eş, bir anneyim.

"Anne neden geldik buraya?" Japon gözlerini nasıl da bana dikmiş bakıyor. Valla Masal aynı bana benzedi. Masal'a hamileyken aynanın karşısında sürekli kendimi inceleyip durdum. Kesinlikle işe yaradı. Arel ve Arsal'da da Kaya gözümün önünden ayrılmadığı için aynı ona benzedi oğluşlarım. Aslında saçma bir tespit. Ama işe yaramıştı.

"Çünkü prensesim annesine ne giymesi gerektiğini söyleyecek."

"Benim elbiselerimden giysene! Onlar daha güzel," diyor gamzeli yanaklarını bana sergilenip.

"Evet, biliyorum ama onlar bana olmaz ki..."

"Tamam üzülmeeee..." Dudaklarını büzüp omuz silkiyor. Sonra merakla bana bakıyor. Ben de dolabın yanına gelip önceden hazırladığım elbisemi çıkarıyorum. Mavi tonlarındaki çiçekli elbisemi giyeceğim. Kısa, dizlerimin hemen üzerinde bitiyor. Elbise belden sıkma-

lı olduğu için etek kısmı geniş ve tam bir yaz elbisesi. Elbiseyi Masal'a gösterdim. Masal yatakta ayaklarının üzerine bastı. "Anneciğim saçlarını da böyle... Hani babiş diyor ya... Böyle saçların çok güzel diye... Sonra da dudaklarından öpüyor," deyip dudaklarını büzüyor. Aslında bu büzme, Kaya'nın her defasında beni şak diye olur olmadık yerde öpmesinden kaynaklanıyor. Masal sürekli bizi bastığı için kıskançlıktan kuduruyor. Ama şu anki dudak büzmesi hâlâ 'bukle' kelimesini söyleyememesinden kaynaklanıyor. Bir türlü o kelimeyi söyleyemiyor. Ama böyle karşımda dudaklarını büzüp hevesli bakınca kendimi kaybediyorum. Allah'ım bu kızı ben yaptım!

"Bukle bukle..." diyorum. O yenilesi dudakları gülümsüyor.

"Evet, butle butle. Öyle yapalım. Ama benim saçlarımı da yapalım. Babiş beni de öper. Hem de daha çokook." Cadı ya! Yemin ederim cadı! Daha fazla dayanamayıp yatağa yatırıp gıdıklamaya başlıyorum. Masal kahkahalar atıyor.

"Oooo bakıyorum ana-kız odada kızlar partisi veriyorsunuz?"

Sesin geldiği yöne bakıyorum. Beyaz ve siyah figürlerin hâkim olduğu bir tişört, altında krem rengi şortu. Ve... Ve hâlâ alışamadığım o bıyıkları! Evet fazla yakışıklı oldu! Evet o her haliyle yakışıklı! Gece o uyurken bıyıklarını bozmak için uçlarından kestim ama yok yine ne yapıyor ne ediyor, düzelttiriyor. Bıyığına ve arabasına yaptığı bakım eş değerde...

"Evet biz kızlar partisi veriyoruz. Sen şimdiye kadar neredeyse orada kalmaya devam edebilirdin."

İçeriye gelip kendini yatağa bırakıyor. Masal'ı kucaklayıp havaya kaldırıyor. Tabii Masal çılgık çılgığa... Öyle sevinçle bağırıyor ki... Sonra kucığına alıp oturur-

yor yatağa... "Benim prensesim bugün bir yaş daha büyüyor."

Masal heyecanla abilerinden öğrendiği sayıyı parmaklarıyla gösteriyor. "Ben artık beş tane parmakmışım babacığım."

"Ben senin o parmaklarını yerim," deyip Masal'ı tekrardan kaldırıp karnını yemeye başlıyor, kendince...

Biraz sonra Masal Luluşunu —*kendi boyundaki bebeğini*— özlediğini söyleyip odadan çıkıyor. Merdivenlerin başına gelip önce Arel'i çağırıyor. Ondan ses gelmeyince sesinin tonunu hüzünlü yapıp Aarsal'ı çağırıyor. Aarsal onun o sesine dayanamayıp "Geldiiiiim!" deyip merdivenleri çıkıyor. Masal merdivenlerden tek başına inemiyor. Geçen sene uyku sersemliğiyle o merdivenlerden düştüğü günden beri korkuyor —o gün ilk defa öldüğümü hissetmişim—. Kapının orada durup Aarsal'ın kardeşiyle ilgilenmesine bakıyorum. Bir elini tutup diğer eliyle de onun beline sarılmış. Kapıdan çıkıp onlar merdivenlerin sonuna gelene kadar bekliyorum. Zaten Günnur ablanın da orda olduğunu görüyorum. Günnur abla başını kaldırıp bana bakıyor ve 'her şey yolunda' mesajını veriyor. Ben de odaya geri dönüyorum.

Kaya üzerindeki tişörtünü çıkartmış dolabın önünde dikiliyor. Ben de elbiseyi dolaba koymak için yatağın yanına gidiyorum. Neyse ki o karmaşada elbiseme bir şey yapmadılar. Kendi bölümümü açıp elbiseyi asıyorum. Dolabın kapağını kapatıp bana dik dik bakan Kaya'ya bakıyorum.

"Ne?"

Kaya gülümseyerek tek kaşını kaldırıyor. "Pes edilmiş?"

"Çünkü oğulların kızımı istemediler. Bale yapınca poposu görünüyormuş... Efendim nasıl görünüyormuş?"

"Evet nasıl görünür benim kızımın poposu? Alıyor-

sun kısa kısa elbiseler, görünür tabii. Anısı var o poponun!" deyip dudaklarını büzüyor.

Kıkırdarak "Ya şapşal! Ne anısı varmış acaba?" diyorum.

Beni kendine çekip ellerini meşhur anılar kısımlarında gezdiriyor. "Mesela eskiden buralarda ne çok gezdim."

"Tazesini bulunca bayatını bıraktın tabii..."

"Ya ama şimdi Japon... Allah için minik Japon'unun poposu ısırma değil mi? Bir gün onu yiyeceğim diye çok korkuyorum."

Başımı sallayıp kollarından kurtulmaya çalışıyorum. Ama bırakmıyor tabii... Bu sabah istediğini alamadı ya beyefendi, illa alacak. Ama aslında alamayacak. Daha aşağının son haline bakmadım. En önemlisi banyo yapmadım daha!

"Ya nereye?" deyip sarıyor beni bedenine...

"Hayatım banyo yapacağım. Sonra çocukları giydireceğim. Aşağının durumunu bilmiyorum daha... Ay ben annemi arayacaktım. Ama Günnur abla geldi gerek kalmadı."

Kaya bana bakıp beni öpmeye başlıyor. Bir insan hâlâ böyle aşkla öpebilir mi? Evet benim kocam öpüyor. Beni bulutların üzerine çıkarıyor. Orada bize özel geleneksel turlarmızdan birkaçını atıyoruz.

Biraz sonra geri çekilip alnını alnıma yaslıyor. "Seni çok seviyorum Japon güzelim," diyor ve beni yine pes ettiriyor.

"Ben de seni seviyorum..." deyip ona yine ama yine bir lakap düşünüyorum ama bulamıyorum! "Of, ben neden hâlâ sana lakap bulamıyorum!"

Kaya kahkaha atıp beni tekrardan öpmeye başlıyor. Ben de düşünmek yerine onun öpücüklerine istekle karşılık veriyorum. Onu öyle çok seviyorum ki... Beni bazen bir baba şefkatiyle sarıyor, bazen doyumsuz bir

koca oluyor, bazen öyle bir sarıyor ki... Tamam diyorum benim ölmek istediğim yer bu kollar. Tabii ölmek kelimesini ona söylemiyorum. Acayip geriliyor ölmek lafından.

Yapmam gereken önemli işler aklıma hücum etmeye başlıyor yine... Tamam gitmem lazım. Kaya'yı itip gitmek istiyorum ama o nazlandığını falan sanıyor herhalde? Yani bakışlarından bunu anlıyorum. Ben kaçmaya çalışıyorum ama inatla beni bırakmıyor. Israrla diretiyorum ama!

"Kayacığım, yeterli bence... Halletmem gereken işler var hem." Tabii ki de dinlemiyor. Beni tutup yatağa fırlatıyor. Ay tam zamanı tabii! Ben kaçmaya çalıştıkça o da arsızlıklarına devam ediyor.

"Özge Hanım iyi misiniz?"

Anladı mı? Yürüyemiyorum ki, anlaması normal tabii! Nasıl acıttı pislik Kaya! İlla çığlık attıracak! Ay ayıp olmasın diye çığlık falan da atamadım zaten. Resmen o an yatağa gömdüm çığlıklarımı! Neyse çaktırmamaya devam edeceğim. Yani onu söyleyecek halim yok!

"İyiym Ayçacım."

"Ama yürüyemiyorsunuz ve üstelik oturamıyorsunuz da?"

Çünkü sağ bacağı uyuşmuş halde! Üstelik oturamıyorum! Oturunca canım ağrıyor! Allah belanı vermesin senin ya! Ben de bunun intikamını almaz mıyım senden Kaya?

"Yok yok iyiym ben. Ben bir çocuklara bakayım. Masal'ın elinde çikolata vardı. Arel de etrafında dönüyordu."

Mutfaktan ayrılıp salona geçiyorum, kimse yok? Bahçeden gelen sesleri duyarak oraya doğru topallıyorum.

Evet, topallıyorum. "Aşkım...!" diyen Kaya'ya dönüyorum. Pis adam! Yanıma geliyor ve tek elini omzuma atıp gülümsüyor.

"Bir de gülüyorsun!"

"Ne yapsaydım, ağlasa mıydım? Tadı damağımda kaldı. Çok özlemişim çok."

"Ya git yanımdan! Kaç yaşında adam oldun, hâlâ çocuk gibisin."

Kahkaha atıp Arel ve Arsal'ın yanına gidiyor. Erkek erkeğe bahçeyi onlar hazırlayacakmış. Ben de salıncağa doğru yürüyorum. Yavaşça oturuyorum. Resmen ısırdı popomu ya! Bildiğin etimi dişlerinin arasında sıkıştırdı! Kesin mor oldu, kesin! Onun içindeki çocuksu ruhla ne yapacağımı hâlâ bilmezken, inanılmaz derecede heyecanlanıyorum! Gözüm yanımdaki Masal'a kayıyor. Luluşuyla oynuyor. Cemre, Masal Hanım'ın gönlü olsun diye, Luluşa bir sürü elbise falan dikmişti.

Cemre... Benim hâlâ çılgın olan dostum, kardeşim, her şeyim. Oğuz'la evlendi sonunda. Bir de oğlu oldu. Canavar bir oğlan! Cem! Henüz üç yaşında ama dünyayı ele geçirmek gibi fikirleri var. Aynı Oğuz'a benziyor. Bir yaşında da kızı var. Mira da aynı babasına benzediği için Cemre bayağı olay yapmıştı. "Dokuz ay ben taşıdım!" diye isyan etmişti. Anne olunca acayip olgunlaştı ama. Yani benden daha fazla olgunlaştı. Gerçi Oğuz olgun bir erkekti. Onun yanında kala kala normal bir şey olgunlaşması. Bana da anca çocuk ruhlu bir adam düştüğü için, büyümeme yemini etmiş gibi kaldık böyle... Yani bazen kızıyorum ama çocuk ruhlu olmak çok güzel arkadaş!

Hafifçe yerimde kıpırdıyorum. O an Kaya ile göz göze geliyoruz. Öpücük yolluyor bana... Cidden bu adama âşık olurken tam olarak ne düşünüyordum ki? Ah, evet! Kalbim o an düşünmemi engellemişti. İyi ki engellemiş.

Yerimde tekrardan kıpırdayınca popom yine sızlıyor. Popomun acıdığını kimseye hissettirmemem lazım! Ben bütün gece bu acıyla nasıl duracağım?

Bahçenin hazırlık aşamasını izliyorum. Arel ve Arsal balonları şişiriyor. Kaya bahçedeki ağaçların üzerine ışıkları ve süsleri atıyor. Biz de kızımın salıncak keyfi yapıyoruz. Masal daha fazla keyif yapıyor tabii... Çiçekli elbisesini giydi bugün. Afiş Güzeli yengesinin erken hediyesi... Geçenlerde Afiş Güzeli'yle alışveriş yapıyorduk Nişantaşı'nda ve bizim fırlama kızlar aynı elbiseyi isteyince Afiş Güzeli onların dudak büzmelelerine dayanamadı. Akşam onları yan yana görünce yemek için kendimi zor tutacağım. Elbiseleri kalın askılı çiçekli cicili bicili bir şey. Tabii hepsinin rengi farklı... Afiş Güzeli'nin sarı meleği sarı renginde, esmer meleği gözleri gibi mavi, benim Japon meleğim de mor rengini tercih etti. Ay bunlar büyüyünce Kaya ve Barut kafayı yer. Barut şimdiden sarı melek için kafayı yemiş durum ya neyse... Normalde sarı melek öyle aynı elbiseleri giymez. Eh on dört yaşında gencecik kız oldu. Ama o elbiseyi görünce annesine dönüp "Anneee bu elbise benim olmalı!" dediği anda bizim esmer ve Japon melekler de sarı meleğe özendikleri için aynı elbiseyi isteriz diye tutturdular. Sarı melek de onları kıramadı. Öyle akıllı bir genç kız ki... Ben onun zamanındayken... Amaan, şimdi sırası zaten gençliğimi anlatmanın...

"Anneee! Dünyamıza geri dönüş yap artık. "

Düşüncelerimi kovup Arsal'a bakıyorum. Esmer, ela gözlü minik gamzeli adamım benim. Vallahi hepsini de ne güzel yapmışım. Of şimdi Kaya bunu duysa "Ben de öylesine, attım golü..." derdi.

"Efendim bebeğim."

"Ben on dakikada on bir tane balon şişirdim. Yine bir rekor kırdım değil mi?"

Evet Aرسال'ın rekor takıntısı var. Yani beni öyle deli edecek rekorları var ki... Mesela vazoyu kırdığı zaman "Anneciğim topumla tek atışta devirebilir miyim diye baktım," demişti. Havuza koşarak atlayıp nefesini tuttuğu anda da benim çığlıklarımından fırsat bulduğunda "Ama anneciğim kaç dakika durabileceğime baktım," demiş konuyu kapatmaya çalışmıştı.

Ve babası olacak adam bu duruma bayılıyordu. "Benim aslan oğlum!" deyip iyice gaza getiriyor her seferinde!

Arel de canı istediği zaman olaylara dâhil oluyordu. Kimse ona istemediği bir şeyi yaptıramazdı. Ya da kendisi istediği şey olana kadar diretir ve yaptırırdı. Ah, evet, tabii ki de makul olanları yapıyordum. Yani hemen hemen...

Kaya merdivenlerden inip cebinde çalan telefonuna bakıyor. Yüzünü buruşturduğuna göre yine işle alakalı bir durum. Sonunda Ahmet dayı ve Özer baba ortaklık kararı aldılar ve Kaya'yı da şirketin tam ortasına koydular. Ondaki potansiyel her ikisinin de gözlerini yaşarttı. Aldığı projeler yaptığı anlaşmalarla gündemi hep meşgul etti. Tabii işine dalıp karısını ve çocuklarını ikinci plana atmadı. Atamazdı da zaten ya... Neyse! Ama cidden harika bir eş ve baba oldu. Tabii Arel doğduğunda kafayı yiyecek gibi oldu. Hayatının en muhteşem şeyini yaptığı için gözlerini bir an olsun Arel'den ayırmıyordu. Arel on aylıkken Aرسال'a hamile kalmak beni üzmişti. İkisine yetemeyeceğimi düşünmüştüm. Sanki birine sevgimi daha az verecekmiş gibi hissetmiştim. Ama anelik öyle anlatılmaz bir duygu ki... Şimdi bir tane daha olsa —ki olmasın— ona yetecek kadar bile sevgim var. Arel ve Aرسال ikiz gibi büyüdüler. Kaya'nın ikiz hayalini de bu şekilde gerçekleştirmiştik. İsteddiği gibi Barut'a yetişmiştik.

Mor balonlar, mor ışıklar, mor örtüler. Allah'ım bahçemiz mor yollu oldu. Mora giden yol mesela... Masal Hanım'ın odasını düşünürsek mor olması gayet normal hani... Kızıma moru fazla mı aşladım acaba?

Küçük minik bir davet oldu bugün. Fazlasını kaldıramazdım. Hem gerekli de değildi. Zaten şimdiden havalara girmeye başladı minik cadı. Bir köşede esmer meleklerle kıpır kıpır konuştuklarını görüyorum. Şimdiden köşelere çekilmeye başladılarsa... Ohooo bunlar sarı meleğin yaşına geldiklerinde ne cinlikler yapar kim bilir? Gözüm az ileride havuzun kenarındaki şezlonglara oturmuş ve cep telefonuna gömülmüş sarı meleğe takılıyor. Bu güzellikle kimlerin canını yakıyordur kim bilir. Tabii benimki tahmin ama yani yüzündeki muzır ifadeden bunu anlamak o kadar kolay ki... Bakışlarımı ondan çekip diğer fırlamalara bakıyorum. Arel, Arsal, Cem ve Ulaş. Ulaş, Barut ve Afiş Güzeli'nin bize düğün hediyesiydi. Kaya'nın çocuk çalışmalarına sebep olan hediye... Kaya ve Barut'un birbirlerine benzemesi sonucu çocuklarımız da birbirlerini andırıyor.

"Japon neden oturmuyorsun?"

Bakışlarımı çocukların üzerinden çekip Afiş Güzeli'ne bakıyorum. Ne desem ki?

"Şey... Şimdi pasta gelecek zaten. Bence şimdiden ayakta kalmaya alışmalıyım değil mi?"

Vay be! Resmen mantıklı bir açıklama yaptım. Üstelik öncesinde ne diyeceğimi düşünmeden...

"İyi de geldiğimizden beri ayaktasın?" diyor Cemre de... Kucağındaki Mira uyumuş bile... Cemre'nin hain bakışlarına karşı ben de ona hain hain bakıyorum. Uzun kumral saçlarını geri doğru atıp tek kaşını kaldırıyor bu sefer.

"İşte alıştırma dedim ya canım!" Tabii ki de Cemre bunu yutmuyor.

"Ama ablacığım yazık sana ya..." Japon Cemre'ye gülümsüyorum. Ona her bakışımda aklıma babam geliyor.

"İyiim ben güzelim."

Kızlarla sohbet ederken yüksek dozda kahkaha sesi duyuyorum. Keşke ben de Kaya'nın poposunu ısırıyaydım! Pislik! Nasıl yayılmış oturuyor ya! Acaba ne konuşuyorlar? Zaten Barut ve Kaya ne zaman yan yana gelse bir kahkaha tufanı oluyor. Ve tabii ki de bizden uzakta oluyor bu kahkahalar!

Pasta gelmeden önce Barut bizim ailecek fotoğraflarımızı çekiyor. Ancak birinde normal bir aile pozu verebiliyoruz. Arel benim kucağımda, Aرسال Kaya'nın ve Masal da ortamımızda. Diğerleri tamamen çılgın aile pozlarıydı. Barut eline fotoğraf makinesini aldığı zaman durulmak bilmiyor. Artık ben de buna alışmış bulunuyorum. Çocuklarının fotoğraflarını çekip duruyor. Ve sonunda pastamız geliyor. Masal Hanım havalı bir şekilde bakış atıyor. Ay sanki büyümüş de sevgilisine atıyor o bakışını... Kaya onu kucağına alıp sandalyeye çıkartıyor. Evet, gece başlıyor.

"Senin başka uğraşın yok mu Kayak?"

Gecenin sonuna ulaştık maalesef ki... Şaka ya! Ne maalesefi? Öldüm resmen! Sonunda zar zor kendimi bahçe koltuklarından birine atabildim. Mira huysuzlandığı için Cemre ve Oğuz gitmek zorunda kaldılar. Ay Cemre ne yaptı ne etti neden oturamadığımı öğrendi. Yani ondaki enerji bitmiyor, yok yok bitmiyor cidden. Emre'yle Cemre de eve gitmek istedi. Kızdığım için sa-

bah kahvaltıya geleceklerini söylediler. Tabii ki de korkudan reddedemediler!

Arel, Arsal ve Masal önce dayılarının —*Allah'ım yerim ben onların dayılarını*— kucağına atladılar. Sonra da aynı olayı Japon Cemre'nin üzerinde denedik ve sonuç olarak tabii ki de Yelkenciler kazandı! Cemre zaten yegenlerinden uzak olduğu için hemen koyuveriyor. Annemler ve Funda anneler de gitti— *tam yarım saat boyunca torunlarıyla vedalaştılar. Üstelik haftada üç kez yan yana geliyorlar*—. Bizim çocuklar da hâlâ enerjik bir şekilde oyun oynuyorlar.

“Yok tabii ki de! Sen varken uğraş mı arayacağım?” Kaya yamuk bir gülüşle ona bakıyor.

Barut da aynı gülüşle ona karşılık verip “Japon, Kaya sana sigaralı macerasından bahsetti mi?” diyor.

Sigara macerası mı? Kaya... Aman Kaya... Ya da şundan itibaren Kaya! Sigara içmez ki? Gözlerimi dikip ona bakıyorum. Tabii ki de o bana bakmıyor.

“Afiş Güzeli, peki Barut sana—siktir ben senin her bokunu anlattım değil mi?” diye kahkaha atıyor bir de! Barut ve Afiş Güzeli de gülüyor.

Ben gülmüyorum! Tamam sormayacağım. Evet bunu yapacağım. Sormayacağım ama burnundan fitil fitil getireceğim. Eee sonunda kendi anlatmak zorunda kalacak! Tamam anlatmazsa poposunu ısırarak için bir sebebim var!

“Hâlâ eşek herifsin! Anlatmadığın hiçbir anım olmadı sayende. Her şeyi ortaya serdin. Dedikoducu!”

“Ben şikâyetçi değilim. Bu sayede merak ettiğim her şeyi öğrenmiş oldum.” Afiş Güzeli gülümseyerek kahvesinden bir yudum alıyor.

Beni düşünen kimse yok tabii! Acaba Afiş Güzeli biliyor mu bu sigara olayını? Bilse de söylemez ki... Barut'un ağzından nasıl laf alırım acaba? O da söylemez

ki... Yani az önce Kayak'a dedikoducu dedi, şimdi kalıp kendi mi dedikodu yapacak?

Keşke Cemre hemen gitmeseydi. Ama teyzesinin gülü Mira başka yerde uyuyamıyor ki... Ya da Vuslat olsaydı. Keşke eskiden olduğu gibi şak diye karşıma çık-saydı. Gerçi artık Dubai'de, şak diye çıkamaz...

Normalde öğrenirim aslında. Mesela eskiden olsa şak diye sorardım. Ama okuduğum 'kocanızı kendinizden kaçırmak istemiyorsanız, sıkboğaz etmeyin' saçmalıklara inanmış bulundum bir kere. Yani normalde inanmazdım ama o sıralar inanacağım tuttu.

Gece devam ederken popom artık acımıyor ve keyfim gayet yerine geliyor. Barut fotoğraf makinesinden çektiği fotoğraflara bakıyor. Sonra dönüp bize gösteriyor. Birinde Charlie'nin Melekleri –*sarı, esmer, Japon melekler*— gülümseyerek poz vermiş. Birinde bizim haydutlar 'güç bizde' pozu vermiş. Ve bir tanesinde de Masal ve Ulaş yan yana durmuş. İkisi de utangaç ve Barut belli ki bunu gizli yakalamış.

Barut o pozdan sonra tüm gece Kaya ile uğraştı. Kaya da hemen baba moduna geçip olayın üzerini kapatmaya çalıştı tabii... Onlar da gittikten sonra çocukları yatırdık birlikte... Kaya üçüne de yine benim bilmediğim bir şey fısıldadı. Bunu her akşam yapıyor. Artık ben sormaktan usandım. Çocuklar da söylemiyor. Zaten ben onları öyle izleyince genelde başka duygulara teslim oluyorum.

Odaya geldiğimizde üzerlerimizi değiştiriyoruz. Elbisemi çıkartıp aynaya doğru yürüyorum. Yan dönüp popoma bakıyorum. Allah'ım! Mosmor olmuş! Aynadan Kaya'ya bakıyorum bana bakıp gülümsüyor. Kendini hızlıca yatağa atıyor. Ben de geceliğimi alıp giyiniyorum. Yatağa uzanıp örtüyü üzerime çekiyorum.

"Ya Japon güzelim asma artık o güzel yüzünü... Yerin ben senin o güzel yüzünü..."

Beni kendine çekip sarılıyor. Hayır, hemen affetmek yok. En az bir hafta, hayır morluk gidene kadar sürünsün Kaya!

“Aman yeme, lütfen. Mor yüzle dolaşmak istemiyorum.” Bir saniye... Sesim neden affetmiş Özge modunda?

“Merak etme karıcığım, bir tek benim görebileceğim yerleri mor yaparım.”

Bitti işte! O böyle tatlı tatlı konuşurken ben ne yapabilirim ki? Başımı göğsünden çekip yüzüne bakıyorum. Onu karşıma yeniden çıkaran şey neydi? Alın yazısı, kader? Bence Ahmet dayıydı! O gün masada elimi öyle bir sıkımişti ki... İş hayatımı zehir edecek diye düşünmüştüm. Ama o hiçbirini yapmadı. Beni hemen kollarına aldı. Öyle güzel sardı ki...

Liseyken ondan nefret ederken sırf intikam alıp onu rezil etmek için uğraşırken ona âşık olmuştum ben. Keşke... O günü geri alsaydık. Ama o zaman da her şey daha değişik olurdu. Ne ben Kaya'ya, ne de o bana; bu kadar özlem dolu olmazdık. Kendime bile itiraf edemiştim ama ben onu hep özlemişim. Gerçi hâlâ o işten gelene kadar hep özlüyorum ya...

“Ne düşünüyorsun?”

Düşüncelerimi geride bırakıp aşkıma, kocama, benim hayattaki tek gerçeğime bakıyorum.

“Biliyor musun, o nehre kaçma sebebim erkeklere güvensizliğimdi. Bana göre tüm erkekler bir gün kadınlarını terk eden iğrenç yaratıklardı. Zaten senden önce hayatıma giren tüm erkeklerden de kazık yedim hep. Kazık yediğim halde sana gelmek benim için çılgınlıktı aslında. Duygularımı bile kendi içimde yaşayamıyordum. Ama sen öyle bir anda elimden tutup beni kendine sardın ki... Ben sana inandım. Ve sen beni öyle güzel her şeye inandırdın ki... Keşke... Keşke hiç ayrılmaysaydık. Keşke ben seni hiç rezil etmeseydim.”

Kaya beni öyle bir öpüyordu ki... Sanki ben senden hiç gitmedim demek istiyor. Sanki değil bal gibi de bunu diyor.

Aşkim...

Kendini geri çekip "Hafızamız hiç yaşanmıyor değil mi?" deyip tekrar öpüyor beni... "Bence bu olması gereken bir şeydi. Yani bu kader... Bizim birbirimizi özlememiz gerekiyordu. Şimdi o benden önceki erkekleri duymazdan gelerek konuşmalıyım. Neyse ki birini hırpalayabildim de..." deyip gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum ona... Dudaklarını ıslatıp "Baban konusunda senin kadar ben de üzgünüm... Sana elimi uzatırken tüm benliğinle almak istedim seni... Ben seni her şeye inandırmak istedim. Biliyordum çünkü... Sen benim için doğmuştun. Ve ben sana sevgimi vermekle yükümlüydüm. Sen şimdi hangi nehirde veya bilmem nerede olsaydın da, ben seni beklerdim ama en önemlisi de, seni bulurdum," deyip beni kendine yine yine yine âşık ediyor.

Sımsıkı sarılıyorum. O benim babam gibi sıcacık, dostum gibi güvenli, kocam gibi aşk dolu ve annem gibi sığınabileceğim tek liman.

Birbirimize tekrar bakıp istediğimiz şeye varmak için dudaklarımızı birleştiriyoruz. Ve aynı anda kapımız tıklanıyor. Dudak büzüp ayrılıyoruz birbirimizden. Kaya "Gel..." dedikten sonra kapı aralanıyor. Masal başını uzatıp bize bakıyor.

"Biz geldiiik!" deyip kapıyı iteliyor ve abilerinin ellerini tutuyor. Hep birlikte içeriye geliyorlar.

"Aa, siz uyumamış mıydınız?" diyorum.

"Ben uyuyordum. Sonra Masal gelip uyandırdı," diyor Arel gözlerini devirerek. Huysuz oğlum benim.

"Ben de uyuyordum ama işte Masal hüzünlü ses tonunu kullanınca... Uyanmaya zorlandım."

"Tamam, hadi gelin bakalım," diyor Kaya... Üçünü

de ortamıza alıp "Siz şimdiden kız milletin numaralarına kanmaya başlamışsınız oğlum," diyor.

"İyi de sen de anneme kanıyorsun baba? Annem dudaklarını aşağıya doğru eğince özür diliyorsun." Arel tek kaşını kaldırıp babasına bakıyor.

"Eşek herife bakın siz ya... Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor," deyip uzanıp saçlarından öpüyor onu... Sonra da yanına uzanmış Masal'ı ve benim yanımdaki Aرسال'ı öpüyor. Tabii sıra bana gelince dudak büzüp geri çekiliyor.

"Keşke hep böyle yatsak... Ben babama sayılıp yatsam hep..." Masal tabii ki de babasının yanında ona nazlanıyor. Kaya da tek kaşını kaldırıp bize bakıyor. Baba-kız havanızı seveyim sizin.

Arel yerinden kalkıp benim diğer tarafıma geçiyor. Ben de Aرسال'a doğru kayıyorum ikisi de bana sarılıyor. Aرسال babasına ve Masal'a bakıp "Keşke biz de böyle yatsak... Annemin sıcacık kollarında..." diyor. Babası gibi bu çocuk... Olmadık zamanlarda şiir gibi konuşuyor. "Aynı zamanda kokusuyla..." deyip beni öpüyor Arel de...

Masal yerinden kalkıp "Ben de öpeceğim annemi..." deyip üzerimize atlıyor. Tabii biz öpüşüp koklaşıyoruz ve yine babasının kollarına gidiyor.

"Baba sen nasıl evlenme teklifi ettin anneme?" diyor Arel meraklı bakışlarıyla...

"Bu nerden çıktı aslan parçası?"

"Ya işte merak ettim, hadi."

Kaya keyifle gülümseyip "Aslında ben evlenme teklifi etmedim, anneniz bana evlenme teklifi etti," diyor.

Ben tam konuşacakken "Annem sana yüzük mü aldı?" diyor Masal.

"Hayır, aşkım. Yüzük almadı. Ucuza getirdi."

Ben yeniden konuşacakken "E, anlat hadi?" diyor Aرسال.

“Şimdi biz annenizle Paris’e gitmiştik,” diye başlar-
ken bana bakıp gülümsüyor.

Biz yeniden bir masala başlıyoruz. Aşka inanan Özge ve onu sonsuz aşkına inandıran Kaya olarak. Masalımızda elbette tek değiliz. Üç güzel kalple ilerliyoruz. Onlarla yeniden büyüyoruz. Her gün yeniden aşık oluyoruz birbirimize... Bizi bekleyen daha çok uzun bir yol var, biliyorum ve artık Kaya’yla ilerlediğim hiçbir yoldan korkmuyorum. Beni sarıp sarmaladığı kalbiyle, güvenli kollarıyla ve sonsuz aşkıyla her şeyden korur biliyorum. Kaya iyi ki hayatıma girip beni iyi ki aşkına inandırdı. Artık keşkelerimin olmadığı yenedünyamda, hep iyikilerim var. Ve hepsi Kaya’nın *beni aşka inandırmasından* kaynaklanıyor.

Evet! *Herkesin aşka ihtiyacı vardır ve onu aşka inandıracak birisine de...*

Son-